

Giới thiệu Liêu Trai Đại Thánh Nhân

Xuyên thành đại thiếu gia nhà địa chủ, Lý Tu Viễn nghĩ thầm, thôi thì sống cuộc đời bình yên giàu có này, chơi bởi hoang phí cỡ nào tùy thích, cho đến chết rồi thôi.

Nhưng khổ nỗi thân xác mà hắn xuyên qua lại là trời sinh có Thất Khứu Linh Lung.

Quý quái chỉ cần uống một tâm đầu huyết của hắn tu vi tăng trăm năm, ăn một mảnh thịt tim trở thành lão yêu ngàn năm, nuốt sạch hắn lập tức hóa vũ thành tiên.

May mà không phải yêu quái nào cũng tàn nhẫn như vậy, ngẫu nhiên cũng có vài điểm quý hay hồ nữ chạy tới tranh nhau làm thê thiếp của hắn.

Vốn tính sống cuộc đời hoàn khổ, thẳng cho đến một ngày hắn phát hiện được sự tồn tại của Lan Nhược Tự...

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thánh Nhân Giáng Xuống Quách Bắc Huyện

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Nước Đại Tống, tại phía bắc tại thành Quách Bắc có một huyện được gọi là Quác Bắc.

Đại huyện phồn hoa, tiếng người huyền ảo, thập phần đông đúc.

Lý gia tại huyện Quách Bắc là một trong những phú thương giàu có và nổi danh nhất trong huyện, tài sản sau ba đời nhà họ phong phú không ai kể hết, thế nhưng người đời có tâm cũng nghe được vài điều liên quan tới Lý gia, hơn phân nửa cửa hàng làm ăn phát đạt nhất có một nửa thuộc về nhà họ Lý, hàng trăm mẫu ruộng tốt vạn mẫu bên ngoài huyện cũng vậy, còn chưa tính núi non, sông hồ, thẳng thắn mà nói thì toàn bộ trên dưới huyện Quách Bắc từ Huyện thái gia cho tới kẻ ăn mày, không ai là không biết tới Lý gia.

Mà hôm nay, tại một biệt viện nằm bên trong Lý phủ lại truyền ra âm thanh ầm ĩ không dứt, nô bộc tỳ nữ không ngừng di chuyển, phảng phất như nội phủ có chuyện gì trọng đại đang diễn ra.

Phàm là người của Quác Bắc huyện đều biết một tiểu thiếp của Lý Đại Phú sẽ hại sinh hài tử vào ngày hôm nay.

Lý Đại Phú tuổi gần ba mươi, nạp mười tám vị thiếp, có đều chưa có vị thiếp nào hoài thai và sinh hạ cho hắn một nam nửa nữ, mắt thấy tuổi đã sắp tam tuần, nếu năm nay vẫn chưa có con nối dõi chỉ sợ Lý gia khả năng cao sẽ tuyệt hậu, tới lúc đó ai sẽ thừa kế của cải đầy trời này của Lý gia, chẳng phải gia nghiệp nhà họ sẽ tan thành mây khói hay sao.

Bất quá may mà trời không tuyệt đường người, thời điểm Lý Đại Phú gần ba mươi thì tiểu thiếp thứ chín của hắn liền mang bầu, sau chín tháng thì hôm nay chính là ngày hạ sinh, để đảm bảo mọi chuyện, từ nửa năm trước Lý Đại Phú đã mời bà đỡ có kinh nghiệm nhất của huyện tới ở trong phủ, một lần mời luôn cả ba bà đỡ.

- Thế nào, đến cùng thế nào rồi? Sao còn chưa sinh xong.

Bên ngoài một sân nhỏ, nam tử mặc cẩm phục có dáng người hơi mập đang đi tới đi lui, người này không ai khác chính là Lý Đại Phú, hắn nghe được tiếng kêu rên không ngừng từ phòng sinh truyền ra thì vội vàng giữ một tỳ nữ lại và hỏi:

- Lão, lão gia, nô tỳ chưa vào phòng, không biết tình huống bên trong thế nào.

Tỳ nữ có chút e ngại nói.

Hài tử chưa sinh thì Lý Đại Phú đã nhận định đứa nhỏ là nam hài, sớm ra lệnh cho nha hoàn, tỳ nữ và nô bộc gọi đứa bé là thiếu gia, ai kêu khiến hài lòng sẽ được tặng thưởng.

Thế nhưng ai biết được ngày hạ sinh hôm đó chỉ có tiếng kêu của tiểu thiếp vang khắp trời, còn tiếng khóc của trẻ sơ sinh lại chẳng thấy, không biết tình huống bên trong thế nào nữa.

- Chẳng lẽ là khó sinh à...

Trong lòng Lý Đại Phú vô cùng nóng nảy.

Dù có khó sinh hấn cũng không lo lắng, Lý Đại Phú đã sớm dặn bà đỡ nếu gặp tình huống gì không may phải đảm bảo đưa nhỏ an toàn, gia sản Lý gia đâu thiếu, tiểu thiếp đã nạp mười tám người, đánh đổi một tiểu thiếp đổi lấy con thừa tự thì có đáng là gì, bất quá chỉ mất mấy trăm lạng bạc mà thôi.

Có người sốt ruột cũng có người thờ ơ.

Phụ cận hai bên miếu Thành Hoàng của huyện Quách Bắc người tới lui thấp hương bái Phật nới đuôi không dứt, tại đầu hẻm nhỏ gần đó có nam tử mặc đạo bào rách nát bày một gian hàng giải quỷ đơn sơ, hấn sờ râu rồi gật gù đắc ý hát nhỏ, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã, không ai biết tên họ của vị đạo sĩ nọ, chỉ biết người quen gọi hấn là đạo nhân mù, bắt đầu mưu sinh tại huyện Quách Bắc vào ba năm trước, mỗi ngày đều bày quầy hàng xem bói bán hàng, bất quá vì mù nên đạo nhân không biết mời khách, chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, thời gian qua sống vô cùng nghèo khổ, chỉ có thể miễn cưỡng sống tạm qua ngày mà thôi.

- Hắc hắc, có ý tứ.

Chợt, đạo nhân mù nhếch miệng cười một tiếng, cao hứng vỗ đùi.

- Đạo nhân mù, vừa rồi người lại tính ra tiền đồ của ai à, có gì buồn cười thế.

Một lão nhi bán hương bên cạnh dí dỏm hỏi.

Đạo nhân mù gật gù đắc ý:

- Trong lúc rảnh rỗi ta đoán mệnh cho Lý Đại Phú, người giàu nhất của huyện Quách Bắc.

- Lý Đại Phú? Lý lão gia ư? Đây cũng chẳng phải nhân vật gì ghê gớm, nghe nói gia sản hấn ta bạch triệu, trong phủ núi vàng núi bạc chất đầy, người phú quý như vậy khẳng định vận cũng tốt, nào cần tới người tính dùm.

Lão nhi bán hương vội đáp.

- Người phú quý? Hắc, chưa chắc đâu, có thể Lý gia giàu đấy, bất quá là nhờ tổ tiên khi còn sống đều là người đại thiện, khi chết âm đức kéo dài để che chở tôn tử, từ đó mà hậu nhân ba đời sau phú quý vô cùng, có điều quá tam ba bận, tài vận Lý gia sẽ chấm dứt trong năm nay, gia đạo bắt đầu sa sút, cuối cùng khi chết Lý Đại Phú chỉ hưởng được mỗi cái quan tài mỏng mà thôi.

Đạo nhân mù cười hắc hắc lý giải.

- Ân?

Bỗng dưng, dường như cảm giác được gì đó, đạo nhân mù lại nhìn về bầu trời phía đông.

Tu đạo mấy chục năm, Thiên Mục đạo nhân mù đã mở ra, có thể nhẹ nhàng thành thạo xem nhân vọng khí, ngày bình thường Thiên Mục được thay thế bằng hai mắt, này cũng không tính là mù lòa, nếu mù thật làm sao sinh hoạt tại huyện Quách Bắc.

"Tê ~!"

Một khắc sau, đạo nhân mù chấn kinh, hấn hít một hơi sâu, liên tiếp lùi về phía sau.

Khung cảnh mà thiên nhãn thấy là một bầu trời đầy tử khí, kỳ thể bàng bạc như biển cả song lớn, không ngừng lăn lộn mãnh liệt, tử khí trùng trùng điệp điệp, từ đông lan đến không chỉ vạn dặm mà thôi, tựa như một đầu cự long nằm ngang trên chín tầng mây, khí thể hùng hổ, có thể nói là kinh khủng vô cùng. Đạo nhân mù xem quẻ mấy chục năm chưa bao giờ thể tử khí kinh khủng như thế, đáng tiếc tử khí này chỉ có thể được nhìn thấy bởi thiên nhãn của người tu đạo hoặc quý quái mà thôi, dân chúng tầm thường dùng nhục nhãn phạm thai chắc chắn không thấy được.

- Ba vạn dặm Tử Khí Đông Lai, này con mẹ nó chẳng lẽ có thánh nhân tới huyện Quách Bắc ư?

Đạo nhân mù tự lẩm bẩm, không còn để ý tới tu dưỡng bình thường nữa, hấn nhớ tới điển cổ lão tử hóa hồ rồi khỏi phía tây Hàm Cốc, năm đó quan lệnh Y Hi tới Hàm Cốc quan vô tình nhìn ra được thiên địa chi khí, thấy được ba vạn dặm Tử Khí Đông Lai, sau đó gặp được lão tử thánh nhân đến để truyền lưu Đạo Đức Kinh xuống thế gian.

Hiện tại, tử khí mênh mông như biển mây không ngừng lăn lộn trên bầu trời, thật lâu cũng chẳng tiêu tan, không phủ trên không huyện Quách Bắc.

Chỉ chớp lát sau tử khí kia mới xảy ra biến hóa, tử khí đột nhiên rách ra một đường trong mây, một vệt kim quang từ trên trời đánh thẳng xuống huyện Quách Bắc.

Chẳng phải vị trí kim quang đánh xuống chính là Lý phủ của Lý Đại Phú?

- Là thánh nhân hàng thế a.

Thân hình đạo nhân mù chấn động, nhớ tới hôm nay là ngày mà tiểu thiếp của ông ta hạ sinh, lúc này kim quang lại rơi vào Lý gia, nhất định có người mang thiên mệnh đầu thai chuyển thế.

- Cơ duyên, cơ duyên, cơ duyên to lớn, vốn tính tới huyện Quách Bắc nơi này để an ổn lúc về già, không ngờ lại đụng tới cơ duyên to lớn thế kia, mụ nội Vô Lượng Thiên Tôn chứ, đây là cơ hội để lão từ thành đạo...

Môi hần khê nhúc nhích, tự lẩn bắm, sau đó sắc mặt đột ngột biến đổi, chân đạp như gió, không hề giống tác phong sin hoạt thường ngày, vắt chân lên cổ mà chạy tới Lý phủ, ngay cả quầy hàng cũng không dọn, còn sốt ruột hơn cả quý đầu thai, người bên cạnh trông thấy bộ dáng kia có chút trợn mắt há mồm.

Giờ khắc này, trong tiểu viện của Lý phủ, tại một chỗ yên tĩnh đột nhiên truyền tới tiếng khóc của oa nhi, âm thanh to lớn hữu lực, phảng phất toàn bộ Lý phủ đều nghe thấy.

- Sinh... cuối cùng cũng sinh ra rồi.

Lý Đại Phú đứng bên ngoài cuồng hí vội bước tới, dáng người mập mạp vốn nặng nề chưa từng nhanh nhẹn thế kia, hần xông vào phòng, vội vàng hỏi:

- Thế nào, là nam hay nữ?

- A!

Lý Đại Phú vừa vào phòng liền nghe thấy âm thanh thét lớn, dường như một bà đỡ phải chịu đựng kích thích, bị dọa tới trốn khỏi phòng.

- Nay, chúc mừng Lý lão gia, mẹ con bình an a, phu nhân hạ sinh một nam hài mập mạp.

Lúc này, Lý Đại Phú vô cùng vui mừng:

- Tốt tốt, Lý gia có hậu, Lý gia có hậu rồi a.

Âm thanh hần có chút run rẩy kích động.

Một bà đỡ khác ôm đứa bé trên tay, thanh âm run rẩy:

- Bất quá dường như tiểu thiếu gia có chút không tầm thường, Lý lão gia, ngài nhìn đi.

Bà đỡ run run mồ lộp vài bao bọc đứa bé ra, liền thấy hài tử mập mạp tỏa ra một ít ánh sáng trong suốt, trái tim nhỏ bé dưới ngực đang đập tỏa ra quang mang nhu hòa, nhìn vô cùng quái dị, dù sao trái tim con người cũng đâu biết phát sáng, khó trước trước đó bà đã bị dọa tới mức xoay người chạy ra ngoài, chỉ sợ tướng đứa nhỏ là quái vật đầu thai chuyển thế rồi.

- Sao lại thế, sao con ta lại phát sáng.

Ngay cả Lý Đại Phú cũng ngây ngẩn cả người.

- Chẳng lẽ phu nhân sinh ra yêu quái ư.

Bà đỡ nhói nhỏ.

Vừa nghe thấy, Lý Đại Phú liền quát:

- Cái rắm, đừng có yêu ngôn hoặc chúng, ba đời Lý gia ta đều làm việc thiện, sao có thể sinh ra quái vật hại người, còn nói lung tung, có tin ta cắt lưỡi người cho chó ăn không.

- Ha ha, thôn phụ sơn dã kém hiểu biết, Lý lão gia chớ chấp nhặt làm chi.

Lúc này tiếng cười to truyền tới từ ngoài, một người mặc đạo bào, hai mắt nhắm nghiền bước như bay tiến vào.

Hần nhìn thoáng hài tử được bà đỡ ôm trong tay, toàn thân kích động tới phát run, đạo tâm gìn giữ nhiều năm kém chút không giữ được.

Quả nhiên thánh nhân hàng thế tất có dị tượng.

Nhìn thấy đạo nhân mù, Lý Đại Phú có chút kinh ngạc, sau đó khách khí chấp tay:

- Gặp qua đạo trưởng, đạo trưởng biết vì sao con ta có chỗ khác thường ư?

Lý Đại Phú ra đời nhiều năm, kiến thức rộng rãi, tất nhiên biết có một loại người không thể đắc tội, chính là đạo sĩ. Có lẽ vị đạo nhân không mời mà tới này biết tại Lý phủ có chuyện trọng yếu gì sắp sửa xảy ra.

Đạo nhân mù cười ha hả:

- Lý lão gia có biết lông mày Thần Nghiêu có tám màu, mắt Đại Thuần có trùng đồng, Võ Đế có ba tai, Văn Vương bốn thân, tất cả đều rất thần dị, người hơn người nhất định cao quý không tả nổi, đứa nhỏ này rất bất phàm, có trái tim Thất Khiếu Linh Lung, từ xưa tới nay trừ Tỳ Can ở triều Thương

ra đến nay chẳng ai sở hữu được, sinh được đứa nhỏ này, tương lai Lý lão gia chắc chắn có đại phúc.

- Cái gì? Trái tim Thất Khiếu Linh Lung? Đây chẳng phải trong kịch từng nói qua hay sao.

Lý Đại Phú lập tức kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lý Tu Viễn

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

- Người tu đạo không bao giờ nói bậy, đứa nhỏ này vẫn còn dính máu, chỉ cần tắm rửa sạch sẽ Lý lão gia tự biết bản đạo nói thật hay giả.

Tuy bên ngoài Đạo nhân mù nói một cách trấn định nhưng trong lòng lại cuồng hét:

“Đúng là cmm đại cơ duyên, trời sinh thánh nhân, trong người là Thất Khiếu Linh Lung Tâm, chẳng lẽ não của lão thiên gia úng nước rồi, lại phát hoa thơm bánh ngọt này xuống, may mà bản đạo tới nhanh, nếu chậm sợ sẽ bị quỷ quái tà mà nào đó bắt mất.

Nghe vậy, Lý Đại Phú phản phó:

- Còn sống người ở đây làm gì, không mau tắm rửa cho con ta đi.
- Chờ chút, nếu Lý lão gia tin bản đạo, chuyện tắm rửa này để ta làm cho.

Đạo nhân mù bước tới và nói.

Lúc này Lý Đại Phú có chút kinh ngạc:

- Không phải người tu đạo kiêng kỵ nhất là máu bản hay sao? Nếu dính phải sẽ mất hết đạo hạnh.
- Nguyên lai Lý lão gia cũng biết người tu đạo kỵ máu bản? Ha ha, việc này Lý lão gia yên tâm, được tắm rửa cho quý tử là cơ duyên của bản đạo, không những không ảnh hưởng tới đạo hạnh mà ngược lại còn tăng nữa kia.

Đạo nhân mù nói thẳng, sau đó thoải mái tới gần bà đỡ, cẩn thận ôm hài tử khắp người đầy máu vào lòng.

“Trái tim Thất Khiếu Linh Lung, thần quỷ không dám tới gần, chứ tà tránh xa, là khắc tinh của hết thầy đạo pháp, thần thông quỷ quái, thứ duy nhất có thể khắc chế là mẫu thân chi huyết*.”

*máu của mẹ.

Đạo nhân mù có tâm cơ riêng, hẳn sợ bà đỡ ẵm đứa nhỏ sẽ không bảo vệ được nó, giúp tà ma ngoại đạo thừa cơ làm loạn.

Thấy đạo nhân mù cẩn thận tiếp nhận ái tử thế kia, lòng cảnh giác của Lý Đại Phú cũng giảm đi mấy phần.

- Nhanh lấy nước nóng tới.

Đạo nhân mù hô to.

Rất nhanh hạ nhân đã chuẩn bị xong, sau khi thử nhiệt độ một chút, hẳn mới từng li từng tí để hài tử dính đầy máu bản trong lòng xuống. Lúc này, đứa nhỏ vừa chạm nước thì máu bản trên người nhanh chóng tản đi, thế nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là nước trong chậu không chuyển thành màu đỏ mà là sắc tím, thậm chí còn tản ra từ quang*.

*ánh sáng màu tím.

- Cơ duyên, cơ duyên...

Đạo nhân mù kích động không thôi, tiếp tục tẩy rửa cho hài tử.

- Đạo trưởng, này là sao?

Lý Đại Phú đứng bên cạnh chứng kiến hết thảy liền giật mình nói, có điều hắn còn chưa nói xong thì cảnh tượng khó tin lại xảy tới, chỉ thấy mái tóc vốn bạc phơ của đạo nhân lại chuyển thành màu đen, nếp nhăn trên mặt cũng biến mất mấy phần, trở nên căng mịn hơn.

Đạo nhân mù kích động giải thích:

- Nước tắm của quý tử có thể so sánh như long nguyên, *vượt xa phượng huyết**, hay cả nhân sâm ngàn năm chạy mấy kiếp cũng chẳng bằng, nhận được cơ duyên này thì đại đạo Kim Đan của bản đạo có hi vọng rồi, có điều nhận lấy cơ duyên này, hiển nhiên cũng kết một đại nhân quả, chỉ sợ ngày sau bản đạo phải bán mình cho quý phủ, làm trâu làm ngựa cả đời mất.

*tinh nguyên của rồng

**máu phượng hoàng

Tuy nói thế nhưng việc có thể kết Kim Đan, tu đại đạo thì đại giới ấy tính là bao.

- Nước tắm con ta lợi hại như vậy?

Lý Đại Phú mở to hai mắt hỏi.

- Nhanh, đạo trưởng dừng tay, chừa cho nhà ta một ít.

Đạo nhân mù cười đáp:

- Lý lão gia đừng vội, bảo vậy này bản đạo không có phúc phận một mình nhận hết, đợi ngày sau ta luyện nó thành kim đan Tử Cực, khi ấy sẽ đưa cho Lý lão gia mấy viên, cam đoan giúp ngài kéo dài tuổi thọ, trường mệnh trăm tuổi.

- Tốt, tốt, tốt, vậy làm phiền đạo trưởng rồi.

Lý Đại Phú kích động không thôi, hô lên vào tiếng.

Sau khi hài tử được tắm rửa sạch sẽ, vết nhăn xấu xí biến mất, sắc diện trở lên tinh xảo đặc sắc, mượt mà vô cùng, từ đáng yêu cũng không thể hình dung hết, trông thẳng bé vừa giống tiên đồng giáng thế, lại không khác gì mảnh bảo ngọc hoàn mỹ.

“CMN, đây là đâu, chẳng lẽ ta xuyên không rồi?”

Hài nhi mở to hai mắt, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, thế nhưng trong mắt người khác nó chỉ vừa kêu oa oa thật to, âm thanh vang dội hữu lực, không giống một đứa bé mới sinh mà so sánh được với người trưởng thành luôn đấy.

Hai mắt Lý Đại Phú sáng rõ, trông vô cùng yêu thích ái tử, hắn lập tức cười ha ha:

- Tốt, tốt, con ta đúng là bẩm sinh thần dị, mau phân phó hạ nhân ngày mai đãi tiệc.

....

Đạo nhân mù nói, thời gian ung dung trôi qua mười lăm năm.

Kế bên huyện Quách Bắc có một thôn tên Hạ Hà, trong thôn Hạ Hà có một ngọn núi nhỏ, mười mấy năm trước một đạo quán được dựng lên trên đó.

Ngày bình thường đạo quán chỉ có hai người, một đạo nhân mù và thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi.

Sáng sớm, trước đạo quán xuất hiện một thiếu niên tuổi măng măng bất phân, phấn chấn bùng bùng, dùng một phương thức kỳ quái mà đứng thẳng, hắn thở một hơi tựa như tạo thành hơi nước, không khác gì cao tăng đang tĩnh tọa dưỡng khí, mà bên cạnh thiếu niên là một lão nhân mù đang thảnh thơi nằm trên ghế xích đu, dõi theo hắn tu tập.

- Đồ nhi ngoan, sao hôm nay con cố gắng thế, gà chưa gáy đã thức dậy luyện công, ngày thường con đều nghỉ hết biện pháp, dùng đủ mảnh lời để trốn tập luyện.

Đạo nhân mù nói.

Lý Tu Viễn mang một bộ dáng như nhà có tang mà hỏi:

- Có phải huyện chúng ta tên là Quách Bắc không?

- Con cũng sống ở đây mấy chục năm rồi, ngay cả chỗ mình sinh ra cũng quên rồi?

Đạo nhân mù hỏi ngược lại.

Lúc này Lý Tu Viễn nhìn xa xăm về hư không, hắt thở dài một hơi:

- Hôm qua con nghe nói bên ngoài Quách Bắc có một ngôi miếu tên Lan Nhược Tự, cầu khẩn ở nơi này đặc biệt linh nghiệm. . .

- Đúng, không sai, thật sự có một ngôi miếu tên Lan Nhược Tự.

Đạo nhân mù dừng một chút rồi nói tiếp:

- Con quan tâm chuyện này là gì, háo hức luyện công cho tốt, đừng quản mấy việc vặt khác.

“Huyện Quách Bắc, Lan Nhược Tự. . . cuối cùng cũng biết mình xuyên tới đâu rồi.”

Lý Tu Viễn nghĩ thầm trong lòng:

“Hóa ra là thế giới Liêu Trai, đã vậy còn là thời điểm mọi chuyện chưa bắt đầu, hiện tại Nhiếp Tiểu Thiên chưa xuất hiện, Yến Xích Hà không vang danh, hắc Ninh Thái Thần vẫn là một thanh niên tuần tãi dày công đèn sách.”

Tuy thế nhưng đây là nơi vô cùng nguy hiểm, hồ yêu nữ quỷ, thụ tinh, rết tinh ngàn năm, còn có quỷ sai Thành Hoàng. . .

Không cẩn thận mất mạng như chơi, vì mạng nhỏ của mình Lý Tu Viễn chỉ có thể nỗ lực phấn đấu, cố gắng luyện công.

Ngồi kế bên, đạo nhân mù vẫn nói huyền thuyên:

- Đồ nhi, con có thể hạ quyết tâm cố gắng luyện công thật khiến vì sư vui mừng, phải viết bả sinh con đã sở hữu Thất Khiếu Linh Lung tâm, một giọt tâm đầu huyết của con giúp quỷ quái tăng trăm năm tu vi, một mảnh thịt tim gan có thể tăng ngàn năm tu vi, nếu nuốt trọn trái tim của con sợ sẽ vũ hóa thành tiên. Hiện tại thế đạo trước mắt ngày càng bất ổn, yêu ma quỷ quái tăng tầng lớp lớp, nếu thân phận của con bại lộ sẽ có vô số quỷ quái kếp tới ăn con, mặc dù thọ nguyên vì sư tăng nhưng không thể thời thời khắc khắc bảo hộ bên người con, thế nên thân thủ con cao cường hay không là chuyện vô cùng trọng yếu.

- Đã thế không phải con tu đạo sẽ tốt hơn sao?

Lý Tu Viễn hỏi.

Tâm tư con chưa ổn định, hiệu quả tu đạo không lớn, luyện võ thích hợp hơn nhiều. Trước mắt Thất Khiếu Linh Lung rất dễ thu hút yêu ma quỷ quái, tuy nhiên thân thông, đạo thuật hay quỷ mị gì đó cũng không có tác dụng, quỷ quái thấy con không khác gì mèo thấy chuột, đừng nói đối phó với con, chỉ cần gần con trong một trường thì bọn chúng sẽ hóa thành tro bụi, thay vì tu đạo không bằng con luyện võ đi, ngày sau dùng võ nhập đạo, tiên bộ chắc chắn thần cấp, yên tâm, vì sư sẽ không hại con.

Đạo nhân mù giải thích.

- Mặc dù quỷ thần không tổn thương được con nhưng vẫn có một loại tuy không nhìn ra trái tim trên quý con đang có, đó chính là yêu, yêu có bản thể như xà yêu, hồ yêu, lang yêu. . . sau khi chúng ta thành tinh, dù không thi triển được phép thuật thân thông nhưng dựa vào bản thể vẫn có thể cắn chết người, chưa nói thế đạo này tặc phi hoành hành, kẻ xấu tràn đầy, con học đạo mới mấy năm sợ rằng thuật xuyên tường còn chưa biết dùng, tay trái gà không chặt thì tự vệ bằng cách nào?

- Đúng rồi, thời gian cũng tới, luyện tập xong con xuống núi hồi phủ đi, hai mươi ngày luyện võ, mười ngày học văn, một ngày cũng không được nghỉ, con có Thất Khiếu Linh Lung tâm nên học gì cũng nhanh, trình độ sử dụng Bá Vương Phá Trận Thương đã thuộc hàng tông sư, võ nghệ rất nhanh sẽ đột phá cảnh giới Tiên Thiên, nếu lịch luyện thêm thời gian nữa, qua trăm năm con sẽ trở thành cao thủ võ đạo đại tông sư, thành tựu không thể đo đếm.

Đạo nhân mù cẩn thận dặn dò một phen rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Võ đạo đại tông sư ư?

Lý Tu Viễn trầm nghĩ:

“Này chẳng phải giống trong phim ư, Liêu Trai chí dị có một cao thủ dùng võ tên hạ Hầu Vũ, lợi hại đến mức có thể so kiếm với Yến Xích Hà, đánh nhau bất phân cao thấp, kết quả không phải vẫn chết trong tay một nữ quỷ bình thường, tình khí bị hút cạn, trở thành một cây khô à.”

Thế nên Lý Tu Viễn mới cảm thấy tu đạo là chuyện quan trọng, võ nghệ gì đó chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Bất quá sư phụ sẽ không hại hấn, luyện võ thì luyện võ, trở thành cao thủ võ lâm cũng không tệ.

“Trước luyện võ, sau tu đạo, đợi ta trở thành cao thủ Tiên Thiên tu đạo cũng không muộn, nếu sư phụ không chịu dạy mình có thể kiếm một người khác rồi bái sư.”

Lý Tu Viễn trầm nghĩ.

Sau đó hắn cầm Hồ Khẩu Thôn Kim Thương trong tay, luyện khí trên cọc gỗ hết hai canh giờ, thế là xong bài tập buổi sáng.

- Sư phụ, luyện tập xong rồi, con xuống núi đây.

Lý Tu Viễn thu công đáp.

- Đi đi.

Đạo nhân mù nhắm mắt phát tay nói.

Nghe xong Lý Tu Viễn khiêng Hồ Khẩu Thôn Kim Thương lên rồi tự mình hạ sơn.

Nói thật hắn cũng chẳng muốn dùng cây thương này đâu, phải biết trọng lượng thứ đồ chơi này không nhẹ, thân thương được tinh chế từ tinh cương tốt nhất mà thành, lưỡi đao không biết sư phụ tìm nguyên liệu ở đâu mà nặng nề lại sắc bén, chém ngọc chặt đá dễ như trở bàn tay, bất quá quá trọng lượng nặng tới đáng sợ, lên tới bảy mươi hai cân, có thể so với vũ khí của Quan Nhị Gia trong truyền thuyết. Nếu không phải Lý Tu Viễn dùng quen, chỉ sợ dù võ đạo có thành tựu tới đâu cũng khó lòng gánh nổi cây thương này.

Dưới chân núi chính là Hạ Hà thôn, thôn không lớn, chỉ có vài chục gia đình đời đời làm nông sinh sống. Bất quá đây là chuyện của trước kia. Hiện tại tất cả mọi người trong thôn đều là người làm công cho Lý gia.

người đầu là Lý gia cô nông, bọn hắn ruộng đồng đã sớm ở thiên tai trong năm bán đồ bán tháo cho Lý gia.

Địa chủ độc ác không ngừng mua đất, chiếm thành của riêng.

Mỗi lần nghĩ tới Lý Tu Viễn đều sinh làm hổ thẹn, ai bảo bản thân hắn là đại thiếu gia của Lý gia làm chi.

- Đại thiếu gia luyện võ xong rồi à? Ngài muốn hỏi phủ?

Vừa vào Hạ Hà, một thôn dân tên Lưu Lão Căn vừa nhiệt tình vừa cung kính ân cần thăm hỏi.

- Đúng vậy, hôm nay ta hỏi phủ tập văn, đúng rồi, lần trước xuống núi là ai giúp ta giặt quần áo bẩn thế? Giặt hồ rất tốt, nhanh chóng đưa qua cho người đó, làm nhanh lên.

Lý Tu Viễn đáp.

- Người kia là Đỗ quả phụ trong thôn, sáng nay ta nhìn thấy nàng ấy giặt đồ bên bờ sông, xem chừng hôm nay nắng tốt, phơi đồ sẽ rất mau khô.

- Không vội đâu, ta về phủ mười ngày, trong mười ngày này giặt xong đưa lên núi cho ta là được.

Lý Tu Viễn đáp.

- Vẫn là đại thiếu gia nhân từ.

Một vị phu nhân đứng bên cạnh nghe vậy liền xu nịnh, cười nói:

- Giặt đồ cho đại thiếu gia một lần bằng ba tháng thuê thừa đầy, lần sau ngài hãy chiếu cố ta một chút nhé.

Lưu Lão Căn thấy thế bèn lên tiếng:

- Đi đi đi, Vương thẩm ngươi vớ vẩn chen vào làm gì, thật sự nghĩ đại thiếu gia thiếu hạ nhân giặt đồ sao, còn không nhờ tâm địa ngài ấy tốt, muốn giúp đỡ mấy hộ nghèo trong thôn, Vương gia ngươi có khó khăn gì cho cam, đoạt công việc người khác, hại Đỗ quả phụ và mấy hộ trong thôn sống không nổi, khi ấy xem người còn mặt mũi nào mà nhìn mọi người.

- Ta chỉ nói thử một chút thôi mà.

Wang thẩm ngưng ngừng biện giải.

- Không xong, không xong rồi, Đỗ quả phụ đang giặt áo đã bị Sơn Tiêu bắt đi.

Bấy giờ một phụ nhân trẻ tuổi vừa chạy từ đồng hoang về thôn vừa kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chuyện Sơn Tiêu Bắt Người

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

- Cái gì, Sơn Tiêu ư?

Lưu Lão Căn và Vương thâm lập tức kinh hãi, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch.

Lúc này, Lý Tu Viễn nghe được liền nhướng mày, ngưng trọng hẳn lên.

Hắn đã sống lại huyện Quách Bắc được vài chục năm, dù thường xuyên nghe sư phụ giảng giải về những chuyện quỷ quái chí dị nhưng chưa từng gặp bên ngoài. Việc này khiến Lý Tu Viễn hoài nghi bản thân không xuyên tới thế giới Liêu Trai có yêu ma tung hoành, đạo thuật khắp nơi. Chẳng ngờ hiện tại vận khí không tệ, nghe được tin về Sơn Tiêu.

Lý Tu Viễn từng nghe sư phụ nhắc tới nên biết Sơn Tiêu kia chính là vượn tinh sống trong núi.

Loài vượn này trời sinh hiếu động, đã tính tràn đầy, một khi thành tinh sẽ có trí tuệ của loài người, chắc chắn gây nên nhiều việc ác, nguy hại khắp nơi, dân gian xem đây là tai họa một phương, Sơn Tiêu được xếp vào hàng ngũ yêu ma không khác gì quỷ quái trong núi.

Khó trách khi biết được sự tồn tại của Sơn Tiêu, sắc mặt mọi người đại biến, ánh mắt hoang mang sợ hãi.

Lúc này thôn phụ kia chạy chối chết về thôn, ngay cả đồ còn để dưới sông cũng chẳng để ý, bất quá giờ phút này Lý Tu Viễn nhanh chân chặn người lại.

- Sơn Tiêu? Rốt cuộc chuyện này là thế nào, người cẩn thận nói lại ta biết.

Lý Tu Viễn hỏi rành mạch.

Có lẽ sự bình tĩnh của hắn ảnh hưởng tới thôn phụ, nàng ta trấn định lại, kiềm chế sự sợ hãi trong lòng:

- Chuyện lớn rồi đại thiếu gia, vừa rồi ta và Đồ quả phụ đang giặt đồ bên bờ sông thì đột ngột xuất hiện một con quái vật có hình dáng như quỷ, nó bắt lấy nàng ta. Nó chắc chắn là Sơn Tiêu, mười năm trước nàng dâu vừa gả tới Vương gia tại Hạ Hà thông cũng bị Sơn Tiêu bắt đi đấy...

Nói đến đây, thôn phụ nhìn về phía Vương thâm một cái.

Sắc mặt Vương thâm lộ vẻ sợ hãi, người bị bắt đi mười năm trước chính là vợ đầu của trưởng phu nàng ta, vì việc này nàng ta mới được gả vào Vương gia.

- Là thế à...

Lý Tu Viễn chau mày, xem ra tình huống lúc ấy rối loạn, mấy thôn phụ sợ nên kể lại cũng chưa chắc đúng.

- Sơn Tiêu bắt người là chuyện vô cùng nghiêm trọng, ta không thể không quan tâm, để ta tới bờ sông nhìn thử xem sao. Lưu Lão Căn, người nhanh lên núi báo việc này cho sư phụ ta, Vương thâm, phía trưởng thôn giao cho người, kêu thôn trưởng gọi những thôn phụ giặt đồ ở vùng phụ cận trở về, tận lực đừng ra đó, có lẽ Sơn Tiêu vẫn chưa đi xa, còn ở gần đây.

Lý Tu Viễn phân phó, đồng thời khiêng Hồ Khẩu Thôn Kim Thương lên, chuẩn bị ra bờ sông quan sát.

Lưu Lão Căn vội nói:

- Đại thiếu gia, là Sơn Tiêu bắt người đấy, chỉ sợ không may sẽ nguy hại tới tính mạng, đại thiếu gia ngài chớ đi.

- Không sao đâu, làm như ta vừa nói, chỉ là súc sinh chuyện bắt cóc người dân, gặp được thì làm thịt nó là được.

Lý Tu Viễn không nói tiếp, lập tức bước nhanh rời đi.

Hắn theo sư phụ luyện tập nhiều năm, cộng với việc bản thân cũng phi thường chán ghét những thứ chuyện đi gây họa dân làng, hôm nay gặp được há có thể bỏ qua.

Chút nguy hiểm kia có đáng là gì, sư phụ nói võ nghệ hắn ta thiếu việc thực chiến, nếu có thể thực chiến một phen hẳn sẽ trở thành võ đạo tông sư, chọn ngày chỉ bằng may mắn, lịch luyện vào hôm nay đi.

Lý Tu Viễn thân là đại thiếu gia của Lý gia, mà thôn dân tại Hạ Hà lại là người làm công cho nhà hắn, chuyện Lý Tu Viễn vừa phân phó chẳng khác nào mệnh lệnh với thôn dân trung thực kia. Bất quá Lưu Lão Căn cũng sợ Lý Tu Viễn bị Sơn Tiêu làm hại, sau khi hắn ta rời đi, Lý Lão Căn chạy như điên lên núi, trong mắt những thôn dân này, sư phụ đạo nhân mù của Lý Tu Viễn là thần tiên có đạo hạnh cao thâm, khẳng định có cách giải quyết chuyện này.

- Kia không phải Đại thiếu gia sao? Đại thiếu gia, ngài chạy mau, bên bờ sông xuất hiện một con Sơn Tiêu, nó bắt Đồ quả phụ đi rồi, ngài tuyệt đối đừng tới bờ sông.

Trên đường, một thôn dân đang chạy về bỗng thấy Lý Tu Viễn liền vội vàng hô to.

Lý Tu Viễn chẳng chút để ý, vẫn nhanh chân đi về phía bờ sông. Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Sau khi hạo tâm hô một câu mà không thấy đối phương trả lời, thôn dân cũng chẳng nhiều lời, trốn như bay.

- Đại thiếu gia, ngài đường qua kia, nghe nói ở đó xuất hiện một con Sơn Tiều hại người, ngài mau quay về, quay về nhanh đi.

Lại một thôn dân có lẽ nhận được tin tức về sơn tiều cũng đang chạy tới, khi thấy Lý Tu Viễn y vội la lên.

Lúc này Lý Tu Viễn cười nói:

- Nếu Sơn Tiều lợi hại đã sớm xông vào thông, làm gì lên lút bắt người như thế.

Ba người thành hồ, mà thôn dân ở bờ sông bị hù chạy hết, dù không ở gần bờ sông cũng mau chóng chạy về làng, càng là thế thì Lý Tu Viễn càng có hứng thú với Sơn Tiều.

Tốc độ hần tặc nhanh, sau chốc lát đã ra tới bờ sông, sông không lớn, chỉ rộng chừng ba trượng, hai bên bờ là từng khối đá cuội lớn, trên đấy vẫn còn quần áo chưa giặt xong, hẳn là do những thôn phụ bị dọa sợ để lại.

Bên kia bờ sông, chỗ gần rừng cây là quả áo được đựng trong thau, y phục và sắc sặc sỡ và y phục do vải bố ráp thành trông khác biệt hoàn toàn, không cần nói cũng biết kia là đồ bán mà Lý Tu Viễn kêu thôn dân của Hạ Hà thôn giặt dùm.

- Ngay cả bờ sông cũng không dám qua, này chứng minh sức sinh này dù vô cùng tinh quái thì đạo hạnh cũng không quá cao.

Lý Tu Viễn trầm nghĩ.

Nếu đạo hạnh cao thâm lại còn tinh quái, chỉ sợ nó đã hóa thành người rồi lẫn vào huyện thành, trong phim Liêu Trai kia, chẳng phải rất tinh ngàn năm chính đã biến thành quốc sư, trêu đùa văn võ cả triều ư?

- Tôi đó nhìn thử xem.

Lý Tu Viễn thấy dấu chân người cực to rải rác bên, dọc theo một đường hướng vào rừng.

Hắn chẳng chút sợ hãi mà tiến vào.

“Mảnh rừng ven Hạ Hà thông cũng chẳng lớn bao nhiêu, bình thường vẫn có thôn dân lên núi đi săn, đốn củi. Theo lý thuyết, những chỗ thế này không thể đàn sinh ra yêu quái mới đúng, ai mà ngờ mười năm trước bỗng xuất hiện một con Sơn Tiều, hẳn ta lại chưa từng nghe tới.”

Lý Tu Viễn trầm nghĩ.

Kỳ thật hẳn không biết thôn dân nơi này không như người ở hiện đại, chuyện lớn bé thế nào cũng tung hô lên. Tại đây, những chuyện phạm húy, kỳ quái như Sơn Tiều thôn dù biết cũng giữ kín như bưng, không truyền ra ngoài.

Tỷ như huyện Quách Bắc trong phim kia, biết rõ Lan Nhược Tự có nữ quỷ đoạt mệnh lại không nói cho Ninh Thái Thần, nếu không nhờ y phước lớn mạng lớn đã sớm bị hại chết.

- Dấu chân tới đây là biến mất, chẳng lẽ Sơn Tiều kia biết leo cây?

Vốn đang truy lùng giấu vết thì Lý Tu Viễn lập tức mất dấu Sơn Tiều.

Mặc dù mảnh rừng này không phải cỏ rừng thâm sơn gì, thế nhưng hoàn cảnh thiên nhiên vô cùng ban sơ, tuy chỉ là mảnh rừng nhỏ nhưng vẫn có cỏ thi, cây cỏ dày đặc, không phù hợp cho việc theo dõi.

- Đi xung quanh xem thử còn dấu mới gì không.

Lý Tu Viễn vẫn không từ bỏ, hắn chẳng lo đụng phải quỷ quái, bởi vì sư phụ từng nói trời sinh hắn có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, dù quỷ thần muốn ăn hắn cũng phải e ngại, chỉ cần hắn cẩn thận dã thú và rắn độc trong rừng sẽ không gặp nguy hiểm.

Sau khi tìm tòi nghiên cứu một phen, chợt Lý Tu Viễn thấy một mảnh vải đỏ mắc trên cành cây nhỏ, khi gỡ xuống nhìn hắn phát hiện mảnh vải đỏ vẫn còn rất mới, cứ như vừa được xé ra.

“Nhất định Đồ quả phụ từng ở đây, nàng ta nhanh trí lưu lại một ít manh mối.”

Lý Tu Viễn vui mừng, hắn nhanh chóng đuổi theo.

Quả nhiên phía trước mấy chục mét hắt lại thấy một mảnh vải đỏ. Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Hắn trong quá trình di chuyển Đồ quả phụ đều len lén lưu lại dấu vết, may mắn để hắn tìm được.

Theo ký hiệu để lại từ mảnh vải đỏ, Lý Tu Viễn dần tiến sâu vào rừng, sau khi nhặt thêm vào mảnh vải đỏ nữa, hắn đã tới một chỗ ẩn nấp vô cùng kín dưới chân núi, cách đó không xa là mấy khối đá rất to, giữa những khối đá kia mơ hồ nhìn được một sơn động, trong đó vang lên tiếng khóc sứt sùi của nữ tử, từ trong núi nghe được có khi lại nghĩ nơi này có ma nữ không chừng, có điều Lý Tu Viễn có thể khẳng định kia tuyệt đối là tiếng của Đồ quả phụ.

- Tìm được rồi.

Lý Tu Viễn mừng rỡ vô cùng, cuối cùng cũng tìm được chỗ ẩn thân của Sơn Tiêu.

Chỗ trốn cũng kín đáo thật, ẩn nấp thế này khó trách mấy năm qua chẳng ai phát hiện. Dù mảnh rừng này không lớn nhưng để tìm ra sơn động kia, trừ phi lục soát toàn núi, bằng không chẳng có cách nào phát hiện.

- Sơn Tiêu kia đi đâu rồi?

Lý Tu Viễn không vội tới gần sơn động, hắn đề cao cảnh giác, quan sát bốn phía nhằm tìm ra vị trí của con vượn núi kia.

Nói thật, mười mấy năm ở thế giới này, Lý Tu Viễn chưa từng gặp được chuyện liêu trai linh dị gì cả.

Sau một hồi nhòm ngó xung quanh, đừng nói Sơn Tiêu, dù là cái bóng của con chim nhỏ hắn cũng chẳng thấy.

“Quái lạ, con vượn kia bắt người xong, không canh chừng cho tốt, sao lại chạy đi đâu rồi?”

Lý Tu Viễn vừa nghĩ thầm trong lòng vừa cẩn thận đi về phía sơn động.

Nếu Sơn Tiêu không ở xung quanh thì khả năng duy nhất là trốn trong sơn động kia, việc nó rời đi khó lòng xảy ra, nơi này là chỗ ở của nó, huống hồ Đồ quả phụ vừa bị nó bắt tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đồ Quả Phụ

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

- Ô, ô ô...

Từ sơn động truyền ra tiếng khóc của nữ nhân. Thời điểm Lý Tu Viễn tiến vào liền thấy một nữ tử quần áo rách rưới, mái tóc lộn xộn, thần sắc có chút sợ hãi đang cuộn rúc vào một góc không ngừng khóc. Nếu không phải lúc trước hắn vẫn một đường theo tới, chắc Lý Tu Viễn còn tưởng tiếng khóc là do quý mị phát ra nữa chứ.

- Là Đồ quả phụ à?

Lý Tu Viễn thấp giọng hỏi.

Nghe được tiếng người hô Đồ quả phụ ngừng khóc, nàng ngẩng đầu liên liền thấy một thiếu niên thân hình cao lớn, phong thần tuấn lãng đi đến, lúc này vạn phần kinh hi:

- Đại, đại thiếu gia, là ta, là ta.

- Không có việc gì là tốt rồi, để ta dẫn ngươi về.

Lý Tu Viễn đáp.

Đồ quả phụ kích động đến mức liên tục gật đầu, nàng muốn giãy dụa đứng lên nhưng phát hiện tay chân bị dây leo trong sơn động trói chặt, vừa nhồm dẩy đã lão đảo muốn ngã.

Vốn Lý Tu Viễn muốn tiến lên đỡ Đồ quả phụ nhưng đột ngột nghe thấy âm thanh quái lạ, vừa giống người vừa giống thú vang lên.

- Sơn Tiêu?

Hắn vừa quay đầu lại đã thấy một con vượn toàn thân mọc đầy lông tơ đen, trông chẳng khác nào một đứa trẻ cao tầm bảy tám tuổi. Giờ phút này con vượn xấu xí kia đang cười một cách quái gở nhìn hắn.

Dù kích thước Sơn Tiêu không lớn nhưng sức mạnh lại kinh người, vậy mà cầm một tảng đá to đùng, động tác trông như muốn đánh về phía Lý Tu Viễn.

Sơn động không lớn, nếu tảng đá kia mà đập xuống thì khó lòng tránh thoát.

- Súc sinh kia, nhìn ta ra chiều.

Lý Tu Viễn khẽ quát một tiếng, không chút do dự ném Hồ Khẩu Thôn Kim Thương trong tay ra.

Do nhiều năm tập võ nên khí lực Lý Tu Viễn cũng chẳng kém, đại thương nặng bảy mươi hai cân xuất kích có thể giết được mãnh hổ, hắc hùng. Một con Sơn Tiêu há có thể ngăn cản được, dù nó có thành tinh đi nữa thì đạo hạnh cũng không quá cao.

"Kít ~!"

Sơn Tiêu thấy Lý Tu Viễn phóng thương về phía nó thì trên mặt lộ ra biểu cảm kinh hãi, vút cự thạch đang cầm trong tay xuống, vội vội vàng vàng né về một phía.

Đại thương gào thét sượt qua Sơn Tiêu, lao thêm nửa trượng nữa mới dừng lại.

- Con súc sinh thích trộm cắp này, Đồ quả phụ, ngươi đợi ở đây một lúc, ta muốn làm thịt nó.

Lý Tu Viễn nhanh chân xông ra sơn động.

- Đại thiếu gia cẩn thận một chút.

Mặc dù Đồ quả phụ sợ hãi nhưng cũng lo lắng cho sự an toàn của Lý Tu Viễn. Đăng tải độc quyền tại Truyen YY. com

Nàng có thể không lo lắng sao, hắn là đại thiếu gia của phú thương giàu nhất Quách Bắc huyện, toàn bộ thôn dân của Hạ Hà thôn đều là người làm công cho Lý gia, nếu đại thiếu gia có cái gì không hay, mấy chục gia đình ở Hạ Hà thôn đừng nghĩ tới việc sinh sống ở Quách Bắc huyện nữa. Vì thế thôn dân Hạ Hà thôn tự hiểu, dần dà trở nên chiều chuộng Lý Tu Viễn nhiều hơn.

Sau đó Lý Tu Viễn nhanh chóng xông ra sơn động, lập tức rút Hồ Khẩu Thôn Kim thương đang cắm trên đất lên, ánh mắt ngưng tụ, quét nhìn bốn phía núi rừng.

- Súc sinh này chạy trốn rồi ư?

Nếu Sơn Tiêu chạy trốn thành công, muốn tìm lại cũng khá khó đấy. Mặc dù sơn lâm không lớn nhưng xung quanh cây cối rậm rạp. Sơn Tiêu thành tinh muốn ẩn nấp thì dù mấy trăm người tìm kiếm cũng khó lòng mà mò ra.

Một lúc sau, Lý Tu Viễn vẫn không phát hiện thấy hành tung của Sơn Tiêu.

Có điều Lý Tu Viễn chẳng dám đi xa, Đồ quả phụ vẫn còn trong hang động, nếu hắn dám rời đi, lỡ đâu súc sinh kia vòng trở về bắt Đồ quả phụ, chẳng phải phiền nhiễu hơn được.

“Coi như súc sinh ngươi gặp may, đợi ta về sẽ phái gia đình lục soát toàn núi, không làm thịt được ngươi Lý Tu Viễn ta thề không bỏ qua.”

Lý Tu Viễn trầm nghĩ.

Súc sinh này đã hại một mạng người, nếu hôm nay hắn không đến, có lẽ Đồ quả phụ đã bị nó hại, ác quái như thế sao có thể lưu lại.

Thế nhưng thời điểm Lý Tu Viễn chuẩn bị trở về sơn động thì nghe được âm thanh kỳ lạ giữa núi rừng.

Lúc này Lý Tu Viễn mới đổi hướng, tiến về phía phát ra tiếng động kia. Đăng tải độc quyền tại Truyen YY. com

Có cây nhanh chóng bị đẩy ra, Sơn Tiêu lần nữa xuất hiện, có điều trông nó càng thêm cổ quái, hai chân được nối dài bằng hai cột gỗ, khiến thân hình nó nay cao bằng một nửa người bình thường. Trên người còn khoác y phục diêm lệ của nữ tử không biết được nó trộm từ đây, bất chước bộ dáng của nữ nhân, lúc lắc cái mông xấu xí đi về phía hắn.

- Con quái này đang làm gì thế nhỉ?

Giờ phút này, Lý Tu Viễn cảm thấy có chút khó hiểu.

Gương mặt dữ tợn của Sơn Tiêu kéo thành một nụ cười, đôi mắt xanh rờn còn giả bộ chớp a chớp, cứ như bộ dáng liếc mắt đưa tình, còn không ngừng tiến về phía Lý Tu Viễn.

Dù hắn không biết vì sao Sơn Tiêu lại hành động cổ quái thế kia, có điều Lý Tu Viễn có thể thấy được phía sau nó đang cảm một tảng đá vô cùng cứng rắn.

“Đợi nó tới gần một chút rồi tính.”

Lý Tu Viễn bất động, nhìn Sơn Tiêu tới ngày càng gần, hắn sợ bản thân cử động khiến nó sợ quá rồi chạy mất. Đăng tải độc quyền tại Truyen YY. com

Sơn Tiêu dần đi tới, khuôn mặt xấu xí lộ ra vẻ hưng phấn dễ dàng thấy được, có điều khi nó cách Lý Tu Viễn chừng ba bước nữa, vốn Lý Tu Viễn đang bất động lại siết tay cầm chặt Hồ Khẩu Thôn Kim Thương hơn.

Thương ra như thiểm điện, đâm tới trong nháy mắt.

Chiều thức đơn giản này đã được Lý Tu Viễn thiên chuy bách luyện mấy năm, sớm lo hảo thuận thành.

"Kít ~!"

Sơn Tiêu hoảng sợ hú lên mất tiếng quái dị, lồng ngực trực tiếp bị đâm xuyên qua, máu tươi bắn tung tóe về phía trước.

- Súc sinh còn dám ra ngoài tìm chết.

Lý Tu Viễn hừ lạnh một tiếng ném một cái, Hồ Khẩu Thôn Kim Thương xuyên qua đầu vượn rồi ghim nó xuống đất.

Sơn Tiêu phun một ngụm máu tươi, vùng vẫy vài cái rồi chết luôn.

Có điều đối với con vượn tinh quái này Lý Tu Viễn vẫn rất đề phòng, hắn rút thương ra đâm vài cái lên thi thể kia, nhìn con vật không còn sức sống mới yên tâm hơn.

Xong xuôi hắn hát thương, thi thể Sơn Tiêu cứ thế bay ra ngoài, lúc này Lý Tu Viễn mới trở về sơn động.

- Súc sinh kia bị ta giết, hiện tại không sao rồi.

Lý Tu Viễn nói với Đồ quả phụ.

Nghe vậy nàng ta thở phào nhẹ nhõm, sau đó ngượng ngùng đáp:

- Đại thiếu gia, tay chân ta đã bị Sơn Tiêu kia trói bằng dây leo, ngài có thể giúp ta mở ra không.

- Không thành vấn đề.

Sau khi giúp Đồ quả phụ mở trói, hắn đứng lên và nói:

- Hiện tại trở về thôi, trong rừng có không ít dã thú ẩn hiện, chần chờ ở lại không an toàn.

- Vâng, đại thiếu gia.

Đồ quả phụ phì phì ỳ ục, vừa định đứng lên lại kêu một tiếng, cả người suýt nữa té ngã, theo bản năng kéo Lý Tu Viễn bên cạnh nên may mắn không sao, có điều quần áo trước người xui xẻo bung ra, nơi trắng nõn kín đáo hiện lên trước mắt Lý Tu Viễn. Đăng tải độc quyền tại Truyen YY. com

- Đừng nhìn.

Mặt mũi Đồ quả phụ lập tức đỏ bừng, nàng vội xoay người qua một bên, chỉnh trang lại y phục, sau đó mới áp ứng giải thích:

- Ta, ta không cố ý, khi Sơn Tiêu bắt ta tới đây đã xé nát y phục của ta.

Có điều ngoài miệng nói là thế, trong lòng Đồ quả phụ lại vừa thẹn vừa giận, hắn khi này đại thiếu gia đã nhìn thấy hết.

- Khụ khụ, bộ dáng người thế này sao ra ngoài gặp người, vẫn nên khoác áo của ta vào thì hơn.

Lý Tu Viễn lúng túng cởi áo ngoài của mình ra rồi khoác lên thân Đồ quả phụ.

Đồ quả phụ đỏ mặt nhìn thoáng về phía Lý Tu Viễn, do dự một chút mới kéo chặt áo lại.

- Ta ra ngoài trước.

Lý Tu Viễn cảm thấy xấu hổ nên tìm cách tránh đi.

Phải một lát sau Đồ quả phụ mới điều chỉnh xong, nàng đỏ mặt, vịn vách đá, khập khễnh đi ra.

- Chân người sao rồi?

Thấy bảy chân Đổ quả phụ sưng lên một vùng, hiển nhiên do dây leo khí quá chật nên bị thương.

- Không sao, nhưng hình như bị trật rồi.

Trên trán Đổ quả phụ rịn một tầng mồ hôi, trông có vẻ đang chịu đựng.

- Người thế này thì làm sao mà đi bộ được.

Lý Tu Viễn lên tiếng.

Nghe vậy, thần sắc Đổ quả phụ lộ ra vẻ tự trách:

- Là ta quá vô dụng, liên lụy đại thiếu gia rồi, nếu ngài có việc cứ về trước, ta từ từ rồi về.

- Người nói gì vậy, nơi này là hoang sơn dã lĩnh, bỏ một nữ nhân gia như người ở đây chẳng phải chuẩn bị sẵn mồi cho dã thú sao, ta tới là để cứu người, không phải giúp đám dã thú kia chuẩn bị mồi.

Lý Tu Viễn trừng mắt nhìn nàng ta, sau đó ngồi xổm xuống:

- Lên đây, ta công người về.

Bị Lý Tu Viễn quát xong, Đổ quả phụ ngại ngùng cúi đầu, thấy đối phương khom người ngồi xuống lại có chút do dự, cuối cùng đành phải ngoan ngoãn cúi người dựa lên lưng đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhân Duyên

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Lý Tu Viễn đưa công Đổ quả phụ xong liền chuẩn bị về thôn, thế nhưng hần chột nghĩ tới gì đó bèn kiểm một sợi dây leo chắc chắn trói thi thể Sơn Tiêu lại rồi kéo theo sau lưng.

Đổ quả phụ thấy hành động này của Lý Tu Viễn có chút khó hiểu:

- Đại thiếu gia, ngài kéo thi thể Sơn Tiêu về là gì?

- Không xác nhận được Sơn Tiêu chết chưa, thôn dân không thể an tâm, rất nhiều nhà dựa vào việc vào núi săn bắt để kiếm cái ăn, khi đó cuộc sống của họ sẽ bị ảnh hưởng.

Lý Tu Viễn giải thích.

Nghe xong Đổ quả phụ liền ngẩng người một lúc, khẽ nói:

- Đều nói Đại thiếu gia lòng dạ bồ tát, quả thật không sai mà.

Lý Tu Viễn nhận được khen tặng chỉ cười cười chứ không nói nhiều, tiếp tục công Đổ quả phụ xuống núi.

Đường núi vốn gập ghềnh xóc nảy lại phải công theo một người, vì thế tốc độ Lý Tu Viễn không nhanh, may mà hần nhiều năm luyện võ nên thể lực dồi dào, tay cầm Hồ Khẩu Thôn Kim Thương lại công thêm một người mà bước đi như bay, đôi thành người bình thường đã sớm mệt tới nằm lăn ra, bất quá tốc độ hần đi vẫn khá chậm.

Giờ phút này Đổ quả phụ vịn bả vai Lý Tu Viễn, thân thể tựa vào lưng người thanh niên, tâm tư nàng cẩn thận cố gắng giữ khoảng cách nhất định, không đến mức dán hết cả người lên lưng đối phương.

Bất quá nghĩ tới một màn khi nãy, Đổ quả phụ vẫn có chút xấu hổ.

Đường núi xóc nảy, Đổ quả phụ gắng gượng giữ một khoảng cách cố định, có điều giữ mãi cũng khiến eo nàng vừa đau, lại vừa mệt, khó lòng mà chống đỡ tiếp. Đến khi Lý Tu Viễn bước qua dòng suối nhỏ, Đổ quả phụ không nhịn được, hai cánh tay mềm nhũn, nửa người nặng nề dựa trên lưng Lý Tu Viễn, hai phần trắng nõn trước ngực bị đè đến biến dạng.

- Hừ.

Đỗ quả phụ nhẹ nhàng kêu một tiếng, hiện tại thân thể đã có chút tê dại. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Rất nhanh Đỗ quả phụ cố nén xấu hổ, lần nữa muốn chống người lên, có điều hiện tại đã chẳng còn sức, lần nữa mềm nhũn ngã lên lưng nam nhân.

- Ừm?

Lý Tu Viễn cảm nhận được sự mềm mại sau lưng, có chút kinh ngạc ngoái đầu nhìn.

Lúc này lại thấy gương mặt xinh đẹp ứng đỏ cùng đôi mắt đẹp long lanh của Đỗ quả phụ, vẻ thẹn thùng hiện rõ vô cùng.

- Ta, ta không có ý.

Đỗ quả phụ đỏ mặt giải thích.

Thấy thế Lý Tu Viễn cười cười, nhìn không được mà đùa một chút:

- Cũng lớn đấy nhì.

- Hừ.

Đỗ quả phụ ngậy người một lúc, sau khi cúi đầu nhìn thì sắc mặt lại càng ứng đỏ, lúc này đã đỏ tới tận cổ.

Lý Tu Viễn cũng chẳng có tâm tư nào khác, nhưng năm này hẩn tu luyện nên định lực không tồi. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Sau khi bị chọc ghẹo, dường như Đỗ quả phụ cũng thuận theo tự nhiên, cả người nằm lên lưng Lý Tu Viễn không nhúc nhích, chỉ ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn một bên mặt tuấn lãng của Lý Tu Viễn, trong mắt lộ ra thần sắc ngượng ngùng.

- Đại thiếu gia mệt rồi sao.

Sấp xuống tới chân núi, Đỗ quả phụ nhìn thấy mồ hôi lấm tấm bên thái dương Lý Tu Viễn, nàng nhẹ nhàng vươn tay lau đi.

- Ừm, chỉ hơi mệt, bất quá rất nhanh là tới thôn rồi.

Lý Tu Viễn không ngừng lại mà tiếp tục tiến về phía trước.

Nhìn Lý Tu Viễn thân nhiên như không có gì, lúc này nét mặt Đỗ quả phụ hiện lên vài phần ngượng ngùng lẫn vui vẻ, sau đó lại ngoan ngoãn ghé sát vào lưng hẩn ta.

Đi một lát liền tới Hạ Hà thôn, lúc này gần như tất cả các thôn dân đều tụ tập ngay tại cửa thôn, nam chuẩn bị đuốc, cuốc, xẻng hoặc các dụng cụ làm nông khác, nữ giới thì đứng một bên, dẫn đầu là một lão đạo mặc đạo bào, dường như đang muốn kết thành một đội để vài núi.

- Trở về rồi, đại thiếu gia trở về rồi.

- Thật tốt, đại thiếu gia không sao.

- Đỗ quả phụ cũng được cứu rồi kìa.

Thôn dân nhìn thấy Lý Tu Viễn cõng Đỗ quả phụ từ trên núi xuống lập tức nhiệt tình hẩn lên, cao hứng tiến tới nghênh đón.

Thấy đồ nhi bảo bối của mình an toàn trở về, lúc này đạo nhân mù không nhìn được nở nụ cười, có điều khi thấy Đỗ quả phụ được cõng trên lưng Lý Tu Viễn thì chợt bấm tay tính toán, xong thì vừa cười khở vừa lắc đầu. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Hai phụ nhân đưa Đỗ quả phụ về đi, nàng bị Sơn Tiêu đã thương rồi, nhớ kỹ tìm người chữa trị tốt cho nàng.

Lý Tu Viễn nói.

Lúc này Vương thẩm cùng một thôn phụ khác vội vàng chạy tới đỡ Đỗ quả phụ xuống.

- Đỗ thị, xiêm y của ngươi...

Thấy xiêm y trên người Đỗ quả phụ rách tung tóe, trông như bị xé rách, trên thân còn khoác áo ngoài của đại thiếu gia thì nhìn không được mà hỏi.

Thấy thế, Vương thẩm vội vàng nhìn về phía phụ nhân kia, phụ nhân vừa nói hẩn cũng là người khôn khéo, bấy giờ kịp thời phản ứng, ngậm chặt miệng lại.

- Ha ha, Đồ quả phụ, người về được là tốt rồi, trở về là tốt rồi, tất cả chúng ta đều vô cùng lo lắng cho người.

Vương thẩm cười tươi nói:

- Đại thiếu gia yên tâm, có chúng tôi chiếu cố Đồ thị rồi.

- Ừm.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu.

Sau đó Đồ quả phụ hơi đỏ mặt, cúi đầu thẹn thùng được hai phụ nhân kia đỡ về.

- Sư phụ, đây là Sơn Tiêu ở rừng phụ cận, bất quá nói cũng kỳ quái, Sơn Tiêu bị một bản của con đánh sợ quá bỏ chạy, kết quả không hiểu sao lại quay về, còn làm trò giả nữ ngộ nghĩnh, chân đi trên cọc gỗ, thật là cổ quái mà. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Lý Tu Viễn kéo Sơn Tiêu lại, kể hết sự tình một lần.

Đạo nhân mù nghe xong liền vuốt râu cười, chỉ vào thi thể Sơn Tiêu mặc y phục nữ và nói:

- Sơn Tiêu này tính mê hoặc con, đi trên cọc gỗ, người mặc y phục nữ nhân là thi triển huyền thuật, ngoại nhân gặp nó sẽ nghĩ nó là mỹ nữ sơn dã, không đành lòng tổn thương, chứ nào nhận ra đó là Sơn Tiêu tác oai tác quái, có điều Sơn Tiêu này lại hồ đồ, thi triển huyền thuật trước mặt con chẳng khác nào là trò hề cho thiên hạ, đứng trước đôi mắt này, yêu quái nào dụ dỗ con được chứ, dù là đại yêu tu hành ngàn năm cũng không có năng lực đó.

- Thì ra là vậy.

Lý Tu Viễn sờ sờ mũi, tình huống mà hắn nghĩ Sơn Tiêu tìm chết là đang thi triển mị thuật với chính mình đó ư? Có điều lợi ích của thân thể này đã được sư phụ nói hết cho hắn nghe, có trái tim Thất Khiếu Linh Lung, nhìn được hết thầy đạo pháp, pháp thuật, huyền thuật dễ như trở bàn tay.

- Đại thiếu gia đúng là dũng mãnh phi thường, vậy là tiêu diệt được Sơn tiêu.

- Đây là Sơn Tiêu ư, sao xấu xí thế kia.

- Nhìn đi, con Sơn Tiêu này là đực, dưới hông cũng quá nhĩ.

Một người nhân rồi cầm gậy gỗ gậy gậy thứ giữa hai chân Sơn Tiêu, khiến phụ nhân đứng gần đó hít một hơi dài hoảng hồn.

Đạo nhân mù xoay đầu nhìn sang, có chút khoe khoang nói:

- Đây thì coi là gì, bản đạo còn lợi hại hơn kia kia, đồ nhi của bản đạo lại càng...

- Càng thế nào?

Thôn phụ đứng gần đó ghé mắt về phía đạo nhân mù, xa hơn một chút thì dựng lỗ tai lên muốn nghe tiếp.

Đạo nhân mù cười ha ha một tiếng, nhìn sang sắc mặt tối đen của Lý Tu Viễn thì sửa lời ngay:

- Không thể nói, không thể nói, thiên cơ bất khả lộ, Sơn Tiêu đã chết bản đạo cũng yên lòng, mặt khác, thi thể Sơn Tiêu không nên để lâu, cần châm lửa đốt ngay, miễn cho lại sinh thêm chuyện.

- Đạo trưởng nói rất đúng.

Thôn dân nghe vậy liền sảng khoái đáp ứng, nhanh chóng chặt cây khô xung quanh, đặt thi thể Sơn Tiêu lên rồi châm lửa đốt cháy.

Sau khi thiêu hủy thi thể Sơn Tiêu, Lý Tu Viễn liền kêu thôn dân giải tán, ai về nhà nấy.

- Con nhớ rõ sư phụ từng nói xung quanh Quách Bắc sẽ không xuất hiện yêu quái? Sơn Tiêu này hắn cũng có tuổi, ít nhất thành tinh từ mười mấy năm trước.

Lý Tu Viễn vừa đi vừa hiếu kỳ hỏi.

- Vì sư nói như vậy là vì ngày con ra đời, ba vạn dặm từ khí đông lai, trùng trùng điệp điệp, từ khí bị con rung động khiến yêu quái to nhỏ xung quanh Quách Bắc đều đến tị, lúc đó bị thiên địa quét sạch, sư phụ cũng cảm thấy thông khoái vô cùng.

Nói tới đây, đạo nhân mù khẽ lắc đầu:

- Thế nhưng thiên hạ to lớn, yêu ma quỷ quái nhiều vô kể, hẳn Sơn Tiêu thành tinh sau khi con ra đời hoặc lên tới từ nói khác. Có câu đất nước sắp diệt vong yêu nghiệt mới hoành hành, thế đạo sắp đại loạn rồi.

Nghe thế, trong lòng Lý Tu Viễn run lên, hần nhớ tới cảnh tượng trong phim Liêu Trai, yêu ma làm loạn, tham quan bốn phía, chiến trai thiên tai nổi lên liên miên, tính mệnh bách tính chẳng khác nào cỏ rác, đúng là đại loạn chỉ thế.

Một hồi sau đạo nhân mù cười ha ha nói:

- Chuyến đi lên núi này của con, chẳng những giết Sơn Tiêu, lịch luyện một phen, còn có thêm một đoạn nhân duyên nữa.

- Nhân duyên?

Lý Tu Viễn suy nghĩ một chút liền kinh ngạc hô:

- Đồ quả phụ?

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hạc Giấy Truyền Tin

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

- Không sai.

Đạo nhân mù vuốt râu cười nói.

- Con chỉ không muốn Đồ quả phụ bị Sơn Tiêu làm hại mới xuất thủ cứu giúp, không có ý gì khác.

Lý Tu Viễn nói.

- Nhân duyên chính là thế, vô ý mới thành sự, chỉ là con không phát hiện mà thôi, trước đó vì sư bá nắm tay muốn tính xem vận mệnh Đồ quả phụ thế nào nhưng coi không ra, điều này có ý gì, đồ nhi con hẳn phải biết chứ.

Đạo nhân mù cười đáp.

Đương nhiên Lý Tu Viễn biết, trời sinh vận mệnh người mang trái tim Thất Khiếu Linh Lung không thể đo lường hay tính toán được, nếu mạnh mẽ ép buộc nhất định bị trời phạt. Đồng dạng, nếu Đồ quả phụ thật sự có duyên với hắn, vậy vận mệnh của nàng vô pháp tính ra, bởi vì khi đó vận mệnh của nàng và hắn liền kết chung một chỗ, tính là sao mà được.

- Có thể sư phụ tính sai không chừng.

Lý Tu Viễn vẫn không tin Đồ quả phụ và mình có dính líu gì về tình cảm.

Đạo nhân mù nói tiếp:

- Nếu ngươi không tin, vì sư lại hỏi ngươi, thời điểm ngươi cứu Đồ quả phụ có nói lời đùa giỡn với nàng không?

- Lúc cổng nàng nhện không được có nói một câu.

Lý Tu Viễn có chút xấu hổ đáp.

Đạo nhân mù cười như không cười nhìn đồ đệ cưng của mình:

- Vậy thì đúng rồi, chính là nó, nói cho cùng nhân duyên là một dạng nhân quả, con chọc ghẹo nàng là gieo nhân, vậy Đồ quả phụ đáp lời con thế nào?

- Hình như nàng ấy đáp lại một tiếng rồi thôi.

Lý Tu Viễn lúng túng nói.

- Đúng rồi, nàng là quả phụ, từ trước đến nay chú trọng thanh danh, bị con đùa giỡn không những không tức giận, ngược lại trả lời là ngầm cho phép con đùa giỡn, nhân này cứ vậy mà thành rồi.

Đạo nhân mù giải thích

- Nhân quả có nhân mới có quả, nhân đây thì quả đây?

Nghe trò cung hỏi, đạo nhân mù ha ha cười nói:

- Đồ nhi đừng nóng vội, nhân đã có, quả tự nhiên là ở sau, vì sư đoán thời điểm đi đường Đồ quả phụ đã biểu lộ cõi lòng với người, có thể chỉ là một động tác nhỏ thôi. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Nàng thay con lau mồ hôi.

Lý Tu Viễn nhớ lại.

- Chính nó, Đồ quả phụ thay con lau mồ hôi, hành động này của nữ nhân chỉ dành cho nam nhân nhà mình, lúc đó nhất định con không hề cự tuyệt.

- Con không nghĩ nhiều vậy.

Lý Tu Viễn nói.

Đạo nhân mù nhẹ gạt đầu:

- Con không cự tuyệt là tiếp nhận, Đồ quả phụ sẽ cho rằng con ngầm đồng ý để nàng lau mồ hôi, kể từ đó, chẳng phải là người tình ta nguyện rồi? Nhân duyên này sao mà sai cho được?

- Để con giải thích với Đồ quả phụ.

Lúc này Lý Tu Viễn dừng lại, tính xoay người đi về hướng ngược lại.

- Ngay tại lúc hấn lúc xoay người, nguyên bản ráng chiều phù khắp bầu trời lập tức bị bao phủ bởi mây đen, từng trận sấm sét rền vang.

Đạo nhân mù bị hù tới mức râu cũng rụng mấy sợi, nhanh chóng nói:

- Đồ nhi, con vừa quay đầu vì sư liên bị trời phạt, chắc chắn ông trời nghĩ vì sư phá hỏng nhân duyên của con, nhân quả này của con lớn cỡ nào cơ chứ, có khi vì sư chết mất lần cũng không đủ.

Hiện tại đạo nhân mù xúc động muốn tự vả miệng, sớm biết đồ nhi thân là Thất Khứ Linh Lung, thánh nhân trời sinh, không thể tùy ý tiết lộ thiên cơ cho hấn, thời điểm làm hư chuyện khẳng định tất cả nhân quả kia đều giáng xuống đầu ông rồi.

Thấy thế, Lý Tu Viễn dừng chân, ngẩng đầu nhìn phong vân biến sắc:

- Không tà môn vậy chứ.

- Con đoán xem.

Đạo nhân mù sốt ruột tới mức muốn giơ tay dậm chân.

- Được rồi, vậy thuận theo tự nhiên đi.

Lý Tu Viễn quyết định từ bỏ ý định trở về Hạ Hà thôn, hấn không muốn sư phụ mình thật sự bị sét đánh chết.

Lúc này mây đen dày đặc trên bầu trời nhanh chóng tản đi, khôi phục khung cảnh ráng chiều như cũ.

- Hù chết vì sư.

Đạo nhân mù nhẹ nhàng thở ra.

Lý Tu Viễn nhìn về phía đạo nhân mù, khuôn mặt như nói chẳng lẽ người yếu vậy ư.

- Đạo hạnh vì sư không yếu như người nghĩ, chỉ là việc lỗi phạt không phải thứ người tu đạo nào cũng dám đụng tới.

Dường như đạo nhân mù hiểu ý Lý Tu Viễn, vì thế ông luôn miệng giải thích.

- Hạc giấy truyền tin thì sao?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Nhắc tay một cái là xong.

Đạo nhân mù mười phần tự tin nói.

- Người thử một cái xem.

Lúc này, hần nhặt một cái lá cây bên cạnh đưa tới, khuôn mặt tràn đầy biểu cảm khiêu khích.

Đạo nhân mù cười ha ha một tiếng:

- Hôm nay vì sư đệ ngươi mở rộng tầm mắt....

Ông cột đạo bào lên, chuẩn bị thi triển tài năng, thế nhưng thời điểm vừa nhận chiếc lá, nụ cười tươi rói không biết vì sao cứng đờ.

- Đồ nhi này, tâm tư của con không trong sáng nha.

Đạo nhân mù ném lá cây ra chỗ khác, thờ dài nói:

- Có con bên cạnh, đạo thuật của vi sư sao mà thi triển được.

- Lấy cớ.

Lý Tu Viễn nói.

- Người tu đạo không bao giờ nói dối.

Đạo nhân mù đáp.

- Nếu đạo thuật mất linh, sao sư phụ đạt tới cảnh giới này, người độ thiên kiếp ra sao?

- Việc này vi sư còn kém xa lắm, tổ sư gia từng độ kiếp phi thăng qua, vi sư muốn lấy ngài ấy làm gương, siêng năng tu luyện.

Khóe miệng đạo nhân mù giật một cái.

- Hần cũng nên là Nguyên nhi.

- Rất nhanh là tới.

Âm thanh đạo nhân mù nhỏ dần.

- Dù sao cũng phải tới Kim Đan chứ nhi.

Lúc này đạo nhân mù triệt để trầm mặc, sau nửa ngày mới ngượng ngừng cười nói:

- Chúng ta vẫn nói về chuyện hạc giấy truyền tin trước đi, nói tới mới nhớ, dù đạo thuật này gọi là hạc giấy truyền tin nhưng thực thể dùng hạc giấy hay lá cây cũng không khác gì nhau, không bắt buộc phải là hạc giấy mới được. Ân, điểm này đồ nhi ngươi ngộ tính cao, biết lấy lá đưa cho vi sư, có điều nếu không có giấy hay lá cây thì thi triển thế nào đây... Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Thần sắc Lý Tu Viễn cổ quái nhìn sư phụ mình. Bởi vì hiện tại đã trễ mà hần còn chưa về tới huyện Quách Bắc, vì thế lựa một đạo quán nhỏ trên núi để nghỉ một đêm.

Tại cổ đại, một khi mặt trời xuống núi thì không gian tối như bưng, khoảng cách giữa huyện Quách Bắc và Hạ Hà thôn không gần, dưới tình huống này chi có thể dựa vào hai chân để đi. Muốn làm gì cũng phải canh thời gian, làm sớm hơn mấy canh giờ, đợi đến trưa càng khác nào phải dời sang ngày kế tiếp, vì thế liên có câu mặt trời mọc thì đi làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Mặt trời vừa xuống núi liền đi ngủ, này có thể tưởng tượng đi ngủ sớm cỡ nào.

Sau khi Lý Tu Viễn rời đi, tại một nhà dân ở Hạ Hà thôn tụ tập mấy thôn phụ.

Sau khi Vương thẩm đỡ Đỗ quả phụ về cũng không vội rời đi mà giúp nàng xoa bóp bằng rượu thuốc, tan máu bầm.

- Chắc chắn, ta nói muội muội a, da ngươi thật trắng, mặt cũng trắng, thân thể càng trắng, chân cũng trắng, khó trách đại thiếu gia không muốn để ngươi một nhọc đi đường, phải công ngươi về.

Wang thẩm vừa xoa giúp Đỗ quả phụ vừa hi hi cười nói.

Mặt Đỗ quả phụ hơi đỏ lên:

- Chân ta bị thương, không tiện đi lại, đại thiếu gia không có cách nào mới công ta về, mọi người đừng nghĩ vậy.

- Ta nói Đỗ thị a, lời này của ngươi không đúng, nhìn bộ dáng khi hai người trở về, cả người ngươi dựa lên lưng đại thiếu gia không nở rời đi, lúc đó chúng ta đều nhìn thấy.

Chương 7: Dạ Chiếu Ngọc Sur

--

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

--

- Chứ còn gì nữa, lúc ấy người còn mặc áo ngoài của người ta, nhìn vài áo liền biết là thượng đẳng tơ lụa, sờ vào vô cùng mềm mượt, ta cảm thấy đại thiếu gia chẳng những muốn đâm chết Sơn Tiêu, xem chừng còn muốn “đâm” người nữa kia.

- Chớ nói nhảm, ta và đại thiếu gia vô cùng trong sáng, chuyện gì cũng không xảy ra.

Đỗ quả phụ đỏ mặt, nàng có chút xấu hổ phân bua:

- Sao mấy người lại nói vậy như thế, nếu truyền tới tai đại thiếu gia, thời điểm thu thuế coi chừng bị lấy lại ruộng đất đấy, đừng có kéo ta vào.

Lúc này ngay cả Vương thẩm cũng nghe không nổi nữa nên đá phụ nhân kia một cước, trừng mắt liếc:

- Không nói được tiếng người cũng đừng ở chỗ này nói hươu nói vượn, toàn mấy lời thô tục. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Thất thời, phụ nhân kia lập tức ngượng ngùng cười một tiếng, không dám miệng nữa.

Wang thẩm lại nói:

- Muội muội đến Hạ Hà thôn cũng năm năm rồi.

- Là có năm năm rưỡi.

Đỗ quả phụ đáp.

Wang thẩm thờ dài nói:

- Số người cũng khổ, gả tới được một năm thì công công bà bà liền lần lượt qua đời, năm thứ hai tướng công người ra ngoài xông xáo muốn kiếm thêm tiền, thế nhưng chưa tới một năm, nha dịch truyền tin nói hắn đã chết, bất quá nói đi cũng nói lại, hiện người không có lão nhân cần phụng dưỡng, lại không có hải tử phải nuôi, xem như một thân một mình, tự do tự tại, bất quá đây cũng không phải cách tốt, người đâu thể suốt đời ở lại trông coi ruộng đất cho Đỗ gia, người còn trẻ, thời gian còn dài, vẫn nên dự tính cho mình thì hơn.

- Hôm nay thẩm ngày không giả bộ ngơ ngẩn, ta thấy đại thiếu gia có tình ý với người, ta thấy người theo đại thiếu gia được đó, ít nhất cũng hưởng được chút an nhàn vui vẻ.

Đỗ quả phụ thẹn đỏ mặt, không dám lên tiếng.

...

Thấy bộ dáng Đỗ quả phụ như vậy nhưng là người từng trải, Vương thẩm cũng biết đại khái tâm tư của nàng, đại thiếu gia là con trai của phú thương giàu nhất Quách Bắc huyện, tuổi nhỏ anh tuấn, nữ nhân nhà nào nhìn thấy mà không động tâm.

Lúc này, nàng lại cười cười:

- Người cũng biết người thân gái một mình thủ tiết nhiều năm, không thể làm ruộng lại không làm gì ra tiền, không nhờ đại thiếu gia chiếu cố, để người giúp hắn giặt hồ quần áo mỗi tháng nhằm duy trì cuộc sống thì sao nuôi ra được bộ dáng trắng nõn, mềm mại thế này. Hôm nay người bị Sơn Tiêu bắt đi, có thể nói mạng người là thiếu gia cứu lại, về sau lỡ đại thiếu gia rời đi thì sao, ngài ấy không phải theo đạo trưởng tị tị mà, sớm muộn cũng trở về nhà thừa kế gia nghiệp, thời điểm đại thiếu gia phải đi chẳng lẽ người ngồi đây giường mất mà nhìn.

Đỗ quả phụ nghe vậy cũng có chút gấp, không lo lắng nữa, nàng đỏ mặt hỏi:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Còn làm sao nữa, đừng nhìn đại thiếu gia quanh năm tập võ trên đạo quán, trong phủ chắc chắn không thiếu tỷ nữ, nha hoàn trẻ tuổi mỹ mạo, chỉ chờ lão đạo trưởng để thiếu gia rời đạo quán, chắc chắn sẽ thiếp thành đàn, thôn phụ son đã như người khi ấy sao lọt nổi vào mắt xanh của đại thiếu gia nữa, Đồ quả phụ người nhìn lại mình mà xem, đừng trách ta nói chuyện khó nghe, người không xứng với đại thiếu gia.

Một vị phu nhân đứng bên cạnh nói.

Nghe vậy, Vương thẩm liền nói đỡ:

- Có vương tôn công tử nào mà không có thiếp thân nha đầu bụng trà đồ nước, giặt quần áo, xếp chăn đâu? Ta thấy đáng đáp muối từ không tệ, làm tiểu thiếp hoặc thiếp thân tỷ nữ bên người đại thiếu gia vẫn được, tốt hơn tiện nghi cho tên lưu manh nghèo khổ nào khác.

- Muối muối, người nói thăm thẳm nghe, người nguyện ý thủ tiết hay muốn hầu hạ đại thiếu gia? Đừng trách thăm thẳm không nhắc nhở người, rèn sắt phải rèn cho nóng, hôm nay đại thiếu gia công người xuống núi, hai người các người cũng coi như gia thịt chỉ thân, lúc này nắm chặt cơ hội, mọi chuyện nhất định thành công.

Đồ quả phụ nắm lấy góc áo, lo lắng bất an:

- Đây.... Liệu đại thiếu gia có thích ta không, ta là quả phụ.

- Sợ cái gì, người chỉ cần bám chặt lấy ngài ấy, đại thiếu gia chắc chắn chạy không thoát, người cứ đợi ngài ấy siêu lòng là được.

Wang thẩm vỗ vỗ tay của nàng, vừa cười vừa nói.

Một đám phụ nhân ở Đồ quả phụ trong nhà cho tới khuya mới trở về.

Sau khi mọi người rời khỏi, Đồ quả phụ nhớ tới những chuyện xảy ra cả ngày hôm nay, nằm lật qua lật lại thế nào cũng chẳng ngủ được, nhất là nhớ tới lúc đại thiếu gia công mình, câu tán thưởng kia khiến trái tim nàng đập thình thịch không ngừng, thân thể phút chốc trở nên nóng rực, hận rằng bản thân không sớm dựa lên lưng ngài ấy, tùy ý ngài ấy muốn làm gì thì làm.

Buổi tối trôi qua rất nhanh.

Sáng hôm sau, Lý Tu Viễn tỉnh lại vẫn làm những hoạt động thường ngày, mức nước rửa mặt xong cảm Hồ Khẩu Thôn Kim Thương lên, chuẩn bị làm nóng người rồi luyện công.

Vừa tỉnh bắt đầu liền nghe tiếng ngựa chạy vang lên.

“Xuy!”

Mấy vị hán tử cao to nắm cương ngựa dừng lại, thời điểm thấy Lý Tu Viễn liền tung người, nhanh chân chạy qua.

- Hôm qua đại thiếu gia không trở lại nên lão gia sợ ngài gặp chuyện không may, phân phó tiểu nhân tới xem thử.

Hán tử cầm đầu cung kính chấp tay và nói.

- A, là Thiết Sơn à, phụ thân vẫn luôn chuyện bé xé ra to, về chậm có một ngày đã sốt ruột như vậy, phái cả đoàn người tới tìm ta.

Lý Tu Viễn thu thương lại:

- Được rồi, không luyện nữa, nếu ta còn không mau trở về, chỉ sợ lão cha cơm nước không vào mắt. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Lý Tu Viễn hiểu rõ tính cách phụ thân, người cung chiều hán tử tới cực điểm.

May mà Lý Tu Viễn xuyên không tới, bằng không chắc chắn thân thể nào sẽ bị chiều tới hư, trở thành công tử quần là áo lượt.

- Có mang ngựa của ta tới không?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Thừa đại thiếu gia, Thiên Lý Câu ở đây.

Thiết Sơn phát tay, lập tức có một hán tử dẫn con ngựa với thân hình cao lớn oai vệ tới. Toàn thân nó hùng hồn tráng kiện, lông trắng như tuyết, bốn vó như cưỡi mây, dưới bụng còn có vẩy bảo mã.

Ngựa này là khi Lý Tu Viễn mười tuổi được phụ thân Lý Địa Phủ bỏ tiền ra mua từ ngoại vực. Khi ấy ngựa vẫn là ngựa câu, năm năm trôi qua bạch mã đã lớn. Vì thế hán đặt cho nó một cái tên vô cùng bá khí, tên là Dạ Chiếu Ngọc Sur. Bất quá ngựa này đúng là thiên lý lương câu, cũng không vũ nhục cái

tên này.

Bạch mã thấy Lý Tu Viễn liền thở phì phì, thân thiết đi tới.

Lý Tu Viễn vươn tay sờ lên cổ nó, cười cười rồi nắm dây cương, xoay người lên lưng ngựa:

- Hân lúc này sư phụ đang tu hành, chúng ta không nên quấy rầy, mau đi thôi.

Nói xong, hai chân hân kẹp dưới hông thiên lý lương câu, gót sắt Dạ Chiếu Ngọc Sư đạp mạnh xuống, chạy như bay ra ngoài.

- Đuổi theo đại thiếu gia.

Thiết Sơn quát lớn.

Tám chín hân từ sau lưng đáp lại, từng người nhảy lên lưng ngựa đuổi theo.

Những năm gần đây cũng chẳng phải Lý Tu Viễn không nhúng tay vào việc của Lý phủ, hân và phụ thân Lý Đại Phú không giống nhau, Lý Tu Viễn không chỉ dùng tiền mua ruộng đất hay vàng bạc mà dùng tiền tài trong nhà đi thuê hộ vệ, mua chiến mã, làm bãi chặn ngựa, trồng vài vườn dược liệu. Dưới sự thay đổi mà hân mang tới, Lý phủ không chỉ có quyền còn là nói có giá trị vũ trang vô cùng cường đại. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Nếu không phải chưa xác định được bản thân xuyên tới nơi nào, xem chừng mười mấy năm đã nuôi được mấy nhánh quân rồi.

Như Thiết Sơn dẫn đội trước mắt này, cũng là một nhánh hộ vệ của Lý gia.

"Giá ~!"

Lý Tu Viễn cười tuyết trắng Dạ Chiếu Ngọc Sư nhanh chóng rời đi.

Bất quá khi đi ngang qua Hạ Hà thôn, hân hăm lại tốc độ, sợ tốc độ quá nhanh đụng phải người hoặc va chạm hàng quán.

Ở này cổ đại, một khi bị ngựa đụng hoặc dẫm lên, với trình độ y học đương tại, tám chín phần mười chết chắc.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Phí Vào Thành

- - -

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

- - -

Mạng người không phải chuyện nhỏ, Lý Tu Viễn không thể qua loa được.

Tốc độ khoái mã chậm dần, khi Lý Tu Viễn đi ngang qua nhà của Đổ quả hân liền thấy Đổ quả phụ và vài phụ nhân ngồi ở mái hiên phơi nắng, này chắc vết thương ở hai chân của Đổ quả phụ không có gì đáng ngại nữa, nghỉ ngơi một ngày không còn sưng đỏ như hôm qua.

Đổ quả phụ cũng thấy Lý Tu Viễn cười ngựa đi ngang qua, lúc này ánh mắt có chút sáng lên.

Lý Tu Viễn cười cười:

- Cố gắng dưỡng thương đi.

Nói xong liền cười thiên lý câu nhanh chóng rời đi, sau lưng là mười hộ vệ theo sát phía sau.

Sau khi đám người Lý Tu Viễn đi xa, nhóm phụ nhân trước nhà Đổ quả phụ bắt đầu bàn tán xôn xao.

•

Còn nhìn cái gì, đại thiếu gia của người đi xa rồi.

Vương thẩm đẩy nhẹ Đồ quả phụ một cái, vừa cười vừa nói.

Nghe vậy mặt Đồ quả phụ lập tức đỏ lên, nàng vội vàng cúi đầu.

- Nhìn thấy không, đại thiếu gia vẫn quan tâm người, trước khi đi cũng không quên dặn dò người cố gắng dưỡng thương, hiện tại đại thiếu gia cũng tỏ ý rồi, người không thể giả câm vờ điếc được. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Vương thẩm nói.

- Vậy ta nên làm như thế nào?

Đồ quả phụ hỏi, nàng cảm thấy ngượng ngùng vô cùng.

Vương thẩm đáp:

- Để ta nghĩ xem, lần này đại thiếu gia về Lý phủ ít nhất cũng phải chín ngày sau mới quay lại, những ngày này ta sẽ nghĩ cách để đại thiếu gia nạp người vào phủ, bất quá người yên tâm, chỉ cần người đừng bỏ cuộc giữa chừng, ta nhất định giúp người hoàn thành tâm nguyện, đại thiếu gia có lòng tốt, sẽ dễ nói chuyện thôi, người chỉ cần can đảm một chút, đừng như đám khuê nữ động một chút là xấu hổ ngượng ngùng, thời điểm hóng chuyện thì thôi rồi.

- Vương thẩm yên tâm, ta biết.

Đồ quả phụ nhẹ giọng trả lời, có điều trái tim lại đập dữ dội hơn.

Có thiên lý câu quá khác vô cùng so với đi bộ, không được bao lâu Lý Tu Viễn đã thấy được Quách Bắc huyện.

Quách Bắc huyện là một huyện lớn, những năm này dưới sự ảnh hưởng của Lý gia có thể nói là phồn hoa như gấm, ngoại trừ vài thành nhỏ bên ngoài có chút vắng vẻ thì bất kỳ địa phương nào xung quanh cũng không chênh lệch quá nhiều.

Khi hần tới chỗ cửa lớn của Quách Bắc huyện nhìn thấy binh sĩ canh cửa thành chẳng có chút tinh thần nào đang đứng, bên cạnh binh sĩ là một bảng hiệu trông còn rất mới, trên đó viết mấy chữ: “Vào thành một văn tiền”. Bên cạnh là cái sọt chứa không ít tiền đồng, tựa hồ vừa thu được vào hôm nay.

- Từ khi nào mà Quách Bắc huyện lại có binh thủ thành, còn thu phí vào thành nữa?

Lý Tu Viễn nhíu mày hỏi.

Thiết Sơn đáp:

- Hồi đại thiếu gia, tháng trước huyện lão gia vừa rời chức nên có huyện lệnh mới tới nhậm chức, đặt ra quy định mới là thu phí vào thành, mỗi lần một văn tiền.

Nghe xong, sắc mặt Lý Tu Viễn liền lạnh xuống, hần không để một văn tiền kia, thế nhưng bạch tính thường xuyên ra vào huyện thành để đi làm thì sao? Đối với họ mà nói một văn tiền đó có giá trị khác hẳn.

Lúc này Lý Tu Viễn lạnh lùng vừa quát:

- Hoang đường, dù dựa theo quy củ của triều đình cũng chỉ thành lớn mới được thu phí vào thành, chưa từng nghe huyện thành cũng phải làm vậy.

Hần biết phí vào thành là chuyện vô cùng bình thường ở cổ đại, có điều quy định đó chỉ nhằm vào một vài thành lớn phồn hoa, tí như thành Quách Bắc, thành Kim Lăng, thành Lạc Dương các loại, mà huyện Quách Bắc chỉ là huyện thành nhỏ nhỏ, căn bản không cần thu loại phí này. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Đại thiếu gia, chỉ sợ huyện lão gia nhiệm kỳ này thấy huyện Quách Bắc quá mức phồn hoa nên động tâm đây.

Thiết Sơn nói.

-

Thương thuế Lý gia ta gần bằng thuế má một thành, dù ăn chặn một nửa cũng thừa sức ứng phó triều đình, xem chừng huyện lão gia mới tới này lòng tham không đáy, nhiều tiền như thế vẫn không thỏa mãn được gã, tới đưa bài thiếp bảo ta muốn bãi bỏ huyện lão gia tân nhiệm này đi.

Lý Tu Viễn sầm mặt, tùy ý quát lại có cổ uy nghiêm tự thân phát ra, hộ vệ bên cạnh đều cúi đầu không dám nói tiếng nào.

•

Xuống ngựa, hồi phủ.

Không cần phải nhiều lời nữa, Lý Tu Viễn tung người xuống ngựa, tiến vào huyện Quách Bắc.

Người trong phủ đều biết Lý Tu Viễn có một quy cũ, tuyệt đối không phóng ngựa trong huyện thành, vào thành sẽ đi bộ. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Thời điểm Thiết Sơn khi đi ngang qua cửa thành liền ném đi mười một văn tiền tiến vào cái sọt ở trong, xem như thành phí.

•

Ngựa kia của người tương đương một người, cũng thu một văn.

Một cái binh sĩ nói.

- Hừm?

Lý Tu Viễn dừng lại chăm chú nhìn tên thủ thành một cái.

Một lão binh bên cạnh đình vội vàng đá tên này, cười lạnh nói:

- Đại thiếu gia, tên này mới tới nên không hiểu chuyện, ngài đừng để trong lòng, việc thu tiền này là quy định gia huyện lão gia đặt ra, chúng ta chỉ có thể làm theo, chúng ta cũng không muốn a.

•

Ta nhớ người tên là Lão Du Đầu đúng không, đã thu phí vào thành hẳn sẽ không thiếu tiền, sau này lương tháng của các người giảm một nửa, đợi khi Lý gia giải quyết xong mọi chuyện sẽ khôi phục lại.

Lý Tu Viễn nói xong liền dắt ngựa rời đi.

Binh lính gọi là Lão Du Đầu kia khóc không ra nước mắt, chẳng dám làm gì với Lý Tu Viễn, chỉ đành trút lên tên lính trẻ kế bên.

- Tên ngu xuẩn này, người không nhìn xem người vừa rồi là ai, Lý đại thiếu gia mà người cũng dám đắc tội, tự chôn mình không tính, còn liên lụy tới ta.

Lão Du Đầu lập tức mất mặt.

Tên lính mới kia vì giữ chút cốt khí mà cả giận nói:

- Sợ cái gì, chúng ta cũng đâu ăn cơm của Lý gia.

- Nói người ngu xuẩn người không nhận, số bổng lộc này là từ mấy trăm năm trước định ra, hiện tại sao mà đủ sống? Một văn tiền đáng là bao, không đủ cho người ăn một tháng, nếu không có số tiền thưởng mà Lý gia phát ra, người nghĩ một chút mà xem, tiền trong sọt này có phần của chúng ta sao, có thu cũng vào túi của huyện lão gia, huyện lão gia lại keo kiệt vô cùng, trồng cây vào lão, một nhà của người sớm chết đói rồi.

Lão Du Đầu thật muốn đánh chết tên khờ này.

Buổi sáng tại huyện Quách Bắc vẫn phi thường náo nhiệt, cửa hàng điểm tâm đầy hai bên đường, âm thanh gào to không dứt, sáng sớm thức dậy đa số dân chúng đều ăn điểm tâm rồi vội vàng bắt đầu công việc một ngày.

- Ta muốn ăn điểm tâm, các người dắt ngựa về đi, thuận tiện báo tin bình an cho phụ thân.

Lý Tu Viễn nhìn các loại điểm tâm được bày bán vô cùng phong phú liền có chút đói, nhanh chóng phân phó thuộc hạ.

• Vâng, thiếu gia.

Đám người Thiết Sơn đáp lại một tiếng rồi Dạ Chiếu Ngọc Sur về phủ trước.

Lý Tu Viễn đi vào một gian cửa hàng rồi ngồi xuống, lập tức tiểu nhị cung kính nhiệt tình tiến lên nghênh đón. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

• Đây không phải đại thiếu gia à, sao hôm nay rảnh rồi, tới chỗ chúng tôi muốn ăn cái gì?

Tiểu nhị nhìn thấy Lý Tu Viễn liền nhận ra hắn, vội vàng chào hỏi.

- Vừa vặn đi ngang qua thì bụng có chút đói bụng.

Lý Tu Viễn cười nói:

- Hôm nay các ngươi có món gì ngon?

- Đại thiếu gia khách khí, tiểu điểm nào có gì đồ tốt, chỉ sữa đậu nành mới nấy, còn có bánh bao nóng vừa mới hấp xong.

Tiểu nhị cũng cười đáp.

Lý Tu Viễn:

- Vậy lấy trước ba bát sữa đậu nành, mười cái bánh bao.

- Được, đại thiếu gia xin chờ một chút.

Tiểu nhị rất nhanh đi bận rộn.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nạn Dân

- - -

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

- - -

Hán tử nhân hạ:

- Tiểu nhân nào dám làm mấy việc bán mạng như vậy, tiền này tiểu nhân không dám nhận, đại thiếu gia còn công việc khá không?

- Không có, có cũng không tới phiên ngươi, lần đi, lần đi, lần sau gặp mặt đừng nói ngươi biết ta, thật mất mặt.

Lý Tu Viễn cười mắng.

Hán tử nhân hạ nghe xong cười hắc hắc rồi đi xa.

- Đại thiếu gia hảo.

Một tiểu tử tỷ tới mua bánh bao, thấy Lý Tu Viễn bèn lên tiếng chào.

- Nói vậy nghe khách sáo lắm, tỷ tỷ cười với ta một cái là được rồi.

Lý Tu Viễn nói.

Tiểu tử bị đùa giỡn cũng không tức giận, cười khanh khách:

- Cũng được, ngài tặng tỷ tỷ một cái khóa bằng ngọc tỷ tỷ liền cười với ngài, không thì khóa vàng cũng được.

- Tỷ tỷ, tóc người mọc dài tới gối còn đòi khóa ngọc khóa vàng của bản thiếu gia? Bằng không tỷ tỷ đợi bản thiếu gia vài năm nữa, ta có thể tặng tỷ tỷ một cái khóa bạc.

Lý Tu Viễn cười đáp.

Tiểu nương tử da mặt ửng đỏ:

- Chờ không kịp, chờ không kịp, đợi thêm tỷ tỷ liền không gả ra ngoài được, đại thiếu gia khóa bạc, khóa vàng vẫn nên lưu cho nữ tử khác đi, tỷ tỷ không cần.

Nói xong nàng ta trả tiền, lấy bánh bao liền rời đi.

Lý Tu Viễn hơi xúc động:

- Thời gian trôi qua nhanh thật, mấy nữ hài luôn quấn lấy ta đòi ta mua mực hồ lô cho ăn, lúc này đã thành gia hết rồi.

- Đây là do đại thiếu gia không chịu, đại thiếu gia mà chịu, mấy cô nương này còn không khăng khăng một mực đi theo ngài.

Tiểu nhị cười hi hi bụng sữa đậu nành và bánh bao để trên bàn, sau đó mới nhỏ giọng nói:

- Đây là bánh bao nhân thịt bò, chương quý biểu đại thiếu gia.

- Ở đâu ra thịt bò? Bò ở phụ cận có con bị ngã chết ư?

Lý Tu Viễn hỏi.

Quy củ của triều đình không cho giết trâu, muốn dùng trâu hỗ trợ việc trồng trọt, vì thế muốn ăn thịt bò chỉ có thể ăn bò chết vì bệnh hoặc các loại tai nạn khác, tự mình giết bò là phạm pháp, dù không sợ bị bắt đi nữa thì việc ăn thịt bò là hành vi phá sản, chẳng có mấy người nguyện ý giết bò lấy thịt. Đăng tải độc quyền tại Truyện Y Y. com

Tiểu nhị giải thích:

- Nghe nói trong chuồng bò có một con nghé con bị té, bò cái không cẩn thận giẫm chết, chương quý mua mấy cân làm bánh bao thịt bò, muốn ném thử mùi vị ra sao, khó có được dịp đại thiếu gia ghé thăm, vì thế liền hiếu kính ngài.

- Đã thế ta cũng không khách sáo, ném thử bánh bao nhân thịt bò này.

Lý Tu Viễn cười nói.

Ngay khi hán chuẩn bị ăn liền nghe âm thanh cầu xin truyền tới từ phía sau.

- Xin chủ quán thương xót, cả nhà ba người chúng ta mấy hôm rồi chưa được ăn, đói vô cùng, mong ngài cho vài cái bánh bao.

Một hán tử có vóc người cao lớn nhưng gầy gò kéo theo một phụ nhân đen gầy đứng cạnh tiệm bánh bao, nhìn chiếc bánh trắng nóng hôi hổi nuốt nước miếng, kẻ bên còn nắm tay một nữ hài xanh xao vài vụng, mái tóc khô héo, nữ đồng kia tròn to đôi mắt, cắn móng tay nhìn nồi bánh thềm thường không thối.

- Ai u, sao các người tới đây, tiểu điểm làm ăn nhỏ, bố thí không nổi, mong các người tới nơi khác.

Tiểu nhị nói vội.

- Quấy rầy rồi.

Hán tử kia có chút thất hồn lạc phách kéo người nhà mình rời khỏi.

- Chờ chút.

Lúc này Lý Tu Viễn xoay người lên tiếng:

- Nếu không ngại thì tới đây cùng ăn đi.

- Đa tạ công tử bố thí.

Hán tử gầy gò vui vẻ đáp.

- Không cần khách khí, một bữa cơm thôi.

Lý Tu Viễn cười cười, đứng lên nhường chỗ cho ba người kia.

- Đa tạ ân công.

Phụ nhân vô cùng cảm kích nói.

Người nhà này đúng thật đói sắp chết, cảm ơn một tiếng liền ăn như lang thôn hồ yết.

Lý Tu Viễn:

- Các người đói lâu rồi, nên ăn một ít bánh bao, uống nhiều sữa một chút, tránh cho hại tới căn cốt thân thể, tiểu nhị, lấy thêm mấy bát sữa đậu nành đến, thanh toán cho ta.

Rất nhanh tiểu nhị đã bưng thêm mấy bát sữa đậu nành tới.

- Tiểu nhị người cũng thật là, người ta đói bụng mấy ngày rồi, xin mỗi cái bánh bao người cũng không cho.

Lý Tu Viễn nói.

Về mặt tiểu nhị ủy khuất:

- Đại thiếu gia trách oan tiểu nhân rồi, mấy ngày trước chương quý đã cho rất nhiều người thức ăn, có điều số lượng thật sự nhiều lắm, quán nhỏ lực bất tòng tâm a. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Có chuyện gì? Kêu chương quý tới đây ta muốn nói chuyện.

Lý Tu Viễn lên tiếng.

Tiểu nhị vâng một tiếng lập tức chạy đi gọi chương quý, chốc lát sau một nam tử trung niên mang vẻ mặt buồn bã đi ra.

- Xin lỗi, xin lỗi a, tiểu nhân nhào bột ở trong nên không biết đại thiếu gia tới, xin ngài thứ tội.

Hai tây chương quý vẫn còn dính bột mì, lúc này khách sáo tạ tội.

Lý Tu Viễn cũng không nhiều lời, hần hỏi:

- Nghe tiểu nhị nói mấy ngày nay không ít nạn nhân tới huyện Quách Bắc?

- Đúng vậy, đúng là có việc này, vài hôm đã tới mấy nhóm rồi, hôm nay vẫn còn ít đấy.

Chương quý nói vội?

- Người có giúp họ không?

- Có, có chút thiếu gia, mấy ngày nay tiểu điểm đều cho họ bánh bao hoặc màn thầu, có điều thiếu gia cũng biết đó, tiểu điểm chỉ là quán nhỏ, đâu thể kéo dài việc cho không đồ ăn.

Về mặt chương quý hiện rõ vẻ quần bách.

Lý Tu Viễn trầm ngâm nói:

- Nhìn tình trạng này hẳn có chỗ gặp tai họa rồi, bằng không sao nạn nhân kéo tới nhiều thế.

Sau đó hần lại nói tiếp:

- Cửa hàng này người mướn của nhà nào?

- Là của Lý gia ạ.

Chương quý giật nảy mình, có chút lắp bắp nói, ông ta nghĩ đại thiếu gia muốn thu hồi cửa hàng của mình.

Lý Tu Viễn chỉ vào chương quý:

- Ta miễn tiền thuê ba năm cho người, bắt quá mỗi tháng người phải tặng thức ăn cho nạn dân nghèo khổ, phạm thấy ai gặp nạn người đều phải ra tay cứu tế, người làm được không?

- Làm được, làm được chứ, đa tạ đại thiếu gia.

Nghe xong chương quỹ lập tức kích động hô.

Mỗi tháng cứu tế một lần lại được miễn tiền thuê ba năm, bất luận người nào nghe được đều sẽ đáp ứng.

- Đi làm việc đi.

Lý Tu Viễn phát tay nói.

Thời điểm vậy lui chương quỹ, Lý Tu Viễn nhìn nhà nạn dân một chút.

- Hán tử, người từ đâu tới đây? Trong nhà gặp chuyện gì?

Hán tử gầy gò đang ùng ục ăn, uống xong một bát súp đậu nành, quệt miệng một cái rồi vội đứng lên nói:

- Bẩm ân công, tiểu nhân tới từ phương bắc, vì trong thôn bị man di cướp sạch, do cầu kế sinh nhai mới chạy tới tận đây.

- Nguyên lai là thế.

Lý Tu Viễn nghe thoáng qua liền đâm chiêu.

Sau đó lại nói:

- Các người tha hương kiếm ăn cũng không dễ, chẳng bằng lập nghiệp tại đây, trước cứ ở tạm ở viện cứu tế một tháng, trong lúc đó sẽ có người an bài công việc cho các người, có thể sẽ hơi vất vả nhưng để duy trì sinh hoạt sẽ không có vấn đề gì.

Cứ tế viện là Lý gia lập ra, chuyên môn giúp đỡ người nghèo và hải tử không người thân, giúp thêm nạn dân nữa cũng xem như công đức vô lượng.

Bất quá viện cứu tế trừ người già và hải tử ra, nhưng người còn đủ sức lao động, không bệnh tật gì chỉ được ở trong viện cứu tế một tháng, sau một tháng sẽ được Lý gia an bài công việc, nếu không chịu làm thì rời đi nơi nào tùy bọn họ.

Mục đích của việc này vì không muốn nuôi một đám người lười biếng rảnh rỗi, lãng phí tiền tài vô nghĩa.

- Đa tạ ân công, tiểu nhân sẽ nhớ kỹ.

Hán tử gầy gò vội nói.

Nghe xong Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu, đứng dậy muốn rời khỏi.

Bất quá việc này chứng tỏ phương bắc hắc sắp nổi lên chiến sự.

Nghĩ tới đây, đáy lòng Lý Tu Viễn liền trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lục Nga

- - -

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

- - -

Xuyên qua đường phố phồn hoa, rất nhanh hẳn liền thấy một tòa phủ đệ.

Tòa phủ đệ hùng vĩ khí phái, tường vực cao khoảng một trượng, trước viện là hai con sư tử đá cực đại đứng sừng sững, xung quanh là hộ vệ gia đình,

trái phải tuần tra, cửa lớn sơn son được làm bằng gỗ liên, bảng hiệu được đặt làm riêng với tờ vàng treo trên cao, trên đó viết hai chữ lớn mạ vàng rất lớn Lý Phú, so với mười mấy năm trước, gia nghiệp Lý phủ càng thêm phần vinh hơn, mơ hồ lộ ra khí tượng của hào môn.

Mặc dù mười mấy năm trước Lý phủ là phủ thương giàu nhất Quách Bắc huyện nhưng vẫn thiếu mất vài phần khí phái, nhiều hơn mấy phần giàu có, hiện tại Lý phủ chẳng những là hào cường đệ nhất tại nơi này, thế lực cũng bao phủ toàn bộ huyện Quách Bắc cùng các thôn làng to nhỏ xung quanh. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Đại thiếu gia đã về.

Thời điểm Lý Tu Viễn tới nơi, hộ vệ Lý gia trông thấy liền cung kính hành lễ.

Lý Tu Viễn chỉ nhẹ gật đầu rồi bước vào phủ.

- Gặp qua đại thiếu gia.

- Đại thiếu gia hảo.

-

Những nha hoàn nô bộc đi ngang qua Lý Tu Viễn đều dừng lại hành lễ, thái độ cung kính vô cùng.

Có lẽ nhận được tin Lý Tu Viễn đã về nên tại cửa ra vào đại đường có một nam tử trung niên thân thể to béo, người mặc tơ lụa gấm la đứng cười ha hả ở hành lang.

- Ha ha, cuối cùng lần nhĩ của ta đã về, hai mươi mốt ngày không thấy khiến vi phụ nhớ nhung thật nhiều.

Về mặt Lý Đại Phú tươi cười, trong mắt tràn đầy thần sắc cung chiều dành cho ái tử.

Lý Tu Viễn nghe thế thì khóe miệng không khỏi giật giật, chấp tay nói:

- Hải nhĩ gặp qua phụ thân, hôm qua về muộn khiến người lo lắng rồi.

- Không thấy một thời gian, khí phái của con càng thêm bùng bùng phần chấn, đi đường cũng lộ ra cỗ khí chất uy nghiêm, rất tốt, rất tốt a.

Lý Đại Phú đánh giá một phen rồi hải lòng gật đầu.

Nói xong, dường như nhớ ra gì đó, ông lại nói:

- Đúng rồi, lần trước vi phụ cho người ra ngoài có mang đồ tốt về, ta tin chắc con sẽ thích.

- Đồ gì?

Lý Tu Viễn hiểu kỳ hỏi.

Thấy nhĩ từ tò mò, Lý Đại Phú cười cười phát tay ra hiệu.

Lúc này một thiếu nữ tuyệt mỹ mặc y phục màu xanh lục, da thịt trắng hơn tuyết, dáng dấp lồi lõm đầy đủ đang đứng cúi đầu, khuôn mặt đỏ ửng bước tới, nữ tử này có khí chất tươi mát thoát tục, chẳng giống người trần, nhẹ nhàng yếu diệu bước đi khiến một cỗ hương thơm tới, người ngửi được toàn thân hưởng thụ. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Nô tỳ Lục Nga gặp qua lão gia, gặp qua thiếu gia.

Lục Nga cung kính hữu lễ nói.

- Đây là người phụ thân trăm đắng ngàn cay tìm tới cho con làm tiểu thiếu, con hải lòng không?

Lý Đại Phú cười nói.

Nghe vậy, mỹ nữ tên Lục Nga này lại thêm mấy phần xấu hổ, len lén nhìn Lý Tu Viễn một phen, khi thấy thân hình cao lớn cùng dung mạo tuần lãng của thiếu niên, đôi mắt nàng càng thêm long lanh, tự như đã động tình, ngàn vạn lần nguyện ý là tiểu thiếp của Lý Tu Viễn.

Ánh mắt Lý Tu Viễn khẽ nhúc nhích, nhìn thiếu nữ này một chút, cuối cùng phát hiện sau lưng đối phương lòi ra một cái lông xù to đang lắc lư, khiến người nhìn đặc biệt chú ý, thời điểm nhận ra, trái tim Lý Tu Viễn đập nhanh hơn.

Hồ ly tinh!

Tuyệt đối không sai, mỹ nữ Lục Nga này chính là hồ ly tinh, hần từng nghe sư phụ nói, khi hồ ly tinh tu luyện tới mức chỉ lòi ra một cái đuôi thì đạo hạnh ít nhất năm trăm năm, nếu tu luyện một ngàn năm sẽ đủ khả năng giấu đi yêu thân, hoàn toàn trở thành người, dù hần có trái tim Thất Khiếu Linh Lung, dưới

tình huống không mở thiên nhân cũng khó lòng nhìn thấu.

Yêu quá có đạo hạnh trăm năm trong Liêu Trai cũng xem như lợi hại, phải biết rất nhiều yêu quái khi huyền hóa thành hình người vẫn lộ một phần cơ thể là yêu thân, thế nhưng tu luyện đến mức độ này mà nói, chỉ cần chúng cẩn thận không để lộ, yêu thân khó mà xuất hiện, không khác chút nào so với người bình thường.

- Phụ thân tìm được nữ nhân này ở đâu?

Lý Tu Viễn cảnh giác hỏi.

Hồ ly tinh tới cửa tuyệt đối không phải chuyện gì tốt, sư phụ từng nói, phạm là yêu tinh chủ động quyến rũ người, tất có điều muốn đạt được.

Lý Đại Phú khụ khụ hai tiếng:

- Ta đi ngang qua một thôn làng, nhìn thấy có người bán mình chôn cha, nhất thời vì phụ nổi lên thiện tâm nên thuận tay mua về.

Lúc này khóe miệng Lý Tu Viễn giật một cái:

- Mỹ nữ xinh đẹp như vậy mà bán mình chôn cha? Hơn nữa vừa vặn để người gặp được?

"Ha hã, này là do vận khí vì phụ tốt, người bên ngoài hâm mộ cũng không có được, nữ tử này tư sắc tuyệt hảo, cũng xem như miễn cưỡng xứng với con, tuy nói thân phận có chút thấp, không làm được chính thê nhưng làm tiểu thiếp vẫn có thể.

Lý Đại Phú nói.

Nghe xong Lý Tu Viễn cười khổ một tiếng, xem ra đến tận bây giờ phụ thân vẫn chưa phát hiện vấn đề nằm ở đâu.

Mỹ nhân đâu phải củ cải, tùy tiện đi vài bước là gặp được, rõ ràng là hồ ly tinh mà, người nghĩ bản thân mình may mắn lắm mới mua được sao.

Đây là thế giới Liêu Trai, yêu ma quỷ quái nơi nào cũng có.

- Phụ thân, Lý gia chúng ta không dung được nữ tử này, để nàng đi đi.

Lý Tu Viễn mở miệng nói ra.

- Cái gì, để nàng đi?

Lý Đại Phú cả kinh:

- Này là vì phụ vất vả chuẩn bị tặng cho con làm tiểu thiếp, con không muốn còn đuổi nàng ta đi?

Lý Đại Phú không ngờ để nữ tử xinh đẹp này rời đi, vẫn nên để nàng ta làm tiểu thiếp cho nhi tử là tốt nhất.

- Lão gia, không biết nô tỳ làm gì sai, xin lão gia đừng đuổi nô tỳ ra phủ đi.

Lục Nga lập tức tỏ vẻ hoảng sợ, khóc nức nở quỳ gối cầu xin.

Lý Đại Phú an ủi:

- Ngươi yên tâm, bản lão gia sẽ không đuổi ngươi, chỉ cần ngươi một lòng hầu hạ con ta, Lý gia ta sẽ không bạc đãi.

- Đa tạ lão gia, đa tạ lão gia, nô tỳ sẽ cố gắng phụng dưỡng thiếu gia, tuyệt không dám có ý nghĩ khác.

Lục Nga khóc lê hoa đài vũ nghe được Lý Đại Phú nói liền mừng rỡ vô cùng mà cảm tạ.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Hồ Ly Tinh

- - -

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

- - -

Lý Tu Viễn biết đây là thế giới Liêu Trai, dù có chút cảm giác tò mò hồ ly tinh quái này nhưng hắn hiểu rõ nguy cơ lớn thế nào.

Bản thân hắn có trái tim Thất Khiếu Linh Lung, nếu là bị yêu quái biết chỉ sợ chúng hận không thể lập tức đào trái tim hắn ra ăn hết, chỗ nào nghĩ tới tình yêu lãng mạn giữa hồ yêu và thư sinh gì gì đó, cho nên Lý Tu Viễn luôn giữ bảy phần cảnh giác với yêu tinh.

Tuy Lý Tu Viễn không bị dụ hoặc bởi sắc đẹp của Lục Nga, có điều phụ thân hắn thì khác, chẳng những không ý thức được về lai lịch không rõ của đối phương, còn chẳng nỗ lực đuổi người ta đi.

Nếu như hôm nay hắn không về, nhất định hồ ly tinh này sẽ ở lại Lý phủ.

Lấy đạo hạnh của nàng, muốn làm chuyện bất lợi với Lý phủ, Lý phủ căn bản không ngăn được.

Về phần sự phụ kia....nghĩ tới là khóe môi Lý Tu Viễn không nhịn được giật một cái.

Sự phụ giữa đường nhặt được này ăn uống miễn phí ở nhà hắn mấy chục năm, bên ngoài trông thần cơ diệu toán là thế, có điều trông không giống đạo sĩ có đạo hạnh tu thâm gì cả, muốn ông ấy trừ yêu chẳng khác nào kẻ đào trên cổ ông ấy.

- Nhi tử này, nữ tử này có chỗ nào không tốt lại không lọt vào mắt xanh của con chứ, vì phụ thấy nàng nhu thuận, dịu dàng ngoan ngoãn, tư sắc hơn người, ở tại trong phủ phục chăm sóc sinh hoạt thường ngày cho con chẳng lẽ không được? Lúc con rời nhà đi học có thể dẫn nàng theo, tránh để người khác nói Lý gia chúng ta ngoài tiền ra chẳng còn gì khác. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Lý Đại Phú tận tình khuyên nhủ.

Lý Tu Viễn ngập ngừng:

- Một phen tâm ý của phụ thân đương nhiên hài nhi biết, nhìn sắc đẹp nữ tử không giống phạm nhân thế này, chỉ sợ...

Hắn do dự một chút, không biết có nên nói cho phụ thân biết thân phận thật sự của nàng ta hay không.

- Chỉ là cái gì? Con lo lắng việc gì cứ nói.

Lý Đại Phú lên tiếng.

Lúc này Lý Tu Viễn nhìn về phía Lục Nga đang quỳ trên mặt đất:

- Chỉ sợ vẻ đẹp này của nàng không thuộc về người thường.

Không phải người?

Lý Đại Phú lập tức giật nảy mình, tròn to mắt nhìn Lục Nga. Vốn Lục Nga đang khóc một cách lê hoa ái vũ, đầm đìa đáng yêu cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, cứ như thân phận đã bị vạch trần.

-

Nhi tử, con không nhìn lầm chứ....

Lý Đại Phú có chút khó tin hỏi, thế nhưng lời còn chưa nói hết liền dừng lại. Bỗng nhiên nhớ tới nhi tử sở hữu Thất Khiếu Linh Lung Tâm, có thể nhìn ra hết thầy mê chướng, tránh được vô số quỷ quái quỷ quái. Lão đạo trưởng cũng đã nói, Tu Viễn có Thất Khiếu Linh Lung Tâm sẽ dụ quỷ quái tới, ngày sau nhất định gặp phải rất nhiều kiếp nạn, không khác gì Tỷ Can trong sử sách, không vượt qua được nên bị hồ ly tinh Tô Đát Kỷ moi tim ăn sống.

-

Người đầu, gọi Thiết Sơn đến.

Lý Đại Phú giật mình tỉnh lại, lúc này nổi trận lôi đình hô to.

Dù nữ tử này có đẹp hơn gấp mười lần, nếu là ngoại tộc thì tuyệt đối không thể lưu.

- Lão gia.

Thiết Sơn đứng bên ngoài nghe được liền dẫn theo vài hán đĩnh cần côn tiến vào.

Lý Đại Phú chỉ vào Lục Nga:

- Yêu nữ này muốn hại tính mệnh con ta, loạn côn đánh chết, tuyệt không thể lưu.

Thiết Sơn cùng mấy hán đĩnh ngậy ra một lúc, nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ đang điềm đạm đáng yêu quỳ trên mặt đất khóc, trong lúc nhất thời có chút khó hiểu, mỹ nhân như vậy sao lại muốn loạn côn đánh chết?

- Còn ngần ngại làm cái gì, nàng không phải người, không chừng là sơn dã tinh quái gì đó, đừng để về ngoài nàng ta mê hoặc, dù không phải yêu tinh thì nàng cũng là nha hoàn bán lão gia mua được, có đánh chết cũng chẳng sao.

Lý Đại Phú quát.

-

Vâng, lão gia.

Thiết Sơn vâng lệnh, vây quanh hồ ly tinh cùng mấy hán đĩnh.

-

Lão gia, nô tỳ vô tội, xin lão gia khai ân tha cho nô tỳ.

Lục Nga khóc lóc cầu xin tha thứ.

- Đánh ~!

Lý Đại Phú lần nữa vừa quát.

Lúc này Thiết Sơn bước lên phía trước, không chút nghĩ ngợi đánh một côn xuống.

Lúc này Lục Nga lúc biến sắc, kêu lên một tiếng kỳ lạ, nghe như tiếng của hồ ly tinh, chân ngọc nhẹ nhàng điềm một cái mặt đất muốn hóa thành trận gió rời khỏi Lý phủ. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Thế nhưng nàng ta lại lao đảo ngã trên mặt đất, căn bản không sử dụng được nửa điềm pháp lực.

Côn bóng của Thiết Sơn đánh trúng bắp chân của nàng.

- A ~!

Lục Nga nhào vào trên mặt đất, tiếng thét như thú vang lên.

- Quả nhiên không phải người, đánh, đánh chết nàng ta.

Lý Đại Phú có chút sợ hãi nói.

Bất giờ Lục Nga mới lộ ra vẻ sợ hãi thật sợ, nãy giờ nàng ta sợ chỉ là diễn trò, dù sao pháp lực nàng vẫn còn, đối phó với phạm nhân dễ như trở bàn tay, nào ngờ mọi chuyện lại trở thành thế này. Một thân pháp lực bị phong tỏa, nếu hôm nay không thoát được hẳn sẽ bị đám người này dùng loạn côn đánh chết.

Thời điểm đám gia đình giờ còn chuẩn bị đánh tiếp thì một âm thanh chợt vang lên.

-

Tất cả dừng tay.

Thiết Sơn cùng mấy tên gia đình khác sững sờ, quay đầu nhìn Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn phát phát tay ra hiệu bọn họ tránh ra rồi đi tới.

-

Nhi tử coi chừng, nàng ta là yêu quái.

Lý Đại Phú vội vàng nói.

- Phụ thân yên tâm, hài nhi tự có chừng mực.

Lý Tu Viễn đáp rồi bình tĩnh nhìn Lục Nga.

Lúc này Lục Nga vừa hãi vừa sợ nhìn Lý Tu Viễn, nàng cảm thấy thiếu niên tuổi măng không giống người bình thường, có điều khác biệt ở chỗ nào nàng không nói ra được.

- Vì sao muốn tới Lý gia của ta?

Lục Nga toàn thân run nhè nhẹ:

- Kiếp nạn sắp tới, ta muốn tìm một gia đình phú thương thiện tâm để tránh nạn, không có ý nghĩ khác.

- Ít nhất đạo hạnh của người cũng năm trăm năm đạo hạnh, còn có kiếp nạn gì?

Lý Tu Viễn lại hỏi.

- Dù son đã yêu quái chúng ta có tu luyện thành công cũng phải trải qua kiếp nạn một trăm năm nhân kiếp, hai trăm năm địa kiếp, ba trăm năm thiên kiếp. Bây giờ sắp tới sắp trăm năm ứng thiên kiếp, ta tự biết bản thân không đủ thành thạo, muốn ở nhờ một gia đình đại thiện rồi lấy thân báo đáp, khi ấy ông trời mới mở cho ta một ca đường, giảm bớt kiếp nạn. Đăng tải độc quyền tại Truyện Y Y. com

Lục Nga giải thích.

Lý Tu Viễn trầm ngâm một chút, như có mấy phần tin tưởng.

Đối với việc tu hành sư phụ từng giảng giải cho hắn không ít.

Yêu tinh muốn đắc đạo đúng thật phải trải qua vô số kiếp nạn, so với người tu hành còn khó khăn hơn, không những như thế, tất cả yêu tinh đều phải trải qua một lần thiên kiếp trí mạng, dưới kiếp nạn này, đa phần yêu tinh đều hóa thành cát bụi.

Lý Tu Viễn lại nói:

- Niệm tình người không mang ý hại người, hôm nay ta không giết người, người đi đi.

- Nhi tử, con không được mềm lòng, ngoại tộc này tuyệt đối không lương thiện, nếu hôm nay không trừ nàng, chỉ sợ ngày sau Lý gia ta không được an bình, Thiết Sơn, đánh chết nàng.

Lý Đại Phú nói.

- Phụ thân, việc này xin để hài nhi làm chủ.

Lý Tu Viễn chân thành nói.

Lý Đại Phú sững sờ một chút, vốn yêu chiều Lý Tu Viễn nên không thể làm gì khác hơn mà nói:

- Thôi được, con ta mở miệng vì phụ liên không nhúng tay vào, nàng liền tùy người xử trí.

- Đa tạ phụ thân.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đồng Tử Công

- - -

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

- - -

Lý Tu Viễn chấp tay nói, sau đó nhìn Lục Nga:

- Đã tha cho người, sao còn không đi?

- Thiên kiếp của ta sắp tới, căn cơ lại bị đá thương, đi hay ở cũng chẳng sống được.

Lục Nga nhìn chân gãy của mình, nước mắt lập tức rơi như mưa.

- Yêu ngôn hoặc chúng, thương thế nhỏ như vậy có làm sao đâu, rõ ràng người thấy con ta tốt bụng, muốn lợi dụng nó.

Lý Đại Phú quát.

Lục Nga chỉ cúi đầu khóc, yên lặng không nói.

Lý Tu Viễn thấy vậy khe khẽ thở dài:

- Thôi được, việc này do ta mà ra, bởi vì ta khiến thân phận người bại lộ mới dẫn tới chuyện này. Hôm nay ta đưa người một thứ, giúp người độ kiếp, cũng xem như đền bù.

Nói xong hất phất tay:

- Đi, lấy ta bút mực tới đây.

- Vâng, đại thiếu gia.

Một hộ vệ đáp lời rồi chạy mau ra ngoài, thời điểm trở về cầm theo bút mực giấy nghiên.

- Người cho ta mượn trầm cài một chút.

Lý Tu Viễn lại nói.

Lục Nga nghi hoặc không hiểu nhưng vẫn nghe lời rút một cây trầm đang cài trên tóc xuống.

Lý Tu Viễn dùng trầm cài đâm vào đầu ngón tay rồi nhỏ mấy giọt máu vào nghiên mực, mài mực xong lại dùng móng cạo áo ngoài ra trải trên bài, dùng mực mài chung với máu viết lên đó. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Lúc lại gần chỉ thấy trên áo một hàng chữ: Niệm tình ta một chút. Lý Tu Viễn thân bút.

- Cầm đi, lúc độ kiếp khoác lên người.

Lý Tu Viễn viết xong liền choàng lên người Lục Nga.

Lục Nga tiếp nhận y phục theo bản năng, trong mắt tràn đầy hoài nghi, không biết này là sao. Có điều khi áo được khoác lên người lại khiến nàng cảm thấy dường như kiếp nạn đã được đẩy lùi, bản thân được nó che chở.

•

Hiện tại người có thể đi.

Lục Nga quỳ xuống đất bái tạ nói:

- Đa tạ đại ân đại đức của công tử, có cơ hội Tiểu Hồ nhất định báo đáp.

- Đi thôi.

Lý Tu Viễn hươ tay nói.

Lục Nga nhìn thiếu niên anh tuấn thật sâu, cần áo khoác bằng miệng, cả người mềm nhũn nằm xuống đất.

Lúc này, vốn là hình thể của thiếu nữ tuyệt mỹ lại không ngừng thu nhỏ, cuối cùng hóa thành một con thanh hồ, ngậm áo khoác Lý Tu Viễn ném cho mình, khấp khiểng chạy khỏi đại đường, thời điểm thanh hồ sắp rời khỏi đại đường từ từ bay lên, cứ thế biến mất trên bầu trời.

- Quả, quả nhiên là hồ ly tinh.

Sắc mặt Lý Đại Phú bị hù đến tái nhợt, hô hấp dồn dập.

Thiết Sơn cùng mấy tên hộ vệ mở to hai mắt, tay chân có chút run rẩy.

Mặc dù bọn họ đều là hán tử to gan, từng trải, nhưng chứng kiến chuyện quỷ thần quái dị thế này làm áo mà bình tĩnh cho được.

Mà Lý Tu Viễn chỉ đứng chấp tay nhìn về phương hướng thanh hồ bay đi.

Nhìn thanh hồ bay lên không, đám người Lý gia càng thêm sợ hãi.

- Đứa nhỏ này, để yêu quái bậc này chạy thoát, khó đảm bảo nó sẽ không quay lại báo thù Lý gia.

Sau nửa ngày Lý Đại Phú mới lấy lại tinh thần, ông nói.

Nghe vậy, Lý Tu Viễn mới quay người lại trả lời:

- Cũng không phải son tinh đã quái nào cũng hại người, tuy là hồ ly tinh nhưng hài nhi thấy được nó không có ý hại người, vì thế con không đành lòng cướp đi một sinh mạng.

- Son tinh đã quái là thứ thù dai, hôm nay Lý gia ta đánh bị thương chân ả, đợi khi ả làm sao mà quên được?

Lý Đại Phú lo lắng nói.

Thấy vậy Lý Tu Viễn chỉ cười đáp;

- Phụ thân yên tâm, nếu thanh hồ lấy oán trả ơn, muốn nguy hại tính mệnh người Lý gia, hài nhi nhất định diệt trừ nó, tuyệt không lưu lại hậu hoạn, huống hồ vẫn còn sự phụ tựa trấn, yêu vật bình thường sao dám trả thù?

Lý Tu Viễn cũng không hoàn toàn tin thanh hồ, dù sao trong Liêu Trai Chí Dị không phải hồ ly nào cũng tốt, cũng có ác yêu hại người tan nhà nát cửa.

Hôm nay hán tha cho hồ yêu là sợ giết nhầm yêu tốt, thời điểm này trong lòng cũng có chút hối hận. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Con nói vậy sự phụ cũng yên lòng.

Nhớ tới thân thông của đạo nhân mù, thần sắc lo âu của ông cũng dịu xuống.

Lý Tu Viễn lại nói:

- Bất quá con mong phụ thân lấy đó làm gương, bọn chúng tình quái vô cùng, nữ tử quá mức xinh đẹp thì tám chín phần mười do yêu quái biến thành, thanh hồ hôm nay chúng ta đừng phải may mắn không xấu, ngược lại há rước họa vào nhà.

- Con nói rất đúng, sau này vì phụ sẽ chú ý một chút.

Lý Đại Phú lúng túng nói.

Vốn muốn tìm một nữ tử xinh đẹp làm thiếp cho nhi tử, nào biết chọn nhầm hồ tinh.

- Bất quá nói đi cũng nói lại, năm nay con đã mười lăm, lúc trước tuổi nhỏ vì phụ không quản, hiện tại con nên cân nhắc nạp vài thiếp thân tỳ nữ hay tiểu thiếp gì đó, vì Lý gia ta sinh tôn tử, khai chi tán nghiệp.

Dừng lại một hồi Lý Đại Phú chợt nói:

- Vì phụ thấy trong phủ có vài nha hoàn cũng không tệ, là nữ hài mấy năm trước cha tỉ mĩ tuyển chọn, bây giờ lớn lên khá ưa nhìn, tuy vẫn hơi kém, không thể làm thiếp nhưng làm thiếp thân nha hoàn vẫn được, sao con không chọn vài người?

Không thể không nói, Lý Đại Phú đúng là tức trí đa mưu, từ lúc Lý Tu Viễn còn nhỏ đã mua vài nha hoàn, hơn nữa nhan sắc không kém, nhiều năm qua đi, bọn họ trở mã cũng khiến người động tâm.

Thực tế họ đều được chuẩn bị cho Lý Tu Viễn cả, chỉ cần hấn đồng ý, bất kỳ tỳ nữ, nha hoàn nào đều tùy hấn chọn.

- Không phải phụ thân không biết, võ nghệ hài tử tập nhiều năm, tuy hiện tại có chút thành tạo nhưng chẳng thể gần nữ sắc, có muốn cũng phải đợi hai năm nữa, mà sư phụ cũng nói, gân cốt con còn yếu, khí huyết không ổn, nếu phóng túng rất dễ hại thân. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Nói là thế nhưng Lý Tu Viễn thầm cười khổ trong lòng, nghe nói võ công hấn luyện là Đồng Tử Công, chưa đại thành không thể phá thân, bằng không sau này khó lòng đạt được thành tựu.

Trước kia chưa phát dục có tu luyện cũng không sao, dù sao vẫn là đứa nhỏ, có lòng không có lực.

Nào biết luyện tập hơn mười năm vẫn chưa xong, khiến hiện tại tiến thoái lưỡng nan vô cùng.

Nếu là trước kia, Lý Tu Viễn cảm thấy tu luyện hay không cũng chẳng sao, không nhất thiết phải địa thành, có điều hiện tại thì khác, đây là thế giới Liêu Trai, không có thực lực khác nào tự tìm đường chết?

Tuy kiều thể mỹ thiếp tốt nhưng mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn.

Nghe Lý Tu Viễn nói vậy, Lý Đại Phú không có còn cách nào chỉ biết thờ dài:

- Ngày đó vì phụ đúng là hồ đồ, không nên để con chú tâm học võ, với sự giàu có của Lý gia, dù con tay trái gà không chặt thì ai dám làm gì con? Mặc dù hôm nay con tài cao hơn người, cảm trọng thương, dùng kinh cung, văn võ song toàn nhưng khai chi tán diệt là chuyện đại sự, không thể so với những chuyện khác..

Lý Đại Phú nói hồi, gì mà võ nghệ cao như vậy có ích chi, đã lớn rồi cần cưới vợ nạp thiếp.

Lý Tu Viễn có chút mất kiên nhẫn, chỉ đành nói:

- Hôm nay con về còn chưa tới bái kiến mẫu thân, con qua đó một chút.

- Cũng đúng, trăm điều thiện hiếu đứng đầu, vì phụ không giữ con nữa, mau đi đi.

Lúc này Lý Tu Viễn như được đại xá, nhanh chóng dời bước.

Thấy bước chân nhi tử trầm ổn, thân thủ lại nhanh nhẹn, như rồng bay hổ múa rồi đi, Lý Đại Phú cười ha ha rồi nhẹ gật đầu:

- Không hổ là lân nhi nhà ta.

Sau khi tới hậu viện thăm hỏi mẫu thân một lúc, Lý Tu Viễn trở về tắm rửa rồi nghỉ ngơi thật sớm.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Không Sinh

--

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

--

Hôm sau, hắn bắt đầu đến học đường.

Bất quá dù Lý Tu Viễn dành nhiều thời gian tập võ nhưng chuyện học hành của hắn vẫn không trễ nãi, tuổi còn trẻ đã là đồng sinh, chờ kỳ thi Hương ba năm một lần sẽ tham gia ngay.

Không thể không nói thi cử thờ cổ đại rất cực, từ học chữ đến thi Trạng Nguyên, không bỏ vài chục năm ra thì khó mà thành tài.

Lý Tu Viễn cũng được xem là đọc sách từ sớm, hiện tại vẫn chưa đỗ tú tài, muốn thành tú tài phải đợi mùa thu năm sau đi thi mới được, hiện tại chưa đến lúc.

Học đường trong huyện là thư viện Bắc lâm, nằm trong cánh rừng nhà tĩnh ở hướng Bắc huyện Quách Bắc, lão sư tên Không Sinh, là một người có tài, y vốn là tú tài, thời điểm tới Quách Bắc chỉ là thư sinh nghèo túng, may mắn được Lý gia tiếp tế, cũng giúp hắn mở ra thư viện Bắc Lâm, từ đó ở đây dạy học.

Bây giờ nhoáng một cái đã hơn mười năm.

Vốn là tú tài trẻ tuổi đã thành nam tử trung niên. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Hôm nay Lý Tu Viễn như lịch trình hằng ngày mà tới Bắc Lâm học tập. Thời điểm vào thư viện hắn phát hiện bên trong ngồi không ít người, đa phần đều là đồng môn khi trước.

- Lão sư, học sinh tới chậm, mong lão sư trách phạt.

Lý Tu Viễn đứng ngoài thư viện chấp tay thi lễ.

Thấy thế Không Sinh cười nói:

- Không chậm, là ta tới sớm, con vào ngồi trước đi, hôm nay ta muốn giảng một chút về thánh nhân, hi vọng các con có thể học hỏi được ít nhiều từ đó.

Sau khi Lý Tu Viễn nhập tọa, hắn phát hiện trong những đồng môn quen mặt có một người xa lạ.

Là một công tử trẻ tuổi mặc cẩm phục, eo buộc đai lưng bằng ngọc, trong tay cầm quạt xếp, nôm rất có dáng của công tử nhà giàu.

Bất quá những công tử của gia đình giàu có ở huyện Quách Bắc Lý Tu Viễn đều biết, chỉ có người này hắn không nhận ra.

- Trương huynh, có phải học đường có đồng môn mới không?

Trương thư sinh ngồi bên cạnh trả lời:

- Lý huynh đi một thời gian, không biết cũng là chuyện bình thường, vị kia là công tử của Huyện lão gia, tên Lưu Tuấn Sinh, là thư sinh đến thư viện cầu học, hắn cũng giống Lý huynh, là đồng sinh chờ thi Hương năm nay, bởi vì không muốn ở phủ buồn chán nên mới tới đây học tập giao lưu, bất quá Lưu Tuấn Sinh có hơi cậy tài khinh người, có phần xem thường học sinh ở huyện chúng ta, Lý huynh nhớ cẩn thận. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Nghe vậy Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu.

Lưu Tuấn Sinh của Huyện lão gia này đúng là khiến người ta bất ngờ mà.

- Cổ nhân có nói tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ.

Lúc này Không Sinh đã bắt đầu dạy học:

- Có điều toàn văn là thế này, vật cách nhi hậu tri chí, tri chí nhi hậu ý thành, ý thành nhi hậu tâm chính, tâm chính nhi hậu thân tu, thân tu nhi hậu gia tề, gia tề nhi hậu quốc trị, quốc trị nhi hậu thiên hạ bình. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Từ đó thấy được chúng ta nên tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ trước. Thế nhưng vì sư chỉ rằng, ý của thành tâm không gì khác ngoài đức hạnh của

người quân tử, Chu Dịch từng nói: thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức. Địa thế khôn, quân tử lấy hậu đức tái vật, hôm nay vì sư muốn giảng về một chữ, là chữ Đức.

Học vấn của Khổng Sinh phi phạm hơn người, có thể dễ dàng trích dẫn trong sách, lời nói vừa lý lẽ lại có căn cứ.

Lúc này chúng học sinh đều tập trung tinh thần, chăm chú lắng nghe.

Sau một hồi giảng giải, giúp học sinh hiểu rõ đức hạnh của người quân tử là gì cũng tầm quan trọng của chữ Đức.

- Hôm nay vì sư giảng Đức lại muốn hỏi một câu, nếu có người oán hận trò, trò nên làm gì?

Khổng Sinh cười hỏi.

- Tất nhiên lấy đức mà đối đãi, như thế mới không mất đức hạnh của người quân tử.

Bấy giờ, âm thanh một thư sinh vang lên, khi mọi người nhìn lại liền phát hiện đó là Lư Tuấn Sinh.

Vài học trò ngồi bên cạnh nghe xong liền gật đầu đồng ý.

- Lấy ơn báo oán, đúng là phong thái quân tử.

- Lư huynh rộng lượng, tại hạ bội phục.

Bên trong học đường không ít học sinh đồng ý với quan điểm của Lư Tuấn Sinh, cho rằng lấy đức báo oán mới tỏ rõ phong phạm và đức hạnh của bậc quân tử. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Thân là lão sư nhưng giờ phút này Khổng Sinh chỉ cười cười, quét mắt nhìn thoáng ra phía sau, cuối cùng nói với Lý Tu Viễn:

- Lý Tu Viễn, con cũng nghĩ thế?

Vốn ngồi nghiêm chỉnh, khí định thần nhàn giờ phút này Lý Tu Viễn chậm rãi mở miệng:

- Học sinh lại thấy cách nghĩ này lắm to.

- Lấy đức báo oán, dựa vào gì người lại nói là sai? Dù là chư công triều đình nghe xong cũng gật đầu đồng ý.

Lư Tuấn Sinh nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Huống hồ người là con trai của thương nhân toàn thân chỉ toàn hơi tiền, sao biết đức hạnh, học vấn là gì, càng có không khả năng hiểu rõ đức hạnh của người quân tử.

Nói xong Lư Tuấn Sinh có chút khinh bỉ nhìn đối phương, dường như rất xem thường thân phận con trai của thương nhân như Lý Tu Viễn.

- Người khác đồng ý là chuyện của người khác, nào phải ta, dù con trai của thương nhân mùi đầy hơi tiền cũng là do nhà ta vất vả kiếm được, vẫn tốt hơn so với quan lại mới nhậm chức lại tăng thuế má, vợ vết mỡ hôi nước mắt dân chúng.

Thấy Lư Tuấn Sinh có ý nhắm vào mình, Lý Tu Viễn mở miệng phản bác.

Lư Tuấn Sinh cả giận nói:

- Người nói phụ thân ta là tham quan?

Lý Tu Viễn nở nụ cười:

- Nếu không phải tham quan thì với bổng lộc một năm mấy chục lượng bạc của phụ thân người, dựa vào đâu mà Lư công tử có được cuộc sống cảm y ngọc thực? Nhìn đai lưng ngọc người đang đeo chỉ ít trên trăm lượng bạc, dù phụ thân người không ăn không uống ba năm cũng chưa chắc mua nổi.

Gã xem thường hẳn là con trai của thương nhân, bản thân hẳn cũng chưa từng xem trọng bọn tham quan bóc lột dân chúng này.

Huống hồ gia nghiệp Lý gia to lớn, bao phủ toàn bộ huyện Quách Bắc, không biết đã tạo phúc bao nhiêu bách tính, tạo công việc cho bao nhiêu người, gián tiếp nuôi sống vô số dân chúng, huyện thái gia vừa nhậm chức kia có thể làm cái? Bất quá là tăng thêm thuế má, vợ vết mỡ hôi nước mắt của dân chúng thôi.

- Người...

Lúc này Lưu Tuấn Sinh phần nộ đứng lên.

- Ngươi dám làm ô danh Lưu gia, khiến Lưu gia mang tiếng xấu ư? Ngươi có biết Lưu Tuấn Sinh ta là đồng sinh, là người đọc sách có công danh, nói xấu người đọc sách, ngươi đã phạm vào luật pháp triều đình, một kẻ mang tội dựa vào cái gì lại dám ngồi đây nói đứ.

Lý Tu Viễn cười ha ha một tiếng:

- Nếu ta có tội thì Lưu Tuấn Sinh ngươi cũng đồng tội, ngươi đồng sinh, ta không phải sao.

Hắn cũng là đồng sinh?

Lúc này da mặt Lưu Tuấn Sinh có chút đỏ bừng, có điều gã vẫn ngoan cố:

- Ta và ngươi tranh luận chỉ ở phương diện học vấn, sao ngươi lại vũ nhục trong sạch của phụ thân ta, đây là đạo lý gì?

- Việc này hình như do ngươi nói trước, là ngươi chủ động vũ nhục ta, ta chỉ phản kích thôi.

Lý Tu Viễn thần nhiên đáp:

- Chúng ta có qua có lại.

- Quân tử phải biết bao dung, ngươi không cần tính toán chi li như vậy, vừa rồi lão sư từng giảng người quân tử phải lấy đức báo oán, xem ra ngươi vẫn chưa để tâm, chưa hiểu thì phải.

Lưu Tuấn Sinh nói.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chính Sách Ngụ Dân

- --

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

- --

Học sinh bên cạnh nghe vậy đều gật đầu:

- Đúng vậy, Lý huynh à, mặc dù cách nói của Lưu huynh có chút không hay nhưng ngươi không nên tính toán chi li, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

- Đúng vậy a, mọi người đều là đồng môn, tranh chấp làm gì, không bằng Lý huynh xin lỗi một câu, việc này coi như xong.

- Lấy đức báo oán mới là đức hạnh của người quân tử, Lý huynh nên học theo phong thái của thánh nhân.

Lý Tu Viễn nghe được lời nói của những học sinh kia mới cười đáp:

- Bây giờ lại thành ta không đúng? Ta tranh luận với Lưu Tuấn Sinh là lấy đức báo oán nên phải xin lỗi gã? Xem ra chư vị đồng môn đọc sách quá nhiều nên đầu óc lú lẫn rồi.

- Lý huynh, lời này có chút nặng rồi.

Lúc này có thư sinh không vui lên.

Không chỉ có là hắn, những thư sinh bên vực Lưu Tuấn Sinh cũng tức giận nhìn Lý Tu Viễn, không ngờ bình thường phong thái hắn ta nổi bật như vậy, cuối cùng vẫn là tục nhân không nói lý, thương nhân vẫn là thương nhân, phẩm hạnh và học vấn chẳng cách nào tăng trưởng được. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Chư vị chóe tức giận, ta lại hỏi chư vị một câu, các người đồng ý phải lấy đức báo oán, vậy ta muốn hỏi, lấy đức gì báo oán vậy?

Lý Tu Viễn bình tĩnh nói.

Lấy đức gì để báo?

Lưu Tuấn Sinh cười khẩy:

- Tất nhiên lấy đức báo đức.

- Lấy đức báo oán, lấy đức báo đức, nếu là vậy, người nào nguyện ý rộng lượng thi ân đức đây? Nếu là đại sự, chẳng phải thiên hạ này khắp nơi đều dùng oán để cầu đức ư, vậy ai sẽ lấy đức báo đức?

Lý Tu Viễn lắc đầu:

- Xem thử ta vừa mới tranh luận với Lưu Tuấn Sinh vài câu, gã lại thẹn quá hóa giận, muốn đem tội danh gán lên đầu ta? Đây là lấy đức báo oán gì?

Lúc này trong lòng mọi người run lên, ngậm miệng không nói nữa.

Đúng vậy a, Lưu Tuấn Sinh nói lấy đức báo oán nhưng không làm được, sao có thể đòi người khác làm?

Nghĩ tới trước đó Lý Tu Viễn nói đầu óc bọn họ lú lẫn, chẳng phải bọn họ cũng tức giận muốn tranh luận với hắn ư?

Mỗi người nhận ra vấn đề thì sắc mặt đều tái nhợt đi.

Sai, sai toàn hoàn.

Vì đọc sách đã thành thói mòn nên bọn họ trở nên bảo thủ rồi.

Lý Tu Viễn thấy mọi người không nói chỉ cười nhạt:

- Lấy đức báo oán chỉ là người si nói mộng, thánh nhân tuyệt đối không nói những lời này. Đăng tải độc quyền tại Truyện Y Y. com

- Lý huynh có cao kiến gì?

Thư sinh Trương Văn ngồi bên cạnh chấp tay nói.

Lý Tu Viễn quét mắt nhìn xung quanh rồi mới bình tĩnh nói:

- Theo suy nghĩ nông cạn của ta, nên là như thế này: Lấy gì để báo oán? Lấy ngay thẳng báo oán, thế lấy gì báo đức, lấy đức báo đức.

Đám người nghe xong như búng tỉnh đại ngộ.

- Hoàng đường.

Giờ khắc này, Lưu Tuấn Sinh đỏ lên hô:

- Nếu điều người nói là đúng, chẳng lẽ quan viên lớn nhỏ trên triều lại nói sai?

- Ha ha, quan viên lớn nhỏ kìa là người phương nào? Người làm quan tất nhiên hi vọng người ở dưới lấy đức báo oán, như thế bọn họ sẽ không cần lo lắng, vì giang sơn sẽ bền vững.

Lý Tu Viễn bình tĩnh nói:

- Đây là chính sách ngu dân, cổ súy cho cái ác của thiên hạ.

- Dân vô trí, dù là ngu dân cũng vì thiên hạ yên ổn, nếu truyền bá ý niệm lấy thẳng báo oán chẳng phải khắp nơi đều có tranh đấu, đây mới là đại ác.

Lưu Tuấn Sinh cũng nhanh trí, lập tức phản bác.

Nghe xong Lý Tu Viễn lại cười:

- Ngu dân sẽ thành quan viên vô trí. Nên mở mang dân trí.

- Làm sao để mở mang dân trí?

Lúc này Khổng Sinh thân là lão sư lại nhin không được hỏi.

- Lý Tu Viễn chỉ chỉ xuống chân mình và nói:

- Dựng học đường, giúp hài tử khắp thiên hạ có thể học hành, không quá hai mươi năm, bấy giờ người khắp nơi đều biết đọc sách, không tới năm mươi năm dân trí mở man. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Tốt, nói rất hay.

Khổng Sinh nghe xong liền hưng phấn dị thường, liên tục gật đầu.

Dạy hài tử đọc sách giống như bồi dưỡng chồi non, một thời gian sau sẽ trưởng thành thành công đại thụ che trời, từ đó tăng cao trình độ học vấn, chẳng phải dân trí mở rộng rồi ư?

- Lời ấy tuy tốt nhưng khó lòng thực hiện, phải biết bách tính thiên hạ nhiều thế nào, muốn tất cả hài tử đều được đi học, dù dốc hết thuế má của triều đình cũng chưa chắc là được, cuối cùng lại trở thành thiên hạ đại loạn.

Lúc này, Lư Tuấn Sinh lại nói.

Lý Tu Viễn:

- Học viện Bắc Lâm thành lập chỉ mới mười năm đã giáo dục hơn trăm người, bất kể hơn trăm người này có thành tài không cũng đều học chữ, nếu hơn trăm người này đều dạy lại cho con họ, truyền bá khắp nơi thì sao, mười năm sau sẽ là cảnh tượng thế nào?

- Chỉ ít cũng có vạn người đọc sách.

Bên cạnh Trương Văn lâm bậm nói.

Lý Tu Viễn cười hỏi:

- Vạn người dạy lại, sau mười năm nữa sẽ thế nào?

- Trăm, trăm vạn người đọc sách.

Trương Văn sợ run cả người.

- Một học đường dùng hai mươi năm có thể dạy trăm vạn thư sinh, học đường, thư viện trong thiên hạ đâu chỉ ngàn tòa, nếu có tâm, sao dân trí có thể không tăng?

Lý Tu Viễn nói.

Lư Tuấn Sinh nghe vậy, vẻ mặt hốt hoảng, chỉ biết ngậm miệng im lặng, dù già có vắt hết óc cũng nghĩ không ra khe hở để phản bác.

- Tựa như lời người nói, theo lý thuyết thì dân trí sớm đã mở mang, vì sao mấy trăm năm qua vẫn không tiến triển?

Trương Văn lại hỏi.

Lý Tu Viễn giải thích:

- Đây lại nói tiếp lời ta đã bỏ dở, chính sách ngu dân há quan trọng trong triều không nghĩ ra, là do họ chẳng muốn làm, bọn họ nghĩ nông dân đòi đòi kiếp kiếp cũng là nông dân, thương nhân đòi đòi kiếp kiếp vẫn là thương nhân, thợ thủ công đòi đòi kiếp kiếp có thể làm gì khác ngoài thợ thủ công, quan viên...đòi đòi kiếp kiếp là quan viên, như thế quan to hiền quý trên triều đình mới có thể đời đời truyền thừa, vĩnh viễn phú quý.

Lời này nói ra không chỉ khiến tất cả thư sinh ngây ngờ mà Khổng Sinh cũng phải giật mình, im lặng thật lâu không nói.

Những lời này tuy đình tại nhứt óc, đánh thẳng vào tư tưởng cùng kiến thức đã ăn sâu vào tâm trí bọn họ. Giống như một đạo sao băng phá vỡ vầng ngất bầu trời, khiến người ta như thấy được một mặt chân thật hơn của thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thanh Hồ Độ Kiếp

- -

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

- -

Sau một phen tranh luận, tự nhiên lấy việc Lý Tu Viễn chiến thắng mà kết thúc, từ đầu tới đuôi Lưu Tuấn Sinh á khẩu, vô lực phản bác, cuối cùng đến khi tan học liền xấu hổ vội vàng rời đi.

Lý Tu Viễn học xong một ngày, chuẩn bị về nhà.

- Lý huynh, nếu không ngại chúng ta có thể kết bạn đi về chung với người không?

Lúc này Trương Văn đi tới cùng vài thư sinh.

- Đã là đồng môn, không cần khách khí như vậy.

Lý Tu Viễn cười đáp.

Nghe xong, Trương Văn chấp tay:

- Vừa rồi được Lý huynh khai thông tư tưởng, tại hạ nhận được lợi ích không nhỏ a.

- Chỉ là lý giải vụng về thôi, không tính là gì.

Lý Tu Viễn và đám người Trương Văn vừa đi vừa trò chuyện.

Hiển nhiên bọn Trương Văn cảm thấy rất hứng thú với lý giải của hắn ta, vì thế muốn tới hỏi rõ một phen.

Lý Tu Viễn cũng không keo kiệt mà nói rõ suy nghĩ của mình, hắn cũng hi vọng thư viện Bắc Lâm có thể đào tạo ra vài nhân tài chân chính, nếu ngày sau có thể thi công danh làm quan rồi tạo phúc một phương bách tính, đừng giống như phụ thân Lưu Tuấn Sinh, vừa tới nhậm chức đã không nhìn nỗi vợ vét mồ hôi nước mắt của nhân dân, quan lại tham ô.

"Àm ăm~!"

Bất chợt từ chân trời đằng xa vang lên tiếng sấm.

Thấy thế Lý Tu Viễn dừng chân, hỏi:

- Thời tiết tốt như vậy lại có kinh lôi nổ vang.

- Sợ là nơi nào đó có dông tố a.

Trương Văn nói.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu nhưng trong lòng luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Giờ này khắc này, ngoài trăm dặm huyện Quách bắc, ở một tiểu sơn cốc yêu tinh, phía trên được bao phủ đầy mây đen, mây đen không lớn nhưng vô cùng quái dị, chỉ nằm ở một vùng nhỏ phía trên sơn cốc, tuy tầng trện sấm kêu vang chưa chẳng thấy mưa.

Trong sơn cốc là cuồng phong gào thét, một thanh hồ bị thương đang không ngừng run rẩy, ngẩng đầu nhìn đám mây đen kia, đôi mắt toát ra vẻ sợ hãi vô cùng giống con người.

Nếu Lý Tu Viễn ở đây sẽ nhận ra kia là Lục Nga được hắn thả đi lúc trước.

"Oanh~!"

Bấy giờ, một tia sét chuẩn xác đánh thẳng hồ ly trong sơn cốc. Thanh hồ rên rỉ một tiếng, không nhận được miếng phun máu tươi ngã xuống, khí tức trở nên yếu ớt. Lớp lông màu xanh vốn bóng láng mềm mại nay cháy đen một mảnh, thậm chí bị thương chảy máu, máu tươi không ngừng chảy ra. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Mà ẩn giấu trong mây đen là hai thiên binh mặc kim giáp lông lánh.

- Bản tính thanh hồ lương thiện, chẳng hại người, không nên thụ thiên kiếp nặng như vậy.

- tuy nói vậy nhưng nó lừa Lý Đại Phú ở huyện Quách Bắc mười lượng bạc, tuy không bằng giết hại mạng người nhân quả nặng nề, hôm nay thiên kiếp giáng sớm muốn khiến nó thân tử đạo tiêu.

- Lý Đại Phú ở huyện Quách Bắc sao? Nguyên lai là thế, thanh hồ này chết cũng không oan.

"Àm âm ~!"

Tiếng sấm lại vang lên, tựa như một con đang rần trườn trong mây đen, cuối cùng bỗng nhiên lóe lên rồi hướng về phía thanh hồ thoi thóp trên mặt đất đánh xuống.

Thanh hồ thấp giọng rên rỉ, giống như đã tuyệt vọng.

Đạo thiên kiếp này nó không đỡ nổi đi, chỉ sợ bỏ mạng ở nơi này.

Ngay tại lúc lôi đình rơi xuống, trong sơn cốc cuốn lên một đạo cuồng phong thổi áo bào của nam giới từ trong rừng cây tới, vừa vắn rơi lên thân thanh hồ trọng thương kia, cũng bao trùm lấy nó.

"Oanh ~!"

Thiên lôi rơi xuống được nửa đường lách qua thanh hồ, bỏ xuống bên cạnh nó, làm một mảnh đất nổ tung.

- Người bỏ sai?

Trong mây đen, âm thanh kinh ngạc vang lên.

- Không có, là tự thiên kiếp lách qua thanh hồ, không, là lách qua kiện áo bào kia.

Lúc này trên ngoại bào hiện lên một hàng chữ lớn: Niệm tình ta một chút. Lý Tu Viễn thân bút.

- Kia là chữ viết của Lý Tu Viễn, hắn muốn bảo vệ thanh hồ?

Âm thanh mười phần kinh ngạc lần nữa vang lên:

- Hiện tại nên làm sao, có đánh nữa không?

Một âm thanh khác nói:

- Lý Tu Viễn trời sinh thánh nhân, chúng ta vẫn giữ cho hắn chút thể diện, để thanh hồ độ kiếp thành công, thu kiếp vãn lại đi.

Âm thanh kia ngừng lại, mây đen trên bầu trời nhanh chóng tán đi, một vệt kim quang từ không trung chiếu lên thanh hồ vốn thoi thóp.

Dưới kim quang, thương thế hồ ly nhanh chóng lành lại, vùng lông bị cháy đen do sét đánh lấy mất thường lần nữa mọc lại, chỉ chốc lát đã hoàn hảo chẳng khác trước, đồng thời thương thế trên người thanh hồ cũng khôi phục, thời điểm kim quang tan hết, hình thể thanh hồ chợt thay đổi, dần trở nên hơn, trở thành một mỹ nữ tuyệt mỹ. Da thịt trắng hơn tuyết, mắt to động lòng người, thân thể thướt tha mềm mại, trước sau có đủ, có hương vị của thiếu nữ thanh thuần lại mang theo mấy phần kiều mị thuộc về hồ tộc. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Giờ phút này, trên thân Lục Nga chỉ có một kiện ngoại bào che lại.

- Ta...độ kiếp thành công?

Lục Nga thì thảo nói nhỏ, trên mặt là thần sắc khó tin.

Thế nhưng khi nhớ lại chuyện vừa rồi, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, bất quá tay ngọc vẫn nắm chặt ngoại bào khoác trên người, một cảm giác an toàn khó hiểu len lỏi trong lòng.

- Là hắn đã cứu ta? Hắn nói không sai, hắn thật sự giúp ta vượt qua kiếp nạn này.

Tâm trí Lục Nga chợt hiện lên tướng mạo anh tuấn của thiếu niên, không ai khác, người đó chính là Lý Tu Viễn.

Sau lần này, tướng mạo thiếu niên đã khắc một đạo ấn ký sâu trong tim nàng, không cách nào xóa nhòa, khiến Lục Nga thật muốn gặp lại Lý đại thiếu gia, cảm tạ ân cứu mạng của hắn một phen. Nếu không nhờ hắn giúp đỡ, chắc chắn nàng không thể độ hóa kiếp này.

Phải biết thiên kiếp ba trăm năm vô cùng đáng sợ, không biết bao nhiêu yêu quái độ chẳng qua mà tan thành tro bụi.

Hôm nay Lục Nga mơ hồ vượt qua, nàng cảm thấy trời cao hắn đã chiếu cố mình.

Sau khi ngồi dưới đất một hồi lâu, Lục Nga mới chống eo nhỏ, ngượng ngùng lẩm bẩm:

- Ân tình này, ta phải cố gắng báo đáp một phen.

Lẩm bẩm một hồi, Lục Nga mới hóa thành một con gió bay đi, biến mất trong sơn cốc.

Bất quá, giờ này khắc này Lý Tu Viễn vẫn không biết chuyện mà thanh hồ vừa trải qua, hiện tại hắn đã quay về phủ, bởi vì hắn nhớ ra một chuyện quan trọng hơn. Đăng tải độc quyền tại Truyện Y Y. com

- Thiết Sơn, mang vài người có thân thủ tốt theo ta ra ngoài một chuyến.

Lý Tu Viễn vừa vào phủ liền nói.

Thiết Sơn vội vội vàng vàng chạy tới:

- Đại thiếu gia muốn đi đâu?

- Lan Nhược Tụ.

Ánh mắt Lý Tu Viễn khẽ nhúc nhích, nhìn về phía nơi xa rồi đáp.

Vào thế giới Liêu Trai há có thể bỏ qua Lan Nhược Tụ, hắn cũng muốn tìm hiểu một chút, Lan Nhược Tụ có gì đặc thù, ngày sau lại xuất hiện lão yêu ngàn năm, thống lĩnh vô số yêu ma quỷ quái.

- Chẳng đại thiếu gia chưa bao giờ thấp hương bái phật, sao hôm nay có nhã hứng đi Lan Nhược Tụ.

Thiết Sơn hiểu kì hỏi.

Lý Tu Viễn:

- Chuẩn bị mau đi, đừng nói nhảm nữa.

- Vâng, tiểu nhân đi đây.

Thiết Sơn đáp lại một tiếng rồi rời đi.

Rất nhanh hắn liền triệu tập mấy gia đình, sau đó dắt ngựa và thu thập một chút, xong xuôi mới chạy tới gặp Lý Tu Viễn:

- Đại thiếu gia, hết thầy đã xong, hiện tại có thể xuất phát, chỉ là thời gian không còn sớm, nếu lập tức đi Lan Nhược Tụ, chỉ sợ ban đêm không về được."

- Không sao, vậy ở Lan Nhược Tụ nghỉ ngơi một ngày.

Lý Tu Viễn:

- Nhớ kỹ, thông báo cho phụ thân ta, đừng để người.

- Tiểu nhân đã biết, tiểu nhân đi thông báo cho lão gia ngay.

Thiết Sơn trả lời.

Chỉ chốc lát sau, Lý Tu Viễn cười Dạ Chiếu Ngọc Sur, dẫn theo năm cái gia đình rời khỏi huyện Quách Bắc, chạy tới Lan Nhược Tụ.

Nói thật Lan Nhược Tụ đã ở đây nhiều năm, chỉ là trước kia Lý Tu Viễn không nhớ tới, dù biết phụ cận huyện Quách Bắc có chùa miếu nhưng hắn chỉ nghĩ đó là chùa chiền bình thường, chưa từng để bụng, thế nhưng trong một lần tình cờ nghe tới tên Lan Nhược Tụ rồi liền tượng tới huyện Quách Bắc, khi ấy mới hiểu được mọi thứ không phải trùng hợp, bản thân đã xuyên tới thế giới Liêu Trai. Đã biết sự đặc biệt của Lan Nhược Tụ, hắn há có thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lan Nhược Tụ

- - -

Đăng tải độc quyền tại TruyệnYY.com

Dịch: Bánh Bao

- - -

Lan Nhực Tự là nằm bên ngoài huyện thành, gần quan đạo trong núi rừng Quách Bắc.

Cũng chẳng biết ngôi chùa này do ai xây nên, dường như đã tồn tại trước khi Lý Tu Viễn sinh ra, là một chùa miếu có lịch sử lâu đời, ở nơi như thế giới Liêu Trai này, chùa miếu và đạo quán là nơi được dân chúng vô cùng hoan nghênh. Lan Nhực Tự cũng vậy, khách thập phương tới đây không ít, trong ngày lễ đặc thù hương khói lại càng hưng thịnh hơn.

Bất quá Lý Tu Viễn không có hứng thú với chùa miếu này, cũng chưa từng nghe tới Lan Nhực Tự, bình thường hần chỉ ở nhà đọc sách viết chữ, tập văn luyện võ, quản lý gia nghiệp, biết tới sự tồn tại của Lan Nhực Tự chỉ là ngẫu nhiên thôi.

Kèm theo bụi mù cuốn tung, Lý Tu Viễn cùng đám hộ vệ Thiết Sơn cười ngựa mà tới.

- Đây là Lan Nhực Tự?

Lý Tu Viễn nắm chặt dây cương, dừng lại, liền thấy một ngôi chùa mang theo hương khí phật môn đầy tính lịch sử xuất hiện trước mắt, diện tích ngôi chùa không nhỏ, một đường kéo thẳng vào núi rừng. Ngay lúc này, không ít khách hành hương ra vào chùa bái phật. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Nếu không có ba chữ Lan Nhực Tự ở trước cửa, Lý Tu Viễn cũng chẳng ngờ trong tương lai nơi này sẽ là hung địa mà một lão yêu ngàn năm chiếm cứ.

- Một người ở lại canh ngựa, những người khác đi theo ta.

Lý Tu Viễn nói.

- Vâng, đại thiếu gia.

Thiết Sơn lên tiếng, sai một hộ vệ ở lại, nhưng người khác theo Lý Tu Viễn tiến vào Lan Nhực Tự.

Thời khắc này Lan Nhực Tự vẫn giữ được nét phồn hoa, trong chùa chẳng những có vô số khách hành hương tới lễ phật, còn có tăng nhân xuất gia, nhìn thế cũng chẳng khác chùa miếu bình thường là bao.

- Nếu đại thiếu gia muốn thắp hương bái phật thì để tiểu nhân tới kê bên mua ít hương đèn.

Thiết Sơn nói.

Lý Tu Viễn phát tay nói:

- Không cần, ta chỉ tới tham quan, không cần phiền như vậy.

Hần tới nơi này không phải để bái phật cầu thân, mà muốn nhìn thử Lan Nhực Tự có chỗ nào đặc biệt. Nếu bản thân thân hiện bất thường liền sớm chuẩn bị, Lý Tu Viễn không muốn trong tương lai Quách Bắc sẽ xuất hiện một lão yêu ngàn năm, khi ấy dân chúng đừng mong sống an bình.

- Kia là?

Sau khi đi một lòng trong Lan Nhực Tự, ánh mắt Lý Tu Viễn khẽ động, hần thấy một cái cây ở địa thế tương đối cao tại nơi này.

Cây đa to lớn với tán cây cao ngất trời, nhìn chẳng khác nào một góc rừng nhỏ, không biết đã sống qua mấy trăm năm mà nhánh cây đa cùng tán lá phía trên treo vô số lụa đỏ cùng các loại dây cầu phúc, băng gỗ cầu nguyện các loại, dường như đây là thần thụ của Lan Nhực Tự, dùng để khách hành hương tới đây cầu nguyện và tế bái.

Có lẽ trong mắt cỏ thụ này không có gì đặc biệt nhưng Lý Tu Viễn lại có mấy phần ngưng trọng.

- Lan Nhực Tự... Yêu thụ ngàn năm, chẳng lẽ là cây đa này.

Lý Tu Viễn lâm bầm.

Nếu nói nơi này có khả năng nhất, hần chỉ có cây đa trước mắt.

- Tới đó nhìn một chút.

Lý Tu Viễn nói.

Thời điểm đi bộ, Lý Tu Viễn lại hỏi một vị hòa thượng trong chùa:

- Vị tiểu sư phò này, xin hỏi cây thần thụ kia được trồng ở đâu, làm sao tới đó được?

- Thí chủ cứ đi tới phía trước, tới bảo điện Đại Hùng, đi sâu vào sẽ thấy thần thụ.

Tiểu sa di nói.

- Đa tạ.

Lý Tu Viễn chấp tay, nhanh chân dời bước.

Hắn muốn xác định lão yêu ngàn năm có phải cây thần thụ kia không, nếu là thật, Lý Tu Viễn sẽ nghĩ cách giết chết nó, miễn cho sau này gây họa một phương. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Thời điểm hắn tới trước cửa bảo điện, chuẩn bị lách người đi vào lại sốt ruột nên đứng trũng một khách hành hương đi ra từ bên trong.

- Ai u ~!

Khách hành hương này là một nữ tử, giờ phút này đứng vào thanh niên khỏe mạnh như Lý Tu Viễn nên mắt trọng tâm mà lão đảo ngã sắp xuống đất.

- Cô nương coi chừng.

Lý Tu Viễn vội vàng đưa tay chụp tới.

Lúc này nữ tử cảm nhận được một cách tay mạnh mẽ hữu lực ôm lấy mình, giúp nàng không té ngã, có điều... mặt nàng lại đỏ ửng lên, trước ngực dù cách một lớp quần áo lại cảm nhận rõ ràng nhiệt độ nóng hổi truyền tới, càng quá đáng hơn là bàn tay kia lại cố ý bóp bóp vài cái.

- A ~!

Nữ tử duyên dáng hô to một tiếng, vội vàng nhảy dựng lên che ngực, liên tục lùi về sau.

- Thật có lỗi vị cô nương này, tại hạ không cố ý.

Lý Tu Viễn xấu hổ cười một tiếng, có điều chưa nói xong, hắn đã thấy nữ tử kia do thất kinh mà dẫm vào gót chân, ngã về sau.

- Cẩn thận.

Lúc này hắn mới nhanh chân tiến về phía trước, vươn tay ôm eo nàng, khó khăn lắm mới kéo lại được.

Bấy giờ Lý Tu Viễn mới nhìn rõ mặt nữ tử, cô nàng tầm mười chín đôi mươi, vòng eo tinh tế mềm mại, gương mặt xinh đẹp được trang điểm cẩn thận, trên trán toát lên phong vận nữ tử thành thực quyến rũ, không biết đã già cho người hay vẫn còn là thiếu nữ khuê các.

- Đăng đồ từ.

Cô nương gia đỏ mặt, bấy giờ liền vung tay đánh về phía Lý Tu Viễn.

- Cô nương không cố ý, cần gì phải thế.

Thân thủ Lý Tu Viễn nhanh nhẹn, lúc này mới buông giai nhân xinh đẹp ra, từ từ thối lui về đằng sau.

Vì đánh hụt nên nữ tử không khỏi buồn bực.

Mà Lý Tu Viễn cũng có chút xấu hổ, dù sao đúng là khi nãy hắn có chút không đúng.

- Tiểu thư, tiểu thư, ngại không sao chứ.

Lúc này một cái nha hoàn vội vàng chạy tới bên cạnh nữ tử.

- Tiểu Điệp, ta không sao, sắc trời không còn sớm, chúng ta trở về đi.

Nữ tử nói, sắc mặt cũng đỏ ửng trừng mắt liếc Lý Tu Viễn, kéo nha hoàn Tiểu Điệp chậm rãi rời khỏi.

Thân là nữ tử, dù bị chiếm tiện nghi cũng không thể lớn tiếng ồn ào khiến tất cả mọi người đều biết, như thế sẽ khiến trong sạch của thân mất hết.

Lý Tu Viễn xấu hổ cười một tiếng, chấp tay.

- Lão tăng mạo muội hỏi một chút, vừa mới lão tăng đi ngang qua nơi đây thấy thí chủ từ khí trùng thiên, cao quý không tả nổi, hẳn là quý khách lâm môn, xin hỏi thí chủ họ tên là gì, nhà ở nơi nào?

Lúc này một lão tăng mặc tổ y, chấp tay trước ngực đi tới, thời điểm thấy Lý Tu Viễn nhìn không được bèn mở miệng hỏi. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Đại sư khách khí, tại hạ là Lý Tu Viễn đến từ huyện Quách Bắc, con cháu thương nhân con cháu, nào tính là khách quý gì.

Lý Tu Viễn cười trả lời.

Lý Tu Viễn?

Nghe tới cái tên này về sau, nữ tử vốn chưa đi xa dừng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn hắn.

Nhà hoàn Tiểu Diệp đứng bên cạnh có chút hưng phấn nói:

- Tiểu thư, là hắn, là hắn, Lý Tu Viễn huyện Quách Bắc, hắn chính là người tiểu thư vẫn để trong lòng từ nhỏ đến lớn.

"Lý Tu Viễn?"

Nàng khẽ đọc tên, đôi mắt xinh đẹp của giai nhân sáng lên, cảm thấy vừa mừng vừa sợ, nhất là khi nghĩ tới những đụng chạm vừa nảy giữa hai người, càng thấy là nhân duyên do phật tổ ban tặng.

- Để nô tỳ nói cho Lý công tử biết tâm ý của tiểu thư, chắc chắn ngài ấy sẽ nhận thôi.

Thanh Mai vội vàng kéo Tiểu Diệp, hơi đỏ mặt nói:

- Không thể, vừa mới ta và Lý công tử có chút hiểu lầm nhỏ, lúc này nếu là tiến đến sẽ làm Lý công tử phản cảm, vẫn nên chờ một chút đi.

- Lý công tử ở ngay trước mắt, hôm nay gặp được đúng là duyên phận, nếu đợi thêm lỡ Lý công tử rời đi thì tiểu thư biết làm sao đây?

Tiểu Diệp nói.

- Chúng ta âm thầm nhìn xem Lý công tử có ở lại không rồi tính tiếp

Thanh Mai nói.

Tiểu Diệp nhẹ gật đầu.

Lúc này Thanh Mai mới đỏ mặt, len lén nhìn Lý Tu Viễn cách đó không xa, nàng chỉ cảm thấy trái tim phập phồng, khó mà điều khiển.

Dường như Lý Tu Viễn cũng cảm nhận được bèn nhìn về phía bên này.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều sững sốt một chút.

Cuối cùng Thanh Mai gạt mình, mặt mũi ứng đỏ lời Tiểu Diệp bên cạnh liền nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tiên Cung

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

- - -

Thấy kia chủ tớ hai người rời đi, Lý Tu Viễn mới lắc đầu cười một tiếng, không nhìn nữa.

- Vừa rồi ta nghe thấy thí chủ có hứng thú với thần thụ sau núi?

Lúc này Liễu Không đại sư mỉm cười nói.

Khi này bắt chuyện Lý Tu Viễn liền biết lão hòa thượng này là chủ trì của Lan Nhược Tự, pháp hiệu Liễu Không, là một đại sư có uy vọng nhất tại đây,

rất nhiều người tôn trọng ông ấy, được xem là cao tăng đắc đạo nổi danh.

Thần sắc Lý Tu Viễn có chút thay đổi:

- Tại hạ có chút hiếu kỳ.
- Nếu thí chủ muốn tới đó tham quan, lão tăng nguyện ý dẫn đường.

Liễu Không đại sư nói.

- Lâm phiến đại sư rồi.

Liễu Không đại sư mỉm cười, dẫn đám người Lý Tu Viễn vào Đại Hùng bảo điện.

- Đi xuyên qua bảo điện có thể tới thẳng hậu viện, thần thụ ở nơi đó.

Lý Tu Viễn nghe vậy nhẹ gật đầu, trong lúc đi xuyên qua bảo điện, bất chợt hắn bị một bức bích họa hấp dẫn nên dừng lại.

Trên bích họa là hình ảnh tiên nữ hái hoa đang bay lên không trung hướng về Tiên cung.

Mỗi vị tiên nữ đều có dáng vẻ thướt tha mềm mại, mỹ mạo phi phàm, các nàng ấy mặc tiên y đàng vân giá vũ, cười duyên dáng khiến lòng người say mê.

Giật mình một cái, Lý Tu Viễn chợt thấy trên bức họa có một tiên nữ chân trần, đang vẻ thướt tha nhưng không rõ mặt, chỉ biết nàng đang mỉm cười bay xuống, giẫm lên từng đóa tường vân đi về phía hắn. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Công tử có nguyện ý tới Tiên cung dạo một vòng không? Nếu nguyện ý xin công tử nắm tay ta, ta dẫn người tới Tiên cung.

Tiên nữ chân trần vươn tay cười nói.

Lý Tu Viễn lập tức ngạc nhiên, hắn biết bản thân sở hữu Thất Khiếu Linh Lung Tâm, huyền cảnh nào mà không nhìn ra, có điều chuyện trước mắt lại khó lòng mà giải thích.

Là huyền cảnh sao?

Không giống lắm, tiên nữ trước mắt trông chân thật vô cùng, thậm chí hắn có thể ngửi được từng đợt hương thơm tỏa ra từ người nàng ta.

Chẳng lẽ đây là con đường tới Tiên cung?

Theo bản năng Lý Tu Viễn muốn nghe theo tiên nữ chân trần này, dạo một vòng trên Tiên cung, có điều khung cảnh trên bích họa lại thay đổi.

Dưới tiên nữ hái hoa đó kia còn một bức tranh nữa, khắc họa vạn dân bị thiêu đốt trong liệt hỏa và bóng tối, không ngừng kêu rên gấy dựa, bầu trời có ngàn vạn yêu ma quỷ quái tung hoành, không ngừng ăn thịt dân chúng, tai họa thương sinh, vạn dặm giết chóc.

- Đã tới Tiên cung thì những thứ ở nhân thế không còn liên quan gì tới công tử nữa, thế gian này nhiều gian khổ, tới Thiên Cung người sẽ được tự do tự tại, mà hôm nay ta và công tử hữu duyên, nguyện ý mang người nhập Tiên cung.

Tiên nữ chân trần nhẹ nhàng nói.

Lúc này Lý Tu Viễn cười ha ha một tiếng:

- Chỉ ta chưa thành dân còn khổ, sông núi khắp nơi đều là tiếng khóc nỉ non, thế gian khó khăn, ta là người ở đây há có thể ham hưởng lạc mà trốn vào Tiên cung, tiên nữ vẫn nên tìm người khác thôi, Lý Tu Viễn xin nhận hảo ý của người.

- Đã thế, vậy ta không quấy rầy công tử nữa.

Tiên nữ chân trần mang theo vài phần tiếc hận thu tay lại, quay người bay về bích họa, lần nữa trở thành phù điêu.

Sau khi mọi thứ trở lại bình thường, Lý Tu Viễn mới giật mình lấy lại tinh thần, hắn phát hiện bảo điện vẫn như thường, nào có tiên nữ, Tiên cung gì đó, chỉ có khách hành hương lui tới bái Phật mà thôi. Bích họa vẫn chỉ là bích họa, tựa hồ những gì hắn đã trải qua chỉ là ảo giác, căn bản chưa từng phát sinh.

Có điều Lý Tu Viễn vẫn cảm nhận được mùi thơm nhàn nhạt mà tiên nữ chân trần kia lưu lại.

- Đại sư, người có thấy chuyện gì vừa xảy ra không?

Lý Tu Viễn có chút ngạc nhiên hỏi.

- A Di Đà Phật, vừa rồi thí chủ bị bức bích họa hấp dẫn, đã ở lại ngắm chừng một canh giờ, lão tăng cũng không biết thí chủ đã trải qua chuyện gì.

Liễu Không đại sư cười nói.

Thần sắc Lý Tu Viễn khẽ biến, hắn đã ở lại quan sát một canh giờ?

Rõ ràng hắn chỉ ở lại có một lúc thôi mà, có điều nhìn sắc trời bên ngoài cũng chẳng khác lời đại sư nói, hiện giờ bên ngoài đã mờ tối, khách hành hương thưa thớt hơn nhiều. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Trong lúc nhất thời, hắn vừa sợ vừa nghi. Chẳng lẽ cũng có ngày Thất Khiếu Linh Lung Tâm trúng tà ư? Sư phụ gạt mình?

- Thí chủ không cần kinh nghi, có lẽ hết thấy những gì thí chủ vừa thấy chỉ do nội tâm huyền tượng ra, là thứ được diễn hóa từ mong muốn ở sâu trong lòng thí chủ.

Liễu Không đại sư lại nói.

Bấy giờ Lý Tu Viễn mới nhớ tới dung mạo của tiên nữ chân trần kia, trông giống như đức Đỗ quả phụ, đôi chân ngọc tinh xảo cũng chẳng khác nào hôm ấy hắn trông thấy, còn vẻ phần yêu qua quỷ quái chẳng phải vì mấy ngày nay hắn nghĩ tới rết tinh và thụ tinh ngàn năm mà thành, còn cương thi, yêu tinh nữa?

Nghĩ tới đây Lý Tu Viễn lắc đầu cười.

- Đại sư nói rất đúng, hết thấy đều do tự ta tưởng tượng.

Sau khi thông thấy, cõi lòng Lý Tu Viễn chợt rộng mở hơn.

Liễu Không đại sư chấp tay trước ngực:

- A Di Đà Phật, ngộ tính thí chủ thật tốt, nếu người trong thiên hạ ai cũng như thí chủ, thiên hạ hẳn sẽ thái bình.

- Đại sư quá khen rồi, nếu không nhờ đại sư điểm tỉnh, tại hạ vẫn còn lâm vào ảo cảnh u mê.

Lý Tu Viễn đáp lễ nói.

- A Di Đà Phật, là thí chủ nhìn ra huyền tượng, tự mình thoát ra chứ chẳng phải lão tăng điểm phá, nếu thí chủ vẫn muốn xem thần thụ, mời đi hướng này.

Liễu Không đại sư nói.

- Không được, sắc trời hôm nay đã muộn, không tiện tiếp tục quấy rầy đại sư, nếu được ở một đêm, tại hạ vô cùng cảm kích.

Lý Tu Viễn nói.

Hiện tại đã qua thời gian tốt để xem thần thụ, tuy trong lòng hắn vẫn có chút lo lắng nhưng ngày mai xem vẫn chưa muộn.

- Người xuất gia tất nhiên phải giúp đỡ mọi người, để lão tăng phân phó vài đệ tử, dẫn mấy vị tới phòng nhỏ nghỉ ngơi.

Liễu Không đại sư nói.

- Làm phiền đại sư.

Lý Tu Viễn nói.

Chỉ chốc lát sau, tiểu sa di liền dẫn đám người Lý Tu Viễn và Thiết Sơn tới một phòng nhỏ được chuẩn bị cơm chay đầy đủ cơm chay.

Ăn xong, dù đã về đêm nhưng Lý Tu Viễn vẫn chưa buồn ngủ, ngược lại tinh thần vô cùng tỉnh táo, tâm trí nghĩ đến dị tượng phát sinh hồi chiều, nhất thời không nhịn được rời khỏi phòng, muốn tới Đại Hùng bảo điện tìm tòi hư thực.

- Đại thiếu gia không ngủ sao?

Ngoài cửa, Thiết Sơn vẫn luôn đứng canh, một tác cũng không rời.

Lý Tu Viễn nói:

- Không ngủ được, ta muốn đi chung quanh một chút, ngoi ngủ trước đi, không cần theo hầu. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Lam Nhục Tự là chùa miếu phồn hoa, hắn không có yêu ma quỷ quái hoành hành.

- Đại thiếu gia, này sao mà được, lão gia đã phân phó tiểu nhân, muốn tiểu nhân bảo hộ đại thiếu gia an toàn, một tác cũng không rời.

Thiết Sơn nói.

Lý Tu Viễn cười đáp:

- Bằng võ nghệ của ta cũng cần người bảo hộ sao?

Thiết Sơn nghĩ đến chuyện mỗi ngày đại thiếu gia có thể xách theo đại thương bảy mươi hai cân, kéo kinh cung nặng như đá, võ nghệ vượt xa bất kỳ người nào ở huyện Quách Bắc mới cười xấu hổ.

- Trở về nghỉ ngơi đi, bất quá cẩn thận một chút, đừng ngủ như vậy chết, ta đi chung quanh một chút, rất nhanh liền trở về.

Lý Tu Viễn vẫy tay nói.

- Vâng, công tử.

Thiết Sơn đáp lại một tiếng rồi vào phòng nhỏ bên cạnh.

"Cộp ~!"

Thời điểm Lý Tu Viễn vừa tới đại điện, một khối đá được bọc trong trang giấy rơi ngay dưới chân hắn. Dựa vào phương hướng viên đá được ném ra, hắn thoáng thấy một nữ tử ở chỗ xa, kèm theo là tiếng bước chân dồn dập rồi đi.

- Hừm?

Lý Tu Viễn có chút nghi ngờ nhưng vẫn hiếu kì nhặt viên đá lên, mở ra liền thấy một mảnh chữ thanh tú: Hôm qua chốn cũ, cùng quân tụ lại.

- Là nàng...

Lúc này, Lý Tu Viễn liền nhớ tới nữ tử xinh đẹp mình gặp ban ngày.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Trong Đại Hùng Bảo Điện

- - -

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

- - -

Nhìn thấy lời nhắn này, Lý Tu Viễn trở nên cảnh giác và nghi ngờ hơn.

- Đã muộn thế này rồi, không biết cô nương kia tìm ta có chuyện gì? Chẳng lẽ hôm nay hiểu lầm quá sâu nên muốn trả thù? Trêu đùa ta một phen.

Nếu là vậy, Lý Tu Viễn cũng chẳng lo lắng lắm. Hắn chỉ sợ chuyện này có liên quan gì tới Lan Nhược Tự.

Phải biết nơi này là thế giới Liêu Trai, yêu ma quỷ quái nhiều biết bao nhiêu, nhất là khi hiện tại trời đã khuya, chuyện quái lạ xảy ra chẳng thiếu. Tuy nói hắn có trái tim Thất Khiếu Linh Lung nhìn được mọi hư ảo, tránh được hết quỷ thần nhưng đến cùng nhục thân vẫn là phàm thể, nếu có chuyện gì nhất định gặp nguy hiểm. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Thời điểm Lý Tu Viễn do dự chưa biết nên làm sao thì ở một nơi khác, sau khi vút lời nhắn xuống, nha hoàn Tiểu Diệp chạy một mạch về phòng.

- Sao rồi, người đưa thư chưa?

Thanh Mai đứng trước thiên viện, thần sắc mang theo vài phần đáng yêu vội hỏi.

Tiểu Diệp thở gấp, vừa cười vừa nói:

- Tiểu thư yên tâm, nô tỳ vút lá thư dưới chân Lý công tử, hẳn lúc này ngài ấy đang tới nơi đây, xem chừng một chút nữa là tới rồi.

Đôi mắt xinh đẹp của Thanh Mai sáng ngời, nàng vội nói:

- Nếu vậy ta tới Đại Hùng bảo điện chờ hấn trước, miễn cho thất lễ.

Nói xong nàng vội vàng sửa sang lại y phục và tóc tai.

- Tiểu Diệp, người thấy ta có ổn không? Có chỗ nào chưa tốt?

Thanh Mai hỏi.

Thấy tiểu thư nôn nóng, Tiểu Diệp cười nói:

- Hôm nay tiểu thư xinh đẹp dị thường, tin chắc lát nữa gặp gỡ, Lý công tử bị tiểu thư làm cho thần hồn điên đảo.

- Nói bậy bạ cái gì đó, người nhanh tới thiên phong chuẩn bị rượu ngon và trái cây, lát nữa chiều đã Lý công tử cho tốt.

Thanh Mai thúc giục nói:

- Tuyệt đối đừng luống cuống mà làm sai chuyện, nếu hôm nay làm hỏng chuyện tốt, ta sẽ không tha cho người.

Nói tới đây, giọng điệu Thanh Mai trở nên nghiêm nghị hơn một chút.

- Nô tỳ đã biết, xin tiểu thư yên tâm, nhất định nô tỳ sẽ chuẩn bị thỏa đáng.

Tiểu Diệp ngoan ngoãn đáp lời.

Thanh Mai không yên lòng nên dặn dò thêm một lần nữa rồi vội vã rời đi.

Tối này bầu trời có mây, tuy trăng sáng lại bị mây che mất, khiến cho quang cảnh chút tối hơn bình thường.

Thừa dịp trời tối, Thanh Mai vội vàng chạy tới Đại Hùng bảo điện, tuy đã chuẩn bị nhưng nàng vẫn khẩn trương không thôi. Trái tim thỉnh thoảng nháy lên khiến Thanh Mai có chút thờ dốt, bất quá lại khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng tăng thêm vài phần sống động, đôi mắt sáng ngời đánh giá xung quanh như đang tìm kiếm Lý Tu Viễn.

- Sao Lý công tử còn chưa tới?

Trong lòng Thanh Mai có chút xấu hổ thầm nghĩ, nàng bình tĩnh lại rồi chuẩn bị đi vào Đại Hùng bảo điện, lặng lẽ chờ Lý Tu Viễn ở phía trước. Có điều khi Thanh Mai vào tới nơi, lại thấy một nam tử đứng sừng sững ở nơi này, mặc dù đối phương nghiêng người nhưng nàng vẫn nhận ra được kia là thân hình nam tử. Nhưng vì không gian mờ tối nên nhìn không rõ. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

"Chẳng lẽ Lý công tử đã sớm tới?"

Trái tim Thanh Mai hung hăng nhảy thỉnh thoảng trong lồng ngực, nàng nhẹ nhàng đi vào đại điện, do dự một chút mới lấy hết dũng khí, nói một cách nhẹ nhàng:

- Là Lý công tử ư?

Không biết nam tử kia có nghe hay không mà chẳng hề nhúc nhích.

Thanh Mai nghĩ mình nói chưa rõ nên đi tới vài bước, lần nữa lên tiếng:

- Nô gia Thanh Mai gặp qua Lý công tử.

Lúc này âm thanh to lên không ít, thanh thúy êm tay vô cùng, nhưng nam nhân vẫn đứng bất động.

Có lẽ nam tử trước mắt không phải Lý Tu Viễn mà là thư sinh nghèo tá túc ở Lan Nhược Tự nàng từng gặp một lần, tên gọi Diệp Hoài an, tuy từng bắt chuyện nhưng Thanh Mai cũng chẳng thân quen gì với đối phương.

Lúc này Diệp Hoài An đứng ngậy ra tại chỗ, vẻ mặt lộ ra thần sắc si mê, ngo ngác nhìn tám bích họa trước mặt.

Nếu Lý Tu Viễn đang ở đây, hấn sẽ biết bích họa mà Diệp Hòa An đang nhìn chính là bức bích họa ban ngày đã thu hút hấn.

Bất quá hiển nhiên Diệp Hoài An đã trầm mê tông bức bích họa nên từng bước đi tới, không biết đã đứng đây bao lâu mà thần chí đã bị mê đảo, không thể tự kiểm chế, thỉnh thoảng còn ha ha cười một tiếng, nước bọt chảy ra lúc nào cũng chẳng hay.

- Diệp công tử, người không sao chứ.

Thấy bộ dáng của đối phương, Thanh Mai tốt bụng lấy nhẹ y.

Giờ khắc này, Diệp Hoài An đang bị cuốn vào mê cảnh, y và một tiên nữ tuyệt sắc đang ôm nhau trên giường, chuẩn bị hoan hảo một phen.

Nhưng ngay lúc ấy, Diệp Hòa An cảm thấy chiếc giường mềm mại chấn động, thần sắc hoảng hốt, bản thân hần bay ra ngoài đập xuống nền Tiên cung.

Thần sắc Diệp Hoài An có chút hoảng hốt, dần dần mới lấy lại tinh thần.

Khi y thấy rõ cảnh sắc trước mắt liền phát hiện không biết từ khi nào bên cạnh mình có một giai nhân xinh đẹp động lòng người đang đứng, bộ dáng chẳng khác tiên nữ chuẩn bị hoan oái với mình chút nào. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Không ngờ tiên nữ rời khỏi Tiên cung cùng ta, Diệp Hoài An xin thề, đời này kiếp này chỉ thích một mình tiên tử, tiên tử mau tới đây, chúng ta làm tiếp chuyện vừa rồi.

Diệp Hoài An bắt lấy cổ tay Thanh Mai, muốn kéo nàng ôm vào lòng.

Thanh Mai giật nảy mình, vội vàng giãy giụa:

- Thả tôi ra, ta không phải tiên tử, ngươi nhận lầm người rồi.

- Tiên tử đừng sợ, để ta hảo hảo thương yêu nàng.

Diệp Hoài An mang theo vài phần hưng phấn, giờ phút này muốn mạnh mẽ chiếm đoạt giai nhân xinh đẹp mềm mại này.

Bấy giờ Thanh Mai vừa sợ lại vừa hoảng, nàng ra sức giãy dụa, tiếp đó là tiếng vải rách vang lên, ống tay áo nàng bị xé rách, lộ ra cánh tay trắng nõn tinh tế.

- Tiên tử thật xinh đẹp.

Hai mắt Diệp Hoài An đỏ bừng, hận không thể lập tức chiếm đoạt giai nhân.

- Cứu mạng, cứu mạng a, thả ta ra, đừng đồ từ nhà ngươi thả ta ra.

Thanh Mai ra sức giãy dụa, đồng thời lớn tiếng kêu cứu.

Thế nhưng chẳng biết Diệp Hoài An làm sao lại trở nên mạnh mẽ đột ngột, y bắt lấy hai tay Thanh Mai để nàng không thể giãy dụa, vì muốn có được mỹ nhân, mặc cho Thanh Mai giãy dụa thế nào y cũng chẳng buông, chờ tới khi tiên nữ đuối sức liền thừa cơ cưỡng bức.

Vốn là cô nương yếu đuối, chi giãy dụa một lát nàng đã hết sức, giờ phút này nhịn không được òa khóc.

- Tiên tử đừng khóc, ta sẽ cẩn thận yêu thương nàng.

Diệp Hoài An cảm thấy cơ hội đã tới, muốn cõng dây lưng cùng mỹ nhân lên đỉnh vu sơn.

Bất quá ngay lúc ấy, một tiếng rít dài vang lên.

- A ~!

Một cục đá bay tới từ bên ngoài Đại Hùng bảo điện đánh vào đầu Diệp Hoài An, da đầu bị rách một mảnh lớn, máu tươi ồ ạt chảy ra, cả người y lao đảo suýt ngã xuống đất.

- Tại Đại Hùng bảo điện, trước mặt Phật Tổ mà vị huynh đài lạ ức hiếp cô nương nhà lành, sẽ bị trời phạt đấy.

Âm thanh lãnh đạm vang lên.

Thanh Mai tranh thủ thoát khỏi Diệp Hoài An, nước mắt ngấn nước mắt dài chạy thẳng ra ngoài.

Giờ phút này, mây đen đã rần rớt, ánh trăng trong sáng vằng vặc chiếu xuống người thiếu niên anh tuấn, dáng dấp hần thẳng tắp, người mặc cẩm bào tẩm trong nguyệt nhạ, toàn thân như tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, không nhìn kỹ còn tưởng là thần tiên hạ phàm, thoát phục chẳng giống người trần mắt thịt.

Mà Thanh Mai nhìn thấy đôi phương như bất được hi vọng, kêu to:

- Lý công tử cứu mạng, có người muốn phi lễ ta.

- Cô nương an tâm, có ta ở đây không ai có thể khi dễ nàng.

Lý Tu Viễn bình tĩnh nói, thanh âm giống như mang theo vài phần sức mạnh thần kỳ, có thể khiến con người ta bình tĩnh lại. Người có ngữ khí thế này nhất định rất đáng để tin nhiệm.

- Đa tạ Lý công tử.

Thanh Mai vui vẻ nói, một đôi mắt đẹp dừng trên thân Lý Tu Viễn không dời.

- Cô nương chớ đi, hôm qua người này còn sàm sỡ cô nương, chắc chắn là công tử hoàn hảo, nàng đừng nên tin người xấu.

Diệp Hoài An che đồ máu đầu, vội vàng đuổi theo và nói.

Thanh Mai giật nảy mình, lúc này liền núp sau lưng Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn cười nhạt một tiếng:

- Vị huynh đài này, chuyện người vừa làm khi này ta thấy rõ, hiện tại người nên nhận lỗi với vị cô nương đây hay để ta bắt người tới quan phủ báo án?

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ba Mươi Năm Hà Đông, Ba Mươi Năm Hà Tây

- - -

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

- - -

Nghe Lý Tu Viễn nói mình phi lễ Thanh Mai, Diệp Hoài An có chút tức giận.

- Cái gì? Người nói ta phi lễ vị cô nương này? Buồn cười, ta và nàng vốn chính là lưỡng tình tương duyệt, người tình ta nguyện, chỗ nào gọi là phi lễ, không tin người hỏi nàng xem.

Diệp Hoài An nói xong liền nhìn Thanh Mai bằng ánh mắt thâm tình.

- Cô nương, y nói đúng chứ?

Lý Tu Viễn hỏi.

Thanh Mai vội vàng lắc đầu, khóc nức nở nói:

- Lý công tử đừng nghe tên này nói bậy, vốn nô gia chờ Lý công tử đến đây theo lời ước hẹn, ai ngờ y đột nhiên giữ chặt nô gia muốn giờ trò khiếm nhã, nếu không phải Lý công tử kịp thời chạy đến, chỉ sợ trong sạch của nô gia liền bị người này vấy bẩn. Lý công tử, người xem tay áo nô gia đi, là bị người này kéo rách."

Lý Tu Viễn vừa nhìn liền biết, thư sinh trước mắt dùng sức ép buộc vị cô nương này, quả là tên nhãi nhép mười phần bại hoại.

- Tặc nhân, những gì vị cô nương này vừa nói người đều nghe được.

Lúc này, Lý Tu Viễn lạnh lùng quát.

Giờ phút này sắc mặt Diệp Hoài An tái nhợt:

- Sao, sao lại vậy, chẳng phải khi này tiên tử và ta cùng hề non hẹn biển, muốn suốt đời suốt kiếp làm thê tử của ta? Vậy mà bây giờ nàng liền lật lọng.

- Nói bậy, ta chưa từng thề non hẹn biển cùng người, ta mới đến Lan Nhục Tự ba ngày, ngay cả người là ai ta cũng không biết. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Gương mặt xinh đẹp của Thanh Mai đỏ lên, mạng giải thích nói, nàng sợ Lý công tử hiểu lầm mình.

Lý Tu Viễn nói:

- Xem ra chẳng những gan tên tặc nhân lớn mà còn vô sỉ, xem người ăn mặc hẳn là người đọc sách, thân là thư sinh sao lại làm ra chuyện lang tâm cầu phở, thật làm mất hết mặt mũi người đọc sách, không biết nếu phụ mẫu người biết hành vi hôm nay của người sẽ có cảm nghĩ gì? Chỉ sợ cả đời cũng

chẳng ngẩng đầu lên làm người được.

- Ngươi, ngươi nói bậy cái gì.

Diệp Hoài An chỉ thẳng về phía Lý Tu Viễn, cả giận nói:

- Ta đã nói ta và nàng là lưỡng tình tương duyệt, không phải như ngươi nghĩ.

- Nô gia thì có lưỡng tình gì với ngươi, trong trái tim nô gia chỉ có hình bóng của Lý công tử, ngươi đừng có nói lung tung.

Giờ phút này Thanh Mai vội vàng phản bác.

- Hừm?

Lúc này Lý Tu Viễn có chút khó hiểu, sao chuyện này lại dính tới mình rồi, bất quá nhìn dáng vẻ Thanh Mai cô nương, hẳn cảm thấy đối phương chỉ muốn lấy mình ra làm lá chắn, dưới tình thế cấp bách nên nói bậy mà thôi.

Dù sao mình và cái cô nương này chưa từng gặp nhau, chỉ là hôm qua có một chút hiểu lầm nhỏ, sao có thể nảy sinh tình cảm nhanh như vậy.

- Tốt, tốt, cứ tưởng ngươi tiên nữ trên trời hạ phàm, không thể tục, chẳng ngờ lại là nữ tử ham giàu sang, nhanh như vậy đã dựa vào lòng ngựa người khác, xem ra những lời thề non hẹn biển trước đó đều là giả, là Diệp Hoài An ta có mắt không trông nhìn nhầm ngươi. Đăng tải độc quyền tại Truyện Y. com

Diệp Hoài An tức giận vô cùng, không ngừng quát lớn:

- Tiệm nữ ngươi cứ đi theo tên đệ tử hoàn khổ kia đi, chỉ là ta muốn nói cho ngươi biết, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo.

Nói xong, Diệp Hoài An ôm vết thương trên đầu, nổi giận đùng đùng quay người rời đi.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo?

Giờ phút này thần sắc Lý Tu Viễn có chút cổ quái.

Hắn không khỏi nghĩ tới một nhân vật chính trong thế giới Liêu Trai, nói câu này xong gặp được kỳ ngộ, nhanh chóng quật khởi, giẫm đạp kẻ địch dưới lòng bàn chân, triệt để tiêu diệt.

- Chẳng lẽ hôm nay ta gặp phải một trong những sự kiện trong sách?

Lý Tu Viễn không nhận được tự hỏi.

Bất quá khi hắn lấy lại tinh thần đã lại phát hiện thư sinh nghèo Diệp Hoài An kia đã chạy đi nơi nào.

- Ghê tởm, y đi cũng mau thật, tặc nhân vô sỉ như thế nên bắt y lại giao cho quan huyện, mười năm tám năm gì của y có liên quan tới cô nương người đâu.

Lý Tu Viễn nói:

- Bất quá hắn hẳn chưa đi xa, để ta đi bắt hắn trở về.

Bấy giờ Lý Tu Viễn thật muốn bắt cái tên Diệp Hoài An kia lại, ai bảo y nói mấy lời không nên nói.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây là câu có thể tùy tiện nói như vậy à?

Hôm nay không bắt được y, trong lòng Lý Tu Viễn sẽ thấy khó chịu, hoặc nói hắn cần phải xác định một số thứ.

- Lý, Lý công tử, đừng đừng."

Ngay khi Lý Tu Viễn chuẩn bị rời đi, Thanh Mai vội vàng đưa tay bắt lấy hắn từ phía sau.

- Cô nương, có chuyện gì?

Lý Tu Viễn quay đầu lại hỏi nói.

Thanh Mai đỏ mặt:

- Lý công tử, chuyện này vẫn nên thôi đi, nô gia không muốn để lộ.

- Cái này sao có thể...

Lý Tu Viễn nói, có điều vừa được nửa chừng liền dừng lại.

Suýt nữa hấn quên mất nữ tử thời đại này có chút bảo thủ, chuyện xấu như vậy sẽ không muốn truyền ra ngoài.

- Thôi được rồi, hôm nay tha cho y một lần, lần sau gặp lại ta nhất định đánh gãy chân y.

Lý Tu Viễn nói.

Hấn không hề nói dối, nếu thật sự gặp lại Diệp Hoài An, hấn sẽ đánh gãy “chân thứ ba” của y, cho bỏ cái thói nói năng lung tung.

Thanh Mai nhẹ gật đầu, sau khi đáp lại một tiếng thì chút ý xấu hổ nói:

- Bộ dạng hiện tại của nô gia không tiện gặp người, chẳng biết có thể phiên Lý công tử hộ tống nô gia về không?

- Việc này không có vấn đề, tiện tay thôi mà. Nói cho cùng, chuyện ban ngày vẫn là ta làm sai, ở chỗ này lần nữa xin lỗi cô nương.

- Nô gia không trách Lý công tử.

Thanh Mai nhớ lại chuyện ban sáng, trái tim lại thỉnh thoảng nháy lên.

Lý Tu Viễn nói:

- Vậy tại hạ an tâm, đúng rồi, tại hạ là Lý Tu Viễn ở huyện Quách Bắc, còn chưa thỉnh giáo danh tính cô nương?"

- Nô gia tên Thanh Mai, là...là người tới từ nơi khác, muốn tới huyện Quách Bắc tìm người thân, Lý công tử có thể gọi nhũ danh của nô gia, là Tiểu Thanh.

Thanh Mai đáp.

- Gọi nhũ danh của Thanh Mai cô nương không tốt lắm đâu.

Lý Tu Viễn đáp.

Thanh Mai khẽ nói:

- Nếu là Lý công tử, nô gia không ngại.

Lý Tu Viễn cười cười:

- Vẫn nên gọi danh tự cô nương thì hơn. Đúng rồi, Thanh Mai cô nương này, đây là lời nhắn của cô nương sao?

Hỏi xong hấn lấy một tờ giấy ra..

Thanh Mai có chút xấu hổ nói:

- Đúng là của nô gia.

- Không biết Thanh Mai cô nương nửa đêm mời tôi là có chuyện gì?

Lý Tu Viễn hiểu kì hỏi:

- Ban ngày là nô gia lỡ mồm, Lý công tử có hảo ý giúp đỡ, nô gia lại lấy oán trả ơn, suýt nữa liền đánh Lý công tử, trong lòng cảm thấy thật có lỗi, muốn mời Lý công tử uống chén rượu bồi tội.

Thanh Mai nhẹ cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Lý Tu Viễn cười ha ha một tiếng:

- Là chuyện này sao? Thanh Mai cô nương khách khí rồi, nói cho cùng vẫn là ta không đúng, sao có thể không biết xấu hổ muốn Thanh Mai cô nương nhận lỗi đây, cho dù bồi thường hay xin lỗi vẫn là ta mới phải. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Hai người vừa nói vừa đi, rất nhanh đã tới trước phòng nhỏ.

- Tiểu thư.

Bên ngoài thiện phòng là tiểu nha hoàn thanh tú động lòng người, nàng mừng rỡ tiến lên nghênh đón.

- Là thiếp thân tỳ nữ của nô gia, gọi Tiểu Điệp. Tiểu Điệp, còn không bái kiến Lý công tử.

Thanh Mai lập tức nói:

Tiểu Điệp lại là nhẹ nhàng thi lễ:

- Nô tỳ Tiểu Điệp bái kiến công tử."

Nói xong đôi sáng ngời lên lén đánh giá Lý Tu Viễn.

Thấy Lý Tu Viễn có dáng người thẳng tắp, kiêu mi lẫm mẫm, anh tuấn bất phàm, trong lòng nàng cũng thầm vui, lại liên tưởng đến tương lai theo tiểu thư ở cùng Lý công tử, bản thân cũng nhin không được mà trái tim đập phanh phanh, khuôn mặt ửng đỏ.

- Không cần đa lễ như vậy.

Lý Tu Viễn đáp lời:

- Thanh Mai cô nương, đêm đã khuya, tại hạ không tiếp tục quấy rầy, Thanh Mai cô nương vẫn nên nghỉ ngơi sớm, tại hạ xin phép cáo từ.

- Lý công tử, khoan đã.

Thanh Mai lại gọi ở hán, đôi mắt đẹp nhiễm vài phần xấu hổ:

- Nay đêm đã khuya, sao Lý công tử không vào uống một chén rượu làm ấm thân thể, sau đó rời đi cũng không muộn.

Lý Tu Viễn sững sốt một chút, chợt cười nói:

- Cô nam quả nữ sẽ ảnh hưởng không tốt tới Thanh Mai cô nương, vẫn là ngày khác đi, cáo từ.

Nói xong vừa chấp tay liền bước nhanh mà rời đi.

Nhìn thấy Lý Tu Viễn rời đi, Tiểu Điệp nhưng lại có chút vội:

- Tiểu thư, sao không giữ lại Lý công tử?

Thanh Mai hơi đỏ mặt, nói gắt:

- Người muốn tiểu thư ta giữ lại thể nào, đã trực tiếp mở miệng mời người ta, Lý công tử không đáp ứng, chẳng lẽ muốn ta nói thẳng là giường ấm lắm, mời quân thư một lần? Những lời dè tiện như vậy sao ta không biết xấu hổ nói được chứ?

- Sao Lý công tử ngốc như vậy, nhìn không ra tâm tư của tiểu thư.

Tiểu Điệp nói:

- Làm sao nhìn không ra, Lý công tử người ta là chính nhân quân tử, quan tâm ta, chẳng lẽ người không thấy thời điểm Lý công tử rời đi bước chân vội vàng. Lý công tử không muốn ở chỗ lâu, tránh truyền ra lời bàn tán làm hỏng trong sạch của ta.

Thanh Mai giải thích:

- Hiện tại mời rượu không được, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?

Tiểu Điệp có chút sốt ruột nói:

Thanh Mai hơi giận:

- Ta không sốt ruột thì người sốt ruột cái gì, chẳng lẽ Lý công tử câu hồn người theo rồi.

- Không có, làm gì có tiểu thư.

Hai gò má Tiểu Điệp ửng hồng nói:

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thành Hoàng Báo Mộng

- - -

Dành tặng bạn **devileryx61**, rất cảm ơn bạn đã ủng hộ truyện!

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

- - -

Bởi chuyện tối qua nên Lý Tu Viễn ngủ hơi muộn, tới nửa đêm mới yên giấc.

Mà ở phòng sát vách, Thiết Sơn thân là hộ vệ Lý gia lại ngủ khá dè dặt nhưng giờ khắc này đã tiến vào mộng đẹp, hẳn có một giấc mơ cực kỳ chân thực nhưng cũng phi thường kỳ quái.

Trong mộng, ngay ở gian phòng ngủ của hắn, bỗng một trận gió mát thổi tới khiến Thiết Sơn hơi lạnh, hắn rời giường đi tới cửa sổ nhìn một chút.

Có điều thời điểm hắn tới cửa sổ lại thấy một nam tử trung niên mặc quan phục màu đỏ, đầu đội mũ quan bay bay trên không trung, phía sau là vài ác quỷ trông rất dữ tợn mặc quần áo nha dịch, trông như thủ hạ của nam tử mặc quan phục màu đỏ kia.

- Ngươi là Thiết Sơn, hộ vệ của Lý gia ở huyện Quách Bắc? Ta là Thành Hoàng của Quách Bắc, hiện tại muốn báo mộng cho ngươi.

Nam tử tự xưng là Thành Hoàng Quách Bắc khiến Thiết Sơn không khỏi nghi ngờ, hắn có chút giật mình:

- Tiểu nhân Thiết Sơn là hộ vệ của Lý gia gặp qua Thành Hoàng đại nhân.

- Bản Thành Hoàng có chuyện quan trọng cần báo cho Lý công tử, có điều mệnh cách Lý công tử cực quý, quý thần chúng ta không thể tới gần, chỉ có thể phiên ngươi thông truyền một tiếng.

Thành Hoàng mở miệng nói.

- Không biết có chuyện gì cần tiểu nhân truyền lại cho đại thiếu gia, xin Thành Hoàng đại nhân phân phó.

Thiết Sơn chấp tay nói.

Thành Hoàng:

- Tại Lan Nhược Tự có một nữ tử tên Thanh Mai, ngày mai tuổi thọ nàng sẽ hết, xin Lý công tử chuẩn bị sẵn sàng, sắp xếp hậu sự.

Thiết Sơn kinh ngạc hỏi:

- Xin hỏi Thành Hoàng đại nhân, nữ tử Thanh Mai kia có quan hệ gì với đại thiếu gia nhà ta lại phiên Thành Hoàng đại nhân tự mình thông cáo.

- Đây là thiên cơ, không thể tiết lộ.

Thành Hoàng nói tiếp:

- Thời gian không còn sớm, bản Thành Hoàng còn phải hồi trở lại thành Quách Bắc xử lý chính vụ nên không ở lâu, chúng ta đi thôi.

Thành Hoàng nói xong liền phất phất tay, ra hiệu một chút, lúc này mới hóa thành cơn gió mát cùng quỷ sai hóa thành cơn gió mát biến mất không thấy đâu, kèm theo cơn gió lạnh kia, Thiết Sơn cũng giật mình tỉnh lại.

Lúc này hắn tròn to hai mắt, phát hiện bản thân vẫn nằm ở trên giường gỗ, chăn mền như trước khi đi ngủ, căn bản không bị gỡ ra, nhìn thoáng qua cửa sổ, nơi đó cũng đóng lại.

Hồi tưởng hết thấy những gì mình vừa gặp trong mộng, trong cơn mơ vẫn chưa sợ lắm, có điều tỉnh lại rồi trong lòng có chút kinh nghi. Chừng một khắc sau, như nghĩ tới điều gì đó nên Thiết Sơn vội vàng xoay người, nhanh chân rời khỏi phòng.

- Đại thiếu gia, đại thiếu gia, có chuyện rồi.

Hắn đi tới trước cửa phòng Lý Tu Viễn, không ngừng vỗ vỗ cửa.

Lý Tu Viễn nằm trên giường gỗ vẫn đang ngủ say, thế nhưng tiếng gõ cửa lại khiến hắn tỉnh giấc.

Sau khi một hồi thấy tiếng đập cửa vẫn còn, hại hắn chẳng cách nào ngủ yên, vì thế ngáp một cái rồi mơ màng tỉnh lại.

- Thiết Sơn, mới sáng sớm người phát bệnh cái gì vậy, bản thiếu gia vẫn đang ngủ.

Lý Tu Viễn nhìn sắc trời bên ngoài một chút, không nhìn được mà trách móc một câu.

- Thiết Sơn đứng bên ngoài tiếp tục nói:

- Đại thiếu gia, tiểu nhân cũng không muốn quấy rầy ngài nhưng hôm nay sẽ có chuyện lớn đó.

- Chuyện lớn? Chuyện lớn gì cũng vào rồi nói.

Lý Tu Viễn nghe vậy có chút tỉnh táo hơn, lập tức nói. Hắn hiểu rõ hộ vệ Thiết Sơn này, hắn ta ngay thẳng trung thành, bình thường nếu không có chuyện gì quá lớn sẽ chẳng lỗ mắng quấy rầy mình như vậy.

Thiết Sơn đẩy cửa vào, nhanh chóng hô:

- Đại thiếu gia, không xong rồi, hôm nay có một nữ tử Thanh Mai sẽ chết.

- Cái gì?

Lý Tu Viễn nghe được câu này đầu tiên là ngây ra một lúc, kinh ngạc nói:

- Người bảo hôm nay Thanh Mai cô nương sẽ chết?

- Đúng vậy a, hôm nay Thanh Mai kia sẽ chết.

Thiết Sơn liên tục gật đầu nói.

Lý Tu Viễn:

- Đây rốt cuộc là chuyện gì, người nói rõ cho ta nghe.

- Là như thế này, khi tiểu nhân ngủ đột nhiên mơ được giấc mộng lạ, trong mơ nói Thanh Mai kia sẽ chết.

- Đã nói nằm mơ thì đó là chuyện không có thật, người chuyện bé xé ra to làm gì, quấy rầy mộng đẹp của bản thiếu gia, ra ngoài, ta muốn ngủ tiếp.

Lý Tu Viễn có chút tức giận nói.

Nghe vậy, Thiết Sơn lập tức giải thích:

- Mộng này không phải mộng bình thường, tiểu nhân mộng thấy Thành Hoàng thành Quách Bắc, Thành Hoàng báo mộng cho tiểu nhân, kêu tiểu nhân chuyển lời với đại thiếu gia, ông ấy nói hôm nay cái tuổi thọ nữ tử tên Thanh Mai sắp hết. Tiểu nhân không dám khinh thường, vừa tỉnh lại lập tức đến đây thông tri cho ngài.

- Cái gì, người mơ thấy Thành Hoàng thành Quách Bắc?

Về mặt Lý Tu Viễn biến sắc, lập tức đứng lên.

Nếu là giấc mộng khác hắn sẽ chẳng coi là thật, có điều mơ thấy Thành Hoàng thì chẳng phải chuyện đùa. Nơi này là thế giới Liêu Trai, Thành Hoàng là quý thần hàng thật giả thật, chừng quan thần mình một thành, người bình thường mơ gặp Thành Hoàng thì tám chín phần mười là sự thật.

Bởi vì quý vị bình thường khi báo mộng tuyệt đối không dám nói ra danh hào của Thành Hoàng.

- Đại thiếu gia, tiểu nhân mơ thấy Thành Hoàng thật, vốn Thành Hoàng là muốn báo mộng cho đại thiếu gia nhưng mệnh cách ngài cực quý, quý thần không có cách nào tới gần, vì thế mới báo mộng cho tiểu nhân, kêu tiểu nhân chuyển cáo cho đại thiếu gia.

Thiết Sơn nói.

Nghe như thế nói chuyện, lúc này Lý Tu Viễn liền tin. Hắn là người sở hữu Thất Khiếu Linh Lung Tâm, đúng là quý thần không dám tới gần chứ đừng nói báo mộng, dù muốn tới gần cũng là chuyện khó mà làm được.

- Thành Hoàng báo mộng, Thanh Mai sắp chết.

Ánh mắt Lý Tu Viễn ánh mắt khẽ nhúc nhích, không khỏi nhớ tới nữ tử xinh đẹp tối hôm qua.

Hắn khó lòng mà tin được, Thanh Mai đang sống khỏe mạnh thế kia, sau một đêm liền tạ thế.

Một người vô bệnh vô tai, sao có thể đột ngột chết chỉ trong một ngày?

Trừ phi là...ngoài ý muốn.

Vừa nghĩ đến đây, Lý T Viễn nhanh chóng thay y phục, ngay cả rửa mặt cũng không thềm liềm nhanh chân chạy khỏi phòng.

- Đại thiếu gia, người đi đâu vậy?

Thiết Sơn vội vàng đuổi theo.

Lúc này Lý Tu Viễn còn có thể đi đâu, tất nhiên là đi tìm Thanh Mai cô nương đang ở thiền viện, hẳn muốn nhìn xem tới tận cùng nữ tử kia có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?

Nếu thật có chuyện ngoài ý muốn, chỉ cần hắn tới kịp liền có cứu Thanh Mai một mạng, về phần tuổi thọ sắp hết kia chỉ là chuyện cười.

Sư phụ từng nói, hắn trời sinh thánh nhân, ẩn chứa thiên đại khí vận, quý thần không dám tới gần, nằm ngoài sinh tử, có thể giúp người nghịch thiên cải mệnh, độ kiếp, là người vốn có mệnh cứu tế thương sinh.

Chỉ cần hắn giúp Thanh Mai vượt qua kiếp nạn này, tuổi thọ sắp hết này nọ không đáng nhắc tới.

Có điều khi hắn vừa tới sân viện đã thấy một nha hoàn thanh tú đang khóc nức nở, toàn thân dính đầy máu tươi, bởi vì chạy nhanh mà ngã một phát chảy máu mũi, thế nhưng nàng không để ý, lập tức đứng dậy chạy vọt về phía Lý Tu Viễn, trong mắt chỉ có lo lắng và bối rối.

Nha hoàn Tiểu Diệp!

Lý Tu Viễn thấy nàng lập tức bước chân dừng lại, sắc mặt liên tục thay đổi.

Chẳng lẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thật rồi.

Diệp thấy Lý Tu Viễn như gặp được vị cứu tinh, vừa khóc vừa lau máu mũi nói:

- Lý công tử, không xong rồi, tiểu thư, tiểu thư g xảy ra chuyện, van cầu Lý công tử mau cứu tiểu thư, ngài nhanh cứu tiểu thư đi.

Nói liền quỳ trên mặt đất, ôm chân Lý Tu Viễn, sợ hắn không đồng ý.

- Thanh Mai cô nương đang ở đâu?

Lý Tu Viễn hỏi, giờ phút này hắn không hỏi xảy ra chuyện gì. Bất quá nhìn xem bộ dáng, nhất định là việc gấp vô ý, hỏi nữa chỉ là lãng phí thời gian.

- Tiểu thư, tiểu thư ở bên cạnh thiền thụ...

Tiểu Diệp khóc nức nở nói.

Thế nhưng vừa nói xong, Lý Tu Viễn liền tránh khỏi nàng, lập tức xông về hậu viện, không quay đầu:

- Thiết Sơn, chiếu cố nàng ta.

Vốn Thiết Sơn tính đuổi theo nhưng nghe được Lý Tu Viễn phân phó liền lưu lại.

- Hộ vệ Lý gia chết đâu hết rồi mà không mau tới đây, cho các người mười giây, bằng không khi trở về mỗi người phạt năm mươi côn.

Thiết Sơn nhìn nữ tử khắp người máu me cũng biết xảy ra án mạng, lúc này phần nộ quát.

- Ở, ở đây.

- Thiết Sơn đội trưởng.

Lúc này ba bốn hộ vệ cường tráng chưa kịp mặc y phục ra khỏi phòng, đi tới trước mặt Thiết Sơn.

- Cừ một người ở lại chiếu cố cái cô nương này, những người khác đi với ta bảo hộ đại thiếu gia, hôm nay nếu đại thiếu gia như có bất kỳ tổn thất nào, các người thoát không hết tội đâu.

Thiết Sơn quát.

- Vâng.

Nghe vậy đám người rùng mình, vội đáp.

Thiết Sơn dẫn theo hai tên hộ vệ lập tức đuổi theo.

Chương 21: Duyên Khởi Duyên Diệt

- - -

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

- - -

Thần thụ nằm phía sau Đại Hùng bảo điện. Vốn hôm qua Lý Tu Viễn muốn tới đó xem một chút nhưng vì bích hoạ kia đã làm trễ nải thời gian nên chưa tới kịp, vốn muốn sáng nay sẽ tới, có điều chẳng ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này.

Tiểu Điện nói Thanh Mai ở xung quanh thần thụ, nói rõ đó là nơi xảy ra chuyện. Thoi điểm Lý Tu Viễn tới nơi liền thấy một gốc đa to lớn, tán cây cao ngất.

Buổi sáng vẫn có khách hành hương, chủ trì, tăng nhân, ngay cả Liễu Không đại sư cũng có mặt, giờ phút này đang ngồi xếp bằng ở bảo tự, cúi đầu đọc kinh văn.

- Sao đang êm đẹp lại có chuyện.

- Ai biết được, nhìn dáng vẻ cô nương kia sợ không qua được, tại Lan Nhược Tự đâu có địa phu, muốn mời cũng phải tới huyện Quách Bắc mời. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Dù đại phu tới chỉ sợ cũng không cứu nổi.

Tiếng nghị luận không ngừng truyền tới từ đám người.

- Xin nhường đường.

Giờ phút này Lý Tu Viễn không nhận được quát lớn như kinh lôi nổ vang, dựa vào sức mạnh tập võ nhiều năm mà đẩy người hia bên ra, mạnh mẽ chen vào.

Có điều khi hấn vượt qua đám người liền thấy tràng cảnh thế này. Thanh Mai cô nương nằm dưới thần thụ, sắc mặt trắng bệch, thờ gập, giữa lòng ngực là một cây hương đang cháy xuyên qua y phục đâm vào da thịt, máu tươi đỏ thắm không ngừng trào ra, chạy theo cơ thể thấm xuống đất, nhuộm đỏ một vùng xung quanh.

Giờ phút này, chẳng ai dám tới gần cứu Thanh Mai, tất cả đều trở mặt nhìn nàng nằm dưới đất không ngừng chảy máu.

- Thanh Mai cô nương.

Sắc mặt Lý Tu Viễn đại biến, nhanh chóng xông về phía trước, ôm Thanh Mai vào lòng ngực, lúc này chẳng nghĩ được nam nữ hữu biệt thế nào, trực tiếp kéo y phục nàng ra để xem thương thế.

Nhìn mới thấy ghê sợ, hương nhan cháy chưa hết đâm thật sâu vào cơ thể, sợ rằng đã cắm vào tim.

Thương thế này thế này, dù là hiện đại cũng khó cứu chứ nói gì đây là cổ địa.

- Lý, Lý công tử, người đã tới, nô gia biết người sẽ tới.

Sắc mặt Thanh Mai tái nhợt đáng sợ, không còn chút huyết sắc, có điều nàng vẫn mạnh mẽ cười tươi với người trong lòng.

- Đừng nói chuyện, ta giúp nàng trị thương.

Lý Tu Viễn nói, dùng tay đè vào vết thương, muốn ngăn máu tiếp tục chảy. Có điều về ấn nhẹ máu lại trào ra nhiều hơn, sợ đã tổn thương tới động mạch, thậm chí là động mạch trong tim. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Nhất thời, Lý Tu Viễn cứng đờ người.

Thanh Mai miễn cưỡng giơ tay muốn đặt lên bàn tay đang ấn trên ngực của Lý Tu Viễn, vô lực nói:

- Lý công tử không cần nhọc công, sợ rằng hôm nay nô gia không qua khỏi.
- Không, đừng nói vậy, vẫn còn hi vọng mà, nàng nhất định không chết.

Nghe thấy thế, Lý Tu Viễn cắn răng đáp, nếu nhỏ đi Phật hương cắm trong nàng ấy, hẳn phải chết không nghi ngờ, Lý Tu Viễn muốn cứu người nhưng lại chẳng dám, sợ lại càng khiến Thanh Mai chết nhanh hơn.

Thấy người trong lòng lo lắng, quan tâm an nguy mình như vậy, Thanh Mai không khỏi cười thật hạnh phúc.

- Lý công tử, nô gia có chút lạnh, người ôm chặt nô gia được không?
- Được, nàng muốn gì cứ nói.

Lúc này Lý Tu Viễn lập tức ôm thân thể dần lạnh buốt của Thanh mai vào lòng, chỉ cảm thấy sinh mệnh của mỹ nhân trong ngực đang dần bị xói mòn.

Từ lúc sinh ra tới giờ, chưa bao giờ Lý Tu Viễn cảm thấy vô lực thế này, cứ thế tro mắt nhìn một người chết ngay trước mặt mình.

Thanh Mai dựa vào lồng ngực Lý Tu Viễn, nói khẽ:

- Nô... nô gia có chút chuyện muốn nói với Lý công tử, lời này nô gia giữ trong lòng đã lâu, bây giờ không nói sợ chẳng còn cơ hội.
- Nàng nói đi, ta nghe.

Lý Tu Viễn đáp.

Đôi mắt đẹp của Thanh Mai nhìn gương mặt anh tuấn của nam nhân trước mắt, có chút mộng lung nói:

- Hẳn là mười năm trước, khi đó Lý công tử năm tuổi, nô gai sáu tuổi. Lý công tử và tùy tùng đi dạo trong thành Quách Bắc, lúc đó mẫu thân dẫn theo nô gia bán đồ ăn trên đường, khi ấy nô gia muốn ăn hồ lô ngào đường nên xin mẫu thân vài văn tiền tới đối diện mua.
- Nô gia còn nhớ khi ấy có một chiếc xe ngựa như nổi điên chạy về phía mình, là Lý công tử lao tới cứu nô gia, không biết Lý công tử còn nhớ chăng?
- Nhớ chứ, khi ấy nàng sợ quá khóc lớn, ta còn phải mua hồ lô ngào đường an ủi nàng, nguyên lai nàng chính là nữ hài ham ăn kia.

Lý Tu Viễn nói.

Trong trí nhớ của hắn thật sự có một việc như vậy. Không ngờ mười năm trước làm việc thiện, nữ hài được mình cứu kia chính là Thanh Mai hiện tại. Duyên phận đúng là thứ khó mà nói rõ, có điều duyên phận này tới chậm một bước rồi.

Khóe miệng Thanh Mai thêm vài phần ý cười, sắc mặt dần tái nhợt hơn:

- Chẳng phải đó là nô gia sao, có điều nô gia số khổ, dù ăn nhiều hồ lô ngào đường hơn nữa cũng chẳng may mắn hơn. Không lâu sau mẫu thân nô gia qua đời, phụ thân có thói cờ bạc khó bỏ, vì thiếu nợ quá nhiều nên bán nô gia và thanh lâu... Nô gia ở đó mười năm, trong mười năm này phụ thân nô gia cũng qua đời, trên cõi đời này nô gia đã chẳng còn ai, có điều Lý công tử là người duy nhất nô gia không quên được. Đáng tội độc quyền tại Truyen Y Y. com
- Vì thế nô gia âm thầm tiết kiệm thật nhiều tiền, muốn chuộc thân tới huyện Quách Bắc tìm Lý công tử, dù là làm nô tỳ cho người nô gia cũng cam tâm tình nguyện. Mãi cho đến tháng này nô gia mới tích đủ ngân lượng, sau khi chuộc thân mới cùng Tiểu Điệp tới huyện Quách Bắc...

Thanh âm của nàng ngày càng nhỏ, mí mắt cũng nặng dần, vì chảy quá nhiều máu nên đã dần hôn mê, sợ rằng nếu nhắm mắt rồi sẽ khó mà tỉnh lại.

- Thanh Mai cô nương, nàng không được ngủ, không thể ngủ.

Lý Tu Viễn vội nói.

Có lẽ Thanh Mai có lẽ nghe được âm thanh của Lý Tu Viễn, chợt giật mình một cái, mở mắt ra nhìn, dường như tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, không biết lấy khí lực từ đâu vội nắm lấy tay Lý Tu Viễn, bức thiết nói:

- Lý công tử, tuy nô gia là gái lầu xanh nhưng luôn giữ mình trong sạch, chưa hề thất tiết, mong Lý công tử người muốn tin tưởng nô gia a.
- Ta tin, ta tin, Thanh Mai cô nương là trong nước bùn mà không nhiễm bùn.

Lý Tu Viễn lập tức nói, càng thấy chuyện không ổn. Chẳng lẽ đây là hồi quang phản chiếu?

- Nếu nô gia muốn tới tìm Lý công tử, sẽ không ghét bỏ xuất thân của nô gia chứ.

Thanh Mai chăm chú hỏi, trong mắt là vẻ chờ đợi.

- Sẽ không, Thanh Mai cô nương xinh đẹp như vậy, sao Lý Tu Viễn ta ghét bỏ nàng, sẽ cố gắng đổi đãi thật tốt.

Lý Tu Viễn nói nghiêm túc.

Nghe vậy, tuy thần sắc Thanh Mai tái nhợt vẫn nàng cười một tiếng, giờ cánh tay còn lại lên, đặt tấm bảng gỗ đang cầm lên tay Lý Tu Viễn.

Trên tấm bảng khắc tên hai người cùng dòng ngân ngữ: Bạch đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm.

Đây là tấm bài bằng gỗ để cầu duyên.

- Đáng tiếc, đáng tiếc tấm bài cầu duyên này của nô gia vẫn chưa treo lên được.

Thanh Mai mang theo vài phần tiếc nuối nói.

Lý Tu Viễn nắm chặt tay nàng, chỉ cảm nhiệt độ ngày càng lạnh hơn, hần nói;

- Không cần cầu thần cầu phật, từ giờ trở đi nàng chính là người của Lý gia ta.

- Thật chứ? Lý công tử cũng đừng an ủi nô gia.

- Lý Tu Viễn ta nói một không nói hai.

Lý Tu Viễn cắn răng quát:

- Thiết Sơn, hồi phủ tìm phụ thân ta, mang khóa vàng của Lý gia đến, thuận tiện mời đại phu theo, không, bắt ông ta tới đây.

Thiết Sơn đã chạy tới liền sững sốt một chút.

- Lập tức.

Lý Tu Viễn lại quát.

- Vâng, công tử.

Thiết Sơn lập tức quay người rời đi.

- Dẫn thiên lý câu của ta tới đây nhanh.

Lý Tu Viễn lại nói.

- Nghe nói Lý lão gia ở huyện Quách bắc từng mời một thợ khắc tinh xảo tới khi Lý công tử còn nhỏ, làm một bộ khóa ngọc, ba bộ khóa vàng, sáu bộ khóa bạc, phân biệt thân phận cho thế thiếp tương lai, trước kia nô gia nghe tỷ muội thanh lâu nói một khi mang khóa Lý gia lên thì một đời không được tháo xuống, sinh là người của Lý gia, chết vẫn là quý Lý gia, nô gia nói có đúng không?

Dáng vẻ tươi cười của Thanh Mai thêm vài phần tái nhợt.

- Đúng, Thanh Mai cô nương nói không sai, khóa ngọc là phụ thân ta chuẩn bị cho chính thế tương lai của ta, khóa vàng là bình thế, khóa bạc cho tiểu thiếp.

Toàn thân Lý Tu Viễn run nhè nhẹ, vội vàng nói, chẳng có một tia giấu diếm.

- Thật không nghĩ tới, nô gia có nhận được khóa vàng của Lý công tử, nô gia đã thỏa mãn lắm rồi. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Thanh Mai cảm giác giờ phút này bản thân hạnh phúc vô cùng. Rốt người người trong lòng suốt mười năm qua đã tiếp nhận nàng, nàng có nhà cũng có tương công.

- Thanh Mai cô nương, không thể kéo dài nữa, ta phải giúp nàng nhờ căn hương phật ra, không nhờ nàng sẽ chết.

Lý Tu Viễn cắn răng nói.

Nhỏ cũng có thể sẽ chết, nhưng hiện tại không nhờ Thanh Mai hẳn phải chết không nghi ngờ.

Lý Tu Viễn chẳng chút do dự nắm phật hương cầm trên người Thanh Mai, chuẩn bị đánh cược lần cuối.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Thần Thụ Hay Yêu Thụ

--

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

--

Mất thấy Thanh Mai chảy ngày càng nhiều máu, Lý Tu Viễn sợ cứ tiếp tục sẽ chết vì mất máu quá nhiều. Nếu đánh cược một phen có khi vẫn còn hi vọng. Phật hương không tổn thương tới trái tim hay mạch máu, khi rút ra vẫn còn cơ hội, bảo mệnh cho Thanh Mai.

Giờ phút này Lý Tu Viễn biết hẳn không được do dự nữa, cắn răng nắm chặt phật hương, chuẩn bị rút ra.

- Chờ đã, chờ một chút, Lý công tử chờ chút.

Thanh Mai nói một cách dứt quãng.

- Thanh Mai cô nương, không có thời gian nữa, đợi không được.

Lý Tu Viễn nói.

Nghe vậy, Thanh Mai khẩn cầu:

- Đề.. đề nô gia nói xong thỉnh cầu cuối cùng đã, sợ.. sợ lát nữa không thể nói ra. Tiểu.. Tiểu Đệp là người đáng thương, nếu nô gia không còn, phiền công.. công tử chiếc cổ nàng, nếu.. nếu nô gia chết, xin công tử an táng nô gia trong Lan Nhược Tự, nô gia thích.. thích nơi này, đây là nơi Lý công tử và nô gia gặp nhau lần đầu tiên. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

- Nàng yên tâm, ta sẽ chiều cố nàng ấy, bất quá nếu kéo dài Thanh Mai cô nương sợ rằng không cần cự nự. Bây giờ ta sẽ giúp nàng rút phật hương ra.

Lý Tu Viễn đáp ứng với lời thỉnh cầu của Thanh Mai, có điều hẳn chẳng dám trì hoãn tiếp, cắn răng, dùng lực rút phật hương. Thế nhưng vừa rút ra Lý Tu Viễn liền biết phật hương này đâm vào ngực chừng một nắm tay, kếm chút nữa liền xuyên qua. Bất quá khi hẳn vừa rút phật hương thì máu cũng tuôn ra như suối, khó lòng kiềm lại, chẳng khác nào suối ngầm được người đào trúng, không ngừng phun ra.

Dù Lý Tu Viễn cố gắng giữ chặt miệng vết thương cũng vô dụng. Có điều giờ khắc này dường như Thanh Mai đã mất cả giác, không thềm để ý huyết dịch đang chảy, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt ním cười nằm trong ngực Lý Tu Viễn ngu thật say, rốt cuộc không cách nào tỉnh lại được nữa.

Lý Tu Viễn phát hiện ra tình trạng của Thanh Mai, hẳn ôm nàng thật chặt, như muốn truyền hơi ấm qua cho thân thể lạnh lẽo của nàng.

- A di đà phật!

Lúc này ở gần bảo tự, Liễu Không đại sư vốn đang niệm kinh đã dừng lại, ánh mắt khê mờ, chắp tay trước ngực nói một câu.

Phụ cận bảo tự phía dưới, ngồi xuống niệm kinh Liễu Không đại sư giờ phút này niệm kinh dừng lại, có chút mờ mắt ra chữ, chắp tay trước ngực học một câu phật hiệu.

- A di đà phật.

Tăng nhân và sa di gần đó đều nhắm hờ mắt, cùng nhau thì thầm.

Những khách hành hương vây xem chẳng nói một lời, khuôn mặt đều đượm chút gì đó bi thương.

- Tiểu thư, tiểu thư, người không thể chết a, người không thể chết a, nô tỳ không thể không có tiểu thư... Ô ô.

Lúc này Tiểu Đệp nhào ra từ trong đám người, quỳ gối bên cạnh thi thể Thanh Mai, khóc rống như một đứa bé bất lực.

Lý Tu Viễn cắn răng, không biết phải dùng từ gì để hình dung cảm xúc của mình này, bi thương, phẫn nộ, không cam lòng...cũng âm thầm mang theo một tia hận ý. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Tại sao một người vốn đang tốt lại vô duyên vô cớ chết tại đây, cả đời nàng ấy đã cực khổ, bây giờ vừa thoát khỏi, vì sao ông trời cứ như vậy lại cướp đi tính mạng của nàng?

- Thí chủ, bản tăng cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, có điều người chết chẳng thể sống lại, thí chủ cố nén đau buồn.

Đến lúc này Liễu Không mới dạo bước đi tới, mở lời an ủi nói.

Lý Tu Viễn ngẩng đầu nói:

- Chẳng phải Phật gia chú ý tới nhân quả báo ứng sao? Xin hỏi đại sư, đến cùng thì đời này Thanh Mai cô nương phạm vào tội nghiệt gì lại phải nhận kết cục thế này?

- A di đà phật, có lẽ kiếp trước vị cô nương này thiếu nhân quả nên kiếp này phải trả, bây giờ nhân quả đã xong, một lần nữa luân hồi chuyển thế.

Liễu Không đại sư nói.

Nghe vậy, Lý Tu Viễn lại đáp:

- Kiếp trước kiếp này quá mức xa xôi, như hoa trong gương, trăng dưới nước, hư vô mờ mịt, người trần chúng ta chỉ sống một đời, tự nhiên chỉ tranh một đời, ta muốn biết Thanh Mai cô nương đến cùng vì sao mà chết, xin Liễu Không đại sư nói rõ.

Liễu Không đại sư nói:

- Chuyện này lão tăng cũng không biết, lão tăng đến thì vị thí chủ này đã nằm đây.

- Lý công tử, ta biết, sáng sớm vị cô nương này tới thần thụ cầu phúc, ném thẻ bài cầu nhân duyên, ba lần ném vẫn trượt nên muốn tới gần gần lên cao một chút để ném.

Một vị phụ nhân chỉ vào đoạn rễ cây nhô ra trên mặt đất:

- Cô nương tới nơi đó thì trượt chân, ngã xuống phật hương kia.

- Đúng vậy a, đây là chuyện ngoài ý muốn, vị công tử này xin nén bi thương.

Lúc này Lý Tu Viễn nhìn quanh, thấy trên rễ cây nhô ra có vết tích dấu chân trượt xuống.

- Ngoài ý muốn? Ta không tin đây là ngoài ý muốn, đây rõ ràng là yêu nghiệt hại người, cái gì thần thụ, đây là yêu thụ.

Lý Tu Viễn đứng lên, vô cùng phẫn nộ nói.

- Thí chủ, nói cẩn thận a.

Một vị hòa thượng khuyên giải:

- Đây là thần thụ đã sống ở đây ngàn năm, ngày bình thường khách hành hương tới cầu phúc tiêu tai đều linh nghiệm, tuyệt không phải yêu thụ.

- Nếu là thần thụ, tại sao ngay cả khách hành hương và tín đồ cũng che chở không được? Nếu thần thụ có linh, tự nhiên hiển linh cứu giúp.

Lý Tu Viễn quát:

- Nếu không linh, vậy còn tế bái, nhận đèn nhang cái gì, dứt khoát chặt đi, một dùng mồi lửa đốt sạch là được rồi, tránh ngày sau lại mê hoặc chúng sinh.

"Tốc tốc ~!"

Cùng với những lời tức giận của Lý Tu Viễn, tán cây không gió mà bay, cứ thế lay động, thẻ bài nhân duyên, cầu phúc rào rào rơi xuống.

- Thần thụ hiển linh, thần thụ hiển linh.

- Nhanh quỳ xuống nhận lỗi với thần thụ, bằng không thần thụ sẽ tức giận.

- Thần thụ phù hộ tiểu nhân đi, tiểu nhân không bắt kính với người.

Trong lúc nhất thời sắc mặt khách hành hương đều đại biến, bị hù đến không ngừng quỳ xuống, dập đầu bái lạy. Đăng tải độc quyền tại Truyen Y Y. com

Lý Tu Viễn vươn tay bắt lấy một thẻ bài nhân duyên rồi dùng sức bóp nát, trong nháy mắt thẻ bài bị gãy làm đôi, trong lòng hắn vô cùng phẫn nộ:

- Hiện tại mới biết hiển linh? Vừa rồi thì sao, có phải lúc này ngươi sợ hãi, sợ ta chặt ngươi nên mới bị hù tới run cầm cập. Uống công ngươi nhận biết bao nhiêu nhang đèn ngàn ấy năm, hưởng thụ cung phụng mà chẳng biết cứu người, vì tự vệ lại hiển linh.

- Nếu không giúp người được thì hương hưởng thụ cung phụng nhiều như vậy là gì, hôm nay ngươi hại chế thẻ thiếp của Lý Tu Viễn ta, kết thiên đại nhân

quả với ta, người nghĩ người còn có thể đắc đạo được sao? Đại kiếp ngàn năm của người sắp tới, nhất định người sẽ bị đánh cho hồn hi phách tán.

Nói xong, Lý Tu Viễn nổi giận gầm lên, dùng hết sức đánh một quyền thân cây to lớn.

“Ầm ầm~!”

Lúc này trên bầu trời, một đạo kinh lôi bỗng đùng nổ vang, như đáp lại lời nói của Lý Tu Viễn.

Nhất thời xung quanh trở nên tối hơn, cuồng phong gào thét.

Chợ cuồng phong cuốn tán cây, tán cây rậm rạp đông đưa tạo thành một gương mặt già nua lộ ra vẻ sợ hãi, tựa như lão nhân bất lực đang hò hét.

Một quyền này Lý Tu Viễn dùng lực rất lớn, trực tiếp nện vào thân cây trước mặt biết bao người. Khi hấn thu hồi nắm đấm, chỗ bị đấm trên thân cây có máu chảy xuống. Chất lỏng màu đỏ phun ra như người bị thương. Cuồng phong gào thét càng thêm dữ dội, trên bầu trời là từng trận sấm sét không ngừng xuất hiện.

- Mau nhìn, thần thụ chảy máu.

- Lý công tử, mau dừng tay, đây là thần thụ, không được nhục mạ.

- Nhanh chóng quỳ xuống xin lỗi thần thụ đi, không thể xem thường thần minh.

Khách hành hương gần đó dập đầu quỳ lạy, một bên không ngừng khuyên can Lý Tu Viễn, hi vọng hắn sẽ bồi tội với thần thụ.

Lý Tu Viễn bất vì sở động, lạnh lùng nhìn vết thương đang chảy máu của thần thụ:

- Quả nhiên được đền nhang thờ cúng, là yêu thụ có đạo hạnh, ngay máu chảy cũng có, chỉ sợ sắp tu luyện thành hình người. Bất quá hôm nay người hại chết một mạng người, gặp được Lý Tu Viễn ta xem như người không may, hôm nay nhất định phải tiêu diệt người. Đăng tải độc quyền tại [Truyen Y Y.com](#)

Hắn nói xong liền quát:

- Hộ vệ Lý gia ta đâu?

- Tiểu nhân ở đây.

Lúc này ba hộ vệ thân thể khỏe mạnh sai bước đi ra, cung kính chấp tay nói.

- Đốt lửa tới đến, hôm nay ta phải đốt yêu thụ này.

Lý Tu Viễn nói.

- Vâng, đại thiếu gia.

Lúc này hai tên hộ vệ nhanh chân rời đi, không bao lâu phía sau ôm củi khô và bó đuốc đi tới.

- Thí chủ, không được a, không được a, đây là thần thụ, không thể hủy a.

Chủ trì và tăng nhân trong Lan Nhượng Tự vội vàng vây quanh muốn ngăn lại Lý Tu Viễn lại.

- Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, thần thụ hại chết thể thiếp của ta, hôm nay ta phải diệt thụ yêu này, các người chớ có ngăn cản, nếu ngoan cố cũng xem như đồng lõa, chư vị đều là người xuất gia coi trọng nhân quả, hôm nay yêu thụ gặp kiếp nạn này là mạng số của nó, các người còn không lui ra không đừng trách Lý Tu Viễn ta không khách khí.

Lý Tu Viễn quát.

- Cho dù lão nạp liều tính mạng cũng quyết không để Lý công tử đốt thần thụ.

Chủ trì Lan Nhượng Tự nói.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kiếp Nạn

- - -

Dành tặng bạn **phongsociu**, rất cảm ơn bạn đã ủng hộ truyện!

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

- - -

Vì Thanh Mai chết nên Lý Tu Viễn tức giận vô cùng, cộng với việc hắn chả có hảo cảm gì với thần thụ kia, không chừng trong tương lai thần thụ chính là thụ tinh ngàn năm, vì thế quyết tâm một hồi lửa đốt sạch nó, chỉ có vậy mới có thể giải mối hận trong lòng.

Cộng với việc tán cây không gió mà bây cùng thân cây đổ máu, hiển nhiên sau ngàn ấy năm hưởng thụ nhanh đèn cung phụng, cây đa đã đắc đạo, hơn nữa đạo hạnh không cạn.

Đã thế, Lý Tu Viễn tuyệt đối không tin thần thụ này không liên quan gì tới cái chết của Thanh Mai.

Đủ nguyên nhân gộp chung một chỗ mới khiến Lý Tu Viễn kiên quyết tiêu diệt cây đa kia.

Có điều chủ trì và tăng nhân của Lan Nhược Tự lại liệu chết can ngăn, với họ mà nói, thần thụ chính là biểu tượng của Lan Nhược Tự, bảo vật trấn tự, sao có thể để người khác đốt được.

Nhất thời hai phe nổi lên tranh chấp.

Giờ phút này Liễu Không đại sư đứng một bên, vừa trượt phật châu vừa thì thầm:

- Kiếp nạn, kiếp nạn, thật sự là một đại kiếp nạn.

Giờ phút này ông chậm bước đi về phía trước:

- Dừng lại hết, cứ để vị thí chủ này đốt thần thụ đi.

- Sư phụ, sao có thể, thần thụ là vật quan trọng trong tự.

Chủ trì giật mình nói.

Liễu Không đại sư khẽ lắc đầu:

- Vị thí chủ này nói không sai, hôm nay thần thụ có một kiếp nạn, hết thảy đều là số mệnh, cứ tùy hắn. Đăng tải độc quyền tại T r u y e n Y Y . c o m

Chủ trì không cam tâm, tiếp tục thuyết phục một phen, cuối cùng chẳng cách nào trái nghịch ý của Liễu Không đại sư, chỉ huy chúng tăng lùi lại, để ba hộ vệ Lý gia tiến lên.

Lý Tu Viễn thoáng nhìn về phía Liễu Không đại sư, không nói nhiều liền hươ tay:

- Đốt.

- Vâng, đại thiếu gia.

Lúc này hai hộ vệ chất củi khô dưới đại thụ, giờ bó đuốc lên đốt, chỉ chốc lát sau, ánh lửa nổi lên bốn phía, khói đặc cuộn cuộn.

- Tiểu Diệp, nơi này lửa khói lớn, để ta mang Thanh Mai cô nương rời đi, không thể để nàng bị thương nữa.

Lý Tu Viễn ôm thi thể lạnh băng của Thanh Mai, nhanh chân rời đi.

Tiểu Diệp vừa khóc vừa gật đầu, nước mắt chảy dài đi theo sau.

Vốn Lý Tu Viễn muốn đem thi thể Thanh Mai tới thiền phòng rồi kêu hộ vệ về huyện Quách Bắc chuẩn bị quan tài và tế phẩm an táng nàng.

Thế nhưng sau khi hắn đi không lâu, trên trời mây đen quay cuồng, ngay sau đó một trận mưa to trút xuống, đột ngột chẳng chút dấu hiệu nào. Càng khiến người hiểu kỳ hơn là mưa to chỉ bao phủ phía trên cây đa, dưới hạt mưa to như hạt đậu, ngọn lửa dần bị dập tắt. sau khi mưa tạnh, tất cả củi khô ướt đẫm, khói đặc biến mất, mặc dù thân cây đa bị cháy đen một phần nhưng căn bản không hại gì nhiều.

Khách hành hương thấy một màn này liền ngăn cả người, khi này thần thụ hiển linh đã đủ khiến bọn họ chấn kinh, hiện tại càng tà môn hơn, một trận

mưa kỳ lạ đập tắt đám cháy.

Quả nhiên là thần thụ, linh nghiệm vô cùng.

Trong lúc nhất thời khách hành hương liên tục quỳ lạy, cầu phúc.

Chủ trì Lan Nhược Tự cũng nói:

- A di đà phật, Lý thí chủ, người cũng nhìn thấy, đây là trời cao không cho phép Lý công tử thiêu hủy thần thụ, Lý công tử hẳn nên tuân theo trời cao an bài mà ngừng tay, bằng không sẽ bị thượng thiên trừng phạt. Đăng tải độc quyền tại T r u y e n Y Y . c o m

- Đại thiếu gia, hiện tại phải làm sao?

Hộ vệ cũng có chút kinh hồn táng đảm nên chạy tới hỏi. Bọn họ là người bình thường, đối với mấy chuyện thần quỷ đều e ngại.

Giờ phút này Lý Tu Viễn mới nói:

- Cái gì trời cao an bài, đại sư chớ nói bậy, yêu thụ có đạo hạnh gần ngàn năm, vừa rồi bất quá là thi triển thần thông kéo mây mưa dập tắt đại hỏa trên người mà thôi, càn là như thế, càn chứng minh thụ yêu không tầm thường, hôm nay tuyệt không thể lưu.

Nói xong, hắn lại xoay ngang nói:

- Mấy người các ngươi không cần phóng hỏa, dùng đao chặt cây đa này, ta nhìn xem nó còn có thể giữ thủ đoạn gì.

- Đại thiếu gia, cây đa này lớn như vậy, nếu muốn chặt không biết phải chặt đến bao giờ, không bằng để tiểu nhân trở về huyện Quách Bắc kêu thêm người tới, có mấy chục người cùng bừa rìu đầy đủ, hẳn chỉ cần một canh giờ là xong.

Một tên hộ vệ nói.

- "Không vội, có thể chặt bao nhiêu thì chặt bấy nhiêu, hôm nay chặt không xong cũng không được để nó dễ chịu.

Lý Tu Viễn lạnh lùng nói.

- Vâng, đại thiếu gia.

Bấy giờ ba hộ vệ mới rút cương đao sắc bén bên hông ra, hung hăng chặt cây.

"Khanh ~!"

Thế nhưng khi cương đao hạ xuống thân cây, cây đa lại như tinh thiết cứng rắn không mấy may tổn thương, ngược lại hộ vệ còn thấy tay bị đau, cương đao chấn động bay ra ngoài. Đăng tải độc quyền tại T r u y e n Y Y . c o m

- Đại, đại thiếu gia, cây đa này thật cổ quái, thoảng cái đã trở nên rắn vô cùng, tiểu nhân thật sự chém không nổi.

- Đại thiếu gia người xem, lưỡi đao bị mẻ rồi.

- Đại thiếu gia, hình như tay ta gãy xương rồi.

Lý Tu Viễn thấy vậy càng thêm phần nộ:

- Giờ, giờ cho một gốc thụ yêu ngàn năm, quả nhiên đạo hạnh không cạn, có điều càng như vậy càng chứng tỏ cái chết của Thanh Mai có quan hệ cùng người. Hôm nay tạm thời tha cho người một cái mạng, đợi ngày mai ta xử lý xong chuyện phía sau sẽ tới tìm người tính sổ.

Hắn biết một khi mình rời đi sẽ không thể trấn áp thụ yêu, để nó thi triển thần thông, kêu mây mưa giội tắt ngọn lửa, khiến thân cây biến cứng, cương đao cũng chẳng làm gì được.

Thế nhưng mà hắn không thể một mực trấn áp ngàn năm thụ yêu này. Bởi vì Lý Tu Viễn còn đang ôm thi thể Thanh Mai, hắn không thể để nàng đã mất mà không an thân, đây là chết đại bất kính với người. Mà đám hộ vệ nói chẳng sai, hiện tại nhân thủ quá ít, dù muốn chặt cây đa cũng mất một hai ngày, huống hồ có thủ vệ đã bị thương, hiệu suất còn chậm hơn.

Đã vậy còn chẳng bằng trở về huyện Quách Bắc triệu tập nhân thủ, khi đó không cần tốn nhiều sức cũng có thể chặt cây.

- Cho người sống thêm một ngày.

Lý Tu Viễn cắn răng nói:

- Chúng ta đi.

Hắn không muốn vì đấu pháp cùng thụ yêu, mặc kệ thi thể Thanh Mai thế nên hôm nay từ bỏ ý nghĩ đấu đến cùng với cây đa này. Bất quá nếu là Lý Tu Viễn kiên trì, tuyệt đối là đấu qua được. Hắn có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, yêu ma quỷ quái gì đều bị hắn trấn áp, gần không chiếm được thể thượng phong, đấu đến cùng khẳng định hắn sẽ thắng.

Lý Tu Viễn dẫn theo mấy tên hộ vệ, trong lòng tràn đầy bi phẫn và không cam lòng mà xuống núi.

Chờ đám người Lý Tu Viễn khuất bóng, Liễu Không đại sư mới nói một câu a di đà phật rồi đi tới dưới cây đa to lớn, mở miệng nói:

- Thần thụ a thần thụ, hôm nay trời cao lưu lại cho ngươi một con đường sống, ngươi hẳn cũng hiểu, Lý thí chủ là quý nhân trời sinh, hẳn khẳng khẳng muốn chặt ngươi, ngày mai ngươi hẳn phải chết, lão tăng đề nghị tốt nhất ngươi nên mau chóng đào tẩu, rời khỏi nơi này đừng để Lý thí chủ tìm được, bằng không sẽ là một đại kiếp nạn.

- Đại sư, người chưa nghe câu người chuyển thì sống, cây chuyển ắt chết, cây đại thụ này ở chỗ này sinh trưởng hơn 900 năm, sao có thể tùy tiện thay đổi vị trí, một khi thay đổi sẽ đã thương gốc gác, cách cái chết không xa a. Lý Tu Viễn sao cứ khẳng khẳng làm cản, rõ ràng thọ nguyên thể tứ của hắn đã hết, chỉ vô tình chết dưới thần thụ, sao có thể trách người bên ngoài.

Một vị khách hành hương mở miệng nói, lúc này thần sắc hắn mờ mịt, hai mắt vô thần, dường như đã bị cái gì đó mê mất tâm trí.

Liễu Không đại sư chấp tay trước ngực:

- A di đà phật, vị thí chủ này nói rất đúng, có điều Lý thí chủ cũng có lý của mình, nữ tử kia là khách hành hương tới nơi này bái thần, lại chết dưới thần thụ, này nói rõ thần thụ che chở không chu toàn, há có thể không chịu trách nhiệm, thần thụ hưởng đèn nhang cung phụng của khách hành hương, cnxg nên vì khách hành hương tiêu tai giải nạn, sao lại thất trách thế kia? Bấy giờ thần thụ không làm mới gây nên tai họa, đây cũng là nhân quả.

- Bất quá thần thụ vì người tiêu tai giải nạn nhiều năm cũng có không ít công đức, bây giờ trời cao an bài Lý thí chủ rời đi, ngài muốn ám chỉ cho thần thụ mượn cơ hội này rời khỏi, tránh đi sát kiếp.

- Đa tạ đại sư chỉ điểm.

Khách hành hương kia nghe xong mi mắt dần nặng hơn, hai mắt mất từ từ nhắm lại, có điều rất nhanh hắn ta đã giật mình, lấy lại nhận thức.

Khách hành hương sờ sờ đầu, có chút cổ quái nói:

- Vừa rồi ta làm sao thế, giống như vừa ngủ thiếp đi?

Liễu Không đại sư thấy vậy không khỏi thở dài:

- Vừa mới Lan Nhược Tự xảy ra việc này, cô nương kia bất hạnh cũng là Lan Nhược Tự bất hạnh, tối nay tất cả tăng nhân không được ngủ, đều niệm kinh siêu độ trong Đại Hùng bảo điện, giúp hồn phách chết oan của cô nương kia được yên nghỉ.

- Vâng, sư phó.

Chủ trì Lan Nhược Tự chủ trì trả lời, cái khác tăng nhân cũng chấp tay trước ngực, đồng thanh đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tang Sự

--

Dành tặng bạn **cuong1995123**, rất cảm ơn bạn đã ủng hộ truyện!

Đăng tải độc quyền tại TruyệnYY.com

Dịch: Bánh Bao

--

- Đại thiếu gia, tiểu nhân may mắn không làm nhục mệnh, đã đem khóa vàng tới, còn dẫn theo Phạm đại phu tốt nhất tại huyện Quách Bắc, hiện tại có thể trị liệu cho Thanh Mai cô nương.

Không bao lâu sau, Thiết Sơn cười khoái mã trở lại. Thế nhưng thời điểm hắn tìm thấy Lý Tu Viễn, lại là cảnh Lý Tu Viễn đang đứng trong thiền phòng

chấp tay, bình tĩnh nhìn lên trời.

Nghe được âm thanh của Thiết Sơn, Lý Tu Viễn mới lấy lại tinh thần, nhìn thoáng qua:

- Không cần nữa, Thanh Mai đã chết.
- Chết rồi?

Thiết Sơn lập tức ngăn cản cả người.

- Chết rồi, nửa canh giờ trước đã chết rồi.

Lý Tu Viễn bắt đầu đi lắc đầu.

Khoảng cách từ Lan Nhược Tự đến huyện Quách Bắc không gần, muốn một lần vừa đi vừa về cũng mất một khoảng thời gian, dù mời được đại phu cũng chẳng làm nên chuyện gì. Đăng tải độc quyền tại [T r u y e n Y Y . c o m](#)

Giờ khắc này Phạm đại phu gần đầu khó hiểu:

- Lão phu đã nói rồi, nữ tử kia bị hương phật xuyên qua ngực không ngừng chảy máu, thời điểm lão phu chạy đến máu cũng chảy hết, căn bản cứu không được.
- Đại thiếu gia, vậy bây giờ làm sao đây?

Thiết Sơn hỏi.

- Tất nhiên phải chuẩn bị hậu sự cho Thanh Mai cô nương, trước người tạm dẫn Phạm đại phu đi tới chữa trị vết thương ở tay cho hộ vệ rồi tiễn đại phu về huyện Quách Bắc, mua hương nến và quan tài tốt nhất, cả tiền giấy nữa... Còn một chuyện khác cũng phải làm, lúc quay lại đây điều tới một trăm người, kêu bọn họ chuẩn bị kỹ búa, cương đao, ngày mai ta muốn chặt cây..

Thiết Sơn có chút nghi hoặc:

- Đại thiếu gia, xuất động một trăm người chỉ sợ lão gia sẽ không đồng ý.

Một trăm người là số lượng nhân mã khá lớn, mặc dù lực lượng Lý gia nắm giữ vượt xa con số này nhưng một khi xuất động quy mô không nhỏ.

- Nếu phụ thân không đồng ý, người cứ nói ta cần dùng gấp, tin tưởng phụ thân sẽ hiểu, đi nhanh về nhanh, tranh thủ làm tốt hai chuyện này trong hôm nay.

Lý Tu Viễn nói.

- Vâng, đại thiếu gia, tiểu nhân đi luôn đây.

Thiết Sơn đáp lại một tiếng, trước dẫn Phạm đại phu tới trị liệu cho hộ vệ rồi nhanh chóng rời đi Lan Nhược Tự, cười khoái mã trở về huyện Quách Bắc, đương nhiên trong lúc đó cũng không quên giao khóa vàng giao cho Lý Tu Viễn. Đăng tải độc quyền tại [T r u y e n Y Y . c o m](#)

Nhìn xem hộp gấm trong tay, ánh mắt Lý Tu Viễn lộ ra vài phần thương cảm.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, quay người vào bên trong thiền phòng.

Thời khắc này tại thiền phòng, nha hoàn Tiểu Diệp đang bưng một chậu nước để lau máu cho thi thể Thanh Mai, đồng thời cũng đổi một bộ quần áo chỉnh tề cho nàng, sau đó lại trang điểm một phen, muốn tiểu thư nhà mình ra đi thanh thản, không bị nhiễm tia ô uế.

Lý Tu Viễn vừa mới tiến vào, nhìn sắc mặt trắng bệch của Thanh mai, còn tưởng nàng ấy đang ngủ say chứ không phải tạ thế.

- Lý, Lý công tử.

Tiểu Diệp thấy Lý Tu Viễn đi đến liền thi lễ, chỉ gặp mi mắt nàng vừa đỏ vừa sưng, hiển nhiên đã khóc vô cùng thương tâm, khổ sở.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu, hắn tới bên cạnh thi thể Thanh Mai, mở hộp gấm ra.

Bên trong hộp gấm là một bộ trường mệnh tỏa bằng vàng được chế tạo vô cùng tinh mỹ, mặt trái điêu khắc uyên ương nghịch nước hình vẽ, chính diện khắc ba chữ Lý Tu Viễn, đại biểu người giữ trường mệnh tỏa là nữ nhân của Lý Tu Viễn, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không chia lìa.

Lý Tu Viễn lấy ra khóa vàng ra, đặt lên cổ Thanh Mai, trông mệnh tỏa kêu lên một tiếng nhỏ, nằm chặt trên cổ nàng ấy.

- Thanh Mai cô nương yên tâm, chuyện đã đáp ứng với nàng, Lý Tu Viễn ta nhất định làm được.

Lý Tu Viễn nghiêm túc nói.

Nói xong, hắn nhìn Tiểu Điệp đợi ở một bên:

- Tiểu Điệp, sau này ngươi theo ta, ta dâng ngươi về Lý phủ, từ hôm nay từ nay về sau ngươi chính là thiếp thân thị nữ của ta, ta sẽ chiếu cố tốt cho ngươi.

Tiểu Điệp nghe xong trong lòng cảm động vạn phần, cái mũi chua chua, không nhìn được rơi lệ:

- Nô..nô tỳ tạ Lý công tử đại ân đại đức.

- Không cần gọi ta Lý công tử, trước mặt Thanh Mai cô nương chính thức bái kiến một lần, sau này gọi là thiếu gia.

Lý Tu Viễn nói.

- Nô tỳ bái kiến công tử.

Tiểu Điệp thích một tiếng quý gối trước mặt Lý Tu Viễn, dập đầu.

Cái dập đầu mang ý nghĩa bắt đầu từ hôm nay, Tiểu Điệp không còn là tỳ nữ của Thanh Mai mà là tỳ nữ của Lý Tu Viễn, đồng nghĩa với việc nàng không còn cô đơn một người, nàng đã có nhà, có nơi để trở về. Đăng tải độc quyền tại T r u y e n Y Y. c o m

- Đứng lên đi, hôm nay ngươi quý xong, sau từ nay về sau cần quý nữa, Lý gia ta không có nhiều quý củ như vậy.

Lý Tu Viễn đỡ Tiểu Điệp lên.

- Nô tỳ, tạ công tử.

Tiểu Điệp đứng lên thi lễ nói.

Lý Tu Viễn nói:

- Tiếp tục chỉnh lý cho Thanh Mai đi, ta đã phân phó hạ nhân đi chuẩn bị hậu sự, rất nhanh liền có thể an táng nàng ấy.

Tiểu Điệp nhẹ gật đầu.

Ước chừng tới khoảng hoàng hôn, Thiết Sơn lần nữa dẫn người tới Lan Nhược Tự, khoảng một trăm kỵ, toàn bộ đều là mang theo yêu đao, búa bén, từng người thân thể cường tráng, chẳng giống nông phu, du côn, ngược lại càng giống binh sĩ đã qua huấn luyện hơn.

Đồng thời, còn một cỗ xe ngựa chở theo cái quan tài lớn kèn vô số hương nến, tiền giấy, cùng vòng hoa, trắng gấm.

Sau một phen chuẩn bị, linh đường bên trong thiên viên được đặt một cỗ quan tài, bên trong là thi thể của Thanh Mai.

- Đại thiếu gia, nếu ngày mai hạ táng, hôm nay phải đóng quan tài.

Quan tượng cung kính nói.

Lúc này Lý Tu Viễn đứng trong linh đường, có chút thất thần nhìn bài vị, nghe được giọng nói từ phía sau, hắn mới bừng tỉnh. Đăng tải độc quyền tại T r u y e n Y Y. c o m

- Hiện tại niêm phong quan tài đi, để Thanh Mai sớm nghỉ ngơi, miễn cho lại bị quấy nhiễu.

Lý Tu Viễn nói.

Dựa theo tập tục bình thường phải chờ mọi người tới bái tế trước mới niêm phong quan tài rồi đem đi hạ táng.

Bất quá Thanh Mai là nữ tử thanh lâu, hiện tại phụ mẫu cũng chẳng còn, thân nhân không tới tế bái nên mọi thứ chỉ có thể giản lược.

- Vâng, đại thiếu gia.

Quan tượng đáp lại một tiếng rồi hô:

- Đại thiếu gia có phân phó, hiện tại có thể niêm phong quan tài.

Thợ thủ công nghe vậy liền đóng quan tài lại, từ nay âm dương cách biệt, không còn dây dưa.

- Đại thiếu gia, một trăm người đang chờ bên ngoài Lan Nhược Tự, tiểu nhân sợ nhiều người không tiện ở trong chùa, nên không cho bọn họ vào.

Lúc này Thiết Sơn thấp giọng nói.

Lý Tu Viễn:

- Để họ vào Lan Nhục Tự nghỉ ngơi một ngày, ngày mai hạ táng trước khi hạ táng ta có chuyện phân phó.

Nói xong, hắn nhìn về phía Đại Hùng bảo điện:

- Cho tới bây giờ hòa thượng trong Lan Nhục Tự vẫn còn niệm kinh ư?

- Đúng vậy, không giống với kinh văn lúc trước nghe được.

- Là kinh văn gì, người biết không?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Hình như là kinh văn siêu độ cho người chết, trước kia tiểu nhân từng tham dự tang sự nên có nghe qua.

Thiết Sơn nói.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu:

- Cúng biếu cho Lan Nhục Tự này năm trăm lượng bạc.

- Tiểu nhân nhớ kỹ.

- Các người gairi tán đi, ta gác đêm cho Thanh Mai.

Lý Tu Viễn nói.

Nghe vậy, Thiết Sơn đáp lại một tiếng rồi kêu đám người không liên quan rời đi.

Lúc này trong thiền viện chỉ còn Lý Tu Viễn đốt giấy để tang cùng Tiểu Diệp quỳ gối trước linh vị đốt tiền giấy.

Cả hai đều im lặng gác đêm cho Thanh Mai.

Tới nửa đêm, gió lạnh bắt đầu nổi lên, cuốn tro tàn trong chậu thanh thành vòng xoáy trong không trung rồi biến mất trong đêm tối, ánh nến cũng đong đưa trong gió, như tùy thời đều bị dập tắt.

- Thiếu.. thiếu gia, là tiểu thư trở về sao?

Tiểu Diệp hỏi vội.

- Không phải, chỉ là xảy ra một cơn gió mà thôi, không phải Thanh Mai.

Lý Tu Viễn bình tĩnh nói.

Lý Tu Viễn có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, hắn đứng ở đây quý hồn sẽ không xuất hiện, nếu có đi nữa hắn thật muốn gặp được hồn phách của Thanh Mai. Có điều hắn chỉ nghĩ vậy thôi chứ chưa nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ve Sầu Thoát Xác

- - -

Đăng tải độc quyền tại TruyenYY.com

Dịch: Bánh Bao

- - -

Tối ngày thứ hai, nhạc dành cho tang sự nổi lên, tiền vàng bay là tả.

Bốn quan tượng khiêng quan tài thờ từng hơi nặng nề, hướng về phía Lan Nhục Tự mà đi, phía sau còn có chừng trăm vị hộ vệ của Lý gia.

Trên tay hộ vệ cột lụa trắng, đại biểu cho việc cung tiễn người chết.

Lý Tu Viễn muốn dựa vào di nguyện của Thanh Mai để an táng nàng trong Lan Nhục Tự, bất quá nói thật hắn cũng không muốn an táng Thanh Mai ở đây mà muốn để nàng ấy ở Lý gia, việc này cho thấy Thanh Mai sinh là người của Lý gia, chết là quý của Lý gia. Có điều hắn không làm vậy ngoại trừ vì nguyện vọng của Thanh Mai còn có nguyên nhân chủ yếu khác, chính là Lan Nhục Tự đặc biệt, ngày sau còn có thể gặp lại.

Mặc dù khả năng rất ít nhưng vẫn phải hi vọng một chút.

Vì thế thời điểm độ ngũ đưa tang tới Đại Hùng bảo điện, Liễu Không đại sư cùng chúng tăng đã có mặt.

- Lý thí chủ muốn hạ táng cho thí chủ Thanh Mai?

Liễu Không đại sư hỏi.

- Đúng vậy, vốn trước đó muốn chào hỏi Liễu Không đại sư, mượn một mảnh đất sau núi của quý tự để an táng Thanh Mai, có lẽ vì tại hạ quá mức bận rộn duyên cớ nên quên mất, hi vọng Liễu Không đừng trách.

Lý Tu Viễn nói.

Liễu Không đại sư trả lời:

- Người xuất gia tâm vì chúng sinh, thí chủ Thanh Mai chết trong Lan Nhục Tự, lão tăng cũng không thể trốn tránh trách nhiệm, nếu Lý thí chủ không chê, chẳng bằng để lão tăng dẫn đường, vì kiếm một mảnh đất tốt cho thí chủ Thanh Mai.

- Vậy làm phiền đại sư.

Lý Tu Viễn nói.

- Chư vị, xin đi cùng lão tăng.

Liễu Không đại sư chấp tay trước ngực rồi lách qua Đại Hùng bảo điện, đi tới sau núi.

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua:

- Hình như đại sư đi nhầm đường rồi, bên kia mới là sau núi.

- Nếu đã an táng thì địa thế bên này tương đối cao, tốt hơn bên kia.

Liễu Không đại sư giải thích.

Lý Tu Viễn lắc đầu:

- Nhưng ta còn chuyện muốn làm, xin nhận lĩnh hảo ý của đại sư.

Nói xong liền phát tay, dẫn đội ngũ đi về phía bên kia.

Thấy Lý Tu Viễn rời đi, Liễu Không đại sư bắt đắc dĩ hô một tiếng a đi đà phật, lắc đầu dạo bước đi theo.

Sau khi đi tới phía sau núi, đại thụ ngàn năm vẫn đứng sừng sững trước mắt, tán cây xoe um tùm che khuất bầu trời tựa như một rừng cây nhỏ khiến người ta tấm tắc kỳ lạ.

- Yêu thụ ngàn năm, chúng ta lại gặp nhau.

Lý Tu Viễn bước về phía trước, đứng nhìn cổ thụ, ánh mắt lộ ra một tia lãnh ý.

- Hôm qua vì ta không đành lòng để Thanh Mai cô nương phơi thây nơi hoang dã nên không hề rời đi, để người sống thêm một ngày, có điều hôm nay người dường như thoát khỏi kiếp nạn. Lý Tu Viễn ta muốn ở trước quan tài Thanh Mai, chặt yêu thụ ngàn năm như người, ta không tin lúc đấy người còn có thể thi triển thần thông gì nữa.

Lý Tu Viễn tự mình lăm bằm, cuối cùng đột nhiên quát:

- Gia đình của Lý gia đâu?

- Ở đây.

Hon trăm người cùng đáp.

Giọng nói chính tề như được huấn luyện nghiêm chỉnh.

- Cầm búa, chặt cây đa này đi.

Lý Tu Viễn lạnh lùng hạ lệnh.

- Vâng, đại thiếu gia.

Cả đám người cùng hô.

Cùng lúc đó, hon trăm gia đình cời búa bên hông xuống, thân thủ mạnh mẽ, nhanh chân vọt tới bên cạnh cây đa, chẳng chút do dự giơ búa lên chặt xuống.

"Xoạt! Xoạt! Xoạt!"

Lưỡi búa sắc bén rơi lên thân cây, trực tiếp lưu lại một vết chặt sâu. Tình cảnh như ngày hôm qua không còn xảy ra, thậm chí không khí xung quanh cũng không có gì thay đổi, cây đa cũng chẳng không gió tự rụng, hết thấy đều vô cùng bình thường.

Thấy vậy, Lý Tu Viễn khẽ nhủ mảy nhìn thân cây không ngừng bị chặt thành lỗ hổng, trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng.

Hôm qua yêu thụ còn làm ra dị tượng, có điều hôm nay lại chẳng khác nào một gốc cây bình thường, không giống tí nào.

Trăm gia đình chặt cây vô cùng thuận lợi, không tới nửa khắc thân cây đã bị chặt thành một lỗ lớn, dựa theo tốc độ này, không tới một canh giờ yêu thụ sẽ bị đốn ngã.

- Đến cùng thì chỗ nào không thích hợp.

Lý Tu Viễn bình tĩnh nhìn cây đa khổng lồ, cảm thấy yêu thụ có thể uể oải hơn, cứ như chẳng còn sức sống.

- Đại thiếu gia, cây đa có gì đó lạ lắm.

Chợt có một gia đình hô to.

- Cổ quái chỗ nào?

Lý Tu Viễn sai bước đi qua.

Gia đình chỉ và vết chém của mình.

- Đại thiếu gia, người xem này, bên trong cây đa rỗng tuếch.

Lý Tu Viễn nhìn vào nơi gia đình chỉ, thấy rõ bên trong thân cây chẳng có gì, chỉ có một tầng vỏ cây bên ngoài mà thôi.

- Đại thiếu gia, nơi này cũng vậy.

Một gia đình khác cũng lên tiếng.

- Nơi này cũng thế.

- Ở đây nữa.

Lúc này Lý Tu Viễn biến sắc:

- Không có khả năng, thụ yêu sinh trưởng ngàn năm, sau trong ruột lại rỗng được.

Có điều vừa nói xong lời này, Lý Tu Viễn như nhận ra điều gì đó, nhìn về phía Liễu Không đại sư đứng cách đó không xa.

Giờ phút này, Liễu Không đại sư mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, vuốt vuốt phật châu, miệng đọc lấy kinh văn, dường như cũng không biết khung cảnh cổ quái trước mặt.

- Tiếp tục chặt.

Lý Tu Viễn quát.

Đám người kia đáp một tiếng rồi tiếp theo chặt cây.

Chỉ chốc lát sau, đại thụ liền lung lay sắp đổ.

- Mau tránh ra, cây sắp đổ.

- Hướng bên trái đó, mọi người coi chừng.

Kèm theo tiếng đại thụ đổ ngã là nhánh cây đứt đoạn, cây cỏ gãy nát, cỏ thụ sinh trường ngàn năm, hương qua vô số nhang đèn cung phụng đã đổ xuống ngay ngày hôm nay, không còn khả năng sống sót.

Sau khi cây đa ngàn năm ngã xuống, đám người kia cũng ngạc nhiên phát hiện bên trong cây đa trống tuếch thành cái động lớn, có thể giấu được mấy chục người.

- Đại thiếu gia, có phải cây này đã bị sâu ăn rồi không?

Một vị gia đình cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Ánh mắt Lý Tu Viễn khẽ nhúc nhích, lạnh lùng cười một tiếng:

- Làm gì có vết tích bị sâu ăn, rõ ràng thụ yêu dùng kế ve sầu thoát xác.

Nói xong hắn vờ ý nhìn thoáng qua Liễu Không đại sư.

- Thụ yêu dọn nhà, không có khả năng một điểm động tĩnh cũng không có, nghe nói cả đêm hôm qua chúng tăng trong chùa thay nhau niệm kinh, giọng đọc hùng vĩ truyền tới khắp nơi trong tự, không biết Liễu Không đại sư nói sao về chuyện này?

Lúc này Liễu Không đại sư không giả bộ được nữa, chấp tay trước ngực nói:

- A di đà phật, trời cao có đức hiếu sinh, thần thụ này sống ở đây từ trước khi Lan Nhược Tự được xây nên, che chở bản tự mấy chục năm, bây giờ Lý công tử khăng khăng muốn chặt, bản tự há có thể để yên, bây giờ thần thụ đã đi, xin Lý công tử bỏ lòng oán hận xuống, chấm dứt trận ân oán tại đây, có câu, bỏ đồ đao xuống, lập địa thành Phật.

- Ta còn chưa cầm đồ đao, sao lại buông xuống được.

Lý Tu Viễn nói:

- Chỉ sự hành động hôm nay của đại sư sẽ gây họa cho mai này.

- Xin Lý thí chủ khai thông.

Liễu Không đại sư nói.

Lý Tu Viễn nói:

- Có câu cây đời hắc phải chết, thụ yêu ngàn năm dám dùng kế ve sầu lột xác nói lên nó muốn bắt tử, nhất định sẽ dùng trăm phương ngàn kế đạt được mục đích, thời điểm vì mạng sống sẽ gây nên tai họa một phương, một khi đại yêu làm vậy sẽ triệt để sa vào ma đạo, yêu ma làm loạn chẳng phải là mối họa lớn? Chẳng biết đến ngày Liễu Không đại sư làm sao hóa giải kiếp nạn này?

- Đến ngày đó, hắc lão tăng đã viên tịch, chỉ có thể gửi gắm hi vọng ở Lý thí chủ.

Liễu Không đại sư chấp tay trước ngực, mặt mũi tràn đầy từ bi, khó khăn mà nói.

Lý Tu Viễn nghe vậy trong lòng vừa tức vừa buồn bực, có điều hắn không thể phát tiết với Liễu Không đại sư tuổi đã cao được.

Bất quá Liễu Không đại sư nghĩ thật hay, sau này này thụ yêu ngàn năm làm loạn, còn hi vọng hắn ngăn nó.

Thế nhưng trải qua chuyện mấy hôm nay, Lý Tu Viễn có thể khẳng định cây đa ngàn năm này chính là mối yêu tương lai, đến đúng thời điểm, nó sẽ gây tai họa một phương, giết người vô số.

Có điều chuyện đã xảy ra, muốn tìm giết thụ yêu lần nữa cũng không dễ.

Cuối cùng Lý Tu Viễn đành bất đắc dĩ phát phát tay:

- Đốt sạch mấy thứ này đi, không lưu lại chỉ là một cảnh cây.

- Vâng, đại thiếu gia.

Chúng gia đình cùng đáp, bắt đầu chuẩn nhóm lửa thiêu hủy cây đa.

Lúc này Lý Tu Viễn không tính ở lại nữa, yêu thụ ngàn năm đã trốn thoát, trước mắt chỉ là cái xác không hồn, dù hấn rời đi cũng chẳng có vấn đề gì. Lý Tu Viễn muốn để Thanh Mai yên nghỉ.

Lúc này, hấn phân phó một tiếng rồi dẫn theo đội ngũ, nhắc quan tài tìm một chỗ an tĩnh sau núi

Nơi này là nghĩa địa của Lan Nhục Tụ, tăng nhân hay người qua đường mất tại Lan Nhục Tụ đều sẽ chôn ở chỗ này.

- Chọn chỗ này đi.

Lý Tu Viễn chỉ vào một nơi tương đối cao, đối mặt gò núi sáng sủa mà nói.

Nếu sự phụ ở đây hấn cũng nhận ra mảnh đất là một vùng bảo địa. Bất quá Lý Tu Viễn không biết nhiều về phong thủy, chỉ biết chọn một nơi tương đối sạch sẽ, thuận mắt để hạ táng Thanh Mai.

Lúc này, công tượng lập tức dùng sắt, cuốc đào mộ lập bia, chuẩn bị an táng.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Nhiếp Tiểu Thiện

Thời điểm công tượng chuẩn bị tu kiến huyện mộ, Lý Tu Viễn đi xung quanh xem xét một chút, nhìn cảnh vật xung quanh mộ phần của Thanh Mai, xem có thứ gì ô uế hay không, nếu có sẽ lập tức thay đổi địa điểm.

Cảnh tượng này so với Lan Nhục Tụ âm trầm đáng sợ trong phim thì hoàn toàn khác.

Mặc dù là nghĩa địa nhưng cây xanh rậm rạp, chim hót hoa nở, bảo tự và mộ bia xen vào nhau một cách tinh tế, hiển nhiên có tăng nhân chuyên môn quản lý.

Dạo một vòng, Lý Tu Viễn cũng thấy đây là nơi mai táng không tệ. Có điều hấn quyết định chôn Thanh Mai ở Lan Nhục Tụ là có tâm tư riêng, mong ngày sau có thể gặp lại, phải biết đây là thế giới Liêu Trai, người đã chết vẫn còn hồn phách. Đây cũng xem như một phần ích kỷ của Lý Tu Viễn.

- Đại thiếu gia, huyệt mộ đã được đào xong, có thể an táng được rồi.

Giọng Thiết Sơn chột vang lên.

- Ta đã biết.

Lý Tu Viễn nhẹ gạt đầu, muốn xoay người quay lại.

Có điều khi hấn chuẩn bị dời bước, khóe mắt như thấy gì đó, lại nhìn lên một bia mộ cách đó không xa. Danh tự được khắc trên bia mộ khiến Lý Tu Viễn ngây ngẩn cả người.

- Ái nữ Nhiếp Tiểu Thiện chi mộ.

Nhiếp Tiểu Thiện?

Lúc này sắc mặt Lý Tu Viễn lập tức thay đổi, khi đến gần càng xác định đây là mộ phần của Nhiếp Tiểu Thiện.

Nhiếp Tiểu Thiện là ai?

Nói tới đây, chỉ cần là người xem qua Thiện Nữ U Hồn sẽ không ai không biết, là nữ quý si tình nổi tiếng nhất Liêu Trai, diễn một đoạn nhân quý chi luyến rung động tâm can với Ninh Thái Thân.

- Vậy mà Nhiếp Tiểu Thiện đã chết, còn được chôn trong Lan Nhục Tụ, này chẳng phải nói những nhân vật chủ yếu đều đã tới đủ.

Lý Tu Viễn bỗng nhiên nhớ Thanh Mai vừa chết.

Quả nhiên, Thanh Mai chính là nữ quý hầu hạ yêu thụ gọi là Tiểu Thanh, Nhiếp Tiểu Thiện chính là nữ quý gọi Tiểu Thiện.

Về phần yêu thụ ngàn năm, chẳng thể nghi ngờ chính là thần thụ đã đào tẩu, suy đoán trước đó của hấn sẽ không sai.

Vừa nghĩ đến đây, trí óc Lý Tu Viễn lập tức nhao nhao, nhìn phần mộ Nhiếp Tiểu Thiên có chút xuất thần.

- Đại thiếu gia, mộ huyết đã được lập xong, chỉ chờ đại thiếu gia hạ lệnh an táng."

Lúc này Thiết Sơn đi tới nói một câu.

Lý Tu Viễn nhất thời không nghe được.

- Ngươi vừa mới nói gì?

Thiết Sơn nói:

- Đại thiếu gia, tiểu nhân nói mộ huyết đã đào xong, chờ đại thiếu gia hạ lệnh an táng."

Lý Tu Viễn gật đầu nói:

- Thiết Sơn, ngươi nhớ kỹ mộ phần này, lát nữa sai người tới dọn dẹp, cúng bái một phen, chuẩn bị cả hương nến, tiền giấy nữa. Sau này tới tảo mộ Thanh Mai cũng nhớ nhắc ta cúng mộ phần này một lượt.

- Vâng, tiểu nhân nhớ kỹ, bất quá đại thiếu gia à, đây là mộ của ai lại phiền đại thiếu gia tới tảo mộ.

Thiết Sơn hiểu kì hỏi:

- Mộ thế này chỉ sợ là của nữ tử chết nơi đất khách, loại mộ phần này có không ít trong Lan Nhược Tự.

- Ngươi đừng hỏi nhiều, nhớ nhắc ta là được.

Lý Tu Viễn nói.

- Vâng, tiểu nhân lắng mồm.

Lúc này Thiết Sơn không dám hỏi tiếp.

Đương nhiên hắn không biết mộ phần của Nhiếp Tiểu Thiên đặc biệt hơn của những người khác.

Chỉ có Lý Tu Viễn biết thôi, có điều hiện tại Lan Nhược Tự còn phồn hoa, chưa suy bại, tất nhiên nữ quý vẫn chưa xuất hiện, có điều đợi thời cơ tới, tất nhiên Lan Nhược Tự sẽ giống nơi trong ấn tượng của Lý Tu Viễn, đến khi đó...

“Đến khi đó có lẽ ta sẽ gặp lại Thanh Mai.”

Trong lòng Lý Tu Viễn âm thầm suy nghĩ rồi quay người rời đi.

Hắn đi tới trước mộ huyết của Thanh Mai, hạ táng cho nàng ấy.

Sau một phen sửa chữa, mộ phần và bia mộ của Thanh Mai liền hoàn chỉnh, tiếp đó Lý Tu Viễn cúng bái một phen mới xong.

Khi đêm đến, lúc mặt trời ngã về tây, sau núi Lan Nhược Tự đã có chút âm trầm.

Lúc này Lý Tu Viễn mới mở miệng nói:

- Tiểu Địch, hậu sự Thanh Mai đã làm xong, ngươi quý gối ở đây cũng không để làm gì, cứ tiếp tục thể thân thể ngươi sẽ chịu không nổi, Thanh Mai đã nhập thổ vì an, chúng ta đừng ở đây quấy rầy nàng nghỉ ngơi, bây giờ sắc trời không còn sớm, cũng nên rời Lan Nhược Tự trở về huyện Quách Bắc, lần sau... lần sau cúng bái, ta sẽ dẫn theo ngươi tới tế bái Thanh Mai.

- Vâng.

Vốn Tiểu Địch vẫn còn thương tâm nên quý mãi không thôi, lúc này đem tiền giấy đốt hết, lau nước mắt đáp lời.

Sau khi thu thập một phen, Lý Tu Viễn dẫn theo Tiểu Địch và vô số gia đình của Lý phủ cùng nhau rời đi.

Trước lúc rời đi, Lý Tu Viễn nói với Liễu Không đại sư ở sơn môn:

- Liễu Không đại sư, mặc dù thụ tình ngàn năm đã trốn nhưng rốt cuộc nó vẫn ở Lan Nhược Tự, nhất định sẽ trở về, các ngươi nên gia tăng chú ý, nếu đang có chuyện gì hãy tới huyện Quách Bắc tìm ta, ta sẽ giúp đỡ mọi người trừ đi yêu nghiệt này, giúp bản tự lấy lại thanh tịnh.

- A di đà phật ~!

Liễu Không đại sư chấp tay trước ngực, niệm phật, cũng không trả lời.

- Nói đến đây thôi, Liễu Không đại sư, tại hạ cáo từ.

Lý Tu Viễn chấp tay, ra hiệu:

- Chúng ta đi.

Lúc này, hơn một trăm kỵ cùng rất nhiều xe ngựa lũ lượt rời đi Lan Nhục Tự, đi về phía huyện Quách Bắc.

Đi đến nơi xa phía sau, Lý Tu Viễn mới quay đầu nhìn Lan Nhục Tự thật sâu. Nếu hết thấy diễn ra đúng như câu chuyện, như vậy thảm kịch trong Lan Nhục Tự vẫn sẽ phát sinh, kết cục của tầng nhân kia sẽ thâm vô cùng. Trước mắt dù Lý Tu Viễn muốn giúp đỡ cũng giúp không được, chỉ có thể nhắc nhở mà thôi. Hắn không có khả năng ở lại Lan Nhục Tự trông coi yêu thú ngàn năm.

Lúc mặt trời sắp lặn xong, đám người Lý Tu Viễn đã tiến vào bên trong huyện Quách Bắc, mà lúc này sắc trời cũng triệt để mờ tối, coi như đã về đêm.

Ở chỗ sâu trong mảnh rừng của Lan Nhục tự, đột nhiên nổi lên từng đợt quái phong.

Dưới mặt đất như có thứ gì vừa ghé qua khiến bùn đất bị thổi bay, lưu lại một vết tích, vết tích này lút nha lút nhút bao phủ một vùng lớn sâu trong núi, trông chẳng khác nào mạng nhện, khiến người ta nhìn vào cảm thấy quái dị không chịu nổi.

"Oanh ~!"

Đột nhiên ở giữa mạng nhện dày đặc, mặt đất hở ra và nổ tung, một đoạn vỏ cây đột nhiên vọt ra.

Vỏ cây mơ hồ hiện thành hình người có tay có chân, phía trên là khuôn mặt già nua không phân biệt được nam nữ, phảng phất như một bức tượng được điêu khắc thành, khiến cho da đầu người ta càng thêm tê dại là một điều kia không phải từ vật mà là vật sống.

Giờ này trên khuôn mặt già nua kia lộ lên thần sắc phẫn nộ và oán hận, giọng điệu già nua phát ra:

- Lý... Lý Tu Viễn, người phá gốc rễ của ta, thù này ta nhất định phải trả.

"Tốc tốc ~!"

Trong rừng cây, một con con nai bị âm thanh này kinh động, vô cùng cảnh giác quay đầu chạy mất. Có điều ngay sau đó, trề cây già nua đột nhiên xông ra khỏi mặt đất, trực tiếp đâm xuyên qua con nai muốn trốn rồi mất mát thỏa thích, con nai béo tốt cứ thế hóa thành bộ xương khô.

Sau khi uống hết máu con nai, nếp nhăn trên khuôn mặt già nua của thụ nhân tựa hồ giảm bớt.

- Vẫn chưa đủ.

Thanh âm khàn khàn phiêu đảng phát ra, thụ tinh ngàn năm lần nữa chìm sâu vào lòng đất, rất nhanh liền biến mất vô tung vô ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Về Nhà

Đến đêm, đoàn người Lý Tu Viễn mới về tới huyện Quách Bắc.

Giờ phút này, bên trong Lý phủ đèn đuốc sáng trưng, ngoài phủ có gia đình không ngừng tuần sát, cầm theo đèn lồng chiếu rọi xung quanh.

- Là đại thiếu gia, đại thiếu gia trở về.

- Nhanh, nhanh đi thông bẩm lão gia.

Lý quản gia bận bịu thúc giục.

- Vâng, quản gia.

Lúc này hạ nhân chạy vào phủ truyền tin Lý Tu Viễn trở về.

Giờ phút này Lý Tu Viễn phát tay nói:

- Sắc trời không còn sớm, những người khác dẫn ngựa về chuồng rồi nghỉ ngơi đi, hôm nay vất vả rồi, ngày mai mỗi người được thưởng thêm một lượng bạc.

- Đa tạ đại thiếu gia.

Chúng gia đình cao hứng trả lời, thần sắc có chút hưng phấn. Đi một chuyến chỉ làm vài việc liền nhận được một lượng bạc, hôm nay xem như bọn họ kiếm lời rồi.

- Tiểu Diệp hồi phủ với ta.

Lý Tu Viễn nói.

- Vâng, thiếu gia.

Tiểu Diệp ôm một cái bao, có chút câu nệ theo sát sau Lý Tu Viễn, sợ không cẩn thận sẽ bị lạc.

Lý Tu Viễn nói:

- Lý quản gia, muộn như vậy rồi phụ thân ta vẫn chưa ngủ?

- Hôm nay lão gia nghe được đại thiếu gia dẫn theo nhiều người như vậy nên lo lắng, hiện vẫn chưa đi ngủ, sợ đại thiếu gia có chuyện gì ngoài ý muốn nên cố ý phân phó người trong phủ đốt đèn suốt một đêm, tùy thời nghênh đón đại thiếu gia trở về.

Lý quản gia nói.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu:

- Phụ thân vẫn như vậy, bất quá hiện tại ta đã về, bọn gia đình cũng bình yên vô sự, không có chuyện gì xảy ra, vẫn là để bọn hạ nhân sớm một chút tắt đèn nghỉ ngơi đi.

- Vâng, đại thiếu gia.

Lý quản gia trả lời.

này, Lý Tu Viễn mới dẫn Tiểu Diệp vào phủ.

- Lân Nhi nhà ta về rồi, trong lòng vì phụ mới không lo.

Thời điểm vừa tới bên ngoài đại đường, Lý Tu Viễn đã thấy vẻ mặt phụ thân nhẹ nhõm cười một tiếng.

- Để phụ thân phải lo lắng.

Lý Tu Viễn chấp tay nói.

Lý Đại Phú cười nói:

- Trước đó con phái Thiết Sơn hướng về lấy khóa vàng, không biết đã chọn trúng ái nữ nhà ai, chẳng lẽ là vị cô nương đi phía sau con.

Nói xong, ông lại hí hóp mắt đánh giá Tiểu Diệp một phen, thấy tướng mạo nàng tinh xảo, bộ dáng nhu thuận, tư sắc bất phàm, mặc dù hồ ly trước kia vẫn kém một mảng lớn nhưng coi như không tệ, tuổi tác cũng tốt, khá xứng với nhi tử nhà mình.

Tiểu Diệp bị Lý Đại Phú hiểu lầm là nàng dâu mà đánh giá, lập tức có chút xấu hổ, chỉ cúi đầu không nói lời nào.

Lý Tu Viễn nói:

- Phụ thân, vấn đề này một lời khó nói hết, để ngày mai con nói tỉ mỉ cho người nhé.

Vài ba câu không thể nói hết mọi chuyện, càng không thể cho phụ thân biết hẳn tới Lan Nhược Tự giết thụ tinh ngàn năm, còn phải nghĩ cách giải thích chuyện của Thanh Mai nữa, chỉ có thể kéo thêm chút thời gian, ngày mai tìm đại lý do nào đó nói cho qua chuyện, về phần những thứ liên quan tới yêu ma quỷ quái vẫn đừng nên nói thì hơn, tránh để phụ thân lo lắng.

- Ừm, cũng tốt, hiện đã tối, có chuyện gì mai nói sau, còn vị cô nương này...

Lý Đại Phú như suy nghĩ, cân nhắc xem an bài đối phương thế nào.

Lý Tu Viễn nói:

- Phụ thân, nàng tên Tiểu Diệp, bắt đầu từ hôm nay là thiếp thân tỳ nữ của hải nhi.

- Ha ha, tốt, tốt, cuối cùng con ta cũng khai khiếu, vi phụ rất vui.

Lý Đại Phú thấy nữ tử này được con của mình thu làm thiếp thân tỳ nữ liền liên tục gật đầu, cười nói:

- Đã là người thiếp thân tỳ nữ, như vậy vi phụ cũng không nói nhiều, tự con an bài đi.

Mặc kệ là tỳ nữ hay tiểu thiếp, chỉ cần sau này nữ tử không giống hoàng thượng, chẳng màn nữ sắc là được. Huống chi nhan sắc nữ tử không tệ, thích hợp để làm thiếp thân tỳ nữ.

- Sắc trời không còn sớm, phụ thân xin sớm nghỉ ngơi một chút, hài nhi đã mệt mỏi, trước hết muốn trở về phòng nghỉ ngơi.

Lý Tu Viễn nói.

- Ừm. Con đi đi.

Lý Đại Phú nói.

Nghe xong, Lý Tu Viễn mới kéo Tiểu Điệp rời đi.

Về tới gian phòng của mình, hắn mới nói:

- Tiểu Điệp, bên kia có một cái giường nhỏ, người cứ ngủ ở đó đi, trong Lý phủ không có quy củ gì nhiều, người có thể tự an tâm ở chỗ này.

Đã thu Tiểu Điệp là thiếp thân tỳ nữ, như vậy ngủ chung phòng cũng không có gì cố kỵ.

- Vâng, thiếu gia.

Tiểu Điệp nghe vậy trong lòng liền ấm áp, mở ra cái túi ôm trong ngực lấy một tờ giấy ra.

- Đây là cái gì?

Lý Tu Viễn tiếp nhận, nói theo bản năng.

Tiểu Điệp nói:

- Là khế ước bán thân của nô tỳ, trước kia tiểu thư giữ, hiện tại tiểu thư không còn, xin công tử giữ lấy.

Lý Tu Viễn cười nói:

- Khế ước bán thân của người thì người tự giữ đi, đừng làm mất là được, nếu ngày nào người cảm thấy trong phủ thụ có gì ủy khuất hoặc ta không đối xử tốt với người nữa, người có thể tự rời đi.

Lúc này, Tiểu Điệp thành thịch quỳ xuống, vội la lên:

- Thiếu gia, từ hôm nay trở đi nô tỳ sinh tử người của Lý gia, chết là quỷ Lý gia, dù công tử đuổi nô tỳ đi, nô tỳ cũng không đi, nô tỳ đã không còn tiểu thư, sau này không thể không có thiếu gia.

Nói xong lại không nhận được roi lệ nói.

- Sao người quỳ xuống rồi, không phải ta đã nói không được phép quỳ sao.

Lý Tu Viễn tranh thủ đỡ nàng lên, lau nước mắt cho Thanh mai rồi nói:

- Ta chỉ nói vậy thôi, nếu người nguyện ý, ở lại Lý gia cả đời cũng chẳng ai đuổi người đi.

- Đa tạ đại thiếu gia.

Tiểu Điệp nghe vậy mới yên lòng, lộ ra vài phần vui mừng.

- Người đã hai ngày không có ngủ, nhanh nghỉ ngơi đi.

Lý Tu Viễn nói.

Tiểu Điệp:

- Thế nhưng thiếu gia còn chưa ngủ, để nô tỳ hầu hạ thiếu gia ngủ trước.

- Hôm nay không cần.

Lý Tu Viễn nói:

- Bây giờ trông ngươi còn mệt hơn ta nhiều, muốn hầu hạ người khác cũng phải có sức khỏe tốt chứ, đi ngủ đi.

Lúc này Tiểu Diệp mới nhẹ gật đầu, thi lễ rồi đi vào phòng nhỏ, chỉ chốc lát sau đã thổi tắt ngọn nến, xem như đã nghỉ ngơi.

Hồi tưởng những điều Tiểu Diệp đã trải qua, Lý Tu Viễn không khỏi khẽ thở dài rồi quay về phòng nghỉ ngơi.

Thời điểm hần chìm vào giấc ngủ chưa được bao lâu, chợt nghe tiếng bước chân vang lên, bóng người nhẹ nhàng đẩy cửa ra tiếng vào, đi tới bên giường, chui vào chăn.

Lúc này Lý Tu Viễn cảm giác hai chân hần bị người ôm lấy, cảm nhận được sự ấm áp từ từ truyền tới.

- Ai?

Lý Tu Viễn lên tiếng hỏi.

Chẳng lẽ là nha hoàn trong phủ, len lén chạy đến trên giường hần.

Chuyện như vậy không phải lần một lần hai, chung quy cũng chẳng thiếu nha đầu to gan không hiểu quy củ, muốn mò lên giường hầu hạ hần.

Bất quá trước kia thân thể Lý Tu Viễn chưa phát dục, đối với nha hoàn trẻ tuổi mỹ mạo hữu tâm vô lực nên vẫn một mực đựng vào.

- Là nô tỳ, nô tỳ làm ấm chân thiếu gia.

Tiểu Diệp âm chân chủ tử chặt hơn:

- Chân thiếu gia chân thật ấm, nô tỳ không cảm thấy lạnh chút nào.

Ở thời đại này, thiếp thân tỳ nữ bồi chủ tử đi ngủ ucnxg chẳng đơn giản như vậy, các nàng phải thời thời khắc khắc hầu hạ sinh hoạt thường ngày của chủ tử, hành động Tiểu Diệp vừa làm là cách hầu hạ phổ biến nhất, làm ấm chân cho chủ tử. Ngủ dưới chân chủ tử, ôm chân của người vào trong ngực, dùng nhiệt độ cơ thể ủ ấm hai chân. Nếu nhiệt độ bàn chân cao còn đỡ, tới mùa đông lại, hai chân cũng lạnh buốt, nha hoàn làm ấm chân chịu khổ không ít.

- Quay lại đây, ta không cần ngươi ấm chân.

Lý Tu Viễn nói.

- Vâng, thiếu gia.

Tiểu Diệp xuống giường, xoay về phía trước rồi chui vào mền gấm.

Lý Tu Viễn ôm nàng trong ngực, cảm nhận được cơ thể mềm mại có chút lạnh của nàng:

- Thân thể đã lạnh như vậy, còn làm ấm cái gì, Lý gia ta cũng không cần nha hoàn ấm chân, việc lãng phí nhân lực Lý gia ta không làm.

Giờ phút này Tiểu Diệp bị Lý Tu Viễn kéo vào lòng, nàng chỉ cảm thấy ấm áp vô cùng, lạnh giá bao phủ toàn thân cũng được xua tan, giống như tựa vào lò sưởi vậy, khiến nàng nhịn không được muốn thời gian kéo dài vĩnh viễn.

- Thế nhưng trừ việc hầu hạ sinh hoạt thường ngày cũng chẳng còn biết làm gì, nếu thiếu gia không cho nô tỳ làm, chẳng phải nô tỳ không thể giúp gì cho người sao.

Trái tim Tiểu Diệp thỉnh thoảng nháy lên, nhỏ giọng thì thầm.

- Không cần ngươi làm, như thế là đủ rồi, ngủ đi, đã muộn.

Lý Tu Viễn nói.

- Ừm

Tiểu Diệp đáp lại một tiếng, giờ phút được thiếu gia ôm trong ngực nàng cảm thấy vô cùng yên tâm, nhất thời mệt mỏi xông lên đầu, ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thức Dậy

Phòng ngủ của Lý Tu Viễn được được bố trí cực kỳ xảo diệu, đến giờ Thìn buổi sáng, tia nắng đầu tiên chiếu vào từ ngoài cửa sổ vừa vắn rơi vào đầu giường, có thể lặng yên không tiếng động đánh thức người đang ngủ say.

Giờ phút này, Lý Tu Viễn bị dương quang vừa chiếu rọi, mí mắt hơi động một chút, ý thức dần dần thanh tỉnh, dựa theo thói quen ngày thường muốn đứng lên rửa mặt, bất quá mấy ngày nay nghỉ ngơi không tốt, hôm nay có chút muốn nằm ỳ, rụt người xuống muốn tránh ánh mắt, ngủ tiếp.

Có điều khi Lý Tu Viễn cúi thấp đầu lại phát hiện trong lòng đang ôm một người.

- Ủm?

Lý T Viễn có chút mơ màng đưa tay sờ soạng, cảm giác tinh tế mềm mại truyền tới, đồng thời trong áo ngủ bằng gấm truyền ra một mùi thơm. Hắn theo bản năng bóp bóp vài cái, lại nghe được tiếng kêu thẹn thùng trong ngực:

- Thiếu gia, nhẹ thôi.

Nghe được thanh âm này Lý Tu Viễn mới mở mắt, giật mình tỉnh lại.

Giờ phút này, trước mặt hắn là đôi mắt sáng ngời, thanh tú động lòng người của một nữ tử, khuôn mặt nữ tử đỏ hồng núp vào ngực hắn, hơi ngửa đầu lên nhìn mình, kèm theo mấy phần khấn trương và ngượng ngùng.

- Tiểu, Tiểu Điệp.

Lúc này Lý Tu Viễn mới nhớ lại, tối hôm qua nha hoàn Tiểu Điệp muốn làm ấm chân hắn, hắn không chịu nên cả hai liền ôm nhau ngủ.

Tuy nói tối qua không có gì nhưng ngủ một giấc, lúc tỉnh lại cũng thấy hơi lúng túng.

- Tiểu Điệp, ngươi tỉnh sớm như vậy?

Lý Tu Viễn ngượng ngùng hỏi.

- Hôm qua nô tỳ ngủ rất ngon, vậy nên tỉnh lại từ.

Tiểu Điệp đỏ mặt nhỏ giọng thì thầm, đôi mắt thỉnh thoảng vụng trộm nhìn Lý Tu Viễn.

- Như đã tỉnh liền rời giường đi, hôm nay ta phải đi tới thư viện.

Lý Tu Viễn nói xong liền muốn đứng dậy.

- Thiếu gia, khoan đã.

Tiểu Điệp vội vàng nắm mền gấm muốn che chắn người. Thế nhưng Lý Tu Viễn đã ngồi dậy, mền gấm bị xóc lên khiến hắn nhìn thấy được một mảnh xuân quang vô hạn.

Tiểu Điệp thẹn thùng vô cùng, muốn dùng tay nhỏ che chắn nhưng thấy thiếu gia nhìn mãi lại không dám che che lấp lấp, sợ quấy rầy thiếu gia, trong nhất thời động tác cứng đờ, có chút không biết làm sao, chỉ thấy trái tim của mình đập loạn nhịp, toàn thân trở nên nóng hổi.

- Khụ, khụ khụ.

Lý Tu Viễn vội vàng lấy mền gấm trùm lên người Tiểu Điệp, vô cùng xấu hổ nói:

- Sao lại không mặt đỏ.

Tiểu Điệp biết thiếu gia đã thấy hết, chỉ đành xấu hổ chôn thân trong mền gấm, nhỏ giọng trả lời:

- Tối hôm qua nô tỳ bị thiếu gia ôm vào ngực, lúc ngủ có chút nóng, trong vô thức đã cởi đồ.

- Nguyên lai là thế.

Lý Tu Viễn nhìn bên cạnh một chút, thấy dưới giường là y phục của nữ tử, hiển nhiên bị Tiểu Điệp cởi ra.

Hắn xoay người nhặt quần áo trên mặt đất lên đặt lên giường mềm.

- Mặc quần áo từ từ rồi đứng lên đi, đừng thẹn thùng như vậy, bây giờ ngươi là thiếp thân tỳ nữ của ta, sớm muộn gì cũng là người của ta, không cần

kiêng kỵ đến vậy.

Lý Tu Viễn nói.

- Vâng, thiếu gia.

Nghe vậy, Tiểu Diệp đỏ mặt, duỗi tay ngọc ra, trốn trong chăn gấm mặc đồ vào.

Bất quá ngay lúc ấy Lý Tu Viễn đi ra khỏi phòng, chuẩn bị rửa mặt.

Thấy cửa phòng Lý Tu Viễn mở ra, lập tức có tỷ nữ bùng nước nóng và đồ dùng rửa mặt đưa tới.

- Hôm qua đại thiếu gia về thật muộn.

Tỷ nữ hé miệng cười nói:

- Có phải do vị muội muội kia không, nghe nói đại thiếu gia dẫn về một cô gái, muốn thu nàng làm thiếp thân tỷ nữ.

- Xảo Vân, tin tức của người thật linh thông, ngay cả chuyện này cũng biết.

Lý Tu Viễn trả lời dưới sự hầu hạ của nha hoàn Xảo Vân.

- Sao nô tỳ có thể không biết, sáng hôm nay bọn tỳ muội trong phủ đều nghị luận, nếu ngài muốn chọn sao không chọn một người trong chúng ta, tất cả chúng ta đều cam tâm tình nguyện, bình thường mấy tỳ muội lớn mật trèo lên giường ngài đều bị ngài đuổi ra, khiến mấy tỳ muội kia thương tâm muốn chết.

Xảo Vân nói.

- Các nàng đều là người tốt, tương lai phải lập gia đình thành gia, nếu ta gây ra tai họa, sau này các nàng gả không được lại chẳng có danh phận gì tại Lý phủ không chiếm được danh phận, kéo dài chẳng phải uống phí một đời

Lý Tu Viễn cảm lấy chổi lông heo dính chút muối xúc miệng.

Xảo Vân buồn bã nói:

- Dù là một đời cũng được hầu hạ đại thiếu gia, tỳ muội nô tỳ cam tâm tình nguyện, lại nói dù có gả được cho người, cũng có ai vượt qua đại thiếu gia kia chứ, cũng là một lũ đàn ông xấu xí, vừa thô bỉ vừa lười biếng.

- Người còn nhỏ, sau này sẽ hiểu, lại nói, võ nghệ ta chưa thành không thể gần nữ sắc, sau có thể để các người chờ, thanh xuân có hạn, kéo dài chẳng phải bị ta hại cả đời sao.

Lý Tu Viễn nói.

Nha hoàn trong phủ đúng là có tư sắc, có điều sự phụ của hắn bắt hắn luyện Đồng Tử Công gì đó. Say này còn dùng võ nhập đạo, hiện tại lại biết đây là thế giới Liêu Trai, Lý Tu Viễn nào dám qua loa, phải tu luyện cho ra hình ra dáng rồi tính chuyện khác.

Bất quá dù Lý Tu Viễn tự kiểm chế chính mình, thế nhưng ngày thường hắn đối xử mọi người hiền lành, ra tay hào phóng, cộng với bản thân lương thiện và anh tuấn phi phàm nên bắt mắt trái tim nha hoàn trong phủ, tựa như nha hoàn Xảo Vân trò chuyện với hắn lúc này, nào bày ra dáng vẻ đại thiếu gia long trọng, vẫn đối đãi hết sức bình đẳng.

Tại thế giới tôn ti này, Lý Tu Viễn chẳng khác nào hạc giữa bầy gà, khoong giống bình thường, có điều đây cũng là điểm khiến nhiều nữ tử thích hắn.

- Đại thiếu gia cái gì cũng tốt, chỉ là quá thiện tâm, phúc phận chúng nô tỳ nông cạn, không chiếm được ưu ái của đại thiếu gia.

Xảo Vân có chút oán nói.

Lý Tu Viễn cười cười không trả lời.

Hắn không thể vì được chúng tỷ nữ ái mộ mà thu nạp hết các nàng, khi ấy chẳng phải Lý phủ sẽ lộn xộn hết cả lên, mà các nàng cũng chẳng phải thật lòng ái mộ hắn, chỉ muốn kiếm cho mình một nơi tốt đẹp an thân mà thôi.

Đây là suy nghĩ của tuyệt đại đa số nữ tử tại thời đại này, không hề có tình yêu bên trong, chỉ cần hôn phối tốt họ có thể lấy một nam nhân chưa từng gặp bao giờ. Việc này Lý Tu Viễn không cách nào tiếp nhận.

- Thiếu gia.

Vào lúc Lý Tu Viễn vừa rửa mặt xong đã thấy Tiểu Diệp với gương mặt ửng đỏ cùng mái tóc lộn xộn đi ra.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu:

- Tới rửa mặt đi, lát nữa ta sẽ dẫn ngươi đi gặp phụ thân.
- Vâng, thiếu gia.

Tiểu Điệp nói.

Xảo Vân thấy Tiểu Điệp đi ra từ phong đại thiếu gia thì ánh mắt léo lên thần sắc hăm một, nàng biết đại thiếu gia không giữ nữ tử nào bên người khi nghỉ ngơi, Tiểu Điệp được ở lại chứng tỏ sau này sẽ là người của đại thiếu gia, tuy nói chưa chắc nhận được khóa cát tường, có điều vẫn có thể trở thành người bên gối.

Một lát sau, Lý Tu Viễn dẫn Tiểu Điệp đi ăn sáng rồi tới bái kiến Lý Đại Phú, nói qua một lần về lai lịch của Tiểu Điệp, đồng thời cũng xác nhận thân phận trong phủ của nàng. Đã là nha hoàn thiếp thân tất nhân phải tra rõ thân thế, dù Lý gia chỉ là nhà thương nhân nhưng ít nhiều cũng chú trọng môn phong.

Vì thế thời điểm Lý Tu Viễn tới đại đường liền thấy Lý Đại Phú nổi giận với Tiền quản gia, trong lúc mắng lộ ra vẻ phẫn nộ.

Tiền quản gia quỳ trên đất cúi đầu, mặt xám như tro, dường như đã phạm lỗi lầm gì lớn không thể tha thứ. Đám nha hoàn ngoài cửa cũng nom nớp lo sợ, chẳng dám tới gần.

- Phụ thân, mười sáng sớm tức giận như thế, coi chừng hại sức khỏe.

Lý Tu Viễn nói.

- Con ta tới rồi.

Lý Đại Phú nhìn thấy nhi tới đi tới, tức giận trên mặt cũng bớt đi vào phần

- Còn có thể chuyện gì nữa, Tiền quản gia ăn cây táo rào cây sung, kho tiền của Lý gia ta vào tháng trước bị mất chừng một vạn lượng bạc, con nói coi ta có tức hay không?

- Cái gì?

Lý Tu Viễn cả kinh.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Vàng Bị Mất Cắp

Bị mất một vạn lượng bạc không phải số tiền nhỏ. Từ khi trọng sinh tới thế giới này, Lý Tu Viễn hiểu rõ sự quý giá của vàng bạc, không giống mấy thứ được viết trong tiểu thuyết, cái gì mà đệ tử thế gia có thể tùy ý lấy ra vạn lượng bạc, mười mấy vạn lượng. Ở nơi này, một vạn lượng bạc là con số cực kỳ lớn, đổi thành vật thật có thể chất đầy một cái rương lớn.

- Phụ thân, đang êm đẹp sao lại mất nhiều bạc như vậy?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Đây hỏi Tiền quản gia một chút, từ trước tới nay đều cho ông ta quản lý kho tiền Lý gia, vì phụ nệm tình ông ta trung thành tuyệt đối mới yên tâm giao nhà kho cho ông ta trông quản. Bây giờ thì tốt rồi, Lý gia nuôi phải bạch nhãn lang, ăn cây táo rào cây sung.

Tuổi của Lý Đại Phú đã gần ngũ tuần nhưng giọng nói vẫn vang dội, mắng đến mức người khác phải run sợ trong lòng.

- Trước phụ thân đừng giận, hết thảy đều cần điều tra rõ ràng. Tiền quản gia là ở Lý gia nhiều năm, có thể nói là cực khổ công cao, trung thành tuyệt đối, hài nhi không tin Lý quản gia gian lận, tham ô một vạn lượng bạc của Lý gia.

Lý Tu Viễn nói.

Lý Đại Phú nói:

- Vì phụ há có ngu dốt như vậy, trước đó vì phụ tới kho tiền tra xét, một rương bạc cứ thế không cánh mà bay, nhà kho là nơi quan trọng, bình thường không ai được phép ra vào, chìa khóa chỉ có vì phụ và Lý quản gia có, nếu không phải Lý quản gia, chẳng lẽ bạc lại không cánh mà bay.

Lý Tu Viễn nghe xong cũng thấy có đạo lý, liền nhìn về phía Tiền quản gia.

Lúc này Tiền quản gia hung hăng dập đầu xin tha thứ:

- Lão gia, thiếu gia, thật không quan hệ gì tới tiểu nhân, tiểu nhân không hề tham ô, xin lão gia, thiếu gia minh xét a.

- Dập đầu thì được gì, ta nói cho ngươi biết, mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì để trộm một vạn lượng bạc trộm, ta cho ngươi thời gian ba ngày, trong vòng ba ngày, nếu không trả bạc lại, khi ấy đừng trách ta không niệm tình chủ tớ nhiều năm, dùng trọng hình đánh chết ngươi.

Lý Đại Phú cả giận nói.

Nghe vậy, Tiền quản gia bị hù tới sắc mặt tái nhợt, khóc không ra nước mắt:

- Lão gia, thật sự không phải tiểu nhân trộm một vạn lượng bạc kia, thật không phải tiểu nhân, tiểu nhân oan uổng a.

- Người tới, kéo Tiền quản gia mang xuống đánh ba mươi côn, xem ông ta có chịu khai hay không.

Lý Đại Phú nói.

Lúc này có hai gia đình khỏe mạnh bước đi đến, muốn kéo Tiền quản gia xuống.

- Phụ thân, tuổi Tiền quản gia gần lục tuần, thân thể không thể so với lúc trước, ba mươi trọng côn đánh xuống sợ rằng gãy cả hai chân, dù còn sống, tương lai chỉ sợ tàn tật.

Bấy giờ Lý Tu Viễn có chút không đành lòng, đứng lên nói:

- Nếu việc Tiền quản gia ăn trộm là thật, hẳn sẽ để lại dấu vết, huyện Quách Bắc cũng chẳng lớn như vậy, nhà ai đột nhiên giàu có, người nào đột nhiên xuất thủ hào phóng, chúng ta điều tra một cái liền ra, thời điểm tra rõ mọi việc hãy trách phạt cũng không muộn. Nếu số bạc này mất một cách kỳ quái, không phải Tiền quản gia gây nên, chẳng phải chúng ta oan uổng người tốt, mà bạc mất cũng chưa chắc do con người gây nên.

Lý Đại Phú cảm thấy có lý, nhưng nghe đến phía sau lại hơi kinh hãi:

- Con nói bạc mất có thể không phải do người làm?

Lý Tu Viễn gật đầu:

- Đúng vậy. Bạc không cánh mà bay, có thể do ai đó thi thuật hoặc tinh quái đi trộm, thậm chí là âm thần quỷ mị ham tiền tài, đi ngang qua lấy mất.

- Cái này sao có thể.

Lý Đại Phú ngậm ngẫn cả người, không nghĩ kho tiền nhà mình có thể gặp chuyện như vậy.

- Nay cực kỳ có khả năng.

Lý Tu Viễn khẽ lắc đầu nói.

Lời này hẳn không phải nói bậy, thế giới Liêu Trai thần kỳ vô cùng, chuyện xưa có rất nhiều, nào là phú thương gặp báo ứng, bị tinh quái, quỷ mị trộm tiền tài, thậm chí có nữ quỷ hay yêu tinh lương thiện xem kho bạc nhà giàu là túi tiền của chúng, tùy tiện trộm bạc báo ân.

Nếu suy nghĩ kỹ mỗi chuyện cũ tại thế giới Liêu Trai sẽ phát hiện một điều, mấy trăm lượng bạc mà mấy thư sinh được người tốt báo đáp từ đâu mà có, trong đó không hề giải thích.

Phải biết tiền tài không phải củ cải mọc đầy đường, dù có đạo nhân biết tạo ra vàng từ đó, kia cũng chỉ là ảo giác mà thôi, không thể xem như thật.

Trong thế giới này, số vàng bạc được dùng đi giúp đỡ người tốt kia chắc chắn được lấy từ nhà giàu sang, ví dụ như Lý gia chẳng hạn.

Vì thế Lý Tu Viễn cảm thấy việc kho bạc nhà mình bị mất, khả năng cao liên quan đến quỷ quái.

Chỉ có yêu quái, quỷ mị lấy tiền mới không bị phát hiện, qua mắt được tất cả mọi người.

- Nếu là yêu quái đánh cắp, để vì phu mồi sư phụ đạo nhân mù của con tới hỗ trợ.

Lý Tu Viễn lại nói:

- Phụ thân đừng vội, để hài nhi điều tra vài ngày, chờ tới khi xác định được kia không phải do người làm, khi ấy mời sư phụ tới cũng không muộn.

- Ừm, cứ như lời con nói, việc này cực thân con rồi.

Lý Đại Phú vẫn rất tin nhiệm năng lực của Lý Tu Viễn.

- Hải nhi đã rõ.

Lý Tu Viễn đáp.

Lý Đại Phú lại nói:

- Về phần Tiền quản gia, trước khi chuyện chưa rõ liền nhốt vào kho cũi, bất kể việc này có liên quan tới ông ta không, cũng không thể thoát khỏi tội thất trách

Nói xong lại trừng mắt liếc Tiền quản gia.

- Đa tạ lão gia khai ân, đa tạ đại thiếu gia.

Tiền quản gia thoát khỏi hình phạt trọng côn liền vô cùng cảm kích, không ngừng dập đầu tạ ơn.

- Dẫn đi.

Lý Đại Phú khua tay nói.

Lúc này hai gia đình đi tới dẫn Tiền quản gia rời đi.

- Phụ thân, việc này không nên chậm trễ, hải nhi bắt đầu điều tra ngay, xin phụ thân giao chìa khoá nhà kho cho hải nhi, để hải nhi điều tra một phen.

Lý Tu Viễn nói.

- Con ta làm việc, vì phụ tất nhiên yên tâm.

Lý Đại Phú gỡ chìa khoá vàng đeo trên cổ xuống, đưa cho Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn tiếp nhận, lập tức quay người rời đi, Tiểu Điệp cũng vội vàng đi theo.

- Đại thiếu gia.

Thời điểm Lý Tu Viễn tới trước cửa nhà kho liền thấy một đội gia đình đang tuần sát chỗ này.

- Ta vào xem, các người tiếp tục tuần tra, đứng rồi, truyền lời cho Hắc Tam trong huyện, để hắn giúp ta dò xét, trong một tháng này huyện Quách Bắc có người nào hay gia đình nào đột nhiên chi tiêu phóng khoáng, cũng nói hắn biết Lý gia mất một vạn lượng bạc, nếu là hắn có thể giúp Lý gia tìm ra, ta sẽ cho hắn năm trăm lượng thù lao.

Lý Tu Viễn nói với một gia đình.

Hắc Tam là lưu manh nhân hạ nổi danh ở huyện Quách Bắc, bình thường chuyên tụ tập một đám người không có việc làm, ăn uống, cá cược, chơi gái.

Bất quá tin tức mà loại người lấy được rất linh động, bất cứ chuyện gì phát sinh trong huyện bọn họ đều biết, Lý gia cũng thường xuyên kêu họ nghe ngóng tin tức, sau vài lần cả hai liên quen thuộc, Hắc Tam cũng vui vẻ làm việc vì Lý gia, dù sao mỗi lần làm đều nhận được khoản tiền thưởng không ít.

- Vâng, đại thiếu gia, tiểu nhân đi luôn đây.

Một gia đình chấp tay, lập tức rời đi.

Lý Tu Viễn phân phó xong mới dẫn theo Tiểu Điệp vào nhà kho, dùng chìa khoá vàng mở cửa, chấm ngọn đuốc lên, khổ phòng liền sáng hơn hẳn.

- Đại thiếu gia, không phải nơi này là nhà kho à, sao cái gì cũng không có, khắp nơi đen như mực.

Tiểu Điệp hỏi.

Lý Tu Viễn cười giải thích:

- Nhà kho cũng phân trong và ngoài, nơi này là nội kho, toàn bộ vốn liếng Lý gia đều ở đây, có vài thứ đã được ngụy trang.

- Vì sao nội kho ở bên ngoài, nhà kho lại ở bên trong.

Tiểu Điệp hiểu kì đi đến.

Lý Tu Viễn chỉ chỉ bước chân nói:

- Thấy gạch trái không?
- Thấy được, đen như mực.

Tiểu Điệp nói.

- Đây không phải là gạch, là gạch vàng bị phủ một tầng nước son đen thôi, mà trên dưới gạch vàng có hết thấy ba tầng.

Lý Tu Viễn cười nói, chỉ vào từng cục đá lớn như quả bí đao chất đồng hai bên tường:

- Kia cũng chẳng phải đá, bên trái là vàng, bên phải là bạc, mỗi cái nặng một ngàn cân, nếu tặc nhân tới sẽ không thứ mấy thứ này quý giá, ngược lại bị tiền tài bên trong hấp dẫn, tránh việc bị tặc nhân cướp sạch, giữ lại chút vốn liếng.
- Xem như tặc nhân phát hiện đi nữa, thì khối đá kia cũng nặng ngàn cân, có muốn mang đi cũng không nổi, chỉ có thể lưu lại đây.

Tiểu Điệp tròn to mắt nhìn, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Mấy cục đá đen to tướng kia lại được đúc từ vàng bạc, mà gạch cũng là vàng, này rốt cuộc cần bao nhiêu tiền mới làm được.

Đừng nói Tiểu Điệp giật mình, lúc trước Lý Tu Viễn cũng vậy, không nghĩ tới nhà giàu cỡ đại phòng bị kỹ như vậy, đúc đem vàng bạc thành quả bí đao lớn, dù người biết thứ này đáng tiền cũng cảm không nổi, chỉ có thể nhìn mà than thở.

Bất quá kỹ thuật phòng trộm này nếu không có vốn liếng cũng chẳng làm được.

- Đây chính là bí mật của Lý gia, chỉ có phụ thân và ta biết, người là người thứ biết đến.

Lý Tu Viễn nói xong mới đi tới bên trong nhà kho.

Bên ngoài hoàn toàn khác trước, là từng rương lớn được đặt chỉnh tề, bên trong rương là tiền đồng và bạc thỏi, vừa được chiếu sáng liền khiến người mở mắt không ra.

Bất quá dù tiền tài bên trong khiến người động tâm thế này, giá trị thực tế chẳng bằng mấy viên gạch và mấy trái bí đao lớn bên ngoài, nguy trạng này khiến người khác lầm tưởng kho vàng thật sự của Lý gia nằm ở đây, hoàn toàn không biết ba đời cự phú của Lý gia góp nhặt tiền tài nhiều không kể xiết.

Nếu không phải Lý Tu Viễn học hỏi qua rất nhiều năm, xây chuồng ngựa, trồng cây, nông trường, sợ rằng Lý gia cũng chẳng biết những thứ này.

- Một vạn lượng bạc là mất ở đây sao?

Bỗng dưng, Lý Tu Viễn thấy một cái rương trốn không, bạc bên trong không cánh mà bay.

Không có khả năng Lý gia sẽ đặt hòm tiền rỗng vào, mỗi một cái rương đều tràn đầy bạc và tiền đồng, sau khi nhìn một chút là biết miệng rương nào bị lấy mất, miệng rương nào không đủ số.

Có thể quang minh chính đại đặt cái hòm rỗng ở đây thì tuyệt đối không phải Tiền quân gia làm.

Có câu nói, có thật giật mình, nếu thật là Tiền quân gia là, ông ta sẽ không để hòm rỗng ở đây, quá mức bất mắt, chỉ cần phụ nhân vào liền thấy ngay.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chuột Trắng

Trông thấy rương lớn trống rỗng, Lý Tu Viễn liền biết không phải Tiền quân gia, tuyệt đối là quý quái làm.

Đương nhiên, cũng có khả năng do người tu đạo thi triển thuật pháp.

Bất quá là khả năng là người tu đạo rất ít, bởi vì họ hiểu rõ nhân quả, cứ không hỏi mà lấy, cầm đi một vạn lượng bạc tạo nên nhân quả đủ để hủy con đường tu đạo của đối phương, tuyệt đối không phải người tu đạo làm.

- Cứ quan sát bốn phía xong hãy tính.

Lý Tu Viễn giờ cao cây đuổi, tuần sát bốn phía trong nhà kho, muốn nhìn xem có thể không ra manh mối gì không.

- Thiếu gia, nơi này âm trầm qua, nô tỳ có chút sợ hãi, vẫn nên nhanh ra ngoài thì hơn.

Tiểu Diệp có chút sợ hãi nói.

Lý Tu Viễn:

- Đợi chút nữa, ta muốn điều tra một phen.

Lý Tu Viễn dạo một vòng, không phát hiện manh mối gì cả, hết thấy đều hết sức bình thường. Từ đó nói lên, việc một vạn lượng bạc bị mất rất có thể do quý quái lộng hành.

Chỉ có quý quái mới đi xuyên tường, lấy cắp ngân lượng dễ như trở bàn tay.

- Xem ra còn đi hỏi sư phụ một chút.

Lý Tu Viễn khẽ lắc đầu đến, hần tính dành thời gian tới Hạ Hà thôn tìm sư phụ, xem thử ông có thể tính ra được gì không.

- Đi thôi.

Thời điểm Lý Tu Viễn và Tiểu Diệp chuẩn bị rời đi, phía sau khó phòng truyền tới âm thanh chi chi, là một con chuột.

Trong khó phòng sao lại có chuột?

Phải biết lúc kiến tạo kho tiền, Lý gia dùng vật liệu cứng rắn mà làm, bốn phía đều dùng đá xanh xây nên, bùn đất cũng là hỗn hợp từ đất sét, gạo nếp, bong bóng cá và các thứ trộn lại mà thành, xây dựng kiên cố vô cùng, có thể so với tường thành cũng chẳng ngoa, căn bản không có khả năng để chuột chui vào.

Có điều khác thường tất có biến, Lý Tu Viễn lập tức quay lại nhà kho.

Lúc này hần thấy một con chuột trắng bò vào rương vàng, nuốt một thỏi bạc. Nén bạc chừng bàn tay người trưởng thành, vậy mà bị bạch thử ăn mất, nhìn bụng nó cũng chẳng phình lên tí nằng, vẫn bằng phẳng như cũ. Đường như bạch thử vẫn chưa thấy đủ, tiếp tục ăn thêm một nén bạc nữa, ăn tằm ba thỏi mới cảnh giác ngẩng đầu nhìn Lý Tu Viễn, sau đó nhanh chân rời đi.

"Kít ~!"

Bạch thử vừa kêu xong, lập tức nhảy xuống chạy dọc tới góc tường, cúi đầu chui vào khe đá chỉ to bằng ngón tay.

Nhỏ như vậy mà nó cứ thế chui lọt, rất nhanh biến mất.

Thời điểm Lý Tu Viễn chạy tới liền thấy đuôi chuột chui vào khe đá, không thể bắt được nó.

- Con chuột này thành tinh rồi.

Thứ khiến hần chú ý không phải ba thỏi bạc kia mà là bạch thử.

Hiển nhiên, bạch thử có thể một hơi nuốt được ba thỏi bạc rồi chui lọt khe đá nhỏ như vậy khẳng định không phải chuột thường, nhất định là yêu tinh có đạo hạnh.

- Bạch thử có ít nhất một hai trăm năm đạo hạnh, có điều dù tu vi như thế, nó vẫn không thể biến thành người, đầu thế dùng bạc, bạc chẳng khác nào đá cuội với nó, chẳng thể ăn chi như rác vaaj, vì thế nó tới Lý gia trộm bạc hẳn là cho người khác, chỉ có con người mới cần dùng bạc.

Lý Tu Viễn trầm ngâm, hần cảm thấy phía sau chuột trắng có người giật dây. Có điều người tu đạo sẽ không làm loại chuyện này vì sợ vướng vào nhân quả, nhất định không phải do đạo sĩ làm.

Như vậy ai là người giật dây chuột trắng?

Nghĩ ngợi một lúc, Lý Tu Viễn quyết định điều tra một phen, sau khi tìm được sẽ bắt lấy hung thủ ngay.

Hung thủ không phải Tiền quán gia mà là bạch thử kia.

Loài chuột giỏi nhất là đào hang, hơn nữa chuột kia còn có đạo hạnh, có thể chui lọt khe hở của đá xanh, này chỉ có dị loại mới làm được.

- Chúng ta rời khỏi đây thôi.

Lý Tu Viễn phân phó một tiếng rồi kéo Tiểu Diệp nhanh chóng rời khỏi.

Sau khi trở về, hần nói chuyện này cho phụ thân nghe.

Lý Đại Phú lập tức mở to hai mắt:

- Lại có việc này, hơn vạn lượng bạc ngân của Lý gia lại bị một con chuột trắng đánh cắp.
- Đúng vậy thưa phụ thân, hài nhi tận mắt nhìn thấy, chuột trắng kia nuốt trọn ba thỏi bạc, phần bụng không to còn chui lọt khe đá đào thoát.

Lý Tu Viễn nói tiếp:

- Này nói lên bạch thủ có tu vi tinh quái, bị yêu quái như thế dễ mất, đừng nói hơn vạn lượng bạc, sợ rằng tất cả tiền tài trong kho bị chuyển đi lúc nào chẳng hay, này cũng nói rõ Tiền quản gia vô tội.
- Này, phải làm sao đây?

Nhất thời Lý Đại Phú có chút lo lắng:

- Yêu tinh làm loạn như vậy, vẫn nên mời đạo trưởng xuống giải quyết.

Nhắc tới đạo nhân mù, khoe miệng Lý Tu Viễn không nhịn được giật một cái.

- Sư phụ tu đại đạo, sợ rằng chẳng có thời gian, việc cần làm hiện tại là bít cái khe đá kia, miễn cho bạc lại bị mất, còn Tiền quản gia, hãy thả ông ta ra ngoài, gửi ông ấy một khoản tiền nhỏ đường lối.
- Khe đá thì dễ rồi, có điều Tiền quản gia vô tội, vì phụ nên đi nhận lỗi, mời ông ta tiếp tục quản lý kho tiền, sao lại đuổi đi.

Lý Đại Phú nghi ngờ nói.

Lý Tu Viễn:

- Tiền quản gia trải qua việc này, chỉ sợ trung tâm đã động, để ông ta quản lý kho tiền không còn an toàn, mà tuổi Tiền quản gia không nhỏ, để ông cáo lão hồi hương, an hưởng tuổi già thì hơn.
- Ha ha, con ta thật không hổ là chủ nhân của Thất Khiếu Linh Lung Tâm, tâm tư cẩn thận, nhìn rõ lòng người, xử lý mọi chuyện lão luyện, vì phụ rất là vui mừng..

Lý Đại Phú nói, sau đó nhìn thấy Tiểu Điệp đứng phía sau, lúc này không khỏi ngừng lại.

Ông suất nửa quên, việc hài tử có Thất Khiếu Linh Lung Tâm không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không cả đời chẳng an bình.

- Khụ khụ, chuyện Tiền quản gia đã giải quyết xong, có điều chuyện kho tiền sự vì phụ vẫn không yên lòng, bít khe đá không khó nhưng nếu chuột trắng lại đến thì phải làm sao?
- Trong nhà hẳn có nuôi mèo, để một con để canh giữ kho tiền hẳn không cần lo lắng.

Lý Tu Viễn nói.

Lúc này hai mắt Lý Đại Phú sáng lên:

- Có lý, có lý, chuột sợ nhất là mèo.
- Bất quá nếu mèo chưa chắc trị nổi chuột trắng, hài nhi sẽ phải ra tay một phen.

Lý Tu Viễn chấp tay nói, sau đó rời đi.

- Thiếu gia, chờ một chút nô tỳ.

Tiểu Điệp giống như cái đuôi nhỏ chạy sau lưng Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn đi vào hậu viện, phân phó một vị tỳ nữ nói:

- Con mèo nuôi ở hậu viện đâu rồi?
- Đại, đại thiếu gia.

Tỳ nữ vội vàng thi lễ, sau đó nói:

- Hẳn nó đang ngủ trong hoa viên.

- Bắt nó tới đây, ta có cần dùng gấp.

Lý Tu Viễn nói.

- Vâng.

Tỳ nữ đáp lại một tiếng rồi chạy nhanh rồi đi.

Chỉ chốc lát sau, tỳ nữ liền ôm một con mèo đen trở lại.

Mèo đen nuôi trong nhà, cũng không sợ người, thành thành thật thật bị tỳ nữ kia ôm.

- Tiểu Điệp, ẵm mèo đen tới thư phòng của ta.

Lý Tu Viễn nói.

Tiểu Điệp ôm lấy mèo đen từ tay tỳ nữ rồi đi cùng Lý Tu Viễn.

- Nhớ lại, nhớ lại nào, Khải Linh Phù kia vẽ thế nào nhỉ.

Lý Tu Viễn mài mực, lấy bút, trải một tờ giấy tuyên, hồi tưởng tới vài thứ được sư phụ dạy qua.

Khải Linh phù!

Tên như ý nghĩa, giúp sinh linh khai mở linh trí, là một thuật pháp tương đối cao thâm phù.

Người tu đạo không có đạo hạnh sẽ không dùng được, có điều Lý Tu Viễn lại khác.

Thất Khiếu Linh Lung Tâm giúp hắn vừa gặp đã nhớ, nhanh chóng nhớ lại cách vẽ Khải Linh phù. Lý Tu Viễn bắt chước dáng vẽ của sư phụ, bút tảo long xà, rất nhanh vẽ xong một đạo phù hắn nhìn cũng chẳng hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Hắc Tam Tham Lam

- Có hình nhưng không có thần, Khải Linh phù này chỉ là giả, không có tác dụng, có điều...

Lý Tu Viễn lấy một cây ngân châm ra ấn vào ngón tay, nhỏ vài giọt máu lên phù. Thời điểm máu tươi nhỏ xuống liền bị mực nước hấp thu, dường như hóa thành một thể.

Một vầng sáng phát ra từ tờ phù.

- Xong rồi.

Lý Tu Viễn mỉm cười.

Trước kia sư phụ không dùng máu của hắn vẽ bùa, chỉ nói máu của hắn sẽ khiến tờ phù trở nên linh nghiệm hơn.

Sau đó Lý Tu Viễn cầm một chén nước, châm lửa ném Khải Linh Phù rồi ném nó vào nước.

Sau khi Khải Linh phù bị đốt sạch, chén nước dường như phát sáng, lộ ra vẻ bất phàm.

- Tiểu Điệp, cho nó uống hết.

Lý Tu Viễn nói.

Nhìn những gì vừa diễn ra, Tiểu Điệp chẳng hiểu thiếu gia đang làm gì, tuy có chút hoài nghi nhưng nào vẫn nghe theo.

Mèo đen muốn kháng nhưng sau khi phù chú vào bụng thì hai mắt lập tức tỉnh táo hơn, trông như có thêm trí tuệ, hiểu kỳ mà đánh giá xung quanh.

- Đừng nhìn nữa, giúp người có thần trí vì có việc cần người làm, từ nay về sau giúp Lý gia trông coi nhà kho, không được cho chuột chạy vào.

Lý Tu Viễn nói.

Lúc này mèo đen như hiểu tiếng người, liên tục gật đầu nhưng lại chột lắc đầu, chỉ chỉ ngón tay Lý Tu Viễn, sau đó quỳ gối trên bàn sách bái một cái.

- Người đúng là đồ tham ăn.

Lý Tu Viễn lắc đầu cười một tiếng, nhỏ thêm một giọt máu tươi vào trong chén, để mèo đen liếm sạch.

Sau khi ăn một giọt máu của Lý Tu Viễn, long mao hắc miêu càng thêm đen bóng, ban ngày mà thấy đôi mắt nó như tán mát ánh sáng, khiến người khác nhìn vào không khỏi thấy kỳ lạ.

Một giọt máu của Lý Tu Viễn là đồ đại bổ, tuy so ra vẫn kém thịt Đường Tăng nhưng để mèo đen có mấy năm đạo hạnh cũng chẳng thành vấn đề.

Mở linh trí, có đạo hạnh, xem như mèo đen đã thành tinh, không còn là mèo nhà bình thường.

- Đi thôi.

Lý Tu Viễn nói.

Mèo đen nhẹ gật đầu, lúc này liền nhảy xuống bàn đọc sách, chạy tới nhà kho, chuẩn bị trông coi cho kỹ, đề phòng con chuột trắng kia.

- Đại thiếu gia, vừa rồi mèo đen kia làm sao lại... lại như thành tinh vậy, thế mà hiểu được đại thiếu gia nói gì.

Lúc này Tiểu Điệp mở to hai mắt, có chút khẩn trương, năng sợ hãi nói.

Lý Tu Viễn nói:

- Ta thay nó khai mở linh trí, tất nhiên nó nghe hiểu lời ta nói, gần đây trong nhà có chuột, ta sai nó đi bắt chuột.

Tiểu Điệp nhẹ gật đầu, có điều nghe xong lại không hiểu bao nhiêu.

Có mèo đen giữ kho tiền, Lý Tu Viễn cũng an tâm phần nào, không lo bạch thủ tới nữa.

Chốc lát sau, hộ vệ gia đình bên truyền tin tới, phía bên Hắc Tam đã tra ra người khả nghi.

Lý Tu Viễn nghe vậy liền dẫn theo Tiểu Điệp rời khỏi nhà.

Ra tới phủ, đi tới một quán trà ven đường có dăm ba tên lưu manh đang ngồi ăn trái cây uống trà.

- Nha, đại thiếu gia tới rồi.

Lúc này, một tráng hán đen lùn thả hạt dưa trên tay xuống, lên tiếng chào.

Lý Tu Viễn nói:

- Hắc Tam, nghe nói người đã tra được chút tin tức, nói thử xem.

- Ha ha, không vội, không vội, đại thiếu gia lại ngồi, ông chủ, pha cho đại thiếu gia một bình trà ngon, để ta tính tiền.

Hắc Tam gào to, vội vàng ra hiệu một chút, một nhân hán bên cạnh vội vàng đứng dậy nhường chỗ.

- Nói đi, tình huống như thế nào.

Lý Tu Viễn ngồi xuống và hỏi.

Hắc Tam hi hi cười một tiếng:

- Đại thiếu gia, tin tức thì tiểu nhân là có, chỉ là đại thiếu gia có thể nói trước về giá tiền được không, ngài xem, trong phủ đại thiếu gia đều mất chừng một vạn lượng bạc, thế nhưng chỉ cho tiểu nhân năm trăm, này có phải quá ít chẳng.

- A, người thấy ít à?

Lý Tu Viễn nhìn đôi phương.

- Đại thiếu gia đừng tức giận, tiểu nhân là tặc nhân, ngày bình thường đều phải nhờ Lý phủ, mà đại thiếu gia lại là người có tiền, không ngại thêm ba bốn trăm lượng nữa. Đương nhiên, nếu là số nguyên thì không có gì tốt hơn.

Hắc Tam nói, chột nhìn Tiểu Điệp bên cạnh Lý Tu Viễn một chút, vội vàng cười nói:

- Nha, đại thiếu gia thu tỳ nữ rồi, chúc mừng đại thiếu gia, chúc mừng đại thiếu gia, tiểu nhân ở chỗ này gia sớm chúc mừng đại thiếu, chúc vị tỳ tử này sớm sinh quý tử, vì đại thiếu gia sinh đường tiểu tử mập mạp.

Rõ ràng Tiểu Diệp còn nhỏ hơn Hắc Tam lại bị hấn gọi là tỳ tử, dân chợ búa này quả nhiên miệng lưỡi trơn tru, không cần mặt mũi.

Lý Tu Viễn khẽ chau mày:

- Ngươi muốn một ngàn lượng?

- Đại thiếu gia là người phú quý, một ngàn lượng với đại thiếu gia chỉ là hạt cát trong sa mạc, chắc hẳn đại thiếu gia không để trong lòng.

Hắc Tam nói.

Lý Tu Viễn chợt cười một tiếng:

- Hắc Tam, một thời gian không gặp, ngươi càng ngày càng tham lam, không có trung thực như trước kia, ta cho ngươi năm trăm lượng ngươi còn không thỏa mãn, lại muốn gấp bội.

Hắc Tam cười hắc hắc:

- Gần đây tiểu nhân có việc gấp, chỉ lần này thôi, lần sau đại thiếu gia có việc, tiểu nhân sẽ làm miễn phí.

- Hừ.

Lúc này Lý Tu Viễn hừ lạnh một tiếng, vỗ bàn một cái, trên bàn gỗ cứng rắn hiện lên một dấu tay.

- Lần này ngay cả năm trăm lượng ngươi cũng không có đâu, chỉ còn mười lượng thôi. Dù Lý gia ta giàu có nhưng không tới lượt ngươi đe dọa, ngươi nghĩ mấy năm nay Lý Tu Viễn ta không ở trong huyện liền quên hết rồi sao.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Thiên Hạ Của Lý Gia

Trước kia khi hấn chưa tập võ, từng là tiểu bá vương của huyện Quách Bắc, thu thập đám côn đồ này sạch sẽ, ngoan ngoãn nghe lời. Có điều mấy năm nay hấn tới thôn Hạ Hà, trở về nhà lại lo ôn văn, không có thời gian nháo sự, vì thế một ít côn đồ ở huyện Quách Bắc bắt đầu hoạt động lại.

Lý Tu Viễn cũng biết, những người này vĩnh viễn không diệt hết được, vì thế cũng tìm việc cho họ, ngẫu nhiên giáo huấn một phen, dù sao có vài chuyện vẫn cần họ làm.

Có điều không có nghĩ đến, Hắc Tam nổi lòng tham, ngay cả hấn cũng dám lừa.

Nhìn dấu ấn trên bàn gỗ án, Hắc Tam giật mình, chợt cười khả khả nói:

- Công phu Đại thiếu gia thật tốt, học võ mấy năm liền có bản lĩnh thật sự, xương cốt tiểu nhân ti tiện, nào đáng để ngài động thủ, miễn cho ô uế tay đại thiếu gia, tiểu nhân dù muốn nhưng khó lòng giúp được, ngài vẫn nên nhờ người khác thì hơn.

- Từ bộ đầu.

Bỗng dưng, sắc mặt Lý Tu Viễn thay đổi, hấn nhìn sai dịch đi ngang qua kêu một tiếng.

Một bộ đầu trung niên nhìn thoáng qua, thấy Lý Tu Viễn liền cả kinh nói:

- Đại thiếu gia, ngọn gió nào đem ngài thổi tới, tiểu nhân vừa rồi không thấy, xin đại thiếu gia chớ trách.

Lý Tu Viễn phát phát tay nói:

- Từ bộ đầu không cần khách khí, lúc này định mời Từ bộ đầu giúp một chút.

- Cái gì mà giúp với không giúp, chỉ cần đại thiếu gia mở miệng, tiểu nhân tất nhiên đồng ý.

Từ bộ đầu nói.

Lý Tu Viễn chỉ vào bọn người Hắc Tam:

- Những người này phạm tội, làm phiền Từ bộ đầu giam giữ bọn họ một tháng.
- Ha ha, dễ nói, dễ nói.

Từ bộ đầu đi tới, vỗ vai Hắc Tam:

- Hắc Tam, đắc tội đại thiếu gia, phiền theo chúng ta đi một chuyến đi, đỡ cho các huynh đệ động thủ, tổn thương tình cảm.
- Ha ha, nếu Từ bộ đầu mở miệng, tiểu nhân nào dám không theo, các huynh đệ, vào trong lao đạo một chuyến.

Hắc Tam hô, hắn không sợ bị giam một tháng.

Từ bộ đầu ra hiệu mấy cái thuộc hạ, giải bọn người Hắc Tam về.

- Đại thiếu gia, này Hắc Tam phạm tội gì, lại dám đắc tội đại thiếu gia.

Lý Tu Viễn bình tĩnh:

- Không nghe lời, ngứa tay nên muốn giáo huấn một tí, muốn gõ một cái.

Ánh mắt Từ bộ đầu giật giật, đè ép thanh âm nói:

- Hắc Tam có tiếng là có đầu tường, trước kia Lý phủ một tay che trời trong huyện Quách Bắc, Hắc Tam ngoan nào dám làm gì.

Lý Tu Viễn nghe được được ý trong lời nói của Từ bộ đầu:

- Từ bộ đầu nói là, Hắc Tam đầu quân cho chủ tử khác... Huyện Quách Bắc lớn như vậy, gần nhất cũng không có người ngoài tới, hả? Có, Từ bộ đầu muốn nói tới quan huyện mới nhậm chức, Hắc Tam muốn thay huyện lão gia làm việc?
- Xuyt, đây cũng không phải tiểu nhân nói, là đại thiếu gia tự đoán được.

Từ bộ đầu nghe vậy bị hù sợ, ông nhanh chóng nhìn hai bên một chút.

- Ha ha, thì ra là thế, khó trách Hắc Tam không nghe lời, thì ra là đầu nhập dưới trướng huyện lão gia, có điều Từ bộ đầu hình như không nghĩ giống Hắc Tam.

Lý Tu Viễn nói.

Từ bộ đầu cười hắc hắc:

- Vị kia mới tới, Lý gia là địa đầu xà, tầm mắt tiểu nhân không hạn hẹp như Hắc Tam.
- Nếu Từ bộ đầu nói vậy, lại giúp ta làm chút chuyện đi, thay ta nghe ngóng ít tin tức, sau khi chuyện thành công, năm trăm lượng vốn tính phát cho Hắc Tam liền vào túi người.

Lý Tu Viễn nói.

- Còn xin đại thiếu gia phân phó.

Từ bộ đầu đáp.

Lý Tu Viễn thuật lại chuyện đã phân phó cho Hắc Tam một lần.

Từ bộ đầu nghe xong nhẹ gật đầu, nói sẽ làm nhanh rồi lập tức rời đi cùng thủ hạ.

Lý Tu Viễn nhìn đám người rời đi, ánh mắt khẽ nhúc nhích, xem ra huyện lão gia mới tới là một chủ tử không an phận a, ngay cả bọn Hắc Tam cũng muốn thu dưới trướng, huyện lão gia này muốn làm gì?

Mà Từ bộ đầu rời đi xong liền có chút hưng phấn.

- Hôm nay Hắc Tam xui xẻo rồi, đuôi của Lý gia không ôm, lại ôm chặn huyện thái gia, may mắn cho ta, một lần kiếm được năm trăm lượng.
- Đầu lĩnh, chúng ta công khai thay làm việc Lý gia, nếu truyền đến tai huyện lão gia chỉ sợ không tốt.

Một thuộc hạ đứng bên cạnh nói.

Từ bộ đầu trừng mắt liếc:

- Ngươi không biết nhìn xa trông rộng gì cả, ngươi biết thế lực Lý gia lớn thế nào không?
- Không phải do ba đòi cự phú nên rất có tiền sao, cũng không có cái gì đặc biệt.

Bộ khoái kia nói.

Từ bộ đầu quát khẽ:

- Ngu xuẩn, mấy năm này ngươi làm bộ khoái là đi chơi sao, ngươi có biết từ mấy năm trước Lý gia đã bắt đầu xây dựng chuồng ngựa, mở quảng sát sao ở phụ cận huyện Quách Bắc không? Chỉ nhánh Lý gia ở kinh thành cũng có, ngươi tưởng Lý gia chỉ là có tiền thôi hả? Tiêu sư Lý gia chỉ ít cũng có mấy ngàn người, từng người đều là cao thủ hắc đạo, thấy máu không phải số ít, ngươi không nghĩ một chút, đã có ngựa, có sắt, lại thêm mấy ngàn vị tiêu sư, còn có ba đời tài sản, làm chuyện nghĩa là sao.

Nghe xong, bộ khoái nọ lập tức hoảng sợ nhìn Từ bộ đầu:

- Thuận Phong tiêu hành là của Lý gia?
- Vậy mà ngươi cũng không biết, ngu xuẩn.

Từ bộ đầu hừ một cái.

- Lý gia chiêu nạp nhiều người như vậy làm gì, còn chặn ngựa, khai thác mỏ.

Bộ khoái run sợ nói.

Từ bộ đầu gõ đầu đối phương một cái:

- Ngươi quan tâm chuyện này làm chi, thành thành thật thật hoàn thành trách nhiệm của mình, chỉ cần ngươi nhớ kỹ, huyện Quách Bắc mãi mãi là thiên hạ của Lý gia, đường nghĩ tới huyện lão gia nữa, nếu huyện lão gia không còn, Hắc Tam chỉ còn con đường chết, ngươi đừng có lồi theo ta.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Trương Thuận

Tin tức của Từ bộ đầu ở huyện Quách Bắc cũng linh thông hơn người, chỉ chớp lát đã phái nha dịch truyền tin cho Lý Tu Viễn.

- Ở phía bắc có một thợ mộc tên Trương Thuận, trong khoảng thời gian này chi tiêu xa xỉ, xài tiền như nước, có người thấy hắn bỏ ra mấy trăm lượng bạc chuộc một nữ tử trong thanh lâu về nhà, còn có người thấy hắn bỏ ra gần ngàn lượng bạc mua một tòa nhà lớn, mấy ngày nữa chuẩn bị dọn qua.

Nha dịch thấp âm thanh nói.

Nghe vậy, ánh mắt Lý Tu Viễn khẽ động, ra hiệu:

- Chuyện này ta đã biết, ngươi đi làm việc trước đi, tra được việc này là thật nhớ tới Lý gia linh thiêng.
- Đa tạ đại thiếu gia.

Nha dịch mừng rỡ chấp tay, nhanh chóng cúi đầu rồi đi.

- Thợ mộc Trương Thuận?

Lý Tu Viễn cố nhớ lại một phen, hình như cũng có chút ấn tượng với người này, Trương Thuận là con trai độc nhất của một lão thợ mộc ở huyện Quách Bắc, nghe nói mấy năm gần đây bắt đầu kế thừa gia nghiệp, làm nghề thợ mộc.

Bất quá, tay nghề Trương Thuận không được như cha gã, thời điểm làm công vì không khiến khách nhân hài lòng đã cự cãi mấy lần, thanh danh khá xấu nên không ai mời gã làm công.

Dần dần, vốn liếng cha hắn để lại cũng dần suy bại.

- Tôi nơi ở của Trương Thuận xem thử.

Lúc này, Lý Tu Viễn không chút chần chờ, hấn đi tới nhà Trương Thuận, thời điểm ngang qua phủ liền kêu thêm vài gia đình đồng hành, còn dẫn mèo đen theo, miễn cho khi gặp chuột trắng sẽ để nó chạy thoát.

Một lát sau, Lý Tu Viễn đứng trước tòa nhà có chút tiêu điều, suy bại.

- Gõ cửa đi.

- Vâng, đại thiếu gia.

Một cái gia đình tiến lên gõ cửa, thế nhưng vừa gõ, cửa cũng mở ra:

- Đại thiếu gia, cửa này không khóa.

- Vào xem, Tiểu Điệp, thả mèo đen ra, để nó vào trước.

Lý Tu Viễn nói.

Tiểu Điệp đáp lại một tiếng rồi buông mèo đen xuống.

Mèo đen vừa rơi xuống đất liền rì rào xông vào gian phòng, rất nhanh không còn bóng dáng.

- Trong phòng có động tĩnh, xem chừng Trương Thuận ở nhà.

Sau khi vào viện, một gia đình nghe ngóng được gì đó liền nói.

Lý Tu Viễn nhanh chân tiến vào phòng, chuẩn bị chất vấn Trương Thuận một phen, để có phải là gã hay không sai chuột trắng trộm đồ của Lý gia không. Thế nhưng bất chợt, phòng ngủ bên cạnh truyền ra tiếng động.

Trương Thuận âm thanh có mấy phần hèn mọn vang lên từ bên trong:

- Tiểu mỹ nhân, thật không uổng công ta dùng ba trăm lượng bạc chuộc nàng từ thanh lâu ra, bản lĩnh hầu hạ của nàng quá lợi hại, đến, làm lại tư thế kia lần nữa đi.

- Lão gia đừng nóng vội, còn nhiều thời gian, coi chừng hư thân thể.

Âm thanh nữ tử ồm ồm vang lên, rất nhanh trong phòng liền truyền ra kéo kệt kéo kệt chập chòn.

- Đại thiếu gia, ngài xem...

Gia đình có chút lúng túng nói.

Không ngờ Trương Thuận có phúc lớn, ban ngày còn có thể lêu lổng cùng nữ nhân.

- Bắt hấn ra.

Sắc mặt Lý Tu Viễn bình tĩnh, đến khuôn mặt nhỏ của Tiểu Điệp cũng ứng đỏ, hiện lên vài phần xấu hổ.

- Vâng.

Hai gia đình đáp lại một tiếng rồi lập tức vọt vào phòng.

- Các người là ai?

Thanh âm hoảng sợ của Trương Thuận sợ vang lên, kèm theo tiếng thét chói tai của nữ tử.

Một phen chống cự mãnh liệt nhưng rất nhanh nam nhân mặc quần áo không chỉnh tề được gia đình kéo ra, còn nữ tử kia không ai chú ý tới.

- Trương Thuận, người có bản lĩnh lớn nhì, ngay cả bạc của Lý gia cũng dám trộm.

Lý Tu Viễn nhìn chằm chằm gã, lạnh lùng nói.

- Đại, đại thiếu gia.

Trương Thuận thấy Lý Tu Viễn thì sắc mặt lập tức trắng bệch, kinh ngạc một tiếng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Vốn Lý Tu Viễn muốn hù dọa đối phương một chút, có điều khi nhìn thấy bộ dạng này của Trương Thuận liền biết gã không thoát khỏi liên quan.

- Một vạn lượng bạc của Lý gia ta ngươi cất đi nơi nào, nếu là thành thật khai báo ta có thể tha cho ngươi một cái mạng. Nếu có nửa điểm giấu diếm, về sau liền đến quãng mộ Lý gia đào quặng trả nợ đi, một vạn lượng bạc, đủ cho ngươi đào quặng cả đời.

Lý Tu Viễn nhìn từ trên cao xuống, nói.

Giờ phút này Trương Thuận vội vàng giải thích:

- Đại thiếu gia, tiểu nhân không lấy Lý gia bạc a, tiểu nhân thật không có, đại thiếu gia, ngươi oan uổng ta.

- Thật sao? Thế nhưng trong huyện có người nói cho ta, đoạn thời gian trước ngươi bỏ ra mấy trăm lượng bạc chuộc một cái nữ tử trong thanh lâu ra, lại có người thấy ngươi bỏ mấy ngàn lượng bạc mua một tòa đại trạch, số bạc này ngươi lấy từ đâu? Nơi nào trong huyện Quách Bắc có thể một hơi xuất ra một ngàn mấy trăm lượng bạc, ta nhắm mắt cũng biết, có điều trong số những gia đình này không có Trương Thuận nhà ngươi.

Lý Tu Viễn lạnh lùng nói.

- Nói, bạc giấu ở đâu?

Bờ môi Trương Thuận khẽ nhúc nhích, toàn thân run rẩy, bị hù đến không biết nói gì.

- Dẫn gã ra ngoài, giúp gã tỉnh táo một chút.

Lý Tu Viễn biết tiểu nhân vật như vậy đụng phải đại sự rất khó mà giữ bình tĩnh, hắn không nhiều hỏi, phát phát tay ra hiệu cho gia đình.

Lúc này gia đình kéo Trương Thuận ra, gọi cho hắn một gáo nước lạnh, đánh mấy cái tát giúp hắn thanh tỉnh một chút.

- Đại thiếu gia, đại thiếu gia, nô gia biết có chuyện gì.

Thời điểm Trương Thuận tỉnh táo lại, một nữ tử mặc y phục lộn xộn vội vàng vàng chạy ra. Là một nữ tử tầm ba mươi, tràn đầy dáng vẻ phong trần, bộ dáng cũng khá thuận mắt.

- Ngươi chính là nữ tử thanh lâu Trương Thuận bỏ ra ba trăm lượng bạc chuộc về?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Nô gia Diễm Hoa gặp qua đại thiếu gia.

Nữ tử thi lễ.

- Nếu đã vậy, ngươi liền nói một chút.

Diễm Hoa cẩn thận từng li từng tí mà hỏi:

- Nói ra nô gia có thể được tha không?

- Không có quan hệ gì với ngươi, Lý gia sẽ không làm phiền ngươi.

- Đa tạ đại thiếu gia.

Diễm Hoa lập tức đại hi, vội nói:

- Trương Thuận từng nói với nô gia, gã nuôi một con thần thú, mỗi ngày sẽ trộm cho gã một trăm lượng bạc, lúc đầu nô gia không tin, có điều trong một đêm, có một con chuột trắng lén vào phòng, phun ra hai thỏi bạc nặng trĩu cho hắn. Từ khi có thần thú, Trương Thuận không thèm đi làm, chỉ ngồi chờ thần thú đưa ngân lượng có.

Về sau nô gia hoài nghi, có phải thần thú trộm bạc của nhà giàu không, nô gia khuyên Trương Thuận đừng làm vậy nữa, có điều Trương Thuận kêu lấy thêm năm ngàn lượng sẽ thôi, về sau có thể an ổn trôi qua nửa đời còn lại, nô gia nghe được liền động tâm, nhất thời không ngăn lại.

Lý Tu Viễn nghe xong lại đối chiếu với manh mối trước đó. Quả nhiên chuột trắng trộm bạc cho người sử dụng.

- Nói, nói, tiểu nhân cái gì cũng nói.

Lúc này, Trương Thuận bị gáo huân ngoài cửa vội vàng cầu xin tha thứ.

- Dẫn Trương Thuận vào.

Lý Tu Viễn nói.

Gia đình mau chóng dẫn Trương Thuận toàn thân ướt sũng vào.

Trương Thuận quỳ xuống cầu xin tha thứ:

- Xin đại thiếu gia bỏ qua cho tiểu nhân, tiểu nhân không biết bạc kia từ đâu mà tới, nếu tiểu nhân biết, tiểu nhân có lá gan lớn như trời cũng không dám đụng vào.
- Ta không hỏi người chuyện bạc, ta muốn biết con chuột trắng kia từ đâu mà tới.

Lý Tu Viễn nói.

Một vạn lượng chỉ là tục vật, chuột trắng là yêu quái có đạo hạnh, trong lòng vẫn đề ý nhiều hơn.

Trương Thuận nói ra:

- Tiểu nhân cũng không biết nó từ đâu mà tới, thời điểm tiểu nhân nghèo đói, đang nằm trên giường thì thấy chuột trắng nhảy tới kề bên tiểu nhân, nó nôn ra một thỏi bạc rồi chạy mất dạng, sau đó mỗi ngày đều sẽ phun bạc đưa cho tiểu nhân.
- Mỗi ngày chuột trắng chỉ nôn một thỏi bạc cho người?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Không, không phải, ngày đó tiểu nhân tới thanh lâu gặp được Diễm Hoa liền có ý nghĩ muốn chuột nàng về nhà, hôm đó khi gặp chuột trắng tiểu nhân nói với nó mấy câu, muốn nó đưa cho tiểu nhân vài thỏi bạc, kết quả hôm sau nó phun ra ba thỏi bạc...

Trương Thuận nói càng ngày càng nhỏ.

Lý Tu Viễn lại hỏi:

- Chuột trắng là yêu quái có đạo hạnh, không có khả năng vô duyên vô cớ cho người bạc, người từng làm qua chuyện gì dẫn chuột trắng tới, thành thật khai báo.
- Tiểu nhân thật không biết.

Trương Thuận nơm nớp lo sợ:

- Những gì tiểu nhân biết đều nói ra hết rồi, xin đại thiếu gia khai ân.

Vừa nói Trương Thuận vừa dập đầu cầu xin tha thứ, có điều dập được mấy cái, dường như gã nhớ ra gì đó, vội nói:

- Đúng rồi, tiểu nhân nhớ rồi, mười mấy năm trước, khi tiểu nhân và phụ thân tới một nhà để làm mộc từng có một chuyện như vậy, lúc đó phòng sập, đè chết một tổ chuột, chỉ còn một con không chết, khi đó vì hiếu kỳ nên tiểu nhân đem nó về nuôi, sau khi chuột lớn thì chạy đi mất.
- Có điều con chuột kia màu xám chứ không phải trắng.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Không Cánh Mà Bay

Không ngờ Trương Thuận còn có kỳ ngộ như thế.

Thuở thiếu thời cứu được một con chuột, mười mấy năm sau nghèo túng lại được con chuột này cứu tế một phen, còn lấy cho gã bạc cưới vợ, mua nhà.

Về phần vì sao lúc trước là chuột xám bây giờ là chuột trắng cũng dễ hiểu.

Con chuột này có đạo hạnh, đã thành tinh, tất nhiên da lông sẽ biến thành biến trắng.

Có câu nói, vẩy giáp biến vàng, da lông biến trắng, đây đều là dấu hiệu cho việc thành tinh.

Cơ mà bạch thử có thể thành tinh trong thời gian ngắn ngủi mười mấy năm, hơn nữa đạo hạnh không thấp, hiển nhiên đã kiếm được kỳ ngộ trong khoảng thời gian này, bằng không sao có khả năng thành tinh nhanh như vậy.

Trước mắt, sự tình đã đến nơi này, hết thảy đều sáng tỏ.

Chuột trắng báo ân, trộm bạc của Lý gia cho Trương Thuận, mà dường như Trương Thuận cũng không biết đó là bạc của Lý gia, may mà nữ tử thanh lâu có tên Diễm Hoa khá thông minh, biết bạc kia có thể là trộm được, sợ dẫn phiền phức tới cửa, nhưng vẫn không chiến thắng được tham niệm, tiếp tục hưởng dụng ngân lượng với Trương Thuận.

- Trương Thuận, giao số ngân lượng còn lại ra đây.

Lý Tu Viễn nói.

Giờ phút này Trương Thuận biết gì liền nói ra hết, nào dám giấu diếm, vội vàng dẫn gia đình đi tìm bạc, có bạc giấu trên xà nhà, có bạc chôn dưới đất, còn có một số thả dưới giếng nước.

Tuy bản lĩnh tên này chẳng ra sao nhưng khả năng cất tiền lại lợi hại như vậy.

Sau khi gom lại chỉ còn hai ba ngàn lượng.

- Chỉ còn chút này?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Chỉ có vậy, còn lại tiểu nhân đã dùng hết.

Trương Thuận run rẩy nói đến.

- Trong khoảng thời gian ngắn ngươi dùng ngần ấy ngân lượng?

Lý Tu Viễn híp mắt hỏi.

Trương Thuận bị hù đến quỳ xuống:

- Đại thiếu gia oan uổng, tiểu nhân chỉ dùng hơn một ngàn hai, không dùng nhiều vậy. Tổng cộng tiểu nhân chỉ có năm ngàn lượng, dùng một phần, còn lại đều ở đây, đại thiếu gia nhìn giám.

Lý Tu Viễn chăm chú nhìn gã một cái, cảm thấy đối phương không phải là nói dối. Bạc giấu kỹ như vậy cũng lấy ra, không có khả năng còn giấu nữa.

Bất quá, Lý gia mất ước chừng một vạn lượng.

Nói cách khác, năm ngàn lượng không biết ở đâu.

Sau một hồi trầm tư, hắn cảm thấy vẫn có gì đó uẩn khuất.

Có điều hiện chẳng điều tra được gì ở tên Trương Thuận này nữa, gã biết gì đã khai hết, bạc cũng moi ra sạch.

- Trương Thuận, thấy ngươi thành thật, ta có thể tha cho ngươi lần này, hôm nay bạc về nguyên chủ, có điều số bạc ngươi dùng hết không thể bỏ qua.

Lý Tu Viễn nghĩ một chút rồi mở miệng nói:

- Như vậy đi, hai người tới nhà xưởng Lý gia ta làm công mười năm, lương mỗi tháng giảm phân nửa, sau mười năm hai chúng ta trả đủ, thấy sao?

- Đa tạ đại thiếu gia khai ân, đa tạ đại thiếu gia khai ân, tiểu nhân nguyện ý làm công bồi thường.

Trương Thuận như được đại xá, đập đầu nói. Nữ tử bên cạnh khóc không ra nước mắt, lúc đầu nàng thấy Trương Thuận có tiền mới chạy theo, vậy mà hưởng phúc không được mấy ngày liền họa rơi lên thân.

Lý Tu Viễn không quan tâm nữ tử này đồng ý hay không.

Đối phương được Trương Thuận chuộc thân, chỉ cần gã đồng ý, nàng ta chẳng thể lên tiếng.

Nói thêm, tâm tư nữ tử thanh lâu không nhỏ, để nàng ta làm công cũng xem như trừng trị, nếu hai người họ chịu thành thành thật thật trả nợ, về sau có thể an phận sinh hoạt, so với ở nơi này chịu đối chịu khát thì tốt hơn nhiều.

- Để lại cho hai người họ mười lượng bạc, còn lại lấy về.

Lý Tu Viễn phát phát tay nói.

Gia đình đáp lại một tiếng, dọn sạch đồ đạc vốn thuộc về Lý gia.

Sau đó bỏ lại mười lượng bạc cho hai người này.

Mười lượng bạc đủ để sống qua mấy tháng.

Rất nhanh, Lý Tu Viễn dẫn gia đình công theo mấy ngàn lượng bạc rời đi.

Đội đến hán vừa tới cửa, một đạo hắc ảnh chột nhảy xuống từ phía trên tường viện bên cạnh.

- Thiếu gia, là mèo đen, nó trở về rồi, a, thiếu gia ngài mau nhìn, mèo đen bắt được một con chuột.

Tiểu Diệp vui vẻ nói.

Lúc này mèo đen đang ngậm một con chuột trắng, chuột trắng chưa chết, chỉ mở to đôi mắt tròn, dường như còn chảy nước mắt, tựa hồ đang khóc.

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua, lúc này lập tức nhận ra, đây chính là chuột trắng thành tinh.

Quả nhiên, chuột trắng ở lại nhà của Trương Thuận.

- Chuột trắng, ngươi cũng có ngày hôm nay, biết sợ chưa?

Lý Tu Viễn cười nói.

Mèo vốn là thiên địch của chuột, dù chuột trắng có đạo hạnh cũng đâu không lại mèo đen, huống chi đây không phải mèo đen phổ thông, nó đã được khai mở linh trí, là yêu quái có đạo hạnh.

Chuột trắng liên tục gật đầu, chấp tay cầu Lý Tu Viễn tha thứ, mắt lệ doanh tròng, trông rất đáng thương.

Mèo đen nhìn Lý Tu Viễn, chò hán lên tiếng. Dường như chỉ cần Lý Tu Viễn gật đầu một cái, mèo đen lập tức ăn thịt chuột trắng ăn, ngay cả lông cũng không chưa lại một cọng.

- Đừng ăn nó, nó cũng vì báo ân mới đến Lý gia trộm tiền, nó tu luyện cũng không dễ dàng, thả nó đi đi.

Lý Tu Viễn nhìn chuột trắng linh tính như thế cũng không có ý muốn giết nó. Nó cũng không phải là yêu quái tà ác gì, đã thể hán đuổi cùng giết tuyệt làm chi.

"Meo ~!"

Mèo đen hé miệng, chuột trắng lập tức rì rào khôn thoát.

Đội đến lúc chạy xa mới dừng bước quay đầu nhìn Lý Tu Viễn, tựa hồ như đang tạ ơn.

- Về sau đừng trộm đồ nữa, nhân quả rất nặng, bằng không ngươi không hóa thành hình người được đâu.

Lý Tu Viễn nói.

Dường như chuột trắng nghe hiểu, liên tục gật đầu, nhanh chóng chạy đi.

- Thiếu gia, vì sao trộm đồ lại gây ra nhân quả rất nặng.

Tiểu Diệp hiếu kỳ hỏi.

Lý Tu Viễn cười nói:

- Sau này ngươi sẽ biết.

Nhân quả này là nhân quả trong tu hành, đạo hạnh chuột trắng không sâu nên không rõ lợi hại trong đó, chò khi nó tu đủ hành đủ trăm năm liền biết trộm đồ của người khác để báo ân, dù trả ân đi nữa cũng là hao tổn tính mạng của mình.

Bằng không sao hồ ly tinh này nọ báo ân không bằng tiền tài mà lấy thân để đền đáp chứ?

Bởi vì lấy thân báo ân là cách đơn giản và trực tiếp nhất, không liên quan tới nhân quả.

Lại nói, đòi người chỉ có mấy chục năm, yêu quái lại sống được ngàn năm, thậm chí mấy ngàn năm, dùng mấy chục năm để hóa giải một đoạn nhân duyên cũng không tính là thiệt.

Không nói những thứ khác, giống như Bạch Tố Trinh trong Bạch Xà truyện, sắp thành tiên nhưng thiếu một phần nhân tình của Hứa Tiên, phải hóa thành hình người, lấy thân báo đáp.

Đáng tiếc sau cùng lại động chân tình, bị Pháp Hải thu phục.

“Bất quá nói đi cũng phải nói lại, năm ngàn lượng bạc đâu mất rồi?”

Lý Tu Viễn không nghĩ nhiều nữa, lông mày có chút nhăn lại, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Toàn bộ tiền của chuột trắng trộm được không nằm trong tay Trương Thuận, gã chỉ giữ năm ngàn lượng, nói cách khác, năm ngàn còn lại không cánh mà bay.

- Thật là đau đầu, quả nhiên thế giới này không thể khiến người ta an lòng.

Lý Tu Viễn suy nghĩ một chút, thật sự không còn manh mối gì, chỉ có thể tạm thời coi như thôi. Mất đi một vạn lượng bạc cũng không sao, chỉ sợ vấn đề chưa giải quyết triệt để, Lý gia vẫn tiếp tục bị trộm.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thần Tiên Hạ Phàm

Lý Tu Viễn dẫn theo Tiểu Diệp và hộ vệ trở về phủ, giao mấy ngàn lượng bạc đã thu hồ cho Lý Đại Phú, đồng thời nói ngắn gọn về tình hình đã gặp.

- Ghê tởm, đúng là yêu quái làm loạn, Lý phủ chúng ta cũng là gia đình thiện lương, vì sao gặp phải tai họa thế này.

Lúc này Lý Đại Phú tức giận không thôi, dù sao vẫn còn năm ngàn lượng bạc chưa tìm được.

- Phụ thân, việc đã đến nước này, chúng ta cũng không có biện pháp khác, năm ngàn lượng bạc mất đi không tìm về được, chúng ta chỉ có thể chấp nhận thôi.

Lý Tu Viễn nói ra:

- Sau lần này, kho tiền cần có thêm vài cách phòng vệ đặc biệt, không chỉ ngựa trộm đạo, còn đề phòng yêu quái, quỷ mị nữa.

- Con nói có lý, lát nữa vi phụ sẽ tìm đạo trưởng để cầu một tờ linh phù, treo trong khi tiền.

Lý Đại Phú gật đầu nói.

Nghe xong, Lý Tu Viễn lại nói vài câu với phụ thân, thấy sắc trời đã tối, hắn lại dẫn Tiểu Diệp trở về phòng nghỉ.

Hôm nay mất trắng một ngày, không tới thư viện Bắc Lâm được.

Bất quá hắn đã là đồng sinh có công danh, kiến thức cũng không ít, chờ tới cuối năm sẽ tới thành Quách Bắc thi Hương, trở thành tú tài.

- Thiếu gia, nô tỳ không dám ngủ một mình.

Đêm đã khuya, Tiểu Diệp lại chạy sang phòng Lý Tu Viễn, chiu tọt vào chăn của hắn, nằm sát bên người nam tử.

- Nếu sợ liền ngủ ở nơi này đi.

Lý Tu Viễn cười cười, cũng không đuổi nàng đi, có nha hoàn ấm giường cũng không tệ.

Khuôn mặt nho nhỏ của Tiểu Diệp ửng đỏ, mang theo vài phần ý xấu hổ đáp lại một tiếng.

- Ngủ đi.

Lý Tu Viễn nhẹ nói.

Hai người ôm nhau ngủ, rất nhanh liền ngủ thật say.

Không biết qua bao lâu Lý Tu Viễn hình như nghe thấy bên ngoài vang lên từng trận mưa chiêng gõ trống. Đồng thời còn có âm thanh thất kinh của gia đình, tiếng nói ồn ào khiến hắn tỉnh giấc. Thoạt đầu Lý Tu Viễn vẫn muốn ngủ thêm, có điều ồn ào ngày một lớn, dường như trong phủ có chuyện.

"Dùng ~!"

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Hộ viện Thiết Sơn thất kinh vọt vào:

- Đại thiếu gia, trong phủ có chuyện lớn, đại thiếu gia mau tỉnh lại a, xảy ra chuyện lớn rồi.

Giọng Thiết Sơn cực lớn, đánh thức Lý Tu Viễn đang mơ mơ màng màng.

- Thiết Sơn, nửa đêm canh ba người không ngủ mà chạy tới phòng ta ồn ào làm chi, xảy ra đại sự gì mà phải tới tìm ta.

Lý Tu Viễn ngồi dậy nói.

- Đại thiếu gia, tiểu nhân cũng không muốn, là lão gia bảo tiểu nhân tới đánh thức đại thiếu gia, nếu không có đại thiếu gia ra mặt, chi sợ Lý phủ chúng ta gặp phải đại họa.

Mặt mũi Thiết Sơn tràn đầy lo lắng mà nói.

Lý Tu Viễn cũng cảm thấy có gì đó sai sai, nếu không phải đại sự, không có khả năng nửa đêm canh ba Thiết Sơn tới quấy rầy chính mình.

Lần trước ở Lan Nhược Tự cũng như thế, Thiết Sơn mơ thấy Thanh Mai sẽ chết, vội vàng vàng vàng tới báo cho hắn, gọi hắn thức dậy.

- Thật là sống không yên mà.

Lý Tu Viễn chẳng còn cách nào, vội vàng đứng dậy thay quần áo, chuẩn bị đi xem một chút.

- Thiếu, thiếu gia, đã trễ thế này, người muốn đi đâu?

Tiểu Điệp đang yên giấc bên cạnh bị đánh thức, vẻ mặt buồn ngủ hỏi.

- Trong phủ có ít chuyện, người ngủ tiếp, ta đi một chút lại về.

Lý Tu Viễn nói một câu liền rời đi phòng ngủ, đi theo Thiết Sơn.

“Ô! Ô!”

Vừa ra khỏi phòng, bên ngoài là cảnh tượng cuồng phong gào thét, bụi đất, lá cây cuốn lên, lớp lớp đánh vào trên mặt, khiến người ta mắt mờ không ra.

- Sao lại có gió lớn thế?

Lý Tu Viễn lấy tay áo che mặt, ngăn trở cát đất.

Hắn hít mắt khẽ ngẩng đầu nhìn một chút bầu trời.

Hôm nay bầu trời đặc biệt lờ mờ, không nhìn thấy chút xíu tinh quang nào, ánh trăng như bị che mất, có điều Lý Tu viễn vẫn mơ hồ trông thấy trên không phủ đệ Lý gia có một đoàn mây đen bao phủ, cuộn cuộn mãnh liệt, trông vô cùng yêu dị quái lạ.

Thiết Sơn kéo Lý Tu Viễn rời khỏi viện tử, không chút quay đầu đi thẳng ra ngoài Lý phủ.

- Thiết Sơn, người dẫn ta đi đâu?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Xin lỗi, đại thiếu gia, là lão gia phân phó tiểu nhân dẫn đại thiếu gia rời đi Lý phủ, tới Hạ Hà thôn tìm đạo trưởng.

Thiết Sơn nói.

Lý Tu Viễn:

- Không phải người nói trong phủ xảy ra chuyện sao? Nếu xảy ra chuyện, sao còn dẫn ta rời đi?

- Đại thiếu gia đừng hỏi nữa.

Ánh mắt Thiết Sơn lấp lóe:

- Tóm lại đây là ý của lão gia, tiểu nhân nghe ngài ấy phân phó mà thôi.

- Đêm khuya gọi ta tỉnh chỉ để dẫn ta tìm sư phụ, còn không nói ta biết có chuyện gì, nếu người không nói, ta lại tìm sư phụ thân hỏi cho rõ.

Nói xong Lý Tu Viễn hất tay, tránh xa Thiết Sơn.

Khí lực và võ nghệ của hắn mạnh hơn Thiết Sơn nhiều, hắn muốn đi, Thiết Sơn nào giữ được.

Lúc này, Lý Tu Viễn liền chạy tới trước viện. Thiết Sơn la hét vài tiếng, vội vàng cũng đuổi tới.

Ngay lúc này, trong mây đen bắn ra một vệt kim quang rơi vào hành lang Lý gia, kim quang tan ra rồi ngưng tụ thành một vị tướng quân mặc kim giáp, tay cầm trường thương, cao hơn một trượng, uy vũ bất phàm, giờ phút này vị tướng quân tròn mắt nhìn chăm chăm Lý Đại Phú đang đứng trong hành lang.

- Ta là thần tiên từ Thiên Đình, hôm nay lĩnh mệnh tới n Lý gia lấy tiền, ngươi mau chóng giao hai mươi vạn lượng bạc ra, chúng ta có thể bảo vệ Lý gia người phú quý mười thế, muôn đời không lo, nếu như dám cự tuyệt, ắt gặp trời phạt.

- Không dám, không dám, thần tiên ở trên ơi, tiền bạc trong nhà tiểu nhân người có lấy, tiểu nhân nào dám kháng cự.

Lý Đại Phú bị hù tới run cầm cập, quỳ rạp xuống đất.

- Thiên binh đâu?

Lúc này vị tướng quân kia quát to một tiếng.

Ngay lập tức, hai đạo ngân quang bắn ra từ mây đen, mười vị thiên binh ngân quang lóng lánh bay từ trên trời xuống, ôm quyền hành lễ với tướng quân kim giáp.

- Tôi kho tiền lấy hai mươi vạn lượng bạc.

Kim giáp thiên thần phân phó.

Mười vị thiên binh ngậm miệng không nói, chấp tay nhanh chân rời đi, vọt vào kho tiền Lý gia, ôm từng rương nặng nề ra, mỗi vị thiên binh lấy bạc xong liền hóa thành đạo ngân quang vọt vào mây đen, biến mất không thấy đâu.

Lý Đại Phú toàn thân run rẩy, lòng đau như cắt, chỉ có thể trơ mắt tài phú mấy đời của Lý gia bị thiên binh thiên tướng dọn đi.

- Phụ thân.

Ngay lúc này, âm thanh Lý Tu Viễn vang lên, thấy thần vội vàng đi nhanh tới.

- Ta, con ta..

Lý Đại Phú nhìn Lý Tu Viễn lập tức vui mừng, sau đó sợ hãi nói:

- Nhi tử mau lên, đi mau, rời đi nơi này, đi Hạ Hà thôn."

- Phàm nhân, nhìn thấy thần tiền còn không quỳ xuống?

Tướng quân mặc kim giáp quát lớn với giọng uy nghiêm, trường thương trong tay quật thành từng đợt cuồng phong, ghé gổ xung phía dưới lập tức đổ ngã. Thiết Sơn đang đuổi theo Lý Tu Viễn bị hù đến hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Ánh mắt Lý Tu Viễn ngưng tụ, nhìn chăm chăm cái tên tự xưng là thần tiên kia, không chút quý kị sai bước đi qua.

- Nhi tử, con chó cậy mạnh, nhanh, nhanh quỳ xuống.

Lúc này Lý Đại Phú bị hù đến đổ mồ hôi lạnh, khuôn mặt trắng bệch, ông bỏ được hai mươi vạn bạc tích lũy mấy đời chứ không nỡ để con trai bảo bối xảy ra chuyện.

- Phụ thân chớ sợ, thần kia gì đó hài nhi từng gặp rồi.

Lý Tu Viễn nói.

Hắn không tin thần tiên trên Thiên Đình sẽ động thủ với Lý gia nho nhỏ, còn vì hai mươi vạn lượng mà xuất quân. Bạc là thứ chỉ có phàm nhân cần dùng, thần tiên chỉ cần nhang đèn cúng phụng là đủ.

Tướng quân mặc kim giáp kia lần nữa gào thét:

- Ngươi phàm nho nhỏ, ngươi dám bất kính bản thiên thần?

Âm thanh như kinh lôi nổ tại bên tai mọi người, Lý Đại Phú và Thiết Sơn chỉ cảm thấy hai tai vù vù, đầu đau muốn nứt.

Nhưng thanh âm này không có tác dụng với Lý Tu Viễn, hần lạnh lùng cười một tiếng, nhanh chóng tới gần đối phương.

Thấy khoảng cách ngày càng gần, vẻ mặt tướng quân kim giáp cứng đờ, âm thanh cũng dừng lại, lập tức biến thành người gỗ cứng đờ tại chỗ.

- Cái gì thần tiên hạ phàm, rõ ràng là đạo thuật gạt người.

Lý Tu Viễn vô cùng tức giận, đá một cước vào vị thần tiên này.

"Bành ~!"

Thân thể thần tiên lập tức nổ tung, một đoàn kim sắc nổ tung, trong sương mù dày đặc nồng nặc mùi lưu huỳnh, nhang đèn và kim loại.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Truy Sát

Tướng quân kim giáp cao hơn một trượng, người khoác kim giáp, uy nghiêm bất phàm tựa như Cự Linh Thần, vậy mà dưới một cước của Lý Tu Viễn lại trực tiếp bị đá cho nổ tung.

Một màn này lúc này khiến Lý Đại Phú, Thiết Sơn cùng đám gia đình đang quỳ ngoài phủ nhìn đến ngây dại.

- Đại, đại thiếu gia, một cước đạp chết thần tiên.

Có lão bộc run một cái.

Giờ phút này Lý Tu Viễn ho nhẹ vài tiếng, quơ quơ ống tay áo để xua tan khói vàng, lại nhìn thấy dưới mặt đất là một pho tượng được làm bằng vàng ròng.

Pho tượng là một vị giáp sĩ cầm trường thương trong tay, người khoác áo giáp, hai mắt tròn tròn, này chẳng phải thần tiên mặc kim giáp kia sao?

- Đây là... Âm thần xuất khiếu.

Ánh mắt Lý Tu Viễn ngưng tụ, hần từng nghe sư phụ nói, người tu đạo có thể hợp thể hồn phách và âm thần. Ban đêm hồn phách rời khỏi thân thể ngao du thiên hạ, báo mộng trong đêm như Thành Hoàng kia vậy.

Có điều âm thần xuất khiếu rất nguy hiểm, nếu đạo hạnh không đủ hồn của đạo nhân rất dễ bị gió thổi bay, không thể trở về thân thể.

Giống như Diệp Tri Thu trong Thiên Nữ U Hồn, đấu pháp với ngô công ngàn năm, sau khi xuất hồn không thể trở về. Có điều âm hồn xuất khiếu chỉ khi có chuyện quan trọng mới dùng. Nếu người tu đạo có chuẩn bị, sẽ âm thầm làm một hình nhân thể mạng để hồn bám vào, vào đám âm hồn không bị ngoại vật gây thương tích, từ đó xuất hồn sẽ không sợ bị gì nữa.

Mà pho tượng vàng này chính là thân thể giả của âm hồn. Bởi vì vàng ròng chí dương nên không bị tà vật nhiễm bẩn, là vật liệu tốt nhất để luyện chế thể thân cho âm hồn.

Hiện tại thuật phá bị Lý Tu Viễn phá giải, lộ ra chân diện mục.

- Nhi tử, đây, đây là sao?

Lý Đại Phú khiếp sợ không thôi.

Lý Tu Viễn:

- Đây là thuật pháp giả dạng, không phải thần tiên thật sự, có người muốn dùng đạo thuật cướp lấy tiền tài Lý gia ta, chuyện xảy ra này giờ chỉ là gạt người, phụ thân đừng bị lừa.

- Là, là vậy ư?

Lý Đại Phú nghe vậy liền không sợ nữa, sau đó vừa sợ vừa giận đáp, vội vàng đứng lên.

- Đạo nhân thất đức nào thế, dám đánh chủ ý lên Lý gia ta, ta nhất định phải bắt hắn rồi đánh tới chết.

Hần phần nộ quát.

Lý Tu Viễn:

- Ý vào đạo thuật hoành hành, chẳng chút sợ hãi trộm tiền tài Lý gia, nhất định là đạo nhân nửa vời chứ chẳng phải người đắc đạo chân chính, người tu đạo tuyệt không làm chuyện như vậy.

Người tu đạo kiêng kỵ nhất là nhân quả báo ứng, đề ý nhất là công đức. Đối phương dùng cách này mạnh mẽ cướp đoạt tiền tài, thời điểm độ kiếp chắc chắn bị đánh chết.

Vì thế người tu đạo chân chính sẽ không làm, chỉ có đạo nhân nửa vời học được da lông, không hiểu nhân quả mới dùng đạo thuật tìm phú quý.

Xem ra năm ngàn lượng đã mất có liên quan đến người này.

Dù chuột trắng cũng trộm nhưng chỉ là trùng hợp, chuyện nhỏ mà thôi, đây mới là người thật sự đề ý tới tiền tài của Lý gia.

- Nhi tử, nhanh, nhanh ngăn cản lại, đám thiên binh ngân giáp kia đã chuyển tiền bạc của Lý gia đi... Không, không được, sắp đi hết rồi.

Chợt, Lý Đại Phú vội vàng nói, mắt thấy mười thiên binh kia mỗi người khiêng một rương bạc, cười mây lướt qua Lý phủ, chuẩn bị bay mất.

- Đạo thuật bị phá, hán đối phương đã biết kế hoạch bại lộ nên muốn chạy, có điều phụ thân yêu tâm, hải nhi không dễ gì chạy thoát đâu.

Giờ phút này Lý Tu Viễn xoay người quát:

- Thiết Sơn, nhanh chóng lấy Kim Nhận cung tới.

Lúc này Thiết Sơn mới giật mình tỉnh lại, vội vàng bò dậy, nhanh chạy đi, lúc về trên tay cầm một thanh trường cung kim quang long lánh cùng một mũi tên.

- Triệu tập tất cả gia đình cưỡi ngựa đi theo ta.

Nói xong Lý Tu Viễn lấy cung tiễn, xông khỏi Lý phủ, huyết sáo một cái.

Lúc này thiên lý câu hí vang, tọa kỵ của hán Dạ Chiếu Ngọc Sư vọt ra từ chuồng ngựa đi tới trước mặt.

Lý Tu Viễn xoay người lên ngựa, tay cầm kinh cung, lưng đeo tên đuổi theo đám mây đen kia.

Mặc dù hán có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, tà ma không thể đến gần nhưng chỉ trong phạm vi nhất định, vượt qua phạm vi này thì đạo thuật vẫn có thể thi triển, giống như trước đó như vậy.

Lý Tu Viễn chưa tới thì tướng quân kim giáp vẫn uy phong hiên hách, chỉ khi hán rút ngắn khoảng cách, đối phương mới mất đi năng lực hành động, cứng đờ tại chỗ.

Về phần này khoảng cách hữu hiệu có bao xa, Lý Tu Viễn không nắm chắc, này phải xem đạo hạnh đối thủ cao thâm thế nào nữa.

Đạo hạnh càng cao thì phạm vi ảnh hưởng của Thất Khiếu Linh Lung Tâm sẽ giảm và ngược lại.

Lý Tu Viễn cười Dạ Chiếu Ngọc Sư lao vọt trên đường.

Vốn hán sẽ không phi nước đại trong huyện, có điều lúc này là ban đêm, huyện thành không ai đi lại, sự tình lại khẩn cấp nên không lo lắng nhiều được.

- Đạo hạnh người kia không thấp, bằng không sao chuyển được mười vạn lượng của Lý gia đi.

Lý Tu Viễn hí mắt nhìn đám mây đen, cảm giác khoảng cách không sai biệt lắm liền lấy tên ra, dựng cung chuẩn bị bắn. Một thân võ nghệ đã được luyện tốt, Kim Nhận cung được Lý Tu Viễn kéo căng, ngón tay hán buông lỏng một tí, mũi tên hru một tiếng bay vào đám mây đen.

Có điều mũi tên bắn vào đám mây xong lại chẳng có phản ứng gì, mây đen vẫn bay chậm ra bên ngoài huyện Quách Bắc.

- Vô dụng sao?

Lý Tu Viễn nhíu mày, như chợt nghĩ tới điều gì liền lấy một mũi tên ra, vạch nhẹ lên mu bàn tay để đầu tên nhiễm một ít máu tươi, lần nữa vron cung bắn.

"Huru ~!"

Tên nhiễm huyết phá không mà bay, nháy mắt liền chui vào đám mây đen.

Mũi tên vừa bắn tới, đám mây đen liền thủng một lỗ. Ngay sau đó một thân ảnh rơi trên mây xuống.

"Đùng ~!"

Âm thanh như kim loại rơi xuống, lúc này một pho tượng bằng bạc nằm trên mặt đất, phía trên là lỗ hổng do mũi tên lưu lại.

"Rầm rầm ~!"

Từ mây đen, một rương bạc lon rơi đầy trên đường phố.

- Sai vài người nhặt lại bạc, người khác tiếp tục đuổi theo.

Lý Tu Viễn hét một tiếng rồi giục ngựa đuổi theo, quát to một tiếng trong đêm tối.

Lúc này, vài gia đình ở lại thu thập bạc rơi trên đất, những người khác giục ngựa đuổi theo.

- Để xem người chạy được tới đâu.

Lý Tu Viễn tiếp tục đuổi theo, lần nữa dựng cung lên bắn, đầu tên nhiễm một ít máu của hắn.

Đối với người tu đạo, máu của hắn vừa là thuốc bổ vừa là độc dược.

Nếu dùng luyện đan, về linh phù, diệt trừ quỷ quái vô cùng linh nghiệm, là thứ đại bổ. Có điều nếu đựng phải âm thần hay quỷ mị, máu hắn chẳng khác nào độc dược, có thể phá vạn tà.

Này cũng là lý do đạo nhân mù một mực bắt Lý Tu Viễn luyện võ, có thể uy hiếp được Lý Tu Viễn chỉ có đại yêu, quỷ mị, âm thần, đạo thuật gì đó chẳng khác nào trò cười trước mặt hắn.

Một tiễn nữa được bắn ra, pho tượng bạc tiếp tục rơi xuống, bạc từ mây đen không ngừng trút xuống.

Đạo pháp đã bị phá thì bạc vận chuyển được kiểu nào.

Bất quá diện tích mây đen rất lớn, phạm vi ảnh hưởng của mũi tên qua nhỏ, không thể nháy mắt phá sạch đạo pháp, ngược lại phải đuổi theo bắn thêm mấy lần mới được.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Bà Đồng Vương

Lý Tu Viễn đuổi theo, một đường truy sát rời khỏi huyện Quách Bắc, lúc này mây đen trên bầu trời đã bị hắn phá tan.

Mười thiên binh mặc giáp bạc trúng tên, từng người từng người rơi xuống, vì mất đi đạo pháp mà trở thành pho tượng bạc, gần đó là tiền bạc rơi la tã trên mặt đất.

Sau khi phá đạo thuật xong, Lý Tu Viễn chẳng vui về gì, thần sắc hắn có chút ngưng trọng. Việc này nói rõ Lý gia bị người tu đạo theo dõi, tên tuổi và tài sản đã dần bị truyền ra, phiền phức sẽ không ngừng kéo tới.

- Đại thiếu gia.

Lúc này Thiết Sơn cùng một đội hộ vệ hùng hục chạy đến.

- Thu thập tiền bạc, chuẩn bị trở về phủ.

Lý Tu Viễn phân phó.

- Vâng, đại thiếu gia.

Thiết Sơn đáp lại một tiếng.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu, nhanh chóng giục ngựa trở lại huyện thành.

Ngay lúc hắn trở về, tại một chỗ không đáng chú ý ở huyện Quách Bắc, một phụ nhân mặt mũi nhăn nhoe ngồi xếp bằng không nhúc nhích trong phòng, trông chẳng khác nào người chết.

Nếu để những người lớn tuổi ở huyện Quách Bắc nhìn thấy, họ sẽ nhận ra bà lão này có vài phần giống với bà đồng trong huyện.

Bà là người tới từ bên ngoài, chẳng ai biết tên đầy đủ của bà đồng, chỉ biết mọi người gọi là bà đồng Vương, bởi vì bà ta có được bản lĩnh câu thông quỷ thần, thường xuyên giúp người giải mộng giải nạn, có điều một tháng nay bà đồng Vương đã biến mất, khách tới giải mộng bà ấy đều không tiếp.

"Phốc ~!"

Ngay lúc này, bà đồng Vương đột nhiên mở to hai mắt, sắc mặt chấn kinh, phun ra một ngụm máu tươi, nháy mắt cả người chợt uể oải hơn nhiều, toàn thân tỏa ra tử khí, đáng vẻ chợt già nua không ít, trông như cách cái chết không xa.

- Con trai Lý Đại Phú lại có năng lực như vậy, phá được đạo thuật của ta, không phải, không có khả năng, hẳn cùng lắm chỉ là phạm nhân, sao phá được thuật pháp này.

- Đáng hận, thật đáng hận, nếu không phải Lưu huyện lệnh mới tới luôn thúc giục, nói ta biết chuyện kho tiền Lý gia bị mất cắp nên hôm nay mới không đều phòng, hành sự lỗ mãng để âm hồn xuất khiếu, tới Lý gia lấy bạc. Hiện tại toàn bộ thể thân đều bị Lý Tu Viễn bán hồng, thân hồn thụ trọng thương. Lần này tuổi thọ giảm ít nhất ba mươi năm, căn cơ cũng bị hủy sạch.

Bà đồng Vương cắn răng, cảm nhận sự đau đớn phát ra từ thân thể, như bị người nào đó không ngừng chà đạp, xương cốt như một đứt đoạn.

Nhi tử Lý gia ra tay đủ ác. Cũng may âm hồn bà ta chạy nhanh, bằng không sợ rằng lần xuất khiếu này sẽ chẳng trở về được. Lúc này bà ta trốn gà không được còn mất nắm gạo, chẳng những mất sạch nhân lượng mà bản thân cũng không bảo toàn.

"Khụ khụ ~!"

Ho khan vài tiếng, bà đồng Vương ung dung đứng lên, lấy một cái hũ để trong ngăn tủ kế bên, hâm nóng, sau đó ăn một cách đói khát vô cùng.

Dưới ánh nến mờ có thể thấy bên trong là cuồng rốn đầm máu nổi dài từ một hải nhi đã thành hình.

Sau khi ăn uống một hồi, đau đớn mới từ từ giảm bớt, vết thương cũng tốt hơn một chút.

Có điều ăn hết rồi, dù khí sắc bà ta có tốt hơn nhưng tử khí vẫn âm u không chuyển, chẳng khác nào người vừa chết.

"Phản phạt."

Khuôn mặt bà đồng Vương lộ vẻ giận dữ, nhét cái hũ vào mặt đất, đá văng lò than.

- Ghê tởm, ta thọ nguyên không còn, tối nay sẽ có quỷ sai tới câu hồn phách của ta.

Vừa rồi bà ta cảm ứng được thọ nguyên của mình sẽ cạn vào hôm nay, ngay cả tâm tư bồi bổ cũng chẳng còn. Nếu không phải bà đồng Vương là người tu đạo, chỉ sợ hiện tại chỉ là cỗ thi thể, dù trước mắt vẫn hành động như người thường cũng nhờ vào âm hồn mạnh mẽ mà chống đỡ.

- Đẳng nào cũng chết, chẳng bằng đầu quân cho cho tôn thạch yêu, tránh né quỷ sai trước rồi tính.

Đôi mắt đục ngầu của bà ta lộ vẻ điên cuồng, sau đó vừa ho khan vừa xông ra khỏi phòng, rời khỏi huyện Quách Bắc. Chốc lát sau, bà ta biến mất trong đêm tối, không thấy tung tích đâu nữa.

Đến sáng sớm hôm sau, vì chuyện kia mà Lý Đại Phú nổi trận lôi đình, nghiêm khắc điều toàn bộ trên dưới Lý gia đi tìm hiểu, muốn tìm ra người nào thì triển thuật pháp.

- Hôm qua đạo nhân bị con phá đạo thuật, khẳng định thụ thương, nếu phụ thân cảm thân điều tra hẳn sẽ tìm ra.

Lý Tu Viễn nói tiếp:

- Mà đạo nhân kia là âm hồn xuất khiếu lên kim thân, khoảng cách ly hồn không xa, tám chín phần mười là người trong huyện.

Âm hồn xuất khiếu tuy không có hạn chế, có điều bám vào kim thân lại khác, không thể di chuyển quá xa người thi thuật được, vì thế đối phương chắc chắn ở gần Lý gia.

Từ đó Lý Tu Viễn phỏng đoán, hẳn là người trong huyện gây nên.

Đến giữa trưa bọn hạ nhân truyền tin về.

- Lão gia, tiểu nhân nghe ngóng được trong huyện có bà đồng Vương, một tháng nay hành tung quỷ dị, đóng cửa không ra. Tối hôm qua nghe lão đầu gõ mở nói, bà đồng Vương rời nhà khi trời tối mịt, hoảng hốt rời khỏi huyện thành, hiện không biết tung tích.

- Nhi tử, con xem, có phải bà đồng Vương là hung thủ không?

Lý Đại Phú nói.

Nghe xong, Lý Tu Viễn ra lệnh:

- Pháp thêm vài người tới nhà bà ta lục soát, nhìn xem có vật gì khả nghi không.
- Vâng, đại thiếu gia.

Hạ nhân nhận lệnh lập tức rời đi.

Tầm nửa canh giờ sau, hạ nhân thờ hồng học chạy về.

- Lão gia, đại thiếu gia, không xong rồi, lúc tiểu nhân chạy tới nhà bà đồng Vương liền thấy Lư huyện lệnh phái nha dịch phong tỏa nơi này, nói bà ta thi triển thuật pháp hại người, trong huyện có vài thai phụ khó sinh mà chết, trong nhà bà đồng Vương phát hiện ngày sinh tháng đẻ cũng những thai phụ kia.

Hạ nhân vội vàng nói.

Lúc này sắc mặt Lý Tu Viễn trở nên ngưng tụ, sau đó đứng lên:

- Lư huyện lệnh là người mới tới, sao có thể nắm rõ tình hình, nhanh chóng niêm phong nhà của Vương bà đồng như vậy.
- Bà đồng Vương ở huyện Quách Bắc được một thời gian rồi, ngày thường thay người đoán mệnh, giải mộng, chưa từng đối nghịch với Lý gia ta.

Giờ phút này, cánh tay mập mạp của Lý Đại Phú gõ gõ lên bàn trà:

- Lần này điều tra tới đây lại mất dấu, sợ rằng có người chỉ điểm sau lưng, nếu bà đồng Vương là hung thủ, sợ rằng Lư huyện lệnh không thoát khỏi liên quan.
- Phụ thân nói rất đúng, rõ ràng Lư huyện lệnh muốn hủy diệt chứng cứ, miễn cho dẫn lửa thiêu thân.

Lý Tu Viễn nói.

- Cũng tới lúc vì phụ thân bái kiến Lư huyện lệnh rồi.

Lý Đại Phú nói, ông cũng là người khôn khéo, bằng không sao lo liệu cho gia nghiệp Lý gia được lớn mạnh như thế.

Cùng lúc đó, Thiết Sơn cũng xuất hiện ở ngoài cửa:

- Lão gia, đại thiếu gia, Từ bộ đầu phái người đưa một cái bao tới, nói muốn giao cho đại thiếu gia.
- Từ bộ đầu?

Thần sắc Lý Tu Viễn khẽ động:

- Đem tới đây.

Thiết Sơn đáp lại một tiếng, cầm bao đồ tiến vào đại đường.

Bên trong chứa mấy pho thượng thiên binh bằng bạc cùng sơ đồ phòng ốc Lý phủ và mấy quyển sách cổ về đạo thuật.

- Cái này... ở đây ra?

Lý Đại Phú kinh ngạc hỏi.

- Theo Từ bộ đầu phái tới người truyền tin thì những vật này lấy từ trong nhà của bà đồng Vương.

Thiết Sơn đáp.

Lý Đại Phú nghe vậy liền bạo nộ:

- Quả nhiên là Vương bà đồng, tới hôm qua bà ta thi triển đạo thuật với Lý gia, ta nhất định phải đánh chết bà ta.

Đối với kẻ suýt nữa là khiến Lý gia cửa nát nhà tan, Lý Đại Phú không kiềm chế được mà tức giận vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Mãnh Hồ Tấn Công

Thông qua chứng cứ Từ bộ đầu đưa tới, Lý Tu Viễn có thể khẳng định hung thủ chính là bà đồng Vương.

Hắn liếc mắt nhìn bọc đồ trước mặt, chẳng có chút hứng thú nào với mấy thiên binh bằng bạc mà bị thu hút bởi mấy cuốn sách cổ.

Âm Thần Tu Luyện Pháp, Thần Quỷ Bàn Vận Pháp, Âm Hồn Nhập Mộng Pháp.

Ba quyển sách cổ có một cuốn là đạo thuật, hai cuốn còn lại là công pháp tu luyện âm thần.

Âm thần là cách gọi khác của nguyên thần, một người có ba hồn bảy phách, mỗi người tu đạo nào cũng có.

Vì thế Âm Thần Tu Luyện Pháp là môn tu đạo nhập môn cơ bản.

Lý Tu Viễn có chút tò mò, muốn xem thử cuốn công pháp này, dù sao từ khi tới thế giới Liêu Trai hắn vẫn luôn chuyên tâm tập võ, chưa từng tiếp xúc tới việc tu đạo, chỉ nghe sư phụ từng giảng giải ra một chút về đạo thuật, yêu tinh và quỷ quái. Trừ cái đó ra hắn chỉ từng thấy sư phụ vẽ linh phù mấy lần mà thôi. Còn những cái khác hoàn toàn không biết.

Mà Âm Thần Tu Luyện Pháp này là công pháp tu đạo đường đường chính chính. Hắn Vương bà kia không giống các đạo sĩ danh môn chính phái mà là giữa đường tu tập, dù chỉ vậy, bà ta cũng đủ khả năng âm hồn xuất khiếu, dễ dàng dùng đạo thuật cướp hai mươi vạn lượng của Lý gia. Đổi thành một người bình thường khác, dù là cao thủ võ lâm đi nữa, hai mươi vạn lượng bạc đủ để chết người, làm sao dễ dàng khiêng đi được.

Lúc này Lý Tu Viễn cất mấy cuốn sách cổ vào, muốn tu luyện vẫn phải hỏi sư phụ một phen, không thể tự tiện mà làm. Hắn muốn tu đạo cũng phải nhờ sư phụ chỉ điểm, không thể tu luyện lung tung, giống như tỷ võ vậy, hít thở cũng cần phương pháp, tùy tiện luyện sẽ tổn hại thân thể.

Có điều nghĩ tới bản thân có thể tu đạo, Lý Tu Viễn không khỏi nôn nóng, chẳng chút chần chờ muốn tìm hiểu ngay.

- Phụ thân, ngày mai nhi tử muốn quay lại đạo quán, hỏi sư phụ chút chuyện, có lẽ ông ấy sẽ biết một chút, thuận tiện xin sư phụ vào đạo linh phù trấn phủ.

Lý Tu Viễn nói.

- Cũng tốt, xem ra việc này vẫn nên hỏi đạo trưởng một phen, ngài ấy là cao nhân đắc đạo, nhất định có thể bảo hộ Lý gia chu toàn, về chuyện học con cứ thư thả một thời gian. Dù sao nhi tử của ta cũng là đồng sinh có công danh, học thức không cạn, nghỉ vài buổi cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều.

Lý Đại Phú gật đầu đồng ý.

Nghe xong, Lý Tu Viễn đáp một lời, dự định ngày mai trời vừa sáng liền xuất phát.

Ban đêm, Tiểu Diệp vẫn chui vào chăn Lý Tu Viễn như trước, từ từ chìm vào giấc ngủ.

- Tiểu Diệp, mấy ngày nay ngươi ở trong phủ đội, ta đi Hạ Hà thôn tìm ta sư phụ thỉnh giáo chút việc, nếu gặp phiền toái cứ tới nhờ phụ thân ta giải quyết, mặc dù hai ngày này tính tình phụ thân không tốt nhưng ta biết ông vẫn yêu thích ngươi.

Lý Tu Viễn ôm Tiểu Diệp, mở miệng nói ra.

- Ừm. Nhi tử đã biết.

Tiểu Diệp nhẹ gật đầu.

- Ngủ đi.

Lý Tu Viễn nói, không khác gì hai ngày trước, cứ thế ôm nhau mà ngủ.

Tiểu Diệp cũng quen với việc ngủ trong ngực Lý Tu Viễn, nàng cảm thấy ngọt ngào vô cùng, chẳng chút kiêng kỵ, dù sao nàng đã là người của Lý Tu Viễn.

Sáng hôm sau, Lý Tu Viễn cười Dạ Chiếu Ngọc Sư, dẫn theo mấy hộ vệ đi tới Hạ Hà thôn.

Bởi vì sợ gặp phải nguy hiểm gì nên lần này hắn không chỉ đem theo Hồ Khẩu Thôn Kim thương, còn có Kim Nhạn cung nữa, có thể nói là vũ trang đầy đủ, dù là hộ vệ, gia đình cũng mang theo đạo. Chứng kiến chuyện đã xảy ra, hắn không thể không cẩn thận.

Rời khỏi huyện, Lý Tu Viễn và đám hộ vệ lập tức phi ngựa nước đại, tới Hạ Hà thôn bằng tốc độ nhanh nhất.

Thời điểm tới đường nhỏ trong thôn, đột nhiên thiên lý câu hí một tiếng dài rồi thảng gập, xao động bất an.

- Đại thiếu gia, làm sao vậy? Có phải Dạ Chiêu Ngọc Sur dẫm lên đá nên bị đau không?

Hộ vệ nhanh chóng đuổi tới, trái phải vây quanh sợ Lý Tu Viễn ngã xuống.

Từ nhỏ Lý Tu Viễn đã bắt đầu học cưỡi ngựa, hiện tại là cao thủ lão làng, sao bị rơi dễ thế được. Bây giờ hắn ổn định thân hình, tay giữ chặt dây cương, xoa dịu thiên lý câu.

- Không phải, Dạ Chiêu Ngọc Sur cảm thấy phía trước có nguy hiểm nên dừng lại.

Lý Tu Viễn quan sát một chút, hắn phát hiện gót sắt bạch mã vẫn đảo quanh, không dám tiến tới, liên tục hí lên, mặt hướng về phía rừng cây nhỏ. Hiện nhiên trong đó có thứ gì nguy hiểm khiến bạch mã không dám vào.

- Đại thiếu gia, nơi này vô cùng bình thường, không có gì nguy hiểm.

Hộ vệ quan sát tả hữu, tay đặt hồ lên đao vắt ở thất lunwg, sau khi tuần tra một vòng không phát hiện được gì.

- Có khả năng bên kia rừng cây có gì đó, hai người tới xem một chút đi.

Lý Tu Viễn nói.

- Vâng, đại thiếu gia.

Hai hộ vệ đáp một tiếng, giục ngựa đi qua.

Lý Tu Viễn nhắc nhở:

- Coi chừng nguy hiểm, nếu có gì bất thường lập tức rút lui.

Hai người này nhẹ gập đầu, thần sắc có chút ngưng trọng, cả hai cưỡi ngựa tới kiểm tra chỗ Lý Tu Viễn nói, có điều vẫn chẳng phát hiện có gì bất thường.

Vốn tính tuần tra thêm một vòng nữa nhưng vừa vào rừng, một hộ vệ kinh hô:

- Trong rừng có cộp...

"Rống ~!"

Âm thanh còn chưa dứt thì một con hổ vọt ra từ trong rừng, rít lên một tiếng bén nhọn, thân hình nhảy lên một cái, tính vô chết một tên hộ vệ. Tốc độ nhanh tới mức mắt thường khó thấy kịp.

Lúc này chiến mã kinh hãi dựng người lên hất hộ vệ xuống đất, nó không ngừng hí vang như muốn dọa lui con hổ kia. Có điều mãnh hổ không vô được hộ vệ liên đới mục tiêu sang chiến mã, vô con ngựa nằm xuống đất, há mồm cắn xé. Chiến mã gào thét một hồi thì bị cắn chết.

Hộ vệ bị hất rơi xuống đất quá mức sợ hãi, chạy trốn khỏi rừng cây, mà sắc mặt người còn lại cũng tái nhợt, cưỡi ngựa chạy nhanh.

- Đừng sợ, chỉ là con hổ thôi.

Trông mắt Lý Tu Viễn hơi híp, lấy Kim Nhận cung ra, kéo cung bắn tên.

Kinh cung nặng ba cân phối hợp với mũi tên làm từ tinh thép, đừng nói một đầu mãnh hổ, ngay cả voi cũng có thể bắn chết.

"Hừ ~!"

Mũi tên phá không bay thẳng tới mãnh hổ.

Dường như mãnh hổ này cảm giác được nguy hiểm, nhanh chóng xoay người tránh thoát.

- Ừm?

Lý Tu Viễn hơi kinh ngạc.

Con súc sinh này né tránh nhanh nhẹn như vậy, có thể tránh thoát một tiễn của hắn. Phải biết tài bắn cung của Lý Tu Viễn thuộc hàng nhất lưu, trong năm mươi bước muốn trúng hồng tâm thì dễ như trở bàn tay. Huống hồ gì hắn cách mãnh hổ chưa tới năm mươi bước.

"Rống ~!"

Lúc này, hổ dữ đã dẫm mắt tới Lý Tu Viễn, nó gào một tiếng rồi lao về hắn.

- Đại thiếu gia coi chừng.

Lúc này bọn hộ vệ gầm lên rút yêu đao lao đến, muốn chém chết mãnh hổ.

Trước đó họ bị dọa nên lùi một chút, tính quay người bỏ chạy, có điều hiện tại đã bình tĩnh hơn, cùng nhau bảo vệ Lý Tu Viễn.

Dường như mãnh hổ đã quyết tâm tập kích Lý Tu Viễn, thấy hộ vệ chuẩn bị tới, nó bỗng nhảy lên, há mồm nhào tới.

Giờ phút này, Lý Tu Viễn gấp không không loạn, vươn tay lấy đại thương từ trên lưng ngựa, sau đó đâm tới.

Tốc độ nhanh như thiểm điện, tàn nhẫn đâm thẳng.

"Xùy ~!"

Hổ Khẩu Thôn Kim thương đâm xuyên qua mãnh hổ, máu tươi bắn ra khắp nơi.

Vô cùng sắc bén Hổ Khẩu Thôn Kim thương lập tức liền đâm xuyên qua vỏ giết mà đến mãnh hổ, trực tiếp đem nó đâm xuyên qua, máu tươi lập tức bắn tung tóe ra.

"Rống ~!"

Mãnh hổ vẫn chưa chết, nó không ngừng quơ lợi trảo về phía trước như muốn cào nát Lý Tu Viễn, nhưng vô luận nó cào thế nào đi nữa cũng chẳng đụng được tới Lý Tu Viễn ở ngay trước mắt.

Lý Tu Viễn thấy được đôi mắt mãnh hổ không phải màu vàng mà là màu đen.

“Đây không phải mãnh hổ bình thường.”

Hắn phát hiện ra có gì đó không đúng.

Ngay sau đó Lý Tu Viễn hất đại thương lên, mãnh hổ thoi thóp rơi xuống đất, nằm bệt ra không dậy được nữa.

- Đem nó về phủ, lột da là một tấm thảm lót trên lưng thiên lý câu.

Lý Tu Viễn thân nhiên nói.

- Đại thiếu gia đừng mãnh phi thường.

Bọn hộ vệ tán dương.

Chỉ một thương liền đánh chết mãnh hổ, chuyện này đã đủ để mọi người tán thưởng.

- Tiếp tục lên đường.

Lý Tu Viễn đáp.

May mà lần tập kích này không ai bị thương, chỉ chết một con ngựa mà thôi. Lý gia có chuồng ngựa, một con ngựa chết cũng không tính là gì.

Có điều vì sao phụ cận huyện Quách Bắc lại xuất hiện mãnh hổ?

Trong nhất thời, Lý Tu Viễn tràn đầy nghi hoặc.

Thời điểm hắn chuẩn bị lên đường, ở nơi mãnh hổ xuất hiện có một gò núi nhỏ, trên gò núi đó là một tượng điêu khắc đá đen có hình đánh mãnh hổ, trông rất xưa cũ, không khác gì bảo vật tiền triều, nhìn rất giống kiểu cách của thời Tần Hán.

Mà hổ đá kia chẳng phải vậy chết, nó là vật sống, đôi mắt đen như mực chăm chú nhìn đám người Lý Tu Viễn rời đi.

Đợi khi Lý Tu Viễn đi rồi, thân thể nó mới khẽ động, xoay người biến mất trong rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Không Ổn Rồi

Trải qua việc vừa rồi, trên đường đi Lý Tu Viễn cẩn thận hơn nhiều. Trong lòng hắn nảy lên nghi hoặc, vì sao phụ cận Quách Bắc huyện lại có mãnh hổ?

Trong vòng mười mấy năm nay, không có tin tức gì về việc hổ đã thương người, vậy mà hiện tại, hắn lại đụng phải mãnh hổ trong rừng nhỏ, mắt hổ lại màu đen, trông chẳng giống lão hổ thông thường chút nào.

Lý Tu Viễn quyết định sẽ hỏi sư phụ mình một phen.

Chỉ chốc lát sau, đoàn người đã tới Hạ Hà thôn, đang đi trên đường núi nhỏ để tới đạo quán.

- Là đại thiếu gia? Sao ngài ấy về sớm như vậy, chưa tới mười ngày mà.

- Đại thiếu gia hảo.

- A, đại thiếu gia thật uy phong, từ đâu săn được một đầu hổ kia kìa.

Thời điểm đi ngang qua thôn, thôn dân tranh thủ hỏi vài câu, Lý Tu Viễn cũng chỉ gật đầu xem như đáp lễ.

Thời điểm đi tới một căn nhà nhỏ, hắn gặp được Đỗ quả phụ từng được mình cứu kia, nàng đang ngồi trước nhà phơi nắng, thuê thừa với vài phụ nhân khác.

Thấy Đỗ quả phụ, hắn không khỏi nhớ tới tiên nữ chân trần mình từng gặp ở Lan Nhược Tự.

- Đúng là giống thật.

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua gương mặt trắng nõn của Đỗ quả phụ, so sánh với tiên nữ lúc trước cũng chẳng kém là bao, chỉ là khí chất có khác biệt lớn, xem ra huyền tượng đều sinh ra từ tâm trí của người lâm vào đấy.

Có điều, chẳng lẽ tiên nữ chân trần chính là Đỗ quả phụ trong tiềm thức của hắn?

Ngay lúc này, Đỗ quả phụ nghe thấy tiếng ngựa vàng liền nhìn ra ngoài cửa theo bản năng, đúng lúc lại đối diện với ánh mắt của Lý Tu Viễn. Bốn mắt nhìn nhau, tựa hồ có tình cảm lưu luyến.

Đỗ quả phụ né tránh ánh mắt đối phương, trên mặt hiện lên thần sắc xấu hổ, không dám nhìn thẳng Lý Tu Viễn.

Sau đó nàng lấy lại dũng khí, ánh mắt mang theo vài phần động lòng, khi nhìn về phía Lý Tu Viễn đã thấy hắn cười thiên lý câu rồi đi cùng hộ vệ, chạy về phía đạo quán trên núi.

- Nhìn đi, nhìn đi, đại thiếu gia vừa nhìn ngươi đấy.

Một phụ nhân ngồi bên cạnh trêu ghẹo:

- Ngươi còn nói đại thiếu gia không để ý ngươi, ta thấy rõ ngài ấy có ý với ngươi đó, bằng không sao mỗi lần đi ngang qua cũng nhìn ngươi chứ.

Khuôn mặt Đỗ quả phụ có chút đỏ, nàng không hề phản bác, vừa thêu vừa nói:

- Ta còn có việc, không bồi các người nữa.

Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Đội Đỗ quả phụ khuất dạng, chúng phụ nhân vừa cười vừa nghị luận:

- Ta thấy Đỗ quả phụ đã nghĩ tới chuyện sẽ hầu hạ đại thiếu gia rồi, chỉ chờ ngài ấy gật đầu thôi.

- Chẳng phải sao, tâm tư của nàng dù có mắt mù cũng nhìn ra, lại nói, gia thế đại thiếu gia hiển hách như vậy, tướng mạo đường đường, tuấn tú lịch sự, có nữ nhi gia mà không động tâm, đừng nói Đỗ quả phụ, nếu ta trẻ lại mười mấy tuổi, chỉ sợ cũng khăng khăng một mực đi theo ngài ấy.

- Ha ha, lúc ngươi trẻ lại, chỉ sợ đại thiếu gia còn đang bú sữa.

Một phụ nhân ngồi bên cạnh cười nói.

Giờ phút này, Lý Tu Viễn đã tới trước đạo quán.

- Các người hộ tống tới đây là được rồi, không cần đợi ở chỗ này chờ ta, về phủ trước đi.

- Thế nhưng nếu đại thiếu gia gặp nguy hiểm gì thì sao?

Hộ vệ trầm nghĩ:

- Hình như gần đây có chút không yên, vẫn nên giữ lại vài người bảo hộ đại thiếu gia đi.
- Không cần, sư phụ muốn thanh tu, các người ở chỗ này sẽ nháo tới ông ấy.

Lý Tu Viễn:

- Lại nói, mãnh hổ đã giết chết, còn cái gì có thể uy hiếp được ta, các người không cần lo lắng, về phục mệnh với phụ thân ta đi.

Bọn hộ vệ do dự một chút, chỉ đành chấp tay cáo lui.

Cùng lúc đó tiếng vó ngựa cũng vang lên, hộ vệ dọc theo đường cũ trở về.

- Sư phụ, ta về rồi.

Lý Tu Viễn vừa vào đạo quán liền mở miệng nói.

- A, sư phụ, người thăng thiên rồi?

Lý Tu Viễn dạo một vòng trong đạo quán, phát hiện phía trên không có một lão đạo mặc đạo bào vớ vẫn cười trên tiên hạc phi hành, tiệc hạc cũng chẳng phải vật sống là tạo thành từ lá sen. Dường như được thi triển đạo thuật nên có thể nâng một người bay lên.

- Sư phụ, người tu luyện mấy chục năm cũng rồi.

Lý Tu Viễn có chút mừng rỡ hô.

Xem ra cũng không phải sư phụ không có bản lĩnh.

Đạo nhân mù nghe Lý Tu Viễn hô liền lão đảo một chút, suýt nữa thì đạo tâm không ổn định mà ngã từ trên cao xuống.

- Đồ nhi ngoan, con muốn mưu hại sư phụ à, đột ngột hô lớn như vậy, xem chút nữa phá hư đạo thuật của sư phụ.

Đạo nhân mù lau mồ hôi lạnh trên trán, ra lệnh cho tiên hạc chậm rãi bay xuống.

Có điều khi đạo nhân mù bay xuống tới hiên nhà thì tiên hạc đột nhiên rời rạc, háo thành từng tán lá sen rơi xuống, đạo nhân mù kinh hô, rớt cái đập xuống đất.

- Sư phụ, đạo thuật của người tu luyện không tới nơi tới chốn, mất linh rồi.

Lý Tu Viễn vội vàng tới đỡ đạo nhân mù.

Đạo nhân mù vịn eo nói:

- Đánh rắm a, sao đạo thuật của vi sư mất linh được, là đến gần người nên không dùng được nữa, người mới đi được mấy ngày đã về, vi sư còn muốn thanh tịnh thêm vài hôm nữa.

- Là thế này, trong phủ con gặp chút chuyện lạ, muốn hỏi sư phụ một phen.

Lý Tu Viễn nói.

- Có chuyện gì lại muốn hỏi ta?

Đạo nhân mù lắc lư đi tới ghế nằm, thở một hơi dài rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

Lúc này Lý Tu Viễn mới thuật lại hai chuyện vừa xảy ra trong phủ.

- Chuyện bạch thử không tính, chỉ là yêu quái có chút đạo hạnh, thả con mèo ra là dọa được nó rồi.

Dừng một chút, đạo nhân mù nói tiếp:

- Còn về bà đồng Vương, bà ta cũng có chút năng lực, có thể âm thần xuất khiếu, nhập và thể thân để du tẩu, còn thi triển Thần Quỷ Bàn Vận Pháp, đạo này cũng không tầm thường. Chỉ sợ bà đồng Vương gặp được cơ duyên gì đó, bằng không sao tu luyện nhanh thế được.

- Sư phụ nói đạo hạnh bà đồng không cạn, hẳn sẽ làm thêm chuyện gì đó đúng không? Con cũng không thể ở phủ mỗi ngày để trông bà ta được.

- Việc này cũng đơn giản thôi, bắt bà ta, đoạt đi pháp khí, giam vào tù vài tháng, không để bà ta bồi dưỡng, dùng khí dơ trong phòng giam phá rối âm

thần bà đồng Vương, vậy bà ta sẽ không thành pháp được, khi ấy đừng nói thi triển Thần Quỷ Bàn Vận Pháp, muốn xuất khiếu cũng khó.

Đạo nhân mù nói.

- Chỉ đơn giản như vậy?

Lý Tu Viễn ngây ra một lúc.

Đạo nhân mù tức giận:

- Không như con nghĩ đâu, người tu đạo có nhiều nơi không thể tới, tùy tiện thi pháp sẽ làm ảnh hưởng căn cơ, nếu không sao vì không ở Lý phủ cho tiện, lại phải tới đạo quán nhỏ ở Hạ Hà thôn thanh tu?

- Mặc dù phương pháp này tốt nhưng đêm qua bà ta đã chạy trốn rồi, giờ chẳng biết tìm ở đâu.

Lý Tu Viễn nói:

- Không phải sư phụ được gọi là thần toán thiên hạ à, có thể tính toán được vị trí của bà đồng Vương không?

- Ha ha, việc này cũng đơn giản thôi, cuối cùng đồ nhi cũng nhớ tới vì sư có bản lĩnh gì rồi, nếu con có việc muốn nhờ, hôm nay vì sư liền triển lộ một chút bản lĩnh, để con biết tên tuổi ta không phải hư danh.

Đạo nhân mù cười ha ha một tiếng, giống như thần côn ven đường mà bấm tay tính toán, thỉnh thoảng còn ồ lên một tiếng nghi hoặc, lúc thì khuôn mặt chột kinh ngạc.

Thấy bộ dáng sư phụ nhà mình như thế, trong lòng Lý Tu Viễn có cảm giác như bị lừa.

“Chờ một lúc nữa có khi nào sư phụ vỗ đùi kinh hô một tiếng, hồng bát hoặc không ỏn không? Sau đó lại bắt đầu lừa gạt tiền tài.”

Lý Tu Viễn âm thầm suy nghĩ.

Hắn chưa kịp nghĩ xong thì đạo nhân mù chột vỗ đùi, hoảng sợ hô:

- Không ỏn, rất không ỏn.

- ...

Lý Tu Viễn bó tay.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Long Phượng

Dù biết sư phụ từng ở đầu đường xem bói, có điều khi tận mắt chứng kiến, khóe miệng Lý Tu Viễn không nhịn được giật một cái.

Bất quá hắn vẫn nhịn được xúc động muốn tuôn trào trong lòng, tâm bình khí hòa nói:

- Sư phụ tính được gì mà giật mình như thế.

Đạo nhân mù lắc đầu:

- Bà đồng Vương có gì đó cổ quái, rất cổ quái, không ỏn, thật sự không ỏn, sư phụ đoán mệnh nhiều năm lần đầu tiên gặp được.

Thấy dáng vẻ muốn nói lại dừng của đạo nhân mù, Lý Tu Viễn cảm thấy sư phụ ngày càng giống thầy bói lừa gạt người, không, không phải giống mà là đúng như vậy.

Mười mấy năm trước sư phụ từng bày quầy xem bói ở huyện Quách Bắc.

- Có chuyện gì sư phụ cứ nói thẳng, đừng có thừa nước đục thả câu.

Lý Tu Viễn nói.

Đạo nhân mù lắc đầu:

- Vương bà kia hẳn đã chết vào đêm qua, đã là tử nhân, sư phụ tính được tuổi thọ bà ta đã hết, không còn ở nhân thế.
- Chết, chết rồi ư? Sao có thể, đêm qua Vương bà bị con phá đạo thuật, vì có tật giết mình mà đêm khuya trốn khỏi huyện thành, sao lại chết được?

Lý Tu Viễn cả kinh.

- Có lẽ do đạo thuật phản phệ nên trọng thương, lúc chạy khỏi huyện thành mới chết.

Đạo nhân mù nói tiếp:

- Cụ thể canh giờ nào vi phạm không tính ra chính xác được, dù sao tin tức quá ít, chỉ có thể thông qua ba quyền đạo thuật mà xem xét một phen.

Nói xong đạo nhân mù chỉ và ba quyền đạo thuật Lý Tu Viễn để trong ngực

- Không phải sư phụ mù ư, sao lại biết con đêm theo thứ này.

Lý Tu Viễn nói.

Đạo nhân mù nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Mất vì sư không tốt chữ không phải mù, đã nói với con bao nhiêu lần, đợi khi vi sư tới được Kim Đan, đừng nói mất mù, ngay cả cánh tay bị đứt cũng có thể mọc ra lại.

- Sư phụ xem ba quyền sách cổ này bằng cách nào?

Lý Tu Viễn lấy đồ ra và.

Sau khi đạo nhân mù nhận lấy, sờ trang bìa rồi cười khà khà:

- Âm Thần Tu Luyện Pháp, Thần Quỷ Bàn Vận Pháp, Âm Hồn Nhập Mộng Pháp, những thứ này đều là đạo thuật thô thiển mà thôi, không được tính là cái gì, đạo thuật vi sư cao gấp trăm ngàn lần, sao thế, thấy mấy thứ này đồ nhi con muốn tu đạo rồi?

- Con cảm thấy tập võ không có tiền đồ gì lớn.

Lý Tu Viễn thở dài:

- Đây là do ta có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, nếu không có, chỉ cần một Thần Quỷ Bàn Vận Pháp đã có thể giết chết con.
- Ừm.

Đạo nhân mù sờ râu dưới hàm, dường như suy nghĩ gì đó.

- Hiện tại võ kỹ của con không tệ, có lẽ cũng đến lúc tiếp xúc với việc tu đạo rồi.
- A, sư phụ chịu dạy con?

Lý Tu Viễn vui vẻ nói.

Đạo nhân mù lắc đầu:

- Không phải vì sư dạy con mà là tổ sư gia dạy, người truyền cho con cái gì, con liền tu luyện cái gì, đây là quy củ bản môn, vi sư chỉ có thể dẫn con vào cửa.

- Chẳng phải người nói tổ sư gia đã độ kiếp phi thăng rồi sao?

Lý Tu Viễn.

- Mặc dù tổ sư gia đã phi thăng nhưng lưu lại phương pháp truyền đạo, hôm nay vi sư dẫn con đi gặp tổ sư gia.

Đạo nhân mù nói xong đứng lên, đi vào trong đạo quán:

- Bây giờ con đi cùng vi sư.

Lý Tu Viễn vừa nghi hoặc vừa hiếu kỳ, đi theo đạo nhân mù tiến vào đạo quán.

- Ngồi xuống đi.

Đạo nhân mù chỉ chỉ bỏ đoàn dưới chân.

Sau khi Lý Tu Viễn ngồi xuống liền thấy đạo nhân mù lấy một cái đai lưng ngọc từ đạo quán rồi đeo lên người hắn.

- Sư phụ, đây là cái gì?

- Thứ này được luyện chế từ cuồng rốn của con, có thể khóa Thất Khiếu Linh Lung Tâm lại, nếu không sao vì sư thi triển đạo thuật được.

Đạo nhân mù nói.

Lý Tu Viễn hỏi:

- Vật này có thể khắc chế con?

- Đạo thuật vẫn vô dụng với con, không phải khắc chế mà là hạn chế.

Đạo nhân mù nói:

- Còn nhớ cách hô hấp vì sư từng dạy con không?

- Nhớ kỹ.

Đạo nhân mù gật đầu:

- Bắt đầu đi.

Mang theo vài phần hiệu kì cùng chờ mong, Lý Tu Viễn bắt đầu hô hấp, thời gian nhập định dần trôi qua.

Cùng lúc đó, hết thảy cảm giác bên ngoài dần biến mất, cả người giống như lâm vào cảnh giới kỳ diệu, kết hợp giữ việc ngủ mơ và thanh tịnh.

- Đi ~!

Chợt, đạo nhân mù quát khẽ một tiếng bên tai Lý Tu Viễn.

Bỗng nhiên, Lý Tu Viễn cảm giác xung quanh trời đất quay cuồng, ngay sau đó bên tai truyền đến âm thanh cuồng phong gào thét, từng trận hàn phong đánh vào người, khiến hắn lạnh run.

Theo bản năng Lý Tu Viễn mở mắt ra, lúc này lập tức chấn kinh, hắn đang bay trên mây.

- Này, này.. chuyện gì xảy ra...

Trong lòng Lý Tu Viễn rung động.

Mới hoảng hốt xong liền thấy mình đang bay trên chín tầng mây.

- Đây là âm thần xuất khiếu, chớ có sợ hãi.

Âm thanh đạo nhân mù vang lên bên tai.

Có điều nhìn quanh hắn chẳng thấy ảnh đạo nhân mù đâu cả.

- Sư phụ đâu rồi?

Lý Tu Viễn hỏi.

Đạo nhân mù lên tiếng:

- Tất nhiên vì sư phải ở đạo quán bảo vệ nhục thân của con. Đồ nhi yên tâm, không có gì đâu, con là thánh nhân tòng sinh, âm hồn xuất khiếu tự có trời đất bảo vệ, chẳng ai dám thương tổn con cả.

Dường như để an ủi hắn, sau khi cuồng phong thổi qua, trời đất dần trở lại bình thường, đồng thời, hào quang màu tím bao phủ bốn phương tám phía xung quanh Lý Tu Viễn. Ánh mặt trời phía xa xa cũng bị mây trắng che khuất, trở nên nhu hòa hơn, khiến âm hồn hắn vô cùng ấm áp thoải mái, không thấy lạnh hoặc khó chịu nữa.

"Gào ~!"

Trong lúc phi hành, chợt Lý Tu Viễn nghe được tiếng long ngâm, thân ảnh Thương Long xuyên thẳng qua bầu trời.

Vì hào quang ngăn trở nên Lý Tu Viễn không thấy rõ, chỉ thấy một đạo bóng dáng mơ hồ.

"Dát ~!"

Kèm theo tiếng rỗng ngậm, ở một hướng khác là tiếng Phượng Hoàng hét vang, thần điều bảy sắc vũ cánh mà bay xẹt qua Lý Tu Viễn.

- Rỗng? Phượng Hoàng?

Lý Tu Viễn kinh hãi.

- Con đừng sợ, đó cũng chẳng phải chân long chân phượng thật sự, mà là lực lượng được ngưng tụ ra từ thiên địa, là trời xanh phái tới bảo vệ con, hộ tống con âm thầm xuất hành.

Đạo nhân mù có chút chua chua nói.

- Sư phụ, sao ngữ khí của người nghe chua chát thế, có phải ghen tị với đồ nhi không?

Lý Tu Viễn hỏi.

Khóe miệng đạo nhân mù giật một cái, gượng cười:

- Sao có thể, vì sư là người tu đạo, không tham lam mấy thứ hư vinh này.

Người khác tu đạo, lần đầu âm hồn xuất khiếu đều phải trải qua kiếp nạn, tốt một chút thì âm phong thổi tan âm hồn, xấu hơn thì kinh lôi nổ vang, đánh cho âm hồn xơ xác, phải bắt đầu lại từ đầu, nếu có công đức bên người, trời xanh sẽ che chở, giảm bớt kiếp nạn mà thuận lợi nhập đạo, người bình thường là khó khăn trùng điệp, âm hồn vừa ra là tranh mệnh với trời, thượng thiên sẽ không để ý tới mấy phạm nhân này.

Có điều Lý Tu Viễn không giống, hắn có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, thánh nhân trời sinh, nếu chết ngoài ý muốn cũng trở thành chính thần nơi Thiên Đình.

Chú định không thành thần cũng là nhân vật bất phàm. Khi âm hồn xuất khiếu, đừng nói kiếp nạn, thượng thiên còn phải rỗng phượng xuống hộ tống.

Cái gì âm phong hay kinh lôi đều chẳng thấy, sao đạo nhân mù không hâm mộ cho được.

- Con còn phải bay bao lâu nữa? Đồ nhi cảm thấy đã sớm bay khỏi thế gian rồi.

Lý Tu Viễn nói.

- Ha ha, chẳng phải con từng nghe một câu, ngoài tam giới, không thuộc ngũ hành à, hiện tại con đang ở ngoài tam giới, đi tới một nơi khác.

Đạo nhân mù nói.

- Đến nơi đó vì sư sẽ không thể truyền âm cho con được, có thể học được cơ duyên gì, tu đại đạo ra sao, hết thầy đều dựa vào chính con. Nhớ kỹ, con chỉ có một nén nhang, hết thời gian này, vì sư sẽ gọi âm hồn con về, mặc kệ khi đó có việc gì đều phải về, bây giờ âm hồn con còn rất yếu, không thể rời khỏi nhục thân một thời gian dài. Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vì sư phải gánh nhân quả rất lớn.

- Sư phụ yên tâm, con sẽ về đúng lúc.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu, thật ra trong lòng hắn cũng có chút sợ.

Bạn đang đọc truyện *Liều Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Nhân Sơn Đại Đạo

Âm hồn cười Phượng Hoàng, được Thương Long hộ vệ bay thẳng lên mây xanh. Hiện Lý Tu Viễn không biết mình sẽ bay tới đâu nhưng hắn cảm thấy sư phụ hắn đã định hướng sẵn cho mình, dù hắn không biết gì nhưng đường đi thẳng tắp, không có bất kỳ sai lầm gì.

Âm hồn như bị thứ gì tiếp dẫn đồng dạng. Chỉ một lát sau sau đó, cả người Lý Tu Viễn chọt tiến vào một đoàn sương mù dày đặc.

Sương mù nặng nề đến mức đưa tay không thấy được năm ngón, khiến người ta nháy mắt lạc đường, không biết phải bay tới đâu.

- Sao ở đây lại có sương mù?

Lý Tu Viễn khó hiểu, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi đám sương mù này.

Thế nhưng phạm vi bao phủ của sương mù dường như rất lớn, phải bay một lúc mới thoát khỏi.

- Là một tòa đại sơn.

Bỗng dưng, sương mù tán đi, toàn đại sơn dần hiện ra trước mắt hắn.

Trong làn sương mù, đại sơn liên miên nhấp nhô, không biết cao bao nhiêu mà xuyên thấu qua mấy tầng mây xanh, nối liền trời đất, chẳng thấy điểm cuối là đâu, bên cạnh núi cao là từng đàn tiên hạc mơ hồ vô cánh, hót vang thánh thót.

“Hạc hót chín tầng trời, âm thanh tựa thiên tiên!”

Chẳng biết từ đâu, trong đầu Lý Tu Viễn chợt hiện lên một câu thơ cổ.

“Chẳng lẽ đây là nơi ta cần tới? Tòa tiên sơn phúc đại kia.”

Lý Tu Viễn trầm nghĩ trong lòng.

Hiển nhiên, Lý Tu Viễn đoán không sai, lúc này mây mù quanh thân hắn giảm xuống, dần dần xuống ngọn tiên sơn kia, giờ phút này Thương Long không thấy đâu, dần biến mất trong mây mù, mà Phượng Hoàng cũng dần trở nên nhạt nhòa, dần biến mất khỏi thiên địa.

"Đạp đạp ~!"

Thân thể Lý Tu Viễn lao đảo mấy cái, rơi vào cánh rừng trên núi.

Hắn đưa mắt nhìn quanh bốn phía, khắp nơi xung quanh lộ ra vẻ bất phàm, cây là ngọc thụ xanh biếc óng ánh, lá là phi thủy nhẹ nhàng phát sáng, xung quanh mây mù lượn lờ, hương thơm kỳ dị bay thoảng qua khiến cả người thanh lương, tạp niệm như bị diệt trừ sạch, cả vùng trời phía trên.

- Không xong rồi.

Lý Tu Viễn thấy một đàn tiên hạc bay ngang trời, một đồng phân lớn thi nhau rớt xuống.

May mà hắn né kịp nên chưa bị dơ người.

Bất quá khi phân chim rơi xuống đất, Lý Tu Viễn quan sát liền thấy kia là một đồng bạc, không phải vật ô uế gì.

- Đến cùng thì đây là mộng cảnh hay thật sự tồn tại?

Lý Tu Viễn có chút khó hiểu, cảm thấy mọi thứ đầy vẻ thần dị, khiến hắn vô cùng hiếu kỳ.

- Đúng rồi, thời gian ta lưu lại đây có hạn, chỉ được một nén nhang, nhất định phải nhanh chóng tìm chút cơ duyên.

Lúc này Lý Tu Viễn chợt nhớ tới lời sư phụ dặn. Hắn đè ép sự hiếu kỳ trong lòng, bắt đầu đi xuyên qua cánh rừng, tự mình tình kiếm cơ duyên.

Có điều tìm một hồi lâu, Lý Tu Viễn cũng chẳng thấy có chỗ nào đáng lưu ý, dường như nơi này chỉ là cánh rừng hoang dã, căn bản chẳng có vết tích hoạt động gì của con người.

Vậy hắn kiếm ai mà hỏi đây?

- Thật là, người tu đạo đều thích thừa nước đục thả câu, sao sư phụ lại đưa ta tới đây chứ, hại ta cứ kiếm loạn như con ruồi mất đầu.

Lý Tu Viễn khẽ lắc đầu nói, có điều sau đó vẫn đi tiếp.

Bỗng dưng, Lý Tu Viễn thấy được dấu vết của ai đó để lại.

Một gốc ngọc thụ đứng thẳng, trên ngọc thụ là cây búa, kế bên là bàn cờ vây, xung quanh chẳng có chút bụi nào, hình như có người thường xuyên sử dụng.

Lúc này hắn muốn qua nhìn một chút, có điều đi tới một nửa, khoe mắt lại thấy kế bên có một ngọn núi nhỏ, dường như có người đang ngồi trên đấy.

- Hà, có người?

Lúc này Lý Tu Viễn đi ngang qua bàn cờ vây, hướng về phía bóng người đang ngồi kia.

Mất một lát, hắn đã tới trước núi nhỏ, ngồi trên ngọn núi nhỏ là lão giả râu tóc bạc trắng đang xếp bằng, lão giả như đang thưởng thức linh khí nhật

nguyệt, nhắm mắt vô cùng an tường, chẳng chút nhúc nhích.

- Chẳng lẽ đây chính là sư tổ?

Lý Tu Viễn mở miệng hỏi:

- Lão nhân gia cho hỏi, người là người tu đạo ở đây?

- Đúng vậy.

Lão giả nhắm mắt trả lời, âm thanh truyền đến từ bốn phương tám hướng.

- Có thể dạy ta tu đạo không?

Lý Tu Viễn thẳng thắn mà hỏi.

Lão giả cười nói:

- Thế gian có vô số đại đạo, ngươi không hỏi ta tu luyện đại đạo gì sao?

- Là tại hạ lỗ mãng, xin hỏi lão nhân gia này tu luyện là đại đạo gì?

Lý Tu Viễn thi lễ nói.

- Nhân Sơn đại đạo.

Lão giả cười nói.

Thần sắc Lý Tu Viễn thần sắc khê động, Nhân Sơn đại đạo ư?

Chẳng phải hai chữ Nhân và Sơn hợp lại thành chữ Tiên ư, chẳng lẽ lão nhân này là người tu tiên?

*Nhân: 人

**Sơn: 山

*Tiên: 仙

- Lão nhân gia, người có thể dạy cho con đạo này không?

Lý Tu Viễn nói.

- Gặp nhau tức là duyên, truyền lại cho ngươi cũng được thôi, ngươi nghe cho kỹ.

- Từ xưa tu đạo khó mà nói thành lời, đơn giản mà nói là thần khí chạy vào, cất chứa trong cơ thể. Nếu có thể kéo dài sẽ giúp tập niệm bị bài trừ, trở nên nhẹ nhàng không tạp chất, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt...

Âm thanh lão giả vang dội, vang vọng từ bốn phía đất trời, truyền thụ đại đạo cho Lý Tu Viễn.

- Ánh trăng và ánh nắng hợp thành cầu vồng, tự có long hổ hỗ trợ, nếu kiên định còn có thể trồng Kim Liên trong biển lửa... có thể trồng Kim Liên trong biển lửa, ha ha, đây chính là Nhân Sơn đại đạo, ngươi nhớ kỹ chưa?

Lý Tu Viễn im lặng lắng nghe, lúc này chẳng thể tự kiềm chế dần trở nên mê man, từng đạo chân ngôn không ngừng quanh quẩn trong đầu hắn.

Trong lúc hắn hốt hoảng, chẳng biết qua bao lâu, một tiếng quát vang dội bên tai.

- Đồ nhi, đã hết một nén nhang, con không về còn đợi tới khi nào?

Đây là âm thanh của đạo nhân mù.

Lý Tu Viễn giật mình, lập tức cảm giác được âm hồng bay lên, một đường bay về phía sau rồi khỏi tiên sơn phúc địa.

Thời điểm hắn bay ngược lại kia, xuyên qua màn sương mù, giờ phút này làm gì còn lão giả tu tiên gì đó, tại chỗ của lão giả kia hiện lên hình ảnh một ngọn núi nhỏ trụi lủi.

Trong lòng Lý Tu Viễn âm thầm ngạc nhiên, mặc dù lão nhân và nhà không còn nữa nhưng chân ngôn vẫn không ngừng quanh quẩn trong đầu hắn, thanh âm cứ như được in vào tâm trí, không xua đi được.

Thân hình hắn bay ngược lại, về mặt hốt hoảng, Lý Tu Viễn có chút mệt mỏi, nhắm hai mắt lại ngủ thiếp đi. Có điều chưa ngủ được bao lâu lại cảm giác có người lay động thân thể mình.

- Đồ nhi tính, đồ nhi tính.

Đạo nhân mù ở một bên lấy tỉnh Lý Tu Viễn.

Lúc này Lý Tu Viễn có chút mờ mịt mở mắt, phát hiện hắn đã về tới đại quán, chung quanh không còn mây mù, tiên sơn gì đó, chỉ sự phụ của hắn mà thôi.

- Con về rồi?

Lúc này Lý Tu Viễn mới hồi thần lại.

- Đương nhiên, chuyến đi này của con chỉ được chừng một nén nhang, nếu còn không về, chỉ sợ vì sư có gọi khản cổ cũng khó lòng cứu con.

Đạo nhân mù khẽ lắc đầu nói:

- May mà con không bị lạc, nếu con không phải thánh nhân trời sinh, chỉ sợ sẽ đi tới âm phủ làm bạn với quỷ hồn rồi, lúc ấy vì sư sẽ nợ một nhân quả thiên địa to lớn, xem chừng thiên lôi sẽ đánh ta không chừa tro cốt gì.

- Nguy hiểm như vậy?

Lý Tu Viễn giật mình.

- Ha ha, muốn nghe thánh nhân truyền đạo há chỉ có từng đấy nguy hiểm, nói thẳng một chút là muốn mạng người, từ xưa tới nay chỉ nghe Thi Thánh, Bình Thánh, Võ Thánh, có bao giờ nghe qua Đạo Thánh đây.

Đạo nhân mù nói.

- Có a, Lão Tử chính là Đạo Thánh.

Lý Tu Viễn đáp.

-

Đạo nhân mù:

- Lão Tử là đặc thù, vì thế vì sư rất chán ghét người đọc sách trong thiên hạ.

- Vì sao?

Đạo nhân mù thờ dài đáp:

- Biết quá nhiều, không dễ lừa.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Thiên Địa Bất Dung

Sau khi Lý Tu Viễn hồi hồn, hắn nghỉ ngơi một lúc rồi hoạt động cho máu huyết lưu thông, xong xuôi tinh thần mới dần bình phục.

- Sư phụ, sao con thấy thân thể có chút dị thường...

- Nặng nề đúng không?

Đạo nhân mù đứng một bên cười tủm tỉm nói:

- Đồ nhi a, đây là hiện tượng bình thường, âm hồn nhập thể sao nhẹ nhàng được, phi thiên độn địa, ngao du thương minh tiêu diêu tự tại, trái lại thân thể thì nặng nề dơ bẩn, tựa như một lồng giam nhốt âm hồn bên trong, không được tự do bay nhảy, sau khi âm hồn xuất khiếu quay về tất nhiên sẽ thấy khó chịu.

- Quen rồi sẽ không sao nữa, dù sao âm hồn không thể rời khỏi thân thể.
- Thế nhưng sao con lại ngưng tụ...

Lý Tu Viễn hỏi.

- Vì sao lại ngưng tụ thành âm hồn đúng không?

Đạo nhân mù cười khà khà giải thích:

- Những năm nay con dùng phương pháp hô hấp thổ nạp, đó là một trong những phương thức tu đạo, chỉ là con không biết thôi, tu luyện mười mấy năm, lấy tư chất của con, âm hồn mà không ngưng tụ được thì nói nữa làm gì.
- Tốt, nguyên lai sư phụ luôn gạt con, nói con cái gì mà luyện Đồng Tử Công.

Lý Tu Viễn có chút tức giận.

- Đồ nhi a, vì sư cũng vì tốt cho con, nếu con tiếp xúc với nữ sắc quá sớm, tinh khí sẽ tán loạn, ảnh hưởng tới việc tu đạo, đừng nói ngưng tụ âm hồn, sợ rằng cầm Hồ Thấu Thôn Kim thương cũng khó.

Đạo nhân mù nói.

Sau khi nghe xong, Lý Tu Viễn cảm thấy rất có đạo lý, hần nhẹ gật đầu:

- Kiểu nói này của sư phụ chẳng khác nào bảo người nói dối để tốt cho con.
- Ngoan đồ nhi a, mấy năm nay vì sư đối xử với con thế nào con còn chưa rõ ư?

Về mặt đạo nhân mù nhiệt tình, bàn tay khoác lên trên vai đồ nhi nhà mình, cười híp mắt hỏi. Dường như ông cảm thấy dáng vẻ này của mình rất hiền lành thì phải, có điều hiền lành đây chẳng thấy, chỉ có hèn mọn, hèn mọn khó mà diễn tả được bằng lời.

- ...

Lý Tu Viễn hít vào một hơi:

- Sư phụ, người có việc cứ nói thẳng không được sao? Chỉ cần sư phụ không lấy tâm can con luyện thì chuyện gì cũng dễ nói.
- Khà khà, vậy vì sư nói thẳng.

Đạo nhân mù cười nói:

- Lúc âm hồn xuất khiếu, con đã tới tiên sơn đúng không?
- Đúng thế.
- Không ngại kể cùng vì sư chứ?

Đạo nhân mù nói.

- Làm gì có chuyện gì tốt, đồ nhi vừa tới liền có một bầy tiên hạc bay qua, đóng phân chim kia suýt nữa rớt hết lên người con, may mà con tránh kịp.

Lý Tu Viễn nói.

Đạo nhân mù khiếp sợ nhìn hần, ngón tay run rẩy chỉ vào đồ nhi nhà mình:

- Ngươi, ngươi lại có khí vận lớn như vậy, lớn phúc như vậy!
- Thiếu chút nữa là đóng phân rơi trên đầu con đó, sư phụ người còn bảo chuyện tốt?

Lý Tu Viễn nói.

- Ngươi thì biết cái gì, tiên sơn kia sẽ chẳng xảy ra chuyện ngươi về kể, dù là tiên hạc bay qua ị vật lạ lên đầu cũng là đại cơ duyên đấy

Đạo nhân mù nói.

Lý Tu Viễn cải chính:

- Sư phụ, vật lạ gì đó không phải thứ quý báu đâu, là một đồng phân a.

- Phân cái gì mà phân, người bị dị vật đập trúng, nhất định sẽ có được cách đặc đạo, con không thấy tiên hạc bay lượn trên không, qua sát đại địa trường sinh ư, đó cũng là ngụ ý của một loại đại đạo đấy.

Đạo nhân mù nói.

- .. Một đồng phân mà đại đạo, vậy con không tu.

Lý Tu Viễn nói.

Đạo nhân mù lòng đau như cắt:

- Không tu thì không tu, con kể tiếp chuyện xảy ra phía sau đi.
- Con gặp phải một cái bàn cờ vây được làm từ khúc cây, trên đó có một cây búa.

Lý Tu Viễn nói.

- Cái gì, con thấy được hai thứ?

Đạo nhân mù lần nữa hoảng sợ, bắt lấy vạt áo của Lý Tu Viễn quát:

- Đừng nói với vị sư hai thứ đó con đều không lấy thứ nào?
- Không, không có.

Lý Tu Viễn nói.

- Nghiệt đồ a.

Đạo nhân mù đầm ngực kêu rên, người ngoài nhìn vào không biết gì, còn tưởng Lý Tu Viễn làm ra chuyện gì đại nghịch bất đạo lắm.

- Sư phụ đừng la nữa, chẳng lẽ hai thứ kia là biểu tượng của đại đạo ư?

Lý Tu Viễn hiểu kì hỏi.

Đạo nhân mù nói:

- Đại thụ đã chặt chỉ còn lại búa, ngụ ý chẳng phải rõ ràng lắm ư, là đại đạo trường sinh a.
- Sao sư phụ lại giải thích như vậy?
- Đại thụ có vòng đời, một năm là một vòng, già sẽ héo úa mà chết, nếu nửa đường chặt cây, chẳng phải tuổi thọ sẽ không hết? Đây cũng có nghĩa là trường sinh bất tử, nếu người lấy cây búa kia về sẽ nhận được truyền thừa phương pháp trường sinh, ngày khác tu luyện thành tựu có thể chém đứt sinh tử, trường tồn cùng thiên địa.

Đạo nhân mù đau lòng che ngực, cảm thấy khó thở muốn chết.

- Vậy còn bàn cờ?

Lý Tu Viễn lại hỏi.

- Bàn cờ có hai nước, một đen một trắng, điều này đại biểu cho âm dương, bàn cờ là thiên địa, quân cờ là âm dương, đây là phương pháp tái tạo càn khôn, nếu con tu được đạo này, tương lai....

Đạo nhân mù còn chưa nói xong đã có đầm ngực dậm chân:

- Bây giờ nói có ích gì, con đâu có lấy về, con nói đây, sau cùng con học cái gì, cách thăng thiên không học, trường sinh không học, càn khôn cũng không học, người tu đạo trên thế gian này có gì mong ước hơn là được bay lên trời, trường sinh bất tử. Những thứ này con không học, con muốn tu đại đạo gì đây.
- Không phải đâu sư phụ, lúc ấy con tính chọn búa, có điều ánh mắt chợt quét qua, thấy một lão giả râu tóc bạc phơ ngồi trên đỉnh núi, vì vậy liền đi qua...

Lý Tu Viễn chưa nói xong, đạo nhân mù bỗng nhảy lên một cái, mắt trừng như muốn rớt ra.

- Một người ngồi ở đỉnh núi? Nghĩa là người cao hơn núi, đây là Nhân Sơn đại đạo? Con học cái này.

Nháy mắt mặt mũi đạo nhân mù trở nên ngưng trọng hơn hẳn.

- Đúng vậy, con học tu...

Lý Tu Viễn nói.

Có điều chữ tiên còn chưa nói xong đã bị đạo nhân mù che miệng hắt lại.

- Đạo này thiên địa bất dung, không thể nói, không thể nói, nói ra sẽ gặp đại nạn.

Đạo nhân mù thở dài một hơi, sắc mặt phá lệ ngưng trọng, thậm chí là có chút khản trương và sợ hãi.

Biểu cảm của Lý Tu Viễn tràn đầy nghi hoặc, vì sao không thể nói?

Đạo nhân mù giải thích:

- Đạo này không đầy đủ lại kỳ hựu, tương lai con sẽ biết, hiện tại vì sư chỉ nói được đến vậy?

- Vậy Nhân Sơn đại đạo có thể tu luyện đúng không?

- Tu luyện thì không sao. Con hữu duyên, nếu tu luyện cũng được.

- Vậy là tốt rồi.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu.

Nếu tu không sao, vậy liền tu luyện thôi, còn chuyện khác về sau tính tiếp.

- Đồ nhi a, con có biết vì sao hôm nay vì sư phải mạo hiểm truyền đại đạo cho con không?

Chợt, đạo nhân mù thở dài và nói.

- Không biết.

Đạo nhân mù:

- Bởi vì hôm nay con gặp yêu quái, yêu khí rất nặng, may mà vạn pháp bất xâm, con lại có một thân võ nghệ phòng thân, bằng không chỉ sợ khó thoát tai kiếp.

- Hôm nay, trên đường tới Hạ Hà thôn, đồ nhi gặp một con cạp, nó bị con đánh chết, lúc tới đây vốn muốn hỏi sư phụ một chút, vì đồ nhi thấy đôi mắt mãnh hổ rất cổ quái, thuần một màu đen, việc này khiến con hiểu kỳ vô cùng.

Lý Tu Viễn nói.

- Ha ha, gần Hạ Hà thôn làm gì có con cạp nào, bất quá là do đại yêu từ phương xa sai tới, ngay cả động vật có dương khí mạnh như vậy cũng thúc đẩy được, sợ rằng đạo hạnh đại yêu vô cùng cao, hơn ngàn năm ấy chứ.

Đạo nhân mù nói.

- Hơn ngàn năm?

Lý Tu Viễn nghe xong giật mình một chút.

Ở thế giới này đại yêu ngàn năm cũng chẳng phải càn rỡ hay củ cải đâu đâu cũng có, đại yêu có tu vi như thế rất hiếm có, toàn bộ thế giới Liêu Trai chứ có mấy con.

- Không có sai. Đạo hạnh ít nhất hơn ngàn năm, xem ra đại yêu kia đã phát hiện chỗ đặc thù của con, sợ sẽ có kiếp nạn.

Đạo nhân mù giải thích.

Lý Tu Viễn nói:

- Đã vậy sư phụ không liên thủ với con để tiêu diệt đại yêu ngàn năm kia?

- Nhân Sơn đại đạo của con chưa thành, không diệt nó nổi đâu, ngược lại sẽ lộ ra chuyện con có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, lúc ấy chuyện càng phiền toái hơn, bằng không tên kia sẽ không phải một đầu mãnh hổ rồi đó xét ngửi, đoán chừng sẽ là bầy hổ hay đàn sói gì đó.

Đạo nhân mù nói:

- Hơn nữa đạo hạnh vì sư không bằng nó, đấu pháp khó mà thắng...
- Ừm, quyết định vậy đi, vì sư chuẩn bị lên đường ngay hôm nay, về sơn môn trước.
- Sư phụ, người cũng sợ chết quá rồi, mới có vậy đã bị hù chạy.

Lý Tu Viễn nói.

- Nói mê sảng cái gì, vì sư muốn tới sơn môn lấy tiên đan, mượn cơ hội tranh thủ tu thành Kim Đan, sau khi thành công vì sư sẽ hóa tốc chạy về, bảo hộ con chu toàn.

Đạo nhân mù nói.

- Tiên đan kia là người dùng nước tắm khi bé của con luyện chế?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Đúng, là nó.

Khóe miệng đạo nhân mù co giật, cắn răng nghiêng lợi nói.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Rời Đi

Đạo nhân mù ở đạo quán hơn chục năm nay, hiện phải rời khỏi Lý Tu Viễn và nơi này, ông ta có chút không nỡ, dù sao cũng là con người chứ chẳng phải cỏ cây. Đầu có vô tình như a miêu a câu, ở chung lâu ngày cũng có tình cảm.

Dường như đạo nhân mù bấm đốt tay, cảm thấy nên gia tăng thực lực càng sớm càng tốt, vì thế mới muốn về sơn môn đột phá lên Kim Đan.

- Đồ nhi à, thế đạo ngày càng loạn, khó lòng đoán trước được chuyện gì, mà quý cũng ngày càng nhiều, con sinh sống ở huyện Quách Bắc có không ít yêu quái tà mị, chứ nói chi nơi khác, chỉ sợ càng tệ hơn. Thật mong loạn thế mau kết thúc, trả lại cho thiên địa một mảnh an bình.

Sau khi đạo nhân mù căn dặn lại có chút thương hại chúng sinh.

Mà Lý Tu Viễn nghe xong chỉ biết lắc đầu cười khò.

Thế giới Liêu Trai này có hòa bình bao giờ đây, loạn thế chẳng phải một phần do yêu ma quỷ quái lộng hành ư?

- Mấy năm nay vì sư đã biên soạn một quyển sách có tên là Yêu Ma Lục, ghi chép tất cả yêu ma quỷ quái ta đã gặp được hoặc nghe qua mấy năm nay, còn vài phương pháp khắc chế nữa, ở những trường hợp nhất định, cuốn sách này sẽ giúp ích cho con rất nhiều.

Nói xong đạo nhân mù đưa một cuốn sách cho Lý Tu Viễn.

- Cuốn sách này không thể tùy ý truyền ra, bằng không sẽ dẫn tới thù hận của yêu ma quỷ quái, bởi vì trong sách có cách khắc chế chúng, yêu ma quỷ quái sẽ không muốn nội dung trong này được truyền ra ngoài.

Sau khi nhận cuốn sách, Lý Tu Viễn thầm nghĩ:

“Nếu cuốn sách có thể xuất bản ra thật nhiều, mỗi người một bản, chẳng phải bá tính trong thiên hạ không còn sợ bị yêu ma làm hại ư.”

- Đúng rồi, con phải ráng giữ gìn Hồ Khẩu Thôn Kim thương kia, đó không phải bình khí tầm thường, đầu thương do Lôi Thần chùy chế tạo mà thành, cô cứng sắc bén, cắt sắt như bùn, thế nhưng con phải nhớ, thần thương không thể đụng lửa, Lôi Thần chùy bị phạm hỏa đốt sẽ nảy sinh biến hóa.

Đạo nhân mù suy nghĩ một chút, nhớ tới gì đó lại dặn dò một phen.

- Đồ nhi nhớ kỹ.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu, không nghĩ đầu thương Hồ Khẩu Thôn Kim toàn có lai lịch thế này.

- Vì sư còn nhiều thứ muốn dặn dò, đợi ta đi, mọi chuyện con phải tự chăm sóc, tuy con là thánh nhân trời sinh, phúc lớn mạng lớn nhưng cũng không thể

tránh khỏi đại nạn...

Đạo nhân mù lắc đầu nói, sau đó lại dặn dò thêm một phen, lúc này vung hai tay, thoải mái xoay người rời đi.

- Sư phụ bảo trọng

Lý Tu Viễn nói.

Có điều đi chưa được mấy bước, đạo nhân mù chợt quay về:

- Đứng rồi, đồ nhi, con còn ngân lượng không? Cho vì sư một ít, lần này về núi mà không đem quà về thì có chút khó nói, hẳn nên mang vài thứ gì đó đi, miễn cho vì sư bị mấy người sư huynh sư đệ kia quở trách.

- ...

Lý Tu Viễn thờ dài, lấy một thỏi vàng ra:

- Nếu không đủ, sư phụ tới phủ hỏi phụ thân con thì hơn.

- Đủ rồi, rất đủ. Khả khả.

Đạo nhân mù nhận được một thỏi vàng, hoan thiên hi địa rời đi, sau khi đi được một khoảng, ông bấm pháp quyết, thân thể thoáng cái biến mất không còn tung tích.

- Sư phụ này đúng là có đạo hạnh.

Lý Tu Viễn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Thế như... sao người lại nhất gan sợ chết thế kia?

Suy nghĩ một chút, Lý Tu Viễn lắc đầu, không nghĩ tới chuyện này nữa.

- Đứng rồi, còn chưa hỏi sư phụ về chuyện ở Lan Nhược Tự cùng với linh phù bảo vệ hộ trạch.

Bỗng dưng, Lý Tu Viễn như nhớ lại cái gì đó, chợt vỗ đầu, có chút ảo não rời đi.

Nhìn hấn lú lẫn chưa kia, đều do âm hồn xuất khiếu khiến hấn trở nên mơ mơ hồ hồ.

Bất quá sư phụ đã đi rồi, chỉ có thể chờ người quay về thôi.

Đạo nhân mù rời khỏi, bên trong đạo quán chỉ còn mỗi Lý Tu Viễn, hấn cũng không tính đợi ở đây, dù sao hấn tới đạo quán cũng vì tập võ, hiện tại không ai dạy, cũng không cần tiếp tục. Chỉ cần mỗi ngày hấn hoạt động gân cốt một chút, không để võ nghệ thụt lùi là được.

- Sắc trời vẫn chưa muộn, trở về huyện Quách Bắc thôi.

Lý Tu Viễn âm thầm suy nghĩ.

Hắn nhanh chóng đóng cửa đạo quán thật kỹ, cầm Hồ Khẩu Thôn Kim thương và cung Kim Nhận xuống núi.

Lúc tới nơi Lý Tu Viễn không giữ thiên lý câu lại.

Vì dựa vào thói quen thường ngày, hấn sẽ ở đạo quán tập võ hai mươi ngày, không có thời gian chăm sóc ngựa, vẫn luôn để hộ vệ dắt về, ai biết hôm nay phải rời đi sớm như vậy.

Sau khi thu thập một phen, Lý Tu Viễn liền đi bộ xuống núi, chuẩn bị trở về huyện Quách Bắc.

Thời điểm tới Hạ Hà thôn, hấn chợt thấy Lưu Lão Căn, một thôn dân trong thôn.

Như nghĩ tới gì đó, Lý Tu Viễn lên tiếng:

- Lưu Lão Căn, tới đây.

- Đại thiếu gia?

Lưu Lão Căn cười cười, vô cùng cung kính tiếp lên.

Lý Tu Viễn nói:

- Giúp ta làm một việc.
- Đại thiếu gia phân phó nhất định là chuyện tốt, xin đại thiếu gia chỉ dẫn.

Lưu Lão Căn nói.

Lý Tu Viễn chỉ lên đạo quán trên núi:

- Trong khoảng thời gian này sư phụ ta ra ngoài, không ở trong đạo quán, ta lo sợ không người quản lý sẽ hoang phế, người thường xuyên tới sắp xếp một phen, xong việc miễn cho người sáu tháng địa tô.

- Đại thiếu gia yên tâm, vấn đề này cứ giao cho ta, ta cam đoan sẽ quản lý đạo quán vô cùng sạch sẽ, ngay cả con muỗi cũng không để lọt con nào.

Lúc này Lưu Lão Căn có chút kích động nói.

Quét dọn đạo quán là chuyện không khó, nếu có thể miễn thuế sáu tháng cuốn năm thì tốt không chỗ nào kể hết.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu:

- Nếu sau sáu tháng sư phụ chưa về, người cứ tiếp tục quản lý, tiếp tục miễn địa tô cho người.
- Đa tạ đại thiếu gia, đa tạ đại thiếu gia.

Lưu Lão Căn cười đến mặt mũi nhăn nheo, liên tục tạ ơn.

- Ta đi đây, người cũng đi mau đi.

Lý Tu Viễn nói.

Lúc này Lưu Lão Căn mừng khấp khởi rời đi.

Lý Tu Viễn thấy bộ dáng kia của hắn, không khỏi cười cười, thế giới này nông dân đơn thuần như vậy đấy, miễn nửa năm địa tô liền vui vẻ vô cùng.

Bất quá, hắn không muốn phá hỏng sự đơn thuần kia, thế nên hắn chưa từng tùy tiện bỏ thí vàng ròng bạc trắng cho người nghèo, bởi vì Lý Tu Viễn thấy, cho người con cá không bằng dạy người bắt cá, có thể giúp họ lao động, cũng có thể kiếm được cái ăn, có sao không làm. Thời điểm hắn muốn rời khỏi Hạ Hà thôn, khi đi ngang qua cửa thôn liền gặp Vương thâm.

- A, đại thiếu gia, sao ngài lại ở đây?

Wang Shen nhìn thấy Lý Tu Viễn, vô cùng ngạc nhiên mà hỏi.

- Ta không đây thì ở đâu?

Lý Tu Viễn cười nói.

Wang Shen vội vàng đáp:

- Không, ta không có ý này, chẳng lẽ thời điểm đại thiếu gia xuống núi không gặp được muối từ nhà ta sao?
- Muối từ nào của người lên núi tìm ta?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Còn có thể là ai, là Đỗ quả phụ ngài từng cứu đấy, lúc trước thấy đại thiếu gia lên núi, nàng chuẩn bị rượu và thức ăn, muốn tới đạo quán cảm tạ ân cứu mạng của đại thiếu gia, đi cũng được một lúc rồi, chẳng lẽ ngài không thấy?

Wang Shen có chút hiếu kỳ mà hỏi.

- Xuống núi, lên núi chỉ có một con đường, ta không thấy Đỗ quả phụ.

Lý Tu Viễn lắc đầu nói.

- Sao lại kỳ quái như vậy, nếu không gặp thì muối từ nhà ta đâu rồi, chẳng lẽ lại bị Sơn Tiêu bắt mất.

Wang Shen trầm ngâm nói.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Lý Tu Viễn nhủ mày:

- Có thể là trong lúc nhất thời đã bỏ qua, làm gì có nhiều Sơn Tiêu như vậy, đầu Sơn Tiêu lần trước đã bị ta đánh chết, nếu nàng lạc trên núi, chỉ sợ khó lòng tìm về, ta vẫn nên quay lại nhìn một chút, tránh để nàng chờ không công ở đạo quán, dù sao người ta mời rượu vẫn là có ý tốt.

- Nếu đại thiếu gia có chuyện, ta thay đại thiếu gia đi một chuyến cũng được.

Vương thẩm nói.

- Không sao, ta tự đi một chuyến.

Lúc Lý Tu Viễn nói xong, trong lòng hắn mơ hồ có chút bất an.

Từ Hạ Hà thôn tới đạo quán chỉ có một con đường, thẳng tắp nối dia, nếu không gặp thì sợ rằng giống như Vương thẩm nói, đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này, Lý Tu Viễn quay lưng chạy ngược lên núi.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Quỷ Thất Cổ

Sáng sớm hôm nay, Đỗ Quả Phụ đã thấy Lý Tu Viễn trở về đạo quán, tâm tình vừa bình tĩnh không bao lâu giờ lại gọn sóng, nnafg không có lòng dạ nào may vá, chỉ muốn dành một ít thời gian đi thăm đại thiếu gia, thuận tiện xem xem ngài ấy có ghét bỏ sơn thôn quả phụ như nàng không?

Đặc biệt khi nghĩ đến lời mà mấy ngày trước Vương thẩm nói, càng khiến nàng thêm ngượng ngùng.

Nhưng cuối cùng Đỗ quả phụ vẫn không thể chịu được, chuẩn bị một ít đồ ăn nhẹ tinh xảo theo lời Vương thẩm, lấy thêm một bầu rượu như quà cảm tạ rồi bỏ và hộp thức ăn, cầm đèn lồng hướng đi về phía đạo quán.

Rời khỏi sơn thôn, trên đường tới đạo quán xuân tâm Đỗ Quả Phụ vẫn nhộn nhịp, vì có chút xấu hổ, khi đi nàng vẫn luôn cúi đầu.

Hôm nay Đỗ quả phụ cố ý tắm rửa sạch sẽ, ngay cả mái tóc đen bóng cũng gội qua, sau đó tết một cái đuôi sam thật lớn đặt bên vai, mái tóc chưa khô vẫn còn hơi ẩm ướt.

Hơn nữa hôm nay Đỗ Quả Phụ không mặc những bộ quần áo thường ngày mà một bộ quần áo mới, một chiếc váy thêu hoa màu xanh lam nàng rất ít khi mặc, chiếc váy có vẻ hơi chật chội, cảm giác bé hơn trước kia rất nhiều, phần áo trước ngực căng tròn, hơi dè nén như muốn xé rách vạt áo trước ngực.

Điều này làm cho nàng luôn phải cẩn thận kiểm tra xem có sơ xuất gì không.

- Sớm biết vậy ta sẽ không mặc chiếc váy này ra ngoài.

Trong lòng Đỗ quả phụ bất đắc dĩ thờ dài.

Nói như vậy nhưng nàng lại có chút ngượng ngùng cùng chờ mong gặp được đại thiếu gia, không biết đại thiếu gia có nhìn nàng nhiều thêm một chút hay không?

Chẳng phải đại thiếu gia nói chỗ này của mình rất lớn à?

Miên man suy nghĩ một phen, da mặt Đỗ Quả Phụ hơi đỏ lên, chỉ cảm thấy bản thân rất giống một người vợ nói xấu sau lưng chồng, chỉ là nếu người chồng tưởng tượng kia là đại thiếu gia, nàng lại nguyện ý vạ lần, chỉ sợ đại thiếu gia không thích mình thôi.

Cứ miên man suy nghĩ như vậy, đến lúc hồi thần mới phát hiện bản thân mình đã đi vào ngõ nhỏ.

Đỗ Quả Phụ phát hiện nàng đã rời khỏi đường lớn, men theo đường nhỏ bên sườn núi tới đây, nhìn xung quanh, Đỗ quả phụ phát hiện mình đã đi nhầm đường, tự mắng bản thân một tiếng rồi vội vàng trở về, chỉ sợ chậm trễ thời gian, rượu và thức ăn sẽ nguội mất.

Không được bao lâu, Đỗ Quả Phụ vô ý nhìn thấy cách đó không xa có một gốc cổ thụ khô héo, phía dưới gốc cây có một thiếu niên đang đứng, đối phương như đang vẫy tay gọi nàng.

- Là Đại thiếu gia.

Mắt Đỗ Quả Phụ sáng ngời vui mừng đi đến.

Thiếu niên đứng phía dưới cổ thụ không phải ai khác chính là Lý Tu Viễn nàng mong nhớ ngày đêm, giờ phút này Lý Tu Viễn mặc y phục màu đen, khoe miệng mỉm cười không ngừng phát tay ý bảo nàng đi đến bên này.

Trong lòng Đỗ Quả Phụ vui sướng, muốn tới gặp hắn nhưng đi được vài bước lại phát hiện phía trước không có đường, chung quanh cỏ dại mọc thành bụi tựa như thật lâu không ai đến nơi này.

- Sao đại thiếu gia lại ở đây?

Trong lòng nàng có chút nghi hoặc nhưng khi thấy Lý Tu Viễn không ngừng phát tay, trong lòng Đỗ Quả Phụ hơi lo lắng, vội vàng kéo váy dài, khó khăn đi qua khu đất hoang có cỏ dại rậm rạp để tới gốc khô thụ.

- Đại thiếu gi, sao ngươi lại ở nơi này?

Đỗ quả phụ vui sướng kêu lên, trên mặt có chút thẹn thùng.

Lý Tu Viễn mặc hắc y không nói gì, khoe miệng vẫn mỉm cười chỉ chỉ vào miệng Đỗ quả phụ, sau đó lại chỉ chỉ miệng mình, ý muốn thân thiết với nàng.

Nhất thời Đỗ Quả Phụ đỏ bừng mặt:

- Đại thiếu gia, sao được, ta chỉ là quả phụ. Hơn nữa ở nơi hoang sơn dã lĩnh này không tốt lắm.

Lý Tu Viễn mặc hắc y vẫn không nói gì, chỉ vào cái miệng nhỏ của Đỗ quả phụ, thần sắc lộ vẻ nôn nóng.

Đỗ Quả Phụ nhìn thấy đại thiếu gia, trong lòng mềm nhũn, e thẹn nói:

- Đại thiếu gia đừng nóng vội, ta đồng ý là được? Chỉ cầu đại thiếu gia đừng ghét bỏ ta.

Nói xong liền khiêng chân nhắm mắt lại, xuân tâm nhộn nhịp, cả người nóng bừng, mang theo một chút thẹn thùng và chờ mong chủ động dang miệng nhỏ, đâu có nửa phần không muốn.

Chỉ là lúc này Lý Tu Viễn lắc đầu.

- Làm sao vậy đại thiếu gia?

Đỗ Quả Phụ đỏ mặt nói.

Lý Tu Viễn chỉ mấy khối đá bên cạnh, lại dưới chân Đỗ Quả Phụ, ý muốn nàng đứng quá thấp, hôn không tới phải lấy tảng đá kê cho cao một chút.

- Đại thiếu gia ngươi không thể cúi xuống một chút sao?

Đỗ Quả Phụ nói.

Lý Tu Viễn vẫn không nói, lại chỉ tảng đá, sau đó chỉ vào miệng mình, vẻ mặt có chút nóng nảy, tựa như đã chờ không được.

- Đại thiếu gia ngươi nói cái gì cũng đúng, ta nghe ngươi không được sao?

Đỗ Quả Phụ sợ đại thiếu gia không thích mình, vội vàng cố hết sức dời mấy tảng đá tới bên cạnh, chất chồng lên nhau rồi giẫm lên, lúc này mới đứng bằng với Lý Tu Viễn.

Sau đó Lý Tu Viễn cười cười, tiến lên ý muốn hôn Đỗ Quả Phụ.

Đỗ Quả Phụ mang theo tâm tư thẹn thùng, chủ động ngược khuôn mặt lên.

Hai người môi kề môi hôn nhau, chỉ là Đỗ Quả Phụ cảm giác có mùi tanh hôi trong miệng, dường như mùi này là từ trong miệng của đại thiếu gia thì phải.

Buổi sáng đại thiếu gia ăn cá sao?

Đỗ Quả Phụ nghĩ như vậy nhưng giờ phút này, nàng lại cảm giác được hai tay đại thiếu gia mở ra ôm cổ của mình, dường như càng muốn ra sức đè hôn.

- Đại....đại thiếu gia.

Đỗ Quả Phụ như say như mộng, vẻ mặt ửng đỏ ngẩng đầu lên, nhiệt tình đáp lại.

Thời gian dần trôi, nàng chỉ cảm thấy đại thiếu gia ôm mình ngày càng chặt, khiến nàng có chút không thở nổi.

- Đại thiếu gia, để ta, để ta thờ một chút.

Đỗ Quả Phụ lăm bằm

Chỉ là Lý Tu Viễn không để ý đến nàng, vẫn ôm chặt nàng như cũ như chỉ muốn hôn nàng lâu hơn.

Dần dần, đỗ quả phụ chỉ cảm thấy ý thức của mình mơ hồ, bị đại thiếu gia hôn đến choáng váng, chỉ là nàng không ghét cảm giác này, chỉ cảm thấy ngã vào trong ngực đại thiếu gia như vậy cũng rất tốt.

Giờ phút này, gió lạnh thổi vào, cơ thể của Đỗ Quả Phụ đang đưa theo gió. Trong mơ màng nàng cảm thấy đại thiếu gia không ôm nàng vào trong ngực nữa.

Lúc này người ngoài nhìn vào sẽ chẳng thấy Lý Tu Viễn đâu, chỉ còn gốc khô thụ, phía trên nhánh của khô thụ có một sợi dây bằng rom, sợi dây buộc một nút thắt như dây dùng để thắt cổ. Mà cổ Đỗ Quả Phụ đang mắc trên vòng dây, bị nó gắt gao siết chặt, khuôn mặt nguyên bản trắng nõn giờ nghẹn đến đỏ bừng nhưng Đỗ Quả Phụ vẫn hồn nhiên không cảm giác được, mắt nhắm lại trên mặt không có thần sắc thống khổ, ngược lại còn lộ ra vài phần sung sướng cùng hưởng thụ, dường như đang lạc vào bên trong ảo cảnh, không hề hay biết chuyện bên ngoài, miệng nhỏ nhắn khẽ mở, cái lưỡi nhỏ xinh lộ ra ngoài, nước dãi chảy ra.

Mấy khối đá kê dưới chân không biết khi nào đã rớt xuống một khối.

Rất nhanh, theo thân hình Đỗ Quả Phụ lác lư đá kê dưới chân lại rớt xuống thêm một khối.

Lúc này, Đỗ Quả Phụ vẫn bị treo trên sợi dây rom, người hơi rung lên nhưng trong miệng còn thì thào tự nói:

- Đại, đại thiếu gia, người ôm ta chắc quá, ta có chút không thờ nổi.....

Lúc đầu Đỗ Quả Phụ còn có thể mở miệng thì thào. Một lúc sau, ngay khi lực cũng chẳng còn, cả người sắp ngất đi vì không thờ được.

Tuy nhiên thời điểm Đỗ Quả Phụ sắp không chịu được thì một bóng đen xuất hiện trên đầu nàng, như muốn chui vào cơ thể nữ nhân phía dưới.

“Hừ ~!”

Lúc này, một tiếng rít vang lên, một mũi tên đột nhiên từ xa bay đến cắt đứt sợi dây rom và xuyên qua bóng đen khiến nó bị cố định trên gốc khô thụ.

Bởi vì lực đạo quá lớn nên đuôi mũi tên vẫn còn run bần bật.

- Quý Thất Cổ lại dám ở trước mặt của ta mà tìm thế thân, có tin ta đánh nát hồn phách ngươi không?

Thanh âm trầm ổn hữu lực vang lên, một thiếu niên mặc cẩm bào cầm Tam Thạch Kinh trong tay, lưng đeo một cây đại thương, sải bước đi tới.

“Phù phù ~!”

Sợi dây thừng bị bắn đứt, Đỗ Quả Phụ lập tức rơi xuống đất.

Lý Tu Viễn thấy vậy liền vội đỡ nàng dậy, dò xét hơi thở của Đỗ Quả Phụ một chút, liền thấy hơi thở nàng mỏng manh vô cùng yếu ớt.

- Không ổn.

Sắc mặt hần đại biến, vội vàng buông cung tên, xé vạt áo của Đỗ Quả Phụ giúp nàng dễ thở hơn một chút.

Nhưng có vẻ chẳng có tác dụng gì, Đỗ Quả Phụ bị Quý Thất Cổ treo lên cây quá lâu, đã hôn mê.

Lúc này Lý Tu Viễn không quan tâm những thứ khác, bóp mũi nàng rồi hít vào một hơi, chuẩn bị giúp nàng hô hấp nhân tạo.

Không ăn thịt heo cũng thấy qua heo chạy, Lý Tu Viễn vẫn còn nhớ rất rõ một ít phương pháp cấp cứu từ kiếp trước, chưa đến nỗi đến thế giới này liền quên.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Cứu Đỗ Quả Phụ

Thấy Đỗ Quả Phụ chưa tỉnh Lý Tu Viễn hô hấp nhân tạo thêm vài lần rồi bấm huyết nhân trung của nàng. Vì kiếp trước không phải bác sĩ, Lý Tu Viễn chỉ biết những cách cấp cứu cơ bản này, đây cũng coi như cố hết sức.

Không biết do may mắn hay số mệnh của Đỗ Quả Phụ chưa hết, cũng có thể vì hấn chạy tới đúng lúc, ở phía xa bắn tên cắt đứt dây thừng, không để cho Đỗ Quả Phụ thất cổ thành công

- Khụ khụ.

Một tiếng ho nhẹ vang lên hơi thở của Đỗ Quả Phụ dần trở lại bình thường

Lại một lát sau Đỗ Quả Phụ mới từ từ mở mắt ra, khẽ nói:

- Đại, đại thiếu gia.

Thấy Lý Tu Viễn, ánh mắt Đỗ Quả Phụ hiện lên vài phần vui mừng nhưng chợt xấu hổ:

- Đại thiếu gia thật là, ôm người ta chặt như vậy, đến mức người ta sắp chết ngạt.

- Cái gì?

Lý Tu Viễn nói:

- Vừa rồi ta không ôm người, lúc này người bị quỷ mê hoặc, tự treo cổ ở nơi này, may ta tới đúng lúc, bắn một mũi tên đứt sợi dây thừng cứu người xuống, bằng không bây giờ người đã chết rồi.

- Nhìn xem, đây chính sợi dây thừng người dùng để thất cổ.

Vừa nói hấn vừa nhặt sợi dây thừng ở bên cạnh lên.

Không biết sợi dây thừng đã tồn tại bao lâu, trải qua bao nhiêu gió táp mưa sa lại có mùi tanh hôi nhàn nhạt.

Đỗ Quả Phụ nghe vậy lập tức kinh hãi ngồi bật dậy từ dưới đất, lúc nàng thấy đoạn dây thừng bị đứt, nhìn đầu còn lại của sợi dây trên nhánh cây khô, nghĩ tới việc mình vừa làm, nhất thời cả người đều ngây ngốc.

Tuy nàng chỉ là thôn phụ không có kiến thức nhưng từng nghe qua chuyện ma quỷ mê hoặc người.

Thấy Lý Tu Viễn không mặc hắc y, Đỗ Quả Phụ tin ngay.

Nhìn vạt áo bị hé mở cùng dấu vết bị người khác đụng chạm, nàng cảm thấy không còn mặt mũi gặp người khác, lúc này Đỗ quả phụ khóc rống lên:

- Ta không muốn sống nữa.

Trước mặt nam nhân mình thích lại làm chuyện xấu hổ như vậy, cộng với nàng vốn là quả phụ, lúc này chỉ muốn chết quách cho xong.

Đỗ quả phụ thét thảm một tiếng rồi đâm đầu vào hòn đá kê chân.

- Người điên rồi sao? Sao lại tự tìm đường chết như thế?

Cũng may Lý Tu Viễn lanh tay lẹ mắt, nhanh chóng vươn tay kéo lại, có điều không biết Đỗ quả phụ lấy khí lực từ đâu mà đẩy tay hấn qua, tiếp tục lao tới.

- Bịch ~!

Bởi vì lực kéo quá mạnh nên nàng không lao vào tảng đá mà lệch hướng đâm vào thân cây.

Đỗ Quả Phụ kêu lên một tiếng rồi ngất đi.

Lý Tu Viễn lập tức tới kiểm tra một phen, sau đó thở phào nhẹ nhàng, cũng may chỉ ngất đi chứ chưa chết.

“Đỗ quả phụ cũng thật trung trinh, cảm thấy bản thân bị quỷ làm nhục, xấu hổ và tức giận, muốn dùng cái chết để giữ gìn trinh tiết.”

Lý Tu Viễn khẽ lắc đầu, không biết nên nói nàng cương liệt hay ngu xuẩn mới đúng.

Quý Thất Cổ chỉ là tiểu quỷ, sao có thể thật sự mê hoặc con người, chẳng qua nó tạo ảo cảnh nhìn như thật, những ai có tâm trí không kiên định sẽ lạc vào trong đấy, những gì Đỗ Quả Phụ thấy lúc trước đều do nàng tưởng tượng ra, Đỗ quả phụ vì chuyện còn con đòi chết thật không đáng.

Đem an bài Đỗ Quả Phụ đang hôn mê qua một bên

Trong lòng Lý Tu Viễn lại nổi lên vài phần nghi ngờ hần nhìn cái bóng mà mình một tiền định cố định trên khô thụ, âm thầm suy nghĩ:

“Đây là quỷ sao? Vì sao trước kia ta không nhìn thấy hôm nay lại có thể nhìn thấy được?”

Suy nghĩ một lúc lâu hần nhìn chiếc đai ngọc ở trên người mình.

“Là chiếc đai ngọc này phong toả thất khiếu linh lung tâm không để khí tức của ta tản ra, nếu không, tiểu quỷ dạng này tìm cách trốn còn không kịp, sao lại dám xuất hiện trước mặt, trước kia sư phụ không thu hồi chiếc đai ngọc này chắc là muốn lưu lại cho ta.”

Lý Tu Viễn trầm nghĩ.

Lúc này, Quỷ Thất Cổ bị định ở trên khô thụ đang nhìn về Lý Tu Viễn, nó không ngừng chấp tay cầu xin tha thứ.

Lý Tu Viễn nhìn thấy không khỏi cười nhạt một tiếng:

- Quỷ Thất Cổ như người nhất định phải tìm một người làm kẻ chết thay mới có thể đầu thai chuyển thế, bằng không sẽ vĩnh viễn bị treo ở nơi này, loại quỷ trời sinh hại người lại còn xin ta tha? Hôm nay nếu ta không đến kịp lúc thì người đã hại chết nàng ấy, đến lúc đó người thì đầu thai chuyển thế còn Đồ Quả Phụ thì bị treo ở đây tìm người chết thay.

- Chuẩn bị hồn phi phách tán đi.

Lý Tu Viễn không chút thương hại, vì dù nó có đáng thương hay lương thiện ra sao thì chung quy nó vẫn là quỷ, chi cần là Quỷ Thất Cổ thì nhất định phải tìm một kẻ chết thay mới có thể đầu thai chuyển thế

Đây là trời sinh ác quỷ, giữ lại không được, nếu giữ lại chắc chắn sẽ có người gặp nạn.

Lý Tu Viễn lấy đá lửa, nhặt một nắm cỏ khô nhóm lên một ngọn lửa, thiêu sợi dây thừng và gốc khô thụ cháy lên cùng một lúc.

Dây thừng bị ngọn lửa đốt cháy trong làn khói tản ra một mùi tanh hôi khó ngửi còn có một tiếng kêu quái dị như là lệ quỷ u hồn đang gào khóc.

- Sư phụ nói không sai, thế đạo ngày càng loạn, ngay cả nơi gần đạo quán vẫn có một con quỷ, tuy chỉ là tiểu quỷ không có bao nhiêu đạo hạnh nhưng đủ để thấy có bao nhiêu yêu ma quỷ quái làm loạn dưới gầm trời này, tính như vậy, không biết có bao nhiêu bách tính gặp nạn, thế giới Liêu Trai này không giống những gì mình đọc được trong sách, nào có ma nữ báo ân, hồ yêu si tình ở nơi này chỉ có hắc ám vô cùng ác liệt.

Trong lòng Lý Tu Viễn trầm nghĩ, hần nhìn sợi dây đã cháy chỉ còn tro bụi rồi ôm Đồ Quả Phụ về đạo quán.

Hần không có trở về Hạ Hà thôn, nơi này cách đạo quán tương đối gần, hần bế Đồ Quả Phụ về đạo quán nghỉ ngơi, mọi chuyện chờ nàng tỉnh lại rồi nói sau.

Nếu nữ nhân này còn đòi chết đòi sống thì không tốt lắm, dù sao cũng là một sinh mạng, không thể không quản được.

Trở lại bên trong đạo quán, Lý Tu Viễn đặt Đồ Quả Phụ đặt ở trên cái giường lúc trước mình thường dùng để ngủ khi ở đạo quán rồi rời khỏi phòng ở ngoài cửa đã tọa. Nhìn thấy sắc trời còn sớm, trong lúc rảnh rỗi, hần vừa ngồi vừa hô hấp thổ nạp.

Nói cũng kỳ quái, từ khi tiến vào tòa tiên sơn thần kỳ kia, được đại đạo truyền thừa, trong lúc Lý Tu Viễn hô hấp thổ nạp, hần chỉ cảm thấy có một luồng khí nóng chảy từ bên ngoài thiên địa vào trong cơ thể

Ngắn ngủi trong chốc lát, hần cảm thấy khí huyết toàn thân sôi trào, trên dưới cơ thể tràn ngập khí lực, có tác dụng hơn hần khi hần tập luyện hàng ngày.

- Nguyệt Nạp Thanh Quang Nhật Nạp Hồng, Tụ Hữu Long Hổ Tương Bàn Kết.

Trong đầu Lý Tu Viễn đột nhiên xuất hiện một câu nói như vậy. Thế nhưng hần có một chút nghi hoặc, khi đạt được phương pháp tu hành trong đại đạo truyền thừa của tiên sơn có nói trước tu thân dưỡng tính, củng cố tinh thần. Sau đó bài trừ tạp niệm, ngưng tụ âm thần mới bắt đầu hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt.

Hình như hần đã bỏ qua mấy trình tự thì phải. Tuy nhiên, dường như nghĩ đến cái gì, Lý Tu Viễn liền hiểu vì sao mình lại bỏ qua một cái trình tự, mười mấy năm qua Lý Tu Viễn luyện quyền tập cước thật ra đó chính là tu đạo, đã ngưng tụ ra âm thần cũng có thể thổ nạp và hấp thu thiên địa tinh hoa, như vậy mới chân chính là người tu đạo.

“Xem ra sư phụ tiên nghi của mình đã đoán được từ trước, thật sự không lừa mình, đã sớm chuẩn bị thật kỹ càng tất cả, không để công sức mười mấy năm qua của hần trở nên uổng phí.”

Tĩnh tọa một lúc hoàng hôn liền buông xuống, trong lúc nhập định Lý Tu Viễn bị một tiếng khóc phía sau đạo quán truyền đến làm hần tỉnh lại.

- Đồ Quả Phụ đã tỉnh?

Hần bị quấy rầy không thể nhập định được chứ đừng nói đến tu hành, khó trách người tu đạo đều tìm nơi tĩnh lặng trong núi rừng để ẩn cư, bởi vì hồng trần lắm chuyện, căn bản không thích hợp để tu hành.

Chương 46: Thành Người Của Đại Thiếu Gia

Nghe tiếng khóc thút thít khe khẽ truyền ra từ trong phòng của Đỗ Quả Phụ, Lý Tu Viễn đứng dậy muốn đi vào phòng khuyên nhủ nàng.

Sau khi vào phòng, hắn nhìn thấy Đỗ Quả Phụ một bên vừa khóc vừa buộc một sợi dây lên trần, không biết nàng lấy đầu ra tẩm vải này mà treo ở lên.

Nàng thật sự muốn đi tìm chết à.

- Đỗ Quả Phụ, ngươi lại muốn làm cái gì vậy?

Trong giọng nói của Lý Tu Viễn mang theo vài phần nóng giận, quát.

Lúc trước hắn đột nhiên có linh cảm không lành mới quay về đạo quán tìm Đỗ Quả Phụ, vì cơ duyên xảo hợp mới cứu nàng một mạng, vậy mà g tính nàng vẫn muốn tìm chết khiến hắn thật sự tức giận.

Đỗ Quả Phụ vừa bước lên ghế gỗ muốn treo cổ tự xác liền bị Lý Tu Viễn quát một tiếng làm cơ thể nàng run lên, nàng đứng yên tại chỗ cúi đầu xuống không dám nói một lời, cũng không treo cổ nữa.

- Ta cứu ngươi không phải để ngươi tự sát, biết vậy lúc trước ta đã không cứu ngươi khi ngươi bị Sơn Tiêu bắt.

- Nhưng mà...Nhưng mà, ta không còn mặt mũi nào để gặp người khác nữa.

Đỗ Quả Phụ cúi đầu lau nước mắt, không dám ngẩng đầu nhìn Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn nói:

- Vì sao lại vậy, không phải ngươi thất cổ chưa thành công sao? Lúc này có gì mà xấu hổ, lại nói chuyện này trời biết đất biết, ta biết ngươi biết, ta không rảnh kể cho người khác, chỉ cần ngươi không nói, trong thôn sẽ không ai biết.

- Không, không phải chuyện này, mà là...là chuyện khác.

Đỗ Quả Phụ vừa khóc vừa nói.

- Nếu không phải chuyện này vậy thì là chuyện gì? Ngươi nói ra đi ta cho ngươi một lời khuyên.

Đỗ Quả Phụ vừa khóc vừa lắc đầu, chuyện này quá khó nói, nàng thật sự không muốn mở miệng nói ra

Lý Tu Viễn cố gắng khuyên nhủ:

- Ngươi không nói ra ta làm sao biết ngươi xảy ra chuyện gì, ngay cả ta ngươi cũng không tin được sao?

Đỗ Quả Phụ bị hắn truy hỏi hồi lâu cuối cùng cũng chịu nói ra, nàng vừa khóc vừa kể câu chuyện một cách đứt quãng, nói mình bị mê hoặc, trong lúc mờ hồ đã cùng nam nhân khác hôn nhau, vì thế không còn mặt mũi nào gặp người khác, chẳng bằng chết đi cho xong.

Lý Tu Viễn nghe xong có chút buồn cười:

- Thì ra chuyện này, ta còn tưởng là chuyện gì chứ, những chuyện xảy ra với ngươi trước đây tất cả đều là ảo ảnh, không có nam nhân nào ở cùng ngươi cả, ngươi chỉ bị Quỷ Thất Cổ mê hoặc tâm trí, từ đầu chỉ có mình ngươi bị treo trên cây thối.

- Không phải ngươi bị nam nhân ôm chặt mà là dây thừng siết chặt cổ, ngươi thật là hồ đồ ngay cả thật hay giả cũng chẳng nhận ra.

Đỗ quả phụ nghe được là giả, trong lòng có chút kích động, lại vội vàng hỏi:

- Nhưng mà đại thiếu gia nếu thật là giả vậy áo của ta tại sao lại bị xé vậy, Quỷ Thất Cổ kia sẽ không đem đồ của ta xé ra rồi mới giết chứ.

Lúc này Lý Tu Viễn ho khan vài tiếng nói:

- Cái này...không phải Quỷ Thất Cổ làm mà là ta thấy ngươi nghẹt thở quá lâu nên mới xé mở vạt áo giúp ngươi dễ hô hấp.

- Thì ra là vậy...

Trong lòng Đỗ Quả Phụ vừa xấu hổ lại vừa vui mừng, chỉ cảm thấy trong lòng chẳng còn vương bận, không còn tâm lý muốn đi tìm chết. Nhưng mà, nàng lại nghĩ tới một việc nên có chút không yên tâm mà hỏi:

- Nhưng mà ta cảm nhận được có người sờ lung tung... ngực của mình.

- Không phải như vậy, không phải sờ lung tung mà ta giúp ngươi xoa bóp tim, giúp ngươi dễ thở hơn, là ta trị liệu chứ không phải chiếm tiện nghi của ngươi.

Lời nói của hắn mang đầy vẻ chính khí.

Đỗ Quả Phụ nghe vậy gương mặt lập tức đỏ bừng, thì ra người xé vạt áo và sờ soạng mình không phải ai khác mà là đại thiếu gia.

Nhìn bộ dáng của Đỗ Quả Phụ có phần thẹn thùng, Lý Tu Viễn lại nói:

- Những gì ta nói đều là sự thật, ta không có lừa ngươi.

- Đại thiếu gia, ta tin tưởng ngươi.

Đỗ quả phụ cúi đầu, nhỏ giọng thì thầm nhưng đôi tay nhỏ của nàng đang nắm lấy góc áo không ngừng chà xát, trông như là một thiếu nữ đang thẹn thùng.

- Ngươi tin là tốt, đừng tìm chết nữa.

Lý Tu Viễn nói.

- Được rồi, ta nghe lời đại thiếu gia, không tìm chết.

Đỗ Quả Phụ nói.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu:

- Như vậy cũng tốt, nếu không có chuyện gì thì để ta đưa ngươi xuống núi, bây giờ sắc trời cũng đã tối, không nhanh thì sẽ không nhìn thấy đường về.

Đỗ Quả Phụ vẫn đứng nguyên tại chỗ ánh mắt cứ liếc nhìn về phía Lý Tu Viễn, mấp máy môi tựa như muốn nói lại thôi.

Thời điểm Lý Tu Viễn chuẩn bị rời đi lại nghe thấy trời có tiếng sấm chớp vang lên dường như sắp có mưa.

- Đại... Đại thiếu gia, trời có sấm chớp sợ là sắp mưa, ta nghĩ nên ở lại đạo quán nghỉ một đêm ngày mai hãy về người xem, có được không?

Đỗ Quả Phụ như buông bỏ gánh nặng thở ra một hơi, lấy một chút dũng khí vội vàng nói.

- Cũng được, cơn mưa này sẽ đến rất nhanh, nếu chúng ta đi chắc nửa đường sẽ mưa, thôi thì ngươi cứ ở phòng của ta ngủ đúng lúc, sư phụ không ở trong quán ta sẽ ngủ ở phòng của sư phụ ta, ngày mai chúng ta sẽ xuống núi.

Lý Tu Viễn nói.

- Ừ.

Đỗ quả phụ nhẹ gật đầu, đáp lại một tiếng:

- Nếu có xảy ra chuyện gì, nhớ gọi một tiếng, ta sẽ tới ngay.

Lý Tu Viễn nói xong thì xoay người ra khỏi phòng đi về phía đối diện nghỉ ngơi.

Ban đêm, phía ngoài tiếng sấm chớp âm âm, mưa to như trút nước.

Đỗ Quả Phụ ở trên giường gỗ lăn qua lăn lại không tài nào ngủ được, trong đầu cứ nghĩ đến chuyện lúc sáng trong nội tâm nàng chẳng thể bình tĩnh, khó khăn lắm mới bình tâm thì lại nghĩ đến lời mà Vương Thâm nói.

“Mượn cơ mời đại thiếu gia uống rượu, bồi đại thiếu gia uống thật nhiều rồi chờ cơ hội bày tỏ tấm lòng với ngài ấy, hoàn thành chuyện tốt. Bằng không mượn cơ say rượu nán lại đạo quán một đêm, thừa dịp đêm tối trăng mờ, mò lên giường ngài ấy, sống chết không chịu xuống, vậy là xong rồi.”

Trong đầu nàng không ngừng vang lên kế sách mà Vương Thâm bày cho.

Dù xảy ra vài chuyện không đúng theo kế hoạch nhưng mà bây giờ trong đạo quán cũng chỉ còn mình và đại thiếu gia, đạo trưởng đã đi ra ngoài, lại thêm bên ngoài gió táp mưa xa đây đúng là một cơ hội rất tốt.

Nghĩ đến đây, trái tim của Đỗ Quả Phụ bắt đầu đập nhanh hơn, hơi thở dồn dập, mặt đỏ tới mang tai không cách nào bình tĩnh lại được

Cuối cùng nàng vẫn không chịu được mà nhẹ nhàng bò xuống giường, lấy hết dũng khí toàn thân đi về hướng phòng của Lý Tu Viễn.

- Ta đã là một quả phụ, vốn không phải là con gái nhà lành, nếu không mất dày liễu mạng mà bỏ lỡ cơ hội duy nhất này, lúc đó sẽ không còn cơ hội nào nữa. Nếu tối nay có thể hầu hạ đại thiếu gia, cho dù sáng mai có chết ta cũng nguyện ý.

Trong lòng Đỗ Quả Phụ thầm nghĩ.

Lúc trước là một mình nàng cô đơn, trong nhà không có thân nhân, cũng may gặp được một người tốt, tuy nói thân phận khác biệt nhưng có thể làm một tỷ nữ bụng trà rót nước cho đại thiếu gia nàng cũng cam lòng.

Với lại lời Vương Thẩm nói cũng không sai nếu mình cứ do dự không quyết thì ngày sau sẽ tiện nghi cho một tên lưu manh nào đó, còn không bằng bây giờ cứ dâng mình cho đại thiếu gia, dù đại thiếu gia không thu cũng coi như báo ơn cứu mạng.

Phòng ngủ của đạo quán không có cửa, chỉ che chắn bằng một màn vải đơn sơ.

Đỗ Quả Phụ lấy một cái đèn lên vào phòng Lý Tu Viễn, nhờ ánh đèn nàng thấy Lý Tu Viễn đang ngủ say như chết.

Đỗ quả phụ thở nhẹ ra một hơi như trút bỏ gánh nặng, có chút khẩn trương và ngượng ngùng cởi bỏ quần áo, nhấc một góc chăn lên rồi nhanh chóng chui lên giường.

Đã đến bước này, Đỗ Quả Phụ dứt khoát buông lỏng cơ thể, cả người quán lên thân Lý Tu Viễn.

- Ai?

Lý Tu Viễn giật mình tỉnh lại.

Dù cho có ngủ như chết thì lúc này hắn cũng bị chọc cho tỉnh.

- Là... là ta.

Thanh âm Đỗ Quả Phụ có chút khẩn trương và rung rẩy, núp trong ngực Lý Tu Viễn.

- Sao lại là ngươi? Nửa đêm canh ba không ngủ lại chạy đến chỗ ta làm gì?

Lý Tu Viễn đầu tiên là giật mình, cứ tưởng là yêu ma hay quỷ quái nửa đêm làm loạn, ai ngờ lại là Đỗ Quả Phụ.

Gương mặt Đỗ Quả Phụ đỏ bừng âm thanh mang theo vài phần xấu hổ nói:

- Đại... đại thiếu gia. Ta...ta thích đại thiếu gia, muốn dùng thân báo đáp.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Một Tiếng Quát Của Thánh Nhân

Nghe được câu này của Đỗ Quả Phụ, Lý Tu Viễn trở nên ngây ngốc nhưng rất nhanh liền hồi thần lại, dù sao hắn đã từng trải qua chuyện giống thế này, năm hắn mười tuổi, mỗi đêm sẽ có nha hoàn ngẫu nhiên lên vào phòng muốn hầu hạ hắn.

Có mấy người xuân tâm đại động, muốn hiến thân cho Lý Tu Viễn. Có mấy người vì tiền tài nhà hắn, có lẽ họ nghĩ nếu trao thân cho đại thiếu gia, sau này không lo ăn mất, nửa đời sau sẽ sống trong vinh hoa phú quý.

- Đang êm đẹp, sao ngươi phải làm như thế, vì báo ân cứu mạng sao?

Lý Tu Viễn hỏi.

Đỗ quả phụ không phải nha hoàn trong phủ mà là thôn dân của Hạ Hà thôn, hắn chỉ vô ý gặp nàng vài lần, nếu nói tiếp xúc thân mật cũng chỉ có lần hắn cứu nàng thoát khỏi Sơn Tiều.

- Không...không phải thế. Ta...ta muốn hầu hạ đại thiếu gia.

Đồ quả phụ mặc cỡ tới đồ mặt.

- Đại thiếu gia, người cứ để ta hầu hạ đi, ta biết mình chỉ là quả phụ không xứng với người, cũng chẳng mong trở thành tiểu thiếp gì đó, chỉ cầu đại thiếu gia không chê ta, để ta làm tỳ nữ bưng trà rót nước cho người, ta đã hài lòng lắm rồi, chuyện gì ta cũng biết, có thể giặt quần áo, nấu cơm, cũng có thể làm rất nhiều việc vặt, thêu thùa cũng rất tốt, có thể vá quần áo cho đại thiếu gia.

Đồ quả phụ vừa cầu khẩn lại vừa sợ bị đại thiếu gia cự tuyệt, không ngừng xem bản thân mình có thể làm chuyện gì, chỉ hi vọng Lý Tu Viễn thu nhận mình.

Nàng không cần thân phận hay địa vị chi hết, chỉ cầu ở cạnh đại thiếu gia, được hầu hạ như tỳ nữ nàng cũng cam lòng.

Có thể nói, đây là cảm giác bình thường của một nữ tử nơi sơn thôn hẻo lánh theo đuổi tình yêu hèn mọn.

Nói thật, tướng mạo của Đồ quả phụ không coi là xấu, đáng người trắng trẻo thanh lệ như một viên ngọc, có lẽ vì nàng chưa từng làm chuyện nhà nông nên cơ thể được bảo dưỡng rất tốt, trước lời sau lờm, rất thích hợp sinh con dưỡng cái. Nếu nàng là hoàng hoa khuê nữ, người tới cầu hôn sẽ rất nhiều.

- Ô ô ~!

Đồ quả phụ thấy Lý Tu Viễn không nói lời nào, tưởng hắn sẽ từ chối nhưng nghĩ lại, hôm nay bản thân đã làm chuyện thấp hèn kia, nàng không có mặt mũi gặp người khác, Đồ quả phụ bật khóc nức nở đẩy Lý Tu Viễn ra rồi xoay người, ngay cả đôi hài thêu nàng cũng không mang, chỉ nhặt bộ quần áo trên đất che trước ngực chạy nhanh ra khỏi đạo quán.

- Không ổn.

Lý Tu Viễn thấy nàng bất thường, Đồ quả phụ là người rất coi trọng trinh tiết, lần trước bị Quý Thất Cổ mê hoặc nàng liền treo cổ tự sát. Nếu hiện tại để nàng ra ngoài, có lẽ sáng mai sẽ xuất hiện thêm một cổ thi thể.

Lại nói, hắn chưa từng cự tuyệt hảo ý của nàng. Chỉ là hắn hơi do dự mà thôi, lúc này Lý Tu Viễn nhanh chóng phi thân ra ngoài.

Đồ quả phụ vừa khóc vừa chạy khỏi đạo quán, mặc kệ bên ngoài trời mưa xối xả nàng cũng không hề để ý, vẫn một mực cắm đầu chạy. Bây giờ nàng không còn mặt mũi nào ở lại đây, chỉ muốn cách nơi này xa một chút.

Chân Đồ quả phụ để trần, quần áo không chỉnh tề gấm lên vũng nước đọng muốn rời khỏi đạo quán, tiếng sấm chớp trên bầu trời cũng không thể lấn át được tiếng khóc của nàng.

- Người muốn đi đâu?

Lý Tu Viễn vừa chạy vừa hô to.

Bước chân của Đồ quả phụ thoáng ngừng, nàng lại quay đầu nhìn Lý Tu Viễn:

- Ta biết ta là quả phụ không xứng với đại thiếu gia, cứ để kiếp sau ta hầu hạ người, dâng hiến thân thể trong sạch của ta cho người, chỉ cầu kiếp sau, đầu thai chuyển thế sẽ gặp lại đại thiếu gia, xin người nhất định không được quên ta.

Nói xong, nàng liền quay đầu chạy đi. Nếu để nàng chạy tiếp, khẳng định sẽ ngã xuống bậc thang rồi lăn xuống núi, quả nhiên là muốn đi tìm chết.

Nữ nhân này quá cương liệt.

Lúc này Lý Tu Viễn quát khê một tiếng, khí lực toàn thân bạo phát, trông chẳng khác nào một đầu mãnh hổ phóng ra ngoài, giữ lại Đồ quả phụ.

Những năm nay hắn tập võ không uổng phí, chỉ cần vài bước đã đuổi kịp Đồ quả phụ. Trong lúc hung hiểm nhất, Đồ quả phụ sắp ngã thì hắn vừa hay chạy đến, ôm eo nàng kéo lại.

- Đại thiếu gia người buông ta ra, để ta chết đi, ta biết người lương thiện, không muốn thấy người chết trước mặt nhưng ta không còn mặt mũi nào để sống nữa.

Đồ quả phụ vừa khóc vừa nói, đồng thời nàng cũng giãy dụa không ngừng muốn tránh khỏi tay Lý Tu Viễn.

Nhưng Lý Tu Viễn có thể cảm Hồ Khẩu Thôn Kim thương nặng bảy mươi hai cân đánh chết mãnh hổ, với sức mạnh như vậy, sao Đồ quả phụ có thể tránh thoát.

- Im miệng.

Lý Tu Viễn có chút tức giận, bàn tay vừa giơ lên đã đánh trúng ngực của nàng.

Không biết cú đánh này giúp nàng tỉnh lại hay chỗ bị đánh có chút mập mờ khiến thân thể Đồ quả phụ run lên, nàng không giãy dụa nữa mà mang theo vài phần bị thương cùng kính ngạc nhìn Lý Tu Viễn.

- Trở về với ta.

Lúc này Lý Tu Viễn ôm ngang eo Đỗ quả phụ, đi về hướng đạo quán.

Con mưa ngày càng lớn, hai người đều bị dính nước mưa, Đỗ quả phụ vẫn nhẹ giọng khóc, cơ thể tùy ý để nam nhân kia ôm lấy không dám tìm chết nữa.

Lý Tu Viễn nhìn mưa to trút xuống không ngừng, đang lúc tâm tình không tốt bèn ngẩng mặt hướng lên trời quát:

- Còn mưa cái gì nữa. Ta có cho người mưa sao?

- Âm âm ~!

Một tiếng sấm nổ vang, con mưa như trút nước lại vì tiếng quát này bỗng nhiên dừng lại, ngay cả cuồng phong đang thổi cũng tan biến trong chớp mắt.

Bên trong con mưa mây đen dày đặc, dường như có hai thân ảnh đang kinh hãi vội vàng bỏ chạy về sau tầng mây, mây đen dày đặc cũng tan biến trong chớp mắt. Vèn vèn một lúc sau, mặt trăng lộ dạng, tỏa ánh sáng nhu hòa, thật đúng với câu sau con mưa trời lại sáng.

- Ha ha, thánh nhân giận dữ ngay cả thiên thần cũng vì đó mà sợ hãi, ai bảo đồ nhi này của ta được sinh ra ở nơi này làm gì.

Con mưa vừa hết, không biết vì sao đạo nhân mù vốn đã rời khỏi đạo quán lại xuất hiện, thân ảnh ông ta được ngưng tụ từ một mảng khói đen mờ ảo, khiến người ta nhìn không rõ.

Đạo nhân mù bước ra từ bên trong mảng khói đen, nhờ ánh trăng chiếu rọi trở nên rõ ràng hơn

- Sớm biết hôm nay Đỗ quả phụ có kiếp nạn sinh tử, bản đạo còn chuẩn bị tiêu tai giải nạn giúp nàng một phen, lúc Đỗ quả phụ bị Quỷ thất cổ treo lên cây, ta còn tính hiện thân cứu giúp nhưng không cần bản đạo ra tay, đồ nhi này đúng là có bản lĩnh lớn, Đỗ quả phụ đã sắp bị treo cổ đến chết vẫn có thể cứu trở về, khiến một thân đạo thuật cao thâm này không có chỗ dùng a ...

Đạo nhân mù lại đánh giá thấp vài câu mới dùng độn thuật rời khỏi đạo quán.

Lý Tu Viễn không biết hẳn được sư phụ âm thầm bảo hộ, nếu biết khẳng định hẳn sẽ tìm sư phụ của hắn mà “luận bàn” một phen.

- An phận đợi đây, không được đi lung tung, ta đi tìm cho người cái khăn để lau người.

Sau khi trở lại phòng, Lý Tu Viễn để Đỗ quả phụ nằm trên giường, dọn đồ một chút rồi rời đi.

Đỗ quả phụ cúi đầu khóc nức nở nhưng vẫn nghe theo lời dặn của Lý Tu Viễn, nằm yên một chỗ không dám loạn động. Rất nhanh, Lý Tu Viễn đã cầm một chiếc khăn trở về, thấy bộ dáng nàng đang hoảng như vậy mới thở nhẹ một hơi.

Đây coi như là tử chí đi.

Có điều nữ nhân này tìm chết thật thường xuyên, tận hai lần trong một ngày.

- Đừng ôm bộ y phục ướt kia nữa, sẽ sinh bệnh đấy.

Hắn lấy bộ y phục ướt kia ra khỏi ngực nàng rồi để sang một bên, sau đó thay nàng lau mình, cứ như đang chăm sóc một đứa trẻ hiếu động vậy.

- Đại... đại thiếu gia, để ta...ta tự mình làm, sao có thể làm phiền đại thiếu gia.

Đỗ quả phụ nói lắp bắp, có chút xấu hổ, tuy cách một lớp khăn nhưng nàng vẫn cảm nhận được bàn tay của Lý Tu Viễn loạn động trên người.

- Đây là lần cuối cùng, sau lần này người là người hầu hạ ta.

Lý Tu Viễn bình tĩnh nói ra:

- Đúng rồi, ta còn chưa biết tên người.

Lúc này Đỗ quả phụ ngẩng đầu lên, trên mặt có ra mấy phần kinh sợ và cuồng hỉ, nàng giương một đôi mắt kích động nhìn Lý Tu Viễn và nói:

- Xuân... Xuân Hoa, ta tên Đỗ Xuân Hoa.

Trái tim của nàng đang nhảy lên kịch liệt, có chút xấu hổ.

- Sau này người nên gọi ta là thiếu gia.

- Vâng, thiếu gia.

Toàn thân Đỗ Xuân Hoa run run, sau đó vui vẻ hô.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Quỷ Sai

- Đại, đại thiếu gia, ta mặc y phục thế này không sao chứ?

Trên đường đi, Đỗ Xuân Hoa đỏ mặt hỏi.

Giờ này nàng đang mặc khoác áo ngoài kiểu dáng dành cho nam, kín đáo che khuất thân thể, bên trong trống rỗng, chỉ có mỗi kiện áo yếm mà thôi.

- Có vấn đề gì chứ, y phục của nàng đã ướt hết rồi, chẳng lẽ nàng muốn mặc nữa? Sợ người khác nhìn thấy à.

Lý Tu Viễn đi phía trước, dừng chân lại, quay đầu cười nói:

- Đêm qua lúc người treo lên giường ta, sao không nghĩ tới chuyện này, còn nữa, về sau gọi ta là thiếu gia, bên ngoài gọi đại thiếu gia.

- Biết, biết rồi thiếu gia.

Đỗ Xuân Hoa đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa vui sướng đi theo sau Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn cũng khẽ lắc đầu.

Đêm qua, sau khi hai người họ trở về đạo quá đã là nửa đêm, cuối cùng Lý Tu Viễn cũng đồng ý tiếp nhận Đỗ Xuân Hoa, khiến nàng triệt để buông lỏng hết thảy gánh nặng trong lòng xuống.

Cuối cùng được Lý Tu Viễn ôm vào ngực, cả hai ngủ thật say.

Có điều nói thật, đối với Đỗ Xuân Hoa, Lý Tu Viễn cũng không chê, dù sao hán nào phải người của thế giới này, là xuyên việt mà đến, quan niệm truyền thống cũng chẳng hà khắc lắm.

Giữ quả phụ xinh đẹp hầu hạ bên người cũng chẳng phải chuyện gì xấu.

Nghĩ đi nghĩ lại, đối với Đỗ Xuân Hoa hán cũng có vài phần yêu thích.

Thời điểm Lý Tu Viễn và Đỗ Xuân Hoa vào tới Hạ Hà thôn, khi đi ngang qua đám thôn dân, họ thấy Đỗ quả phụ mặc áo khoác nam nhân theo sau Lý Tu Viễn liền giật mình.

- Đại thiếu gia tốt, a, Đỗ..Đỗ quả phụ, người đi đâu đấy?

Có thôn dân nhìn không được mà hỏi.

Nghe vậy Đỗ Xuân Hoa đỏ mặt, cúi đầu tiếp tục đi theo sau Lý Tu Viễn, không nói lời nào.

Lý Tu Viễn không để ý, cười nói:

- Từ này về sau Đỗ quả phụ sẽ đi với ta, ngày khác trong thôn bày yến xin mọi người tới góp vui.

- Vậy tốt rồi, chúng ta vẫn chưa nếm qua rượu của đại thiếu gia, chúc mừng ngài trước vậy.

Lúc này thôn dân mới kịp thời phản ứng, cười hi hi nói.

Lý Tu Viễn cũng chỉ cười đáp chứ chẳng nhiều lời.

- Thiếu gia, sao lại muốn bày rượu.

Đỗ Xuân Hoa kéo góc áo Lý Tu Viễn, đỏ mặt nói.

- Nạp thiếp phải mở tiệc rượu, tuy nói người chỉ là tỳ nữ thiếp thân, có điều bày tiệc rượu đãi thôn dân, sau này người cũng có chút mặt mũi, không bị người khác xem thường.

Cũng không phải Lý Tu Viễn không hiểu quy củ ở nơi này, dù sao cũng đã sống ở đây mấy chục năm.

Đỗ Xuân Hoa tỉnh té đáp lại một tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa, nàng chỉ cảm thấy trong lòng một trận ầm ập, càng khẳng định người mình yêu mến là người đáng để phí thác cả đời, ngay cả chuyện này ngài ấy cũng nghĩ đến rồi.

Chờ bọn hán sau khi đi xa, đám thôn lưng sau lưng mới dám nghị luận.

- Không ngờ, Đỗ quả phụ lại thành người của đại thiếu gia.

- Sợ rằng sau chuyện của Sơn Tiểu, trên đường đại thiếu gia công Đỗ quả phụ xuống núi đã công ra chuyện luôn a. Dù sao ngài ấy cũng là thiếu niên huyết khí phong cương, Đỗ quả phụ phỏng trông lâu ngày, cô nam quả nữ đụng một cái liền bốc lửa.

- Đại thiếu gia lại coi trọng một quả phụ?

- Ha ha, bộ dạng cũng không tệ, tuy chỉ là quả phụ nhưng vẫn có thể trở thành tiểu thiếp, dù là tiểu thiếp vẫn chán hơn gã cho một hán phu nghèo nào đó, hiện tại chỉ sợ sau này Đỗ quả phụ một bước lên trời a.

Lúc này không ít thôn dân thấy Đỗ quả phụ mặc áo khoác nam tử đi theo sau Lý Tu Viễn, nếu nói không có chuyện gì xảy ra, đánh chết họ cũng không tin.

- Người về trước đi, qua vài ngày nữa, đợi ta sắp xếp chuyện tình trong phủ xong sẽ tới đón người.

Lý Tu Viễn đưa Đỗ Xuân Hoa tới trước nhà nàng rồi nói.

- Ừm, vậy ta ở chỗ này chờ thiếu gia.

Đỗ Xuân Hoa đỏ mặt, nhỏ giọng nói rồi xấu hổ chạy vào phòng.

Lý Tu Viễn cười cười, quay người rồi đi.

Thời điểm Lý Tu Viễn đi được vài bước, Đỗ Xuân Hoa vội vàng nhô đầu ra ngoài cửa sổ, cười xấu hổ nhìn theo đại thiếu gia, muốn gọi nhưng chẳng dám.

Sau khi Lý Tu Viễn mất dạng, Đỗ Xuân Hoa mới đóng kỹ cửa sổ, không dám để ngoại nhân nhìn thấy bộ dáng thất thố của nàng lúc này.

Lý Tu Viễn khiêng Hồ Khẩu Thôn Kim thương, lưng công Kim Nhạn Cung nhanh chân đi vào huyện Quách Bắc.

Lúc đầu hán muốn về đạo quán để nhờ sư phụ về một tờ linh phù bảo hộ Lý phủ, kết quả lại quên mất, ngược lại bắt đầu tu đạo, sau đó còn nhận Đỗ quả phụ là tỷ nữ cận thân, chẳng biết nên vui hay nên lo nữa.

Thời điểm Lý Tu Viễn đi tới đại đạo huyện Quách Bắc, dưới bóng đại thụ ở đầu đường lại thấy hai tên quý sai quỳ dưới mặt đất, hành lễ hô tên mình.

- Lý công tử, Lý Tu Viễn công tử, xin người dừng bước.

Hai tên sai dịch quỳ báo, hành đại lễ.

Thấy vậy hán dừng chân, sắc mặt khê động:

- Các người và ta khác nhau, gọi ta làm gì? Chẳng lẽ chán sống, muốn tới chỗ ta tìm chết?

Khi Lý Tu Viễn thấy hai tên một mặt đen một mặt xanh, bộ dáng lại chẳng giống thường nhân, thân thể còn trong suốt không có thật, trắng dưới bóng cây, chẳng dám lộ diện dưới ánh mặt trời, liền sợ đối phương là quỷ quái.

Trước mắt Lý Tu Viễn còn buộc đai ngọc sư phụ lưu lại, phong tỏa khí tức của Thật Khiếu Linh Lung tâm, khi không bị khí tức của trái tim ảnh hưởng, quỷ thần xung quanh đã có thể tới gần hán.

Nhưng cũng chỉ có thể mà thôi, nếu chúng muốn hại Lý Tu Viễn lại chẳng khác nào nằm mơ.

Sở dĩ Lý Tu Viễn chưa tháo đai ngọc ra là vì muốn thấy xung quanh huyện Quách Bắc có bao nhiêu ma quỷ.

Không thấy, không gặp được sao giải quyết khi chúng là loạn.

- Không, không dám a.

Bị Lý Tu Viễn quát, thân thể quỷ sai nhỏ lại mấy phần.

- Chỉ cầu Lý công tử tha cho hai người chúng ta một mạng, chúng ta nguyện ý vì Lý phủ ra sức mười năm, báo đáp đại ân đại phúc của ngài.

Một quý sai nói.

Lý Tu Viễn nhíu nhíu mày:

- Ta còn chưa rõ các người là ai, lại muốn cầu xin ta cái gì cơ chứ?
- Tiểu nhân tới là có việc khác.

Quý sai mặt đen lên tiếng.

Lúc này quý sai mặt xanh vội tiếp lời:

- Vốn hai người tiểu nhân là quý sai nơi này, dưới trướng của Thánh Hoàng thành Quách bắc, có điều vào mấy hôm trước, khi chúng tiểu nhân tới cầu hôn bà đồng Vương vốn phải chết lại bị bà ta đánh trở về, không cách nào bắt hôn bà ta lại, khi chúng tiểu nhân báo lại cho Thành Hoàng đại nhân, lại bị đại nhân tức giận mắng cho một trận.
- Các người đúng là quý sai ở đây.

Thần sắc Lý Tu Viễn hơi động, đánh giá hai quý sai trước mặt một chút.

Cái gọi là quý sai, bắt quả chỉ là quý có chút mạnh hơn quý bình thường mà thôi.

Có điều Lý Tu Viễn không khỏi nhớ lại, trong Liêu Trai, quý sai được nhắc đến đa phần đều có công việc là câu hồn, không có Hắc Bạch Vô Thường hay đầu trâu mặt ngựa.

Hơn nữa.. dường như quý sai trong Liêu Trai cũng rất yếu...

- Thành Hoàng tức giận mắng các người, có liên quan gì đến ta.

Lý Tu Viễn nói thêm

- Thành Hoàng đại nhân còn nói, bà đồng Vương có thù với Lý gia, chúng ta là việc bắt lực, ảnh hưởng sự an toàn của Lý gia, nếu không cầu được sự tha thứ của Lý công tử sẽ giáng chức của chúng tiểu nhân, đánh cho hai người tiểu nhân hồn phi phách tán.

Quý sai mặt xanh nói.

Hai tên quý sai cùng nhau đập đầu quý lạy, cầu Lý Tu Viễn tha thứ.

- Các người không cầu được hồn của bà đồng Vương, có nghĩa bà ta chưa chết?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Dạ da, có điều tuổi thọ bà ta đã tận, cũng sống không được bao lâu, dù không bị chúng tiểu nhân câu hồn, bà ta vẫn sẽ chết, khi đó rất dễ biến thành cô hồn dã quỷ...

Quý sai mặt đen nói.

- Hai người các người câu hồn cũng không xong, làm quý sai cái chi nữa, không bằng từ chức cho rồi.

Lý Tu Viễn rất thất vọng với hai tên này. Bà đồng Vương đã thành lệ quý, chỉ sợ sẽ gây hại một phương.

- Xin Lý công tử khai ân, cho tiểu nhân cơ hội sửa sai, để tiểu nhân câu hồn thêm lần nữa.

Quý mặt xanh nơm nớp la sợ nói.

Lý Tu Viễn suy nghĩ một chút, hẳn chưa tin tưởng lời nói của hai tên quý sai này. Bởi vì sự phụ tùng dặn, đừng tin những gì ma quỷ nói, chẳng phải có câu “bịa đặt lung tung” sao.

- A, đây không phải Lý đại thiếu gia à? Sao lại ở chỗ này nói chuyện với một cái cây, chẳng lẽ bị điên rồi.

Một nhân hán đi ngang qua, thấy Lý Tu Viễn một mình nói chuyện, không khỏi cười hi hi châm biếm.

- Tránh qua một bên, muốn bị đánh sao.

Lý Tu Viễn trừng nhân hán một cái.

- Không dám, không dám, đánh không lại đại thiếu gia.

Nhàn hán cười cười.

Lúc này quý sai thấy Lý Tu Viễn không vui bèn thổi một hơi về phía nhàn hán.

"Thình thịch ~!"

Nhàn hán vấp gót chân ngã sấp mặt xuống đất, vừa vặn đụng trúng tảng đá, máu tươi chảy dài.

- Ai u, bể đầu rồi, bể đầu rồi.

Nhàn hán ôm đầu kêu thảm.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Lý Đại Phú Bị Bắt Vào Nha Môn

Thấy nhàn hán té đập đầu xuống đất, kêu thảm vì máu đổ, hán đen mặt nhìn về phía quý sai.

Quý sai mặt đen cười nịnh nọt:

- Lý công tử, người này lỗ mãng, tiểu nhân thay ngài giáo huấn hán một chút.

Lý Tu Viễn không chút vui mừng, ngược lại có mấy phần ngưng trọng.

Dường như quý sai chọc ghẹo người tập đã tập thành thói quen, tùy tiện đùa nghịch liền gây ra họa đồ máu.

Này là dưới tình huống đối phương không đắc tội với nó, ngược lại, chỉ sợ trừng phạt và tra tấn phải nhận không chỉ có vậy.

Lý Tu Viễn cười nhạt một tiếng:

- Khó trách có câu, tiểu quý khó chơi, hai tên quý sai nếu các người có lòng giáo huấn nhàn hán kia một chút, khiến hán té ngã là được rồi, sao lại gây nên họa đồ máu, đầu bể, nếu là trị liệu không tốt sẽ chết người đấy.

Nói đến phần sau, thần sắc hán có chút nghiêm nghị.

Điều kiện chữa bệnh tại cổ đại không tốt, đổ máu, tổn thương da thịt, một khi vết thương nhiễm trùng, có khả năng mất mạng như chơi.

Quý sai mặt đen khúm núm đáp:

- Lý công tử giáo huấn thật tốt, tiểu nhân nhất thời tiện tay, không nghĩ nhiều như vậy, xin Lý công tử đừng trách.

- Lý công tử, huynh đệ của ta không vừa mắt tên kia nhục mạ ngài nên ra tay có chút nặng, xin Lý công tử đừng để trong lòng.

Quý sai mặt xanh cũng vội vàng nói.

Lý Tu Viễn không nói gì, chỉ vút một thỏi bạc cho nhàn hán:

- Về sau đừng chửi loạn nữa, bằng không sẽ gặp báo ứng, lấy tiền đi chữa trị đi.

Kia nhàn hán nhìn thấy thỏi bạc rơi trước mặt mình bèn vội vàng nhặt lên, không kêu đau đớn nữa, vui vẻ nói:

- Đa tạ đại thiếu gia bố thí, đại thiếu gia thật nhân nghĩa, về sau tiểu nhân tuyệt đối không còn dám nói lung tung, nhất là nói xấu đại thiếu gia.

Nói xong, vội vàng cầm tạ một phen rồi cầm lấy bạc rồi đi thật nhanh, không biết đi chữa trị hay tiêu tiền.

Lý Tu Viễn cũng không để ý, xoay người nhìn hai tên quý sai:

- Chuyện về bà đồng Vương ta sẽ cho các người cơ hội. Trong vòng ba ngày bắt lấy hồn của bà ta, bằng không ta sẽ viết thư báo cho Thành Hoàng Quách Bắc phế chức các người, có nhận phạt thế nào cũng do Thành Hoàng quyết định, không liên quan tới ta.

- Đa tạ Lý công tử khai ân.

- Lý công tử yên tâm, trong vòng ba ngày chúng ta nhất định bắt được bà đồng Vương, tuyệt đối không gây thêm phiền phức cho ngài.

Như được đại xá, hai quý sai quỳ rạp xuống dập đầu tạ ơn.

Thấy vậy Lý Tu Viễn nhú mày, cảm thán trong lòng có chút bất an, hai tên quý sai này có chút cung kính quá mức với hắn. . .

Có phải trong đó còn ẩn giấu việc gì hắn không biết chăng.

- Đi đi, về sau ít xuất hiện trước mặt ta, ta không có hứng thú đối mặt với mấy thứ quý thần như các ngươi.

Lý Tu Viễn khua tay nói.

Hai quý sai đáp lại một tiếng rồi vội vội vàng vàng biến mất dưới bóng cây.

Lúc này Lý Tu Viễn mới tiếp tục đi vào huyện Quách Bắc.

Thế nhưng vừa đến cửa thành, binh sĩ thủ thành gọi Lão Du Đầu vốn đang bận vụ lại:

- Đại thiếu gia trở về rồi?

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu, không nhiều lời.

Lúc này Lão Du Đầu vội vàng tiến lên nghênh đón, len lén nhét một phong thư cho Lý Tu Viễn, đồng thời thấp giọng nói:

- Đại thiếu gia trở về từ Hạ Hà thôn, chỉ sợ có một số việc còn chưa biết, Từ bộ đầu kêu tiểu nhân chờ đại thiếu gia tại chỗ này, đại thiếu gia vừa về lập tức giao phong thư này này giao cho ngài.

- Nội thành đã xảy ra chuyện gì?

Lý Tu Viễn nhận thư rồi hỏi.

- Đây...

Lão Du Đầu chần chờ một chút, về mặt khổ sở nói:

- Có lẽ Từ bộ đầu có ghi rõ trong tín thư, tiểu nhân không dám hồ ngôn loạn ngữ.

Lý Tu Viễn nhíu nhíu mày, mở ra thư vừa nhìn, biến sắc.

- Lưu huyện lệnh khinh người quá đáng, thật coi Lý gia ta là bùn loãng trát tường.

Sau một khắc, bỗng nhiên hắn quát lên một tiếng lớn, lộ vẻ tức giận.

Thư trực tiếp bị hắn bóp vỡ thành mấy mảnh rơi trên mặt đất.

Từ lúc sinh ra đến bây giờ, Lý Tu Viễn chưa từng như tức giận như hôm nay.

Lúc này, hắn nhanh chân hướng về Lý phủ.

- Đại thiếu gia tức giận, lần này huyện Quách Bắc không yên tĩnh nổi nữa.

Lão Du Đầu thảm thán.

- Có chuyện gì, đang êm đẹp sao Lý đại thiếu gia lại nổi giận như thế?

Một tân binh bên cạnh lên tiếng.

Lão Du Đầu cổ quái nhìn hắn:

- Ngươi là không biết thật hay giả bộ đấy. Vào hôm qua, Lưu huyện lệnh phái nha dịch bắt Lý lão gia Lý Đại Phú về nha môn, chuyện này ai chẳng biết, chỉ có đại thiếu gia vừa về là không biết biết thôi, ai dè ngươi cũng vậy.

- Không, không thể nào, huyện lão gia bắt Lý Đại Phú làm gì, ông ấy đâu có phạm tội gì.

Người lính mới kia kinh nghi hỏi.

Lão Du Đầu lắc đầu nói:

- Chữ quan có hai khẩu, ai biết những người làm quan kia đang suy nghĩ gì, có lẽ để mắt tới phú quý ngập trời của Lý gia... Thôi, vẫn nên ít đi nghị luận về vấn đề này mới tốt, mảnh hồ qua đường đầu cùng địa đầu long, không có quan hệ tới chúng ta.

Lúc này, Lý Tu Viễn nổi giận đùng đùng quay về phủ đệ, lại thấy Lý quản gia nhận được hán trở về, sớm chờ trước cửa.

- Đại thiếu gia, cuối cùng nguoi về, vốn dĩ từ hôm qua lão nô đã muốn phái người thông tri đại thiếu gia, thế mà g mưa to, sự tình khẩn cấp nên chậm một đêm.

Lý quản gia tiến lên nghênh đón, mặt mũi tràn đầy lo lắng:

- Trong phủ việc lớn, lão gia...

Lý Tu Viễn phát phát tay:

- Ta đã biết, phụ thân bị Luru huyện lệnh bắt giam, nói phụ thân cấu kết cùng bà đồng Vương, dùng đạo thuật mưu tài, trong huyện có nh vài nhà giàu đều bị mất bạc, nói là do Lý gia gây nên...trừ cái đó ra còn vu hãm phụ thân dùng tà thuật hại người, cái gì mà Thái Âm Bồ Dương, hại thai phụ bị sảy nhằm kéo dài tuổi thọ.

- Đại thiếu gia đã biết rồi, chúng ta nên làm gì bây giờ

Lý quản gia hỏi vội.

- Tội danh này có lẽ có bằng chứng, lòng dạ Luru huyện lệnh không nhỏ, chỉ sợ đã để mắt tới Lý gia ta, hiện tại ta phải tới đó bái phỏng, đợi ta đi rồi, nguoi hãy ổn định tình hình phủ đệ, kiểm kê lại sản nghiệp của Lý gia, nếu có gì không thể giải quyết, lúc quan trọng cứ điều người.

Lý Tu Viễn trầm giọng nói.

- Vâng, vâng, vâng, lão nô nhớ kỹ.

Lý quản gia liên tục gật đầu.

Lý Tu Viễn dặn dò một phen, chuẩn bị đi huyện nha, có điều khoe mắt lại cong lên, hán nhìn thấy một tỳ nữ đang ôm bao to chuẩn bị rời khỏi phủ.

- Dừng lại.

Lý Tu Viễn quát to một tiếng.

Lúc này tỳ nữ kia giật nảy mình, hủ bao khiến bao tải rớt xuống, trang sức trong đó rơi ra ngoài.

- Đại, đại thiếu gia.

Sắc mặt tỳ nữ trở nên tái nhợt.

Lý Tu Viễn lạnh lùng nói:

- Lý gia ta còn chưa xong, nguoi đã vội trộm đồ muốn bỏ trốn?

- Đại thiếu gia tha mạng, nô tỳ là nhất thời hồ đồ.

Lúc này tỳ nữ quỳ xuống, dập đầu cầu xin tha.

- Đuổi khỏi Lý phủ, nhốt vào xưởng lao động, thời hạn hai mươi năm.

Lý Tu Viễn quát.

- Vâng, đại thiếu gia.

Lý quản gia gật đầu vội vàng phân phó hai hộ vệ tới giải tỳ nữ đi.

Lý Tu Viễn nói:

- Nếu là gặp lại việc này, cứ như vậy mà xử trí.

- Đại thiếu gia tha mạng, nô tỳ biết sai, xin đại thiếu gia đừng đuổi nô tỳ.

Tỳ nữ khóc lóc, cầu xin tha thứ.

- Ta không muốn mệnh của nguoi, chỉ để nguoi làm việc trong xưởng, tiền tháng vẫn đưa đủ, như thế đã quá nhân từ rồi, đổi thành phụ thân, ông sẽ dùng

trượng đánh chết người, người là Lý gia ta mua về chứ không phải mướn.

Lý Tu Viễn lạnh lùng nói.

Rất nhanh, tỳ nữ liền bị hộ vệ mang đi.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Muốn tiền không muốn mạng

- Lý gia vẫn chưa sụp đổ, lòng người đã không còn, xem ra đã đến lúc chinh lý Lý gia, trong phủ nuôi quá nhiều người ăn không ngồi rồi.

Chuyện của tỳ nữ khiến tâm tình Lý Tu Viễn rất tệ.

Chẳng ai muốn phủ đệ của mình nuôi một con bạch nhãn lang.

Phải biết, Lý Tu Viễn tự nhận bản thân đối xử với hạ nhân trong phủ không tệ, chưa từng bạc đãi bọn họ, càng không đánh giết người hầu nào cả, mỗi tháng đều cho họ không ít tiền công để họ dễ dàng, ngày sau xuất phủ có thể trở thành người tốt, lấy vợ sinh con, nối dõi tông đường, này cũng là chuyện tốt công đức vô lượng rồi.

Có điều hôm nay Lý phủ mới có chút chuyện, tỳ nữ lại trộm tiền tài bỏ trốn.

Nếu nhà hấn thật sự suy bại, chỉ sợ còn nhiều chuyện lớn hơn nữa.

Lý Tu Viễn cũng biết lòng người trong phủ bàng hoàng, trên dưới bất an, vì thế hấn dần dần trở về muốn ổn định mọi người, cùng phân phó một ít chuyện mới lên đường đi tới huyện nha.

Nói thật, hấn rất ít qua lại với quan phủ.

Mặc dù huyện thái gia nhiệm kỳ vừa rồi có chút lười biếng nhưng tài đức sáng suốt, ít nhất cũng quản huyện Quách Bắc không tệ, xử lý án oan kịp thời, mà Lý gia và ông ta nước sông không phạm nước giếng, ông ta làm quan của ông ta, Lý gia kinh doanh việc làm ăn của Lý gia.

Từ trước tới giờ, Lý gia chưa bao giờ chậm trễ thuế má, hàng năm đều đúng hạn dâng lên. Thế mà Lư huyện lệnh lại không an phận, vừa tới đã thu phí vào thành, Lý Tu Viễn nghe nói thuế ở huyện Quách Bắc đã tăng một khoảng, vượt qua chuẩn mực của triều đình.

Đối với việc này, cũng không phải Lý gia im lặng chịu thiệt, hơn nửa năm nay Lư huyện lệnh chẳng thu được nửa hạt thóc.

Ba đời Lý gia kinh doanh ở huyện Quách Bắc, tính cả thế hệ Lý Tu Viễn đã là bốn đời, thôn ruộng xung quanh có ai không chịu sự cai quản của Lý gia?

Như Hạ Hà thôn, đất mà thôn dân ở đó cày cấy đều là của Lý gia, bọn họ chỉ là thuê lại mà thôi.

Không có Lý gia lên tiếng, có nha dịch nào dám tới Hạ Hà thôn thu thuế ruộng?

Có lẽ đây là lý do mà Lư huyện lệnh giờ trò, bày ra chiêu hung ác, trực tiếp bôi nhọ thanh danh phụ thân hấn, đồng thời bắt giam người lại.

Huyện nha nằm ở phía nam, trước cửa có hai con sư tử đá trấn thủ, bên cạnh là trốn kêu oan, chỗ cửa chính có nha dịch trông coi.

Lý Tu Viễn tới trước cửa rồi nói:

- Vị sai dịch này, phiên người thông báo một tiếng, nói Lý Tu Viễn của Lý gia tới bái kiến Lư huyện lệnh, muốn hỏi thăm tình tiết vụ án của phụ thân ta là Lý Đại Phú.

Sau dịch thấy Lý Tu Viễn liền có chút do dự, dường như không muốn vào thông báo.

- Này, đại thiếu gia à, sao hôm nay rảnh rồi chạy tới đây, chẳng phải ngài luôn không tới nha môn à?

Một âm thanh lười biếng chợt vang lên, hấn từ tháp bé mặc quan phục đen nhánh ung dung đi ra.

- Hắc Tam?

Lý Tu Viễn nhíu mày.

Hắc Tam cười khả khả nói:

- Bây giờ không phải Hắc Tam mà là Tam gia, đại thiếu gia thấy thân y phục này của ta không, về sau việc ra vào nha môn là ta quản.
- Ngươi là muốn ngăn ta?

Lý Tu Viễn nói.

Trước kia hắn từng nghe Từ bộ đầu nhắc qua, Hắc Tam đã thành người của Lưu huyện lệnh, không nghĩ mới mấy ngày ngăn ngừa, du côn Hắc Tam đã trở thành người của huyện nha, được nâng đỡ khá nhanh nhì.

- Không dám, không dám, trong huyện Quách Bắc nào có nơi nào đại thiếu gia không thể đi, tiểu nhân không dám ngăn cản, chỉ là nha môn cũng có quy củ, chẳng lẽ đại thiếu gia không rõ.

Hắc Tam cười khả khả nói, duỗi ra ngón tay ra hiệu một chút.

Lý Tu Viễn lạnh lùng nói:

- Ngươi dám thu tiền của ta?
- Ủa, đại thiếu gia uy phong, chỉ bằng lời này của đại thiếu gia, người khác mười lượng, đại thiếu gia một trăm lượng đi.

Hắc Tam nhếch miệng cười nói:

- Lý gia là gia đình phú quý, hẳn đại thiếu gia không bỏ vào mắt một trăm lượng này đâu.
- Hắc Tam, có chút tiền có thể cầm, có chút tiền không thể cầm.

Lý Tu Viễn nhìn chằm chằm hắn và nói.

Hắc Tam đáp:

- Đại thiếu gia, lời này tiểu nhân không hiểu lắm, tiền chính là tiền, nào có tiền gì có thể cầm, tiền gì không thể cầm, nếu đại thiếu gia không chịu, vậy đừng trách ta không cho người mặt mũi, việc thông báo này ta không thể ra sức.
- Ta vẫn nghĩ ngươi là một người thông minh, không ngờ ngươi chỉ là tên ngu, Lưu huyện lệnh có thể bảo vệ ngươi cả đời? Hay nói cách khác, ngươi nghĩ Lý gia ta dễ đối phó như vậy?

Lý Tu Viễn nói.

- Đi đi đi, nếu đại thiếu gia không mang tiền, nhanh về lấy đi, đừng có lằng nhằng ở đây, ta không rảnh.

Hắc Tam không nhịn được khua tay nói.

- Hắc Tam, nể tình trước kia ngươi từng làm việc cho Lý gia ta, ta cho ngươi cơ hội cuối, vào trong thông báo một tiếng, ta sẽ không truy cứu chuyện ngươi đã lòng, bằng không, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.

- Này, đại thiếu gia nói vậy không sai, có điều Tam gia không sợ, đại thiếu gia có thấy đây là gì không?

Hắc Tam chỉ xiêm y của mình:

- Đường đường chính chính là sai dịch của huyện nha, có điều vì mấy lời hay của đại thiếu gia, số tiền có thể thay đổi.
- Một vạn lượng.

Giờ phút này Lý Tu Viễn không chút sinh khí, nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Có ý tứ, đúng là một tên muốn tiền không muốn mạng.

Nói xong, hắn liền quay người rời đi.

- Hắc Tam, ngươi đừng như thế, hẳn là Lý đại thiếu gia, đắc tội sẽ xảy ra chuyện đấy.

Nha dịch bên cạnh có chút lo lắng, đề phòng nói.

- Phi, sợ cái gì, không thấy kia Lý Tu Viễn phải bỏ đi sao? Cái gì mà Lý gia đại thiếu gia, cho hắn mặt mũi mới gọi hắn một tiếng đại thiếu gia, không nể mặt thì hẳn chỉ là một tên con nhà thương nhân thôi, dám đối nghịch với nha môn, muốn chết à.

Hắc Tam khạc nhổ, khinh thường nói nhưng thấy Lý Tu Viễn bị hấn đuổi đi, trong lòng lại có một ít lảng lảng.

Đây chính là Lý đại thiếu gia a, nhân vật nổi tiếng tại huyện Quách Bắc, thế nhưng vẫn phải cúi đầu trước một thân quan phục này, chẳng phải sao?

Lý Tu Viễn không rời khỏi hấn, chỉ tới một cửa hàng gần đó phân phó.

Rất nhanh, một gã sai vặt trong cửa hàng chạy đi.

Chốc lát sau, một hán tử đứng trước cửa nha môn quát to:

- Hắc Tam đâu? Cút ra đây cho ta.

- Kêu cái gì mà kêu, Tam gia ở đây.

Hắc Tam ngáp một cái, bước ra khỏi cửa.

Hán tử rút ra đao đánh về phía Hắc Tam, Hắc Tam lập tức kêu thảm một tiếng, dưới chân bị chém thủng một đường, máu tươi phun ra ngoài.

- Đại thiếu gia, như vậy được chưa?

Hán tử lúi Hắc Tam từ cửa nha môn ra ngoài, xoay người hỏi.

Lý Tu Viễn đi tới, thân nhiên nói:

- Tay hấn quá đen, chém đi.

- Được rồi.

Đại hán giẫm một cước lên tay Hắc Tam, yêu đao quét một cái, chém rơi tay hấn xuống.

- A ~!

Hắc Tam kêu thảm một tiếng, máu tươi phun ra như suối.

Lý Tu Viễn gật đầu nói:

- Xong rồi, nguoi đầu thú đi.

- Vâng.

Đại hán chấp tay, đặt đao xuống, thì thầm nói:

- Lão tử Hàn Mãnh, ầu đã cùng Hắc Tam, tổn thương chân hấn, chém đứt cánh tay hấn, nay tới nha môn đầu thú.

Nha dịch thấy vậy, hai mặt kinh hãi nhìn nhau.

- Sao thế, ngăn người cái gì, còn chưa tới bắt ta, các nguoi làm sai dịch kiểu gì vậy?

Hàn Mãnh quát.

- Đại, đại thiếu gia, ngài đây là?

Một nha dịch khản trương nhưng vẫn cung kính hỏi.

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua Hắc Tam đang nằm kêu rên:

- Không có gì, chỉ tính tình nóng nảy, có chút xúc động, lần sau sẽ khắc chế hơn.

Xúc động?

Này kém chút nữa là chém chết Hắc Tam luôn rồi.

Trong lòng nha dịch canh cửa run lên, hấn không ngờ thủ đạo Lý gia tàn nhẫn như vậy, chưa đến bao lâu đã thu thập xong Hắc Tam.

Không, phải nói là Lý đại thiếu gia có thủ đoạn tàn nhẫn mới đúng.

Người trong huyện Quách Bắc đều nói tâm địa Lý đại thiếu gia lương thiện, là người tốt, tuyệt đối không ngờ ngài ấy còn có một mặt đen tối thế này.

Chương 51: Gặp lưu huyện lệnh

Dù trong lòng Lý Tu Viễn có lòng thương với dân nghèo, thế nhưng với loại vong ân phụ nghĩa như Hắc Tam thì mức độ khoan dung rất thấp.

Bình thường đám du côn lưu mạng này lời biếng không lao động, chuyện đi gây chuyện, không trị sẽ khiến huyện Quách Bắc phiền phức.

Trước kia Hắc Tam vẫn an phận, có điều từ khi Lưu huyện lệnh tới nhậm chức đã thay đổi, đổi lại thành những thời điểm khác, Lý Tu Viễn sẽ không nặng tay như vậy, có điều chuyện trước mắt liên quan tới an nguy phụ thân và vinh nhục Lý gia, sao hắn có thể nhân từ, dùng lời hay lẽ phải mà đối xử được.

Không chém chết Hắc Tam, Lý Tu Viễn cảm thấy bản thân đã kiềm chế lắm rồi.

- Ai trong các ngươi muốn đi thông báo?

Bỗng dưng Lý Tu Viễn nhìn hai tên nha dịch còn lại mà hỏi.

Một nha dịch trong đó rùng mình, cung kính nói:

- Tiểu nhân nguyện ý vì đại thiếu gia thông báo, xin đại thiếu gia ở đây chờ một chút.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu, sau đó lại nói:

- Lúc thông báo chớ có quên nói ra thân phận đồng sinh này của ta, miễn cho Lưu huyện lệnh lấy quan uy ra từ chối gặp.

- Vâng, vâng, tiểu nhân nhớ kỹ.

Nha dịch nhìn thoáng qua Hắc Tam đang kêu thảm, vội vàng xoay người rời đi.

Hắn thật sự không dám đắc tội Lý đại thiếu gia.

- Ha ha, tên nha dịch kia, lão tử tìm báo án, sao còn chưa bắt ta?

Giờ phút này, Hàn Mãnh chỉ vào một vị khác nha dịch khác và nói.

Lúc này toàn thân người vừa bị chỉ đích danh run lên, hắn nhìn Lý Tu Viễn một chút, sau đó cười lạnh:

- Không dám, không dám, tiểu nhân nào dám bắt vị tráng hán này, này coi như tiểu nhân không thấy, tráng hán vẫn nên nhanh chóng rời đi.

Chứng kiến chuyện vừa rồi, hắn mới bắt đầu ý thức được Lý gia vốn im lặng nhiều năm đã bắt đầu vươn nanh vuốt. Người khác đều nói qua huyện Quách Bắc Lý gia ba đời phú quý, thế nhưng mà lại có ai biết, đến Lý Tu Viễn thế hệ này, Lý gia đã không chỉ là phú quý đơn giản như vậy.

- Ý ngươi là sao, muốn lão tử chạy án à? Lão tử biết khi phạm tội, đầu thú sẽ được giảm một bậc, chạy án tội sẽ thêm một bậc.

Hàn Mãnh tùy tiện nói:

- Nếu hôm nay ngươi không cho ta đầu thú, ta liền ngồi ở chỗ này không đi.

Nói xong liền đặt mông ngồi xuống bậc thang trước nha môn, dường như định ngồi ở chỗ này.

- Này, cái này...

Nha dịch kia tỏ vẻ khó xử nhìn Lý Tu Viễn:

- Đại thiếu gia, người xem, làm thế nào cho phải đây?

Lý Tu Viễn thần nhiên nói:

- Đừng hỏi ta, ta không biết tên Hàn Mãnh này, các ngươi cứ giải quyết theo đúng luật là được rồi.

- Tên sai dịch này dong dài thật, lão tử không vừa mắt Hắc Tam nên đánh nhau với hắn, liên quan gì Lý công tử? Chuyện này lão tử tự làm tự chịu.

Hàn Mãnh nhận hết mọi tội lỗi về mình, ngược lại tỏ vẻ không quen biết với Lý Tu Viễn.

Có điều người có mắt nhìn liền biết, Hàn Mãnh là do Lý Tu Viễn phái tới.

Có điều hết lần này đến lần khác hay bên đều không nhận, dù Hàn Mãnh có bị bắt cũng không liên lụy tới Lý Tu Viễn.

Xem ra thủ đoạn Lý đại thiếu gia chẳng những tàn nhẫn mà tâm trí còn hơn người, có thể lách luật được như thế.

Tâm tư nha dịch xem như linh hoạt, chớp mắt đã nghĩ thông, trong lòng thầm nói một câu bội phục.

- Lý, Lý Tu Viễn, cmn người có gan liền giết ta đi, bằng không sau này Tam gia sẽ truy giết người tới cùng, ta muốn đào phần mộ tổ tông ba đời nhà người để người đoạn tử tuyệt tôn.

Hắc Tam che vết thương, kêu rên một lúc rồi giận mắng Lý Tu Viễn.

- Hắc Tam, nếu người còn khí lực kêu to, có phải vừa rồi lão tử giáo huấn người không đủ?

Hàn Mãnh nhếch miệng cười một tiếng, nói xong lại đứng lên, hung hăng giẫm mấy cước lên người Hắc Tam.

Hắc Tam kêu rên vài tiếng, vốn đang nằng không ngừng, cốt khí vô cùng cứng rắn nhưng dần cũng phải cầu xin tha thứ.

- Sai, sai, ta biết sai, tha cho ta đi, ta cũng không dám nữa, không dám nữa.

- Phi, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, còn Tam gia gì chứ, ta nghĩ là Tam tôn tử mới đúng.

Hàn Mãnh hứ một ngụm, thấy đối phương xin tha mới dừng lại.

Lý Tu Viễn nhìn hắc một cái, lạnh lùng nói:

- Hôm nay Hắc Tam chỉ giáo huấn người một chút, từ ngày mai trở đi, ta không hi vọng lại nhìn thấy người ở huyện Quách Bắc, bằng không gặp một lần đánh một lần, còn muốn mạng thì cút đi cho khuất mắt ta, vĩnh viễn đừng quay về, bằng không, ta không dám chắc ngày đẹp trời nào đó, trong rãnh cống của huyện Quách Bắc có xác của người không.

Hắc Tam sợ bị đánh, nào dám chống đối Lý Tu Viễn nữa, cảm nhận được ánh mắt lạnh băng của đại thiếu xa, ngoảnh mặt một bên chẳng dám nhìn thẳng.

- Ta không muốn thấy hắc chết ở đây, lỗi đi tìm Phạm đại phu trị liệu đi.

Lý Tu Viễn nói với nha dịch kia.

Hắc Tam không thể chết, bởi vì Lý Tu Viễn chẳng muốn tội danh Hàn Mãnh tăng thêm, tội đã thương người lại chủ động đầu thú, dù là Lưu huyện lệnh có muốn truy cứu cũng không thể định ra tội trạng gì lớn.

Hắn còn muốn “đánh cò” với Lưu huyện lệnh, giờ phút này không muốn làm mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

- Nha môn có ngõ tắc, bệnh nặng không nói làm gì, vết thương thế này vẫn có thể trị.

Nha dịch nói.

Lý Tu Viễn ném cho hắc một thoi bạc:

- Đi đi.

- Không dám, việc nhỏ này sao có thể thu bạc của đại thiếu gia.

Nha dịch vội vàng nói.

- Kêu người cầm thì người cứ cầm, chớ nói nhảm.

Lúc này nha dịch mới thiên ân vạn tạ mà thu bạc, sau đó chạy đi một lần khỏi sợ, tìm ngõ tắc tới trị liệu cho Hắc Tam.

- Đại, đại thiếu gia, huyện lão gia triệu kiến ngài, mời đại thiếu gia vào trong.

Lúc này, một sai dịch khác chạy ra từ trong huyện nha, thở hồng hộc nói.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu, đi vào huyện nha.

- Uy, lão tử tới báo án, khi nào các người mới bắt ta, áy, lão tử đầu thú nên không vui đúng không?

Hàn Mạnh ở bên ngoài la hét.

Lý Tu Viễn đã sớm có phân phó, sau khi đánh nhau xong, vô luận thế nào cũng phải kiên trì đầu thú, không được rời đi, những chuyện khác Lý gia sẽ xử lý ổn thỏa.

Đương nhiên sau khi chuyện thành, Hàn Mạnh có ít nhất một ngàn lượng bạc xem như khen thưởng, dùng một ngàn lượng để giải quyết Hắc Tam, này cũng xem như đáng giá.

Nha môn huyện Quách Bắc không lớn, rất nhanh Lý Tu Viễn đã tới đại đường.

Hai bên đại đường đứng đầy bộ khoái nha dịch, trong tay họ cầm côn, Từ bộ đầu đứng phía trên len lén ra hiệu bằng ánh mắt cho Lý Tu Viễn, muốn hắn cẩn thận một chút.

Lý Tu Viễn bất động thanh sắc, ngẩng đầu nhìn về phía chủ vị.

Một vị nam tử trung niên mặt trắng râu ngắn, trông hơi mập lại có chút kiêu căng ngồi trên chủ vị, bên cạnh là một văn sư gầy yếu đứng thẳng, hẳn là sư gia của Lưu huyện lệnh.

- Phía dưới là ai, mau xưng tên.

Lưu huyện lệnh gõ đường mộc, thân nhiên nói.

- Đồng sinh Lý Tu Viễn đến từ Lý gia của huyện Quách Bắc xin gặp qua Huyện lệnh đại nhân.

Thần sắc Lý Tu Viễn bình tĩnh, chấp tay thi lễ nói.

Lưu huyện lệnh quát:

- Lớn mật, đã biết ta là Huyện lệnh đại nhân, sao không quỳ? Người là xem thường công đường ư, có ai không, tới bắt hắn quỳ xuống.

Nha dịch đang đứng hai bên không khỏi rung mình, do dự chẳng biết làm sao. Bọn họ có thể tùy tiện lộn xộn với đại thiếu gia sao?

- Thế nào, các người muốn làm trái ý bản quan?

Lưu huyện lệnh quát tiếp.

Bấy giờ có vài nha dịch muốn xông lên bắt Lý Tu Viễn quỳ xuống, dù sao Lưu huyện lệnh mới là chủ nhân thật sự của họ, họ không thể bất tuân.

Có điều lúc này Lý Tu Viễn cười nhẹ một tiếng:

- Huyện lệnh đại nhân thật là dễ quên, trước đó văn sinh đã nói, văn sinh là đồng sinh, có công danh trên người, theo pháp lệnh triều đình có thể gặp quan không quỳ.

Hắn thay đổi miệng, tự xưng là văn sinh.

- Sư gia, chuyện này là sao?

Lưu huyện lệnh cau mày nhìn sư gia đang đứng bên cạnh.

Sư gia xấu hổ cười một tiếng:

- Bẩm báo đại nhân, không sai, Lý đại thiếu gia đã là từ mấy năm trước, hơn nữa sắp tới sẽ tới thành Quách Bắc thi tú tài, danh sách đã báo lên, là do huyện lệnh đại nhân đòi trước làm.

- Đã như vậy, không cần quỳ nữa.

Lưu huyện lệnh nói:

- Có điều ngày bình thường bản huyện bề bộn công vụ, Lý Tu Viễn tới báo án hay kêu oan? Nếu báo án, người là người đọc sách hắn cũng biết cần đệ đơn trình lên, nếu kêu oan, sao không gõ trống bên ngoài?

Lưu huyện lệnh cũng không đến nỗi hồ đồ.

Lý Tu Viễn đáp:

- Văn sinh tới không phải báo án cũng chẳng kêu oan.

- Hoang đường, không báo án, không kêu oan, người tới để trò chuyện với bản lão gia sao? Người đâu, đá hấn ra ngoài.

Dường như Lư huyện lệnh rất muốn ra oai phủ đầu với Lý Tu Viễn ra oai phủ đầu, động một chút thì là quỳ xuống, đánh người. Đây cũng là mảnh khốe thường thấy trong chốn quan trường.

Nếu gặp phải bách tính nghèo, tất nhiên họ sẽ nom nớp lo sợ quỳ xuống khẩn cầu, chỉ tiếc ông ta gặp phải Lý Tu Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tức giận bỏ đi

Đương nhiên Lý Tu Viễn không bị thủ đoạn một la hai hét của Lư huyện lệnh dọa cho phát sợ.

Trước mặt hấn, những thứ quan uy gì đó đều vô dụng, Lý Tu Viễn không phải dân chúng bình thường, gặp quan liền mềm nhũn hai chân.

Lý Tu Viễn đáp nhanh:

- Có phải huyện lệnh đại nhân đuổi người hơi nhanh không? Đường như ngài cũng quên mất một việc.

- Người còn ngại biện gì nữa?

Lư huyện lệnh nhìn chằm chằm Lý Tu Viễn mà hỏi.

Lý Tu Viễn đáp:

- Gia phụ bị bắt về quy án, văn sinh thân là con của người, nên hỏi thăm tình tiết vụ án, tra điểm đáng ngờ, nếu án không oan, văn sinh sẽ cam nguyện nhận tội, ngược lại, mong huyện lệnh đại nhân lập tức phóng thích gia phụ, trả cho người một thân trong sạch.

Lý Tu Viễn quyết định tiên lễ hậu binh, để xem Lư huyện lệnh đang có âm mưu gì, sau đó tính tiếp.

- Làm càn, vụ án của Lý Đại Phú có chứng cứ vô cùng xác thực, há lại để người muốn tra lại liền tra.

Lư huyện lệnh tiếp tục vỗ đường mộc la hét.

- Pháp lệnh triều đình có quy định, vụ án huyện nha, phạm là người có công danh đều có thể xem xét.

Lư huyện lệnh mở to hai mắt:

- Cái gì, còn có quy định này?

- Khụ khụ, đúng vậy thưa đại nhân, là Thái tổ hoàng đế định ra, phòng người trong huyện có án oan, vì thế lệnh người đọc sách trong thiên hạ giám sát.

Sư gia ho khan vài tiếng giải thích.

Hiển nhiên sư gia hiểu rõ luật lệ của triều đình, khó trách Lư huyện lệnh luôn dẫn theo gã ta bên người.

Lúc này Lư huyện lệnh trầm ngâm một chút rồi quát:

- Vụ án của Lý Đại Phú cực kỳ nghiêm trọng, hồ sơ gửi lên Tri phủ đại nhân, không còn trong nha môn, nếu người muốn tra án thì tới diện kiến Tri phủ đại nhân, nơi này không có.

Sắc mặt Lý Tu Viễn có chút trầm xuống, ánh mắt lạnh hơn vài phần. Đây rõ ràng là muốn trêu đùa hấn, hồ sơ không thể đưa tới chỗ của Tri phủ, vì vụ án xảy ra còn chưa tới mấy ngày. Xem ra này Lư huyện lệnh đang có âm mưu gì đó.

- Lý Tu Viễn, vụ án này cực kỳ phức tạp, phụ thân người dùng tà thuật cướp đoạt tiền tài của người khác, tổng cộng bốn mươi vạn lượng, bản quan đã tuyên án, chứng cứ vô cùng xác thực, hạn trong vòng ba ngày Lý gia phải nộp bốn mươi vạn lượng bạc cho nha môn. Bằng không, tội Lý Đại Phú nặng thêm một bậc, xung quân biên giới, vĩnh viễn không thể trở về.

Bỗng dưng, Lư huyện lệnh lớn tiếng quát, công phu sư tử ngoạm mà nói.

- Lư huyện lệnh, như vậy người cũng dám nói, không sợ ăn bẽ bụng ư?

Lý Tu Viễn lạnh lùng hô:

- Chỉ dựa vào một tội danh chưa được điều tra xong, ngay cả thẩm tra cũng chẳng có, trực tiếp bắt giữ phụ thân ta, ép buộc Lý gia giao bạc, người dựa vào cái gì?

- Này, Lý Tu Viễn kia, người dám nói như thế với bản quan? Bản quan hồ nghi người cũng tham gia vào vụ án của phụ thân người. Từ bộ đầu, ngày mới người dẫn người điều tra Lý gia, xem xem trong đó còn đồ vật gì liên quan tới tà thuật không?

Thấy thái độ của Lý Tu Viễn như vậy, Luru huyện lệnh vô cùng tức giận đứng lên quát.

Hắn cho là mình là ai?

Thiên Hoàng lão tử sao?

Bất quá chỉ là con cháu thương nhân, dù là đồng sinh có công danh lại thế nào, cũng không phải quan. Luru huyện lệnh ông chính là lão gia ở huyện Quách Bắc, chương quản chuyện thu thuế, tư pháp, giáo hóa cả một huyện thành, há có thể sợ một Lý gia. Chỉ cần ông ra lệnh, Lý gia kia muốn tròn méo thế nào cũng tùy ông. Vừa hay mượn cơ dò xét Lý gia, nắm hết tiền tài của chúng.

Lúc này sắc mặt từ bộ đầu có chút thay đổi, trong lòng âm thầm kêu khổ, hắn chỉ là bộ đầu, sao dám xen vào chuyện giữa Lý gia và Luru huyện lệnh.

Huyện lão gia này cũng thật là, Lý gia bốn đời kinh doanh tại huyện Quách Bắc, là nhân vật đậm chân muốn cái đủ để cả huyện Quách Bắc rung chuyển, ông ta chỉ mới nhậm chức có một tháng, một lời không hợp liền định tội danh cho Lý Đại Phú, hơn nữa còn mở miệng đòi Lý gia bốn mươi vạn lượng bạc, này rõ ràng là muốn cướp đoạt đây mà!

Lý gia sẽ đồng ý sao?

“Luru huyện lệnh cũng thật hồ đồ, ông ta không biết Lý gia nông sâu thế nào, Lý đại thiếu gia có tính tình cương liệt, hiện tại Luru huyện lệnh lại bắt phụ thân hắn, chỉ sợ xung đột sẽ bị đẩy lên cao.”

Từ bộ đầu trầm nghĩ trong lòng.

Lúc này dù tâm tính Lý Tu Viễn có tốt cũng khó tránh khỏi một thân tức giận.

- Luru huyện lệnh, ta lại lần nữa, người thả gia phụ ra hay không?

- Lớn mật, Lý Tu Viễn kia, bản quan nể mặt thân phận đồng sinh của người mà nhường nhịn đủ kiểu, người cuồng vọng như vậy bản quan có thể nhịn nhưng luật pháp triều đình không thể nể, người đâu, loạn côn đánh tên cuồng đồ này cho ta.

Luru huyện lệnh quát.

Sau khi ông quát cũng chẳng có ai dám tiến lên bắt Lý Tu Viễn, bọn họ đều là người ở huyện Quách Bắc, hiển nhiên hiểu rõ thế lực Lý gia.

Nếu lúc này có người động thủ, chỉ sợ sau này đừng nghĩ tới chuyện sinh hoạt ở nơi này.

- Không nhọc lòng Luru huyện lệnh động thủ, tự ta rời đi.

Lý Tu Viễn lạnh lùng nói:

- Bất quá ta muốn nói một câu, nếu gia phụ ở trong tù chịu nửa điểm ủy khuất hay hình phạt, Lý gia ta sẽ trả lại gấp trăm lần.

Nghe vậy bọn nha dịch rung mình, tay chân có chút phát lạnh, họ rất ít khi thấy đại thiếu gia thật sự nổi giận.

- Minh Kính Cao Huyền*? Hừ, ông trời mù mắt rồi mới để loại người như người làm quan, kiếp sau nên làm chó mới đúng.

*Gương sáng treo cao

Lý Tu Viễn hừ lạnh một cái, nhanh chân rời đi, kèm theo lời nói vừa dứt của hắn, dường như có thứ gì đó cảm nhận được. Bảng hiệu Minh Kính Cao Huyền vốn được treo trên cao nháy mắt âm ỉ, xuất hiện vài đạo vết rạn.

- Cái tên cuồng vọng này, tức chết bản quan mà.

Luru huyện lệnh gào một tiếng, ném mộc đường về phía Lý Tu Viễn. Có điều mộc đường sắp đập tới người hắn lại lệch qua một bên theo cách chẳng hợp lẽ thường, trực tiếp đập vào cái cột bên cạnh cửa.

“Rầm!”

Dường như bị chấn động, bảng hiệu rơi xuống từ trên trần nhà, bịch một tiếng, bốn chữ Minh Kính Cao Huyền liền vỡ nát, có điều bảng gỗ lại hoàn hảo

chẳng chút sứt mẻ.

Thấy vậy cả đám người không khỏi giật mình, vài người như gặp quỷ mà nhìn về phía bóng lưng đang đi xa của Lý Tu Viễn.

- Tà thuật, tà thuật, con trai của Lý gia lại thi triển tà thuật.

Toàn thân Lưu huyện lệnh bám đầy bụi đất, vừa rồi bị hù đến mũ quan cũng rơi xuống.

- Nhi tử Lý gia đã cuồng vọng, xem thường bản quan như vậy, nếu ta không giáo huấn Lý gia một chút, này chẳng phải tự hạ thấp danh vọng chính mình sao? Hắc Tam, Hắc Tam đâu, nhanh chóng kêu hán tới gặp bản quan.

Bấy giờ một nha dịch chạy vội vào, vội vàng nói:

- Đại, đại nhân, Hắc Tam đã bị Hàn Mãnh chém bị thương. Hiện tại đang băng bó vết thương ở chỗ của Ngõ tác, máu chảy đầy đất, lúc này đã hôn mê bất tỉnh.

- Cái gì?

Lưu huyện lệnh giật mình.

- Hàn Mãnh là ai, lại lớn mật như vậy, dám động thủ với nha dịch ư.

Một nha dịch thấp giọng nói:

- Đại nhân, Hàn Mãnh là tiêu sư dưới trướng Lý gia.

- Tốt, nhi tử Lý gia dám thuê người hành hung, người đâu, bắt Lý Tu Viễn lại, bản quan muốn nghiêm khắc khảo vấn.

Lưu huyện lệnh giận nói.

- Đại nhân, Hàn Mãnh sớm đã đầu thú, đồng thời khai báo toàn bộ sự việc đều do hán tự làm, không có quan hệ gì với người ngoài.

Nha dịch kia nói.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Dọn Nhà

Hàn Mãnh đầu thú?

Nghe thế, Lưu huyện lệnh tức tới khóe miệng mạnh mẽ co rút.

Đã đầu án chẳng khác nào kết án, vấn đề này không liên quan đến Lý Tu Viễn, nếu Hàn Mãnh chưa đầu thú, ông ta có biện pháp bắt Lý gia chịu tội nặng.

- Hàn Mãnh đã đầu thú, sao các người còn chưa bắt nhốt vào đại lao?

Đứng trên đại sảnh, Lưu huyện lệnh lại quát.

Cả đám đều câm như hến, chẳng dám nói thêm câu nào.

Hàn Mãnh là người của tiêu cục, nha dịch bình thường nào dám bắt loạn?

Từ trước tới nay tiêu cục Thuận Phong của Lý gia đã chiêu mộ không biết bao nhiêu tên liều mạng, trước đây vài năm, thoát phi tác oai tác oái gần huyện đều nhờ bọn họ bình định, từng người trong đó đều đã kinh qua chiến đấu đầy máu. Chỉ là tiêu cục khiếm tốn khiến không phải người nào cũng biết tới.

- Đại nhân, nếu Hàn Mãnh đầu thú thì dựa vào luật pháp sẽ giảm một đẳng, hơn nữa hán chỉ đánh người chứ không giết người, dù có nặng hơn nữa cũng chưa đủ để nhốt vào đại lao.

Lúc này Từ bộ đầu đứng ra chấp tay nói, xem như nói đỡ cho Hàn Mãnh một lời.

Trong lúc mẩu chốt này tất nhiên ai đứng ra cầu tình cũng khiến Lưu huyện lệnh phẫn nộ:

- Bản quan kêu người bắt Hàn Mạnh, chẳng lẽ người nghe không hiểu? Từ bộ đầu, người không muốn nhận bổng lộc nữa à, ngay cả lời bản quan nói cũng dám cãi.

- Tiểu nhân không dám, đại nhân đã có lệnh, vậy tiểu nhân lập tức tuân theo.

Từ bộ đầu nói vội, không dám tiếp tục cầu tình.

Có điều hần đã mở miệng xin tha cho Hàn Mạnh, dù lúc này bản thân có bị mắng nhưng không đến nỗi tức họa vào người, liền vịnh thanh đao đang đeo, quay lưng rời đi.

- Bãi đường, ngày mai bản quan muốn triệu tập bá tịch huyện Quách Bắc, công khai xét xử Lý Đại phú.

Lưu huyện lệnh còn nói thêm:

- Sư gia, lát nữa người ra bên ngoài dán bố cáo để bá tịch cả huyện đều biết, miễn cho người khác bảo bản quan lấy quyền mưu tư, không tuân thủ luật pháp.

- Vâng, đại nhân.

Gia sư đứng bên cạnh cung kính đáp một tiếng.

Đám nha dịch còn lại cũng hiểu rõ trong lòng, chỉ sợ Lưu huyện lệnh muốn khiến Lý gia cửa nát nhà tan mới bằng lòng bỏ qua.

Công thẩm thì làm được gì?

Chỉ sợ các loại chứng cứ, tang vật gì đó đã sớm chuẩn bị xong, ngày mai thẳng đường, Lý Đại Phú hết đường chối cãi. Một khi tội danh được chứng thực, khi đó chẳng phải Lý gia tùy Lưu huyện lệnh nắn bóp ư?

- Bãi đường.

Lưu huyện lệnh giận dưng dưng hô:

- Mặt khác các người cũng đừng quên, trước ngày mai phải sửa sang lại bức hoành phi này.

Nói xong lại chỉ tám bảng Minh Kính Cao Huyền chia năm xẻ bảy trên mặt đất.

Hoành phi đã trên nhà môn mấy chục năm, vẫn không bình yên qua ngày, hôm nay lại rơi xuống một cách vô cùng cổ quái.

- Đại nhân, vấn đề hôm nay có vẻ khó giải quyết, địa vị của Lý gia ở huyện Quách Bắc không nhỏ, đại nhân vội vả muốn tài sản Lý gia như vậy, phải chăng có chút vội.

Sau khi rời khỏi đại đường, sư gia có chút bất an, cẩn thận nhắc nhở.

Lưu huyện lệnh hít một hơi nói:

- Sư gia thấy không ổn à? Bất quá Lý gia chỉ là nhà thương nhân nên có chút tiền tài mà thôi, bản quan muốn bắt chúng dễ như trở bàn tay, trước kia bản quan đối phó qua không ít loại người này rồi.

- Đại nhân, trước kia là trước kia, những người nọ chỉ là phú thương có chút thành tựu, hơn nữa lại nhát gan sợ chết, tùy tiện hù dọa một cái liền ngoan ngoãn dâng vàng bạc lên, có điều đại nhân cũng thấy Lý gia rồi đấy, họ không tính cuối đầu.

Sư gia thấp giọng nói:

- Tiểu nhân sợ lần này chúng ta chèn ép quá sẽ gây ra tác dụng ngược lại a.

- Bản quan đã điều tra Lý gia, chúng không có chỗ dựa dẫm, Lý Tu Viễn chỉ theo Không Sinh ở thư viện Bắc Lâm học tập, mà Không Sinh kia chỉ là tú tài hết thời mà thôi, dù tài hoa không thiếu, có điều quyền thế lại chẳng bằng ai.

Lưu huyện lệnh thân nhiên nói:

- Bản quan trừ nhìn trúng tiền tài Lý gia ra, quan trọng hơn gia nghiệp Lý gia quá hơn, nếu không sớm trừ khử, chỉ sợ chức huyện lệnh này của ta khó mà ngồi vững, quan trọng hơn hết, chuyện bà đồng Vương đã bị Lý gia điều tra được.

Nói đến đây, thần sắc Lưu huyện lệnh có chút ngưng trọng.

- Nếu là Lý gia ra bà đồng Vương rồi đối chất, lộ ra chuyện bản quan sai xử bà ta, chỉ sợ những chuyện xấu bà đồng Vương từng làm cũng lộ ra, liên lụy bản quan, khi đó dân chúng phần nọ thì nguy rồi.

Sư gia khom lưng nói:

- Cho nên đại nhân phải nhanh tay, tiên hạ thủ vi cường?
- Đúng vậy.

Lưu huyện lệnh nhẹ gật đầu, thờ dài nói:

- Trên thực tế bản quan cũng chẳng muốn dùng thủ đoạn cứng rắn thế này, từ từ ừ mưu mới là thượng sách, có điều cấp trên thúc giục quá gấp, khoản thuế kính mỗi tháng không thiếu được, bản quan còn có thể làm gì nữa, thuế má lại thu về quá chậm, mà Lý gia lại cố ý đối nghịch, cắt đất hơn nửa năm thuế ruộng, bản quan không còn cách nào khác mới “làm thịt” chúng thôi.
- Thôi, không nói nữa, trước mắt thời điểm không còn sớm, người đi làm chuyện ta đã phân phó đi.
- Vâng, đại nhân, tiểu nhân cáo lui.

Sư gia thi xong liền cung kính rời đi.

Lúc này Lưu huyện lệnh nhớ tới những chuyện dị thường vừa xảy ra, trong lòng phiền muộn không thôi, bèn phân phó họ nhân chuẩn bị một bình rượu ngon và mấy đĩa đồ nhắm, một thân một mình uống rượu trong lương đình.

Uống được nửa bầu rượu ông ta đã hơi say, lúc này màn đêm cũng dần buông xuống.

Ợ một hơi rượu, Lưu huyện lệnh ung dung về phòng chuẩn bị đi ngủ.

Có điều thời điểm hần vừa rời khỏi viện từ lại chợt thấy rất nhiều nha hoàn và sau vật đang chuyển đồ, bao lớn bao nhỏ đóng gói xong xuôi, trông như sắp dọn nhà.

- Các người là hạ nhân do ai phái tới, sao lại lấy đồ của huyện nha ta?

Lưu huyện lệnh mang theo vài phần men say nói.

Bọn hạ nhân không để ý tới, tự mình vận chuyển đồ vật.

- Trở về cho bản quan, dừng lại, đứng lại hết.

Lưu huyện lệnh quát.

Lúc này một lão đầu quần sự lưng còn đi tới, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Vị đại nhân này, sao lại ngăn chúng tiểu nhân dọn nhà?
- Người muốn dọn nhà nào ta mặc kệ, có điều đây là huyện nha, hết thảy phải do bản quan định đoạt, các người từ đâu mà đến, dám trộm đồ của huyện nha ư, muốn chết rồi đúng không?

Lưu huyện lệnh trách móc:

- Có tin bản quan lập tức kêu nha dịch tới tổng các người vào nhà lao không.
- Này, này, dọn nhà là ý tứ của lão gia, chúng tiểu nhân chỉ phụng lệnh làm việc.

Quần sự bất đắc dĩ nói.

- Lão gia nhà các người đâu, kêu hần tới đây nói rõ, bản quan thật muốn biết tên nào lớn mật dám trộm đồ của huyện nha.
- Xin huyện lệnh đại nhân chờ một lát, tiểu nhân đi gọi lão gia.

Quả quần sự công đáp lại một tiếng, rất nhanh không thấy bóng dáng đâu nữa.

Chỉ chốc lát sau, một nam tử trung niên mặt trắng không râu mặc một bộ quan bào vô cùng lạ mắt đi tới, chấp tay nói với Lưu huyện lệnh:

- Hơn mười năm không gặp, chẳng biết Lưu huynh còn nhận ra tại hạ không?
- Người, người là?

Lưu huyện lệnh nhìn nam tử trước mắt cảm thấy có chút quen mặt nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

- Quả nhiên Luru huynh là quý nhân hay quên, tại hạ là Triệu Cảnh a, trước kia khi thi tú tài hai ta từng gặp mặt.

Nam tử xưng Triệu Cảnh nói.

Dường như Luru huyện lệnh nhớ ra gì đó, giật mình nói:

- Triệu Cảnh? Ta nhớ rồi, cũng có chút ấn tượng, năm đó người thi tú tài đứng trên ta, hại ta còn hăm mộ mà ghen ghét người một hồi lâu đấy, đúng rồi, sao người lại ở huyện nha này của ta?

- Vấn đề này nói ra có chút dài dòng, ta vẫn luôn sinh hoạt ở nơi này, chỉ tiếc Luru huynh đắc tội người không nên, khiến chỗ cư trú của tại hạ đã mất, chỉ có thể dài chỗ khác.

Triệu Cảnh lắc đầu, bộ dáng bất đắc dĩ nói.

- Có điều nể tình Luru huynh từng có tình nghĩa đồng môn, có mấy lời vốn không thể không nói cùng Luru huynh, việc này liên quan đến vận làm quan của người.

- Ta vận làm quan của ta ư, người mau nói.

Luru huyện lệnh nghiêm mặt trả lời.

- Lúc đầu Luru huynh vốn có thể làm huyện lệnh ở huyện Quách Bắc mười năm, có điều hôm nay huynh lại làm chuyện không nên làm, khiến quan vận tiêu tán, chỉ sợ chức quan lệnh này sẽ chấm dứt vào ngày mai, hơn nữa còn có đại nạn lâm đầu.

- Hoang đường, ta lại có đại nạn gì chứ, cái gì mà vận làm quan mười năm, ta không tin.

Luru huyện lệnh nói.

Triệu Cảnh lắc đầu cười một, không nhiều lời nữa mà chấp tay cáo từ, tiếp tục chỉ huy hạ nhân dọn nhà.

Luru huyện lệnh cũng chẳng ngăn cản, ông hất ống tay áo trở về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Hai quỷ thăm tù

Giờ phút này Lý Tu Viễn đã về tới phủ đệ.

Dù màn đêm đã buông xuống nhưng trong Lý gia đèn đuốc sáng trưng, quân gia và tất cả hộ vệ của Lý gia đều tề tụ ở đây, chờ đại thiếu gia về phân phó.

Bấy giờ sắc mặt Lý Tu Viễn nặng nề, hiển nhiên tâm không quá tốt.

- Phụ thân ta bị Luru huyện lệnh giam vào ngục, hẳn các người cũng biết chuyện này, hôm nay ta tới bái phỏng ông ta, Luru huyện lệnh lại lòng tham không đáy, không chỉ muốn lấy tiền tài của Lý gia, mục đích thực sự là đoạt gia nghiệp bốn đời của ta.

Nói xong, bỗng nhiên hất vổ bàn trà, dưới cái vổ nặng nề này, trên bàn trà hiện lên vết rạn nứt.

Chúng quân gia và hộ vệ không khỏi rùng mình, chẳng dám nói nhiều.

Lý Tu Viễn nói:

- Những năm nay Lý gia ta cũng được xem là một nhà là việc thiện, sửa cầu trải đường, xây dựng thủy lợi, mở đường cứu tế, không biết đã gián tiếp giúp bao nhiêu người, vậy mà một tên cầu qua ý bản thân có vài phần quyền thế lại chẳng kiêng nể gì, muốn cưỡng đoạt Lý gia, xem ra ông ta nghĩ Lý gia là quả hồng mềm mại người ta bóp.

- Đại thiếu gia, ngài định làm thế nào?

Lý quân gia hỏi:

- Luru huyện lệnh sẽ không thả phụ thân, ta cũng không cho phép người lớn tuổi còn chịu sự khổ cực của tù đầy, Luru huyện lệnh tâm ngoan, vật dưng trách Lý Tu Viễn ta thù hận.

- Không Tử bảo, lấy gì để báo oán, lấy oán báo oán, đây là lời thánh nhân đã dạy, ta là người đọc sách, há có thể không tuân.

Trong mắt Lý Tu Viễn lóe lên một tia hàn quang:

- Thông báo cho phía bên tiêu cực, điều một trăm hảo thủ tới đây, tốt nhất là người từ nơi khác tới, vào giữa trưa ngày mai che mặt giết vào huyện nha, trói Lưu huyện lệnh lại rồi đưa tới ngàn dặm phía xa, một đao chém chết.

- Cái... cái gì, chém chết? Đại, đại thiếu gia, người phải nghĩ kỹ a, giết mệnh quan triều đình không khác gì tạo phản, nếu lộ ra, Lý gia gặp họa ngập đầu.

Lý quản gia giật nảy mình, sắc mặt trắng bệch, quỳ trên mặt đất khẩn cầu:

- Xin đại thiếu gia lấy gia nghiệp làm trọng, dùng biện pháp khác, phương pháp này quá mức hung hiểm.

Thiết Sơn đứng bên cạnh lên tiếng:

- Tên huyện lệnh chó chết này có giết cũng đáng, ai bảo ông ta một mực đánh chủ ý lên Lý gia, đại thiếu gia, chỉ cần một câu của ngài, tiểu nhân lập tức tới tiêu cực triệu tập nhân thủ, cam đoan đều là người nơi khác, sau khi mọi chuyện thành công, bọn họ mãi mãi không xuất hiện tại huyện Quách Bắc, như vậy có tra cũng không ra.

Thiết Sơn luôn trung thành với Lý gia, tất nhiên không chút do dự ủng hộ Lý Tu Viễn.

- Thiết Sơn, ngươi chớ có nói vậy, giết ông ta tất nhiên há dạ, thế nhưng tin tức mà lộ ra ngoài, Lý gia coi như xong.

Lý quản gia là người ôn trọng, không muốn Lý Tu Viễn mạo hiểm như vậy.

- Ha ha, đại thiếu gia không cần tự mình động thủ, chỉ bằng để tiểu nhân làm thay, chỉ cần đại thiếu gia phân phó, tiểu nhân sẽ không để Lưu huyện lệnh sống qua đêm nay.

Âm thanh quen thuộc vang lên.

- Tội nghiệt Lưu huyện lệnh quá nặng, ông ta đáng bị báo ứng, đại thiếu gia không cần vì việc này mà buồn phiền.

Lại thêm âm thanh khác từ đâu truyền tới.

- Ai, là ai nói chuyện.

Thiết Sơn quát:

- Đứng ra cho ta.

Lý Tu Viễn nhận ra thanh âm này.

Trên đường trở về ban ngày, hần từng gặp hai tên quý sai, một mặt xanh, một mặt đen.

- Lý gia là phủ đệ của ta, người tên các ngươi là tiểu quý lại dám lên chạy vào, có phản chán sống rồi.

Lý Tu Viễn lạnh lùng nói.

- Không, không dám.

Kèm theo âm thanh đó là từng trận gió lớn thổi vào từ ngoài cửa sổ, hai quý sai mặc tranh phục nha dịch cung kính chấp tay trả lời Lý Tu Viễn.

- Chúng ta vừa vặn đi ngang qua quý phủ, vừa lúc nghe được chuyện tình Lý công tử vừa nói, vì thế thăm giết mình, thuận tiện ghé qua xem có giúp được chỗ nào không, nếu lỡ quấy nhiễu, mong Lý công tử chớ trách.

Quý sai mặt xanh xin lỗi.

Đám người còn lại thấy quý sai hiện hình liền kinh hãi không thôi. Lý quản gia bị hù tới mức ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Lý Tu Viễn ngồi ở chủ vị nhẹ nhàng hừ một tiếng:

- Âm thanh của ta truyền nhiều lắm là năm trượng, các ngươi đi ngang qua phủ lại nghe được?

- Lý công tử, chúng ta là quý sai, có thể nghe âm thanh băm dậm từ tám hướng, tất nhiên cũng nghe được Lý công tử chuyện trò trong phủ.

Mặt đen nói.

Lý Tu Viễn cười nhẹ:

- Khó trách có câu, không muốn người biết thì đừng làm, xem ra quý thần các người đúng là có bản lĩnh thần thông, người bình thường muốn đầy các người không dễ.

- Ha ha, hắc, Lý công tử quá khen rồi.

Mặt đen cười khan nói.

- Các người muốn giúp ta đối phó Lưu huyện lệnh?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Nguyên vì Lý công tử công hiến sức lực.

Cả hai quý sai cùng nói.

Lý Tu Viễn đứng lên, lạnh lùng lên tiếng:

- Đừng nghĩ ta không biết, nói đến cùng việc này cũng do các người làm, trước đó ta đã hỏi rõ, sở dĩ Lưu huyện lệnh dám không kiêng kỵ gì bắt phụ thân ta là vì bà đồng Vương đã xác nhận, nghe Từ bộ đầu nói hôm qua bà ta quay lại huyện Quách Bắc nên bị bắt lại, trên công đường cần chết không nhà, chỉ điểm phụ thân ta, vì thế Lưu huyện lệnh mới có có tới bắt người.

- Nếu hôm qua bà đồng Vương bị câu hồn thành công, làm gì còn chuyện này. Sao quý thần như các người tốt bụng làm việc cho Lý gia ta, rõ ràng các người sợ chuyện bại lộ, dưới con nòng giận ta sẽ viết sách văn gửi cho Thành Hoàng thành Quách Bắc, khiến các người bị cắt chức nhận phạt.

Lúc trước Lý Tu Viễn còn chưa rõ, vì sao quý sai lại đập đầu cầu xin mình bên đường, có hành động lớn như vậy.

Rõ là biết mọi chuyện sẽ tới nước này, vì thế sớm tìm hán cầu xin tha thứ.

Đổi lại là một người ngu dốt khác, chỉ sợ giờ phút này vẫn chưa ý thức được, bị hai tiểu quý đùa nghịch một phen.

Thấy Lý Tu Viễn đã phát hiện âm mưu, hai quý sai lập tức kinh hãi, bị dọa đến quỳ rạp xuống đất:

- Đều do tiểu nhân là việc không tốt mà liên lụy ngài, xin Lý công tử cho tiểu nhân cơ hội, tiểu nhân nguyện ý lấy công chuộc tội.

- Không phải các người là quý sai sao, cầu kẻ phạm nhân như ta là gì?

Lý Tu Viễn ngăn chặn lửa giận trong lòng, bình tĩnh nói.

Hai tên quý sai cũng khổ không nói nổi, đổi thành người bình thường chúng đâu cần ăn nói khép nép như vậy, có điều mệnh cách Lý đại thiếu gia cực quý, ngay cả Thành Hoàng đại nhân cũng một mực cung kính, nếu chúng hầu hạ không cẩn thận, chỉ sợ sau khi quay lại thành Quách Bắc sẽ mất mạng.

Giờ phút này, hai quý sai cũng thông minh, chỉ mạnh mẽ biểu thị chúng nguyện ý lấy công chuộc tội, xin Lý Tu Viễn tha thứ.

- Hôm nay Lưu huyện lệnh sống hay chết còn tùy vào hán đối xử với phụ thân ta thế nào, chẳng phải các người là quý sai sao, đi tới ngục giam xem tình hình của phụ thân ta thế nào, có bị phạt gì không, nếu có, đến cùng là chịu hình phạt gì.

Lý Tu Viễn cũng chẳng so đo với hai quý sai. Trước mắt đây là lúc cần người, hiện tại bọn chúng còn có tác dụng.

- Nhà giam có sư tử trấn giữ, chúng tiểu nhân không dám tới gần a.

Mặt xanh khở sở nói.

Mặt đen cũng lên tiếng:

- Ngài cần kiểm cách để qua mặt hai con sư tử, khi ấy chúng tiểu nhân mới vào nhà giam được.

- Hai người các người cũng biết không ít nhĩ.

Lý Tu Viễn hừ nhẹ, lấy bút mực viết xuống hai chữ: “Lui xuống.”

Sau đó ném về phía hai con quý.

- Xin đại thiếu gia chờ một chút, tiểu nhân sẽ quay lại ngay.

Một trận âm phong thổi lên, cuốn lấy tờ giấy Lý Tu Viễn vừa viết rồi bay về phương xa.

Trang giấy xoay chuyển giữa không trung, thẳng tới bên ngoài đại lao của huyện nha.

Lúc này hai quý sai đi tới đại môn nhà giam hiện thân, bất quá chúng vừa hạ chân xuống liền nghe tiếng sư tử rống, kèm theo đó hai con sư tử đá trước nhà giam như sống lại, mở rộng miệng nhìn chăm chăm chúng, tựa hồ chỉ cần hai tên quý sai tiến lên bước nữa sẽ bị chúng cắn xé tanh bành.

Bất quá bấy giờ một trận gió nhẹ thổi tới, tờ giấy trắng viết hai chữ của Lý Tu Viễn được thổi tới trước mặt hai con sư tử.

Sư tử đá kêu khẽ một tiếng, bình tĩnh lại.

- Ha ha, khó trách Thành Hoàng đại nhân đề ý Lý đại thiếu gia như vậy, quả nhiên là mệnh cách phú quý cực kỳ, ngay cả sư tử đá canh giữ đại lao cũng phải nhượng bộ.

- May mà vận khí chúng ta tốt, không biết Lý đại thiếu gia dùng cách gì phong bế khí tức, bằng không bằng thực lực hai con quý như chúng ta, khó lòng tới gần ngài ấy được.

- Này hẳn là đạo trường ở Hạ Hà thôn mà ra, ông ta là cao nhân thần thông, thời điểm chúng ta đi tới huyện Quách Bắc lần trước, bị ông ta vung tay áo một cái liền bay thẳng ra ngoài tám trăm dặm, phải chạy mất ba ngày ba đêm mới trở về, may mà không bị một chết.

Hai tên quý sai ngơoi một câu ta một cây, hóa thành con gió bay vào nhà giam.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Gia cát ngọa long

Hai tên quý sai cầm tờ giấy có chữ viết của Lý Tu Viễn dọa lui hai con sư tử đá, từ đó một đường thông suốt, trực tiếp đi thẳng vào nhà giam.

Nhà giam của huyện nha không lớn nhưng vẫn có cai ngục trông coi.

Lúc này một ngục tốt ngáp ngắn ngáp dìa, tựa vào bàn gỗ bên cạnh nghỉ ngơi, bên cạnh là một ngọn đèn dầu.

Bất quá bỗng có một trận gió thổi qua khiến ngọn đèn chập chòn, tựa như sắp tắt, có điều chập chòn một hồi, đọi ngọn gió thổi qua lại sáng lên như cũ.

Ngục tốt bị gió thổi mát, ngủ càng thêm sâu, sợ là chưa tới sáng cũng chưa tỉnh.

- Lý Đại Phú, Lý Đại Phú ~!

Một âm thanh sâu kín dần vang lên có điều lại chẳng thấy bóng dáng người nói, cứ như phát ra từ giữa không trung vậy, nếu chăm chú lắng nghe, lại thấy mọi thứ im ắng như cũ.

Phạm nhân vốn đang ngủ say chẳng phát giác, xoay người ngủ tiếp.

- Lý Đại Phú, ngài ở đâu?

Âm thanh không tìm được điểm xuất phát tiếp tục vang lên, xuyên qua tầng tầng cách trở của nhà tù, cuối cùng xuất hiện ở một phòng giam nào đó.

Bên trong phòng gian là nam tử trung niên đang co người ngủ trên chiếu rom, đối phương chẳng phải ai khác, chính là chủ nhân hiện tại của Lý gia, Lý Đại Phú.

- Ai, ai gọi ta đây?

Lý Đại Phú mơ mơ màng màng tỉnh lại, thế nhưng ông không cách nào mở hai mắt ra được, chỉ cảm thấy mí mắt vô cùng nặng nề, toàn thân không thể nhúc nhích.

Khi Lý Đại Phú cố chống đỡ mà mở mắt được một ít, bỗng thấy bên cạnh mình là hai người mặc y phục quan sai đang đứng, bất quá trông không giống trang phục của bản triều, muốn nhìn rõ hơn lại thấy hai tên đó một mặt xanh một mặt đen, diện mạo lại mông lung, chẳng cách nào thấy rõ.

- Đúng là Lý Đại Phú.

Quý sai mặt đen nói.

- Đề ông ta ngủ đi, miễn cho hôm sau Lý công tử lại trách chúng ta làm ông ấy kinh sợ, Lý công tử chúng ta đắc tội không nổi.

- Nói rất đúng, bất quá Lý công tử này thật khác lạ, không hề sợ quỷ thần chúng ta, ngược lại chúng ta đứng trước mặt ngài ấy còn có vài phần khiếp sợ, so với Thành Hoàng đại nhân còn hơn mất phần.

Lúc nói chuyện, mặt xanh thối một ngụm khí khiến Lý Đại Phú ngủ thật say.

“Bọn họ do con ta phải tới sao...”

Trước khi ngủ, đây là suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu Lý Đại Phú.

- Ha ha, ở đâu ra đám quỷ hồ đồ thế này, tuổi thọ Lý Đại Phú còn dìa, vẫn chưa tới lúc chết, các ngươi đừng có câu sai hờn a.

Chợt một âm thanh vang lên từ phòng giam đối diện, tiếng nói có vài phần khó nghe.

- Có người nhìn thấy chúng ta ư?

Hai quỷ sai giật mình nhìn lại, liền thấy phía bên kia phòng giam là một nam tử trung niên mặc trường sam rách rưới, trông giống thư sinh đang ngồi nhìn bọn họ.

Tóc tai đối phương lộn xộn hôi hối, nhìn qua hẳn đã nửa năm chưa tắm rửa gì.

- Ngươi là ai, sao có thể trông thấy quỷ sai chúng ta.

Mặt đen nhanh chân bước tới, trực tiếp xuyên qua cửa nhà lao đứng trước mặt đối phương.

- Thấy được quỷ thần có gì tốt đâu, trên đời này người thấy được các ngươi không ít, làm gì để ý đến ta, ta khuyên các ngươi một câu, vẫn nên câu hồn người khác thì hơn, hờn Lý Đại Phú các ngươi câu không nổi.

Mặt xanh đi tới gần rồi đánh giá một phen, hẳn thấy dù đối phương dơ bẩn không chịu nổi nhưng hai mắt sáng ngời có thần, đỉnh đầu là văn khí trùng thiên, các loại đạo lý vẫn tự chấp tròng không dứt, mơ hồ có cảm giác như tận cùng của trời đất. Chúng là quỷ sai, dù muốn điều tra lại thấy quang mang chói mắt chiếu từ phía trên xuống, ngăn cản chúng tiếp tục điều tra người này.

- Đúng là người đọc sách chân chính. Hiếm có, hiếm có, tiểu nhân gặp qua tiên sinh.

Lúc này mặt xanh giật mình, chấp tay nói. Dường như quỷ mặt đen cũng phát hiện ra, thu hồi lòng khinh thị, vẻ mặt cung kính không ít.

- Ta chỉ là tù nhân, không đánh đề quỷ thần các ngươi tôn trọng, đi đi, đừng tới gần quấy rầy ta ngủ, muốn tìm kẻ chết thay thì tới phía bên kia nhà tù, ở đó có một tên ác đồ diệt một nhà người khác, thích hơn làm người chết thay hơn Lý Đại Phú nhiều.

Nam tử nói.

- Chúng ta tới không phải để kiếm người chết thay.

- Có quỷ mới tin các ngươi, quỷ sai như các ngươi giỏi nhất chính là mấy chiêu trò này, nhận hối lộ thay người khác hao tổn hồn, sau đó tới phòng giam tìm một tên chết thay, này, nhân gian cũng chẳng khác, nếu dùng tiền tài hối lộ huyện lệnh, dù là tử hình cũng có thể tìm kẻ chết thay, hắc, không nói nữa, không nói nữa, ta lại buồn ngủ rồi.

Nam tử tự mình đưa cọt vài câu rồi quay người ngủ thiếp đi.

Hai tên quỷ sai liếc nhìn nhau một cái, lắc đầu không nhiều lời, chấp tay xong lui ra khỏi phòng giam.

Đây là người đọc sách bất phàm, không trêu chọc mới tốt.

Trước mắt đã điều tra rõ tình huống của Lý Đại Phú, lúc trở về cứ thế thuật lại là xong. Bây giờ, hai tên quỷ sai hóa thành một trận âm phong biến mất trong nhà giam.

Sau khi quỷ sai biến mất, nam tử trung niên bất phàm lại thầm nói:

- Sao hai tên quỷ sai kia lại an phận như thế, không câu hồn, không người người kia của Lý gia còn có thể sai khiến quỷ thần.. Ài, Gia Cát Ngọa Long ta nửa đời đọc sách, xem như cũng có chút tài hoa, kết quả lại bị nhốt ở nơi này, ngược lại được quỷ sai hô một tiếng tiên sinh a.

- Chẳng lẽ thế nhân đều ngu muội như thế? Thà rằng để tiểu nhân đương đạo cũng không muốn chi sĩ có được đãi ngộ công bằng.

Giờ khắc này, hai tên quỷ sai đã trở về Lý phủ.

"Meo ~!"

Chúng còn chưa vào trong đã nghe tiếng mèo kêu vang, con mèo mở đôi mắt xanh rờn nhìn chằm chằm hai quỷ sai.

- Đây, là mèo đen đã được thông linh, làm ta giật cả mình.

Quý sai giật mình, chẳng dám tới gần hắc miêu, hẳn cảm thấy mèo đen này còn lợi hại hơn hai con sư tử ở ngục giam.

- Chỉ một con mèo đen cũng sợ, khó trách không câu được hồn của bà đồng Vương.

Âm thanh của Lý Tu Viễn phát ra từ dưới hành lang.

- Gặp qua Lý công tử."

Hai tên quý sai cung kính thi lễ.

Lý Tu Viễn nói:

- Phụ thân ta thế nào rồi?

- Trước mắt Lý lão gia vẫn vô sự.

Mặt xanh có chút che dấu nói.

- Ta muốn nghe sự thật, việc liên quan tới an nguy phụ thân, ta không dễ nói chuyện như trước, nếu như các người muốn giấu diếm, chẳng bằng thử một Kim Nhận cung của ta xem sao.

Lý Tu Viễn nhìn chăm chăm, chỉ chỉ đại cung màu vàng và nói.

- Lý công tử, cung tiền bình thường không có tác dụng với quý sai.

Mặt đen không sợ chết đáp.

Lý Tu Viễn hừ lạnh một tiếng, không nói hai lời liền dựng cung lên bắn.

"Hừ ~!"

Mũi tên không bắn trúng mặt đen mà đáp xuống dưới chân hắn.

Chỉ như vậy mà hai quý sai đã bị chấn đến bay ra xa, thần sắc thống khổ như bị đại chùy nện trúng, đau đến muốn chết đi sống lại.

- Nếu một tiền vừa rồi rơi lên người các người, hiện các người đã hồn phi phách tán.

Lý Tu Viễn nói tiếp:

- Ta nghe nói, người chết thành quỷ, quỷ chết thành tiêm, không biết có thật không?

Chúng quý lập tức hoảng hốt, thời điểm nhìn về phía Lý Tu Viễn lần nữa, trong mấy phần cung kính mang theo vài phần e ngại.

Rốt cuộc người này là ai? Một tiền có thể bắn giết quý thân.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Phật hương

Dù một tiền không bắn trúng vẫn có thể đánh bay quý sai.

Nhìn như bình thường nhưng đủ uy lực dọa sợ quý thân, so với bất kỳ đạo thuật nào đều đáng sợ hơn.

Giờ phút này hình thể hai quý sai rút một vòng do sợ, vốn là tráng hán khôi ngô lại trở nên thấp bé.

- Ta đã nói rồi, việc liên quan tới an nguy phụ thân, ta sẽ không dễ nói chuyện như vậy, giờ ta hỏi gì các người nói cái đó. Nếu an phận, chờ chuyện kết thúc chúng ta xem như xong, ngược lại, dù ta có quen biết các người nhưng kinh cung trong tay ta thì không.

Lý Tu Viễn lạnh lùng nói.

Hắn sớm đã muốn trừng trị hai tên quỷ sai này.

Đừng thấy chúng một mực cung kính với hắn mà lần, thực tế đều đang tự chui đít cho chúng thôi.

Không do chúng câu hồn thất bại, nào có nhiều chuyện xảy ra như vậy.

Đương nhiên, trong đó cũng có mệnh lệnh của Thành Hoàng, nghĩ tới ngày đó ở trong Lan Nhược Tự. Thiết Sơn mơ thấy Thành Hoàng, hắn đối phương đã đoán được thân phận của hắn, nếu không hai tên quỷ sai cũng chẳng hướng mình cầu xin.

- Không, không dám, không dám.

Bấy giờ hai quỷ sai bị hù tới quỷ trên mặt đất, cuống quýt đập đầu cầu xin tha thứ.

Lúc này là chúng sợ thật, trước đó khi cầu xin tha thứ chỉ là giả bộ đáng thương mà thôi.

- Nói đi, tình trạng phụ thân ta thế nào?

Lý Tu Viễn thân nhiên nói.

- Trước mắt Lý lão gia vẫn mạnh khỏe, chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

Lý Tu Viễn hỏi.

Mặt xanh nói:

- Chỉ là Lý lão gia đã nhận một ít hình phạt, bị đánh ba mươi côn, phải dựa vào tường không nhúc nhích được, vì để Lý lão gia dễ chịu một chút, chúng tiểu nhân đã thổi một ngụm khí để ngài ấy ngủ mê man.

Lông mày Lý Tu Viễn nhíu một cái thật sâu, một ít lửa giận như muốn tuôn ra.

Quỷ sai trông Lý Tu Viễn tức giận, vì thế quỳ xuống cầu xin tha thứ:

- Tiểu nhân thật sự muốn tốt nên mới giúp Lý lão gia ngủ mê, không có ý muốn tổn thương ngài ấy.

- Các ngài không cần sợ, ta không tức các ngài, ta là tức giận Lưu huyện lệnh, các ngài làm việc không tệ.

Lý Tu Viễn lại nói:

- Thiết Sơn, lấy cho ta một cây nhang.

- Vâng, đại thiếu gia.

Thiết Sơn đáp một tiếng, nhanh chân đi lấy nhang.

Sau khi nhận lấy phật hương, Lý Tu Viễn nhỏ một giọt máu lên trên:

- Trước nay Lý Tu Viễn ta làm việc ân oán rõ ràng, mũi tên kia bắn các ngài vì các ngài làm việc không tốt, chọc cho ta tai họa lớn như vậy, hiện các ngài giúp ta xoa dịu phụ thân, nên nhang này Lý Tu Viễn dùng để báo đáp các ngài.

Nói xong lại hiệu một chút:

- Đốt nhang, cấm trước mặt chúng.

Thiết Sơn đáp một tiếng, đốt hương phật nhuộm máu lên rồi cấm trước mặt quỷ sai.

Hương phật được đốt lên, sương mù liền tản ra, tựa hồ càng thêm nồng nặc.

- Đây, đây là...

Chúng quỷ sai giật mình, được bao phủ trong làn khói, chúng cảm thấy thương thể của mình nhanh chóng khôi phục, hồn thể càng thêm ngưng thật.

- Dài và lớn hơn rồi.

Sau đó chúng giật mình phát hiện, hấp thụ nhanh đèn giúp thân thể thấp bé của chúng dần khôi ngô rắng chắc hơn, hình thể tiếp tục gia tăng không ít.

Chỉ một thời gian trôi qua, thân hình quỷ sai đã cao gần một trượng, trông tựa như một tiểu cự nhân.

Thời điểm hương phật đốt hết, thân thể chúng quý đã cao hơn một trượng, cơ bắp nhô lên, khô ngo mạnh mẽ, trông không giống quý sai mà giống một vị môn thần hơn.

Dường như Lý Tu Viễn cũng không thấy lạ, vì hắn biết công dụng kỳ diệu từ máu của mình, quỳ thần không thể uống máu của hắn, có điều nếu nhiễm vào hương phật rồi đốt lên, hóa thành hương hòa thì quý thần có thể hấp thu được, yêu vật cũng vậy, giúp chúng gia tăng đạo hạnh, là một vị thuốc đại bổ.

Đánh hai quý sai một gậy lại cho chúng quả táo ngọt, Lý Tu Viễn có ý muốn thu phục hai quý sai này. Nguyên nhân rất đơn giản, tin tức chúng linh thông, có thể nghe được âm thanh từ bốn phương tám hướng, nếu có thể dùng cho hắn, Lý Tu Viễn sẽ sớm biết những âm mưu quỷ kế nhắm vào lý gia, sớm ngày hóa giải.

- Các ngươi đi đi, chuyện Lưu huyện lệnh ta sẽ tự giải quyết.

Lý Tu Viễn khua tay nói.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thu phục hai quý

Chúng quý sai cảm nhận được lực lượng dâng trào trong chân thân, lại nhìn hương phật đã được đốt hết, cả hai nhìn nhau rồi cùng quỳ xuống và nói.

- Chúng tiểu nhân đã nhận nhang đèn của Lý gia, nguyện vì Lý gia làm việc, xin Lý công tử đừng ghét bỏ chút sức mọn của chúng tiểu nhân.

Quả nhiên hai quý sai là người khôn khéo, sau khi nhận chỗ tốt của Lý Tu Viễn liền dập đầu bái tạ, mặc kệ bản thân có nhận lệnh của Thành Hoàng không.

Dường như Lý Tu Viễn cũng nghĩ tới điểm này, hắn bình tĩnh nói:

- Nhang đèn của Lý gia ta không dễ hưởng như vậy đâu, nén nhang này là trả công các ngươi giúp phụ thân, còn muốn hưởng dụng hương phật khi này, về sau các ngươi phải dốc sức vì Lý gia, nếu trộm dối gạt, âm phụng dương vị, tất nhiên ta sẽ bắn chết các ngươi, tuyệt đối không lưu tình.

- Đi hay ở suy nghĩ kỹ một chút, Lý Tu Viễn ta không bắt buộc các ngươi.

Quý sai chẳng chút suy nghĩ, cùng hô:

- Nguyện vì Lý gia vào sinh ra tử.

- Rất tốt, ta sẽ xem biểu hiện của các ngươi, nếu trong vòng một năm các ngươi trung thành tuyệt đối thì hàng năm ta đều thấp cho các ngươi một nén nhang.

Lý Tu Viễn nói.

- Đa tạ đại thiếu gia.

Hai quý sai kinh hãi cùng nói.

Chúng cảm thấy tiền đồ sau này của mình sẽ xán lạn vô cùng, đi theo Thành Hoàng làm việc chỉ kiếm được chút nhang đèn duy trì kế sinh nhai, mà đi theo Lý đại thiếu gia lại giúp thực lực tinh tiến, ngày sau có thể trở thành âm binh, quý tướng cũng không chừng.

- Đúng rồi, lúc chúng tiểu nhân vào ngục giam thăm Lý lão gia, không phát hiện bà đồng ở đâu cả, tiểu nhân mạo phép suy đoán, hẳn bà ta bị giam trong huyện nha.

- Lúc tiểu nhân đi ngang huyện nha, phát hiện môn thần nơi đó đã dọn đi, hiện tại huyện nha không được môn thần che chở.

Hai quý sai mở miệng nói.

Lý Tu Viễn lại hỏi:

- Ý các ngươi là sai?

- Môn thần rời khỏi huyện nha, chúng tiểu nhân có thể tùy ý ra vào nơi đó, nếu đại thiếu gia muốn, chúng tiểu nhân có thể câu hồn phách Lưu huyện lệnh,

tùy ý đại thiếu gia sau bảo.

Mặt xanh lên tiếng.

- Không, ta không muốn các người câu hồn phách Lưu huyện lệnh, ta muốn các người câu hồn phách bà đồng Vương, người này thọ tận lại không chết, để lâu ắt phiền phức.

Lý Tu Viễn nói.

- Nếu trước đó chúng tiểu nhân chưa đủ khả năng câu hồn bà ta thì hiện tại xin đại thiếu gia an tâm, chúng ta tuyệt đối làm được.

Chúng quý sai tràn đầy lòng tin mà nói.

Lý Tu Viễn:

- Các người câu hồn phách bà đồng Vương xong hãy áp giải bà ta tới chỗ Thành Hoàng, hẳn thành hoàng biết phải làm thế nào, nếu câu được, hai người các người cứ thử sẽ biết kết quả.

Nói xong lạnh lùng hừ một cái.

- Chúng tiểu nhân đã rõ.

Hai cái quý sai cần rằng đáp, chỉ sợ tới nay chúng phải dốc hết sức lực, dù liều mạng cũng phải bắt cho bằng được bà đồng.

Đây là chuyện đầu tiên đại thiếu gia phân phó cho họ làm, làm không xong thì đừng nói hương hỏa, có gì sai sót khả năng cao bị thần tiên bán chết nữa kia.

- Đi đi.

Lý Tu Viễn phát phát tay nói.

Hai quý sai lúc này đã có thể hình như môn thần, cùng nhau chấp tay lập tức hóa thành con gió lạnh mà rời đi, bất quá trận âm phong này lớn hơn trước nhiều lắm, ngay cả đèn lồng treo bên ngoài cũng bị thổi cho lay động kịch liệt.

- Thiết Sơn, triệu tập nhân thủ, ta có việc muốn phân phó.

Lý Tu Viễn nói, thần sắc hân bình tĩnh trong mơ hồ lại có lửa giận.

Nghĩ đến phụ thân bị Lưu huyện lệnh đánh ba mươi côn, hiện giờ đang nằm ở trong phòng giam không nhúc nhích được, con giận dữ của Lý Tu Viễn không thể nguôi.

Thù này không báo, uổng công làm nhi tử của người.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Huyện nha mất trộm

Sáng sớm hôm sau, Lưu huyện lệnh đang ngủ say bị lay tỉnh.

- Phụ thân, phụ thân, không xong rồi, không xong rồi, huyện nha xảy ra chuyện lớn.

Là âm thanh của nhi tử Lưu huyện lệnh, Lưu Tuấn.

Sắc mặt Lưu Tuấn cấp bách, vội thúc giục Lưu huyện lệnh.

- Có chuyện gì, mới sáng sớm đã làm phiền vì phụ.

Lưu huyện lệnh lắc lắc đầu, đầu óc có chút quay cuồng nhưng vẫn ung dung ngồi dậy.

Lưu Tuấn lên tiếng:

- Vừa mới có hạ nhân bẩm báo cho con, đồ dùng của huyện nha sau một đêm đều biến mất, bài trí hậu đường các loại đều chẳng thấy đây, phụ thân,

huyện nha bị trộm rồi.

- Hử? Còn có chuyện này.

Lưu huyện lệnh giật mình, lờm một cái rồi lập tức đứng lên.

Có điều thời điểm ông ta quét mắt qua lại phát hiện bình hoa, bình phong bài trí đều không thấy đâu, toàn bộ phòng ngủ sạch sẽ, chỉ còn mỗi cái giường ông ta nằm.

- Rốt cuộc có chuyện gì, đang yên đẹp sao trong vòng một đêm lại như vậy, nơi này là huyện nha, làm gì có đạo tặc dám vào trộm đồ?

Lưu huyện lệnh nổi giận:

- Đi, nhanh gọi Từ bộ đầu tới, ta phải điều tra cho rõ.

- Phụ thân chờ một chút, để con đi gọi Từ bộ đầu.

Lưu Tuấn chấp tay rời đi.

Lưu huyện lệnh thấy trong phòng vắng vẻ thì tức không chỗ phát tiết.

Đạo tặc ghế góm, ngay cả đồ dùng nội thất cũng trộm không còn một mảnh.

- Chờ chút, tiền bạc của ta có sao không?

Lúc này Lưu huyện lệnh mới giật mình chạy sang thiên phòng bên cạnh.

Thấy cửa phòng vẫn khóa chặt thì nhẹ nhàng thở một hơi.

Có điều hần ta vẫn không yên lòng, lấy chìa khóa bước vào, nhanh chóng thấy từng cái rương lớn, mỗi cái rương đều dán giấy niêm phong, bình yên vô sự.

- Vẫn tốt, may mà tiền bạc của ta vẫn chưa bị trộm đi, này cũng là vạn hạnh trong bất hạnh.

Lúc này khối đá trong lòng Lưu huyện lệnh mới hạ xuống.

Bất quá lửa giận vẫn khó mà tiêu tan:

- Ghê tởm, tốt nhất đám tặc nhân kia đừng để bản quan bắt được, bằng không bản quan sẽ lăng trì chúng, đám trộm đồ của huyện nha, đúng là muốn lên trời...

Mắng được một nửa, âm thanh của Lưu huyện lệnh chợt dừng lại, ông ta bỗng nhớ tới một việc.

Tối hôm qua trên đường về phòng ông ta thấy một nhóm người dọn nhà, dường như thứ họ dọn là đồ của huyện nha.

Bấy giờ, Lưu huyện lệnh thâm giật mình, vội vàng mặc quan phục rời đi.

Lúc ra khỏi phòng vừa vận thấy sư gia triệu tập tất cả hạ nhân trong huyện nha, dường như đang tuyên bố gì đó trong sân, chắc tra hỏi về chuyện mất đồ của huyện nha.

- Sư gia, người tới đúng lúc lắm, bản quan đang muốn tìm người, chuyện đồ trong huyện nha không cánh mà bay người đã biết?

Lưu huyện lệnh nổi giận đùng đùng đi tới.

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân đã sớm biết, vì thế tiểu nhân đang thay đại nhân tra hỏi. Đám hạ nhân nói hôm qua luôn ở hậu đường huyện nha, bọn họ không biết gì cả, có điều nói đi nói lại cũng kỳ quá, đám hạ nhân bảo hôm qua họ không thấy tặc nhân nào vào phủ, cũng không nghe thấy âm thanh chuyển đồ.

Sư gia bắt đầu dĩ nhiên.

Lưu huyện lệnh quát lớn:

- Sao có thể, hôm qua bản quan thấy ở chỗ này có một đám hạ nhân đang chuyển đồ.

Nói xong liền chỉ vào một cái lối nhỏ rồi nói.

- Người xem đi, có phải bên đó vẫn lưu lại dấu giày của đám đạo tặc không, đợi Từ bộ đầu tới phái người truy đuổi đi.

Sư gia đáp một tiếng rồi đi tới chỗ Lưu huyện lệnh vừa chỉ, có điều lúc cúi đầu nhìn lại chẳng thấy dấu vết gì cả, ngay cả dấu chân cũng không có.

- Đại... đại nhân, nơi này căn bản không có dấu chân, chỉ có mấy con giun thôi.

- Sao có thể?

Lưu huyện lệnh chạy tới nhìn, quả nhiên chỉ thấy có vài con giun đang bò, căn bản không có dấu chân.

Nếu thật sự có người vận chuyển đồ đạc trong nhà, không có khả năng một chút vết tích cũng chẳng lưu lại.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Bà đồng vương chết

- Có phải đại nhân nhìn nhầm không? Hay tối qua ngài say rượu, nhân con giun thành hạ nhân.

Sư gia cẩn thận từng li từng tí mà nói.

- Không, sẽ không, bản quan tuyệt đối không nhìn lầm, dù hôm qua bản quan say rượu nhưng không quá say, bản quan còn nhớ đám hạ nhân kia có chủ nhân, chủ nhân của bọn họ là đồng môn cũ của bản quan... Hình như, đề bản quan nhớ lại, đúng rồi, gọi là Triệu Cảnh, đúng, đúng, đúng, là Triệu Cảnh.

Lưu huyện lệnh vỗ đầu một cái, cuối cùng cũng nhớ ra:

- Chính là Triệu Cảnh thi tú tài chung với ta năm đó, xếp hạng trên ta.

Sư gia khóc không ra nước mắt:

- Đại, đại nhân, người đừng dọa tiểu nhân, không phải trước kia ngài nói trên đường nhậm chức Triệu Cảnh đã mất rồi ư? Đại nhân còn viết văn tế ấy, chẳng lẽ ngài quên rồi.

- Chết, chết rồi?

Lưu huyện lệnh bị nhắc bỗng nhiên nhớ lại, đúng là Triệu Cảnh chết rồi. Nhưng nếu hắn đã chết thì người ông thấy hôm qua là ai?

Sư gia chột nói nhỏ:

- Nghe nói trước kia khi Triệu Cảnh tới huyện Quách Bắc nhậm chức, lúc đi ngang con sông lớn đã trượt chân rơi xuống nước, tuy cứ lên kịp thời nhưng bệnh không khỏi, qua vài ngày liền mất, chẳng lẽ đại nhân gặp phải linh hồn của Triệu Cảnh.

Lúc này sắc mặt Lưu huyện lệnh tái đi vài phần, cảm thấy toàn thân lạnh như băng.

Một tháng nay ông ta ở chung một chỗ với quý hồn?

Chẳng trách từ trước tới nay luôn có cảm giác lạnh lạnh trong người, không thấy ấm áp chút nào, chỉ sợ ban đêm ông ta ngủ cùng giường với quý hồn không chừng.

- Đại nhân, ngài không có sao chứ.

Sư gia thấy Lưu huyện lệnh thất thần, lay nhẹ.

- Không, không việc gì, bản quan không sao.

Lưu huyện lệnh lấy lại tinh thần, hít thở sâu vài hơi mới bình tĩnh lại.

- Đại nhân, vậy còn tìm lại đồ đã mất không? Nếu là bị quý hồn lấy đi, chúng ta có thể tìm bà đồng Vương giúp đỡ, hiện tại bà ta đang bị giam trong nhà môn.

Sư gia nói.

- Không, không tìm, nếu thật là Triệu Cảnh lấy thì cho hắn đi, khi còn sống hắn ta nghèo khó, vất vả lắm mới được nhậm chức, kết quả bệnh chết giữa đường, bản quan là người niệm tình cũ, chỉ là đồ dùng bình thường, cho hắn ta đi.

- Quả đúng là quý thần gây nên, hẳn đồng môn trước kia của đại nhân là người có phẩm đức cao thượng, dù huyện nha bị mấy không ít đồ thì về sau

mua thêm là được, tiền tài lại chẳng mất gì, những thứ mất đi đều là đồ cũ trước khi đại nhân chuyển tới.

Lưu huyện lệnh nghe vậy cảm thấy không sai. Một tháng nay tài sản ông ta vợ vét được chẳng mất đồng nào. Vẫn là Triệu Cảnh nhân nghĩa, không lấy hết.

- Đại nhân, không xong rồi, việc lớn không tốt.

Cùng lúc đó, một nha dịch vội vàng chạy tới, la hét hô.

- Bần quan vẫn tốt đây, hô to gọi nhỏ ra thể thống gì.

Lưu huyện lệnh bị làm phiền liên nóng nảy quát.

Nha dịch kia kinh sợ:

- Là, là, là, tiểu nhân miệng rộng, xin đại nhân thứ tội, đại nhân, trong huyện nhà xảy ra chuyện rồi.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lưu huyện lệnh hỏi.

- Đêm qua, đêm qua, bà đồng Vương, Vương chết bất đắc kỳ tử.

Nha dịch chấp tay nói, lại len lén nhìn thoáng qua sắc mặt Lưu huyện lệnh.

Thần sắc Lưu huyện lệnh lập tức âm trầm:

- Chết rồi? Đang êm đẹp sao lại chết?

- Đây, tiểu nhân chắc chắn, ngũ tác đã khám nghiệm và xác nhận.

Nha dịch nói.

- Bà đồng Vương đã chết, chuyện Lý Đại Phú coi như treo, hôm nay vừa vận công khai thăm tra Lý Đại Phú.

Sư gia thấp giọng nói.

Đương nhiên Lưu huyện lệnh hiểu rõ vấn đề này, ông ta bèn phân phó:

- Theo bần quan tới đại đường, bần quan muốn đích thân thăm vấn ngũ tác, xem xem có phải Lý gia phái người tới giết bà đồng Vương diệt khẩu hay không.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Âm sát

Thế nhưng khi Lưu huyện lệnh vào tới đại đường, ông ta liền thấy thi thể bà đồng Vương nằm trên đại sảnh, phía trên được phủ vải trắng, bên cạnh là một vị ngũ tác đang đứng chờ.

- Ngũ tác, nói cho bần quan biết, đến cuối cùng bà đồng chết thế nào, có phải bị người ám sát không?

Lưu huyện lệnh ngồi trên chủ vị quát.

Lão ngũ tác quỳ xuống:

- Bẩm đại nhân, cái chết của bà đồng vô cùng kỳ quái, với kinh nghiệm những năm nay của tiểu nhân, bà đồng Vương đã chết từ ba ngày trước, tới hôm qua thi thể đã nổi thi ban, nếu bà ta chết vào hôm qua, thi ban không nổi nhanh như vậy được, hơn nữa tiểu nhân nghe người thuật lại, đêm qua bà đồng Vương không ngừng kêu la trong phòng, cứ như đang chém người nào đó vậy.

- Đó là người Lý gia phái tới đúng không?

Lưu huyện lệnh vội vàng nói.

- Không, không phải, đêm qua bà đồng chỉ ở một mình, không có người ngoài trong phòng, vì sai dịch nghe được động tĩnh mới tới đó xem.

Ngỗ tác nói.

- Người đó là ai? Truyền cho hần đến.

Lưu huyện lệnh nói.

Chỉ chốc lát, một cái nha dịch liền tiến vào.

- Tiểu nhân là Vương Xuyên, gặp qua đại nhân.

Wương Xuyên cung kính quỳ xuống dập đầu.

- Nói, hôm qua bà đồng chết thế nào.

Lưu huyện lệnh hỏi.

Wương Xuyên đáp:

- Bẩm đại nhân, vào giữa đêm, đột nhiên trong phòng bà đồng Vương truyền tới tiếng động lớn, còn có tiếng đánh nhau, tiểu nhân không yên lòng nên tới nhìn thử, có điều tiểu nhân chỉ thấy bà ta một mình khoa tay múa chân trong phòng, vùng tay đánh không khí, căn bản không có người.

- Tiểu nhân nghĩ bà ta thi triển tà thuật gì đó nên không quản nhiều, nào biết trước khi gà gáy, trong phòng bà đồng Vương không còn động tĩnh gì, chờ tới khi tiểu nhân tới kiểm tra, bà ta đã nằm trên đất không động dậy.

- Nói vậy là vụ án không có đầu mối.

Bỗng nhiên Lưu huyện lệnh vỗ đường mộc:

- Mấy tên phế vật có người ăn gì mà lớn lên thế, chỉ một phụ nhân cũng canh không được, đây chính là nhân chứng trọng yếu chỉ tội Lý Đại Phú, hiện tại xảy ra sơ xuất, các người đảm đương thế nào.

- Đại nhân thứ tội.

Wương Xuyên quỳ xuống đất, dập đầu cầu xin tha thứ.

- Đại nhân, bố cáo đã dán, hiện còn thẩm án không?

Sư gia đứng bên cạnh nói.

Lưu huyện lệnh cắn răng đáp:

- Vẫn thẩm tra, tại sao không thẩm tra, Vương Xuyên, bản quan cho người cơ hội lấy công chuộc tội, chờ lát nữa lên công đường, người phải nói bà đồng Vương bị người ám sát, tuyệt đối không được nói đến chuyện bà ta chết bất đắc kỳ tử, nếu người dám làm sai, bản quan sẽ chém đầu người.

- Dạ, dạ, dạ, tiểu nhân đã rõ.

Wương Xuyên vội vàng gạt đầu, có điều trong lòng không ngừng kêu khổ.

Này chẳng phải là vu oan đại thiếu gia sao? Nếu Lý gia biết, hần còn sống được ở huyện Quách Bắc mới là lạ.

Không lâu sau, Lý phủ liền nhận được tin Lưu huyện lệnh mở phiên tòa, công thẩm Lý Đại Phú.

Cái gọi là công thẩm, ý muốn mời thân hào trong huyện, thôn trưởng xung quanh và những lão sinh đức cao vọng trọng tới cùng tham gia thẩm án, để đưa ra một kết quả công bằng.

Tất nhiên, quan trọng nhất vẫn là phụ chúng.

- Huyện nha muốn mở công thẩm sao?

Lý Tu Viễn nhíu mày, hần ngồi ở đại đường một đêm không ngủ, chỉ ngẫu nhiên chớp mắt một lúc.

An nguy gia phụ không rõ, sao hần có thể ngủ say.

- Đúng vậy, đại thiếu gia, làm sao bây giờ?

Thiết Sơn hỏi.

Lý Tu Viễn bình tĩnh nói:

- Còn có thể làm sao, chuyện nên làm ta đã làm rồi, nếu ông ta muốn công thẩm, vậy ta liền nhắm mắt chờ xem, Lưu huyện lệnh thẩm án phụ thân thế nào, xem đến cùng kết cục ông ta ra sao.

- Đi, theo ta đến huyện nha đi một chuyến.

Lý Tu Viễn phân phát, dẫn theo Thiết Sơn và vài hộ vệ rời khỏi phủ.

Có điều vừa tới đại môn, liền nghe Thiết Sơn khẽ ồ lên một tiếng:

- Đại thiếu gia, ngài mau nhìn, trên đất có chữ viết.

Lý Tu Viễn cúi đầu nhìn liền thấy trước phủ có mấy chữ viết được viết từ tro giắt: “Chuyện đã xong.”

- Chữ viết thật khó coi.

Lý Tu Viễn cười một tiếng, dẫm chân xóa tan dòng chữ tro.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Thăng Đường

- Đại thiếu gia, này là...

Thiết Sơn nghi vấn hỏi.

- Là quý sai lưu lại, bọn họ đã làm xong chuyện, bà đồng Vương đã chết.

Lý Tu Viễn nói.

Nghe vậy Thiết Sơn giật mình, nhẹ gật đầu.

Lý Tu Viễn lại nói:

- Hôm nay sai khi trở về, người nhớ kỹ tìm một nơi ở huyện Quách Bắc, xây một miếu nhỏ, đặt tôn tượng của hai quý sai kia, về sau ta sẽ sai người thỉnh thoảng tới đồ thấp nhang cho chúng, để chúng có chỗ đặt chân ở huyện Quách Bắc, để chúng tận tâm tận lực làm việc cho Lý gia.

Nếu chuyện này quý sai đã hoàn thành, nói lên chúng vẫn còn giá trị.

Đã thế, công dụng cũng không tệ, vì thế cho chúng một nơi để dừng chân đi.

- Vâng, đại thiếu gia, tiểu nhân nhớ kỹ.

Thiết Sơn nhẹ gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, Lý Tu Viễn liền tới huyện nha huyện Quách Bắc.

Lúc này, trước nha môn huyện Quách Bắc tụ tập đầy người, đều tới để xem náo nhiệt.

- Đại thiếu gia tới rồi, mọi người nhanh nhường đường.

- Đại thiếu gia, đến cùng Lý lão gia có chuyện gì, đang yên đang lành sao lại kéo lên kiện cáo.

- Đại thiếu gia, đừng nói phú quý nhà các người là do bà đồng Vương mang tới, bà ta thay Lý gia các người dùng tà thuật cướp tiền tài, kéo tài vận giàu sang nhà người khác sang cho các người, vì thế Lý gia mới phú quý như hiện tại, đúng không?

Có người hô.

Lý Tu Viễn dừng lại, lúc này mới chỉ vào người vừa nói:

- Người là người phương nào, dám nói xấu Lý gia ta.

- Đò hồn trưởng, đại thiếu gia là người người có thể bêu xấu sao? Có muốn bị đánh không?

Lúc này một cái nhân hán vọt ra, dùng quyền cước đâm đá người vừa nói.

Lý Tu Viễn cũng không cản, ngược lại có ý khích lệ:

- Trương Thuận, làm không tệ, trở về tới Lý gia ta lĩnh thưởng.

- Vâng, đại thiếu gia.

Trương Thuận vui mừng vô cùng, đánh càng hăng say hơn.

- Trương Thuận, người đánh thì đánh, có điều lỡ xảy ra chuyện gì Lý gia ta không chịu trách nhiệm đâu.

Lý Tu Viễn nói xong liền đi vào huyện nha.

Nhân hán Trương Thuận nghe vậy cũng không dám đánh mạnh tay nữa, miễn cho thất thủ đánh chết người.

- Phi, người là cái thứ gì, Lý gia ba đời phú quý, đến đời của đại thiếu gia là đời thứ tư, là nhà giàu nổi danh của huyện Quách Bắc, là người mà kẻ hạ lưu như người có thể bêu xấu sao?

Sau khi nhân hán Trương Thuận đánh xong lại hừ một ngum.

Người kia bị đánh tới không thể hoàn thủ, chỉ có thể than thở bản thân xui xẻo.

Vào lúc này, Lý Tu Viễn sẽ không nhân từ nương tay, phải đánh liền đánh, chẳng phải chúng bảo Lý gia chỉ có tiền, không có uy nghiêm, người nào có thể mạo phạm được, hiện tại có người ra mặt giáo huấn còn gì tốt hơn.

Có lẽ những năm nay Lý gia quá mức hiền lành, dẫn tới người nào cũng dám đánh chủ ý lên họ.

Lúc này trong nha môn đã có mười mấy thân hào nổi danh và thôn lão tới.

- Lý công tử.

Không ít người nhao nhao thi lễ.

Lý Tu Viễn cũng hoàn lễ, dù sao hần vẫn là văn bối, nơi này thân phận rất quan trọng.

- Tu Viễn à, Lý Đại Phú gặp việc này, nói thế nào đi nữa chúng ta cũng không tin, chờ một lúc Lưu huyện lệnh dám vu oan giá họa, thẩm án bắt công, những lão gia hòa như chúng ta sẽ bên vực lẽ phải cho Lý gia.

Mấy vị lão nhân đức cao vọng trọng trịnh trọng nói.

Có thể thấy được Lý gia có địa vị và thanh danh vô cùng tốt ở huyện Quách Bắc.

- Xin mọi người yên tâm, việc này ta đã có chuẩn bị, sẽ không để Lưu huyện lệnh được như ý.

Lý Tu Viễn trả lời.

- Như thế là tốt rồi.

Mấy vị lão nhân đức cao vọng trọng nhẹ gật đầu.

- Thăng đường.

Cùng lúc đó, trên đại sảnh đột nhiên truyền tới tiếng một đường vang to, âm thanh có vài phần uy nghiêm vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Vu tội

- Nghe chưa? Thăng đường thăm án rồi đó, mau tới xem
- Đi, nhìn xem án của Lý lão gia sẽ phán thế nào.
- Nghe nói Lý lão gia dùng tà thuật mưu tài hại mạng, không biết là thật hay giả.

Cùng với âm thanh gõ mõ đường thăng đường, bên ngoài huyện nha lập tức đứng đầy người, tất cả đều muốn biết kết quả vụ án của Lý lão gia.

Có người hi vọng Lý Đại Phú sẽ bình yên vô sự, đương nhiên cũng có người mong ông ấy sụp đổ, dù sao Lý gia cao cao tại thượng mấy đời ở huyện Quách Bắc, khó tránh không người đồ kỵ.

- Người đây, dẫn bà đồng Vương tới.

Lưu huyện lệnh hô.

Bọn nha dịch hai mặt nhìn nhau, chẳng phải hôm qua bà đồng Vương đã chết rồi sao? Làm sao thăng đường được?

Rất nhanh có hai người nâng cán cứu thương tới, đặt thi thể bà đồng Vương tại đại sảnh.

- Nhìn kia, bà đồng chết rồi!

Thân hào ở ngoài đại đường thấy vậy liền giật mình.

- Đây, đây, người chết sao có thể cáo trạng, nhìn dáng vẻ bà ta hẳn đã chết vài hôm.

Một lão giả có mắt nhìn mở miệng nói:

- Thi ban đã nổi đây, chẳng phải khi đó Lý Đại Phú vẫn chưa bị bắt sao?
- Đúng vậy, bà ta đã chết được vài hôm, sao có thể tới huyện nha tố cáo Lý Đại Phú.
- Có điều người đồn, vài ngày trước bà đồng Vương quả thật bị bắt, khi ấy bà ta chưa chết.

Trong nhất thời, âm thanh nghị luận không ngừng vang lên.

Sắc mặt đám người Lý Tu Viễn bình tĩnh, chỉ hơi quét mắt nhìn thi thể bà đồng Vương.

Chỉ thấy thi thể bà ta bị ứ máu do ấu dả trước khi chết, toàn thân là một mảnh xanh tím, trông như trước khi chết đã bị đánh, hơn nữa vết thương liên miên không dứt, trông vô cùng cổ quái.

- Hai tên quý sai kia cũng liều mạng thật.

Lý Tu Viễn trầm nghĩ trong lòng.

Lúc này Lưu huyện lệnh bỗng nhiên quát lớn:

- Ai nói người chết không thể cáo trạng, hơn nữa các ngươi có biết vì sao bà đồng Vương chết không? Bản quan đương nhiệm nhiều năm, chưa bao giờ thấy có người gan to bằng trời, dám nửa đêm len vào huyện nha ám sát nhân chứng.

- Điều này có ý gì? Đây rõ ràng là muốn giết người diệt khẩu, hủy thi diệt chứng, bản quan nghi ngờ có liên quan tới Lý gia, rất có thể là người do Lý gia phái đi, âm thầm đánh chết bà đồng Vương.

Nghe vậy đám người lập tức xôn xao, không ngừng nghị luận.

Lưu huyện lệnh hừ nhẹ một tiếng, không cho phép bọn họ có cơ hội lên tiếng:

- Người đâu, truyền Lý Tu Viễn, nhi tử Lý Đại Phú tới.
- Đại thiếu gia, người xem, cái này...

Một sai dịch đi tới, vẻ mặt khó khăn nói.

- Không sao, để ta xem xem Lưu huyện lệnh tính đồ tội cho Lý gia thế nào.

Lý Tu Viễn phát phát tay, cất bước tiến lên.

- Lý Tu Viễn, nhi tử của Lý Đại Phú gặp qua huyện lệnh đại nhân.

Lý Tu Viễn bước tới, ánh mắt mang theo vài phần lãnh ý, bình tĩnh hành lễ.

Lưu huyện lệnh lạnh lùng:

- Ngươi chính là Lý Tu Viễn? Bản quan hỏi ngươi, ngươi một năm một mười thành thật khai báo, nửa đêm hôm qua ngươi chỗ nơi nào?

- Bẩm báo đại nhân, lúc đấy ta ngủ trong phủ.

Lý Tu Viễn mở miệng đáp.

- Ở trong phủ làm gì?

Lưu huyện lệnh hỏi tiếp.

- Gia phụ tao gặp phải tai ương, tất nhiên ta lo lắng cho người nên không thể ngủ sớm.

Lý Tu Viễn bình tĩnh nói.

- Không ngủ sớm? Hừ, có nhân chứng không?

Lưu huyện lệnh nhẹ nhàng hừ một cái.

Lúc này Thiết Sơn đứng bên ngoài đại đường vội hô:

- Ta có thể chứng minh, tối hôm qua đại thiếu gia luôn ngồi trong đại đường Lý phủ, không hề bước ra ngoài một bước.

- Không bước ra ngoài nửa bước đâu có nghĩ Lý Tu Viễn không thể phân phó hạ nhân làm việc, ngươi là người của Lý gia, không đáng tin, hiện tại bản quan hoài nghi ngươi điều động gia đình trong phủ, mưu hại bà đồng Vương, giết chết nhân chứng Lý Tu Viễn, ngươi nhận tội chưa?

Lưu huyện lệnh nhìn chằm chằm Lý Tu Viễn rồi nói.

Không nghĩ tới công thám của Lưu huyện lệnh không phải công thám Lý Đại Phú mà là công thám Lý Tu Viễn.

Giam giữ Lý Đại Phú lại phán Lý Tu Viễn trọng tội, này là muốn đuổi tận giết tuyệt a.

Lý Tu Viễn nhẹ cười một tiếng:

- Chỉ bằng lời nói suông của Lưu huyện lệnh lại muốn định tội văn sinh, này chẳng phải là thay trắng đổi đen, oan uổng người tốt sao?

- Lý Tu Viễn ngươi cũng là người tốt? Đừng tưởng bản quan không biết những việc ngươi đã làm, ngươi không nhận cũng chẳng sao, người đâu, truyền Vương Xuyên, nha dịch gác đêm hôm qua thẳng đường.

Lưu huyện lệnh nói thêm.

Chỉ chốc lát sau, Vương Xuyên liền quỳ gối trên đại sảnh.

- Tiểu nhân Vương Xuyên, xin bái kiến đại nhân.

- Vương Xuyên, bản quan hỏi ngươi, hôm qua ngươi gác đêm phát hiện trong phòng bà đồng Vương có chuyện gì?

Lưu huyện lệnh hỏi.

Wương Xuyên nơm nớp lo sợ đáp:

- Bẩm báo đại nhân, đêm qua tiểu nhân nghe thấy trong phòng bà đồng Vương truyền tới tiếng đánh nhau và âm thanh gào thét, bấy giờ khi tiểu nhân chạy tới thấy một người bịt mặt vọt ra từ trong phòng bà ta, đối phương không để ý tiểu nhân nên rất nhanh liền rời đi, thời điểm tiểu nhân chạy tới đã thấy bà đồng Vương chết bất đắc kỳ tử trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tuyên Ân

- Đứng rồi đại nhân, thời điểm tiểu nhân rồi đi nghe người áo đen mơ hồ nói một câu.

- Là câu gì? Người kể lại thật chính xác.

Lưu huyện lệnh truy vấn.

Toàn thân Vương Xuyên t run lên, run rẩy nói:

- Người áo đen kia nói: “Chuyện đã xong, nhanh trở về phục mệnh với đại thiếu gia.”

- Đại thiếu gia? Người xác định người áo đen kia nói đại thiếu gia.

Lưu huyện lệnh hỏi.

- Đúng vậy, tiểu nhân khẳng định.

Vương Xuyên nằm rạp trên mặt đất, không dám ngẩng đầu lên.

Nhóm thân hào, tộc lão bên ngoài đại đường lần nữa kinh ngạc, đồng loạt nhìn về phía Lý Tu Viễn.

- Không, không thể nào, là Lý Tu Viễn muốn hung thủ giết người, sát hại bà đồng Vươngư?

- Trong đêm phái người giết Vương bà đồng, đây là muốn ngăn cản công thẩm hôm nay, xem ra tội danh của Lý Đại Phú cũng là thật.

- Quả nhiên biết người biết mặt không biết lòng, không ngờ Lý đại thiếu gia lại làm ra chuyện tâm ngoan thủ lạt như thế, ai, đến bây giờ ta vẫn chưa tin được.

- Hôm qua ta nghe được chút phong thanh, nghe nói sai dịch Hắc Tam bị Hàn Mãnh của tiêu cục Lý giá chém, dù Hắc Tam là du côn nổi danh huyện Quách Bắc nhưng hắn vẫn không làm gì khiến người oán trách, Lý Tu Viễn ra tay quá độc ác.

Trong lúc nhất thời, lòng người đại biến.

Thân hào và tộc lão vốn ủng hộ Lý Tu Viễn đã thay đổi, họ đều nghĩ hẳn sai người ám sát bà đồng Vương.

Nếu tội danh được định xuống, hôm nay Lý Đại Phú không cần thẩm tra, phải trực tiếp nhận tội thôi.

Con thế nào cha thế nấy.

Thấy cảnh này, khóe miệng Luru huyện lệnh lộ ra nụ cười.

Lý gia muốn đấu với ông?

Mấy nam nay ông không tính là thẳng quan tiến chức, học rộng tài cao, nhưng so với thân hào tộc lão gì đó vẫn hơn nhiều, xét cho cùng bọn họ chỉ là một đám ngu dân.

Với loại người này, cách điều khiển tốt nhất là lừa gạt, chỉ dăm ba câu đã khiến họ nghĩ Lý gia là hung thủ.

- Lý Tu Viễn, chứng cứ trước mắt vô cùng xác thực, ngươi có lời gì để nói?

Luru huyện lệnh nói.

- Chứng cứ vô cùng xác thực?

Lý Tu Viễn:

- Cái gọi là chứng cứ vô cùng xác thực của Luru huyện lệnh chỉ là tìm nha dịch dưới trướng nói gì cũng được ư. Vì sao Luru huyện lệnh chỉ tin thuộc hạ của mình mà không tin lời người khác? Nếu vậy ta cũng có thể nói Luru huyện lệnh đánh chết bà đồng rồi phái nha dịch vu hãm ta, khi ấy chẳng phải hai đời Lý gia đều nằm dưới sự phán xét của ngươi?

- Hoang đường, bản quan là huyện lệnh, ngươi chỉ là tội nhân, há có thể nói xấu lung tung, hơn nữa phụ thân ngươi đã sớm nhận tội.

Luru huyện lệnh nói tiếp:

- Sư gia, cho tên tội nhân này xem giấy nhận tội của Lý Đại Phú đi.

- Vâng, đại nhân.

Sư gia nói.

Bấy giờ ông ta lấy ra một cái khay, trên đó để tờ giấy.

Luru huyện lệnh nói:

- Lý Tu Viễn, ngươi nhìn cho kỹ, có đúng là dấu ấn nhận tội của phụ thân ngươi không?

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua, tờ giấy ghi đầy đủ tội trạng, còn có thủ ấn nhận tội của phụ thân nữa.

Thủ án là thật, bắt quả này tội danh là giả.

Phụ thân bị bắt vào nha môn đã vài ngày, chưa nói vụ oan giả hoá đi, ép nước người đóng dấu nhận tội không phải chuyện khó.

- Nguyên lai mấy ngày nay Lư huyện đã chuẩn bị xong hết thấy, thật sự là bội phục, bội phục. Hiện ta còn có thể làm được gì.

Xem xong, Lý Tu Viễn vỗ tay cười nói:

- Đã như vậy, không biết Lư huyện lệnh muốn xử trí phụ thân và ta thế nào?

Thiết Sơn thấy Lý Tu Viễn vỗ tay, hai mắt sáng lên, lùi khỏi đám đông.

- Hừ, hiện tại chịu nhận tội rồi? Như trước đó tuyên án, bản quan phán Lý Đại Phú sung quân biên cương, đồng thời nộp bốn mươi vạn lượng bạc, đền bù cho tất cả người bị hại trong huyện, có điều hôm nay vụ án có biến hóa, Lý Tu Viễn thuê người ám sát nhân chứng, giết người là tội ác tày trời, cấu kết là việc xấu với Lý Đại Phú. Vì thế tội tăng một bậc, bản quan phán Lý Đại Phú dùng tà thuật mưu hại người, sau thu vãn trảm, mà Lý Tu Viễn là hung thủ giết người, tội không thể dung thứ, tước đoạt công danh, lập tức bắt giam, đồng thời kê biên tài sản phủ đệ, toàn bộ đồng ruộng, cửa hàng, nhà xưởng. . .

Lư huyện lệnh làm ra vẻ ghét ác như cừu, quanh mình lăm lăm mà tuyên án.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Thổ phỉ xông vào huyện nha

Lư huyện lệnh tuyên án cho Lý Tu Viễn và Lý Đại Phú, đồng thời cũng đưa ra phán quyết tương ứng.

Mà phán quyết này cũng không thể nói là nặng, Lý Đại Phú bị phán tử hình, tước đoạt công danh của Lý Tu Viễn và giam giữ vào nhà tù, đồng thời xét nhà, niêm phong tất cả ruộng đất, cửa hàng, nhà xưởng thuộc quyền sở hữu của Lý gia.

Nói thẳng ra việc này chẳng khác nào khám nhà diệt tộc, muốn chiếm đoạt toàn bộ tài phú của Lý gia.

Có câu huyện lệnh phá nhà, tri phủ diệt môn, quả nhiên không sai.

Lư huyện lệnh đúng là lòng dạ độc ác, không cho Lý gia có cơ hội xoay người, muốn một lần diệt gọn Lý gia.

- Người đâu, dẫn tội nhân Lý Tu Viễn xuống.

Ông ta vỗ ngực đường quát lớn.

Lúc này đám nha dịch biến sắc, hết nhìn Lư huyện lệnh lại nhìn sang Lý Tu Viễn.

Thấy Lý Tu Viễn cũng chẳng nói gì, trông cứ như nhận mệnh. Đám nha dịch liền tự quyết định, lập tức chấp tay đi tới muốn bắt hắn.

“Chỉ sợ hôm nay cây đại thụ Lý gia này phải ngã rồi.

Nha dịch thầm nghĩ trong lòng.

Thân hào và tộc lão chứng kiến vừa tức vừa bực.

- Không ngờ hai người Lý gia lại là kẻ thế kia, mấy đời tài phú của họ đều dùng tà thuật hại người mà có.

- Ta nói rồi, Lý gia phú quý ba đời, đến đời Lý Tu Viễn vẫn không suy, thường nhân có câu, phú quý không quá ba đời, Lý gia trường thịnh không suy chắc chắn có vấn đề.

- Nói không chừng một trăm lượng bạc nhà ta mất thảng trước là do Lý gia trộm, uống công bình thường ta khách khí với Lý gia như vậy, không ngờ bọn họ lại là sói đội lông cừu.

Chứng thân hào tộc lão nghị luận âm ỉ, chỉ trích và mắng chửi ngập trời.

Cái gì mà Lý gia trả ta tiền, trả lại mệnh hải nhi đã mất... mọi việc cứ thế dần trở nên cao trào hơn.

Chỉ có mỗi Lý Tu Viễn vẫn bình tĩnh, hần không nói gì.

- Lý Tu Viễn, đi thôi, nể tình trước đó huynh đệ chúng ta không tự mình động thủ, chừa cho người một ít mặt mũi.

Vài sai dịch đi tới, cầm gậy mà nói.

Lúc này tội danh đã định, hết đường chối cãi, theo lẽ thường, Lý Tu Viễn chẳng khác nào phạm nhân, hoặc quý xuồng kêu oan, hoặc bị hù đến sắc mặt trắng bệch mà run sợ.

Có điều giờ phút này, hần lại vô cùng bình tĩnh, đứng tại chỗ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm chẳng chút động đậy.

- Lý Tu Viễn, chúng ta đang nói chuyện với người đây? Chẳng lẽ bị hù tới ngốc rồi ư.

Một sai dịch đi tới đẩy Lý Tu Viễn một cái.

Bấy giờ Lý Tu Viễn cười cười rồi nhìn về phía Lưu huyện lệnh ngồi trên cao đường, sau đó khẽ lắc đầu dạo bước rồi đi.

“Mặc cho Lý gia người phú quý ngập trời, chẳng phải sau cùng vẫn phải bại dưới tay ta.”

Thấy Lý Tu Viễn chẳng giống phạm nhân thông thường nhưng Lưu huyện lệnh vẫn rất hài lòng với kết quả hiện tại, ông ta không khỏi nhẹ gật đầu, khoe miệng nhếch lên độ cong khó phát hiện.

Có điều thời điểm nha dịch muốn tiến tới bắt lấy Lý Tu Viễn thì một tiếng thét lớn phát ra từ hậu đường của nha môn.

- Cầu quan, người ở đâu? Lão tử chính là cường đạo ở núi Vọng Xuyên, tên Ngô Phi, cầu phan nhà người dám giam giữ huynh đệ Hàn Mãnh của ta, hôm nay lão tử dẫn người giết vào huyện nha, giải cứu huynh đệ.

Kèm theo đó là âm thanh đầy sát khí vang lên, một nhóm hán tử che mặt vọt ra từ phía sau huyện nha, nháy mắt đứng đầy đại đường.

Cầm đầu là một đại hán khôi ngô cường tráng có quả đầu tròn mặc cẩm y, tay hán tử cầm một thanh đại đao, đằng đằng sát khí.

Mười mấy hán tử khác cũng không khác gì mấy, cầm vũ khí, kiết ngạo bất tuân, tràn đầy khí tức của thổ phi.

- Các người là... ai?

Một cái nha dịch cả kinh nói.

- CMN, mắt mù sao, ngay cả bản đại vương cũng không nhận ra? Có phải mấy năm này bản đại vương không lui tới huyện Quách Bắc nên các người quên bản đại vương rồi.

Tay Ngô Phi cầm đại đao, nhanh chân đi tới đá một cước lên thân nha dịch vừa nói kia.

Nha dịch cũng có chút võ nghệ, vội vàng cầm lấy gậy đón đỡ.

Thế nhưng sức lực Ngô Phi thật đáng sợ, một cước đạp đến chỉ nghe tiếng răng rắc vang lên, gậy gỗ lập tức liền gãy thành hai mảnh, sai dịch kêu thảm một tiếng, phun máu, cả người bay ngược ra ngoài, trực tiếp bất tỉnh.

- Giải bọn họ xuống, toàn bộ đều không được nhúc nhích, ai dám phản kháng bản đại nhân cắt đầu người đó.

Ngô Phi lớn tiếng nói, sau đó vung đại đao một cái.

Chỉ nghe tiếng vang thật lớn, đất gạch đá xanh trên bị nha môn một đao kia đập vỡ nát, đại đao đâm thật sâu vào lòng đất.

Sau đó, mười mấy hán tử vọt ra, giải tất cả nha dịch xuống, đồng thời phong tỏa đại môn huyện nha, ngay cả đám thân hào tộc lão muốn chạy trốn cũng bị bắt lại.

Dù nha dịch trong huyện nha không ít nhưng lại chẳng có bản lĩnh gì, thấy đao thương thật mà người cầm lại khí thế hung hăng xông về phía họ thì hai chân mềm nhũn chứ đừng nói tới phản kháng.

- Ngô Phi, người chó làm loạn, nơi này chính là huyện nha.

Một cái nha dịch hoảng sợ nói, dường như hắn đã nhớ ra Ngô Phi này là ai.

Ngô Phi đúng là cường đạo ở núi Vọng Xuyên, chỉ là rất nhiều năm rồi không cướp bóc, chẳng biết biến đi đâu, không ngờ hôm nay lại đột nhiên xuất hiện.

- Lão tử làm loạn đây, làm gì được ta, còn dài dòng nữa lão tử chén ngươi trước.

Ngô Phi sờ lấy đầu trọc cười gằn.

- Người đâu, dẫn tên huyện lệnh kia tới đây cho lão tử, hôm nay ta phải tính sổ với ông ấy một phen.

- Lão đại, huyện lệnh ở đây.

Lúc này một gã thuộc hạ tử trong góc bắt Lư huyện lệnh đang run rẩy kéo ra.

- Ai u ~!

Bạn đang đọc truyện *Liều Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Diệt Lư Huyện Lệnh

Lư huyện lệnh kêu đau một tiếng, mồ hôi lạnh trên mặt ứa ra càng nhiều hơn, nhất là khi thấy chuôi đao dựng thẳng trước mặt mình, ông ta bị hù xém chút nữa thì hôn mê bất tỉnh.

- Huyện lệnh đại nhân, chúng ta tâm sự một chút đi.

Ngô Phi hí mắt, một cước giẫm lên lưng Lư huyện lệnh.

- Hào hán tha mạng, hào hán tha mạng, tiểu nhân mới nhậm chức, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết, xin hào hán giơ cao đánh khẽ tha tiểu nhân đi.

Lư huyện lệnh bị hù thiếu chút nữa là đập đầu cầu xin tha thứ.

Ngô Phi hươ tay, đánh bay mũ quan của Lư huyện lệnh:

- Cầu ta tha cho ngươi? Lão tử cho phép ngươi làm vậy chưa? Nói, huynh đệ Hàn Mạnh của lão tử bị giam ở nơi nào.

- Ngục, trong ngục.

Sắc mặt Lư huyện lệnh tái nhợt, hấp tấp vội vàng nói.

- Vậy hán ngươi biết nên làm sao rồi nhỉ?

Ngô Phi nói.

Lư huyện lệnh liên tục gật đầu:

- Biết, biết, lập tức thả người, lập tức thả người... Đây, có ai không, nhanh, nhanh đi phòng giam thả Hàn Mạnh ra, không, không, không, là mời Hàn Tráng sĩ ra.

- Để các ngươi đi lão tử không yên lòng.

Ngô Phi nhếch miệng cười một tiếng, sau đó phát phát tay:

- Bốn người các người hãy đi theo nha dịch cứu Hàn huynh đệ.

- Vâng, lão đại.

Bốn tặc nhân che mặt đáp lại một tiếng, lúc này mới áp giả một tên nha rồi khỏi từ cửa hông.

- Hia tên nha dịch các người trốn ở nơi này là muốn đánh lên ta?

Lúc bốn tặc nhân che mặt đi qua cửa hông, thấy nha dịch muốn bắt Lý Tu Viễn đang đứng đấy liền rút đao chém xuống.

- Hào hán tha mạng.. A ~!

Chưa nói xong, tiếng kêu thảm vang lên, hai nha dịch ngã lăn trên mặt đất, máu tươi dâng trào, trong nháy mắt nằm yên không động đậy.

- Đi ~!

Giải quyết xong bốn tặc nhân mới nhanh chân rời đi.

Sắc mặt Lý Tu Viễn vẫn như thường, bình tĩnh nhìn Lưu huyện lệnh bị Ngô Phi giẫm dưới lòng bàn chân.

Sau một lúc, bốn tặc nhân dẫn Hàn Mãnh và Lý Đại Phú thụ thương trở lại.

- Lão đại, Hàn huynh đệ nói đây là thủ phủ huyện Quách Bắc, Lý Đại Phú. Chúng tiểu nhân cố tình bắt ông ta tới, nghĩ có thể vơ vét một chút.

Một cái che mặt tặc nhân nói.

- Tốt, làm tốt, trong nhà Lý Đại Phú có tiền, có thể lấy ra chuộc ông ta, tới Lý gia lấy mấy chục vạn tiền chuộc tới đây.

Lúc này Hàn Mãnh cũng mở miệng nói:

- Lão đại, ta nghe nói tháng này Lưu huyện lệnh đã vơ vét được không ít tiền tài của huyện Quách Bắc, hiện tại nha môn giàu tới chảy mỡ. Hôm nay đã tới, chỉ bằng cướp sạch nơi này đi.

- Nói có lý.

Ngô Phi sờ đầu trực cười nói:

- Lưu huyện lệnh phải không? Tiền tài người thu được giờ để ở đâu?

Nói xong liền cầm đại đao đặt vào cổ ông ta, khua nhẹ một đường.

- Hậu... hậu đường, trong một gian phòng, chìa khóa ở đây.

Lưu huyện lệnh bị hù tới cái gì cũng nói hết, chẳng dám giấu diếm.

- Rất tốt, kêu mười huynh đệ tới lấy tiền tài.

Ngô Phi nói.

Lúc này mười tặc nhân che mặt quay người rời đi.

- Đại, đại vương, chuyện này không liên quan đến chúng ta, xin đại vương giờ cao đánh khề, thả chúng ta rời đi.

Một cái thân hào lấy hết dũng khí nói.

Ngô Phi quát:

- Ngậm miệng lại, có ai không, tới đánh cho tên kia ba mươi cái tát.

Lập tức có một tặc nhân đi tới, một tay bắt lấy thân hào rồi hung hăng quật mấy cái tát.

Những thân hào khác thấy vậy đều sợ rụt cổ, không dám nói nhiều thêm một câu.

- Lão đại, phát tài rồi, người xem, trong rương đều là bạc.

Rất nhanh, mười tên tặc nhân lúc này hai người khiêng một cái rương tới, rỗng rã hết năm cái rương, bên trong toàn là trang sức, vừa nhìn liền biết giá trị không nhỏ.

- Nhiều như vậy?

Ngô Phi hưng phấn nói.

- Còn chỉ có thể này đâu, hậu đường vẫn còn.

Ngô Phi cười khà khà nói:

- Tốt cho tên huyện lệnh như ngươi, mới nhậm chức một tháng đã thu được biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân, xem ra ngươi chẳng những là cầu quan còn là một tên tham quan.

- Đại vương tha mạng, số tiền này đều đưa đại vương, tiểu nhân một phần cũng không cần, xin đại vương tha cho ta.

Lưu huyện lệnh quỳ trên mặt đất hung hăng đập đầu nói.

- Phi, cầu quan hại huynh đệ của ta, vợ vết mồ hôi nước mắt nhân dân, còn muốn xin? Hôm nay lão tử thay trời hành đạo trừng trị ngươi, người đâu, tới đề ông ta lại.

Ngô Phi quát.

Lúc này vài tặc nhân tới ẩn Lưu huyện lệnh vốn đã xui lợ xuống, khiến ông ta quỳ trên mặt đất.

- Tha, tha mạng a...

Lúc này Lưu huyện lệnh bị hù tới vừa khóc vừa la, dưới thân ướt một mảnh, bị dọa sợ tới tè ra quần.

- Chính vì ác quan như các ngươi mới hại bọn ta phải sống không nổi mà đi làm cường đạo, hôm nay không chém ngươi sao có thể hả giận.

Ngô Phi giờ đại đao lên, nhìn về phía Lý Tu Viễn bình tĩnh đứng ở một góc, thấy Lý Tu Viễn bất động thanh sắc nhẹ gạt đầu Ngô Phi mới cười hắc hắc, mặc kệ Lưu huyện lệnh không ngừng cầu xin mà chém xuống.

Trước tiên Ngô Phi dùng chuôi đao đánh ngất Lưu huyện lệnh khiến hắn như cái xác mất hồn quỳ trên mặt đất, không kêu gào van xin nữa, trở nên phá lệ yên tĩnh.

"Daaa!"

Sau khi hét lớn một tiếng, Ngô Phi mới giơ tay chém xuống, máu tươi phun ra, thủ cấp Lưu huyện lệnh lăn xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Nhân tâm

Đường đường là một huyện lệnh lại bị chém đầu ngay giữa công đường. Một màn này diễn ra khiến những người chứng kiến đều tròn tròn hai mắt.

Giờ phút này, Ngô Phi cũng mặc kệ người khác nghĩ gì, sau khi giết Lưu huyện lệnh hắn gào to một tiếng:

- Cầu quan đã chết, chúng ta mau lấy tiền tài rồi rời khỏi đây thôi.

- Vâng, lão đại.

Đám người quát to một tiếng rồi khiêng rương bạc lên chuẩn bị rời đi.

Lúc này Ngô Phi cười hắc hắc một tiếng, cầm một ít vàng bạc châu báu ném xuống đất:

- Số tiền này là lão tử thưởng cho các ngươi, giúp cầu quan kia nhất xác, miễn cho sau này người ta nói chúng ta không trọng nghĩa.

- Các huynh đệ, đi thôi.

Lúc này một đám tặc phi nghênh ngang khuất dạng từ sau công đường.

Các thân hào và tộc lão kinh hô một tiếng.

- Xem kia, đó là ly bạc mà tháng trước nhà ta bị mất.

- Dây chuyền vàng kia là trang sức của thê tử ta, còn vòng tay bạc là đồ của khuê nữ, phía trên đây có khắc tên con bé.

- Trời đánh a, nguyên lai những thứ này đều do Lư huyện lệnh cầm đi, hán cố ya vu oan hãm hại Lý gia.

Trong nhất thời, thân hào, tộc lão bị Lư huyện lệnh lừa gạt đều nhao nhao giận dữ, cảm thấy bản thân thật tệ vì trách lầm người tốt, lại nghe lời của hung thủ thật sự.

Thì ra hung thủ giết người cướp của chân chính không phải là Lý gia, chính là Lư huyện lệnh.

- Già mà không nên nét, già mà không nên nét a.

Một thân hào có tuổi nên quai trọng xuống đất, mặt mũi đỏ bừng, xấu hổ mà nói.

- Cầu quan đáng chết, cố ý vu oan hãm hại Lý gia, lừa chúng ta hiểu nhầm người tốt. Nay này, về sau ta làm sao đặt chân ở huyện Quách Bắc được.

Một lão nhân ôm ngực mà nói.

- Súc sinh a súc sinh, sao huyện Quách Bắc chúng ta lại có một tên huyện lệnh súc sinh như thế.

Cũng có một ít thân hào trẻ tuổi tức giận chửi ầm lên.

Mấy thân hào tộc lão này đều là đức cao vọng trọng, phạm là những việc vui mừng hay tế tự trọng đại gì họ đều được ngồi ở chủ vị, bình thường nơi nào có xung đột hay mâu thuẫn họ đều sẽ ra mặt giảng hòa.

Có điều hiện huyện Quách Bắc náo động như vậy, uy tín của họ đều bị quét sạch trong nháy mắt, chỉ sợ sau này bị người khác âm thầm mỉa mai.

Vì vậy đám thân hào tộc lão này mới không ngừng hô to gọi nhỏ.

Bấy giờ Lý Tu Viễn vẫn vô cùng bình tĩnh, hán chưa từng trông cậy vào đám người này, tộc lão có thể giúp đỡ việc gấp gì chứ, chỉ có điều thời điểm Lư huyện lệnh phán án, vu hãm thấy rõ ràng thế kia mà chẳng ai tin tưởng Lý gia cả.

Việc này khiến hán vừa thất vọng vừa đau khổ.

Lý gia cảm thấy ở huyện Quách Bắc bốn đời lại không được tin tưởng bằng một huyện lệnh vừa nhập chức. Là do quan uy quá nặng hay những năm nay Lý gia khiến quá nhiều người hận đến đỏ mắt, hận không thể khiến cây to như Lý gia sụp đổ.

- Sư gia, Lư huyện lệnh chết rồi, không biết vụ án này phán thế nào?

Lý Tu Viễn tỉnh táo mà hỏi, ánh mắt nhìn về phía sư gia.

Sư gia thấy thần sắc của Lý Tu Viễn bình tĩnh thế kia, trong lòng thầm giật mình, sắc mặt có chút tái nhợt:

- Tiểu, tiểu nhân cũng không rõ lắm.

- Không rõ lắm? Trước đó nha môn muốn tước đoạt công danh ta, chém đầu phụ thân ta, hiện tại các người nói không rõ lắm là sao.

Lý Tu Viễn lạnh lùng hỏi.

Lúc này một thân hào mới đứng ra nói:

- Hiện tại còn phán án cái gì, rõ ràng cầu quan kia vu hãm người tốt, chứng cứ trước mắt vô cùng xác thực, phán quyết trước đó vô hiệu. Xin Lý công tử yên tâm, hiện tại Lư huyện lệnh đã chết, chúng ta sẽ cho Lý gia một lời công bằng, dù có huyện lệnh tiếp theo nhậm chức, chúng ta cũng không thay đổi.

- Thăm tra cái gì nữa, cầu quan kia hãm hại người tốt nên bị cường đạo núi Vong Xuyên giết chết, này chính là báo ứng, hồ sơ, hồ sơ đâu, nhanh đốt sạch đi, vụ án của Lý gia chấm dứt tại đây.

- Không sai, đốt hết đi, tránh để huyện lệnh tiếp theo lật lại vụ án, hôm nay không đốt chứng tỏ trong lòng sư gia có quỷ, chúng ta sẽ tới tri phủ cáo trạng.

Đám đông phấn nộ và đồng lòng lên tiếng, bắt đầu bênh vực kẻ yếu là Lý gia.

- Tốt, tốt, tốt, đốt, đốt hồ sơ.

Sư gia thấy dân ý sôi trào còn muốn tới tri phủ tố cáo mình thì bị hù đến mồ hôi lạnh ứa ra, không dám chần chờ nữa, vội vàng lấy hồ sơ ra đốt sạch, khiến vụ án này tiêu tán.

Lúc này tưởng đồ người cùng đây, Luru huyện lệnh đã chết, sư gia cũng hiểu đại thể đã mất, còn tiếp tục xử lý vụ án nữa.

Lại nói, vụ án này vốn không sạch sẽ, là vụ hãm Lý gia.

- Các vị nông thôn phụ lão, tiểu nhân có lời muốn nói, tiểu nhân có lời muốn nói.

Bấy giờ nha dịch làm chứng giả liền chạy tới, quỳ xuống đất không ngừng dập đầu xin tha:

- Tiểu nhân có tội, tiểu nhân có tội, trước đó tiểu nhân làm chứng giả vụ hãm Lý công tử, trên thực tế bà đồng Vương căn bản không có bị người đánh chết, tối hôm qua bà ta chết bất đắc kỳ tử.

- Cái gì? Cái tên cầu từ nhà người dám làm chứng giả.

Có người giật dử nói.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Biết thì sao

Wương Xuyên khóc không ra nước mắt nói:

- Tiểu nhân cũng không muốn a, tiểu nhân bị Luru huyện lệnh ép, nếu tiểu nhân không chịu, Luru huyện lệnh sẽ giết tiểu nhân, tiểu nhân không dám ngỗ nghịch nên mới làm chứng giả, xin chư vị hương thân phụ lão tha thứ cho tiểu nhân.

Nói xong vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ.

- Đúng là ngọn cỏ đầu tường nương theo chiều gió.

Lý Tu Viễn thấy vậy lạnh lùng nói một tiếng, sau đó cũng chẳng lên tiếng nữa.

Bây giờ đôi phương đã chủ động thừa nhận vụ hãm hấn, ngược lại Lý Tu Viễn cũng không dễ ra tay với tên nha dịch này.

Quả nhiên nha dịch của nha môn đều vô cùng tinh ranh.

Không để ý nhưng việc vặt này làm chi, ánh mắt Lý Tu Viễn hướng về phía sư gia nhìn một chút rồi phát tay ra hiệu.

- Đại, đại thiếu gia.

Sắc mặt sư gia tái nhợt, kèm theo đó là sự sợ hãi, hấn khom người tiếp lời.

Lý Tu Viễn vỗ vỗ bờ vai đôi phương, nói thầm bên tai hấn:

- Luru huyện lệnh chết rồi, hấn người biết nên làm gì tiếp theo, sư gia cũng là người thông minh, đừng khiến Lý gia ta thất vọng.

Toàn thân sư gia run lên, hấn cảm thấy tay chân lạnh buốt, lông tơ cứng đờ đứng thẳng.

Quả, quả nhiên... đám người bị mặt là do đại thiếu gia phái tới, căn bản không phải cường đạo Vọng Xuyên gì cả, là người của Lý gia.

Sư gia cười như khóc, sắc mặt muốn khó coi bao nhiêu liền khó coi bấy nhiêu, hấn vội xoay người gạt đầu, cung kính đáp:

- Đã rõ, đã rõ, tiểu nhân hiểu rồi ạ, xin đại thiếu gia yên tâm.

- Làm tốt thì chức sư gia này người cứ tiến tục là, ngược lại ta sẽ khiến người biến mất tại huyện Quách Bắc.

Lý Tu Viễn lạnh lùng nhìn sư gia một cái, sau đó chẳng chút nhiều lời mà quay người rời đi.

Sư gia đứng cứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn Lý Tu Viễn, hấn cảm thấy những chuyện mình và huyện lệnh từng làm ngu xuẩn cỡ nào.

Cái gì mà giải quyết dứt khoát, cái gì mà ăn luôn đầu dê béo Lý gia, bao nhiêu tính toán đều ngu xuẩn vô cùng.

Từ đầu tới cuối, tính mệnh bất kỳ ai ở huyện Quách Bắc đều nằm trong tay Lý gia.

Làm tốt thì yên vị mà nhậm chức, ngược lại, nếu vượt quá giới hạn thì Lưu huyện lệnh trước mắt chính là minh chứng tốt nhất.

Lý gia có đủ gan để giết quan a.

Sư gia chỉ cảm thấy đầu hoa mắt vãng, không biết về sau Lý gia có tính toán với mình không.

- Lý công tử, thật xin lỗi a, chúng ta bị câu quan kia che mắt nên trách lầm người tốt, là chúng ta hồ đồ, xin Lý công tử tha thứ.

- Đúng vậy, lão hủ đúng là già rồi nên hồ đồ, lại không tin Lý gia, là chúng ta có tội, về sau làm sao nói chuyện, làm sao gặp người.

- Chúng ta trợ Trụ vi ngược, suýt nữa đã tiếp tay cho Lưu huyện lệnh giết lầm người tốt, việc này, việc này chúng ta không biết nên nói thế nào, ta xin bồi tội với Lý gia.

Một lão già quá mức xấu hổ muốn quỳ xuống dập đầu với Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn vội đỡ lão già:

- Chư vị cũng xuất phát từ lòng tốt, chỉ bị tên câu quan này lừa bịp mà thôi, không liên quan tới chư vị, cũng không phải Lý Tu Viễn ta không hiểu chuyện, lời bồi tội này thôi đi.

Nói xong hắn lại nhìn một ít thân hào khác, khi mắt hắn hướng tới thì không ít người đều sợ hãi.

Không, phải nói tăng thêm vài phần sợ hãi mới đúng.

Những thân hào này chẳng phải dạng người dễ gạt, chỉ sợ trong lòng không ít người đã nhìn ra được việc Lưu huyện lệnh chết có không ít liên quan tới Lý gia.

Mà biết đi nữa thì sao chứ?

Lưu huyện lệnh đã muốn đuổi cùng giết tận bọn họ, dùng các phương thức hạ lưu mà hãm hại, không tuân thủ chuẩn mực triều đình, chẳng lẽ kêu Lý Tu Viễn hắn ngồi chờ chết, đợi tên câu quan đó tới khám nhà diệt tộc?

Nếu hôm nay không chém đầu câu quan, về sau Lý gia đừng nghĩ sẽ yên ổn.

Hơn nữa sau khi trải qua chuyện này, huyện lệnh tiền nhiệm muốn động thủ với Lý gia cũng phải cân nhắc phân lượng đối phương một chút.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Câu hồn lưu huyện lệnh

- Đây là đâu a?

Tại một vùng hoang vu ngoài trời, vào giữa đêm một nam tử trung niên hơi mập, thân mặc quan phục đang mờ mịt không ngừng tiến về phía trước, chẳng biết đi được bao lâu, vô luận ông ta có muốn cũng chẳng ngừng được, hai chân cứ thế hoạt động chẳng nghe sai bảo.

- Lưu Thế Dân, ngươi muốn đi đâu, không mau theo ta trở lại thành Quách Bắc.

Trận âm phong thổi qua, một nha dịch xuất hiện, cầm trong tay xiềng xích đứng trước mặt Lưu huyện lệnh.

- Ngươi là ai?

Lưu huyện lệnh mờ mịt hỏi.

- Ta là quỷ sai thành Quách Bắc, phụng mệnh tới câu hồn phách của ngươi.

Nói xong xiềng xích trong tay hắn vung lên vờn dài về phía Lưu huyện lệnh, sau đó kéo ông ta bay về hướng thành Quách Bắc.

Mà Lưu huyện lệnh cứ như không có suy nghĩ, mờ mịt đi theo quỷ sai, để tùy ý đối phương kéo đi.

Một lát sau, Lưu huyện lệnh liền đứng trước một tòa phủ đệ to lớn. Phía trên cao treo một tấm hoành phi viết bốn chữ: Thành Hoàng Quách Bắc.

- Thành Hoàng đại nhân, Lưu Thế Dân đã được đưa tới.

Nơi này không khác gì huyện nha ở nhân gian ở nhân gian, có nha dịch là quỷ sai, ngồi trên cao đường là một nam tử trung niên mặc quan phục có hình thể to lớn, trông chẳng khác nào tượng thờ trong miếu, hô hấp phả ra có mùi như nhang đèn, bao phủ toàn bộ miếu Thành Hoàng.

- Lư Thế Dân, người đâu?

Âm thanh Thành Hoàng vang dội, cứ thế quanh quẩn trong hành lang.

Lư huyện lệnh kinh ngạc đứng sừng sững tại chỗ, vẫn mờ mịt như cũ.

- Thành Hoàng đại nhân, hình như hồn phách Lư huyện lệnh không được đầy đủ, không câu đủ hồn phách của ông ta.

Quỷ sai thấy tình cảnh vậy liền chấp tay giải thích.

Thành Hoàng bấm ngón tay tính toán, lúc này cười nói:

- Người chặt đầu Lư Thế Dân tên Ngô Phi, trước kia là một đao phủ, thời điểm hắn giết Lư Thế Dân dùng hai đao, đao đầu tiên đập mất một phần hồn phách của ông ta, đao thứ hai mới chặt đầu, đây là thủ đoạn thường dùng của đao phủ, sợ đối phương sau khi chết sẽ hóa thành oan hồn tìm mình.

- Đi đi, câu phần hồn phách còn lại của ông ta về đây, ông ta chưa cần đầu thai, trước cứ giam tạm lại.

- Vâng, Thành Hoàng đại nhân.

Quỷ sai đáp lại một tiếng rồi lôi kéo này hồn phách Lư huyện lệnh đi xuống.

Thân thể ông ta lung lay theo sau, có thể thấy rõ ở cổ Lư Thế Dân có một đường mà hồng, trong mơ hồ máu đang thấm ra ngoài.

Lúc này Thành Hoàng đang lật cuốn sổ ghi chép trong tay, liền thấy tên của Lư Thế Dân đã bị gạch bỏ, bất quá kcuoois cùng hắn lại ghi thêm một câu: Phúc báo đã dùng hết, tội ác tày trời, chuyển thể làm chó.

Phía trên tên của Lư Thế Dân là danh tự bà đồng Vương, phía dưới danh tự bà đồng phê một chú thích nhỏ màu đen: Đánh vào địa ngục, vĩnh viễn không siêu sinh.

Từ lúc Lư huyện lệnh chết tới nay đã được hai ngày, trong hai ngày này huyện Quách Bắc đủ loại nghị luận được truyền nhau mà phủ Lý gia đóng chặt, rất ít người ra vào.

- Vì để vở kịch được trọn vẹn, ta đã phân phó cho Ngô Phi đưa phụ thân ta theo, tránh để người khác nắm được sơ hở mà thẩm án lần nữa.

Lý Tu Viễn ngồi trong đại đường Lý gia, bình tĩnh nói:

- Thiết Sơn, chọn ra hai đội hộ vệ, áp giải mười vạn lượng bạc tới núi Vọng Xuyên cùng ta. Hai ngày trôi qua, đến lúc đón phụ thân ta về rồi.

- Vâng, đại thiếu gia, tiểu nhân sắp xếp ngay.

Thiết Sơn trả lời.

- Lý quản gia, mấy ngày nay phiền người tiếp tục quản lý Lý phủ.

Lý Tu Viễn lại nói.

- Đại thiếu gia yên tâm, lão nô tận hết sức.

Lý quản gia trả lời.

Chân tướng việc Lư huyện lệnh bị giết không có mấy người Lý gia biết được, ngoại trừ Lý quản gia và Thiết Sơn.

Hai người này tuyệt đối trung thành với Lý gia, Lý Tu Viễn không sợ họ tiết lộ ra ngoài.

Còn ngoại nhân, dù có hoài nghi việc này là Lý gia làm thì sao chứ?

Người đã giết, không có chứng cứ, Lý Tu Viễn lại xử lý sạch sẽ manh mối dẫn tới mình. Dù sao Ngô Phi chính là cường đạo núi Vọng Xuyên, chỉ có điều mấy năm trước Lý Tu Viễn đã phái đám người ở tiểu cục thu phục gọn. Dưới sự chiêu dụ của danh lợi, Ngô Phi và thuộc hạ đồng lòng đầu hàng, gia nhập tiểu cục. Bất quá với bên ngoài vẫn không công bố, chỉ vụng trộm đầu nhập. Trên thực tế Ngô Phi vẫn là cường đạo Vọng Xuyên, thế nhưng không cướp bóc nữa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chuyện lạ

Sở dĩ an bài như vậy là vì Lý Tu Viễn sợ một ngày Lý gia muốn làm chuyện gì ám muội sẽ cản dùng tới Ngô Phi.

- Xuất phát.

Sau một phen chuẩn bị, Lý Tu Viễn ngồi lên thiên lý câu dẫn theo một đội nhân mã áp giải mười vạn lượng xuất phát.

Đề vở kịch được hoàn hảo nhất, Lý Tu Viễn phải tự mình đi tới Vọng Xuyên một chuyến.

Nói cho cùng đến cuối mười vạn lượng cũng vòng về trong túi Lý gia mà thôi.

Lý Tu Viễn ngồi trên lưng ngựa, sau chuyện vừa xảy ra, trong lòng hần hui không thôi.

- Thế nhân đều nói yêu ma quỷ quái đáng sợ, có điều thứ đáng sợ hơn vẫn là lòng người, yêu ma ăn thịt người còn bị thiên kiếp báo ứng, vậy lòng người làm loạn thì sao, ai quản đây? Luật pháp triều đình chỉ quản được dân chúng bình thường, không quản được người triều đình.

Trong lúc Lý Tu Viễn suy nghĩ thì đội xe đã sắp rời khỏi huyện Quách Bắc.

- Nhìn kia, là đội xa của Lý gia, dẫn đội chính là Lý đại thiếu gia, bọn họ muốn đi đâu thế?

- Ngu xuẩn, người không biết sao, đại thiếu gia muốn tới núi Vọng Xuyên chuộc người, Lý lão gia bị cường đạo Ngô Phi bắt đi, mấy ruộng lớn kia chính là bạc dùng để chuộc người.

- Nhiều tiền thế à, chỉ sợ không ít hơn mười vạn lượng đâu, ài, nói cho cùng cũng vì tên cầu quan kia, nếu không do lão ta trong huyện đâu có nào thành như vậy.

Dân chúng đồng loạt nghị luận, hận ý với tên cầu quan càng thêm sâu, bắt đầu đồng tình với Lý gia.

Sắc mặt Lý Tu Viễn bình tĩnh, bất vì sở động, dù hần sử dụng một chút âm mưu quỷ kế nhưng nói đến cùng hần chỉ đem chân tướng bày ra ánh sáng mà thôi.

Việc không có đúng sai, đều từ miệng người mà ra.

Đội xe dần rời khỏi.

Khi màn đêm buông xuống họ đã rời khỏi địa giới huyện Quách Bắc.

- Thiết Sơn, dẫn theo hai người tới thôn trang kế bên xem có dịch trạm không, sắc trời đã muộn, chúng ta cần tìm một nơi nghỉ chân trước, ngày mai tiếp tục lên đường.

Lý Tu Viễn nói.

- Vâng, đại thiếu gia.

Thiết Sơn dẫn theo hai người, nhanh chóng rời đi.

Không lâu sau bọn họ đã trở lại.

- Đại thiếu gia, ngoài ba dặm phía trước có một thôn trang.

Thiết Sơn nói.

- Rất tốt, vừa vặn cho chúng ta nghỉ một đêm.

Lý Tu Viễn nói.

Thời điểm đội xe tới cửa thôn trang, một thiếu niên ăn mày toàn thân rách rưới chột lao tới cản phía trước tọa kỵ của Thiết Sơn.

- Chỗ ta có một cái gương, vạn cầu các ngài soi vào đó một chút.

Thần sắc thiếu niên ăn mày tiều tụy, nói một cách cầu khẩn.

Trong tay hắn cầm một mặt gương đồng có chút cũ kỹ.

- Xuy.

Thiết Sơn biến sắc vội kéo chiến mã lại.

- Tiểu tử, ngươi quá lỗ mãng rồi, tùy tiện cản trước ngựa, không cẩn thận sẽ xảy ra chuyện đấy.

O Van cầu vị đại gia này, để ta soi ngươi vào gương đồng, một chút là được.

Thiếu niên ăn mày không sợ, chỉ là hung hăng cầu xin bọn Thiết Sơn, vừa hay hướng mặt gương về phía bọn họ.

Lúc này Lý Tu Viễn hiểu kì cười ngựa tới:

- Thiết Sơn đã xảy ra chuyện gì?

- Bẩm thiếu gia, tiểu nhân không biết, thiếu niên này ngăn ngựa của ta lại, muốn ta soi tâm gương kia.

Về mặt Thiết Sơn vô cùng nghi hoặc nói.

Lý Tu Viễn tung người xuống ngựa:

- Tiểu huynh đệ, sao lại ngăn cản chúng ta, còn muốn chúng ta soi gương nữa?

Thiếu niên ăn mày thấy Lý Tu Viễn đi tới vội cầm gương đồng trong tay chiếu vào hắn.

Có điều chuyện lạ lại xảy ra, vốn trên gương đầu phải có bóng người, thế mà Lý Tu Viễn soi vào lại chẳng thấy gì.

- A.

Lý Tu Viễn thấy vậy cũng hiểu kì.

Gương đồng này không tầm thường a.

Bấy giờ thần sắc thiếu niên ăn mày có chút mất mát, sau đó lại như nổi điên tiếp tục chiếu gương đồng lên những người khác.

Có điều cũng kỳ quái, những người kia vẫn có bóng, vậy mà thần sắc thiếu niên vẫn không có gì thay đổi.

- Soi gương cái gì, tránh ra.

Một hộ vệ mắt kiên nhẫn trừng mắt quát một tiếng.

Lúc này Lý Tu Viễn càng thêm tò mò, trông thiếu niên như đang tìm người.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Người có ba bóng

Thấy hành động thiếu niên cổ quái, Lý Tu Viễn tò mò vô cùng, không chỉ hiểu kỳ vì hành động kỳ lạ, còn vì chiếc gương đồng kia.

- Tiểu huynh đệ, ngươi cầm gương đồng tìm thứ gì đấy? Nếu ngươi nói, biết đâu ta có thể giúp ngươi.

Lý Tu Viễn lên tiếng.

Lúc này thiếu niên ăn mày lập tức kinh hi đáp:

- Thật sao, ngài chịu giúp ta?

- Đương nhiên, chỉ cần ta làm được, ta nguyện ý trợ giúp ngươi.

Lý Tu Viễn gật đầu nói.

- Thật tốt quá.

Thiếu niên ăn mày hưng phấn:

- Người trong thôn không ai chịu giúp ta, họ bảo ta bị điên, ta thật sự không điên, chỉ cần tìm được người vị đạo trưởng kia nói tới, thôn làng sẽ được cứu.

- Hử?

Lúc này Lý Tu Viễn hơi động:

- Có một đạo trưởng muốn người tìm người, tìm người nào?

Thiếu niên cầm gương đồng nói:

- Người nào soi gương mà hiện ra ba bóng người chính là người đạo trưởng muốn tìm.

- Bóng trong gương chỉ xuất hiện một cái, sao có thể có ba bóng được?

Lý Tu Viễn cảm thấy có chút hoang đường.

- Cơ mà đạo trưởng nói thế.

Thiếu niên ăn mày có chút thất lạc đáp.

Lý Tu Viễn nói:

- Có thể cho ta nhìn thử gương đồng không?

- Chỉ cho người xem một chút thôi, người đừng là mắt đáy.

Thiếu niên có chút dè dặt đưa gương đồng cho Lý Tu Viễn.

Sau khi Lý Tu Viễn nhận lấy, hắn cảm thấy gương đồng có chút mát lạnh, hơi nặng, dường như có chút khác biệt với gương đồng bình thường, hắn lại soi vào gương một chút, chẳng khác trước là bao, vẫn không thấy bóng mình trong gương.

- Thiết Sơn, người tới đây.

- Vâng, đại thiếu gia.

Thiết Sơn đi tới.

Lý Tu Viễn cầm gương đồng soi vào Thiết Sơn, trong gương lập tức xuất hiện bóng của đối phương, bất quá chỉ có một cái bóng thôi, hai cái còn chẳng có chứ nói gì ba.

Sau khi trầm ngâm một chút, Lý Tu Viễn đưa gương đồng lại cho thiếu niên ăn mày:

- Sao vị đạo trưởng kia lại muốn người tìm người có ba bóng?

- Đạo trưởng bảo chỉ có người có ba bóng mới có thể giết được yêu quái trong hồ thôi.

Khi nhắc tới hai chữ yêu quái, đáy mắt thiếu niên ăn mày hiện lên sợ hãi và hận ý mơ hồ.

- Có yên quái làm loạn trong thôn?

Lý Tu Viễn chỉ vào thôn trang cách đó không xa mà nói, hắn có thể thấy được gần thôn trang có một cái hồ nước khá lớn.

- Đúng vậy, trong hồ có con nạnh yêu hung hãn, đã ăn thịt rất nhiều người, nhị bá ta đang bơi lặn, phụ thân đang bắt cá, mẫu thân đang giặt đồ... họ đều bị nó ăn thịt, mười bốn tuổi của ta cầm gậy trúc muốn đánh chết nó cũng chẳng thoát được...

Nói đến đây, thiếu niên ăn mày ô ô khóc lên, vừa nói vừa lau nước mắt.

Đứa bé gái bốn tuổi nghe phụ mẫu bị yêu quái ăn thịt lại muốn lấy gậy đánh yêu quái?

Nghe tới đây Lý Tu Viễn liền trầm mặc.

- Người một nhà của ta đều chết cả rồi, ta muốn báo thù, muốn giết con yêu quái kia, vì thế ta đi tới chùa miếu gần đây, cầu thần bái phật, hi vọng thần tiên có mắt trừng phạt yêu quái, có điều thần tiên không để ý tới ta.

Dừng một chút, thiếu niên tiếp tục khóc:

- Về sau ta gặp được một lão đạo trưởng, ta cầu người giúp ta giết yêu quái, những lão đạo trưởng nói tuổi tác ông đã cao, đạo hạnh không đủ, vì thế đưa gương đồng này cho ta, muốn ta tìm được người có ba bóng, chỉ có người đó mới có thể đối phó con mãnh yêu kia.

- Người nói xem, đạo trưởng kia sẽ không gạt ta chứ.

Thiếu niên ăn mày nắm tay Lý Tu Viễn, nước mắt vòng quanh mà hỏi.

- Người trong thôn đều nói đạo trưởng gạt ta, người nói xem, có phải đạo trưởng gạt ta không?

Lý Tu Viễn chân thành đáp:

- Đạo trưởng không hề lừa người, lời ông ta nói là sự thật, chỉ cần tìm được người có ba bóng, đối phương sẽ giúp người trừ bỏ con yêu quái kia, bất quá đạo trưởng vẫn chưa nói hết, người có ba bóng có thể, mà người không có bóng cũng có thể.

- Thật sao?

Thiếu niên ăn mày kinh ngạc nhìn Lý Tu Viễn.

- Tất nhiên là thật, người xem này, ta không có bóng.

Lý Tu Viễn soi gương, trên gương đồng không hiện ra bất kỳ cái gì cả, căn bản không có bóng của hắn.

*Theo mình nghĩ có lẽ Lý Tu Viễn đang đeo đai ngọc, khí tức của Thất Khiếu Linh Lung bị phong tỏa nên từ ba bóng trở nên không có bóng, này chỉ là mình nghĩ thôi, các bạn đoán thế nào có thể bình luận phía dưới nha! <3

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Thôn Đại Hồ

Chỉ bằng điểm này Lý Tu Viễn liền tin lão đạo trưởng kia không nói dối, có lẽ đạo hạnh đối phương không đủ, không đối phó với yêu quái được nên chỉ có thể lực bất đồng tâm đưa gương đồng cho thiếu niên để hắn tự tìm người có năng lực hỗ trợ.

- Xin ngài, cầu xin ngài, hãy giúp ta tiêu diệt con yêu quái kia, muốn ta làm gì cũng được.

Lúc này thiếu niên quỳ xuống nghe thịch một tiếng, không ngừng dập đầu.

- Người làm cái gì vậy?

Lý Tu Viễn biến sắc, vội vàng đỡ hắn lên:

- Người không cần dập đầu, ta đồng ý giúp người, đứng dậy, mau dậy đi.

- Tạ ơn ân công, tạ ơn ân công.

Thiếu niên ăn mày lau vội nước mắt rồi nói.

Lúc này Lý Tu Viễn mới phát phát tay nói:

- Mọi người cùng ta tới thôn trước nghỉ chân.

- Vâng, đại thiếu gia.

Lúc này chúng hộ vệ bắt đầu di chuyển.

Bất quá Thiết Sơn lại nói nhỏ với Lý Tu Viễn:

- Đại thiếu gia, nếu thôn này thật sự có yêu quái, thúng ta trừ khử bằng cách nào đây, sư phụ ngài đã đi rồi, nhìn trước sau thôn làng kia không có cửa hàng nào cả, hẳn cao tăng hay đạo sĩ cũng chẳng có.

- Không quản được nhìn như vậy, trước mắt cứ vào đó xem sao, tóm lại phải nghĩ biện pháp giải quyết, yêu quá làm mưa làm gió, ăn thịt người trong thôn, nếu không diệt trừ, lòng ta khó mà an ổn.

Lý Tu Viễn nhíu mày thật sâu.

- Thế nhưng phía bên lão gia làm sao bây giờ? Chỉ sợ sẽ tới trễ một lúc.

Thiết Sơn nói.

Nghe vậy Lý Tu Viễn mới đáp:

- Không quan trọng, phụ thân ta ở Vọng Xuyên cũng không khổ, đang dưỡng thương, có đám Ngô Phi, Hàn Mãnh chiếu cố hẳn không có chuyện gì, không cần khuyên ta nữa, chuyện này ta đã quyết.

Nói xong phát phát tay, đội xe tiếp tục đi tới.

Thiếu niên ăn mày ngồi trên xe ngựa, cùng đoàn người Lý Tu Viễn chậm rãi vào thôn.

Thôn Đại Hồ!

Thôn còn chưa vào họ liền thấy một bia đá dựng đứng bên đường. Đội xe dần tới gần, không ít thôn dân đang làm ruộng hiếu kỳ nhìn theo.

- Đội xe ở đâu ra thế, thật kỳ quái, nhìn người ngựa kia kìa, còn người dẫn đầu nữa, đâu phải đội đón dâu, mà xe ngựa lại đặt mấy cái rương lớn để làm gì chứ nhỉ.

- Nói vậy, trong thôn đâu có hoàng hoa khuê nữ nào, nếu có cũng sớm lập gia đình.

- Nhìn đi, kia chẳng phải Tiểu Can Cừ ở trại mồ côi của lão Cam ư? Sao lại ngồi trên xe ngựa.

- Không biết, chẳng lẽ là thân thích của lão Cam.

Thôn dân trong ruộng nhao nhao nghị luận.

Rất nhanh đội xe của Lý Tu Viễn đã vào tới thôn Đại Hồ.

Vừa vào thôn, hắn liền thấy sóng nước lấp lánh, mặt hồ êm đềm gió thổi bay.

Bất quá gần hồ nước cấm đầy cờ trắng chiều hồn, còn đủ các loại tế phẩm và tro giấy, có vẻ không khác thiếu niên kia nói, có rất nhiều người đã chết tại cái hồ này.

Không chỉ phụ mẫu, nhị bá, muội muội thiếu niên, chỉ sợ trong mấy gia đình khác cũng có. Việc yêu quái hoành hành tám chín phần mười là sự thật.

- Nhà ngươi ở đâu?

Lý Tu Viễn hỏi.

Thiếu niên ăn mày họ am, vì gầy yếu nên thôn dân gọi hắn là Tiểu Can Từ.

Lúc này Tiểu Can Từ vội vàng chỉ vào ngôi nhà tranh cách hồ nước không xa:

- Kia chính là nhà ta.

Lý Tu Viễn liền đi qua đó, hắn nhà tranh đã rất lâu chưa có ai dọn, rách nát tung tóe, trên nóc nhà còn có vài lỗ hổng, mưa gió dột nát, nước mưa không ngừng nhiều xuống phòng, giữa nhà là một hồ nước nhỏ chưa khô.

- Ngươi sống ở nơi này?

Lý Tu Viễn nhìn quanh một chốc, cảm thấy phòng ốc ẩm ướt, những nơi ít người đã bắt đầu mọc meo, nấm mốc màu xanh che phủ một mảng tường, kéo theo đó là một cỗ hương vị man mát âm ương.

- Đúng rồi, phòng ta ở đằng kia.

Tiểu Can Từ chỉ về một phía và nói.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Yêu quái bên hồ 1

Lý Tu Viễn nhìn trong phòng một chút, căn phòng này tốt hơn bên ngoài một chút nhưng tổng thể cũng chẳng được là bao, vừa ẩm ướt vừa ngọt ngạt, trên giường gỗ là một tấm chăn bông bị xài đến đen xám, Lý Tu Viễn cầm chăn bông, tấm chăn vừa ướt vừa lạnh, căn bản chẳng có chút ấm áp nào, ban đêm đi ngủ không bệnh xem như may mắn.

Rất khó tưởng tượng một thiếu niên mười một tuổi sẽ sinh hoạt thế nào trong hoàn cảnh này.

- Xin hỏi, chứ vị hảo hán tới từ đâu?

Lúc này, ngoài cửa vang lên âm thanh của lão nhân gia.

Thiết Sơn và đám hộ vệ ngậm miệng không nói, không dám để lộ hành tung. Trước đó Lý Tu Viễn đã phân phó, hấn sợ đám hộ vệ này miệng nói nhiều lộ chuyện, hồng mắt vờ kịch chuộc người này.

- Lão nhân gia, chúng ta tới từ huyện Quách Bắc vô tình đi ngang qua nơi này, nghe nói trong thôn có yêu quái quấy phá mới cố ý tới xem.

Lúc Lý Tu Viễn bước khỏi phòng liền thấy không ít già trẻ lớn bé trong thôn tụ tập ở trước cửa, cầm đầu là vị lão già đã có tuổi, tay cầm quạt trượng.

- Nguyên lai là công tử trong huyện, lão đầu hữu lễ, ta là thôn trưởng La Sơn của thôn Đại Hồ, người trong thôn đều gọi ta là La lão đầu.

Lão thôn trưởng gọi là La Sơn có chút thủ sùng nhược kinh, vôi vàng chấp tay thi lễ.

- Lão thôn trưởng khách khí, chúng ta đã quấy rầy sự yên tĩnh trong thôn rồi, xin lão thôn trưởng đừng trách móc.

Lý Tu Viễn khách khí nói.

- Không sao không sao, thôn Đại Hồ ít khi có người ghé qua, công tử là vị khách đầu tiên của chúng ta trong năm nay, chúng ta cao hứng còn không kịp nữa là, sao dám trách móc.

Nói xong lão thôn trưởng có chút ngưng ngừng cười, trông cứ như thôn làng có người báỉ phòng là chuyện gì rất hiếm lạ vậy.

Bất quá Lý Tu Viễn cũng hiểu được tâm tình này, thôn làng của đại đều như thế, nếu có người ngoài tới thăm sẽ khiến thôn làng hân diện, nếu lâu ngày không ai báỉ phòng thì khó tránh khỏi có vài người nghị luận, nói thôn làng không biết tiếp đón khách nhaa.

Đối với thôn dân mà nói, việc này rất mất mặt.

- Đúng rồi, trước đó ta từng nghe vị tiểu huynh đệ này bảo thôn Đại Hồ có yêu quái hoành hành, không biết thật hay giả.

Lý Tu Viễn tò mò hỏi.

La lão đầu thở dài:

- Còn không phải sao? Công tử thấy cái hồ lớn kia không, vào mấy năm trước trong hồ xuất hiện một con thủy yêu, người trong thôn tới hồ bắt cá, giặt quần áo hay rửa rau đều bị thủy yêu giết hại, không tới mấy chục người cũng có hai mươi mấy người, nhiều đến ta nhớ chẳng rõ nữa, mỗi lần đều là sống không thấy người chết không thấy xác.

- Không biết người có thể nói kỹ hơn không?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Đương nhiên, đương nhiên, nếu vị công tử này thấy hứng thú, không ngại truyền cho bên ngoài, có lẽ may mắn sẽ được cao nhân nghe thấy, tới bắt yêu giúp thôn Đại Hồ.

Nhắc tới yêu quái trong hồ, đáng vẻ lão thôn trưởng trông buồn rười rượi.

Mà thôn dân xung quanh cũng mang vẻ mặt sầu bị không thôi.

Người khác thì chuyện xấu giữ kín, mà việc của thôn Đại hồ phải truyền ra xa, khiến nhiều người biết đến, này cũng vì muốn người khác không sợ xuất bị yêu quái ăn thịt, hoặc hi vọng có người trượng nghĩa nghe thấy sẽ tới nơi này giúp họ trừ yêu. Đối với người của thôn Đại Hồ mà nói, đây cũng xem như bó tay hết cách với con thủy yêu kia.

Rất nhanh trời đã chạng vạng tối.

Ở mảnh đất trống giữa thôn dấy lên một đống lửa, xung quanh là Lý Tu Viễn và đội hộ vệ, còn có thôn trưởng và nhiều thôn dân khác tụ tập lại.

Nếp nhăn trên mặt La lão đầu ánh lên vẻ bi thương sâu sắc, thuật lại đầu đuôi chuyện về thủy yêu với Lý Tu Viễn.

Lão bảo vốn dĩ trong hồ không có yêu quái, tôm cá màu mỡ, thủy sản phong phú, hằng năm thôn dân đều có thể câu được rất nhiều cá tôm, kéo dài như thế một khoảng thời gian dài, có điều năm năm trước bắt đầu thay đổi.

- Hôm đó là một ngày khủng khiếp, mây đen kịt một mảnh, sấm sét vang dội, gió thổi cực lớn, lớn đến mức nóc nhà cũng bị xóc lên, có điều lại chẳng thấy mưa rơi, thời tiết như vậy cả đời lão đầu ta chưa từng thấy bao giờ, trời kéo mây sét đánh nhưng lại chẳng thấy mưa.

Kể đến đây La lão đầu bung một chén trà lên, nói đến nước bọt bay tung tóe, trông có vẻ hơi kích động:

- Tình huống như vậy kéo dài tầm một ngày một đêm, đến ngày thứ hai mọi thứ mới trở lại bình thường. Có điều sau ngày hôm đó, hồ lớn liền xuất hiện một con yêu quái.

- Người đầu tiên xảy ra chuyện là Trương Thụ, hán đang bắt cá trên hồ, nghe mấy thuyền đánh cá xung quanh bảo mặt hồ đột nhiên xuất hiện một vùng sủi bọt, trong nháy mắt Trương Thụ biến mất chẳng thấy đâu... Thoạt đầu ta cứ tưởng là ngoài ý muốn, có điều ngày càng nhiều người chết, cho tới khi mẫu thân Cam thị của Tiểu Can Từ chết khi giặt quần áo bên hồ, nàng ta bị một con cá to lớn màu đen bắt đi, khi đó ta mới nhận ra trong hồ có yêu quái.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Yêu quái bên hồ 2

Nói tới đây La lão đầu tiếc hận thở dài.

- Nếu ta nhận ra sớm sẽ không có nhiều người chết như vậy, mất biết bao hán tử làm mồi cho con thủy quái đáng chết kia.

La lão đầu tiếp tục nói, Lý Tu Viễn và chúng hộ vệ ở một bên lắng lắng nghe. Nghe một hồi thì trong lòng Thiết Sơn và chúng hộ vệ tràn đầy căm phẫn.

- Yêu quái đáng chết, dám can rở như ăn thịt nhiều người như thế, thật muốn lăng trì con súc sinh kia.

- Chứ còn gì nữa, hai mươi mấy mạng người cứ vậy mà tiêu tán.

- Yêu quái gây nghiệt lớn như vậy không sợ báo ứng sao, chẳng lẽ ông trời không có mắt, sao chưa đánh chết con súc sinh này.

Nghe được yêu quái ăn thịt hết hai mươi mấy người, cả đám rung động không thôi, bọn họ sinh sống ở huyện Quác Bắc, Lý gia kinh doanh ở nơi phồn hoa này, đừng nói là yêu quái, ngay cả quỷ sự cũng chẳng có.

Mà từ trước tới giờ Lý Tu Viễn cũng chỉ gặp duy nhất một đầu yêu quái là con Sơn Tiêu ở Hạ Hà thôn kia mà thôi. Bất quá nó chỉ bắt một người đã bị hán chém chết, nhanh tới mức mọi chuyện chưa truyền ra ngoài đã được hán giải quyết.

- Thôn trưởng, ân công bảo ngài ấy có cách tiêu diệt con yêu quái kia, báo thù cho chúng ta.

Lúc này Tiểu Can Từ chột xem vào.

- A, là thật sao?

La lão đầu mở to hai mắt nhìn Lý Tu Viễn, thấy hán ta khí chất bất phàm mà người dưới trướng lại to lớn hữu lực, nói không chừng thật sự có biện pháp trừ bỏ con thủy yêu kia.

- Ân công, cầu ngài cứu thôn Đại Hồ a.

La lão đầu cũng mặc kệ bản thân tuổi đã cao, thỉnh thích quý gối xuống đất.

- Đã chết hai mươi mấy người, nếu vẫn không trừ bỏ thủy quái, thôn Đại Hồ coi như xong. Van cầu ân công.

Lý Tu Viễn vội vàng đỡ La lão đầu:

- Lão thôn trưởng, người làm cái gì vậy, người làm vậy sẽ khiến ta tổn thọ đấy, ta đã đồng ý với Tiểu Can Từ sẽ giúp thôn làng trừ yêu, các người không cần như thế.

- Đây, đây là thật sao?

Về mặt La lão đầu tràn đầy kỳ vọng nhìn Lý Tu Viễn.

- Đương nhiên, chừng nào chưa tiêu diệt yêu quái, Lý Tu Viễn ta sẽ không rời khỏi nơi này.

Lý Tu Viễn lập xuống lời thề.

La lão đầu nói không sai, ác yêu không trừ thì thôn dân sao mà sinh sống được.

Sau một phen bàn luận tới nửa đêm, lão thôn trưởng và thôn dân đều trở về nghỉ ngơi. Thiết Sơn và hai đội hộ vệ được an trí tới các nhà trong thôn, Lý Tu Viễn nghỉ ngơi trong một gian phòng khá tốt, có điều Lý Tu Viễn lại không buồn ngủ.

- Thiết Sơn, đi với ta ra bên hồ một lát.

Nửa đêm, Lý Tu Viễn mở miệng nói.

- Vâng, công tử.

Thiết Sơn phụ trách gác đêm đáp lại một tiếng.

Thời tiết tối nay không tệ, dưới ánh trăng mọi vật được phủ một lớp ánh sáng bạc, quang cảnh cũng không quá tối.

May mà mắt Lý Tu Viễn tốt, đổi lại là người bị chứng quáng gà, dưới trời tối thế này đừng mong thấy đường mà đi.

Thời điểm Lý Tu Viễn tới bên hồ, từng đợt âm phong không ngừng thổi qua, còi chiều hồn đong đưa trong gió, từng bóng người ướt sũng đến trên hồ nước kinh ngạc nhìn Lý Tu Viễn và Thiết Sơn, bóng người kia có nam có nữ, dường như cũng là thôn dân của thôn Đại Hồ.

- Sau khi chết hóa thành thủy quỷ sao?

Ánh mắt Lý Tu Viễn khẽ nhúc nhích.

- Vị thôn trưởng kia nói không sai, quả thực trong thôn có rất nhiều người chết.

- Thiếu gia, người đang nhìn cái gì vậy?

Thiết Sơn thấy Lý Tu Viễn nhìn chằm chằm phía trước liền hiếu kì hỏi.

Lý Tu Viễn nói:

- Đang nhìn những oan hồn kia.

Nói xong liền đi về phía trước.

Lúc này hắn thấy thủy quỷ* đưa tay lên hồ muốn lấy té phẩm, có điều vì thủy quỷ không thể rời khỏi hồ nước nên với chẳng tới.

*oan hồ chết vì bị thủy quái ăn thịt

- Thủy quỷ không thể rời khỏi hồ.

Lý Tu Viễn đoán.

- Các ngươi là thôn dân thôn Đại Hồ, vì sao chưa đi đầu thai.

Lý Tu Viễn đi tới, cầm té phẩm lắc lắc ở phía trước.

Một thủy quỷ vươn tay như bắt đoàn hương bị nào đó, sau đó đoàn hương vị bị nó hút vào mồm, thủy quỷ tỏ ra bộ dáng cơn nước no nê.

Quỷ là không ăn thức ăn, chỉ ăn mùi, này là do sư phụ đã nói với hắn, gọi là quỷ thực khí.

Lúc này nhóm thủy quỷ giật mình nhìn Lý Tu Viễn, dường như không nghĩ tới hắn ta nhìn thấy chúng.

- Thi cốt chúng ta đều bị thủy yêu khống chế nên không thể đầu thai được, quỷ sai cũng không tới câu hồn, chúng ta chỉ có thể ở nơi này làm thủy quỷ mà thôi

Một cái nữ quỷ nói.

- Thủy yêu kia nói, chỉ cần chúng ta kéo một người chết đuối khác mới bằng lòng cho phép chúng ta rời đi đi đầu thai."
 - Đúng vậy a, thế nhưng bên hồ đều là thân nhân, bằng hữu của chúng ta, làm sao chúng ta nhịn lòng mà kéo bọn họ xuống nước được chứ.
- Cái khác thủy quỷ cũng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Nữ hài chết oan

Nghe những lời thủy quỷ nói, trong lòng Lý Tu Viễn không khỏi xúc động khôn nguôi. Sau khi những thôn dân này chết, họ tình nguyện hóa thành thủy quỷ không được đầu thai chứ chẳng chịu hại người. Chỉ một điểm này đã hơn gấp trăm ngàn lần những người khác.

- Các người yên tâm đi, thủy yêu tiêu dao không được mấy ngày nữa đâu, ta chắc chắn sẽ trừ bỏ thủy yêu vì thôn dân Đại Hồ, trả cho các người công đạo và tự do.

Lý Tu Viễn không biết nên an ủi những oan hồn này ra sao, chỉ có thể tận lực cam đoan trừ bỏ thủy yêu vì bọn họ, để tình cảnh bi thảm này không tiếp tục diễn ra.

Nhóm thủy quỷ không biết Lý Tu Viễn nói thật hay giả nhưng vẫn có chút cảm kích quỷ lay một phen, sau đó mới chậm rãi lùi vào trong hồ nước, biến mất không thấy đâu. Nhìn xem thủy quỷ thối lui, nói thật trong lòng hắn ít nhiều cũng có chút bất lực.

Việc trừ yêu với Lý Tu Viễn không khó, cái khó ở chỗ yêu quái này sống dưới nước. Nó trốn trong hồ lớn không chịu hiện thân thì trừ khử kiểu gì? Dù hiện thân đi nữa thì thủy yêu cũng tinh thông thủy tính, đến cùng Lý Tu Viễn chỉ là huyết nhục chân thân, dù có trái tim Thất Khiếu Linh Lung mà rút xuống hồ cũng không tránh khỏi kết quả làm mồi cho yêu quái.

"Sự phụ tùng nói đứng đầu yêu tà quỷ mị trong thiên hạ là yêu quái, mà trong ngũ hành thì thủy yêu có tính uy hiếp lớn nhất với mình, còn lại không cần quá sợ hãi. Lúc trước còn chưa rõ lời này, hiện tại ta đã hiểu.

Nhìn hồ lớn trước mắt, Lý Tu Viễn nhủ mảy, trong đầu không khỏi nghĩ cách trừ yêu giúp thôn Đại Hồ, cứ thế mà đi dọc theo bờ hồ, vừa đi vừa suy nghĩ.

Chờ một âm thanh nữ đồng non nớt mà nghiêm túc vang lên, kèm theo đó bờ hồ xuất hiện gọn sóng.

- Đánh yêu quái, đánh yêu quái, đánh chết con yêu quái xấu xí nhà ngươi.

Một nữ đồng tầm bốn tuổi, thân thể gầy gò, người mặc váy, tóc tết hai bím cầm cây trúc nhỏ không ngừng đánh lên mặt hồ. Sắc mặt bé gái tái nhợt, toàn thân ướt sũng nhưng đôi mắt lại căng tròn mang theo thần sắc đáng yêu. Giờ khắc này khuôn mặt nhỏ nhắn của bé tràn đầy phần nộ liên tục đập gậy trúc, dường như muốn dùng cây trúc nhỏ trong tay đánh chết thủy yêu mới thôi.

- Là muội muội của Tiểu Can Tử.

Lý Tu Viễn thấy vậy liền nhớ tới lời kể của thiếu niên ăn mày, hắn nói muội muội bốn tuổi của mình nghe mẫu thân bị thủy yêu ăn thịt liền tức giận cầm gậy trúc tới hồ đánh yêu quái, kết quả một đi không trở lại...

Lý Tu Viễn thấy cô bé chỉ đứng trên mặt hồ chứ không đạp một bước nào lên bờ. Hiển nhiên bé gái đã chết, trở thành thủy quỷ.

- Đại thiếu gia, đêm đã khuya, nên về nghỉ ngơi.

Thiết Sơn đi theo bên cạnh thấy Lý Tu Viễn đứng tại chỗ không nhúc nhích hồi lâu liền lên tiếng nhắc nhở.

- Không, ta muốn đứng đây một lúc.

Lý Tu Viễn lẩm bẩm nói.

Ánh mắt hắn không rời nữ hài bốn tuổi kia, mà Thiết Sơn nhìn theo tầm mắt Lý Tu Viễn chỉ thấy rong rêu nổi lênh bênh trên mặt hồ, dòng đưa theo gió cùng từng đợt sóng dòng đưa, trừ thứ này ra hắn chẳng thấy gì nữa cả.

- Đánh yêu quái, đánh chết yêu quái xấu xí nhà ngươi...

Âm thanh nữ hài quanh quẩn trên mặt hồ, bé cầm cây trúc chỉ to bằng một ngón tay, dùng hết khí lực của mình đập lên mặt nước, nhiều lần vì dùng sức quá nhiều mà ngã vào hồ nước. Có điều nàng không biết vĩnh viễn bản thân cũng không thể đánh chết yêu quái, càng không bao giờ trở về nhà được

nữa.

Không biết Lý Tu Viễn đứng sững sờ bên bờ hồ bao lâu, sau cùng hắn chỉ thấy cả một đêm nữ hải đánh yêu quái, cuối cùng lão đảo ngã xuống hồ nước khiến sóng hồ gợn lăn tăn rồi không trôi lên nữa.

Gà trống hót vang, chân trời dần sáng.

Một đêm trôi qua, Lý Tu Viễn đứng ở đó ước chừng một đêm, vì bên hồ ẩm ướt nên tóc và lông mày hắn đều nhiễm sương, có điều Lý Tu Viễn vẫn không phát hiện ra.

Thiết Sơn trung thành tuyệt đối, một tác cũng không rời mà canh giữ bên cạnh, bắt quá vì quá mức nhàm chán nên hắn đã tựa vào cây ngủ gật.

"Xôn xao~!"

Đột nhiên ở ngay trung tâm hồ lớn, dưới đáy nước trong veo có một bóng đen rất lớn bói tới, chỉ thấy đó là một con cá đen kịt đóng đưa nhảy lên mặt nước, nó to chừng một căn nhà gỗ, kèm theo cái đuôi hất lên của nó là một cổ sóng lớn tạo thành thủy triều. Đồng thời một cổ mùi tanh hôi theo cuồng phong bay tứ tán trên mặt hồ.

Sóng gió nổi lên!

Bỗng dưng Lý Tu Viễn lấy lại tinh thần, thấy một màn này liền nghĩ tới mấy chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thủy yêu hắc ngư

- Quả nhiên là thủy yêu có đạo hạnh, không phải dạng đơn giản.

Ánh mắt Lý Tu Viễn có chút ngưng tụ.

Cùng với thủy triều cuộn lên là vô số tôm cá nhao nhao chết mà nổi lên bềnh, sau đó hắc ngư to lớn vọt tới, mở miệng nuốt hết toàn bộ.

Lý Tu Viễn thấy hắc ngư này chẳng giống bình thường, trừ hình thể to lớn ra thì trên thân có vảy giáp mọc đầu trông rất dữ tợn, kèm theo đó là đôi mắt xanh rờn tàn mát hung quang.

Dường như hắc ngư cũng chú ý tới Lý Tu Viễn đang đứng trên bờ, nó bỏ tôm cá chưa ăn hết, xoay người bơi về phía hắn.

- Súc sinh, còn dám lên bờ?

Lý Tu Viễn lạnh lùng nhìn hắc ngư chăm chăm, không chút sợ hãi.

Ở trong hồ nước thì một trăm Lý Tu Viễn cũng chẳng phải đối thủ của hắc ngư, một khi rớt vào hồ lớn, dù có Thất Khiếu Linh Lung hắn cũng thành mồi cho cá mà thôi. Nhưng trên bờ lại khác, mãnh hổ Lý Tu Viễn còn dám giết chứ nói gì một con cá lên bờ.

Lúc này Hắc Ngư nhanh chóng bơi tới, thấy Lý Tu Viễn đứng sừng sững bất động trên bờ cũng không dám rời khỏi mặt nước.

Pháp lực của nó chỉ phát huy được dưới nước, một khi lên bờ sẽ đại giảm.

Dường như hắc ngư cũng cảnh giác Lý Tu Viễn, lúc cách hắn gần ba trượng liền ngừng lại, đầu cá màu đen ghê tởm trôi lên mặt nước, râu cá to như cánh tay người trưởng thành khua ở xung quanh, đôi mắt xanh rờn tham lam nhìn chăm chăm Lý Tu Viễn.

- Muốn ăn ta?

Lý Tu Viễn mở miệng hỏi.

Dường như hắc ngư nghe hiểu những gì Lý Tu Viễn nói nên mở miệng lớn ra, lộ hàm răng sắc nhọn.

Cá có thể mọc răng?

Đúng là không thể dùng suy nghĩ bình thường áp cho những thứ đã thành tinh.

"Hừ ~!"

Chợt hắc ngư há mồm phun một cột nước về phía Lý Tu Viễn.

"Đừng ~!"

Cột nước phun có chút lệch nên đánh lên tảng đá gần đó, tảng đá nổ tung rồi vỡ nát trong nháy mắt, nếu rơi lên thân người thì đối phương còn mệnh sao?

- Súc sinh này, lại dám làm như vậy?

Thấy cảnh này ánh mắt Lý Tu Viễn có chút ngưng tụ.

"Hừ ~!"

Có điều ngay sau đó có vẻ hắc ngư cảm nhận được công kích dưới và trên bờ không giống nhau, có chút khó thích ứng, sau khi điều chỉnh một lúc lại há mồm phun thêm cái nữa, cột nước hướng thẳng về phía Lý Tu Viễn, lần này không hề lệch mà trực tiếp đánh tới.

Nếu đánh trúng, hắc đầu Lý Tu Viễn sẽ bị vỡ nát.

- Thiếu gia, coi chừng.

Lúc này Thiết Sơn bị đánh thức, thấy một màn trước mắt thì hoảng sợ vô cùng.

Có điều Lý Tu Viễn không thèm tránh mà lạnh lùng nhìn chăm chăm đầu hắc ngư kia.

Một màn khó có thể tin xuất hiện, thời điểm cột nước sắp đánh tới Lý Tu Viễn lại bị một bình chưởng vô hình ngăn lại, trong nháy mắt cột nước trở nên mềm nhũn yếu ớt, cứ thế tàn ra trên mặt đất, nước rơi tung tóe ướt cả giày hắc ta.

Con mắt xanh rờn của hắc ngư tròn tròn, giật mình nhìn Lý Tu Viễn.

- Thiết Sơn, lấy Kim Nhận cung tới.

Lý Tu Viễn chợt hô.

Dường như ý thức được có gì đó không thích hợp, hoặc nhận ra Lý Tu Viễn không giống những thôn dân khác, chẳng phải vật dễ ăn nên hắc ngư bèn quay đầu rồi đi.

Cũng may tới qua lúc đi ra ngoài Thiết Sơn linh động mà cầm Kim Nhận cung theo, mang thêm vũ khí phòng thân bên người.

Thấy Lý Tu Viễn bình yên vô sự, Thiết Sơn thở phào một hơi rồi vội vàng gỡ Kim Nhận cung xuống, đưa mũi tên lên.

Lý Tu Viễn nhận lấy cung tiễn, chẳng chút do dự dựng cung lên bắn tên, kinh cung bị kéo thành hình trăng tròn.

"Hừ ~!"

Ngón tay Lý Tu Viễn buông lỏng, trong nháy mắt mũi tên bay ra ngoài bắn xuống hồ.

Dù hắc ngư ý thức được có chuyện không đúng, muốn quay đầu chạy nhưng nước gần bờ không sâu, chẳng cách nào lập tức lặn xuống nước, chỉ có thể cố gắng bơi ra xa.

"Phốc phốc ~!"

Mặt nước văng bọt tung tóe, mũi tên bắn trúng mắt con hắc ngư kia. Lúc này máu tươi đỏ thẫm tràn ra, nhuộm đỏ một mảnh hồ.

Hắc ngư bị đầu điên cuồng chạy trốn, muốn trốn dưới hồ sâu.

Lúc này Lý Tu Viễn lại bắn thêm mũi tên thứ hai, đáng tiếc hắc ngư đã bơi ra xa, mũi tên này không gây thêm tổn hại gì cho nó.

Sau cùng Lý Tu Viễn chỉ có thể trở mắt nhìn hắc ngư trốn vào hồ lớn.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Thỉnh thần tru yêu

Nhìn hắc ngư quấy đục hồ nước mà chạy đi, sắc mặt Lý Tu Viễn vẫn bình tĩnh như cũ, ngược lại có vài phần bất đắc dĩ.

Thiết Sơn bên cạnh lại mở to hai mắt, lộ vẻ kinh ngạc.

- Thiếu, thiếu gia, con cá đen này thật lớn.

Lý Tu Viễn nói:

- Con hắc ngư kia là thủy yêu, chính nó đã gây nên sóng gió lớn trong hồ nước vừa này, súc sinh kia thấy ta đứng bên hồ muốn xông tới ăn thịt, lá gan yêu nghiệt này rất lớn, ban ngày ban mặt muốn lên bờ giết người, xem ra nó sống trong đây rất thoải mái, chẳng chút kiêng kỵ gì. Đáng tiếc hồ này quá lớn, ta chỉ bắn mù một con mắt của nó, chỉ sợ mấy ngày tiếp theo nó sẽ không dám lộ diện.

Có thể trốn trong hồ lớn, khó trách lão đạo đưa gương đồng cho Tiểu Can Từ bắt lực, mà hắc cũng khác gì đâu. Một khi hắc ngư không lên bờ, Lý Tu Viễn cũng không thể bơi xuống hồ chém giết với nó.

Bị hắc ngư là tổn thương là chuyện nhỏ, một khi nó ăn máu huyết của hắc xong, đạo hạnh sẽ tăng lên không ít, lúc đó coi như khó đối phó rồi.

- Thiếu gia, nếu hắc ngư trốn trong hồ lớn suốt, chúng ta tiêu diệt nó bằng cách nào đây.

Thiết Sơn nghĩ mãi không ra:

- Dù dùng lưới vớt cũng vớt không nổi con cá lớn như vậy, có bắt được đi nữa thì với khí lực kia của hắc ngư, đoán chừng muốn khiến lưới rách, lật thuyền cũng chẳng khó, tới khi đó lại có thêm người chết.

- Người nói không sai, nếu ở trong hồ, chúng ta không phải đối thủ của nó, vì thế phải tìm người hỗ trợ.

Lý Tu Viễn nói:

- Tìm người? Thiếu gia, nơi này chỉ chúng ta và thôn dân, dù có kéo hết thôn dân ra chỉ sợ cũng chẳng phải đối thủ của yêu quái.

Thiết Sơn lo lắng nói:

- Ta không nói tìm thôn dân

Nghe vậy về mặt Thiết Sơn trở nên nghi hoặc, có điều hắc không hỏi nhiều, rất nhanh hai người liền rời khỏi bờ hồ, quay về thôn Đại Hồ.

- Lão thôn trưởng, xin hỏi ta có thể mượn một ít bút mực nghiên giấy được không?

Lý Tu Viễn đi tới nhà của La lão đầu, thi lễ nói:

La lão đầu ngẩng ra một lúc, như nhớ lại thứ gì liền đáp:

- Có, có, có bút mực giấy nghiên đặt trong tủ đường của thôn, Lý công tử cần dùng ta sẽ kêu người đem tới cho ngài.

Lý Tu Viễn từ yêu giúp thôn làng, tất nhiên thôn trưởng có cầu tất đáp.

Lúc này, ông phái một thôn dân tới từ đường lấy bút mực giấy nghiên tới.

Bút nghiên đã cất giữ nhiều năm, cán bút dùng nhiều nên dầu đã bị mài gần hết, giết cũng thô ráp ố vàng, còn có chút rách rưới.

Hiện sinh hoạt của thôn dân rất gian khổ, thu nhập không đủ mua mất thứ văn phòng tứ bảo này.

- Để Lý công tử chê cười rồi, trong thôn cũng chỉ có một bộ bút mực giấy nghiên thế này thôi.

Khuôn mặt La lão đầu đỏ ửng, có chút xấu hổ giải thích.

- Vô sự, có thể viết chữ là được.

Lý Tu Viễn cười cười, không để ý.

- Đúng rồi, thôn trưởng có thể giúp tại hạ một chuyện chứ?

La lão đầu đáp:

- Mời Lý công tử nói, nếu có thể lão hủ nhất định giúp.

- Vậy phiền thôn trưởng động viên thôn dân bày một cái bàn, một cái lư hương, một ít cổng phẩm trưng hồ.

Lý Tu Viễn nói.

- Lý công tử muốn tế tự?

La lão đầu nghi vấn hỏi, lại nói:

- Biện pháp này lão hủ thử qua, không thành công, người trong thôn đã làm trên dưới năm lần, dê bò gì đều đưa tới, có đều thùy quái ăn tế phẩm xong vẫn làm loạn như cũ.

Lý Tu Viễn lắc đầu:

- Không, không phải tế tự, mà là thỉnh thần tru yêu.

Lấy khả năng hiện tại của Lý Tu Viễn muốn trừ yêu là chưa đủ, tuy nói hắn đã tu đạo nhưng âm hồn còn chưa thể xuất khiếu được, lần trước đều nhờ sự phụ hỗ trợ, hơn nữa trước mắt hắn lại chẳng có pháp lực, đạo hạnh gì, càng không tính thông đạo pháp hay đạo thuật.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Tế thần bắt đầu

Bây giờ chỉ có thể mời thần tru yêu, hi vọng sẽ có tác dụng đi.

- Tốt, tốt, Lý công tử chờ một lát, lão hủ đi làm ngay.

La lão đầu nghe vậy liền có tinh thần, lập tức kích động đi ra ngoài, kêu thôn dân chuẩn bị đồ để tế tự, thỉnh thần.

- Thiếu gia, việc thỉnh thần tru yêu đều là mấy tên lừa đảo làm, sao có thể mời được thần linh chân chính được.

Sau khi thôn trưởng đi, Thiết Sơn mới lúng túng nói:

- Vạn nhất đến lúc đó không mời được thần linh thật sự, vậy làm sao bây giờ...

Lý Tu Viễn lắc đầu nói:

- Dù sao cũng phải thử một lần, nếu thất bại ta sẽ thử cách khác.

- Được rồi, các người đi chuẩn bị đi, ta phải viết tế văn.

Lý Tu Viễn phát tay, ra hiệu cho đám người Thiết Sơn rời đi, mà hắn thì trải rộng trang giấy, mài mực vẽ bút, chuẩn bị viết tế văn thỉnh thần.

Tế văn thỉnh thần rất quan trọng, không thể viết linh tinh, cần viết rõ muốn mời vị thần nào, nguyên nhân, lý do đầy đủ.

“Mặt trời giờ lành lương, thiên địa khai trương, lập ý đốt hương, hướng khói tế tự, cầu thần giáng lâm... Lý Tu Viễn huyện Quách Bắc, hôm nay cầu xin...”

Suy nghĩ một chút, Lý Tu Viễn lại viết:

“Lôi Công tướng quân trên chín tầng trời hạ giới hàng yêu...”

Lý Tu Viễn không tính mời đại thần tôn quý, chỉ mời Lôi Thần cấp bậc trung đẳng mà thôi. Đây cũng có nguyên nhân, một là vì đại thần khó mời, phải trả không ít đại giới, chẳng phải có câu, thỉnh thần thì dễ tiền thần thì khó ư? Thứ hai, chưa chắc mời được.

Khắp nơi thế giới Liêu Trai đều có bóng dáng Lôi Công, có điều tung tích chính xác thì chẳng có, vạn nhất viết tế văn mời không được chẳng phải phí công vụ ích

Bút như rồng bay, rất nhanh tế văn đã được viết xong.

Lý Tu Viễn nhìn một chút, cảm thấy như thiếu gì đó. Lúc này hắn mới lắc lắc đầu, cắn nát ngón tay, nhỏ máu hòa vào mực rồi viết thêm.

- Hi vọng hữu dụng.

Lý Tu Viễn trầm nghĩ trong lòng.

Hai bài tế văn, một nhuộm máu của hấn, một thì không.

Chờ Lý Tu Viễn viết xong, một hộ vệ chạy tới:

- Đại thiếu gia, tế tự đã được chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ ngài thôi.

- Tốt, ta đã biết, tới ngay đây.

Lý Tu Viễn thu hồi hai bài tế văn rồi đi tới bên hồ.

Lúc này thôn dân đã tập hợp đầy đủ, nam nữ lớn bé đều có.

La lão đầu thấy Lý Tu Viễn tới thì trong mắt ánh lên vẻ kích động và mong đợi.

- Lý công tử, ngài xem mọi thứ ổn chưa?

Lão thôn trưởng nhìn tế đàn có chút đơn sơ thì xấu hổ nói.

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua, đúng thật có chút đơn sơ, tế phẩm không nhiều, chỉ có một ít cá khô, com, thịt khô các loại, trái cây chẳng có lấy một cái.

- Không sao, nhiều đây là đủ.

Hấn mở miệng nói.

Bất quá dựa theo lời sư phụ từng nói, tế phẩm thịnh thần phải phong phú, như vậy thần mới thấy bản thân được coi trọng, nếu tế phẩm đơn sơ, nói không chừng còn khiến thần minh tức giận, chọc phải tai họa.

Có điều trước mắt cũng chỉ có vậy, còn lại Lý Tu Viễn phải tự nghĩ biện pháp.

Việc trọng yếu trước mắt vẫn là mời thần tới, nếu thần cũng không chịu tới thì tế phẩm có phong phú tới đâu cũng vậy.

Vẩy nước che bụi, đốt hương tế tự.

Lý Tu Viễn làm hết thấy theo từng bước.

Vài thôn dân đứng đằng sau bắt đầu chấp tay cầu nguyện, họ hi vọng lần này sẽ có thần linh tới tiêu diệt thủy yêu.

Mà Thiết Sơn và chúng hộ vệ cũng vịn và yêu đao, sừng sững đứng hai bên, trạng thái nghiêm túc trang trọng, miễn cho phá hư lần tế tự này.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Đọc tế văn

Thịnh thần là việc cực kỳ trọng đại tại thế giới này, nếu tế tự nghiêm túc thì công đoạn chuẩn bị cực kỳ rườm rà, chẳng những cần tìm người đọc sách tài đức vẹn toàn tới viết tế văn còn cần có trưởng lão đức cao vọng trọng trong thôn hoặc huyện tới đọc tế văn, trừ mấy việc đó ra còn phải chuẩn bị tốt các loại tế phẩm nữa.

Tam sinh* chắc chắn không được tiểu, mặc khác phải tắm rửa đốt ngửi, đồng tử nâng cò, lễ tiết vô cùng rườm rà.

*Là đại diện 3 loài vật tượng trưng cho Thổ – Thủy – Thiên, miếng thịt heo (sống trên cạn) – Thổ, con tôm hoặc cua (sống dưới nước) – Thủy, trứng gà hoặc trứng vịt (đại diện loài có lông vũ bay trên trời) – Thiên.

Có thể nói muốn bao nhiêu long trọng liền có bấy nhiêu long trọng, phải thành ý như vậy mới có thể mời thần linh tới tiêu tai giải nạn vì người.

Nếu thành ý không đủ, nói không chừng có mời thần linh cũng chẳng tới, có khi còn khiến thần linh nổi giận mang tới tai họa to lớn.

Trước mắt thì điều kiện của thôn Đại Hồ tương đối gian khổ, bách tính quần bách, cộng với việc thủy yêu đã làm loạn ở nơi này nhiều năm, dân chúng phải lên núi xuống sông để duy trì sinh hoạt hằng ngày khá là cực khổ, vì thế mà tế thần không thể làm xa xỉ được.

Huồng chi dù có điều kiện Lý Tu Viễn cũng không chờ tới mười ngày nữa tháng mà chuẩn bị cả. Hết thấy đều được giản lược, hi vọng thần linh trên cao sẽ thông cảm một chút.

Bất quá đối với việc thỉnh thần, trong lòng Lý Tu Viễn cũng chẳng nắm chắc, dù hắn từng trải qua những việc quý quái nhưng chưa gặp thần linh lần nào, chỉ từng nghe sư phụ kể qua, ông nói cơ hội thỉnh được thần linh của hắn cực kỳ lớn, dù là thần linh trên trời cũng sẽ cho hắn vài phần mặt mũi. Tất nhiên có vài phần quan hệ với trái tim Thất Khiếu Linh Lung của hắn.

- Tới giờ rồi, đốt hương, cầu nguyện.

Lý Tu Viễn nhìn canh giờ một chút rồi mở miệng nói.

- Nhanh, quỳ xuống, quỳ xuống cầu nguyện mau.

Lúc này lão thôn trưởng vội vàng kêu gọi thôn dân, quỳ xuống bái trời, trong miệng cầu nguyện hôm nay sẽ có thần minh giáng lâm, diệt trừ đại yêu giúp thôn Đại Hồ. Giờ phút này mặc kệ là nam nữ già trẻ đều quỳ xuống, trong miệng lầm bầm cầu nguyện.

Ngay cả Tiểu Can Từ cũng cung kính quỳ xuống, vừa cầu nguyện vừa mở to hai mắt nhìn Lý Tu Viễn rồi nhìn lên bầu trời, dường như rất mong chờ thần linh giáng xuống.

Trên dưới một lòng, thành ý tràn đầy.

Kèm theo đó là nhang được thắp, nhất thời mùi thơm tràn ngập bốn phía, bàn cúng tế gần đó khói mùi lượn lờ.

Lần thỉnh thần này tất cả thôn dân Đại Hồ đều tới cúng, hương cắm đầy xung quanh vì trên mặt bàn đã không đủ chỗ.

Đợi khi đồng tử đốt hết nhang đèn lên, Lý Tu Viễn mới tới trước bàn tế tự, bắt đầu đọc lớn tế văn.

- Mặt trời giờ lành lương, thiên địa khai trương, lập ý đốt hương, hướng khói tế tự, cầu thần giáng lâm... Lý Tu Viễn huyện Quách Bắc, hôm nay cầu xin...

Giờ phút này không ai dám nói gì, toàn bộ đều vô cùng yên tĩnh, chỉ có âm thanh của Lý Tu Viễn vang vọng trong không trung, âm thanh truyền đi theo gió, dường như tất cả thôn dân Đại Hồ đều nghe được tiếng văn tế vang bên tai, dù ở mặt hồ xa xa cũng vẫn vẳng không dứt.

Yên tĩnh, tường hòa, trời trong gió nhẹ.

Chỉ có mỗi âm thanh đọc tế văn của Lý Tu Viễn, tế văn thỉnh thần không chỉ đọc một lần là xong, cũng không được đọc quá nhanh, bằng không thần linh nghe không kịp, ít nhất phải niệm chín lần mới được.

Thời điểm Lý Tu Viễn bắt đầu đọc tế văn thì chỗ đá ngầm dưới hồ nước lớn có một con hắc ngư đang nằm phủ phục, không chút động đậy, hơn nửa thân thể vùi trong bùn, chỉ mỗi cái đầu bị lộ ra.

Toàn thân hắc ngư mọc đầy vảy giáp, trong miệng là răng sắc nhọn lộ lộ, trông vô cùng dữ tợn đáng sợ, hoàn toàn không giống một con hắc ngư đã đắc đạo, ngược lại trông giống cá sấu nhiều hơn, chỗ mắt của hắc ngư cắm một mũi tên, lún vào hơn phân nửa, vết thương cực sâu, dường như hắc ngư cũng uể oải suy sụp vì mũi tên này.

Nó là yêu không sai, có điều yêu quái cũng sẽ bị thương đấy.

Hắc ngư vốn đang vui mình nghỉ ngơi, nghe được âm thanh đọc tế văn thì con mắt còn lại mở ra, trong con mắt xanh rờn kia lộ ra mấy phần kinh hãi như con người.

"Xôn xao~!"

Bỗng nhiên thân thể nó to lớn hơn, nước hồ gần đó cuộn lên mờ mạch nước ngầm, lúc này nó bơi khỏi sào huyệt, tiến về phía mặt hồ.

Một khắc khi nó bơi đi, có thể thấy phía dưới nước bùn là xương người vụn vỡ, khô lâu lẫn lộn lác lác, gần đó còn có một mớ quần áo rách rưới, kèm với đó là một cây trúc nhỏ được vùi gần hết xuống bùn, có điều chỉ lộ ra tầm một chốc, sau đó lại bị nước bùn bao trùm lại.

Không lâu sau tế văn đã được niệm xong, có điều mọi thứ vẫn chẳng có gì thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Lôi Thần Giáng Lâm

Lý Tu Viễn ngẩng đầu nhìn lên trời.

Vạn dặm không mây, trời xanh một mảnh, gió nhẹ chậm chậm.

Mặc dù thời tiết rất tốt nhưng đây không phải thứ hấn muốn thấy lúc này.

“Hi vọng sẽ thành công a.”

Trong lòng Lý Tu Viễn âm thầm nghĩ, sau đó ném tể văn vào chậu than để thiêu đốt.

Dưới ngọn lửa kia, tể văn cháy không còn một mảnh, mà nói cũng kỳ, khói khi đốt tể văn lại có một tia khói màu xanh, nó bay tới dung hợp với khói nhanh ở gần đây rồi hóa thành một đạo khói chậm chậm bay lên bầu trời, mắt hút dưới tầm mắt, cũng chẳng thấy rõ rốt cuộc nó bay tới nơi nào.

Lý Tu Viễn nhìn làn khói xanh biến mất, trong lòng không khói dâng lên mấy phần hi vọng.

Hắn biết khói xanh mang theo tể văn của hắn bay đi, kèm theo đó là lời thỉnh cầu của trăm thôn dân Đại Hồ. Phàm là thần linh nào thấy được đoàn nhang đèn này, hắn sẽ giáng lâm xuống đây.

Điều khiến Lý Tu Viễn lo lắng làn khói xanh không gặp được vị thần nào hết, hoặc thần linh có gặp được cũng vì nhang đèn, tể phẩm quá ít mà không hiển linh.

Chính vì thế nên tể thần thông thường luôn phải cử hành vài ngày và làm vô cùng long trọng, vì long trọng mới khiến thần linh cảm ứng được, vì nhang đèn đầy đặc mới đã động tới thần linh, từ đó hiện thân cứu giúp.

Khói xanh bay đi một hồi lâu mà mọi thứ vẫn bình thường, không có bất kỳ dị tượng nào cả.

- Lý, Lý công tử, không lẽ thỉnh thần thất bại.

Lão thôn trưởng hi vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn, nhìn hết thấy đều bình thường hỏi Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn cau mày:

- Có vẻ lần thứ nhất thỉnh thần đã thất bại, bất quá ta còn viết một mảnh tể văn khác, thử lại lần nữa xem sao, có lẽ vẫn còn cơ hội.

Nói xong, hắn liền lấy bài tể văn thứ hai ra.

Nội dung tể văn thứ hai chẳng khác gì tờ đã đốt, khác biệt duy nhất là mực viết hòa trộn với máu của hắn mà thành, cùng với đó là ấn ký đại biểu thân phận của Lý Tu Viễn.

Sờ dĩ phải viết thêm vì sợ tể văn thứ nhất không linh nghiệm, vì vậy mà tự chuẩn bị dự phòng.

Có điều lúc hắn muốn lấy tể văn thứ hai ra đọc thì thôn dân Đại Hồ lại xôn xao chỉ lên trời.

- Xem kia, có thứ gì đó thật lớn đang bay tới đây.

Thứ thật lớn ư?

Vì sao lại nói vậy?

Thần sắc Lý Tu Viễn cổ quái nhìn thoáng qua thôn dân, sau đó mới ngẩng đầu nhìn lên trời.

Lúc này hắn thấy ở phía xa có một tầng mây ngưng tụ bay chậm rãi về phía này. Vạn dặm vốn không mây, vì thế đám mây to này trông cực kỳ quái dị, chẳng hợp với khung cảnh xung quanh tí nào.

"Ầm ầm~!"

Bên trong tầm mây vang lên âm thanh sấm sét, truyền đi toàn bộ thôn Đại Hồ.

- Quá tốt rồi, chúng ta mời Lôi Thần đến.

- Lôi Thần hiển linh, nhanh, nhanh dập đầu khẩn cầu Lôi Thần, cầu ngài ấy diệt trừ đại yêu giúp chúng ta.

- Khẩn cầu Lôi Thần trên trời thương bách tính thôn Đại Hồ, giúp chúng ta trừ bỏ yêu quái trong hồ lớn.

Lão thôn trưởng hiểu chuyện, lập tức kéo theo thôn dân quỳ bái đám lôi văn kia.

Ngay cả hộ vệ Lý gia bọn hộ vệ cũng kính sợ thần linh, cả đám đều quỳ xuống.

Chỉ có Lý Tu Viễn sừng sững đứng trước tể bàn trước không nhúc nhích tí nào, mang theo vài phần hiếu kỳ và ngưng trọng nhìn tầng mây kia.

Tầng mây chậm rãi bay tới, sau cùng trôi dạt đến trên không hồ lớn mới ngừng lại.

- Ta chính là Lôi Thần dưới trướng Lôi Tướng, vừa mới dạo chơi nơi đây, nghe nói nơi đây có oan khuất, tới để điều tra.

Trong tầng mây truyền tới âm thanh uy nghiêm rộng rãi, tựa như kinh lôi, khiến lòng người chấn kinh run sợ.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tế Phẩm

Tất cả đều không ngờ một lần tế thần đơn sơ lại có thể mời được Lôi Thần trong truyền thuyết, không, không phải Lôi Thần, nói đúng hơn là một Lôi Thần dưới trướng Lôi Tướng mới đúng. Có điều nói thế nào đi nữa đây vẫn là thần linh.

Việc này hù cho sắc mặt của đám thôn dân ngây thơ của Đại Hồ trắng bệch, nằm rạp trên mặt đất không ngừng run rẩy, ngay cả việc cầu nguyện trước đó cũng không tiếp tục nữa.

Từng người từng người nằm rạp xuống không biết phải làm gì.

Dù là thôn trưởng cũng run rẩy quỳ trên mặt đất, toàn thân ứa mồ hôi, chẳng biết vì khấn trướng hay sợ hãi.

Lý Tu Viễn cũng hiểu, thôn dân chỉ là người bình thường, sống trong thôn nên thiếu kiến thức, lịch duyệt có hạn, gặp được tình huống quái lạ thế này thì khấn trướng sợ hãi cũng là bình thường mà thôi.

- Ta chính là Lôi Tướng trên trời, nhanh chóng nói ra oan khuất của các ngươi, bản thần chắc chắn chủ trì công đạo cho các ngươi.

Âm thanh vang dội truyền tới từ tầng mây khiến chúng thôn dân kinh hồn táng đảm, thôn trưởng cũng len lén nhìn về phía Lý Tu Viễn.

Bọn họ cũng chẳng dám tiếp lời, cảm thấy bản thân không có tư cách, chỉ biết chờ Lý Tu Viễn đối đáp với vị Lôi Thần này, chỉ có Lý công tử mới có tư cách đó.

“Bị tầng mây chặn mắt nên không thấy rõ lắm.

Lý Tu Viễn chăm chú nhìn xem tầng mây kia, hi vọng có thể nhìn thấy chân thân của Lôi Tướng.

Thế nhưng bị tầng mây chặn lại nên dù đôi mắt của Lý Tu Viễn có nhìn ra được chân tướng mọi thứ thì vẫn bị che chắn lại, hẳn không thấy rõ bên trong tầng mây là cái gì, cũng giống như người đứng phía sau tường, chỉ nghe tiếng mà không thấy hình.

“Có lẽ là Lôi Thần dưới trướng Lôi Tướng thật, là ta đa tâm.”

Trong lòng hắn âm thầm nghĩ, có điều vẫn thấy có gì không ổn.

Nào có thần linh xuất hiện lại trốn trong mây chẳng dám hiện thân.

Chợt hắn mở miệng nói:

- Lôi Tướng trên trời, ta là Lý Tu Viễn huyện Quách Bắc, vừa mới tế tự cầu nguyện mời Lôi Tướng đến, chỉ hi vọng Lôi Tướng có thể thay trời hành đạo, giúp thôn dân thôn Đại Hồ trừ sát thủy yêu làm nhiều việc ác trong hồ lớn, trả lại cho thôn Đại Hồ một mảnh bình yên.

- Ta đã biết chuyện này, bất quá tế phẩm của các người quá ít, không đủ thành ý, hôm nay không thể vì các người trừ yêu.

Âm thanh trong tầng mây kia tiếp tục vang lên.

Tế phẩm và thành ý không đủ?

Lý Tu Viễn sùng sốt, không chỉ hắn mà tất cả thôn dân cũng cứng đờ.

Phải biết khó khăn lắm họ mới kiếm ra được số tế phẩm này, thật sự đã bắt lực rồi, thủy yêu làm loạn đã nhiều năm, tôm cá nơi đây đã mất đi số lượng lớn, những thôn dân này càng ngày càng nghèo khổ hơn.

Lúc này lão thôn trưởng chỉ biết trơ mắt nhìn Lý Tu Viễn, hi vọng hắn có thể nghĩ cách.

Lúc trước Lý Tu Viễn cũng hiểu được tình huống của thôn Đại Hồ, biết tài lực nơi này có hạn.

- Lôi Tướng trên trời, thôn dân thôn Đại Hồ nghèo khổ, số tể phẩm này khó khăn lắm mới bỏ ra được, nếu Lôi Tướng chịu tru sát thủy yêu, tại hạ sẽ thay thôn dân xây một tòa miếu cho ngài ở thôn Hạ Hà, mỗi năm nhang đèn không thiếu.

Lý Tu Viễn nói.

- Một tòa miếu vũ thi sao mà đủ, bản thân là Lôi Tướng trên trời, nếu xuất thủ chỉ đòi một tòa miếu sẽ khiến chúng thần chế nhạo, ở thế gian các người muốn mời người khác làm việc cho cũng phải để người ta ăn no bụng trước chứ, này hướng chỉ lại là tể tự thành thần.

Âm thanh tiếp tục vang lên sau tầng mây.

Lý Tu Viễn nhú nhú mày.

Lời nói của Lôi Tướng thô bỉ vô cùng, tràn ngập khí chất con buôn, này rốt cuộc là người nói hay thần nói?

- Vậy không biết phải làm sao thì Lôi Tướng mới đồng ý trợ giúp cho thôn dân?

Lý Tu Viễn lại mở miệng hỏi.

Lôi Tướng trong tầng mây nói:

- Bản thân cần một ngàn dê đầu đàn, một ngàn con trâu, một ngàn đầu heo, đầu nhập trong hồ tể tự bản thân, cộng thêm mười toà miếu thờ, mỗi ngày nhang đèn không ngừng là được. Khi ấy bản thân lập tức tru sát đại yêu cho các người, ngược lại, bản thân sẽ rời khỏi, không quan tâm tới chuyện này nữa.

- Nhiều như vậy tể phẩm?

La lão đầu nghe thế thì suýt ngất, đừng nói một ngàn con trâu dê, xem như mười cái đầu heo họ cũng không bỏ ra nổi.

Lại nói, nếu có đủ tể phẩm phong phú như vậy, họ đã sớm rời thôn ra ngoài mưu sinh, còn từ thủ tiểu thôn này làm chi.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Lôi Thần Giả

- Được a, xin Lôi Thần giảm tể phẩm một chút, trong thôn không nhiều tiền, thật sự bỏ ra không nổi a.

La lão đầu chống đỡ thân thể như lão đảo muốn ngã, không biết lấy đâu ra dũng khí mà quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu khẩn cầu.

Âm thanh của Lôi Tướng vang lên trong tầng mây:

- Chẳng phải trong thôn các người còn mười vạn lượng bạc* sao, lấy ra mua tể phẩm đi, hẵn sẽ đủ.

*Bảo bảo nhắc nhẹ, đây là số tiền Lý Tu Viễn đem đi để “chuộc” phụ thân.

Mười vạn lượng ~!

Nghe thế, tất cả hộ vệ Lý gia đều ngây người.

Vậy mà Lôi Tướng cũng biết, lúc này đám Thiết Sơn đồng loạt nhìn về phía Lý Tu Viễn.

- Tốt, ta đáp ứng, sau khi ngài tru sát thủy yêu trong hồ, tất cả tể phẩm sẽ có đủ để dâng cho ngài.

Lý Tu Viễn lập tức mở miệng nói.

Mười vạn lượng để mua tính mạng thủy yêu, cứu một thôn làng, không thiệt a.

- Người là người đọc sách, giữ lời nói, bản thân tin người.

Âm thanh trong tầng mây lần nữa vang lên, đáp lại thỉnh cầu của Lý Tu Viễn.

"Àm ăm ~!"

Lúc này tầng mây nứt ra, một đạo kinh lôi trong nháy mắt phá vỡ bầu trời, đánh xuống hồ lớn.

"Rầm rầm....."

Mặt hồ vốn bình tĩnh nổi lên một trận kinh đào hải lãng, bọt nước bắn tung tóe cao chừng năm sáu trượng, tựa như bị một quả bom đập vào.

Những thôn dân vốn nhất gan thấy vậy bị dọa cho bất tỉnh. Dù hộ vệ Lý gia có lá gan lớn hơn cũng cảm thấy tay chân nhũn ra, khó lòng điều khiển khi thấy cảnh này.

Có điều Lý Tu Viễn lại có chút sững sốt, sau kia đám mây hé ra, hắn thấy trong đó là bóng dáng của hắc ngư chứ chẳng phải Lôi Thần gì.

Đúng vậy, chính là hắc ngư.

Hắc ngư há mồm phun ra một đạo quang mang đánh xuống hồ nước, khiến sóng lớn nổi lên, căn bản không phải kinh lôi gì cả, chỉ là ảo tượng gạt người.

"Chẳng lẽ... thần linh không tới mà là thủy yêu xuất khiếu, giả dạng làm thần linh lừa gạt mọi người."

Bỗng nhiên Lý Tu Viễn ý thức được điểm này.

Lần này, hắn mới hiểu vì sao "Lôi Thần" lại trốn trong tầng mây chẳng dám lộ diện, là vì hắc ngư muốn lấy thêm thức ăn giả dạng Lôi Thần. Tế phẩm kia nào dễ dàng cho Lôi Thần, là để nó ăn mà thôi.

Hắc ngư thụ thương, như cầu cấp bách là thức ăn, vì thế mới lợi dụng tế thần, mục đích của nó là mười vạn lượng bạc của Lý Tu Viễn, muốn dùng tài lực của hắn để giúp nó dưỡng thương. Vừa nghĩ tới đây Lý Tu Viễn như hiểu ra hết thấy.

Sau khi mặt hồ sủi bọt lớn thì rất nhanh đã lắng xuống.

Lúc này mặt nước cuộn cuộn, vô số tôm cá chết mà nổi lềnh bềnh, giữa bọt nước là một đầu hắc ngư khổng lồ nổi lơ lửng không nhúc nhích.

- Chết, chết rồi, hắc ngư chết rồi.

Một thân dân chứng kiến dị tượng liền hoảng sợ hồ.

- Thật đã chết rồi, yêu quái chết rồi, thật tốt quá a.

- Rốt cục cũng chết, thù của nhi tử ta được báo rồi, ô ô.

Thôn dân Đại Hồ kích động, vui sướng, rơi lệ.

Mối nguy hại của thôn Đại Hồ mấy năm nay, hại chết hai mươi mấy nhân mạng cuối cùng đã chết.

"Thủy yêu căn bản không chết, nó chỉ giả chết diễn kịch mà thôi."

Mặc dù thấy rõ hắc ngư trơ bụng nổi lềnh bềnh nhưng thực tế nó chẳng có tí tổn thương nào. Nếu bị sét đánh, thi thể chắc chắn không hoàn hóa như vậy, sẽ bị nám đen nhiều chỗ.

"Giới cho thủy yêu, chẳng những có đạo hạnh không thấp mà trí tuệ cũng khôn lanh, so với người còn thông minh hơn mấy phù, có thể thay xà đổi cột. Bất quá dù ngươi âm thầm xuất khiếu, giả thần giả quỷ thì xui xẻo lọt vào tay ta, ta còn đang lo làm sao đối phó ngươi đây."

Sắc mặt Lý Tu Viễn chợt lạnh.

Lúc này hắn xoay người đi tới bên cạnh vài bước, lấy Kim Nhận cung và lang nha tiễn từ tay một hộ vệ, dùng tên cắt ngón tay một chút, khiến máu tươi dính lên mũi tên.

"Hừ ~!"

Không cần suy nghĩ nhiều, Lý Tu Viễn đưa tay bắn ra một tiễn.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Hắc Ngư Trọng Thương

Quả nhiên hắc ngư giao hoạt vô cùng, nghe được Lý Tu Viễn niệm tế văn liền nảy ra ý tưởng âm thần xuất khiếu, giả mạo Lôi Thần biểu diễn trò tru yêu, muốn uy hiếp, đe dọa nhằm đặt được ba ngàn đầu dê heo bùa cùng mười tờ miếu thờ nhang đèn cung phụng. Đúng là gan to bằng trời, giao hoạt như hồ ly.

Bất quá hắc yêu cũng cẩn thận, trốn trong đám mây chẳng dám lộ ra chân diện mục*.

*bộ mặt thật

Có điều chỉ một lúc liền bị Lý Tu Viễn phát hiện ra, ánh mắt hắn có thể phá tan mọi huyền cảnh, trong nháy mắt đám mây tản ra, Lý Tu Viễn liền thấy hắc ngư. Sau khi mọi chuyện sáng tỏ, trong lúc tức giận hắn liền lấy cung tiễn bắn thủy yêu.

Kinh cung nặng ba cân, cung lực đáng sợ, phạm người có đủ khả năng kéo cung đều khỏe mạnh hơn người.

Giờ phút này vì giận dữ mà Lý Tu Viễn dùng sức kéo cung, cung biến thành hình dạng trắng tròn phá không mà đi, trong nháy mắt lướt qua bầu trời, thẳng tới phía sau lưng hắn.

- Phạm nhân các ngươi dám bắn thần? Tội đáng muôn chết.

Tuy tốc độ mũi tên rất nhanh nhưng âm thần của hắc yêu trốn sau đám mây vẫn cảm ứng được, cảm nhận được nguy hiểm.

"Ầm ầm~!"

Lúc này một đạo kinh lôi vang lên từ phía đám mây, đám mây nứt ra một cái khe, ô quang đánh về phía Lý Tu Viễn.

Ô quang kèm theo mùi tanh hôi, vừa hít vào liền khiến người ta đau đầu muốn ngất, tai mất mùi mờ, khó lòng tỉnh táo.

Có điều hắc ngư tính sai rồi, mũi tên của Lý Tu Viễn nào giống những mũi tên bình thường khác, hắc ngư cứ tưởng mũi tên sẽ không tạo ra thương tổn gì cho nó, có điều khi tên bay đến đám mây lại biến hóa trong nháy mắt. Núi mũi tên đi qua, mây tránh thành một con đường, chẳng khác nào đại đao cắt đá thành hai nửa vậy.

"A ~!"

Sau đó một tiếng thét kỳ dị vang lên, hắc yêu có thể phi thiên độn địa bị mũi tên bắn trúng, còn đâm xuyên qua, âm thần bị thùng một lỗ to chùng bàn tay.

So với hình thể của âm thần hắc yêu mà nói, vết thương này không lớn, có điều lại đánh cho âm thần gần như tán loạn, thân từ đạo tiêu, nghiêm trọng tới mức hắc yêu muốn bay lên cao hơn cũng chẳng được chứ nói gì thi triển thân thông, vì thế nó liền nhảy khỏi đám mây, đáp xuống mặt hồ.

Âm thần rơi xuống tất nhiên ngoài Lý Tu Viễn chẳng ai thấy được, mọi người chỉ thấy một tia sét đen rơi xuống.

"Hừ ~!"

Thấy vậy Lý Tu Viễn chỉ hừ lạnh một tiếng, lúc này thân thể cứ thế nghênh đón đạo ô quang, ô quang bay được nửa đường liền tan thành mây khói, chỉ còn mùi tanh hôi phiêu đảng trong không trung.

Chỉ cần là đạo pháp công kích, Lý Tu Viễn không cần tránh né, hắn miễn nhiễm với bất kỳ loại đạo pháp nào. Nếu không phải hiện tại hắn dùng đại học phong tỏa khí tức, trong vòng ba trượng đạo ô quang kia đừng hòng tới gần hắn.

- Đây, đây là chuyện gì xảy ra, sao mây tản ra.

- Lôi Thần đại nhân đâu rồi, vừa rồi vẫn còn mà.

- Không, không xong rồi, Lôi Thần bị một tiễn của Lý công tử bắn chạy."

Chứng kiến tình cảnh này, hầu hết thôn dân đều tỉnh táo lại, vừa kinh nghi vừa lo sợ chẳng biết có chuyện gì xảy ra.

Trước đó thôn dân đều bị thần uy của Lôi Thần chấn nhiếp, quỳ trên mặt đất phát run, căn bản không biết trong mấy giây ngắn ngủi kia đã xảy ra chuyện gì, chỉ mỗi lão thôn trưởng thấy Lý Tu Viễn bắn tên, mũi tên bắn xuyên qua đám mây, sau đó chẳng thấy đâu. Thôn dân là phạm thai nhục thể, nào thấy được âm thần xuất khiếu của hắc ngư.

Lý Tu Viễn không để ý thôn dân, cầm theo Kim Nhạn cung và mũi tên, nhanh chân đi tới bên hồ, lần nữa kéo cung bắn về phía âm thần kia.

Hắn biết âm thần hắc ngư yêu không hề tán loạn, nhiều lắm chỉ là trọng thương, chứ chưa chết.

Chỉ cần đám yêu quái này không chết sẽ tiếp tục làm loạn, hơn nữa còn ác liệt hơn so với trước đây.

Khi Lý Tu Viễn kéo cung chuẩn bị bắn, hắn không phát hiện ra âm thần của hắc ngư nữa, cứ như một trận gió mát thổi bên hồ, nổi lên một chút gợn sóng rồi không thấy đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Kinh Lôi

Dù là Lý Tu Viễn cũng không nhìn ra được âm hồn kia.

"Xôn xao~!"

Nước hồ cuộn cuộn, hắc ngư chết giữa bụng trên mặt hồ đột nhiên chuyển động.

Nó dùng cái đuôi màu đen to lớn của mình vỗ lên mặt hồ rồi nhanh chóng lật người muốn bỏ chạy xuống dưới đáy.

“Hắn âm hồn hắc ngư đã trở về thân thể.”

Lúc này Lý Tu Viễn mới ý thức được âm hồn hắc ngư đã không thấy tăm hơi, chắc nó cảm thấy không ổn nên đã quay về thân thể.

Vốn hắn còn muốn bỏ thêm một đao nữa, triệt để giết chết hắc yêu, xem ra lúc này không còn cách nào khác nữa rồi.

Với khoảng cách xa như vậy, dù hắn có bắn trúng hắc yêu đi nữa cũng chỉ khiến nó bị thương mà thôi, căn bản không giết được, phải khiến âm hồn hắc ngư tiêu tan mới là chân chính giết nó.

- Cơ hội đã mất, đạo hạnh hắc yêu không thấp, một tiền sao có thể bắn chết âm hồn nó được.

Lý Tu Viễn có chút thất vọng buông Kim Nhận cung trong tay ra.

Một tiền hắn bắn ra có uy lực thế nào thì trong lòng Lý Tu Viễn tự hiểu.

Lúc trước chỉ một tiền không trúng của hắn đã khiến hai quỷ sai bị chấn động đến bay ra ngoài, thân thể rút nhỏ lại, nếu bắn trúng hắn hai quỷ phải chết không thể nghi ngờ.

Có điều tương tự khi một tiền này bắn lên thân hắc ngư lại chỉ khiến nó bị thương nặng mà thôi.

Lý Tu Viễn còn chưa triệt để bước vào con đường tu đạo, không biết thương thế thật sự của hắc ngư thế nào, có điều một thân đạo hạnh hắn đã bị tổn hại, ngày sau muốn tu tập lại không dưới trăm năm.

Nói cách khác, lần tiếp theo nó gây nên sóng gió cũng phải một trăm năm sau.

- Chạy, chạy đi, hắc yêu vẫn chưa chết, mau chạy.

Lão trưởng thôn thấy hắc yêu đột nhiên chuyển động còn mạnh mẽ chui xuống đáy muốn chạy trốn thì tự đánh vào ngực, kích động gào thét.

- Sao lại thế, chẳng phải hắc ngư đại bị Lôi Tướng đánh chết rồi, sao đột nhiên sống dậy?

- Trời ạ, chẳng lẽ ngay cả ông trời cũng buông tha yêu nghiệt? Về sau chúng ta phải sống thế nào đây.

Các thôn dân khác đều tuyệt vọng cả, phụ nhân quỳ trên mặt đất kêu khóc, hắc yêu không chết thì sau này thôn dân bọn họ sinh hoạt thế nào đây, nghĩ tới đây cả đám liền thương tâm khổ sở.

- Đại thiếu gia, vừa rồi có chuyện gì vậy?

Thiết Sơn kinh dị không thôi mà hỏi.

Lý Tu Viễn lắc đầu nói:

- Còn chuyện gì nữa, căn bản không phải Lôi Tướng thật, Lôi Tướng kia là hắc ngư hóa thành, vì thế một tiền của ta đã phá tan thân thể của nó.

- Cái gì, Lôi Tướng khi nãy là giả?

La lão đầu kinh hãi đáp.

Một tiền nhất kinh, lão thôn trưởng có chút khó lòng tiếp nhận, lúc này trọn ngược mắt trực tiếp bất tỉnh, hiển nhiên không chịu được đã kích này.

- Thôn trưởng, ngài sao vậy?

- Nhanh lên, thôn trưởng bắt tỉnh rồi, mau kêu người tới giúp.

Thấy lão thôn trưởng ngất xỉu, thôn dân ở gần đấy kinh hoảng hô lên.

Phải biết chuyện lớn nhỏ trong thôn đều do một tay thôn trưởng xử lý và chủ trì, một khi thôn trưởng xảy ra chuyện, thôn dân như rắn mất đầu, chẳng biết phải làm sao.

Lý Tu Viễn thấy vậy cũng vội kêu thuộc hạ tới hỗ trợ, nhắc thôn trưởng đã bắt tỉnh đi nghỉ.

Dù sao sức khỏe của lão nhân gia đã yếu, cộng thêm thời gian dài quý trên đất và hoảng sợ này giờ, khó tránh xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Có điều thời điểm mọi người đang chăm sóc thôn trưởng thì đột nhiên...

"Àm ầm~!"

Trên trời cao nổ lên từng đạo kinh lôi, xé mở không gian trong nháy mắt rơi trên mặt hồ, sấm chớp ngang trời khiến mọi người đều giật mình.

Lý Tu Viễn cũng không khác mấy, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên. Có điều lúc hắn vừa ngẩng đầu thì một tiếng ầm ầm vang lên.

Đạo kinh lôi thứ hai lại rơi xuống, lần nữa đánh lên hồ nước lớn.

- Chuyện gì đang xảy ra?

Ánh mắt Lý Tu Viễn có chút ngưng tụ, nhìn theo tiếng sấm.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Kinh Lôi

Hắc ngư chạy trốn, tinh thần kết thúc, lúc này tiếng sấm vang lên khiến Lý Tu Viễn vô cùng tò mò.

Giờ phút này không chỉ tiếng sấm vang lên còn có một đạo kinh lôi trực tiếp bổ lên mặt hồ, thanh thế hùng vĩ, vượt xa hắc ngư giả thần giả quỷ trước đó, sau khi đạo sấm sét này đánh xuống, trên mặt hồ lóe lên từng đạo lôi hồ.

Chỉ vùn vùn một đạo kinh lôi, toàn bộ hồ cá trong hồ nước đều bị giật chết, lật nhào lật nhủ nổi lên mặt nước. Không chờ Lý Tu Viễn kịp phản ứng, đạo kinh lôi thứ hai đã rơi xuống.

"Àm ầm~!"

Kèm theo đó là tiếng vang và một đạo kinh lôi khác đánh vào mặt hồ, vị trí vẫn như trước.

Kinh lôi ẩn chứa thần uy to lớn, bổ nước hồ thành một lỗ hồng to lớn, khiến nó không thể khép lại nhanh được.

- Đây, đây là sấm thật.

Lý Tu Viễn thấy đây đúng là lôi đình thật sự chứ không phải giả hay huyền hóa mà thành.

Bởi vì lôi đình huyền hóa sẽ không qua được đôi mắt của hắn. Bầu trời vạn dặm không mây, trời trong một mảnh nhưng kinh lôi như đánh từ chín tầng trời xuống, chẳng có chút dấu hiệu nào cả, khó lòng mà đoán mà trước được.

"Àm ầm~!"

Tiếng sấm tiếp tục vang lên, đạo kinh lôi thứ ba cứ thế đánh xuống, vẫn đánh ở chỗ cũ.

Sau khi đạo kinh lôi đánh xuống, giữa hồ lớn xuất hiện một xoáy nước dần mở rộng, người trên bờ có thể thấy rõ dưới đáy sông.

Chỉ thấy dưới đáy sông là từng khối đá ngầm, dưới đá ngầm mờ hồ có hắc ngư đang ẩn nấp.

Dưới đó là sào huyệt của hắc ngư.

Giờ phút này hắc ngư thét lên từng tiếng, thân thể trốn dưới đá ngầm xao động bất an, nó hoảng sợ nhìn lên trời, độc nhãn xanh rời lộ ra vẻ sợ hãi khôn

xiết.

"Xôn xao~!"

Lúc này hắc ngư như chim sợ càn cung, nhảy lên muốn rời khỏi sào huyết để chui vào làn nước.

Thời điểm nó vào vọt ra thì đạo kinh lôi thứ tư đánh xuống, đạo kinh lôi vừa bá đạo vừa đáng sợ, trực tiếp bổ nát đá ngầm hắc ngư ẩn thân, chỉ còn đá vụn bay ra bốn phía.

- Ta chính là Lôi Công Đãng Quái, yêu nghiệt mau nhận lấy cái chết.

Âm thanh truyền tới từ thiên không, chấn đến người nghe muốn nội thương, màn nhĩ như nứt ra, dường như có kinh lôi vang lên bên tai.

"Hô hô ~!"

Lúc này gió lớn nổi lên, khí hậu trước đó còn quang đãng bỗng đại biến, nháy mắt mây đen bao phủ bầu trời và hồ lớn. Tiếng sấm rền vang, sấm sét dữ dội, dường như có thần quang lấp lóe, kim quang ẩn hiện.

"Ầm ầm~!"

Lại một tia chớp hiện lên xé rách mây đen, bổ về phía hắc ngư trong hồ lớn.

Bên trong mây đen, Lý Tu Viễn thấy một thân ảnh mặt kim giáp mơ hồ, uy vũ bất phàm, không biết trong tay cầm món vũ khí có hình dáng gì.

Hắc ngư bị hù vừa hoang mang vừa sợ hãi, hung hăng muốn bay vào hồ nước, trông như du long dao động, né tránh đợt kinh lôi kia.

- Ta chính là Lôi Công Phục Ma tới nơi này tru diệt yêu quái làm nhiều chuyện ác.

Giờ phút này, một âm thanh khác vang lên trong mây đen.

Thanh âm không vang dội như trước đó mà mang theo ngữ khí lãnh đạm.

Hiển nhiên, Lôi Công Đãng Quái và Lôi Công Phục Ma là hai người khác nhau.

- Hai vị Lôi Công tới?

Lý Tu Viễn giật mình trong lòng, có hơi kinh ngạc.

Trước đó một người cũng chẳng thấy bóng, lúc này vừa tới một đôi, chẳng lẽ Lôi Thần tru yêu sẽ rủ rê nhau đi chung à?

Âm thanh Lôi Công Phục Ma vừa dứt thì một đạo tử lôi đánh vào góc hồ, tử lôi ngưng tụ không tiêu tán, trông như cột trụ phát sáng vậy.

Sau đó tử lôi vạch một đường chém hồ nước thành hai nửa.

Năng lực như vậy dùng từ dời sông lấp bể để hình dung cũng không đủ.

Này mới đúng là thủ đoạn của Lôi Thần a, huyền hóa của đầu hắc ngư kia sao có thể so sánh nổi.

- Ta chính là Lôi Công Ngữ Phương tới để trừ yêu.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Hắc Ngư Đền Tội

Không đợi Lý Tu Viễn hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì âm thanh thứ ba vang lên, lúc này năm đạo thần lôi đánh xuống, lôi điện như lưới lớn bao trùm hồ nước.

Lúc này hắc ngư tránh trong nước bị hù đến sắp ị ra quần, từ lúc nó có ý thức tới giờ, có khi nào gặp phải chuyện kinh khủng thế này. Vô số lôi đình chạy về phía nó chào hỏi, chỉ cần trúng một đạo cũng đủ hồn phi phách tán.

Hơn nữa đến tận lúc này nó cũng chẳng rõ chuyện gì đang xảy ra, vì sao đang êm đẹp lại có người mời được Lôi Công tới đánh nó, hơn nữa còn là một lần ba người.

Phải biết Lôi Công là chính thần trên trời, bình thường chục năm khó gặp một lần, phạm nhân sao chỉ một lần tế thần đã có thể mời tới?

Nếu Lôi Thần dễ mời như vậy nó đâu làm mưa làm gió nhiều năm thế kia.

Khi năm lôi đình đánh xuống, hồ lớn bị đánh đến phân ra thành từng vùng nước khác nhau, sau cùng hắc ngư cũng không tránh được, trong chớp mắt bị lôi đình đánh gần trúng khiến nó kêu lên từng tiếng thống khổ.

"Ầm ầm~!"

Lúc này một tiếng sấm vang lên, gió lớn cuộn cuộn, trong gió là lôi minh cùng quang điện, trực tiếp cuốn lấy hắc ngư và buộc chặt nó, kéo nó bay lên không trung.

- Ta là Lôi Công Hành Phong, đã đánh yêu quái hiện nguyên hình, hồn phi phách tán, hiện giao cho Lý công tử xử trí.

Âm thanh của Cái Lôi Công thứ tư vang lên.

Theo gió thổi bay, hắc ngư rơi từ trên trời xuống trước mặt Lý Tu Viễn.

Hình thể khổng lồ của nó khiến mặt đất bị nện thành một cái hố to.

Giờ phút toàn thân hắc ngư là máu me đầm đìa, cháy đen một mảnh, có điều nó vẫn chưa chết, đang nằm thoi thóp trên mặt đất, có thể vì thương thế quá nặng nên âm hồn bị tổn hại, khiến nó mất đi năng lực hành động.

Lý Tu Viễn thấy hắc ngư đã bị trừng trị nên nhẹ nhàng thở ra, vốn muốn ngẩng đầu nhìn lên trời, cảm tạ Lôi Công xuất thủ hỗ trợ, có điều trong nháy mắt hân gặp phải cảnh tượng khó tin.

Trên bầu trời vẫn còn mây đen, sấm sét vang dội, vậy mà lần nữa ngẩng đầu lại vạn dặm không mây, một mảnh xanh thẳm, ngay cả đám mây trắng cũng chẳng thấy đâu, ngay cả mặt hồ cũng êm đềm đến lạ, căn bản không có chút vết tích nào bị lôi hồ đánh, cũng chẳng có Lôi Công hiện thân, hết thảy mọi chuyện chẳng khác nào huyền tượng cả.

Thần linh đã biến mất, thần tích chẳng thấy đâu, hết thảy chỉ như giấc mộng.

- Không, không phải ảo giác.

Mặc dù mọi thứ đều trở về nguyên trạng nhưng hắc ngư vẫn nằm trước mặt hắn. Bấy giờ Lý Tu Viễn nhìn đám người xung quanh một chút.

- A, chuyện gì xảy ra vậy, sao đột nhiên có hắc ngư xuất hiện ở nơi này.

- Trong nháy mắt nó xuất hiện đấy, trước đó đâu có.

- Hắc ngư này hẳn là thủy yêu, thật tốt quá, thật tốt quá, thần tiên hiển linh, thần tiên hiển linh, giúp chúng ta trừ bỏ thủy yêu rồi.

Trong nhất thời, thấy hắc ngư đột nhiên nằm thoi thóp, thôn dân chỉ nghĩ là thần tiên hiển linh, từng người từng người kích động quỳ xuống bái tế trời đất.

- Thiết Sơn, người có thấy hắc ngư xuất hiện thế nào không?

Lý Tu Viễn hỏi.

Thiết Sơn có chút ngượng ngùng gãi đầu:

- Đây tiểu nhân cũng không biết, trước đó tiểu nhân nghe được tiếng sấm vang lên, lúc nhìn lại đã không thấy gì, sau khi nháy mắt thì hắc ngư đã nằm ở đây, chẳng phát hiện có gì kỳ lạ.

Lý Tu Viễn lại nhìn những người hộ vệ khác, bọn họ cũng đồng loạt lắc đầu, cả đám người ngạc nhiên, mờ mịt, còn cả vẻ hiếu kỳ nữa.

Một mà Lôi Công tru yêu lúc này không ai nhìn thấy ngoại trừ Lý Tu Viễn.

- Quả nhiên mắt thường không thể thấy được quá trình, chỉ nhìn được kết quả.

Lý Tu Viễn lắc đầu cười, không xoắn xuýt nữa, hắc yêu đền tội là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Cái chết của hắc ngư

Nhìn đầu hắc ngư to lớn này, Lý Tu Viễn có chút khó hiểu, vì sao nhóm Lôi Công không đánh chết nó mà chỉ bỏ vài cái cho nó thoi thóp rồi giao cho hắc xử lý?

Chẳng lẽ muốn để giết con yêu quái này? Hay nhóm Lôi Công có ý định khác?

Suy nghĩ một chút, Lý Tu Viễn lắc đầu, không nghĩ được thì đừng nghĩ nữa.

Mặc kệ là Lôi Công hay hắc thì hôm nay hắc ngư cũng phải chết chẳng thể nghi ngờ, nếu Lôi Công không muốn động thủ thì để hắc tự động thủ đi.

- Thiết Sơn, lấy Hồ Khẩu Thôn Kim thương của ta tới đây.

Lý Tu Viễn hô.

- Vâng, đại thiếu gia.

Thiết Sơn đáp lại một tiếng rồi dẫn theo mấy tên hộ vệ bước nhanh rời đi.

Hồ Khẩu Thôn Kim thương nặng bảy mươi hai cân, chỉ có Lý Tu Viễn một mực tập võ mới có thể vung vẩy tự nhiên, dù hộ vệ Lý gia có thể cầm lên nhưng muốn tùy tiện điều khiển lại chẳng được mấy người, ngày bình thường dù mang đại thương theo cũng đặt nó lên ngựa, chứ không cầm trên tay, vì vì nặng nề lại bất tiện.

Chỉ chốc sau, Thiết Sơn và chúng hộ vệ khiên thương chạy chậm về.

- Đại thiếu gia, thương đây.

Thiết Sơn nói.

Nghe thấy Lý Tu Viễn liền nhẹ gật đầu, đưa tay cầm đại thương trong tay, thương nằm trong tay hắc chẳng khác nào kẹo bông gòn, tự do vung vẩy.

- Chuẩn bị một ít củi khô, nếu không đủ thì kiếm thôn dân mua về, muốn triệt để diệt trừ yêu quái nhất định phải thiêu đốt thân thể nó.

- Lý công tử, nhà ta có mười bó củi khô, để ta lấy tới.

- Nhà ta cũng có năm bó.

- Nhà ta có mười hai bó.

Nghe nói cần củi khô thiêu đốt thì thể thủy yêu họ liền kích động, nhao nhao quay đầu chạy về nhà, ôm từng bó củi khô tới.

Lý Tu Viễn cũng không nói gì, giải quyết thủy yêu xong hắc sẽ đền bù lại cho thôn dân, lúc này hắc cầm thương trong tay, đứng trước mặt hắc ngư. Ngay cả khí lực động đậy hắc ngư cũng chẳng có, đôi mắt chậm rãi chớp nói rõ lên nó chưa chết, có điều chỉ còn một hơi tàn.

- Hắc ngư, ngươi ăn thịt hơn hai người thôn dân, gây tai họa cho thôn Đại hồ, có thể nói là nghiệp chướng nặng nề, hôm nay ngươi rơi vào tay ta, chết không oan uống.

Lý Tu Viễn lạnh lùng nhìn hắc ngư.

Lúc này hắc ngư đầu dùng được thần thông nữa, trong chốc lát liền chảy ra vài giọt nước mắt.

- Khó trách người ta thường nói trước khi chết con chim sẽ kêu lên tiếng kêu bi ai, thì ra yêu nghiệt làm toàn việc ác như ngươi biết mình sắp chết cũng chảy nước mắt.

Lý Tu Viễn lắc đầu, đương nhiên hắc sẽ không thương hại súc sinh này.

Người giết người còn đền mạng, huống chi yêu quái.

Lý Tu Viễn giơ Hồ Khẩu Thôn Kim thương trong tay lên, đại thương liên tục giơ lên đâm xuống trước mặt tất cả thôn dân Đại Hồ, đầu thương sắc bén đâm xuyên qua đầu đại yêu.

Thân thể to lớn của hắc ngư khẽ run, đôi mắt xanh rờn mờ tối, không còn khí tức.

- Tốt, tốt, yêu quái chết rồi, yêu quái chết rồi.

- Ha ha, quá tốt rồi, cuối cùng cũng trừ bỏ yêu quái, về sau chúng ta có thể tới hồ lớn bắt cá.

- Ô ô, con a, con thấy không, yêu quái kia đã bị Lý công tử trừ bỏ, trên trời con có linh thiêng thì an nghỉ được rồi.

Có người cao hứng, có người cổ vũ, cũng có người ghen ngào khóc rống.

Đầu hắc yêu này mang đến quá nhiều đau xót cho thôn dân Đại Hồ, chẳng khác nào một ngọn núi lớn đè ép khiến tất cả mọi người không thở nổi. Hiện tại hắc ngư đã chết, tất nhiên thôn dân không thể kiềm chế được nỗi lòng.

Rất nhanh những thôn dân đi lấy củi trước đó đem từng bó củi hồng học vác tới, tạo thành một bó lớn, hộ vệ Lý gia cũng giúp không ít việc.

Lúc này mấy bó củi được chất lên thi thể của hắc yêu, bao trùm lấy nó.

- Lý, Lý công tử, những thứ này đủ chưa.

Một thôn dân da đen có chút câu nệ cười hỏi.

- Đủ rồi, đủ rồi.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu, sau đó phân phó:

- Lấy một bó đuốc tới.

Chỉ chớp lát sau một hộ vệ mang đuốc tới, đồng thời còn có một số thôn dân tự nguyện công hiến một ít dầu cá, tưới lên trên bó củi.

Vì thiêu hủy này hắc ngư yêu, những thôn dân này dù có nghèo khó cũng muốn công hiến một chút cố gắng ít ỏi.

Rất nhanh, đại hỏa bùng hực dậy lên, chiếu sáng nửa bầu trời.

Thi thể hắc ngư mau chóng bị thiêu rụi dưới liệt hỏa, làn khói kèm theo mùi tang hôi tỏa ra.

Thôn dân vì chịu đựng không nổi mà che mũi rời đi.

Bởi vì củi lửa dày đặc mà liệt hỏa đốt tới nửa đêm vẫn chưa tắt, như thể thôn dân nhảy nhót ăn mừng.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Cảm ngộ của thánh nhân

- Đại thiếu gia, ngài đã không ngủ hai ngày rồi, hôm nay nên về nghỉ ngơi, hắc ngư đã chết, đại thiếu gia không cần ở nơi này nữa.

Lúc này Thiết Sơn đi tới quan tâm nói.

- Bây giờ ta còn chưa buồn ngủ, hơn nữa ta cần thủ ở đây miễn cho có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, mặt khác, ta còn vài chỗ muốn tìm hiểu. Thiết Sơn, ngươi cũng mệt rồi, đi ngủ trước đi, nếu không yên lòng thì đổi cho hộ vệ khác gác đêm.

Lý Tu Viễn nói.

Thiết Sơn trung thành tuyệt đối đứng bảo hộ ở bên cạnh cũng hai đêm thức trắng, vì thế nói ngay:

- Vậy đại thiếu gia cẩn thận, tiểu nhân đi nghỉ trước, tiểu nhân an bài các huynh đệ khác gác đêm.

- Đi đi.

Lý Tu Viễn phát phát tay ra hiệu.

Thiết Sơn nhẹ gật đầu rời đi.

Bất quá rất nhanh lại có hai hộ vệ khác đi tới canh giữ sau lưng Lý Tu Viễn, bảo hộ hắn.

Lúc này Lý Tu Viễn đi ngang qua ngọn lửa còn chưa tắt kia, tới bên hồ nhìn cò chiêu hồn và té phẩm vẫn còn cắm bên hồ. Hôm qua còn hai mươi mấy thủy quỷ là oan hồn bị thủy yêu ăn thịt mà bị nhốt trong hồ, thế mà hôm nay lại chẳng còn con quỷ nào, chỉ có gió không ngừng thổi cò chiêu hồn bay chập chòn.

- Chẳng lẽ đám thủy quái kia đều đi đầu thai cả rồi?

Lý Tu Viễn nghĩ thầm trong lòng, hần bước dọc theo bờ hồ, một đường đi thẳng về phía trước. Lúc này âm thanh non nớt lần nữa vang lên.

- Đánh yêu quái, đánh yêu quái, đánh chết yêu quái xấu xa nhà ngươi.

Một nữ hài bốn tuổi đứng trên mặt hồ, cầm một cây trúc nhỏ không ngừng đánh xuống, khuôn mặt tái nhợt tràn đầy vẻ nghiêm túc và chăm chú, đứng giữa gió to trông như muốn bay lên, trông cứ như việc giỏi nhất của con bé chính là cầm gậy đánh yêu vậy.

- Sao con bé vẫn còn ở đây?

Lý Tu Viễn sùng sốt một chút.

Muội muội bốn tuổi của Tiểu Can Từ vẫn là thủy yêu trong hồ.

- Tiểu muội muội, yêu quái đã bị đánh chết, trong hồ không có yêu quái.

Lý Tu Viễn đi tới nhưng dám lại quá gần, hần sợ Thất Khiếu Linh Lung Tâm của mình khiến hồn phách non nớt của cô bé tán loạn.

Tiểu nữ hài chột nghiêng đầu nhìn Lý Tu Viễn:

- Huynh nói vậy, rõ ràng yêu quái vẫn còn trong hồ, hôm qua ta vẫn thấy nó.

- Hôm qua yêu quái vẫn còn nhưng hôm nay yêu quái đã chết, muội xem đi, thi thể yêu quái đã bị thiêu hủy đằng kia.

Lý Tu Viễn chỉ vào đồng lửa vẫn chưa cháy hết.

Tiểu nữ hài nháy nháy mắt:

- Ta không thấy gì cả, huynh gạt ta, ta muốn đánh yêu quái ở đây, chỉ cần ta đánh chết yêu quái sẽ không còn ai bị nó ăn thịt nữa.

Nói xong, tiểu nữ hài lại cố chấp cầm gậy trúc lên.

Lý Tu Viễn thấy vậy liền trầm mặc, mà hai hộ vệ lại nhìn nhau, trên mặt là thần sắc chán kinh, không biết đại thiếu gia nhà mình đang nói chuyện với ai.

Bất quá thân là hộ vệ, bọn họ biết đại thiếu gia có năng lực câu thông quý thần, chỉ sợ hiện tại đụng phải quý quái nào đó bên hồ nên đang trò chuyện cùng nó.

- Tiểu muội muội, sao hôm nay muội lại một mình đánh yêu quái, những người khác đâu rồi?

Nửa ngày sau Lý Tu Viễn mới mở miệng hỏi.

- Lúc bọn họ rời đi họ còn muốn dẫn ta theo nhưng ta muốn đánh yêu quái nên không đi cùng.

Tiểu nữ hài cúi đầu, tựa hồ thương tâm khổ sở:

- Ta muốn đánh chết yêu quái rồi mới đi.

- Chấp niệm sao?

Lý Tu Viễn không khỏi cười khổ một tiếng.

Đây là chấp niệm của oan hồn, nếu không giúp họ xóa tan chấp niệm họ sẽ không thể đầu thai, chỉ có thể trở thành dã quỷ, hần các thủy quái khác đã khôi phục tự do mà đi đầu thai rồi.

- Sư phụ nói ta là thánh nhân trời sinh, vừa sinh ra đã có trái tim Thất Khiếu Linh Lung, có điều lại chẳng thể giúp nữ hài này hóa giải chấp niệm, này thì gọi là chấp niệm cái gì đó.

Chứng kiến cảnh này, Lý Tu Viễn rất khó chịu.

Lý Tu Viễn không đi ngăn tiểu nữ hài kia, hần ngăn không được.

Thất Khiếu Linh Lung Tâm của hần đâu cũng chẳng giúp được tiểu nữ hài chưa, chỉ cần hần tới gần con bé thì hồn phách con bé sẽ tiêu tán, vì thế chỉ có thể lảng lạng đứng bên hồ mà nhìn.

Không biết qua bao lâu, ngàn vạn cảm khái của Lý Tu Viễn chỉ hóa thành một lời thì thào:

“Thấy bị kịch mới biết thế gian tràn đầy bi kịch, lúc ta còn sống, nguyện xóa tan bi kịch trên thế gian...”

Có điều hần chỉ nghĩ trong lòng chứ không nói ra.

Đột nhiên trên trời sấm sét đùng đùng, cứ như trên chín tầng trời vừa xúc động vì cái gì đó, trong nháy mắt tất cả thần phật, đạo sĩ đang có thể cảm ngộ thiên đạo đều có cảm ứng.

Có người đang nhập định mà thân thể chứng động, phun máu khó tin mà trợn tròn mắt.

Có tượng thần được thờ trong miếu bỗng kêu lên một tiếng răng rắc hiện ra vết nứt, nhang đèn bay tán loạn.

Có ác quỷ trong địa ngục không ngừng kêu khóc.

Có thần linh kinh hồn tán đảm ở chín tầng mây.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Thánh nhân phát thệ

Lý Tu Viễn không biết cảm xúc và minh cảm của bản thân lại khiến thiên địa chấn động. Người bình thường không nhận ra sự khác thường này nhưng người tu đạo và thần phật lại khác. Đối với người tu đạo và thần phật thì đất trời chấn động khiến bọn họ chấn kinh, cực kỳ kinh hãi, thậm chí còn có loại cảm xúc sợ hãi khó hiểu, loại sợ hãi này chẳng phải cảm xúc của họ mà là cảm xúc đến từ bản năng của con người.

Đạo nhân đang nhập định trong đạo quán thất bại vì sự biến hóa của thiên địa đang vội vàng bấm tay tính toán, có điều vừa tính xong toàn thân đạo nhân chấn động, lần nữa thổ huyết.

- Oa, đau chết ta rồi.

Trong nháy mắt đạo nhân bị phản phệ, đạo hạnh tụt một bước dài.

Đạo nhân không thể tính ra lý do của sự kinh động này, tính không ra chưa nói, vậy mà đạo nhân còn bị trời phạt, đây chính là sự kiện được gọi là thiên cơ hỗn loạn trong truyền thuyết.

Chẳng lẽ thế gian lại có biến hóa gì lớn ư?

Mà những nơi có âm khí dày đặc như nghĩa địa thì vô số quỷ mị kinh hãi, toàn bộ đều trốn vào mộ phần của mình mà phát run, chẳng dám thò đầu ra ngoài.

Dù là nơi thờ cúng linh thiên như Thành Hoàng thì nhang đèn cũng bị chấn động mà tán loạn, ngay cả tượng thần cũng xuất hiện vết nứt.

Dyt chỉ có nơi thần linh trên chín tầng trời là an toàn mà thôi.

- Không tốt, thánh nhân ở nhân gian phát ra hoàng nguyên, đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra, tên đáng chết nào lại đi trên chọc thánh nhân, không thể nể mặt hần ta một chút, chừa cho hần ta ít mặt mũi, đợi trăm năm sau an thân xuống mồ là được rồi.

Lúc này bốn Lôi Công chưa đi xa, bọn họ vẫn ở gần đó, vốn dĩ bọn họ có thể rời đi từ sớm, dù sao hắc ngư đã chết, nhiệm vụ cũng hoàn thành, đang ở miếu thờ cách đó một trăm dặm ăn mừng, nào biết đang êm đẹp bỗng có chuyện. Vì thế bốn Lôi Công lần nữa chạy tới thôn Đại Hồ, bay trên mây không đáp xuống.

Bọn họ vừa sợ vừa giận, sợ là Lý Tu Viễn xúc động như vậy coi như không xong rồi, giận là ai dám kích động Lý Tu Viễn, khiến xúc thánh nhân lay chuyển thế kia, việc thánh nhân ở nhân gian phát lời thề là chuyện không thể coi thường, nếu vì chuyện ở nhân gian cũng chẳng sao, có điều nếu liên quan tới thần linh nào đó thì tên đó xui xẻo tới, nhất là vào lúc này đây, tốt nhất đừng nên dính vào mấy chuyện như vậy.

Có điều khi nhóm Lôi Công nhìn xuống tầng mây, họ lại thấy Lý Tu Viễn đứng bên hồ, xúc động nhìn oan hồn một nữ hài.

Thiên ý a thiên ý.

Với việc này bọn họ cũng bất lực, thánh nhân lập thệ, thần quỷ chấn động, nào có ai dám ngăn cản, ngay cả họ he một chút cũng chẳng dám nữa kia.

Một khi dính vào dù chỉ là tí ti nhân quả, chớp mắt sẽ bị thiên địa diệt sát, quân người là thần linh phương nào.

- Chờ chút, có biến a.

Lúc này ánh mắt Lôi Công đồng loạt hướng về phía thôn Đại Hồ.

Trong lúc Lý Tu Viễn đang xuất thần, âm thanh một lão già vang lên.

- Lý công tử, đêm đã khuya, sao ngài chưa ngủ?

Thôn trưởng La lão đầu không biết vì cái gì mà chống gậy đi tới, sắc mặt trắng bệch, thần sắc an tường mỉm cười nhìn Lý Tu Viễn.

Bấy giờ Lý Tu Viễn như choàng tỉnh, hần nhìn thoáng qua La lão đầu, sắc mặt hơi đỏ, bất động thanh sắc lùi về phía sau vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Lão Thôn Trưởng

- Lão thôn trưởng, đêm đã khuya, ta sẽ về ngay, chỉ là sao người còn chưa đi nghỉ?

Lý Tu Viễn hỏi.

La lão đầu nhìn tiểu nữ hài đánh yêu quái trong hồ rồi cười nói:

- Ngủ không được nên đi dạo một vòng, hơn nữa để một mình Tiểu Đậu Nha ở lại đây ta không an lòng, muốn dẫn con bé theo.

Nguyên lai tên của tiểu nữ hài là Tiểu Đậu Nha, rất hợp với tên Tiểu Can Tử của ca ca con bé.

- Lão thôn trưởng có thể dẫn con bé theo? Khi nãy ta kêu mà con bé không nghe, nếu thôn trưởng có thể dẫn con bé về, tại hạ vô cùng cảm kích.

Lý Tu Viễn mở miệng nói.

- Ha ha, chuyện nhỏ thôi, tuổi Lý công tử còn nhỏ, chưa hiểu tính tính mấy đứa nhỏ thế nào, ta đã lớn, hiển nhiên biết cách “lừa” bọn nhóc này. Xin Lý công tử an tâm, ta sẽ dẫn con bé đi.

Nói xong quay về phía Tiểu Đậu Nha phát tay:

- Tiểu Đậu Nha, đừng nghịch nước nữa nên về nhà thôi.

- Thôn trưởng gia gia, con không nghịch nước, con đang đánh yêu quái.

Tiểu Đậu Nha nhô lên mặt nước rồi nói một cách nghiêm túc, như để chứng minh cho lời mình nói, con bé còn vung vung cây trúc nhỏ trong tay, bầy tổ bản thân đang là chuyện lớn chứ nào phải chơi đùa.

- Được rồi, đánh yêu quái cũng đánh xong rồi, phải về ngủ thôi, phụ mẫu người đang ở nhà chờ người đấy.

La lão đầu vừa cười vừa nói chẳng chút nóng vội:

- Mau đi cùng gia gia nào.

- Không, con muốn ở chỗ này đánh yêu quái, yêu quái chưa chết con không về đâu, với cả con chẳng buồn ngủ tí nào.

Tiểu Đậu Nha cố chấp nói.

Lúc này La lão đầu đi xuống hồ nước, nắm tay Tiểu Đậu Nha:

- Thôn trưởng gia gia đánh đánh yêu quái cùng người được không? Ta đánh yêu quái lợi hại lắm đấy.

- Dạ được, dạ được.

Tiểu Đậu Nha cao hứng vỗ tay.

La lão đầu kéo tay con bé tới giữa hồ, chỉ vào nơi đó rồi nói:

- Người nhìn đi, có thể yêu quái đang trốn ở đấy, chúng ta tới đó trừng trị nó, đảm bảo sẽ thành công tiêu diệt con yêu quái kia.

Tiểu Đậu Nha nhẹ gật đầu đi theo La lão đầu tới giữa hồ.

- Hình như yêu quái chạy đi đâu rồi, chúng ta đi tìm nó đi.

Nói xong hai người nhún gối muốn nhảy xuống có, điều điều nhảy xong lại chẳng chìm mà dẫm theo ánh trăng từng bước đi lên, thân hình mờ dần, sau cùng hình ảnh lão đầu nắm tay tiểu nữ hài trở nên mơ hồ hơn, chỉ có âm thanh quanh quẩn bên tai Lý Tu Viễn

- Lý công tử, thật cảm ơn ngài, cảm ơn ngài đã giúp thôn Đại Hồ.

Lý Tu Viễn trầm mặc không nói cũng chẳng trả lời, hắn thấy đám rêu phiêu đảng trên mặt hồ như nổi lên gợn sóng, sau đó lại dần trôi đi.

Sau tối nay, âm thanh tiểu nữ hài đánh yêu quái sẽ chẳng còn nữa, Lý Tu Viễn nhìn về hướng hai ông cháu rồi đi, chờ tới khi cả hai biến mất hắn mới quay đầu, khẽ thở dài:

Tối nay sau đó, cái kia đánh yêu quái tiểu nữ hài âm thanh sẽ không còn ở này hồ lớn phía trên quanh quẩn.

Lý Tu Viễn đưa mắt nhìn bọn hắn rồi đi, chờ đến bọn hắn biến mất hồi lâu sau mới khe khẽ thở dài.

- Trở về thôi.

Sau nửa buổi Lý Tu Viễn mới phát tay nói với hai hộ vệ.

Lúc này cả hai mới giật mình, nghi ngờ không biết đại thiếu gia nhìn thấy thứ gì, sao lại gọi tên của lão thôn trưởng, còn đối thoại mấy câu.

Chẳng phải La lão thôn trưởng đang nghỉ ngơi ở nhà ư?

Hai hộ vệ đi theo Lý Tu Viễn về phòng nghỉ ngơi, có điều khi đi ngang qua nhà thôn trở lại nghe được âm thanh khóc lóc nức nở.

- Lão thôn trưởng đi rồi ~!

Âm thanh bi thống kêu vang, xung quanh nhà thôn trưởng đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ có thể thấy thôn dân quỳ dưới đất muốn đưa tiễn vị trưởng lão đáng kính của họ.

- Thôn trưởng chết rồi?

Hai hộ vệ kinh ngạc hỏi.

Sắc mặt Lý Tu Viễn bình tĩnh như đã sớm biết, bước chân hắn ngừng lại, trong lòng mặc niệm vài câu, khẽ lắc đầu rồi quay người rồi đi.

Hộ vệ nghĩ tới khi đại thiếu gia đứng bên hồ đã gọi tên lão thôn trưởng, cả hai nghĩ tới mà sợ. Hiện giờ nhớ lại họ mới thấy không khí lúc đó bỗng lạnh hơn bình thường, thì ra có nguyên nhân cả. Một trong hai hộ vệ bị hù, vội vàng về phòng chẳng dám đi ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Giúp đỡ thôn đại hồ

Lý Tu Viễn thật sự rất mệt.

Từ khi tới thôn Đại Hồ hắn chưa nghỉ ngơi được lúc này, bây giờ hắc ngư đã được diệt trừ, oan hồ cũng đi đâu thai hết, có thể nói hết thảy phong ba đều đã được dẹp yên, vì thế Lý Tu Viễn an tâm mà ngủ thiếp đi.

Đến xế chiều ngày hôm sau, hắn mới tỉnh dậy.

Lý Tu Viễn không thức vì ngủ đủ mà bị nhạc báo tang và tiếng khóc day dứt đánh thức.

- Có chuyện gì vậy?

Lý Tu Viễn ngáp một cái, có chút mệt mỏi hỏi.

- Đại thiếu gia, tối hôm qua lão thôn trưởng qua đời.

Nghe được tiếng Lý Tu Viễn, một hộ vệ đứng ngoài cửa mở miệng đáp.

Lý Tu Viễn ngậy ra một lúc như chợt nhớ lại gì đó.

Đúng rồi, tối hôm qua lão thôn trưởng đã chết, vong hồn nhớ mãi không quên Tiểu Đậu Nha đáng thương đang đánh yêu quái nên đã dẫn con bé đi đầu thai.

Sau khi hồi tưởng một phen, hấn trầm mặc hồi lâu rồi cảm thán một tiếng, lúc này mới đứng dậy đi rửa mặt.

Thời điểm hộ vệ mức nước rửa mặt cho hấn, Thiết Sơn mới nhanh chân chạy vào viện.

- Đại thiếu gia, cuối cùng ngài đã tỉnh, tiểu nhân có chuyện muốn bẩm báo với ngài.

Thiết Sơn mở miệng nói.

- Chuyện gì?

Rửa mặt xong xuôi, Lý Tu Viễn mới đáp.

Thiết Sơn lấy một cái bao ra và nói:

- Chẳng phải hôm qua đại thiếu gia muốn thiêu rụi hắc ngư à? Có thôn dân nhặt được hai thứ này bên trong tro cốt của nó, bọn họ không dám tự tiện làm chủ, vì thế đưa tiểu nhân dâng lên cho đại thiếu gia.

Bên trong bao là hai thứ, một trong hai là hạt châu màu xanh biếc to chừng nắm tay đứa nhỏ sơ sinh, không ngừng tản ra ánh sáng yếu ớt dưới ánh mặt trời, trông chẳng khác nào châu báu cả. Thứ còn lại là một lệnh bài bị đốt cháy đen một góc, trông lệnh bài rất cổ xưa, phía trên khắc chữ Ô Giang.

Ánh mắt Lý Tu Viễn khẽ nhúc nhích, hấn đi tới xem xét lệnh bài, lúc dở lên thì thấy mặt còn lại là chữ Tướng, nét chữ triện.

- Ô giang.....ư?

Hấn khẽ thăm thì, dường như nhớ tới gì đó.

- Đại thiếu gia, có phải thứ này có vấn đề không?

Thiết Sơn hiểu kì hỏi.

Lý Tu Viễn lắc đầu:

- Thứ này không có vấn đề gì cả, trong thân thể hắc yêu có lệnh bài chữ triện, xem ra cũng không phải sơn dã tinh quái, chỉ sợ bản thân nó có chút địa vị, ta nhớ cách thành Quách Bắc không xa có một con sông tên là Ô Giang, trước khi ta và phụ thân từng đi qua.

Nói đến đây, Lý Tu Viễn như có chút suy nghĩ.

Chẳng lẽ này hắc ngư là tới từ Ô Giang.

Nếu thật là thế, chỉ sợ ở Ô Giang còn có thủy yêu khác.

- Thiếu gia, hạt châu này là thứ gì vậy? Nhìn rất giống tròng mắt con hắc ngư kia.

Thiết Sơn nói.

- Đây đúng là tròng mắt hắc ngư, có điều cũng là bảo vật trân quý, có thể gọi nó là Tị Thủy Châu.

Lý Tu Viễn lấy lại tinh thần, cười cười ném bảo châu trong tay vào chậu rửa mặt.

Bảo châu rơi xuống, nước trong chậu nước tự động tách ra.

Thiết Sơn kinh ngạc nói:

- Tị, Tị Thủy Châu? Thứ này là Tị Thủy Châu, hấn giá trị rất to.

- Đương nhiên rất đắt, chỉ ít có thể bán được một vạn lượng bạc, nếu mang tới kinh thành bán cho quan to hiển quý, giá cả còn có thể cao hơn, nói không chừng mười vạn lượng bạc cũng là chuyện nhỏ.

Lý Tu Viễn nói.

- Đáng tiền thế ư?

Thiết Sơn hít một hơi.

Lý Tu Viễn trầm ngâm:

- Tị Thủy Châu này cũng có phần của thôn dân, chúng ta không thể tham lam. Thế này đi, lấy một vạn lượng từ số bạc chúng ta mang tới chia cho thôn dân, ân, đừng cho một nhà quá nhiều tiền, miễn dẫn tới tia họa, tiền này giúp thôn dân sửa sang phòng ốc, mua sắm một ít gia súc, tránh cho họ có tiền lại tiêu pha lung tung sinh tật xấu, cho bọn họ những thứ thực dụng này sẽ giúp sinh hoạt ngày sau của họ tốt hơn.

- Đại thiếu gia, này... này có chút nhiều không? Hắc yêu là chúng ta diệt trừ mà.

Thiết Sơn có chút đau lòng nói, hiển nhiên không nỡ bỏ ra một vạn lượng.

Lý Tu Viễn nói:

- Đừng nói vậy, thôn Đại Hồ chết hai mươi mấy người, hiện tại lão thôn trưởng cũng ra đi, thôn dân nghèo khó vô cùng, nếu chúng ta không giúp một tay, sau này họ khó mà sống yên, bị hắc ngư dày vò mấy năm, vốn liếng của thôn Đại Hồ sớm đã bị giày vò sạch sẽ. Chuyện này ta đã có quyết định, người không cần khuyên ta.

Nói xong, hắn lại phân phó thêm mấy hộ vệ vài điều, kêu họ phân chia thế nào cho thôn dân, sau đó lại mời vài thôn lão tới.

Thôn trưởng vừa mất, chuyện trong thôn chỉ có thể bàn bạc với những thôn lão đức cao vọng trọng mà thôi.

Thời điểm nghe Lý Tu Viễn nói về việc hỗ trợ thôn Đại Hồ, đám thôn lão giật nảy mình.

- Không thể, không thể a, Lý công tử có đại ân đại đức với Đại Hồ thôn, sao chúng ta có thể lấy tiền của ngài, chẳng phải làm chuyện vong ân phụ nghĩa sao? Mấy chuyện bạch nhãn lang này chúng ta tuyệt đối không làm.

- Đúng vậy a, không thể thu, bằng không mặt mũi đâu mà mấy lão cốt đầu chúng ta gặp La lão đầu chứ.

- Xin Lý công tử nghĩ lại, nếu chúng ta nhận số tiền này, sau này làm sao ngẩng mặt nhìn đời được.

Dù mấy lão đầu này chỉ sống ở nông thôn nhưng lại là thôn dân thuần phác, vừa nhận được đại ân của Lý Tu Viễn lại nghe hắn nói thế thì họ lập tức xúc động vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Từ biệt thôn dân

Lý Tu Viễn cười giải thích:

- Ta cũng đâu có cho không các người, sau khi thủy yêu chết đã để lại vào vật, coi như một vạn lượng bạc này là các người bán bảo vật cho ta. Ta sẽ phân phát năm ngàn lượng cho từng nhà, năm ngàn lượng còn lại giúp thôn Đại Hồ tu kiến phòng ốc, mua sắm bò dê, còn xây thêm bốn ngôi miếu Lôi Công cho các người. Các người đừng từ chối, bằng không bảo vật ta sẽ không lấy đâu.

Nói xong Lý Tu Viễn xòe bàn tay ra để mắt vị thôn lão nhìn viên Tị Thủy Châu kia.

- Thứ này hẳn không đáng chừng đó tiền đâu. Hơn nữa Lý công tử lại có đại ân đại đức với chúng ta, đưa hạt châu nhỏ này cho ngài cũng là chuyện thường.

- Đúng vậy, thứ này mua trên đường cùng lắm là mười lượng bạc, vậy mà ngài đưa cho chúng ta một vạn lượng, ngày đừng có lừa đám lão đầu này.

Thôn lão cố chấp vô cùng, nói gì cũng không chịu nhận hỗ trợ từ Lý Tu Viễn.

- Nói thế nhưng các vị cũng phải vì thôn dân mà nghĩ lại. Hắc yêu làm loạn nhiều năm thôn dân nghèo rớt mòng tơi, hơn nữa ta đã đồng ý với Lôi Công sẽ tu kiến miếu thờ, hàng năm tế tự cho họ. Việc tế tự ta khó lòng trực tiếp thực hiện, chỉ có thể nhờ thôn dân thôn Đại Hồ mà thôi, việc tu kiến miếu thờ, mua sắm heo bò dê đều cần tiền, tất nhiên ta phải bỏ ra khoảng này rồi.

Lý Tu Viễn nghĩ ra một cái lý do rồi nói.

Chuyện thần linh không phải thứ mấy thôn lão này có thể từ chối.

Quả nhiên khi nhắc tới Lôi Công, mặt mày thôn lão tràn ngập thần sắc sợ hãi, chẳng dám phản bác.

- Lý công tử mời đến Lôi Công tru yêu cũng vì thôn Đại Hồ, dù xây miếu thờ tế tự cũng phải do chúng ta lo liệu, sao có thể để Lý công tử tốn kém.

Nhóm thôn lão suy nghĩ một chút vẫn không chịu đáp ứng.

Lý Tu Viễn lại nói:

- Hiện tại thôn dân đều nghèo đói, biết bao giờ mới xây xong miếu thờ Lôi Công...

Sau một hồi lâu lấy chuyện tế tự và xây miếu ra thuyết phục, thôn lão mới miễn cưỡng nhận số bạc này.

Dù một vạn lượng không nhiều nhưng chia cho mỗi hộ cũng được trê trăm lượng. Có thể nói số bạc này thôn dân phải để dành mấy chục năm mới có, trừ chuyện này ra thì phần còn lại dùng để sửa sang phòng ốc, xây dựng miếu thờ và mua gia súc. Chỉ cần không có việc ngoài ý muốn xảy ra, thôn Đại Hồ sẽ vui vẻ phồn vinh, náo nhiệt vô cùng. Một vạn lượng bạc giúp thôn dân sống tốt hơn thì không coi là nhiều. Sau khi nói chuyện xong, chuyện phân phó thế nào đều do thôn lão chủ trì.

Lý Tu Viễn ở lại Đại Hồ thôn thêm một ngày, bái tế lão thôn trưởng đã mất, sau đó kể chút chuyện tình ngoài thôn mà hán biết. Đợi đến lúc mặt trời lặn liền rời khỏi cùng đám hộ vệ Thiết Sơn.

Trong lúc đi thôn dân đứng phía sau đưa tiễn.

- Ân công lên đường bình an.

- Về sau có rảnh ân công nhớ tới thường xuyên a.

- Tạ ơn ân công trừ bỏ yêu quái cho thôn Đại Hồ chúng ta, báo thù cho nhi tử ta.

Có người kích hô to, có người lưu luyến không rời, có người quỳ xuống đất dập đầu đưa tiễn.

Lý Tu Viễn muốn nói vài lời cáo biệt nhưng lời tới khóe miệng vẫn lắc đầu không nói, chỉ phất tay từ nơi xa.

- Đi thôi.

Hắn cười Ngọc Sur Từ, khe khẽ thở dài.

Cho đến khi đã rời khỏi thôn đi trên đường lớn, thôn dân mới không đuổi theo.

Bất quá lúc này ở nơi gần đó có một thiếu niên ăn mày chẳng biết đã chờ từ lúc nào.

- Tiểu Can Từ, sao ngươi lại ở chỗ này?

Lý Tu Viễn sững sốt một chút.

Tiểu Can Từ không nói lời nào mà chỉ mím môi chạy tới, lấy gương đồng trên quý kín đáo đưa cho Lý Tu Viễn rồi quay đầu rời đi, dường như muốn cho Lý Tu Viễn món bảo vật này.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Nghĩa địa

Trên đường lớn, Lý Tu Viễn cùng đoàn hộ vệ một đường thẳng tiến về núi Vọng Xuyên.

Trễ vài hôm cũng vừa đủ để đón phụ thân về, đây là chuyện chính của chuyến đi lần này.

- Đại thiếu gia, rốt cuộc tấm gương này là thứ gì, sao tiểu nhân thấy bóng mình trong đó, đại thiếu gia lại không.

Thiết Sơn tò mò hỏi, hắn vẫn chưa hiểu lắm về sự kỳ quái của tấm gương.

Lý Tu Viễn đáp:

- Ai biết được, có lẽ đó là pháp khí trên quý, cũng có thể chỉ là tấm gương bình thường, nhưng nói thế nào đi nữa cũng là lòng thành của Tiểu Can Từ.

- Đúng rồi, nhà của Tiểu Can Từ có nhận được ngân lượng đền bù không?

- Thừa đại thiếu gia, đã đưa đủ, còn nhiều hơn nhà khác năm mươi lượng. Ngoài ra thôn lão cũng tính xây cho Tiểu Can Từ một căn nhà mới.

Một hộ vệ khác đi bên cạnh liền đáp, hiển nhiên hần ta là người đã gửi bạc cho nhà Tiểu Can Từ.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu:

- Hiện tại hần chỉ là cô nhi, nên bù đắp nhiều một chút, mong rằng mấy năm sau hần ta có thể lấy vợ sinh con, thành gia lập nghiệp, khai chi tán diệp cho dòng họ. Như vậy cũng khiến phụ mẫu và ấu muội của hần ra đi thanh thản.

Nói đến đây, Lý Tu Viễn lại lắc đầu thở dài.

Chỉ mỗi thôn Đại Hồ đã có nhiều bi kịch như vậy, nói rõ trên đời này chuyện buồn còn thiếu sao?

Hần cứu được thôn Đại Hồ, có cứu được người của cả thiên hạ không?

Lý Tu Viễn không biết, cũng chẳng muốn nghĩ thêm.

Trong vô thức trời đã tối.

Lúc này một cái hộ vệ cười ngửa chạy về:

- Đại thiếu gia, phía trước có một khu nghĩa địa, chúng ta có cần đi vòng qua không?

- Thế nào, chẳng lẽ ngươi sợ ma quái sao? Cứ đi ngang qua đi, các ngươi quá lo, hiện tại không còn sớm, chúng ta phải tranh thủ thời gian.

Lý Tu Viễn mở miệng nói.

- Vâng, đại thiếu gia.

Hộ vệ đáp lại một tiếng, tiếp tục cười khoái mã chạy về phía trước, chuẩn bị kiểm tra một phen.

Lần này đoàn người mang theo chín vạn lượng bạc bên người, sợ rằng nhiều người phức tạp nên ngay cả hộ vệ cũng chỉ đi theo vừa đủ, một đoàn gồm hai đội, mỗi đội mười người, cộng thêm Lý Tu Viễn chưa tới hai mươi lăm người.

Với nhân số thế này mà áp giải thêm chín vạn lượng bạc thì tất nhiên cần phải cẩn thận từng li từng tí rồi.

Càng đi về trước rừng núi càng thêm âm u.

Trong rừng có vô số dây leo khô héo cùng các loại mồ mả tổ tiên, có ngôi mộ vẫn còn mới. To to nhỏ nhỏ ít nhất cũng có mười mấy cái, còn có mấy cái mồ mả được đặt ven đường. Phía trên có chữ son son đỏ, ghi là ái thiếp chi mộ, phu quân chi mộ hoặc các danh phận khác.

Đội xe đi xuyên qua, mơ hồ nghe được các loại âm thanh kỳ quái khiến người ta không khỏi hoảng hốt.

- Đại, đại thiếu gia, chẳng lẽ nơi này bị quỷ ám. Ngài xem thử đi, trên bia mộ kia có dán đạo phù.

Thiết Sơn có chút khản trương, hần chỉ vào một ngôi mộ cách đó không xa. Trên bia mộ được che phủ bởi vải vàng, phía trên vải vàng dán đạo phù như muốn trấn áp thứ gì đó.

- Chỉ là trấn quỷ thôi, không phải yêu quái gì đâu mà sợ, chẳng lẽ ma quỷ còn biết ăn thịt người à?

Lý Tu Viễn thản nhiên nói.

- Đại thiếu gia, ngài xem, ngài xem, có người bị ăn thịt kia, có một đoạn chân gãy của ai đó ở đằng kia.

Chợt, Thiết Sơn chỉ vào một cái chân bị hư thối phía bên đường, trên đó còn có dấu răng cắn xé.

Lý Tu Viễn bình tĩnh nói:

- Chỉ là người chết bị ăn thịt thôi, chứ không phải người sống, người đừng ngạc nhiên. Có thể là sói hoang hay chó hoang, nửa đêm đào mộ phần lên ăn thi thể. Lại nói nếu gặp được vài con quỷ ở đây cũng chẳng có gì lạ, chẳng lẽ ngươi mong nơi này có thần tiên à. Bình thường là gan người lớn lắm mà, sao lúc nào nhát thế? Lúc trước gặp qua hắc ngư người cũng có sợ như vậy đâu.

- Đại, đại thiếu gia, không giống a, hắc ngư chỉ là con cá lớn, sao có thể so với quỷ.

Thiết Sơn đỏ mặt nói.

- Đại thiếu gia, ta thấy là Thiết Sơn sợ quỷ thì có, vừa nhắc tới liền run như cây sậy.

- Đúng vậy, đúng vậy, đừng nhìn Thiết Sơn cao to như thế, thật ra là gan hèn ta rất nhỏ, tiểu nhân có lần đi vệ sinh vào buổi tối, hèn còn kéo ta theo đấy.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: “đồ chơi” thật nhỏ

Lúc này đám hộ vệ trên ghẹo Thiết Sơn, mà Thiết Sơn bị mọi chuyện xấu ra nói thì lúng túng vô cùng, chỉ biết liên tục trừng mắt với mấy người huynh đệ của mình. Những đám huynh đệ kia nào sợ hãi gì, phải trên thế nào liền trên thế ấy. Dưới tròng chuyện trò rôm rả này thì bầu không khí khẩn trương và sợ hãi cũng dần tan đi.

Bất quá Lý Tu Viễn hơi nhíu mày nhìn về phía nghĩa địa một lúc. Hắn thấy một bóng đen đang rụt cổ trốn ở nơi đó, quán sát động tĩnh bọn họ.

Quả nhiên ma quái tràn ngập ở thế giới Liêu Trai.

- Đại, đại thiếu gia, có người sống bị... bị quỷ ăn thịt.

Lúc này, Thiết Sơn đang sợ lại bị hù dọa.

Nét mặt Lý Tu Viễn tối sầm:

- Là sao? Người nghĩ cảnh quỷ quái ăn thịt người dễ gặp lắm à.

- Không, không phải, tiểu nhân không nhìn lầm, thật sự có người bị quỷ quái ăn thịt, không tin đại thiếu gia nhìn vùng bùn kia đi.

Thiết Sơn chỉ một cái đắm lầy bên trong nghĩa địa và nói.

Từ chỗ của Lý Tu Viễn có thể thấy có bóng người ở nơi đó.

- A, đúng là có người.

Lý Tu Viễn khẽ hô:

- Đi, chúng ta tới xem một chút.

Nói xong liền cưỡi ngựa tới gần.

Rất nhanh, đám người liền tới bên cạnh vùng bùn.

Lúc này bọn họ thấy bóng dáng một nam tử đang không mặc đồ, quần áo được xếp chỉnh tề một bên. Hắn nằm nhắm mắt, hai tay đặt ngang hông bên trong đầm lầy trong vô cùng hương thụ. Người này chẳng khác nào đang hoan hòa với mỹ nữ, thỉnh thoảng còn đẩy hông tạo ra hành động kỳ quặc khiến đám người Lý Tu Viễn ngẩn người.

- Hắn đang làm gì?

- Không biết nhưng là động tác này có chút..., người nhìn đi, hắn ta cười phóng đảng thế kia kìa.

- Ta còn tưởng hắn bị quỷ ăn thịt, kết quả lại làm trò đồi bại thế này. Hai mù mắt ta rồi, dưới ban ngày ban mặt là làm chuyện như vậy, hắn không thấy xấu hổ sao.

- Ta thấy tên này nào biết xấu hổ là gì, nôm còn vui vẻ quá chừng nữa là.

Thiết Sơn trừng mắt liếc, chưa bao giờ hắn thấy có thanh niên dám chơi lớn thế này. Trong lúc nhất thời chẳng biết nói gì, chỉ đành im lặng cho qua.

- Hay cho nam tử “đinh thiên lập đị”, bội phục, bội phục.

- Đinh thiên lập địa còn có thể dùng như vậy à?

Thần sắc Lý Tu Viễn cổ quái nhìn đối phương. Tên này nào giống đội trời đạp đất, lăn lộn trong bùn lầy hắn là vì bị quỷ quái mê hoặc, đang mơ mộng xuân đây mà.

- Tôi kêu hấn dậy rồi lòi lên, cứ thế hấn ta sẽ chết ở chỗ này.

Lý Tu Viễn nói.

- Đại thiếu gia, ta thấy không cần kêu hấn dậy, trông hấn rất vui vẻ.

Thiết Sơn nói.

- Vui vẻ cái đầu nguoi. Đợi lúc nữa hấn sẽ chết đấy, nguoi không thấy hấn liên tục tiêu hao dương khí sao. Một khi hao hết hấn sẽ trở thành sát chết cho quỷ quái. Nếu đã thấy được thì cứu hấn đi

Thiết Sơn đáp lại một tiếng rồi dẫn theo vài hộ vệ xuống ngựa, chuẩn bị đánh thức tên nam tử kia.

- A ~!

Lúc này Thiết Sơn lại khẽ ồ lên một tiếng.

- Sao thế?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Đại thiếu gia, “đồ chơi” của tên gia hỏa này bé quá, trông như con thỏ con vậy.

Thiết Sơn vươn ngón trỏ ra nhưng chợt như thấy ngón trỏ vẫn còn quá lớn bèn thụt lại rồi duỗi ngón út.

Lý Tu Viễn hỏi:

- Còn không bành của các nguoi ư?

- Đương nhiên, lớn hơn hấn rồi.

Thiết Sơn tự hào đấm ngực, mấy hộ vệ khác cũng nhẹ gật đầu.

- Các nguoi tự hào cái gì, có giỏi thì chứng minh ta xem nào.

Lý Tu Viễn tối mặt.

Bọn Thiết Sơn cười hắc hắc, vài người trong số đó còn đỏ mặt nữa.

Lý Tu Viễn trầm nghĩ, nói hoạch toẹt ra thế kia, bây giờ thì đỏ mặt cái rắm gì.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Vương Bình

- A, các nguoi là ai, muốn làm gì ta?

Nam tử bị hộ vệ gõ một cái vào đầu liền bừng tỉnh khỏi mộng xuân. Lúc lấy lại ý thức liền thấy mấy đại hán vạm vỡ cười quỷ dị nhìn trừng trừng mình.

- Tiểu huynh đệ, tỉnh a.

Một tên hộ vệ cười khà khà nói, trông vô cùng quỷ dị.

- Đừng, đừng tới đây, ta không có tiền, không có gì đáng giá để các nguoi ăn cướp.

Nam tử tưởng mình gặp cường đạo, khóc không ra nước mắt mà nói.

- Yên tâm, chúng ta không phải cường đạo, không cướp tiền tài đâu.

Thiết Sơn vỗ ngực nói, có điều vì cố nín cười mà sắc mặt trở nên vắn vẹo, nhìn sơ qua lại cái mấy phần dữ tợn.

- Không, không phải ăn cướp?

Bra đầu nam tử này còn thờ phào nhẹ nhõm, có điều sau đó hoảng sợ hét rầm lên:

- Ta, quần áo trên người ta đâu rồi, có phải các người đã cời ra không? Mấy tên bại hoàn các người đều là đàn ông, ta cũng vậy a. Các người đừng tới đây, tới nữa ta báo quan đấy, dâm loạn nam tử cũng là phạm pháp.

Phát hiện bản thân không mảnh vải che thân nằm trong vũng bùn, nam tử giật nảy mình, vội vàng che trên chân dưới, nước mắt chảy dài. Nôm đáng thương vô cùng, bị phần đàn xen, trông chẳng khác nào hoàng hoa khuê nữ bị vấy bẩn.

- Phi, tên nam tử nhà ngươi thật là buồn nôn, chúng ta hảo tâm cứu ngươi, ngươi lại nghĩ chúng ta kẻ ác. Đại thiếu gia, chúng ta đừng để ý tới hắn nữa, dù sao nhìn qua tiểu tử này cũng không phải người tốt. Ban ngày ban mặt, sáng sủa thế này lại trần truồng lẩn lộn trong đồng bùn.

Thiệt Sơn hứ một cái, lúc nhìn về phía nam tử lại như nhìn thấy ruồi bọ khiến người ta buồn nôn.

Lý Tu Viễn lắc đầu cười cười:

- Nếu hắn đã tỉnh hẳn cũng vô sự rồi, chúng ta tiếp tục lên đường thôi.

- Vị bằng hữu này, khi này ngươi bị quỷ mê hoặc. Tự mình lẩn lộn trong bùn chứ không liên quan gì đến chúng ta, đừng biến ân nhân thành cừu gia. Nếu vừa rồi chúng ta không đánh thức ngươi, đoán chừng ngươi sẽ lẩn lộn ở chỗ này đến tối. Khi đó ngươi còn mệnh hay không chỉ có trời mới biết.

- Tốt rồi, đã xong, vị bằng hữu này bảo trọng.

Lý Tu Viễn nói xong liền phát tay rời đi cùng đám hộ vệ.

Bất quá mỗi lần nhớ tới hình ảnh nam tử lẩn lộn trong bùn liền thấy buồn cười.

Nam tử này phải đơn thuần đến cỡ nào mới bị quỷ quái mê hoặc vào ban ngày kia chứ.

Phải biết quỷ quái muốn mê hoặc con người đều chờ tới tối. Dù ban ngày chúng có hiện thân được đi nữa thì đạo hạnh cũng bị hao tổn rất nhiều, hơn nữa cũng không thể xuất hiện dưới ánh mặt trời. Dưới tình huống này còn muốn mê hoặc con người là việc không có khả năng. Ai ngờ hết lần này tới lần khác lại có người trúng chiêu kia chứ.

Sau đó đám người Lý Tu Viễn kéo nhau dời bước.

Vương Bình nằm trong đồng bùn kinh ngạc phút chốc rồi nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

Sáng sớm hôm nay hắn rời khỏi nhà. Lúc đi ngang qua đây liền thấy một nữ tử đang khóc bá một mộ phần, khóc lóc tới thương tâm khổ sở nên hắn động lòng muốn na nài nàng ấy một phen. Đồng thời cũng phát hiện nữ tử xinh đẹp động lòng người, bấy giờ nhìn đến có chút ngây dại.

Sau đó Vương Bình nhớ bản thân còn bắt chuyện với nữ tử, đồng tình rồi sinh ra hảo cảm. Cuối cùng nữ tử mời hắn đến đình nhỏ trong rừng nghỉ chân uống nước.

Lúc ấy hắn lại phát hiện hình như nữ tử có hảo cảm với mình, thời điểm mời nước hắn còn biểu lộ muốn phó thác chung thân cả đời.

Bấy giờ liền tình chàng ý thiếp làm chuyện hoan hảo trong đình nhỏ.

Vậy mà...

Vương Bình nhìn chung quanh liền thấy chỉ toàn mồ mả chứ nào thấy đình nhỏ hay mỹ nữ song tê song túc với mình, bản thân hắn còn đang ngậm lặn trong đồng bùn nữa. Nhớ tới lời vị công tử vừa nãy nói, hắn liền biết bản thân đã bị quỷ quái mê hoặc!

Lúc này mới giật mình, trong nháy mắt tỉnh táo lại.

- Có quỷ a, cứu mạng a.

Vương Bình hoảng sợ kêu to rồi nhặt quần áo bên cạnh lên điên cuồng xông ra nghĩa địa, vội chạy theo đội xe ngựa của Lý Tu Viễn.

Thế nhưng mà hắn không biết, sau khi hắn rời đi ở một chỗ sâu bên trong rừng già, tại một mộ phần không có bia hơi chấn động một chút rồi nứt ra một đường. Một nữ tử trẻ tuổi có dáng người mảnh khảnh nhưng trong suốt hiện ra. Đôi mắt lóe ánh đỏ của nàng trừng về phía Vương Bình vừa rời đi, vốn tính đuổi theo nhưng nhìn sắc trời lại tỏ ra vài phần oán độc rồi lặng lẽ rút về.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Cũng là đồng sinh

- Cứu mạng, cứu mạng a, xin mấy vị bằng hữu chờ ta một chút.

Dù một tới tới thờ hồng chộc nhưng Vương Bình chẳng dừng lại mà một đường chạy theo.

- Đại thiếu gia, nam tử kia sắp đuổi tới rồi.

Thiệt Sơn nói.

- Ta nghe được.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu:

- Có lẽ hẳn nhớ lại những chuyện đã xảy ra, phát hiện mình gặp quỷ nên sợ rồi.

- Khả khả, đoán chừng hẳn đụng phải diêm quỷ rồi.

Một hệ vệ cười hèn mọn rồi nói.

Lý Tu Viễn lên tiếng:

- Diêm quỷ gì chứ, đó là lệ quỷ, diêm quỷ chỉ hút dương khí nên sẽ tìm nam nhân hoan hảo trong đêm. Dù hai người cũng cần thời gian chậm rãi hấp thụ tinh khí. Có điều mới một ngày mà nam tử kia đã bị mê hoặc như thế, hiển nhiên không phải diêm quỷ làm ra, phải là quỷ quái có chút đạo hạnh, hơn nữa lòng dạ cũng độc ác nữa.

- Đáng tiếc đang là ban ngày, lệ quỷ không thể hiện hình. Vì đây là nghĩa địa nên ta không thể tìm ra đâu là mộ phần của lệ quỷ, bằng không ta nhất định tiêu diệt nó.

- Đại thiếu gia theo đạo trưởng học cách hàng quỷ tru yêu u, sao ta chưa từng nghe đại thiếu gia nhắc tới.

Thiệt Sơn hiểu kì hỏi.

- Chưa từng gặp nên không có cơ hội thi triển.

Lý Tu Viễn cười cười:

- Đi chậm lại. Nam tử đã biết bản thân bị quỷ quái mê hoặc, sẽ không nghĩ chúng ta là cường đạo nữa. Với lại nơi này là núi rừng hoang vắng, dương khí hẳn suy yếu nên không biết có sống được tới ngày mai không, đã cứu người thì làm tới nơi tới chốn đi.

Bất quá nói đi thì nói lại, hẳn cũng chưa học qua bản lĩnh bắt quỷ nào từ chỗ sư phụ cả, bất quá chỉ tự mò ra khi học võ nghệ, nhờ vào Thất Khiếu Linh Lung và bản thân mà thôi.

Đội xe đi chậm lại.

Cuối cùng Vương Bình cũng đuổi tới kịp.

Hắn khom người thở phì phò từng ngụm:

- Này, vị huynh đài này, khi này, khi này xin đa tạ, nếu không phải huynh đài trợ nghĩa xuất thủ. Tại hạ, cũng chẳng biết tại hạ còn lặn trong bùn bao lâu nữa?

- Không nghĩ chúng ta là ác nhân nữa à?

Lý Tu Viễn cười cười.

- Đề huynh đài chê cười rồi, thật có lỗi, thật có lỗi.

Vương Bình xấu hổ nói.

- Không cần xin lỗi, chẳng phải ta cũng đề người phải chạy một đoạn dài sao? Lần này coi như hòa nhau đi.

Lý Tu Viễn nói tiếp:

- Nghe cách nói chuyện của người hẳn là người đọc sách?

- Khụ khụ, tại hạ là Vương Bình, đã.....đã là đồng sinh, chuẩn bị mùa thu vào thành Quách Bắc thi tú tài.

Vương Bình có chút xấu hổ nói.

Dù sao hẳn ta cũng là người đọc sách, ai ngờ đụng phải tai nạn xấu hổ thế này, mặt mũi đâu mà gặp người nữa chứ.

Lúc này Lý Tu Viễn có hơi kinh ngạc:

- Nhìn không ra a, không ngờ huynh đài lại là đồng sinh, bất quá này vẫn còn lâu mới vào thu, lúc này huynh đài khởi hành tới thành Quách Bắc rồi?

- Đi sớm. . .sớm chuẩn bị một phen nha.

Trương bình xấu hổ cười nói.

- Nói không chừng sau này chúng ta sẽ là đồng liêu đấy, tại hạ là Lý Tu Viễn đến từ Lý gia huyện Quách Bắc.

Lý Tu Viễn xuống ngựa, chấp tay nói.

Vương Bình cả kinh nói:

- Các hạ chính là Lý đại thiếu gia của huyện Quách Bắc?

- A, người biết ta?

Lý Tu Viễn kinh ngạc nói.

- Ha ha, nghe người ta nhắc qua Lý đại thiếu gia trượng nghĩa, lương thiện. Hôm nay gặp mặt quả không sai, tại hạ đa tạ Lý huynh trượng nghĩa xuất thủ.

Vương Bình nói xong liền sửa sang lại quần áo, sau đó thì cái lễ nói.

Lý Tu Viễn đáp:

- Không cần khách khí như thế, vừa rồi chỉ là nhắc tay thôi. Trước mắt sắc trời cũng không sớm, nơi này có chút tà môn, huynh vẫn mau lên đường thì hơn. Nếu không chê, mời lên xe ngựa ngồi, ta thuận đường tiễn người một đoạn.

- Vậy làm phiền Lý huynh.

Vương Bình cảm kích nói.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu, sau đó mới trở mình lên ngựa tiếp tục đi đường.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Một đêm trong trạm dịch bỏ hoang

Trời chưa tới mà đường lớn đã vắng tanh, chẳng còn ai đi lại cả. Ở nói xa vang lên âm thanh lạ như con vượn nào đó gào rú, lại tựa như quỷ quái kêu rên. Tiếng vang khiến người nghe không khỏi rung mình, trong lòng cũng có chút kinh hãi.

Dù bình thường hộ vệ Lý gia gan to bằng trời nhưng khi màn đêm buông xuống họ cũng có chút khản trương.

Tại thế giới Liêu Trai này, chuyện ma quỷ đã sớm in sâu vào lòng người. Họ sẽ không nghĩ quỷ quái chỉ là chuyện mê tín hay truyền thuyết khó tin nữa. Dân dã mọi người trở nên e ngại hơn với những chuyện lạ.

- Đại thiếu gia, đêm đã xuống, chúng ta cũng không tới kịp núi Vọng Xuyên đâu. Còn phải đi thêm một ngày trời nữa, tiểu nhân thấy vẫn nên tìm một chỗ nghỉ chân chờ tới ngày mai lên đường tiếp cũng không muộn.

Thiết Sơn nhìn nơi sơn dã xung quanh rồi có chút khản trương mà nói.

Tất nhiên Lý Tu Viễn cũng biết trời đã chậm tới, có điều trên đường trống trải, nào có chỗ đặt chân. Chẳng lẽ muốn họ ngủ ngoài trời à?

- Ở đằng kia có một tòa dịch trạm bỏ hoang, chúng ta tới đó nghỉ chân đi.

Lý Tu Viễn chỉ vào phía trước và nói.

Bên cạnh đường lớn là một toàn dịch trạm tuy có chút hoang toàn nhưng dùng để trú tạm một đêm vẫn được.

Đám hộ vệ đáp lại một tiếng rồi hướng về phía dịch trạm, sau khi đến nơi liền cột ngựa lại chuẩn bị đồ đạc mà nghỉ ngơi.

Hộ vệ cũng xem như có kinh nghiệm, lúc cột ngựa cũng chăm sóc cho ngựa rất tốt, xong xuôi mới đi tìm củi khô nhóm lửa. Chỉ chốc lát, dịch trạm bỏ hoang đã tốt hơn nhiều.

- Đại thiếu gia, bên kia có một căn phòng xem như khá ổn, tiểu nhân vào thu thập một chút, trải thảm để ngài nghỉ ngơi ở đây.

Thiết Sơn nói.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu:

- Vẫn nên ăn ít đồ trước đi, nhớ giữ lại hai người thức mà gác đêm.

- Tiểu nhân đã biết.

Thiết Sơn gật đầu nói.

- Lý, Lý huynh, nơi này có chỗ tắm không? Thân thể ta đầy bùn nên muốn tắm rửa một chút.

Vương Bình đi theo đoàn người bỗng ngưng ngừng lên tiếng.

Lý Tu Viễn nói:

- Đã trễ thế rồi, người vẫn đừng nên đi ra ngoài. Ta nhớ bên kia có một cái vạc, hẳn bên trong vẫn còn nước đấy. Người tới đó tẩy rửa sơ một chút đi.

- Được được, đa tạ Lý huynh.

Vương Bình cảm kích không thôi rồi đi.

- Bên cạnh trạm dịch có một miệng giếng, sao đại thiếu gia không kêu hắn ra đó mà tắm rửa, bớt quấy rầy chúng ta nghỉ ngơi.

Thiết Sơn nói.

Lý Tu Viễn cười cười:

- Dương khí của hắn quá yếu, cách xa chúng ta sẽ gặp phải quỷ nữa. Lúc ấy chỉ sợ không đơn giản như lăn lộn trong bùn, ngày mai chúng ta lại phải đi lượm xác cho hắn không chừng.

- Không tà môn như vậy chứ.

Đám người Thiết Sơn giật nảy mình hô.

- Các người nghĩ sao?

Lý Tu Viễn cười cười nhưng không nói thêm gì.

Rất nhanh, bóng đêm dần kéo xuống. Hộ vệ bên trong dịch trạm lần lượt nghỉ ngơi, chỉ còn hai hộ vệ vừa ngáp vừa gác đêm, buồn bã ỉu xiu ngồi dưới đất.

Hai hộ vệ ngồi quanh đống lửa, thỉnh thoảng chêm thêm củi để đống lửa không tắt, tránh cho dã thú xung quanh kéo tới.

“Ô ô ~!”

Tiếng gió đêm thổi vào dịch trạm cũ nát vang lên những âm thanh vô cùng kỳ quái.

Tuy lúc đầu sẽ có chút rùng rợn nhưng nghe quen rồi liền thấy không sao cả. Người đã ngủ lại tiếp tục ngủ, phải gác đêm tiếp tục gác đêm.

"Àm! Âm! Âm!"

Đến nửa đêm, chợt gió bỗng thổi mạnh hơn, từng tiếng đập cửa không ngừng phát ra từ phía ngoài.

Mà đám hộ vệ đã nghỉ ngơi thì ngủ như chết, chỉ còn hai tên gác đêm là nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Nữ tử mặc diêm y

- Đây, hình như có người gõ cửa a.

- Đầu phải, người đừng có ngờ nghệch hư vậy. Lúc này đã là nửa đêm, rừng nói hoang vắng nào có người tới gõ cửa. Người đừng ồn ào nữa, để ta chợp mắt một chút, người thức canh đi, hai canh giờ sau ta sẽ gác thay người.

Một hộ vệ khác nói rồi ngã người ngủ gà ngủ gật.

Tên còn lại cũng thấy bản thân hẳn nghe nhầm rồi, vì thế chẳng để tâm tới nữa.

"Àm! Âm!"

Thế nhưng rất nhanh bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa.

- Rõ ràng có người gõ cửa mà.

Lúc này hộ vệ còn thức lập tức cảnh giác, trở nên cẩn thận hơn.

Hắn nhìn xuyên qua khe hở cánh cửa, mơ hồ thấy được bên ngoài có người.

- Ai vậy, ai gõ cửa đấy.

Hộ vệ thấp giọng quát, trong tay nắm chặt yêu đao.

Rất có thể là thú hoang nào đó ngửi thấy mùi của con người nên tông cửa muốn xông vào, hẳn không thể chủ quan.

Hộ vệ nghĩ thật kỹ, chỉ cần có chút gì đó không đúng sẽ lập tức đánh thức đồng bạn.

Chẳng lẽ hai mươi mấy hán tử còn sợ dã thú sao. Dù là ác quỷ đi nữa thấy người đông thế mạnh cũng phải nhượng bộ mà rút lui.

- Ta là người qua đường, thấy nơi này có ánh lửa nên muốn tới trú nhờ.

Nghe thanh âm này là thanh âm của một nữ tử, nhu hòa êm tai, để cho người ta không tự chủ được buông xuống lòng cảnh giác.

- Chỉ có một mình người?

Hộ vệ cũng không vội mở cửa đại môn mà đi tới cửa bên cạnh nhìn một chút.

- Chỉ có một mình ta thôi, xin vị đại ca này giúp đỡ.

Âm thanh nữ tử lần nữa vang lên.

Hộ vệ thấy bên ngoài đúng là có một nữ tử xinh đẹp mặc váy đỏ búi tóc, nữ tử vác theo một cái bao, cúi đầu trông có chút cầu nệ.

- Nguyên lai là một cô nương, bên ngoài gió lạnh, mời vào nghỉ chân tạm.

Hộ vệ nhìn bên ngoài là nữ lưu thì không cảnh giác nữa mà mở cửa để nàng đi vào.

"Ồ ~!"

Cửa vừa mở ra thì một cỗ âm phong thổi vào khiến toàn thân hộ vệ lúc nổi da gà.

- Đây, bên ngoài rất lạnh, cô nương không ngại thì vào ngồi kế đồng lửa sưởi ấm đi.

Hộ vệ có hảo ý nói.

Sau khi nữ tử đi vào liền đánh giá xung quanh một lượt. Sau khi thấy đồng lửa đang cháy hùng hực liền có chút nhũn mỳ, có điều lúc thấy hai mươi mấy hán tử nằm ngáy o o trên mặt đất thì ánh mắt lập tức co lại, trông có vẻ vui mừng.

- Ta không lạnh, chỉ muốn kiếm chỗ nghỉ ngơi một đêm thôi.

Nữ tử cười nói.

Tuy đã được bôi một lớp son phấn nhưng vẫn không đủ để che lấp sắc mặt tái nhợt của nàng ta.

- Hẳn cô nương ngại đứng không, cũng đúng, nơi này đều là huynh đệ chúng ta. Cô nương một mình đứng là có chút bất tiện thật.

Hộ vệ có chút ngượng ngùng cười cười:

- Nếu cô nương không chê thì tới nơi đó nghỉ ngơi đi, cam đoan không có ai quấy rầy."

- Đa tạ vị đại ca này.

Nữ tử cảm kích nói.

Hộ vệ cười đáp:

- Việc nhỏ thôi, nếu là đại thiếu gia nhà ta cũng sẽ chiều cố cô nương một phen, dù sao đi ra ngoài ai mà không gặp chút khó khăn. Được rồi, không quấy rầy vị cô nương y nghỉ ngơi, ta còn phải gác đêm.

Nói xong hộ vệ liền ra hiệu một chút.

Nữ tử nhẹ gật đầu, không nói một lời liền ngồi xuống bên cạnh. Có điều đôi mắt vẫn thủy chung đảo qua mấy hộ vệ đang ngủ, nhất là khi đảo tới hộ vệ đang gác đêm liền dừng lại lâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Thân Thế

Mà đêm ngày càng tối, bên ngoài gió lạnh thét gào thổi vào dịch trạm hoang phế khiến bốn phía tán loạn, không ngừng vang lên những thanh âm cổ quái.

Giờ phút này, Lý Tu Viễn ở trong phòng ngủ ngồi xếp bằng mà ngủ.

Bên cạnh là một cây Hồ Khẩu Thôn Kim Thương màu vàng kim nhạ được dựng đứng, kính cung được treo kế bên.

Trong lúc rảnh rỗi Lý Tu Viễn thử nhập định để xem âm thần của bản thân có xuất khiếu không. Nghe sư phụ nói, hắn đã tu luyện được âm hồn, chỉ là.....chưa thỏa điều kiện để được xuất khiếu thôi.

Cũng không biết lần trước đạo nhân mù giúp Lý Tu Viễn xuất khiếu bằng cách nào mà hắn tiến vào được mảnh phúc địa đầy tiên khí, nhận được cơ duyên của đại đạo Nhân Sơn. Trừ việc này ra thì đạo pháp đạo thuật hay thần thông gì đó ông ấy vẫn chưa dạy cho Lý Tu Viễn. Ngay cả biện pháp âm hồn xuất khiếu đạo nhân mù cũng chưa từng nói ra. Hết thấy đều do Lý Tu Viễn tự khám phá ra.

Bất quá Lý Tu Viễn biết sư phụ không phải quên dạy hắn mà vì ông ấy đã chỉ điểm cho hắn, cái gì kiêng kỵ cái gì không, tuy truyền thụ không quá kỹ. Sư phụ chỉ truyền thụ cho hắn một ít kiến thức về quỷ quái, một ít thường thức trong việc tu đạo. Ngoài ra trong một lần ngẫu nhiên học...trộm, Lý Tu Viễn đã về được Khải Linh phù.

Giường gỗ của Lý Tu Viễn được phủ kín bằng cỏ khô, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu lên thân hắn tạo thành một vầng sáng nhàn nhạt, phản phát như ánh trăng được thứ gì đó dẫn dắt mà chiếu tới hắn.

Nhưng... cũng chỉ thế mà thôi, Lý Tu Viễn không có cảm thấy có bất kỳ biến hóa đặc biệt nào cả, chẳng qua hắn cảm thấy dù không cần ngủ thì tinh thần vẫn rất tốt.

Àn, dường càng nhập định thì tinh thần càng minh mẫn.

Nhờ có Nhân Sơn đại đạo mà sau này hắn không cần ngủ nữa rồi.

Bất quá tại dịch trạm trong hành lang vào lúc này lại xuất hiện thêm một nữ tử mặc váy đỏ đang ngồi yên lặng ở một góc. Nàng tay ngồi cứng ngắc bất động, chỉ có đôi mắt là chuyển động, không ngừng đánh giá tất cả hộ vệ đang ngủ say.

- Đã nửa đêm canh ba, sao một nữ nhi gia lại xuất hiện ở rừng núi hoang vắng này?

Trong lúc rảnh rỗi, hộ vệ Lý Trung thấy nữ tử chưa nghỉ ngơi liền mở miệng hỏi. Hắn cảm thấy đối phương có chút cổ quái, có điều lại không biết chỗ nào cổ quái.

Nữ tử hơi khựng người rồi thờ dài, yếu ớt nói:

- Vấn đề này nói ra rất dài, cha mẹ ta tham tài nên bán ta cho một phú hộ làm thê thiếp. Thế nhưng chính thê lại là người hay ghen tị, động một chút lại lớn tiếng mắng ta, đã mấy lần đánh ta tới bất tỉnh. Ta thật sự chịu không nổi nữa mới trốn đi.

- Bởi vì chạy vội nên đã quên mất thời gian. Chờ tới khi định thần lại đã thấy bản thân lạc vào nơi hoang vu này, có điều may mắn thấy dịch trạm có ảnh lừa nên tôi gõ cửa thử, mong tìm được chỗ nghỉ chân.

- Không ngờ cô nương lại là người đáng thương như vậy.

Lý Trung thờ dài nói.

Nữ tử đáp:

- Hôm nay may mắn có vị đại ca kia giữ lại, bằng không nửa đêm canh ba, ta thật sự không biết đi chỗ nào.

Lý Trung lại hỏi:

- Đúng rồi, vậy người nhà cô nương đâu, sao người không về tìm họ?

- Vị đại ca chưa biết rồi, nếu cha mẹ biết ta trở về sẽ bắt ta tới nhà phú hộ kia. Chính thê nhà họ mà biết ta chạy trốn sợ sẽ đánh ta chết tươi mất. Vì thế ta không dám về.

Nữ tử nói đến đây liền có một ít nước mắt chảy xuống.

Lý Trung thấy thân thể nữ tử đáng thương nên có chút thương tiếc nói:

- Cô nương người cũng quá đáng thương rồi, ngày mai để ta hỏi đại thiếu gia coi có thể giúp cô nương một tay không.

- Không biết đại thiếu gia nhà người là ai?

Nữ tử hiểu kì hỏi.

Lý Trung nhếch miệng cười nói:

- Đại thiếu gia nhà ta đang nghỉ ngơi trong phòng. Bây giờ người không gặp được đâu, đợi ngày mai tỉnh dậy sẽ thấy thôi. Cô nương vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút, đừng thấy chúng ta là đại hán thì sợ. Chúng ta không phải ác nhân đâu, nếu đại thiếu gia biết chúng ta làm việc xấu chắc chắn sẽ đánh gãy chân chúng ta a.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Mê Tình

- Đại ca, tiểu nữ không có gì báo đáp. Trước đó chạy gấp nên chỉ kịp mang theo một bầu rượu và chút ít thịt. Nếu huynh không chê thì xem như bữa ăn này là tiểu nữ báo đáp chi ân.

Nói xong nữ tử tháo bao vải đeo sau lưng xuống. Mở ra liền thấy bên trong là một bầu rượu được làm bằng bạc, vài cái ly bạc cùng thịt muối được bọc lá sen.

- Thơm quá a.

Hai mắt Lý Trung lập tức sáng lên, ngửi thấy mùi rượu thịt khiến cái bụng đói của hắn không khỏi rục rịch. Bình thường Lý Trung cũng không có sở thích gì đặc biệt, chỉ thích một mình uống rượu ăn thịt muối mà thôi.

- Đây là rượu gì?

Lý Trung vội tiến tới, có chút thèm ăn hỏi.

Nữ tử cười đáp:

- Đây là rượu để phú hộ tự thưởng, đã được ủ tầm chục năm rồi. Thịt này là thịt bò kho tương, là ta trộm lấy theo. Nếu vị đại ca này không chê liền ăn

một ít đi.

Nói xong, nàng rót rượu vào chén bạc, mùi rượu xông ra bốn phía. Lý Trung hít một hơi liền có cảm giác say mê, không nhận được mà khen mấy chữ tốt.

- Đại ca, mời.

Nữ tử dâng chén rượu lên, nhẹ nhàng cười nói.

Lý Trung do dự một chút nhưng nhận không được trước sự dụ hoặc của rượu ngon. Dù sao bọn họ đi cũng đã nhiều ngày, cũng nhiều ngày hần không được nếm giọt rượu nào. Bây giờ gặp được rượu ngon thế này nên có chút nhận không được.

Lúc này, Lý Trung nhận chén rượu hớp một ngụm, quả là rượu ngon hiếm có.

Lý Trung cười hắc hắc, không tính gọi đồng bạn dậy mà chia nhau uống. Lúc này muốn uống hết một mình.

- Tầu lượng đại ca thật tốt, để tiểu nữ châm thêm một chén cho huynh.

Nữ tử cười nói.

- Vậy làm phiền rồi.

Lý Trung chất lưỡi đáp lời.

Nữ tử lại rót cho hần một chén:

- Sao đại ca không nếm thử này thịt bò kho tương, đây là do đầu bếp nổi danh làm ra đấy, hương vị rất đặc biệt.

- A, để ta nếm thử.

Lý Trung nói xong cũng không khách khí nữa, cầm thịt muốn lên ăn luôn.

Quả thực hương vị rất đặc biệt, ngon vô cùng.

- Ăn ngon, ăn ngon a. Thật không hổ là đầu bếp nổi danh, ta chưa từng nếm qua thịt bò ngon như vậy ở huyện Quách Bắc.

Lý Trung ăn như bị nghiện, không ngừng cầm từng khối thịt lớn bỏ vào miệng mà ăn. Tay còn lại cầm bầu rượu không ngừng uống từng ngụm lớn, vừa uống vừa ngấm thịt một cách thống khoái.

- Đại ca ăn từ từ, coi chừng nghẹn

Nữ tử cười nói, thân thể cũng chậm rãi dựa vào Lý Trung.

Bàn tay với ngón tay thon dài sờ lên thân thể, không ngừng trêu đùa hần.

- Cô nương, người làm cái gì vậy?

Lý Trung chợt hỏi.

Nữ tử cười:

- Tiểu nữ từ nhỏ lẻ loi một mình bên ngoài nên muốn tìm một chỗ dựa. Nay thấy tâm địa đại ca thiện lương, là người trung hậu, tiểu nữ từ nguyện ý giao phó cả đời cho đại ca. Hi vọng đại ca đừng ghét bỏ tiểu nữ từ từ là tiểu thiếp của người khác.

Nói liền cúi y phục, lộ ra da thịt tuyết trắng.

Lý Trung tròn mắt nhìn. Nữ tử thế này lại muốn phó thác cả đời cho hần ư. Việc này khiến hần cảm giác như được trời cao chiếu cố vậy.

- Ta, ta...

Lý Trung trừng mắt nhìn mảnh da thịt trắng tuyết đã lộ ra ngoài của nữ tử mà nuốt nước miếng:

- Ta phải đi xin phép đại thiếu gia cái đã. Nếu ngày ấy đồng ý ta nguyện ý chiếu cố cô nương.

Nói xong liền đứng dậy muốn đi tìm Lý Tu Viễn.

- Đại ca chờ chút.

Nữ tử vội kéo hần lại.

- Cô nương còn chuyện gì...

Lý Trung chưa nói xong thì nữ tử liền chột ngắc đầu thổi ngậm khí về phía hấn.

Lý Trung trợn mắt một lúc rồi nhân tình dần trở nên mê ly.

- Ở đây nhiều người quá, chúng ta ra ngoài đi.

Nữ tử dịu giọng nói.

- Tốt, hòa hợp.

Lý Trung cười si ngốc mà nói.

Lúc này nữ tử lôi kéo tay Lý Trung dẫn hấn rời khỏi dịch trạm.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Lý Trung mất tích

"Phanh ~!"

Đại môn của trạm dịch bị gió thổi qua khiến cánh cửa bật mạnh đập vào tường tạo thành tiếng vang thật lớn.

Một hộ vệ đang ngủ gật nháy mắt thanh tỉnh trở lại.

Hắn xoay người tỉnh ngủ tiếp nhưng chợt nhớ ra bản thân phải gác đêm. Trước đó đã nói sẽ luân phiên thay ca với Lý Trung, bây giờ hắn ngủ như chết, chẳng biết đã qua bao lâu rồi.

- Lý Trung, người đứng là huynh đệ tốt. Một mình gác đêm không gọi ta dậy.

Hộ vệ tán thưởng một tiếng rồi đứng dậy nói.

- A, Lý Trung, người đâu? Lý Trung!

Sau khi tỉnh lại, hộ vệ nhìn quanh một chút liền phát hiện Lý Trung vốn phải gác đêm đã biến mất. Hắn nhìn về phía đại môn vốn được đóng kỹ nay mở toang.

- Chẳng lẽ là ra ngoài đi vệ sinh rồi?

Hộ vệ suy nghĩ một chút nhưng khi thấy rượu thịt tán loạn trên mặt đất liền ý thức được có chuyện không ổn.

- Không tốt, có người tới.

Cả đoàn không dù từng dừng lại tại thôn Đại Hồ nhưng không hề đem rượu thịt theo. Những thứ này chỉ có thể do người khác mang tới. Ý thức được có chỗ bất thường, hộ vệ liền đánh thức những người khác.

- Không tốt, không xong rồi, Lý Trung biến mất rồi, Thiết Sơn đại ca, Lý Trung không thấy đâu nữa.

Những người khác lần lượt tỉnh lại, nhìn quanh một chút thì đúng là chẳng thấy Lý Trung đâu, chỉ thấy gần đó có rượu thịt bày ra.

- Nửa đêm canh ba mà Lý Trung chạy đi đâu rồi, chẳng lẽ bị tặc nhân dụ đi ra ngoài.

- Rừng núi hoang vắng nào có tặc nhân. Trước đây cũng đâu thấy cửa hàng gì, tặc nhân mà trú ở nơi này có mà chết đói. Chắc chắn không phải đạo tặc, trước đó đại thiếu gia từng nhắc chúng ta nơi này có thể có quý mị. Ngài ấy bảo lúc gác đêm phải cẩn thận, chẳng lẽ Lý Trung dụng phải quý rồi.

Một vị hộ vệ nói.

Thiết Sơn cắn răng:

- Đi, lấy bó đuốc thắp sáng. Tới những nơi khác của trạm dịch tìm kiếm, ta đi hỏi đại thiếu gia một chút.

- Vâng.

Những hộ vệ khác đáp lại một tiếng rồi cầm bó đuốc lên, chuẩn bị ra ngoài tìm người.

Ở thôn Đại Hồ đựng phải thủy yêu không hi sinh huynh đệ nào. Nếu dịch trạm nhỏ này lại có người mất tích thì lão đại hấn coi như xong.

- Không cần gọi ta, động tĩnh các người lớn như vậy ta sớm đã tỉnh.

Phát hiện bên ngoài ồn ào nên Lý Tu Viễn duỗi lưng đi ra.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nãy giờ hấn nhập định trong vô thức, dù không ngủ nhưng nhập định khác sâu mới không nghe được bên ngoài có động tĩnh gì. Mà giọng của Thiết Sơn quá lớn mới khiến hấn tỉnh dậy.

- Bẩm báo đại thiếu gia, Lý Trung chẳng thấy đâu, đã mất tích rồi.

Thiết Sơn chấp tay nói.

Lý Tu Viễn giật giật mũi:

- Đợi chút đã, thứ gì thú vị vậy. Cứ như thi thể mục nát, trước đó ta đâu nghĩ được. Không được không được, buồn nôn quá đi mất, mở cửa sổ ra, hít thở không khí trong lành đi.

- Không, không có chỗ nào thối hết mà.

Thiết Sơn có chút khó hiểu nhưng vẫn mở cửa sổ.

- Đó là gì vậy?

Chợt, Lý Tu Viễn chỉ vào cách đó không xa và hỏi.

Một hộ vệ đi tới nói:

- Đại thiếu gia, nơi này có một bình rượu chưa uống hết và một nửa khối thịt muối. Cũng chẳng biết là ai để đây, vẫn còn thơm lắm.

- Rượu, thịt muối?

Lý Tu Viễn lập tức nhíu mày, trong mắt của hấn căn bản không có rượu thịt gì cả. Chỉ có đồng chất dịch đen tanh hôi và mấy con chuột ếch hư thối đặt trên mảnh vải trắng.

Hình như tấm vải trắng kia là thứ dùng để tế mộ, trông đã có chút cũ kỹ rồi.

- Các người nói Lý Trung đã mất tích?

Thần sắc hấn ngưng trọng hơn.

- Vâng, vâng, không thấy hấn đâu nữa. Sau khi hấn rời khỏi không đóng cửa, gió lớn thổi khiến đại môn đập vào tường khiến hộ vệ khác đêm còn lại thức giấc. Lúc này phát hiện Lý Trung đã mất tích.

Thiết Sơn nói.

Lý Tu Viễn hừ một cái:

- Ta phân phó hia người gác đêm mà các người lại lười biếng ư? Một người gác một người ngủ, muốn luân phiên nhau à?

- Thật có lỗi với đại thiếu gia, là tiểu nhân quản giáo bất lực.

Lúc này Thiết Sơn quỳ xuống nói.

- Đứng quỳ, hãy theo ta ra ngoài tìm Lý Trung, có lỗi trở về lại phạt sau.

Lý Tu Viễn lại nói:

- Lấy thương và cung của ta tới đây. Hấn Lý Trung là bị quỷ mị câu dẫn, hi vọng vẫn chưa quá muộn. Bằng không lúc tìm thấy Lý Trung chỉ còn là một cỗ thi thể.

Nói là nói vậy nhưng Lý Tu Viễn vẫn không khỏi có chút tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Yêu nữ

Con quỷ lần này cũng lớn mật quá đi. Hắn đang ở chỗ này nó cũng dám làm loạn, xem ra đai lưng đã phong ấn khí tức của hắn nên chẳng thể chấn nhiếp nổi mấy con quỷ gần đây nữa.

Nghe Lý Tu Viễn nói vậy cả đám hộ vệ đều giật mình. Dù trước đó họ cũng đoán có lẽ Lý Trung gặp quỷ nhưng đó chỉ là suy đoán mà thôi. Bây giờ nghe đại thiếu gia mới thể thì mọi chuyện liền khác, đây chắc chắn là sự thật rồi.

May mà trước đó Thiết Sơn đã chuẩn bị. Giờ phút này vài hộ vệ khiêng theo bình khí của Lý Tu Viễn mà rời khỏi trạm dịch.

Vừa ra khỏi cửa thì từng trận gió lớn thổi tới, không gian một mảnh đen kịt.

Dù họ cầm theo bó đuốc cũng chẳng thể xua tan đi hắc ám bên ngoài.

- Đại thiếu gia, thời tiết hôm nay không tốt, nếu không đại thiếu gia tạm thời ở lại đây đi, để chúng tiểu nhân đi tìm Lý Trung là đủ rồi.

Thiết Sơn lên tiếng, hắn sợ đại thiếu gia sẽ gặp nguy hiểm.

- Các ngươi có cố cũng không tìm thấy được con quỷ kia đâu, dù tìm được cũng chậm. Quỷ mị hại người không dễ bị bắt được như vậy.

Lý Tu Viễn nhíu nhíu mày nói:

- Bất quá các ngươi tìm không ra cũng chẳng sao, vật kia sẽ tự nói cho ta biết nó ở nơi nào.

Nói đoạn Lý Tu Viễn tiện tay kéo một cái, tháo đai ngọc đeo trên lưng xuống.

- Giữ kỹ, đừng làm mất.

Sau khi đưa đai lưng cho một tên hộ vệ, Lý Tu Viễn bèn kéo theo đại thương sải bước đi ra ngoài.

Đai lưng bằng ngọc là sự phụ thuộc lớn lúc sinh ra đời của hắn luyện chế thành. Nó có thể phong tỏa khí tức Thất Khiếu Linh Lung Tâm, che dấu thân phận của hắn. Một khi khí tức không bị phong tỏa, tất nhiên quỷ mị chẳng dám tới gần rồi. Đây cũng là lý do mà nhiều năm qua Lý Tu Viễn chưa bao giờ gặp phải mấy trộm cắp quái. Không phải không gặp được hoặc không có, mà do quỷ mị không thể tới gần hắn.

Sau khi tháo đai lưng xuống, Lý Tu Viễn lại trở thành “thánh nhân” thần quỷ không gần, yêu tà tránh xa.

- Đuổi theo, bảo hộ an toàn đại thiếu gia.

Thiết Sơn quát.

Với Thiết Sơn mà nói, Lý Trung có thể chết, những người khác có thể chết, chính hắn cũng có thể chết nhưng đại thiếu gia không thể có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Ngay lúc Lý Tu Viễn vừa ra khỏi cửa thì ở cánh rừng nhỏ gần trạm dịch đang diễn ra cảnh tượng hoan ái đầy dã tính.

Lý Trung vốn mất tính đang hưng phấn cời y phục, mà trước mắt hắn là một nữ tử thập phần xinh đẹp, mảy may ân tình đang nằm trên mặt đất. Nàng ta phóng đảng vô cùng, không ngừng chớp mắt chòng ghẹo Lý Trung.

- Cô, cô nương, đừng nóng vội, ta tới đây.

Lý Trung thở hổn hển nói. Lúc này hắn chỉ cảm thấy huyết dịch khắp người sôi trào, cả người cứ như bốc cháy vậy.

Rất nhanh, Lý Trung đã nằm lên người nữ tử, vừa âu yếm vừa hôn.

Nữ tử cười khanh khách, bộ dáng vô cùng hưởng thụ nhưng bất động thanh sắc duỗi ngón tay ra, nhẹ vạch một cái sau lưng Lý Trung.

Trong nháy mắt, ở vị trí quả tim phía sau lưng hắn bị rạch thành một lỗ, cho thấy nóng tay nữ tử còn sắc bén hơn cả cương đao.

Có điều Lý Trung lại chẳng nhận ra điều này, hẳn chả có cảm giác đau đớn gì cả. Còn nữ tử kia, ả ta vuron lưỡi liếm môi một cái, bàn tay chậm rãi mò vào bên trong lỗ hồng.

Chỉ mấy hơi thở mà phân nửa bàn tay đã đưa hết vào. Chỉ cần vào sâu thêm chút nữa là có thể sờ tới trái tim của Lý Trung.

"Xùy ~!"

Ngày lúc ấy, bỗng dung sắc mặt nữ tử đại biến, ả ta hú lên một tràng quái dị. Bàn tay như đụng phải thanh sắt nóng bỏng mà rụt trở về.

- Có động tĩnh, ở phía bên kia.

Âm thanh của Lý Tu Viễn vang lên cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Lý trung nổi điên

Lý Tu Viễn và đoàn hộ vệ chưa đi được một vòng đã nghe tiếng kêu quái dị vang lên ở gần đó. Thanh âm mang theo vài phần thống khổ như đau đớn lắm. Mà quan trọng âm thanh này vừa giống người vừa không giống, vừa nghe qua hẳn liền biết đây không phải người bình thường phát ra.

Lúc này, Lý Tu Viễn chẳng chút do dự dẫn theo người nhanh chóng đi về hướng đó.

Vốn nữ tử đang quần quít cùng Lý Trung cứ nghĩ đồ ăn ngon đã tới tay. Ai dè lại phát sinh biến cố như thế. Giờ phút này trong mắt nàng ta toát lên vài phần sợ hãi. Bởi vì bản năng mách bảo có thứ gì đó rất nguy hiểm và đáng sợ đang hướng về phía này.

Sự thật đúng như thế.

Cách đó không xa có ánh lửa chớp động, trông như có mười hán tử giờ bó đuốc đang chạy tới bên này.

Giờ phút này nữ tử như chim sợ cành cong mà rú lên một tiếng quái dị. ả ta đẩy Lý Trung ra rồi vừa lăn vừa bò muốn rời khỏi.

- Nếu đã tới thì đừng đi, ở lại đây luận bàn một phen. Trước giờ ta chưa từng gặp phải quỷ quái, hôm nay đụng phải thất muốn gặp một lần để thỏa lòng hiếu kỳ.

Âm thanh Lý Tu Viễn vừa vang lên đã thấy hán bước nhanh vọt tới bên người nữ tử. Mắt thấy nữ tử muốn đào tẩu liền đá một cước lên thân nàng ta.

- A ~!

Nữ tử lăn nữa hú vang, ngực lõm vào trong. Cả người bị đá bay ra ngoài mà vắng và một cây nhỏ bên cạnh.

Thế nhưng kỳ lạ thay, một cước của Lý Tu Viễn không đá chết ả ta. Nữ tử càng thêm dị thường, giãy dụa đứng dậy, lộn nhào muốn rời đi.

- Đã nói ở lại luận bàn mà. Vị cô nương này, không, vị quỷ quái này, chẳng lẽ nguoi không nghe thấy?

Ánh mắt Lý Tu Viễn sáng rực, tựa hồ như xuyên thấu bề ngoài xinh đẹp của ả ta, nhìn ra được chân thân thật sự của ả.

Nữ tử không nói gì, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi với Lý Tu Viễn về sợ hãi. ả chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

Nàng ta lộn đầu xuống đất y như chuột chũi muốn chui vào hang, có điều nữ tử lại chẳng làm được.

Lý Tu Viễn lắc đầu cười một tiếng:

- Còn muốn thi triển pháp thuật? Ta khuyên nguoi đừng nên uống phí công sức.

Trong phạm vi một trượng lấy hán làm trung tâm, bất kỳ pháp thuật gì cũng đều mất linh chứ đừng nói ả ta chỉ là quỷ quái. Xem như cao nhân đắc đạo cũng biến thành phàm phu tục tử, chẳng thi triển được nửa điểm đạo hạnh nữa là.

Thấy vậy Lý Tu Viễn lắc đầu, lười nhiều lời cùng nữ tử này, chỉ vung Hồ Khẩu Thôn Kim Thương trong tay lên.

Sức lực mạnh mẽ đánh bay nữ tử rơi xuống dưới chân chúng hộ vệ.

- Trước tiên trói thứ này lại.

Lý Tu Viễn nói.

Thiết Sơn nhìn xem nữ tử xinh đẹp trước mắt liền ngậm cả người. Nhất là khi quần áo nữ tử không chỉnh tề, da thịt lộ ra càng dẫn tới vô số ảo tưởng. Khiến nam nhân nhìn vào cảm thấy không nổi lòng đối xử tàn bạo với nàng ta như thế.

Nhưng rất nhanh, Thiết Sơn mới giật mình nhớ lại hồi trước lão gia từng dẫn một tỷ nữ Lục Nga về phủ. So phần mỹ mạo thì nữ tử kia còn xinh đẹp hơn nhiều, kết quả thì sao, đối phương là một con thanh hồ biến thành.

- Nhanh, giải nữ tử này xuống.

Thiết Sơn không dám khinh thường, lập tức phân phó hộ vệ. Có điều chợt cảm thấy không an lòng nên tự thân xuất mã. Cầm yêu đao chặt đứt dây leo trói nữ tử lại.

- Aaaaa..

Lúc này mặt Lý Trung đỏ gay, thần chí đã không còn thanh tỉnh, chỉ muốn hoan hảo cùng nữ tử này.

- Trói Lý Trung lại, hắn đã bị mê hoặc đến mất lý trí rồi.

Lý Tu Viễn nói.

Lúc này có mấy cái hộ vệ tới chế phục Lý Trung và trói chặt hắn lại.

- Đại thiếu gia, trói hắn lại được chứ?

Thiết Sơn có chút không yên lòng hỏi.

Lý Tu Viễn nói:

- Chỉ là tạm thời không có chuyện gì thôi, đừng để ả ta rời khỏi ta quá xa. Bằng không ả ta sẽ lấy lại khả năng mà làm loạn đấy.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Kỳ quái

Sở dĩ đám hộ vệ có thể dễ dàng trói ả ta lại vì có Lý Tu Viễn trấn áp. Nữ quý không thể thi triển tà thuật hại người, bằng không chỉ dựa vào mấy sợi dây leo và vài hán tử sao có thể chế trụ ả ta.

“Bất quá nếu nữ quý có thể hành động tự nhiên trước mặt ta, hắn không phải lệ quý mà là một lại yêu quái nào đó.”

Lý Tu Viễn nhìn chăm chăm nữ quý, trầm nghĩ.

Nếu là lệ quý ả ta đã sớm không thể hành động, bị khí tức của hắn rung động vắng tới nơi nào rồi. Vì thế hơn phân nửa là yêu quái.

- Về tới dịch trạm chúng ta phải xem kỹ một chút nữ tử này là yêu quái gì mà hung ác thế kia. Ngay cả hộ vệ của ta cũng dám mưu hại.

Lý Tu Viễn phát tay ra hiệu.

Đám hộ vệ đáp lại một tiếng rồi áp giải nữ tử và Lý Trung quay về trạm dịch.

Vào trong nhà, hộ vệ đốt thêm không ít củi lửa giúp trạm dịch được chiếu sáng rõ hơn.

Lý Tu Viễn ngồi trên cái ghế cũ, thần sắc bình tĩnh quan sát hết thấy. Trái phải hai bên của hắn đều có hộ vệ đứng. Hộ vệ áp giải nữ quý đang chế trụ ả ta trên mặt đất, yêu đao kề cổ ả ta.

Dường như chỉ cần có gì đó không thích hợp sẽ cắt đầu nữ quý. Bởi vì lúc này họ đã ý thức được nữ tử xinh đẹp trước mắt chẳng phải người, là quý mị trong thâm sơn cùng cốc.

Dường như nhận ra bản thân không ổn, ả ta cuốn người trên mặt đất không ngừng phát run.

- Còn biết sợ hãi, xem ra linh trí không thấp.

Lý Tu Viễn nhẹ nhàng nói:

- Đã như vậy thì nói một chút xem. Người tu đạo gì, đã hại bao nhiêu người, hại người bằng cách nào?
- Tha, tha mạng, ta chỉ là nữ tử bình thường, không phải quý quái gì đâu. Các người nhận làm người rồi.

Nữ tử ô ô trả lời rồi khóc ồ lên.

Lý Tu Viễn cười một tiếng rồi bước tới, ra hiệu hộ vệ bên cạnh tránh ra một chút.

- Đại thiếu gia, coi chừng.

Thiết Sơn ngay thẳng nhắc nhở.

Lý Tu Viễn phát phát tay, ra hiệu không có việc gì. Sau đó ngồi xổm bên cạnh, chỉ chỉ vào chính hắn và hỏi:

- Cảm thấy sao?

Dường như nữ quý rất e ngại Lý Tu Viễn, thấy hắn tới gần càng thêm run rẩy, toàn thân giờ đã xụi lơ, trông cứ như đụng phải khắc tinh vậy.

- Xem ra người cảm thấy được. Hẳn loại cảm giác này rất khó chịu, nếu thả ra người sẽ điên cuồng chạy trốn, vĩnh viễn không muốn tới gần ta.

Lý Tu Viễn bình tĩnh nói tiếp:

- Ta cho người biết, loại cảm giác này chỉ có quý quái mới cảm nhận được, người bình thường sẽ không. Bây giờ người chính là minh chứng tốt nhất.
- Nào có dân nữ bình thường lại khiến sau lưng Lý Trung lưng một lỗ lớn như vậy? Nhìn máu tươi vẫn còn vurun trên tay người kia, hẳn người dùng móng tay xé mở da thịt hắn ta.

Ánh mắt Lý Tu Viễn ngưng tụ, nhìn móng tay nhuộm máu của nữ tử. Lúc này móng tay nàng ta hiện ra màu xanh nhạt, sắc bén như đao, căn bản không phải móng tay người bình thường.

Nữ tử run rẩy như cũ, không nói lời nào.

- Thiết Sơn, chặt tay nàng ta.

Lý Tu Viễn lười nói nhảm, mở miệng nói.

Bất quá cũng có chút kỳ quái, mặc dù dùng mắt nhìn hắn không thấy nữ tử có gì khác thường, ả cũng chẳng để lộ ra bất kỳ điều kỳ dị nào. Thế nhưng đến cùng nữ quý vẫn là quý quái. Tựa như ả ta là sự tồn tại ở giữa của người và quý vậy.

Có chút kỳ quái ~!

Thiết Sơn nghe lệnh liền lấy yêu đao muốn một đao chém đứt tay ả ta.

- Lý huynh, thủ hạ lưu tình, thủ hạ lưu tình.

Lúc này bỗng nhiên Vương Bình vội vàng chạy ra. Hắn giữ lấy tay Thiết Sơn tay, khẩn cầu:

- Lý công tử, dù nữ tử này là son dã tính quái nhưng vẫn chưa hại người a. Không phân tốt xấu mà giết nàng thì quá mức tàn nhẫn rồi. Xin Lý công tử giờ cao đánh khẽ, tha cho vị cô nương này một mạng.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ăn đồ bẩn

Vương Bình cảm nhận được ánh mắt bén nhọn kia liền có chút hoảng hốt. Hắn không biết vì sao Lý Tu Viễn cũng là thư sinh lại có ánh mắt như vậy. Căn bản không giống thư sinh, ngược lại giống nh...giống như là vương hầu khí độ uy nghiêm nắm giữ một phương.

- Là, là tại hạ khẩn cầu Lý huynh, tha cho vị cô nương này một mạng.

Vương Bình nuốt nước miếng một cái. Dù khăn trương sợ hãi nhưng vẫn nói ra.

Lý Tu Viễn nhìn chăm chú Vương Bình một lúc, chậm rãi mở miệng:

- Có một cổ sự không biết ngươi nghe qua chưa?

- Còn xin Lý huynh chỉ rõ.

Vương Bình có việc cầu người nên vô cùng điệu thấp.

- Trước kia có một người cứu được một con sói, về sau người này đã chết rồi.

Lý Tu Viễn mở miệng nói:

- Không biết cổ sự này ngươi đã nghe qua chăng?

Vương Bình nói:

- Lý công tử nói về chuyện của Đông Quách tiên sinh và con sói? Tại hạ đã từng đọc qua cổ sự này. Bất quá cổ sự Lý huynh giảng không đúng, Đông Quách tiên sinh chưa chết, ngược lại đã thu phục được con sói.

- Đó là vì trong chuyện xưa có lão giả giúp hắn, mà bây giờ ta chính là lão giả kia. Ta muốn thay ngươi giết sói ngươi lại ngăn cản ta, ngươi muốn đi tìm cái chết? Chẳng lẽ ngay cả Đông Quách tiên sinh ngươi cũng không bằng, không phân biệt được sói và ân nhân.

Lý Tu Viễn bình tĩnh nói.

Vương Bình tiếp tục biện luận:

- Lý công tử tài hoa hơn người, tại hạ tất nhiên biết. Có điều cổ sự cũng chẳng nói lên điều gì. Trong chuyện xưa kể Đông Quách tiên sinh gặp phải sói, mà trước mắt lại là người sống sờ sờ, người và sói đâu giống nhau.

- Sao ngươi có thể khẳng định nữ tử này là người?

Lý Tu Viễn nói.

Về mặt Vương Bình nhăn nhó, hắn muốn nói muốn dừng. Sau khi đắn đo một chút mới thờ dãi nói:

- Thôi được, tại hạ không đối gạt Lý công tử làm chi. Trên thực tế, hồi sáng ta đi ngang qua nghĩa địa đã gặp phải cô nương này. Tuy chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau nhưng xem như là bạn tri âm. Ta không thể trở mặt nhìn vị cô nương này bị giết trước mặt mình nên mới mở miệng cầu tình.

- Xin Lý công tử mở một con đường sống, bỏ qua cho nàng đi.

- Ta nói ngươi là thư sinh hay đầu óc bị hỏng vậy? Bạn tri âm cái rắm gì! Ắt ta hại ngươi lẫn lộn trong bùn cả nửa ngày, nếu không có thiếu gia nhà ta ngươi đã chết mất xác rồi. Nếu không vì cứu ngươi thì nữ quý này làm gì đi theo chúng ta tới đây. Còn hại một vị huynh đệ của chúng ta suýt mất mạng, vậy mà ngươi còn cầu tình cho ả.

Thiết Sơn giận dữ nói, hắn hận không thể xông đâm cho tên thư sinh này mấy cái.

Vương Bình tự biết đuối lý cũng không dám phản bác. Hắn có chút e ngại không dám nhìn Thiết Sơn.

Lý Tu Viễn phát phát tay ra hiệu cho Thiết Sơn yên tĩnh, sau đó nói:

- Ngươi chỉ là nhục nhằn phạm thai nên không thấy rõ tình quái tà ác thế nào, cũng không nhìn ra được chân thân của nó. Hiện tại ngươi bị cái túi da này mê hoặc, nếu ta nói ngươi biết nữ quý này thật chất xấu xí chịu không được, lòng dạ lại ác độc. Lúc ấy ngươi còn có thể cầu tình vì nàng sao?

- Vương, Vương công tử, van cầu ngươi mau cứu ta. Ta thật sự không muốn hại ngươi, chỉ là ban ngày ta không hiện thân được lại muốn hoan hảo cùng ngươi nên mới ra hạ sách đó. Xin ngươi tha thứ cho ta a.

Dường như nữ tử bắt được một tia hi vọng, Vương Bình mềm lòng vì ả cầu tình mà ý chí Lý Tu Viễn lại sắt đá, một lòng muốn chém chết ả.

- Ngươi xem, nữ quý biết ngươi đang cầu xin cho ả nên mới hướng về phía ngươi thú tội đây.

Lý Tu Viễn nói.

Vương Bình thấy đáng về nữ tử đáng yêu, trong lòng không khỏi dâng lên mấy phần thương tiếc. Qua những lời nàng ta nói có thể đoán được nàng ta không phải người, có điều hắn lại không nịnh được muốn cầu tình cho ả. Có điều nghĩ tới lời Lý Tu Viễn nói lại do dự một phen.

Lúc này một hộ vệ vội vàng chạy tới nói:

- Đại thiếu gia, tình huống của Lý Trung có điểm lạ, sợ rằng không qua khỏi.

- Hừ? Chuyện gì xảy ra?

Lý Tu Viễn biến sắc.

Tiểu nhân cũng không biết, chỉ thấy bụng Lý Trung trương to như quả banh. Trông hắn vô cùng thống khổ, khi nãy còn lo to mà hiện tại đã im bất rồi.

Hộ vệ có chút chột dạ nói.

Nghe xong Lý Tu Viễn đi qua, vừa nhìn liền thấy bụng của Lý Trung trương lên, sắc mặt tím ngắt ngấm chặt hàm răng, tựa hồ sắp tắt thở.

- Là do ăn phải đồ hỏng. Trước đó không biết hắn đã uống bao nhiêu nước bẩn, ăn bao nhiêu chuột chết cóc chết. Hiện tại hắn là trương bụng rồi, giúp hắn nôn ra đi.

Sư phụ có đưa cho hắn thư tịch, vì thế khi gặp tình huống này Lý Tu Viễn biết nên xử lý thế nào.

- Vâng, đại thiếu gia.

Lúc này mấy tên hộ vệ vội vàng chạy tới, mạnh mẽ cạy miệng Lý Trung giúp hắn nôn ra.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Họa Bì

- Ờc...

Chỉ chốc lát sau, Lý Trung liền nôn hết những thứ trong bụng ra. Những thứ được nôn ra đều là nước bẩn tanh hôi hoặc chuột chết hư thối trông chẳng còn hình thù gì, căn bản nào phải rượu thịt ngon lành.

- Thối quá.

Hộ vệ bên cạnh bật mũi nói.

Thấy những thứ Lý Trung nôn ra, sắc mặt Lý Tu Viễn trở nên lạnh lẽo hơn, hắn xoay người nói:

- Thiết Sơn, buông ả ta ra.

Thiết Sơn ngây ra một lúc, thấy tựa hồ đại thiếu gia tức giận nên ra hiệu kêu những hộ vệ đang giữ nữ quý buông ả ra.

Lý Tu Viễn đi tới vùng Hồ Khẩu Thôn Kim Thương đang cầm trong tay lên, đại thương nặng bảy mươi hai cân gào thét chém xuống người nữ quý.

- Á...

Tiếng kêu thật lớn vang lên, nữ quý bị đánh nằm bẹp trên mặt đất, mà phiến đất đá đó bị đánh cho nứt ra.

- Lý huynh.

Vương Bình vội vàng nói muốn thuyết phục.

- Ngươi muốn làm Đông Quách?

Lý Tu Viễn nhìn chằm chằm hắn nói:

- Đáng tiếc ta không muốn làm lão già, nữ quý ác độc thế nào ngươi đã thấy. Không cần ta giải thích nhiều, hơn nữa dù ngươi có cầu xin tha thứ cũng vô dụng. Lý Tu Viễn ta muốn trừ đi nữ quý này ngươi cần không được.

Vương Bình thấy bãi nôn hôi thè cùng thái độ kiên quyết của Lý Tu Viễn thì không lên tiếng nữa.

- Ai ~!

Hắn không còn cách nào khác ngoài chờ dài, đành phải quay đầu đi không muốn nhìn nhiều.

Nữ tử này bị đánh trúng, đầu nện xuống đất nhưng vẫn chưa chết. Ngay cả máu cũng chả thấy chảy ra, đầu chỉ lồm vào một khoảng lớn, da thịt toàn thân có chút lỏng.

Chúng hộ vệ thấy vậy thì giật nảy mình.

Lý Tu Viễn cười lạnh nói:

- Thi ra là thế, khó trách ngươi có thể duy trì đáng vẻ con người. Nguyên lai ngươi choàng một tầng da người lên.

Hiện tại Lý Tu Viễn đã biết đây là yêu quái gì.

Là họa bì ~!

- Thiết Sơn, lột tầng da này xuống cho ta.

Lý Tu Viễn nói.

Hia mắt Thiết Sơn tròn trừng. Hắn cố lấy dũng khí đi tới cùng đồng bạn, nắm lấy tấm da lỏng lẻo trên người nữ quỷ kéo xuống. Không khó khăn như hắn tưởng, đơn giản như thoát y vậy.

- Đại thiếu gia, ngài xem.

Thiết Sơn cầm tấm da người trên tay mà run run. Làn da có đủ tay chân, hoàn hảo vô khuyết, cực giống con người. Mà sau khi bị lột mất tấm da, giờ phút này nữ quỷ không còn giữ được bộ dáng mỹ nhân nữa. Bộ dạng khô quắt ghê tởm, miệng đầy răng nanh.

- A ~! Quỷ a.

Vương Bình thấy một màn này bị hù cho bất tỉnh.

- Phi, hiện tại biết sợ rồi, trước đó còn la hét muốn cứu người mà.

Một hộ vệ khinh bỉ lên tiếng.

- Nguyên lai là bộ thi thể thành tinh, có đạo hạnh a. Khó trách có thể hành động tự nhiên trước mặt ta.

Lý Tu Viễn cũng không e ngại mà ngược lại nhẹ gật đầu, giải khai nghi ngờ trong lòng.

Xác chết vùng dậy cũng xem như yêu quái chứ không phải quỷ mị, dù sao nó cũng có thân thể.

Lúc này thi thể bị lột mất lớp da thì thẹn quá hóa giận mà há mồm muốn cắn Lý Tu Viễn...

- Loại như ngươi ta có thể đánh một hơi chết mười con luôn đấy.

Lý Tu Viễn không chút sợ hãi, đại thương trong tay trực tiếp đâm xuyên qua đầu thi quái.

Thi quái kêu thảm một tiếng rồi ngã trên mặt đất, co quắp hai lần sau đó bất động.

Giết nó còn đơn giản hơn giết một con gà.

Lý Tu Viễn đã hiểu vì sao sư phụ mình muốn hắn tập võ mà không tu đạo. Hắn trừ yêu diệt ma dùng võ nghệ thì nhanh hơn nhiều so với đạo thuật.

- Nhóm lửa thiêu thi quái này đi.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Đóng vai ác

Ánh lửa bên cạnh dịch trạm phóng thẳng lên tận trời. Khói đặc cuộn cuộn kèm theo mùi hôi thối của thi quái khiến người ta không khỏi nôn mửa.

- Đi thôi!

Đợi lúc ánh lửa tắt ngủm thì sắc trời đã sáng. Lý Tu Viễn phân phó bọn hộ vệ tiếp tục lên đường. Hộ vệ dập tắt tàn lửa rồi vận chuyển rương lớn, chuẩn bị xe ngựa thật tốt. Rất nhanh đoàn người tiếp tục đi về phía núi Vọng Xuyên.

Kỳ thật núi Vọng Xuyên cũng không xa, chỉ cả đoàn người cùng nhau đi đường nên có chút trì hoãn. Kèm với xe ngựa không nhanh nên phải mất mấy ngày mới tới.

- Đại thiếu gia, thư sinh Vương Bình gì đó vẫn còn hôn mê không tỉnh, chúng ta có cần để hắn lại trạm dịch không? Tên thư sinh này náo sự nhiều, ngay cả nữ quý cũng dám cứu. Tiểu nhân cảm thấy nếu dẫn hắn theo sẽ là một tên phiền toái.

Lúc này Thiết Sơn cười ngựa tới bên Lý Tu Viễn mà hỏi.

- Không cần, dẫn hắn đi chung đi. Chờ tới núi Vọng Xuyên thì gọi hắn dậy. Dù Vương Bình là một tên thư sinh ngu dốt nhưng tâm địa không xấu.

Lý Tu Viễn nói.

Thiết Sơn đáp lại một tiếng rồi phân phó bọn hộ vệ khiêng Vương Bình lên xe ngựa.

Một đường đi bình an tới giữa trưa cả đoàn người có thể thấy từng ngọn núi to lớn ở phía xa.

- Đại thiếu gia, núi Vọng Xuyên ở ngay phía trước.

Một cái hộ vệ nói.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu:

- Đúng rồi, Lý Trung bị thương bây giờ thế nào rồi?

- Bẩm báo đại thiếu gia, sau khi Lý Trung nôn hết chất bẩn ra thì không còn

nguy hiểm tính mạng. Chỉ là sau lưng hắn bị nữ quý rạch bị thương, dù vết thương đã băng bó tốt nhưng vẫn không nhẹ. Hiện tại sốt cao không giảm, tiểu nhân sợ Lý Trung sẽ không qua khỏi.

Hộ vệ nói.

- Nhanh tới núi Vọng Xuyên, ở đó có đại phu có thể trị liệu giúp hắn.

Lý Tu Viễn nói.

Ngay lúc này, chợt ở phía xa sơn đạo có mười mấy con ngựa có người cưỡi phi tới. Ý thức cảnh giác của chúng hộ vệ lập tức tăng cao.

Thiết Sơn lúc này mở miệng nói:

- Đại thiếu gia, là Ngô Phi, Hàn Mãnh, người của chúng ta.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu để chúng hộ vệ buông xuống cảnh giác.

- Xuy ~!

Mười mấy kỵ mã chạy nhanh tới, dẫn đầu là đại hán trực đầu Ngô Phi. Về mặt hung ác hắn khiến người ta nhìn vào không khỏi phát khiếp.

Vài ngày trước chính người này dẫn thổ vọt vào huyện nha huyện Quách Bắc, một đao kết liễu Lưu huyện lệnh.

- Đại thiếu gia, sao bây giờ ngài mới tới. Chúng tiểu nhân còn tưởng trên đường đi đại thiếu gia gặp chuyện nên đã phái người đi tra xét. Hôm nay mới biết được hành tung của ngài.

Ngô Phi sờ cái đầu trực của mình, nhếch miệng cười cười.

Lý Tu Viễn đáp:

- Trên đường có việc nên chậm một chút. Phụ thân ta thế nào, không sao chứ?

Ngô Phi có chút do dự nói:

- Lão gia không có việc gì, đang dưỡng thương ở Vọng Xuyên sơn. Chỉ là vết thương của lão gia có chuyển biến xấu.

- Không phải trên núi có đại phu sao?

Lý Tu Viễn lập tức nhủ mày.

Hàn Mãnh đứng bên cạnh Hàn Mãnh lên tiếng:

- Tay nghề đại phu không tốt, không thể trị khỏi cho lão gia.
- Xem ra cần phải trở về huyện Quách Bắc tìm Phạm đại phu.

Lý Tu Viễn nói tiếp:

- Bất quá ta phải xem thử thương thế của phụ thân trước đã.

Đám người nhẹ gật đầu.

Lý Tu Viễn lại nói:

- Đúng rồi, trên xe có một thư sinh ngất xỉu, là ta đi đường gặp được. Ngô Phi, người diễn vai ác đuổi hắn đi đi. Lần này chúng ta tới chuộc người, vở kịch phải được diễn cho tốt, miễn bị lộ ra ngoài.
- Đại thiếu gia, bốn phía không người. Chẳng bằng một đao kết liễu thư sinh kia, người chết luôn giữ bí mật nhất.

Ngô Phi sờ lấy đầu trục trọc cười nói.

Nghe vậy Lý Tu Viễn trừng mắt liếc đối phương một cái:

- Hắn và chúng ta không oán không cừ, sao có thể tùy tiện lấy mạng người ta. Lúc trước ta giết Lưu huyện lệnh là vì hắn ta tham lam vô độ, muốn đuổi cùng diệt tận Lý gia nên ta mới ra hạ sách này. Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa. Lo làm việc của các người đi.

- Vâng, đại thiếu gia.

Ngô Phi đáp lại một tiếng rồi dẫn theo vài hán tử giúp hắn diễn vai ác tới bên cạnh xe ngựa.

- Tiểu huynh đệ, tỉnh, tỉnh.

Ngô Phi nhếch miệng cười nói, dùng thanh đao lạnh như băng vỗ vỗ mấy cái lên mặt Vương Bình.

Wương Bình mông lung tỉnh lại:

- Trời, trời đã sáng..... A, các người là ai?

Thấy cương đao huơ huơ trước mặt mình, Vương Bình kinh hãi đến mức mất ngủ, bị hù thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

- Lão tử là Ngô Phi, cường đạo của núi Vọng Xuyên, người đang bị đánh cướp.

Ngô Phi hung tợn cười nói.

- Cường đạo?

Wương Bình bị hù tới sắc mặt tái nhợt. Như chợt nghĩ tới điều gì hắn vội cầm tay áo che mặt, sau đó nói:

- Biết, biết, ta...ta đã biết.
- Tiểu tử người thì biết cái gì?

Ngô Phi nói.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Bồng lộc triều đình

Cường đạo các người cướp bóc không kị nhất bị lộ diện. Quy củ này tại hạ hiểu.

Toàn thân Vương Bình run rẩy nói:

- Ta không thấy mặt của các ngươi. Các ngươi đừng giết ta, ta chỉ là thư sinh nghèo không có nhiều tiền. Chỉ có mười mấy lượng bạc đặt ở giày ở trong. Các ngươi cầm đi, cầm đi đi. Ta không cần nữa.

- Mẹ nó, để tiền trong giày. Ngươi không chê thôi nhưng lão tử chẳng thèm ngươi mấy đồng tiền bẩn của ngươi. Hiện ta cần làm ăn lớn, thư sinh nghèo như ngươi cắt đi cho ta.

Ngô Phi mắng to, sau đó đá Vương Bình một cước ý bảo hấn cắt xéo.

Vương Bình cầm tay áo che mặt, vội vàng đào tẩu. Thế nhưng đi một nửa lại chạy trở về.

- Sao ngươi lại trở về.

Ngô Phi cả giận nói.

- Lý công tử của huyện Quách Bắc Lý có ân cứu mạng tại hạ. Hấn là người tốt, xin vị này cường đạo đại ca tha cho hấn một lần. Tại hạ nguyện ý dâng số bạc giấu trong dây lưng cho các ngươi.

Vương Bình che mặt cúi đầu lưng xuống.

- Cái tên thư sinh nhà ngươi dám lừa gạt lão tử. Xem ra ngươi là không muốn sống nữa.

Ngô Phi giận dữ, bộ dáng như muốn giết Vương Bình tới nơi.

Vương Bình bị hù đến phát run, miệng không thể nói.

Lý Tu Viễn thấy vậy không khỏi cười cười lắc đầu, Vương Bình đúng là có mấy phần thiện lương và nghĩa khí, lúc này còn nghĩ tới hấn. Bất quá Lý Tu Viễn không hi vọng Vương Bình tiếp tục lưu lại nơi này.

Lúc này, Lý Tu Viễn ra hiệu một chút.

Hàn Mãnh đứng bên cạnh lập tức hiểu ý. Hấn lấy một cái túi lớn bọc lấy đầu Vương Bình rồi đánh ngất xỉu.

- Vương Bình muốn tới thành Quách Bắc thi tú tài, đưa hấn tới gần đó rồi ngươi quay lại.

Lý Tu Viễn nói.

- Vâng, đại thiếu gia.

Hàn Mãnh nói gì đó với một hán tử khác rồi vác Vương Bình lên khoái mã, nhanh chóng thúc ngựa rời đi.

- Ha ha, đại thiếu gia, tên thư sinh này cũng gan dạ thật, như vậy còn chẳng dọa được hấn, hấn lại dám quay về nữa.

Ngô Phi nói.

Lý Tu Viễn đáp:

- Không phải gan dạ mà ngược lại hấn bị hù đến hôn mê bất tỉnh. Bởi vì hấn là người đọc sách, trong lòng chứa đầy đạo nghĩa, dù đứng trước ranh giới sống chết cũng chẳng muốn trừ đi phần đạo nghĩa này. Hiện tại xem như ta hiểu rõ rồi, vì sao Vương Bình gặp quỷ mà vẫn còn sống.

Hấn tên thư sinh này được một thế lực nào đó che chở, sẽ chẳng chết dễ vậy đâu. Mà thế lực che chở này có thể nhờ vào việc tạo phúc, âm đức và làm nhiều việc tốt mà thành.

Khắp nơi trong thế giới Liêu Trai này tràn ngập nhân quả, thiện ác báo ứng.

Thế gian có tiểu ác, cũng có tiểu thiện, có đại ác, cũng có đại thiện.

Chỉ là loại thiện ác quả báo này dựa theo trật tự, có thể duy trì liên tục được bao lâu thì không có ai biết.

- Đi, lên núi Vọng Xuyên.

Sau khi thấy Hàn Mãnh và Vương Bình rời đi hấn liền phân phó.

Núi Vọng Xuyên cực lớn, núi non chập chùng, dọc theo sông lớn mở rộng.

Ngô Phi chiếm cứ một đỉnh núi trong dãy núi Vọng Xuyên vì đây là nơi đầu tiên hấn dựng trại là cướp, cũng xem như gốc rác của hấn.

Bất quá vì đầu nhập vào Lý gia nên không còn làm cướp đường nữa. Đa số huyênh đê đều vào tiêu cục là tiêu sư, chỉ còn một ít phụ nhân và trẻ con ở lại trên núi. Thay vì gọi là sơn trại thì không bằng nói nó là thôn trang hẳn đúng hơn.

Chỉ là việc lưu truyền tin tức ở cổ đại không lưu thông, dù Ngô Phi đã đầu nhập vào Lý gia nhiều năm nhưng mọi người xung quanh vẫn nghĩ hẳn là cường đạo.

Mà không biết Lý Tu Viễn vô tình hay cố ý lại để Ngô Phi vẫn giữ nguyên thân phận này, nói không chừng ngày nào đấy liền phát huy tác dụng được.

- Ngô Phi, những năm nay người ở Vọng Xuyên sơn cũng coi có mấy phần danh khí. Tại sao không triều đình dẫn quân tới diệt người.

Đi trên sơn đạo Lý Tu Viễn thuận miệng hỏi.

- Ha ha, đại thiếu gia có chỗ không biết. Làm sao triều đình quản được Vọng Xuyên. Thời điểm ta vẫn còn cướp bóc họ bảo sẽ sai binh tốt tới diệt ta. Có điều về sau đám thương nhân bỏ tiền ra, sơ thông quan hệ. Kết quả quân lính được phát tới lại chấp và lung tung, phải tới còn chưa tới một trăm người. Hơn nữa đều là người già yếu bệnh tật. Đám người này có thể làm nông gì đó còn được, một khi đánh tới hẳn ta chỉ cần dùng đầu ngón tay cũng đi họ tới chết được.

Ngô Phi nói tới chỗ này có chút dương dương đắc ý.

- Nói thật, với số bổng lộc triều đình phát ra binh lính đâu đủ nuôi sống chính mình. Không phải hiếu kính cũng phải nuôi thê nhi. Phàm là hán tử có năng lực sẽ không làm lính, họ sẽ chọn là hộ vệ, tiêu sư. Những việc này tốt hơn nhiều so với làm lính.

- Nói tiếp, lúc ấy không cần đi đánh thổ phi thay triều đình họ cũng nhận được một khoản tiền không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Tâm tư độc ác

Ngô Phi tùy ý mà nói nhưng vào tai Lý Tu Viễn lại có ý khác. Tiểu tặc phi như Ngô Phi mà triều đình còn không tiêu diệt được cho thấy hiện tại quốc lực suy bại đến độ nào.

Khó trách có câu nói, đất nước sắp diệt vong, tất có yêu nghiệt.

Hiện tại nào chỉ có yêu nghiệt, phải nói yêu nghiệt hoành hành khắp nơi mới đúng. Lý Tu Viễn xuất phát huyện Quách Bắc tới núi Vọng Xuyên mấy lần gặp chuyện quỷ quái, như hắc ngư, quỷ họa bị cùng những vong hồn khác, trước đó từng đụng phải thụ tinh ngàn năm tại Lan Nhược Tự.

Đây mới là một đoạn đường nhỏ thôi. Nếu đi khắp thiên hạ chỉ sợ số lượng yêu ma không biết bao nhiêu cho hết.

- Mở ra cửa trại.

Ngô Phi quát.

Dọc theo đường núi uốn lượn, đám người Lý Tu Viễn đã đi tới sơn trại núi Vọng Xuyên.

Sơn trại được xây trong sơn cốc giữa hai ngọn núi, hoàn cảnh ưu mỹ, diện tích không nhỏ, hơn ngàn người sinh sống vẫn rộng rãi.

Trong sơn cốc cũng đã được khai hoang, trồng trọt, nuôi không ít gia súc.

Tuy không thể gọi là thế ngoại đào nguyên nhưng cũng xem như là thôn trang giàu có.

Nếu Lý Tu Viễn không giúp được họ có cuộc sống yên ổn no đủ thì làm sao cường đạo thổ phi như đám người Ngô Phi lại chịu làm việc vì Lý gia.

- Dẫn ta đi tìm phụ thân.

Lý Tu Viễn nói.

- Đại thiếu gia, lão gia nghỉ ngơi trong gian phòng kia.

Hàn Mãnh chỉ một tiểu viện cách đó không sai.

Lý Tu Viễn còn chưa đi tới đã nghe tiếng la thất thanh của phụ thân hẳn.

- Ai u, ai u, đau quá, đau quá, đau chết ta rồi.

Lúc này Lý Đại Phú đang dựa trên giường trúc, thỉnh thoảng thấp giọng kêu to.

- Phụ thân, hài nhi tới rồi, thương thế của người thế nào?

Lý Tu Viễn bước tới, sắc mặt quan tâm lo lắng.

Lý Đại Phú kinh hãi, không kêu la nữa:

- Lân nhi của Lý gia ta tới rồi. Vì phụ không lo nữa. Nhanh, nhanh tới gần vì phụ một chút, hiện tại Lý gia thế nào rồi.

- Hiện tại Lý gia rất tốt, hết thấy đều bình an, Luru huyện lệnh đã bị Ngô Phi chém chết. Huyện Quách Bắc vẫn giống như trước đây, vẫn là địa bàn của Lý gia chúng ta.

Lý Tu Viễn nói.

- Tốt, tốt, giết tốt lắm. Tên cầu quan kia đáng chết, chết rất đúng lúc.

Lý Đại Phú cắn răng nghiêng lợi mắng. Mặc dù đã được nghe tin Luru huyện lệnh từ miệng người khác nhưng nhận do chính miệng Lân nhi nhà ông nói ra càng khiến toàn thân ông ta thoải mái hơn.

- Con ta thật quyết đoán, dám giết tên cầu quan kia. Vì phụ còn kém xa, nhất thời do dự liền lại không phản kháng.

Lý Đại Phú là người sinh trưởng ở nơi này. Đối với quan binh có sự kính sợ trời sinh, vì thế dù Lý gia có tài phú ngập trời thì hắn cũng chẳng dám làm ra mấy chuyện đại nghịch bức đạo đó. Dù sao giết quan cũng chẳng khác nào tạo phản cả.

Vậy mà tới phiên Lý Tu Viễn lại khác. Không chút do dự nói giết liền giết.

- Vẫn là con nghĩ lâu dài. Trước kia tốn không ít tiền thu phục bọn Ngô Phi, bây giờ liền có tác dụng. Trước kia vì phụ còn ngại việc con nuôi chiến mã, chiêu hộ vệ, mờ tiêu cục gì đó, đều là bạc bỏ phí. Xem ra hiện tại những thứ đó đã trở thành khung xương bảo vệ tài phú Lý gia a.

Lý Đại Phú cảm khái nói.

- Có câu nói thế nào, người không mưu vạn thế, không đủ nhất thời, cô nhân thật không lừa ta.

- Phụ thân hiểu rõ là tốt rồi.

Lý Tu Viễn cười cười.

Những năm này hắn đã bày mưu tính kế giúp phụ thân, kiếm tiền từ việc làm ăn, mở quặng sắt, nuôi heo dê bò. Có điều tiền đổ vào hộ vệ, tiêu cục, chiến mã không ít.

Một đầu vào một đầu ra, số tiền Lý gia kiếm được mấy năm nay cũng chẳng có là bao, nhưng ngược lại thế lực lại bành trướng nhanh chóng.

- Phụ thân, nghe Ngô Phi nói thương thế người chuyển xấu.

Lý Tu Viễn nói.

Lý Đại Phú cười cười:

- Cái gì chuyển biến xấu, không có đâu. Vì phụ chỉ bị đánh đánh gây nên cái mông có chút đau nhức.

- Phụ thân chớ có giấu diếm con, xin để con nhìn một chút phụ thân thương thế của người.

Lý Tu Viễn chân thành nói.

Lý Đại Phú cự tuyệt mấy lần nhưng thấy Lý Tu Viễn kiên trì mãi cũng không có cách, đành phải đáp ứng.

Vì thế lúc vết thương lộ ra Lý Tu Viễn liền biến sắc.

Hắn thấy máu thịt phụ thân đã hóa đen, chảy ra dịch đen hôi thối, còn có xu hướng sẽ lan ra xung quanh.

- Đây tuyệt đối không phải do côn trùng bình thường tạo ra.

Lý Tu Viễn nắm chặt nắm đấm, cảm thấy lạnh hết cả người.

Luru huyện lệnh là muốn giết người a.

Ông ta căn bản không muốn để phụ thân còn sống mà rời khỏi nhà tù.

Tâm tư tham quan độc ác vượt qua tường tượng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Thần tiên trên núi

May mắn chính mình một đao đem nó chém, không phải hôm nay tất nhiên sẽ hối hận không kịp, không, cho dù là ngày hôm đó không có giết hắn, hắn hiện tại cũng muốn xông vào trong huyện nha, đem hắn kết quả.

- Con ta, thương thế vì phụ đã chuyển biến xấu, không ngoài sở liệu chỉ sợ sống không quá nửa tháng. Nếu vì phụ không may đi sớm, Lý gia sẽ dựa vào mình con mà chống đỡ.

Lý Đại Phú thở dài nói.

Ông là người khôn khéo, sao không thấy được tình huống hiện tại.

Hơn nữa chính ông cũng gần năm mươi, gặp phải kiếp nạn này không vượt qua khỏi cũng rất bình thường.

- Phụ thân đừng ủ rũ như vậy nữa. Đây chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, ta sẽ nghĩ biện pháp thay cha chữa trị, xin phụ thân đừng bi quan như vậy.

Lý Tu Viễn nói.

- Con ta hiếu thuận, vì phụ có mất cũng không tiếc.

Lý Đại Phú vui mừng nói.

Lân nhi nhà ông đã trưởng thành, gia nghiệp Lý gia to như vậy có thể phó thác cho nhi tử rồi. Mà chính ông cũng tâm nhấm mắt, không hổ thẹn khi gặp liệt tổ liệt tông.

Lý Tu Viễn khuyên phụ thân vài câu, nói ông ấy đừng như vậy bi quan, dù sao phụ thân vẫn còn trẻ, sống thêm vài chục năm là chuyện thường, sao có thể dễ dàng bị cơn bão đánh chết được.

Bất quá hiện tại tâm tư Lý Tu Viễn hoàn toàn đặt vào việc làm sao để trị liệu cho cha mình.

Sau một phen ngắn dài trò chuyện, Lý Tu Viễn liền rời khỏi phòng của phụ thân hắn.

- Ngô Phi, đại phu chân trị cho phụ thân trước đó là ai? Dẫn hắn tới đây.

Lúc này Lý Tu Viễn mới gọi đám người Ngô Phi, Hàn Mạnh và Thiết Sơn.

Ngô Phi nói ra:

- Là Tiền đại phu, để ta gọi hắn tới.

Chỉ chốc lát sau, một vị đại phu ước chừng ngoài ba mươi bị một tráng hán kéo tới.

- Chậm một chút, chậm một chút.

Tiền đại phu thở hắt nói,

- Người là Tiền đại phu?

Lý Tu Viễn quan sát đối phương một chút.

- Vâng, tiểu nhân là đại phu ở đây.

Tiền đại phu cung kính đáp.

Lý Tu Viễn nói:

- Vết thương của phụ thân ta thế nào, người có thể nhìn ra không?
- Bẩm báo đại thiếu gia, y thuật tiểu nhân nông cạn, bắt lực với thương thế Lý lão gia.

Tiền đại phu nói.

- Ta không hỏi người có thể trị liệu không, mà hỏi người có nhìn ra nguyên nhân phụ thân ta bị thương không.

Lý Tu Viễn nói.

Tiền đại phu do dự một chút:

- Mặc dù y thuật tiểu nhân nông cạn nhưng thời điểm tầm sư học đạo đã được sư phụ chỉ dạy chút ít. Dược liệu trị không được a, vết thương của lão gia phải... phải tìm cao nhân đắc đạo mới cứu được.
- Đạo thuật?

Lý Tu Viễn nhú nhú mày, đầu tiên liền nhớ tới sư phụ của mình là đạo nhân mù.

Nhưng lại thấy bất đắc dĩ, sư phụ đã về sư môn luyện đan gì gì đó, không có ở huyện Quách Bắc. Hơn nữa hẳn cũng không biết sơn môn sư phụ nơi đâu. Mà dù biết thì lúc này xuất phát cũng không kịp a.

- Trừ cao nhân đắc đạo ra, người còn biết có biện pháp nào khác hay không?

Lý Tu Viễn nói.

Tiền đại phu suy nghĩ kỹ một lúc, bắt đắc dĩ lắc đầu:

- Còi chuông phải do người buộc chuông, chuyện đạo thuật cần tìm đạo nhân hóa giải. Tiểu nhân chỉ là đại phu trị liệu thương thế bình thường, đối với việc này cũng bất lực, xin đại thiếu gia chớ trách.
- Ta biết Tiền đại phu đã tận lực, ta không trách người, người đi xuống đi.

Lý Tu Viễn phát tay ra hiệu cho Tiền đại phu rời đi.

- Đa tạ đại thiếu gia.

Tiền đại phu cung kính thi cái lễ liền muốn rời đi, bất quá đi chưa được mấy bước lại chợt nói:

- Đúng rồi, đại thiếu gia, có một chuyện không biết tiểu nhân có nên nói hay không.
- Chuyện gì, nói đi.
- Năm ngoái lúc tiểu nhân hái thuốc ở núi Vọng Xuyên từng gặp một lão giả râu tóc bạc trắng bay lên không trung giữa núi rừng. Thiết nghĩ có lẽ là thần tiên ân cư. Nếu đại thiếu gia có thể tìm được ngài ấy, may mắn có thể cầu lão thần tiên tìm cách trị liệu cho Lý lão gia.

Tiền đại phu nói.

- Người đã biết sao không nói sớm.

Ngô Phi trừng mắt liếc đối phương một cái:

- Nói sớm ta đã sớm phái người đi tìm.

Tiền đại phu có khổ khó nói:

- Chuyện thần tiên từ trước đến nay hư vô mờ mịt, tiểu nhân chỉ sợ việc này không có thật, làm trễ nải quá trình điều trị cho Lý lão gia.
- Người cũng là một mảnh hảo tâm, ta hiểu được.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu nhưng đối với này chuyện thần tiên cũng tự có suy nghĩ riêng.

Nếu Tiền đại phu gặp được lão giả râu tóc bạc trắng đằng không phi hành thì hẳn không phải giả. Cơ mà đó có phải thần tiên thật hay không thì khó mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Tìm thần tiên

Vừa nghe hai chữ thần tiên, Lý Tu Viễn quyết định lập tức đi tìm. Nhưng mà Vọng Xuyên núi non hiểm trở, đám người Ngô Phi không có đến một trăm hán tử. Nếu muốn tìm được thần tiên với chừng này người, đây là điều không thể. Huống hồ còn phải tìm được trong vòng mười ngày, vì vết thương của phụ thân hắn chỉ chịu được thêm nửa tháng mà thôi, cho nên hắn không có quá nhiều thời gian để tìm. Nhưng bỗng dưng, Lý Tu Viễn lại nghĩ ra một chủ ý.

- Nơi này cách thành Quách Bắc xa không?

Lý Tu Viễn hỏi.

Ngô Phi nói:

- Không xa lắm, qua con sông kia rồi phóng ngựa nửa ngày là đến.

- Tốt, phái một người cấp tốc lên đường, đem phong thư này về thành

Quách Bắc đốt trước Miếu Thành Hoàng. Không được nói gì, cũng không được làm gì, đốt xong thư thì trở về. Trước khi trời tối phải làm cho xong việc này rõ chưa.

Nói xong, Lý Tu Viễn nhanh chóng viết một phong thư sau đó niêm phong lại.

- Được, cứ giao cho thuộc hạ làm, chắc chắn không có vấn đề.

Ngô Phi nhận lấy phong thư rồi nói.

- Ta chờ tin tức của người.

Lý Tu Viễn nói.

Ngô Phi không hỏi nguyên do, hắn chấp tay một cái rồi lập tức xoay người rời đi. Một lúc sau, khoái mã chạy nhanh ra ngoài từ trong sơn trại, dọc theo sơn đạo núi Vọng Xuyên, rất nhanh đã biến mất trên quan lộ. Lý Tu Viễn đứng khoanh tay ở đó, hắn lắng lắng chờ đợi tin tức đưa đến.

Chờ một lúc lâu, trời cũng đã tối.

- Đại thiếu gia, sắc trời đã tối, ngài đừng đợi nữa, huynh đệ đưa thư đã đến thành Quách Bắc, muốn vừa đi rồi về cũng phải hơn một ngày. Hơn nữa hắn cũng phải cho ngựa nghỉ ngơi, chắc cũng phải sáng mai mới có thể về đến.

Thiết Sơn ở một bên khuyên bảo, hắn và mấy tên hộ vệ trung thành vẫn luôn đứng đợi ở bên cạnh Lý Tu Viễn. Dù nơi này là một nơi khá an toàn nhưng thân là hộ vệ bọn họ sẽ thủ hộ bên cạnh Lý Tu Viễn, một tác cũng sẽ không rời.

- Người đi từ đây đến thành Quách Bắc có thể sẽ cần hơn một ngày để về nhưng quý thần thì chưa hẳn.

Thiết Sơn nghe mà cả kinh trong lòng. Nhưng những việc liên quan đến quý thần hắn cũng đã tiếp xúc quá nhiều, tâm tình cũng tốt hơn trước kia. Trong lòng hắn rõ ràng, đại thiếu gia nhà mình lại muốn tìm quý thần hỗ trợ.

- Phù phù ~!

Một lúc sau, một cơn gió lạnh thổi tới từ xa rồi xoay quanh trên không trung sơn trại khiến cành cây chung quanh bị gió thổi rung động vang lên tiếng xào xạc.

- Mùi gì vậy?

Cái mũi của một hộ vệ khẽ nhút nhích

- Là mùi tro giấy... còn có... mùi nhang.

Một tên hộ vệ khác nói.

Ánh mắt Lý Tu Viễn khẽ động. Hắn ngẩng đầu lên không trung, nhàn nhạt nói:

- Đã tới rồi thì ra đi, đừng giả thần giả quỷ làm gì.

- Hắc hắc.

Một tràng tiếng cười đầy quái dị truyền đến từ trên không trung.

Ngay sau đó, một cơn gió đen mang theo mùi tro giấy và nhang đèn thối tưởi, ở trước mặt Lý Tu Viễn xoay một vòng, rồi một đám người mặc trang phục nha dịch, khí tức băng lãnh hiện ra từ hư không. Họ vệ bên cạnh hoảng sợ, liên tục lui về phía sau.

- Tiểu nhân bái kiến đại thiếu gia.

Cầm đầu là hai quân binh, lưng hùm vai gấu, hình thể cường tráng, mặc áo giáp da, tay cầm đao và thương, bên hông đeo xích sắt, một người mặt xanh, một người mặt đen, nhìn không giống người ngược lại trông như quỷ thần.

- Thăng quan rồi, không tồi.

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua nói.

- Là nhờ đại thiếu gia chiếu cố, tiểu nhân mới được Thành Hoàng thăng chức. Hiện tại là âm binh, nghe nói đại thiếu gia có việc tìm, hai huynh đệ tiểu nhân lập tức mang theo thuộc hạ đến đây chờ đại thiếu gia phân phó.

Âm binh mặt xanh thâm trầm cười nói.

Tuy là cười nịnh lấy lòng nhưng phối hợp với một gương mặt xanh lè lạnh tanh càng khiến người khác không rét mà run a.

- Máy tên gia hỏa kia còn không qua bái kiến đại thiếu gia Lý gia.

Tên âm binh mặt đen bên cạnh quát.

Mười tên quỷ sai sau lưng hắn liền hướng về Lý Tu Viễn cung kính khom lưng hành lễ:

- Bái kiến đại thiếu gia.

Lý Tu Viễn phát tay ý bảo đứng lên, sau đó nói:

- Kêu các ngươi tới đây là vì một việc, lần trước phụ thân ta ở trong lao ngục bị người ta đánh, thương thế khá nặng, có người nói là bị người dùng đạo thuật đánh, y thuật của phạm nhân không thể dùng được, các ngươi thân là quỷ thần, vào trong nhìn một chút xem có cách trị hay không.

Hai tên âm binh cùng mấy tên quỷ sai đều vào trong phòng Lý Đại Phú xem xét, rồi khẽ lắc đầu nói.

- Đại thiếu gia, tuy rằng chúng tiểu nhân là quỷ thần nhưng cũng giống nha sai và binh lính phạm nhân vậy, không phải là đại phu... nên... thương thế của Lý lão gia, chúng tiểu nhân không trị được.

Âm binh mặt xanh lo lắng nói, hắn sợ Lý Tu Viễn tức giận.

Lúc này Lý Tu Viễn bình tĩnh nói:

- Nếu các ngươi đã không có biện pháp ta cũng không bắt buộc các ngươi. Nhưng ta nghe nói núi Vọng Xuyên sơn có thần tiên ẩn cư, ta nghĩ thần tiên này sẽ có cách trị. Các ngươi giúp ta tìm xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Lại được ăn

- Được...Xin đại thiếu gia chờ một chút, rất nhanh sẽ tìm được.

Âm binh mặt xanh thở ra một hơi, lời như chém đinh chặt sắt nói.

- Đi nhanh về nhanh.

Lý Tu Viễn nói.

- Vâng

Đám quý sai đám một tiếng, sau đó hóa thành một cỗ âm phong biến mất trước mặt Lý Tu Viễn rồi bay về hướng núi Vọng Xuyên.

- Phù phù~~~~

Sau khi bay lên, âm phong chia làm mười mấy cỗ tản ra bốn phía biến mất trong Vọng Xuyên.

- Đại... đại thiếu gia, những người này đều là quý sai sao?

Chờ bọn họ rời đi hết Thiết Sơn mới khiếp sợ hỏi.

Lý Tu Viễn nói ra:

- Việc người làm không được, quý làm được. Việc quý làm không được, người lại có thể làm được. Không cần phải ngạc nhiên, lúc này không phải người đã thấy mấy quý sai kia rồi sao.

- Cũng không cần nhiều như vậy a.

Thiết Sơn nói.

- Càng nhiều càng tốt, nếu không nhiều làm sao giúp ta làm việc.

Lý Tu Viễn nói:

- Giờ chỉ cần ở nơi này chờ bọn họ đưa tin tức đến.

Một lúc sau, một tên quý sai trở về biến thành hình người:

- Báo đại thiếu gia, tại sơn cốc phía nam ta tìm thấy một đầu vượn già đang hấp thụ tinh hoa ánh trăng, không biết có phải là thần tiên mà ngài muốn tìm không?

- Chỉ là một con vượn già còn chưa kết nội đan. Sao mà là thần tiên được, tiếp tục tìm đi.

Lý Tu Viễn nói.

Quý sai kia văng một tiếng rồi lại hóa thành một luồng âm phong đi mất.

Ngay sau đó, lại có một thêm quý sai trở về:

- Đại thiếu gia, trên một vách đá dựng đứng ở phía tây sơn cốc có một đóa hoa đóa hoa diễm lệ đã nở to bằng thùng nước tắm, tiểu nhân thấy phía trên đóa hoa có một người nhỏ khoảng năm tấc

- Nam hay nữ?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Là một mỹ nữ.

- Không phải người ta cần tìm, tiếp tục đi.

Lý Tu Viễn nhú mày phát tay nói.

Tên quý sai thứ hai vừa rời đi thì tên quý sai thứ ba liền trở về:

- Đại thiếu gia, gần con sông lớn có một lão rùa đang phun ra nuốt vào nội đan.

- Lão rùa luyện thành nội đan thì mới có đạo hạnh mấy trăm năm mà thôi, các người đừng tìm gần sông, vào trong sơn cốc mà tìm.

Lý Tu Viễn nói.

- Vâng.

Tên quý sai thứ ba văng một tiếng liền rời đi. Tên quý sai thứ ba trở về nhưng bị thiếu một chân:

- Đại thiếu gia, trong núi có một con chó săn không biết là của tên thợ săn nào làm mất. Nó cắn tiểu nhân mất một chân, sợ là không thể hoàn thành việc đại thiếu gia giao phó.

Lý Tu Viễn nhìn qua thì thấy bắp chân của tên quý sai này đã không còn một cái chân trống rỗng.

- Nghi ngại trước đi, chút nữa sẽ trị giúp ngươi.

- Đa tạ đại thiếu gia.

Quý sai đáp một tiếng liền ở bên cạnh nghỉ ngơi không cần đi tìm nữa.

Qua một lúc, đã có rất nhiều quý sai đến đây bẩm báo. Nhưng thứ phát hiện đều là những sơn tinh quỷ quái, không có quý sai nào tìm thấy thần tiên Tiên đại phu nói. Nhưng vì lo trong những thông tin này sẽ có thứ mình cần, Lý Tu Viễn đều đem những việc này ghi lại hết. Không điều tra sẽ không biết nhưng điều tra thì vừa nhìn liền giật cả mình. Sơn tinh quỷ quái có tầng tầng lớp lớp, có đạo hạnh, không có đạo hạnh, có linh trí, vừa mở linh trí, to nhỏ có đủ không ít hơn mười tên. Sau cùng đến cạnh ba nửa đêm âm binh mặt xanh mới trở về.

- Đại thiếu gia, gần đây có một ngọn núi bị mây mù che đậy. Tiểu nhân thử xông vào nhưng bị lạc đường, thật vất vả mới tìm được đường ra.

- Ngọn núi kia ở nơi nào?

Âm binh mặt xanh nói:

- Không xa lắm, cách nơi này vài dặm đường.

- Tốt, ngươi đi nơi khác tiếp tục tìm kiếm đi.

Lý Tu Viễn ghi lại vị trí của nơi này rồi nói.

Âm binh mặt xanh đáp một tiếng rồi rời đi. Rất nhanh đã đến khi hừng đông, tất cả âm binh đều trở về, núi Vọng Xuyên này gần như đã bị xóa tung ba tấc đất.

Nơi đáng chú ý nhất có lẽ là ngọn núi bị mây mù che khuất kia. Nếu có thần tiên thì rất có khả năng ẩn cư tại nơi đó sẽ khá cao

- Các ngươi giúp ta làm việc, đương nhiên Lý Tu Viễn ta sẽ không để các ngươi tay không mà về. Trước mắt trời đã gần sáng, cũng là lúc các ngươi chuẩn bị rời đi, nén hương này là ta thưởng cho các ngươi.

Nói xong, Lý Tu Viễn lấy một trong hai nén hương đang cầm trong tay đem đốt.

- Nén hương này để các quý sai cùng “ăn” đi.

Hai tên âm binh mặt xanh cùng mặt đen nhìn vào nén hương không chớp mắt, trong mắt hiện lên vẻ tham lam nồng đậm.

- Nén hương này để hai người các ngươi cùng “ăn”.

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua, nhận nhát nói, lại đem nén hương còn lại đốt lên. Sau khi đốt hương, những tên quý sai lập tức vây xung quanh nén hương từng ngum từng ngum mà “ăn”, chỉ thấy sau khi những quý sai này “ăn” hương khói thì thân thể khỏe mạnh, quý thân ngưng tụ, cái tên quý sai lúc trước bị đứt chân giờ cũng đã có chân mới. “Ăn” một nén hương này hiệu quả còn hơn mấy bàn rượu thịt. Mà sau khi hai tên âm binh cùng “ăn” một nén hương này, giáp da trên người liền biến thành giáp sắt, làm cho bọn hắn càng thêm uy vũ bất phàm.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Tìm kiếm

Sau khi quý sai trở về, sáng hôm nay Lý Tu Viễn mang theo Ngô Phi, Hàn Mãnh, Thiết Sơn cùng các hộ vệ tiến vào trong Vọng Xuyên. Đây là nơi rừng sâu núi thẳm, yêu ma ẩn hiện, dã thú khắp nơi, đâu đâu cũng có. Nếu người không có vài phần bản lĩnh tùy tiện đi vào, chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp, tự tìm đường chết.

Dù sao thì rừng rậm thời cổ đại cũng không giống thời hiện đại. Ở cổ đại, chỉ cần tùy tiện tìm một khu rừng nhỏ cũng có thể so với cái gọi là rừng rậm nguyên thủy mà quốc gia bảo tồn, đi vào thì dễ muốn ra thì... rất khó.

- Đại thiếu gia, người thường đều nói không thể tin lời ma quỷ. Mấy tên quý sai tới qua sẽ không gạt chúng ta chứ? Chỗ thâm sơn cùng cốc này thật sự có thần tiên sao?

Lý Tu Viễn nói:

- Thâm sơn cùng cốc như thế này tất nhiên sẽ không có thần tiên, nhưng sẽ có yêu tinh đắc đạo hoặc là đạo nhân ẩn cư. Được rồi, đừng nói nhảm nhiều

như vậy, sắp đến nơi rồi.

Sau khi bọn người Lý Tu Viễn vào núi Vọng Xuyên, đi một đường thẳng tiến thì mây canh giờ trôi qua bọn họ đã đến dưới chân núi.

Khi ngẩng đầu lên liền thấy mây mù lượn lờ bốn phía, không thể nhìn rõ được. Mây mù thật dày đặc, gió bình thường không thể nào thổi tan. Nếu liều lĩnh đi vào chỉ sợ sẽ lạc đường ngay lập tức.

- Chính là ở đây.

Ánh mắt Lý Tu Viễn ngưng tụ, hẳn cảm thấy đây là một nơi bất phàm.

- Đại thiếu gia, trong núi nhiều chướng khí. Nơi này mây mù lượn lờ, chỉ sợ đều do chướng khí ngưng tụ thành. Nếu đường đột đi vào e là có nguy hiểm.

Ngô Phi nói.

- Có phải chướng khí hay không thì thử mới biết được.

Lý Tu Viễn cời chiếc đai ngọc, giải khai khí tức của thất khiếu linh lung tâm ra. Lúc này mây mù bốn phía giống như bị một cổ thanh phong vô hình thổi tan, cảnh vật lập tức được hiển lộ ra trước mặt bọn họ.

- Xem ra không phải chướng khí mà có người dùng đạo pháp che giấu ngọn núi này.

Nói xong Lý Tu Viễn nhanh chân đi về phía trước, trong lòng hẳn cũng có chút chờ mong. Vì loại tình huống này xuất hiện thì chỉ có một nguyên nhân, đó là thật có đạo nhân ẩn cư trong ngọn núi này. Có lẽ đó chính là vị thần tiên mà tiền đại phụ đã nói đến.

Đám người Thiết Sơn đều ngẩng người nhìn một mảng này, bọn họ không hiểu vì sao đang yên đang lành một tầng mây mù dày đặc như vậy đột nhiên lại tan ra. Nhưng nhìn thấy Lý Tu Viễn không một chút sợ hãi đi phía trước, dù bọn họ sợ cũng phải theo sát phía sau.

Những nơi Lý Tu Viễn đi qua mây mù dày đặc liền tự động tan ra. Một lúc sau, đoàn người đã thấy một bậc thang ở phía trước. Dọc theo bậc thang uốn lượn, đi lên phía trên chính là đỉnh núi phía sau những tầng mây mù dày đặc như ẩn như hiện. Nhìn như một chiếc thang trời khiến mọi người không nhận được muốn đi đến cuối bậc thang có phải sẽ là thiên cung chăng.

- Lần này ta đến đây là để cầu tiên được, cần phải có thành ý. Vì vậy các người cứ lưu lại đây, để ta một mình lên núi.

Lý Tu Viễn thấy vậy liền khẳng định có cao nhân ẩn cư nơi này.

- Đại thiếu gia, nơi này núi non hiểm trở, tiểu nhân thấy hay ngại mang theo hộ vệ đi cùng đi.

Thiết Sơn nói.

- Không cần khuyên, ta tự có chủ trương. Đưa ta một cây đao để phòng thân là được.

Lý Tu Viễn nói.

Bình khí của hắn quá nặng nên không tiện mang theo. Thiết Sơn tháo xuống yêu đao bên hông đưa tới. Lý Tu Viễn nắm lấy yêu đao rồi nhẹ nhàng bước dọc theo bậc thang, một đường leo nhanh. Bọn người Thiết Sơn đều nghe theo phân phó chờ ở dưới chân núi, không leo lên cùng hắn. Bậc thang nhiều vô số nhưng Lý Tu Viễn là người tập võ, chút sức này vẫn phải có. Một lúc sau, hắn đã đi đến giữa sườn núi.

Vừa ngẩng đầu, Lý Tu Viễn đã thấy một gian nhà tranh ở giữa sườn núi. Trước gian nhà tranh có một lão tiều phu khoảng năm, sáu mươi tuổi, đang dùng một cây rìu cũ kĩ đang bổ củi. Bên cạnh đặt một cái lò đốt bằng đồng, lò hỏa bên trong đang thiếu đốt hồng rực. Sau khi bổ xong củi, lão nhân ném củi vào trong lò đồng thiếu đốt rồi lại tiếp tục bổ củi.

- Lão nhân gia, người đang làm gì vậy?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Ta đang luyện chế tiên đan, ăn vào có thể trường sinh bất lão, phi thăng thành tiên. Tiểu hỏa tử, sao người có thể lên ngọn tiên sơn này, nơi đây không phải là nơi mà phàm nhân có thể tới.

Lão tiều phu nói.

- Người không phải cũng là phàm nhân sao? Vậy tại sao người lại ở chỗ này.

Lý Tu Viễn vừa nhìn thoáng qua lão nhân, hắn còn tưởng rằng lão là thần tiên. Nhưng mà lão lại là một phàm nhân. Hẳn thật sự không nhìn ra, lão tiều phu này có chỗ nào thần kì.

Lão tiều phu nói.

- Ta đúng là một phàm nhân, trước kia khi bằng tuổi ngươi ta đạt được tiên duyên trên núi này. Chỉ cần ta luyện thành một lô tiên đan này, ta liền có thể thành tiên nhân. Rồi xa phiền não nơi thế tục, sống một cuộc sống tự do tự tại của thần tiên.

- Ngươi luyện lô đan này bao lâu rồi.

Lý Tu Viễn lại hỏi.

- Ừm... nếu cần thận tính toán, không nhiều lắm vừa vặn ba mươi năm, luyện thêm ba mươi năm nữa là xong rồi.

Lão tiều phu nói.

- Ngươi có từng nghĩ tới, có lẽ khi ngươi vẫn chưa luyện thành tiên đan thì cũng đã chết già rồi. Không công luyện một viên tiên đan tốn mấy chục năm, đến lúc thành ngươi lại không thể dùng.

Lý Tu Viễn nói.

Lão tiều phu lập tức giận dữ nói:

- Thôi lắm, đây là tiên nhân dạy ta luyện, chính vì khảo nghiệm thành ý thành tiên của ta. Ngươi không được hung hăng càn quấy, một tên tục nhân như ngươi không nên nán lại nơi này. Mau mau rời khỏi, nếu không tiên nhân sẽ tức giận, ngươi sẽ rất xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tiên nhân

- Nơi này thật có tiên nhân? Vậy là tốt rồi, ta đến là vì xin thuốc, lão nhân gia người có thể chỉ đường ta đến nơi tiên nhân ở không.

Lý Tu Viễn cũng không tức giận mà chấp tay nói.

- Thái độ này của ngươi đâu phải thái độ của người cầu thuốc. Ngươi lên núi sẽ chọc giận tiên nhân. Ta không thể nói cho ngươi biết tiên nhân ở nơi nào.

Lão tiều phu nói.

Lý Tu Viễn kinh ngạc nói:

- Ra là tiên nhân ở trên núi, đa tạ.

Nói xong Lý Tu Viễn cũng không chậm trễ, hần cung kính chấp tay một cái liền hướng đỉnh núi đi đến.

Lão tiều phu vừa tức vừa giận nhưng không có cách nào bắt Lý Tu Viễn lại, đành phải hừ một cái:

- Ngươi không có thành ý, khẳng định không cầu được tiên dược.

Nói xong lại tiếp tục bỏ củi luyện dược.

Lý Tu Viễn không để ý tới lời của lão, hần vẫn tiếp tục đi theo bậc thang lên núi. Sau một lúc lâu, cuối cùng Lý Tu Viễn cũng đi lên tới đỉnh núi.

Đỉnh núi này cũng không lớn, ngược lại rất đơn sơ, chỉ có một gian nhà trúc một cái đình nghỉ mát cùng một cây tùng già.

Chung quanh mây mù mờ ảo, hào quang lấp lóe. Bên trong mây mù có một cái tiên cung như ẩn như hiện, nhìn qua thật bất phàm, nơi nơi thần dị. Quả nhiên đúng là một nơi thần tiên dùng để ẩn cư, không hề có chút khí tức phàm tục nào.

Ánh mắt Lý Tu Viễn nhìn quanh, sau cùng rơi vào một góc tùng già phía dưới vách núi. Bên cạnh gốc tùng già có một lão nhân tóc bạc trắng đáng người nhỏ nhắn đang ngồi, lão mặc một bộ áo vải, đang cúi đầu nhìn bàn cờ trước mắt, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì.

- Thần tiên?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Ha ha, trên đời nào có thần tiên, kia căn bản chỉ là lời đồn bậy thôi, thần tiên chân chính kia đang ở trong thiên cung, nơi cửu thiên. Lão hủ chẳng qua chỉ là một tên tán tu ẩn cư nơi sơn dã thôi.

Lão nhân tóc trắng nghe thanh âm của hắc liên cười ha ha một tiếng nói.

- Vậy là yêu quái.

- Thần tiên và yêu quái có gì khác nhau sao?

Lão nhân tóc trắng mở miệng nói:

- Ngươi là một kẻ phạm nhân lại có thể lên đến đỉnh núi này, xem ra cũng là có chỗ bất phàm, không biết ngươi đến quấy rầy lão hủ đánh cờ là có chuyện gì.

Lý Tu Viễn đi tới chấp tay nói:

- Tại hạ là Lý Tu Viễn ở huyện Quách Bắc. Gia phụ bị đạo thuật gây thương tích, lâm trọng bệnh. Không biết lão nhân gia có thể trị liệu hay không?

- Chỉ là vết thương nhỏ không đáng kể. Lão hủ tiện tay luyện chế một viên đan dược thì có thể trị khỏi.

Lão giả tóc trắng nhìn Lý Tu Viễn một chút, đôi mắt của lão không phải màu đen giống thường nhân mà là màu hoàng kim.

- Xin lão nhân gia người ban thuốc.

Lý Tu Viễn chấp tay nói.

Lão giả tóc trắng nhìn trước mắt bàn cờ trước mắt nói:

- Lão hủ cùng ngươi vốn không quen cũng chẳng biết. Vì sao vô duyên vô cớ phải luyện thuốc cho ngươi, phải biết tiên đan khó luyện. Lại nói, nếu phạm nhân nào tới xin thuốc lão hủ đều cho, vậy lão hủ còn luyện đan làm gì, tu tiên làm gì.

- Lão nhân gia người nói có lý nhưng tại hạ cũng sẽ không ép buộc. Nếu lão nhân gia chịu ban thuốc, tại hạ nguyện ý đáp ứng bất kỳ điều kiện gì của người.

Lý Tu Viễn nói.

- Phạm nhân như ngươi cũng thật thú vị. Những người khác xin thuốc là quỳ xuống cầu khẩn, ngươi lại điều kiện để trao đổi.

Lão nhân tóc trắng thả quân cờ trong tay xuống cười nói.

- Nếu ta quỳ xuống cầu khẩn, lão nhân gia người sẽ ban thuốc sao? Nếu thật như vậy, ta nguyện ý quỳ xuống xin thuốc.

Lý Tu Viễn nghiêm túc nói.

Lão nhân tóc trắng cười nói:

- Ngươi đúng là người thông minh. Không sai, cho dù ngươi quỳ xuống cầu thuốc lão hủ cũng sẽ không dễ dàng đem thuốc cho ngươi. Thời điểm ngươi lên núi có thấy lão tiều phu kia không? Lúc trước hắn đã đến đây xin thuốc, quỳ một lần ba ngày ba đêm lão hủ mới cho hắn một cơ hội, để hắn đi luyện một lò tiên đan, lò tiên đan kia cần luyện một giáp, bây giờ hắn đã luyện được ba mươi năm.

- Tại hạ không thể đợi được ba mươi năm, chỉ có thể đợi được ba ngày.

Lý Tu Viễn nói:

- Cho nên xin lão nhân gia giúp đỡ chút, chỉ cần phụ thân ta có thể khỏi bệnh. Tại hạ nhất định sẽ báo đáp lão nhân gia người.

- Không, không, không, nếu ngươi lấy thuốc đi rồi không quay trở lại thì làm sao báo đáp ta.

Lão nhân tóc trắng lắc đầu cười nói.

- Ta có thể thề với trời.

Lý Tu Viễn nói.

Lão nhân tóc trắng nói ra:

- Thế đạo loạn lạc đầy giết chóc này lòng người thối nát. Người có thể thề chỗ nào cũng có. Khi bọn hắn còn sống sẽ không bị trừng phạt nhưng sau khi chết sẽ bị trừng phạt. Đến lúc đó lão hủ cũng không thể tìm được hồn phách của ngươi, làm sao tính món nợ này.

- Lão nhân ngươi nói xem làm sao mới bằng lòng ban thuốc.

Lý Tu Viễn nói.

Lão nhân tóc trắng cười cười:

- Lúc trước ngươi nói nếu lấy được thuốc sẽ đáp ứng bất kỳ điều kiện gì đúng không?

- Đúng, không sai.

Lý Tu Viễn gật đầu nói.

- Vậy thì tốt, điều kiện của lão hủ cũng đơn giản thôi. Luyện tiên đan tốn kém rất nhiều. Trong bảy ngày ngươi phải chuẩn bị vạn lượng bạc, đồng thời đưa đến dưới chân núi để đổi lấy tiên đan.

- Không cần bảy ngày, chỉ cần một ngày liền đủ.

Lý Tu Viễn chấp tay một cái rồi lập tức xoay người xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Đánh cò 1

Sau khi Lý Tu Viễn xuống núi, hắn trực tiếp phân phó bọn Ngô Phi về sơn trại lấy một vạn lượng bạc đem tới. Cũng may trước đó nói giả làm thật, Lý Tu Viễn mang theo mười vạn lượng bạc tới núi Vọng Xuyên để chuộc người. Trên đường lưu lại một vạn lượng bạc ở thôn Đại Hồ cho thôn dân cải thiện sinh hoạt, bây giờ còn thừa lại chín vạn lượng.

- Thần tiên cũng cần tiền?

Sau khi nghe được phân phó, Ngô Phi không khỏi tròn to hai mắt.

Lý Tu Viễn nói:

- Mặc kệ hắn có cần tiền không. Chỉ cần biết một vạn lượng bạc có thể đổi lấy một viên đan dược trị liệu cho phụ thân ta là được, đi nhanh về nhanh.

- Vâng.

Ngô Phi đáp một tiếng rồi dẫn theo mấy tên hán tử nhanh chóng rời đi. Ước chừng hai canh giờ sau, bọn hắn mới khiêng theo một cái rương bạc nặng nề tiến tới. Một vạn lượng bạc nặng hơn mấy trăm cân, không dễ vận chuyển như vậy.

- Giúp ta mang lên núi đi.

Lý Tu Viễn nói.

Bọn người đáp một tiếng liền khiêng cái rương nặng nề đi lên núi. Vừa đi vừa nghỉ, tốn thêm một canh giờ mới lên tới đỉnh núi.

- Lão nhân gia, ngươi muốn một vạn lượng bạc, ta đưa tới cho ngươi. Đan dược ngươi hứa cho ta đâu?

Lý Tu Viễn thi lễ một cái, nói.

Lão giả tóc trắng đang ngồi phía dưới góc tảng đá, vui vẻ đánh cò.

- Thì ra là thế, ngươi là con cháu nhà phú quý. Một vạn lượng bạc này không khó khăn gì với ngươi, là lão hủ nhìn lầm.

Lão giả cười cười:

- Nhưng mà lão hủ cũng không có nói sau khi ngươi hoàn thành điều kiện này lão hủ sẽ đem tiên đan tặng ngươi.

- Ngươi muốn nuốt lời?

Lý Tu Viễn có chút tức giận nói.

- Ha ha, ta tự nhiên sẽ không nuốt lời, người tu đạo chưa từng nói dối. Như vậy đi, trong nhà gỗ kia của ta còn thiếu một tấm thảm da thỏ. Nếu trong vòng ba ngày ngươi có thể săn hai mươi con thỏ rừng cho ta, ta sẽ suy nghĩ xem có nên đưa đan dược cho ngươi không.

Lão già nói.

Lý Tu Viễn nhìn xuống lửa giận trong lòng, chấp tay nói:

- Không cần ba ngày, cho ta một ngày là đủ.

Nói xong liền không chút do dự xoay người xuống núi.

Sau khi xuống núi, hắn liền hỏi:

- Trong sơn trại có nuôi có thú rừng không?

Ngô Phi sờ cái đầu trọc của mình nói:

- Trước kia khi vào núi săn thú có bắt được mấy con, để vào sơn cốc nuôi, hiện tại chắc cũng có mấy trăm con.

- Rất tốt, đi bắt hai mươi con tới cho ta.

Lý Tu Viễn nói.

- Đại thiếu gia, nan đề này lại là do lão thần tiên kia ra sao.

Thiết Sơn nói.

Lý Tu Viễn lắc đầu nói:

- Ta không biết, hơn nữa hắn không phải thần tiên mà là yêu quái đắc đạo. Đạo hạnh còn rất cao, nói hắn là thần tiên cũng không sai. Bất quá ta thấy hắn sẽ không dễ dàng cho ta thuốc như vậy. Mặc kệ hắn có dễ dàng đưa ra hay không, ta cũng phải thử một chút. Nhưng ta không có quá nhiều thời gian để dây dưa với một con yêu quái, nếu không được chỉ có thể tìm biện pháp khác.

Trong lòng của hắn sốt ruột, thế nhưng với tình hình trước mắt dù sốt ruột cũng vô dụng. Rất nhanh, Lý Tu Viễn đã lên núi lần nữa.

Lần này lên núi hắn mang theo hai mươi con thú rừng.

- Người trẻ tuổi, ta đã sớm nói ngươi biết tiên đan không dễ cầu như vậy. Nhưng ngươi cũng đừng nản chí, đây chính là thần tiên khảo nghiệm ngươi, khảo nghiệm thành ý của ngươi. Nếu như ngươi có thể thật tâm thật lòng hoàn thành khảo nghiệm của thần tiên, có lẽ còn có cơ hội đặt được ban thưởng a.

Thời điểm đi ngang qua sườn núi, lão tiều phu kia vừa cười vừa nói.

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua, không nói gì, tiếp tục lên núi.

- Ha ha, người trẻ tuổi chính là tính tình nóng nảy, đã sớm nói với ngươi, ngươi không có thành ý cầu tiên hỏi thuốc, sẽ không cảm được tiên đan.

Lão tiều phu nở nụ cười, tiếp tục bỏ củi, luyện đan.

Rất nhanh Lý Tu Viễn đi tới đỉnh núi mở miệng nói:

- Lão nhân gia, hai mươi con thú rừng ngươi cần ta đã đưa đến. Không biết như vậy lão nhân gia ngươi có hài lòng hay không? Gia phụ bệnh tình nguy kịch, thời gian không thể kéo dài quá lâu, xin lão nhân gia ban thuốc.

- Ngươi thật sự là một người rất có phúc phận, vàng bạc, thú rừng hai cái khảo nghiệm nay không có một chút khó khăn, xem ra là thiên ý muốn ta đem viên tiên đan này cho ngươi. Nhưng mà...

Lão già tóc trắng cười ha ha nói.

- Nhưng mà cái gì?

Lý Tu Viễn hỏi.

Lão già tóc trắng chỉ vào bàn cờ trước mắt nói:

- Nếu ngươi có thể thắng lão hủ một ván cờ, lão hủ liền không còn gì để nói, tiên đan này ngươi có thể lấy.

Đánh cờ sao?

Lúc này Lý Tu Viễn lắc đầu nói:

- Cờ nghệ ta không cao. Hơn nữa lòng có việc gấp, vô tâm đánh cờ. Xin lão nhân gia người đổi một cái yêu cầu khác đi.

Bạn đang đọc truyện *Liều Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Đánh cờ 2

- Ngươi là người thông minh, không đánh sao biết không thắng được? Lão hủ một người ở chỗ này đánh cờ đã có mấy thập niên nhưng một mực không có người luận bàn. Có lẽ sau khi đánh ngươi liền phát hiện, thắng lão hủ cũng không có khó đến vậy.

Lão già tóc trắng cười nói.

Lý Tu Viễn đi tới rồi ngồi ở trước bàn cờ, chân thành nói:

- Nếu ta vẫn một mực không thắng được lão nhân gia. Ngươi chẳng phải sẽ vĩnh viễn không cho ta tiên đàn sao?

- Không nhất định vậy, có lẽ khi tâm tình tốt lão hủ liền đem tiên đàn cho ngươi.

Lão già tóc bạc nói.

Lý Tu Viễn nghe vậy đành phải đè nén cấp bách cùng bất mãn trong lòng, ngồi xuống đánh cờ với lão ta.

Thân là người đọc sách, với vài chục năm sinh hoạt ở thế giới này tuy không tinh thông cảm kỳ thư hoạ nhưng mỗi thứ hiểu một chút cũng không có gì lạ. Cờ vậy, hắn cũng có thể chơi một chút. Chỉ là không tinh thông mà thôi, dù sao phần lớn thời gian Lý Tu Viễn đều dùng để tập võ.

Nhưng mà đánh cờ quan trọng nhất chính là tâm cảnh. Bây giờ trong lòng Lý Tu Viễn lo lắng cho bệnh tình của phụ thân, tâm phiền ý loạn, sao có thể bình tĩnh mà đánh cờ. Một lát sau, lão già tóc trắng đánh hạ một con cờ rồi cười ha ha nói:

- Ngươi thua, lại đánh thêm một ván.

Lý Tu Viễn không có gì để nói, đành phải tiếp tục bởi lão già này đánh cờ.

Lại qua nửa canh giờ, tất nhiên hắn hoàn toàn không phải đối thủ của lão già, lại thua thêm một ván.

Lão già tóc trắng vui vẻ nói:

- Kỳ nghệ của ngươi có chút tệ, cần học tập nhiều hơn một chút.

Lý Tu Viễn im lặng như cũ, vẫn bồi tiếp lão già đánh cờ.

Đánh liên tiếp mười ván, mỗi một ván đều là Lý Tu Viễn thua.

Ngoài lý do nôn nóng và buồn phiền ra, còn vì hắn là một phạm nhân, kỳ nghệ chỉ coi như nhập môn. Sao có thể thắng được một người đã nghiên cứu kỳ nghệ mấy chục năm. Khi thắng một ván lão già liền cao hứng thêm một phần, vui cười ha ha.

- Nếu lão nhân gia người tâm tình tốt, có thể đưa đàn được cho tại hạ trước. Sau khi tại hạ cứu chữa cho phụ thân xong, sẽ quay lại chỗ này cùng lão nhân gia ngài đánh cờ một tháng.

Lý Tu Viễn nhìn thấy lão nhân gia tâm tình vui vẻ liền mở miệng nói.

Lão già tóc trắng lắc đầu cười nói:

- Chưa được, chưa được. Ngươi chưa thể thắng ta một ván, ngươi thắng lão hủ, lão hủ mới có thể đem tiên đàn cho ngươi.

- Trước đó lão nhân gia không phải đã nói nếu tâm tình tốt sẽ đưa cho ta hay sao?

- Ha ha, lão hủ chỉ nói là có khả năng này, chứ cũng không có chắc chắn. Người trẻ tuổi, đừng nóng nảy như vậy. Tiên đàn cũng không dễ cầu như vậy. Đến, đến, đến, chúng ta tiếp tục đánh cờ.

Lão già tóc trắng cười nói.

Lý Tu Viễn thấy thế, trong lòng cực kỳ tức giận, không nhịn được muốn rút yêu đao chém lão già này thành hai khúc, lão già này thật sự muốn chơi mình

đi. Nhưng mà, khi hấn nghĩ đến phụ thân của mình nên vẫn phải nhịn xuống. Một ván cờ nữa bắt đầu.

Lý Tu Viễn nhịn xuống lửa giận trong lòng thở nhẹ ra một hơi, trấn định lại tâm tình.

- Thế nhưng, hấn lão nhân ngài phải biết ta có thể đọi nhưng phụ thân ta không thể đọi, ông ấy cần đan dược cứu mạng.

Lý Tu Viễn nghiêm túc nói.

Lão già tóc trắng liền nói:

- Mệnh người phạm là do thiên định. Nếu như phụ thân ngươi chưa tận số, tự nhiên ngươi có thể lấy được tiên đan từ tay lão hủ. Nếu đã tận số, đó chính là thiên ý, lão hủ cũng bất lực, mặc kệ là người hay thần tiên cũng không thể nghịch thiên mà đi.

- Răng rắc ~!

Lý Tu Viễn nghe nói vậy, cách tay vì dùng sức quá độ mà trực tiếp bóp nát một quân cờ.

Hay cho câu mệnh đã tận.

- Lão nhân gia, ngươi muốn khảo nghiệm kiên nhẫn cùng thành ý của tại hạ cũng hi vọng lão nhân gia ngài có chút chừng mực. Không thể lấy tính mệnh của gia phụ ra đùa như vậy, trước đó ta đã hoàn thành hai yêu cầu của ngươi. Một vạn lượng bạc, nói đùa liền đưa, hai mươi tám da thỏ không đến nửa ngày ta liền đưa đến. Ngươi muốn ta đánh cờ cùng ngươi, ta đã bồi ngươi hơn một ngày.

- Trước sau, ta cũng đã ở đây hết bốn năm ngày, hi vọng lão nhân gia ngươi cho ta một cái công đạo.

Hấn nhìn chăm chăm lão già tóc trắng nói.

- Người trẻ tuổi, nói chuyện cần khách khí một chút, thái độ ngươi như vậy. Đan dược này không cần cầu nữa, xuống núi đi.

Lão già tóc trắng vuốt râu cười nói, tay chỉ vào con đường xuống núi.

Hiển nhiên là bất mãn với thái độ của Lý Tu Viễn, có ý muốn đuổi người.

Lý Tu Viễn vẫn ngồi ở trên ghế đá không nhúc nhích nhìn chăm chăm lão già này hồi lâu. Lăn nữa cảm lấy một quân cờ đặt xuống.

- Ta quan sát lão nhân gia ngươi hồi lâu. Một mực vẫn suy nghĩ lão nhân ngươi đắc đạo gì. Là cao nhân tu luyện có thành tựu mà đắc đạo hay son tinh đã quải thành tinh đã lâu.

- A, ngươi còn có cái nhãn lực này? Ân, lão hủ thật cảm thấy hứng thú, nói một chút xem, lão hủ đắc đạo gì.

Lão già tóc trắng tùy ý đánh cờ nhưng mỗi quân cờ đều ẩn giấu huyền cơ, kỳ nghệ rất tinh túy.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Là gì?

Lý Tu Viễn không vì lão già tóc trắng làm khó liền rời khỏi. Lăn nữa nhịn xuống lửa giận cùng cấp bách trong lòng mà tiếp tục ngồi xuống đánh cờ.

Tuy nói người làm đại sự trong lòng phải bình tĩnh. Nhưng con người đều có thất tình lục dục, thật có việc cấp bách cầu khẩn ai có thể không vội, ai có thể không giận.

Lý Tu Viễn vừa đánh cờ, vừa nhìn chăm chăm lão già tóc trắng nói:

- Lão nhân gia, gây khó khăn cho ta đủ đường. Chỉ một điểm này liền có thể nhìn ra lão nhân ngươi tuyệt không phải người tu đạo.

- Vì sao?

Lão Già tóc trắng vuốt râu cười nói.

- Bởi vì trên đời này không có cao nhân đắc đạo nào sẽ thật sự cố ý làm khó dễ ta. Còn nguyên nhân thì, người biết tự nhiên biết, người không biết nói cũng vô dụng.

Lý Tu Viễn lại đặt xuống một quân cờ mở miệng nói.

Làm khó dễ hấn nhân quả quá lớn, không có đạo nhân nào dám tùy tiện làm. Cho nên ổn thỏa nhất chính là cách mình càng xa càng tốt, tốt nhất là không gặp mình nhưng lão già này hiển nhiên không phải loại trước.

- Lời này của ngươi thật là có chút huyền diệu a. Bất quá người trẻ tuổi, mặc dù ngươi là người phú quý, mệnh cách cực quý, nhưng chung quy cũng là một phàm nhân. Huống hồ lão hủ cũng không phải đang làm khó dễ ngươi, chỉ là đang khảo nghiệm thành ý của ngươi. Nếu ngươi không nguyện ý tiếp nhận khảo nghiệm của lão hủ có thể tự động xuống núi. Lão hủ tuyệt không làm khó, mặt khác đa tạ và bạc ngươi ngươi có thể lấy về.

Lão già tóc trắng nói.

- Lão nhân gia nói đùa, đồ đã đưa tới là của lão nhân ngài, ta sẽ không lấy đi.

Lý Tu Viễn đáp:

- Chúng ta tiếp tục đề tài vừa rồi đi. Trước đó ta đã nói lão nhân ngài không phải người tu luyện đắc đạo, như vậy thì chỉ có thể là loại sau, lão nhân ngài là yêu tinh đắc đạo.

Lão nhân tóc trắng lộ ra mấy phần dị sắc, bất động thanh sắc cười cười.

- Vạn vật đều có linh, đều có thể thành tiên thành thần. Người trẻ tuổi, điểm ấy ngươi cũng không biết sao.

- Lão nhân gia nói rất đúng. Chỉ là ta vẫn một mực hiểu kì, tuy lão nhân gia là yêu quái đắc đạo nhưng một mực không hiện ra bản thể, không phải hồ thần, cũng chẳng phải yêu thân.

Lý Tu Viễn nói.

Lão nhân tóc trắng vuốt râu bất động, nghe hấn nói tiếp.

- Không biết lão nhân gia có nghe qua một cái truyền thuyết.

Lý Tu Viễn nói

- Ở truyền thuyết gì, nói cho lão hủ nghe một chút.

Lão già tóc trắng cười nói.

Lý Tu Viễn tự mình đặt xuống một quân cờ rồi nói:

- Có một loại dược liệu tên là Hà Thủ Ô. Truyền thuyết nói Hà Thủ Ô sống hơn ba trăm năm liền có thể thành tinh, ăn vào có thể tóc trắng thành đen, từ già thành trẻ, sống năm trăm năm liền có thể hoá nhân hình, tựa như đồng tử nhân gian. Hà Thủ Ô có thể đi lại trong núi rừng, mắt thường chẳng phân biệt được. Đạo thuật cũng khó mà phân biệt, nếu Hà Thủ Ô sống hơn ngàn năm... liền có thể phi thăng thành tiên.

- Nhưng, còn có một truyền thuyết. Nghe nói nếu người ăn vào Hà Thủ Ô ngàn năm cũng có thể phi thăng thành tiên, đã sử ghi chép một trong bát tiên Trương Quả Lão chính là ăn Hà Thủ Ô ngàn năm mà phi thăng thành tiên.

- Không biết, lão nhân ngài có từng nghe qua truyền thuyết này chưa?

Lão già tóc trắng sớm đã rất kinh ngạc, quân cờ trong tay bất tri bất giác rơi xuống bàn.

- Lão nhân gia, ngươi thua, không nhiều không ít, vừa vắn một quân cờ.

Lý Tu Viễn chợt đặt xuống một quân cờ. Ván cờ kết thúc, tỉ mỉ kiểm tra, hấn vừa vắn thắng một quân cờ.

- Ngươi, ngươi làm sao lại biết... biết thân phận của lão hủ.

Lão già tóc trắng khiếp sợ nhìn hấn, thanh âm có chút run rẩy, tâm thần dao động, vô tâm đánh cờ. Nhanh chóng bị Lý Tu Viễn nắm bắt thời cơ, may mắn thắng một ván.

- Ta làm sao biết không trọng yếu, trọng yếu là lão nhân ngài thua. Lão nhân gia ngài có phải nên thực hiện lời hứa giúp phụ thân ta trị bệnh không?

Lý Tu Viễn ngẩng đầu lên nhìn vào hấn nói.

Lão già tóc trắng thần sắc khẽ biến chợt cười ha ha một tiếng. Lão đặt quân cờ đang cầm trong tay xuống:

- Ngươi rõ ràng là làm loạn, tâm địa không thuần. Nào có thành ý đến cầu tiên dược. Tiên đan này lão hủ sẽ không cho ngươi. Đi đi, coi như chưa từng tới nơi này.

- Nói thế nào thì... người vẫn không muốn cho ta tiên đan?

Lý Tu Viễn lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

- Tiên đan của lão hủ sẽ không đưa cho người tâm địa bất lương.

Lão già tóc trắng híp mắt, vuốt râu mỉm cười, lộ ra thần sắc không thèm để tâm.

Lửa giận trong lòng Lý Tu Viễn rít cuộc áp chế không nổi, bàn tay giờ lên nặng nề bay đến.

- Còn muốn đánh người?

Lão già tóc trắng cười cười lắc đầu, chỉ tay một cái muốn đem Lý Tu Viễn định thân ở một chỗ.

Nhưng mà sau một khắc, bàn tay mạnh mẽ kia lại nặng nề đáp lên trên mặt của hắn.

- Ba ~!

Một tiếng tát giòn tan vang lên trên núi.

Lão già tóc trắng bị tát một cái lão đảo suýt nữa đổ nhào trên mặt đất, sau đó vẻ mặt khó thể tin Lý Tu Viễn.

Sao... Sao có thể như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Hiện nguyên hình

Pháp lực của ta sao lại không linh nghiệm, còn bị phạm nhân tát một cái.

Lý Tu Viễn đứng lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn:

- Người trị hoãn đủ điều, làm khó dễ ta, ngay cả một viên đan dược để chữa bệnh cũng không lấy ra được. Thật muốn hại phụ thân của ta bệnh chết sao? Lúc trước người nói hai chữ ý trời, ý trời để người thắng, như vậy nói rõ phụ thân ta không cứu được. Bệnh chết cũng là do tận số, ta không nói gì. Nhưng hiện tại ta thắng, có phải rõ là phụ thân ta vẫn chưa tận số mà là số của người đã tận.

- Ba cái yêu cầu của người ta đã hoàn thành tất cả, không. Hắn là bốn cái yêu cầu, đan dược người phải đưa ra nhưng mà cũng không sao. Người không đưa, ta tự mình lấy.

Nói xong rút ra yêu đao, sau đó là một đao chém xuống.

Lão già kinh hãi, cảm thấy pháp thuật mất linh đành phải vội vàng xoay người một cái tránh đi một đao kia.

Thế nhưng khi không có pháp lực hắn còn không bằng cả một người bình thường, một đao này liền ở trên người hắn xé mở một lỗ lớn. Không có máu tươi phun ra như trong tưởng tượng mà là một dòng chất lỏng óng ánh bắn tung tóe ra. Ngay lập tức, bốn phía tràn đầy một hương thơm kỳ lạ.

Lý Tu Viễn chỉ ngửi mấy hơi liền thấy cảm giác mệt mỏi vì không ngủ trong ba bốn ngày hoàn toàn biến mất. Toàn thân toàn thân trên dưới đều nhẹ nhàng khoan khoái, trong cơ thể như có một nguồn lực không cách nào dùng hết.

- Tốt... Tốt... Tốt một cái tiên đan. Có người làm tiên đan, phụ thân của ta không cần lo nữa. Nói không chừng sau khi ăn còn có thể phi thăng thành tiên.

- Chờ... chờ một chút. Vị tiểu huynh đệ này, chuyện gì cũng từ từ nói, từ từ nói.

Lão già tóc trắng kinh hãi thất sắc lui lại nói.

Lý Tu Viễn sao có thể để hắn đi, nhanh chân vọt tới, lập tức một cước đem hắn đá ngã lăn ra đất, giẫm dưới chân.

- Hiện tại dễ nói chuyện rồi? Trước đó vì cái gì lại làm khó ta, ta thành tâm thành ý đến cầu đan dược, cho một viên đan dược đối với người rất khó sao?

- Ta không làm khó người, cũng không có gì khó xử nữa. Đan dược lão hủ cho người, lão hủ cho người. Lão hủ còn chưa tu luyện được ngàn năm, ăn lão hủ cũng không thể phi thăng thành tiên, kia là đã sử loạn truyền, không thể coi là thật.

Lão già vội vàng nói.

Lý Tu Viễn nói:

- Cho dù không thể phi thăng nhưng ít ra có thể kéo dài tuổi thọ, cường thân kiện thể. Trị bệnh cứu người càng là chuyện không đáng kể.

Nói xong, Lý Tu Viễn trực tiếp buột lão già thật chắc, sau đó liền nhấc một cánh tay lên. Lão già ra sức giãy dụa, trong lúc hai tay đang vung vẩy, năm ngón tay tự động tản ra, vừa nhìn lại, kia không phải ngón tay, mà là năm sợi rễ kết lại một chỗ, thành hình tay người mà thôi.

Phía dưới áo bào rộng thùng thình kia không hề có hai chân mà là hai thân cây thuốc. Hoa văn rõ ràng, da vàng nhạt, tản ra một mùi thuốc thơm thoang thoảng. Trong khoảng khắc, lão già tóc trắng đã lộ ra nguyên hình, là một cây Hà Thủ Ô tinh lớn bằng đứa trẻ sáu bảy tuổi bình thường.

- Ngươi không thể... không thể ăn ta, lão hủ là yêu tinh có phúc đức, được trời xanh che chở. Tiếp qua mấy chục năm lão hủ liền có thể phi thăng, ta cũng đã từng nói chuyện với chính thần trên trời. Nếu ngươi ăn ta nhất định sẽ bị trời phạt, lúc đó sẽ liên lụy đến gia tộc, ngươi sẽ đoạn tử tuyệt tôn.

Lão già tóc trắng kinh hãi quát to.

- Tốt, ngươi cứ thử đi cáo trạng xem ta có bị trời phạt hay không.

Lý Tu Viễn nắm lấy hắc kéo xuống chân núi:

- Yêu tinh các ngươi không phải có thể nguyên thần xuất khiếu sao? Ta sẽ không giết nguyên thần của ngươi, chỉ giữ lại thân thể của ngươi là được.

- Tên tặc nhân nhà người không biết dùng thủ đoạn vô sỉ gì phong ấn pháp lực của lão phu. Đợi sau khi lão phu thoát khốn sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Lão già tóc trắng phẫn nộ quát.

Lý Tu Viễn nói:

- Lão nhân gia, tuổi đã cao tính tình đừng nóng nảy, phải bảo trì bình tĩnh. Lão nhân gia là yêu tinh có phúc đức sâu nặng. Nếu lão nhân gia không ngại có thể đoán xem thiên ý có muốn ngươi chết không. Nếu là không, lão nhân gia ngươi tự sẽ thoát khốn, ngày sau thành tiên thành thần không có gì khó. Nếu lão nhân gia không thể thoát khốn, vậy đã nói rõ lão nhân gia khí số đã tận, là ý trời muốn diệt ngươi. Cái này ta cũng bất lực, thần tiên không thể nghịch thiên mà đi, phạm nhân tự nhiên cũng không thể nghịch thiên mà đi, có đúng không?

Hắn đem toàn bộ những lời Hà Thủ Ô tinh nói lúc trước trả lại hết tất cả.

- Đúng, cái rắm.

Hà Thủ Ô tinh quát to.

- Ngươi cũng biết tức giận, ngươi cũng biết mắng chửi người? Cái này cũng đúng, vừa rồi tâm tình của ta cũng như thế. Nhưng vì tính mệnh phụ thân nên ta nhịn. Mà ngươi vì tính mệnh của mình lại không nhịn được mắng người. Xem ra đạo hạnh của ngươi đúng là chưa đủ, một kiếp này đánh bị a.

Lý Tu Viễn cười lạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Thả lão hủ ra

Lý Tu Viễn xách theo Hà thủ ô tinh đi thẳng xuống chân núi. Trên đường đi Hà thủ ô tinh mắng chửi và vung vẩy như thế nào hắn cũng chẳng quan tâm.

Con Hà thủ ô tinh này có gần ngàn năm đạo hạnh, là yêu tinh sắp đắc đạo. Hắn cũng sẽ không vì vài ba câu của nó mà dao động tâm tình, tránh việc không cẩn thận lộ ra sơ hở sẽ để nó chạy mất. Bảo được này đã nằm trong tay còn để nó chạy mất thì sẽ không cách nào bắt lại được.

Thời điểm đi ngang qua sườn núi. Lão tiều phu đang bỏ củi luyện đan nhìn thấy Lý Tu Viễn lại xuống núi, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn một chút, cười nói:

- Có phải là thần tiên lại ra khảo nghiệm cho ngươi không? Người trẻ tuổi, nghe một lời khuyên của ta về nhà a. Ngươi cầu tiên đan lại không có thành ý thần tiên sẽ không thể nào ban tiên đan cho ngươi. Nhìn ta xem, ở nơi này luyện một viên kim đan ba mươi năm, thêm ba mươi năm nữa là thành, đến lúc đó ta có thể phi thăng thành tiên.

Nghe nói như thế, Lý Tu Viễn đi ngang qua nói một câu:

- Thần tiên hữu danh vô thực. Nơi đây căn bản là không có cái gì tiên đan, dù có hắc cũng sẽ không cho ngươi. Lão tiều phu, xem ngươi ở đây luyện đan đã ba mươi năm, ta hảo tâm nhắc nhở ngươi một câu, đừng bị tên giả danh thần tiên kia lừa gạt. Tiên đan mà dễ luyện như vậy trên đời đã sớm có thần tiên đi đầy đất rồi.

- Nói nhảm, ngươi nói chuyện không kiêng dè. Trong lòng không có thành ý cầu đan, còn nói thần tiên là lừa đảo. Người giống như ngươi cả một đời về sau cũng đừng mong gặp được tiên duyên. Cút, cút ngay, đừng quấy rầy ta luyện tiên đan. Ta cũng sẽ không nhắc nhở ngươi nữa.

Lão tiều phu giận dữ, hướng về phía Lý Tu Viễn nói.

Lý Tu Viễn lắc đầu, không nhiều lời trực tiếp xuống núi rồi đi. Trên đường, hắn nhìn vào Hà thủ ô tinh đang nắm trong tay nói:

- Ngươi có lừa lão tiều phu kia không? Hắn luyện đan sáu mươi năm thật có thể thành tiên đan?

Hà thủ ô tinh quát:

- Lão hủ sẽ không nói cho tặc nhân ngươi, tự mình đoán đi.

Lý Tu Viễn nhìn chăm chăm vào cây thuốc béo tốt trong tay nói:

- Ngươi không nói, chờ một lúc ta sẽ chặt thân của ngươi ra cho phụ thân ta ăn.

Hà thủ ô tinh bị dọa run lên một cái:

- Đừng, đừng chặt. Không được chặt, không được chặt. Ta nói, ta nói được không. Lão tiều phu kia hắn là bị lão hủ lừa, hắn sẽ không luyện được tiên đan. Trong luồng kia không có tiên được tiên thảo gì, trong đó chỉ có một khối đá cuội.

Hà thủ ô tinh gấp gáp giải thích:

- Việc này tuyệt không liên quan gì đến lão hủ. Là hắn một mực quỳ xuống trước mặt lão hủ xin thuốc, lão hủ mà không cho hắn sẽ quỳ ở nơi đó đến chết. Ta làm sao có thể để hắn quỳ đến chết ở đó chứ. Như vậy sẽ giảm phúc đức của ta, cũng sẽ làm ảnh hưởng con đường thành tiên của lão hủ. Cho nên ta nghĩ ra một cái biện pháp là để hắn tự mình luyện đan.

- Tâm của ngươi thật độc ác. Vì không để ảnh hưởng đến con đường đắc đạo của mình mà lấy một viên đá cuội làm tiên đan lừa người khác luyện hết ba mươi năm.

Lý Tu Viễn nghiêng răng nói.

- Lão hủ cũng không cố ý lừa hắn, ta chỉ muốn để hắn biết khó mà lui. Từ bỏ ý định cầu tiên được, làm sao biết hắn thật sự ở nơi đó luyện đan hết ba mươi năm.

Hà thủ ô tinh tiếp tục phân bua:

- Hắn ở đó luyện đan càng lâu, nhân quả mà lão hủ gánh cũng càng lớn. Ngươi bảo ta phải làm sao bây giờ? Lão hủ đương nhiên không thể nói sự thật cho hắn. Vì hắn, ta cũng đã rất hao tâm a. Chẳng những hàng năm phải cho hắn một ngụm tinh khí để điều dưỡng thân thể. Còn phải làm cho hắn sống đến ngày lão hủ thành tiên nữa.

Lý Tu Viễn lạnh lùng nhìn chăm chăm hắn nói:

- Ngươi nghĩ thật tốt. Đợi sau khi mình phi thăng thành tiên, ngươi thì đắc đạo, lưu lại một lão tiều phu luyện đan đến chết ở nơi khu rừng này. Tâm địa ngươi ác độc như vậy sao có thể đắc đạo mà thành tiên.

Hà thủ ô tinh vùng vẫy nói:

- Lão hủ làm sao quản được nhiều chuyện như vậy. Ta tu luyện bên trong rừng sâu núi thẳm gần ngàn năm cũng không thể vì sinh tử của một phạm nhân mà bỏ đi cơ hội thành tiên a.

- Ngươi nói cũng có đạo lý, nhưng ngươi đã đi lầm đường. Nếu không muốn gánh cái nhân quả này thì lúc trước ngươi nên đuổi hắn đi chứ không phải là lừa hắn lưu lại luyện đan. Rõ ràng là tâm ngươi không thuần, muốn trêu chọc người khác. Cũng như mấy ngày trước ngươi trêu chọc ta vậy, kêu ta chạy lên chạy xuống. Kết quả là một cây thuốc ngươi cũng không muốn lấy ra để cứu phụ thân ta.

- Cũng là vì tâm tư muốn trêu chọc người khác của ngươi nên ngươi mới gặp kiếp nạn này. Nếu ngươi không trêu chọc người khác thì nào có chuyện như vậy.

Hà thủ ô tinh quát to:

- Tên tặc nhân ngươi không biết dùng thủ đoạn cổ quái gì phong ấn pháp lực lão hủ, bằng không lão hủ chắc gì đã rơi vào tay ngươi?

- Ta không có phong ấn pháp lực của người, là pháp lực của người không linh nghiệm mà thôi.

Lý Tu Viễn nhân nhát nói:

- Điều này nói rõ bảo được ngàn năm nhà người cùng ta có duyên, vì vậy người mới rơi vào tay của ta.

- Lão hủ cùng người có duyên cái rắm.

Hà thủ ô tỉnh lại mắng.

- Người cứ tiếp tục mắng đi. Kiếp nạn của người rất nhanh sẽ đến.

Lý Tu Viễn không thèm để ý đến, tiếp tục dọc theo sơn đạo xuống núi. Rất nhanh, hắn đã xuống tới chân núi. Lúc này Hàn Mãnh, Thiết Sơn cùng bọn năm hộ về dựng một cái lều vải ở dưới chân núi mà đợi. Nhìn thấy Lý Tu Viễn đi từ trên núi xuống, bọn họ liền trực tiếp đi ra nghênh đón.

- Là đại thiếu gia, đại thiếu gia xuống núi.

- Đại thiếu gia cuối cùng cũng xuống núi, ta còn tưởng đại thiếu gia sẽ ở trên núi mười ngày nửa tháng đấy.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Ăn một chút

- A, đại thiếu gia người ở trên núi bắt được con thú rừng gì vậy, không có lông cũng chẳng có da. Ôi, lại còn giầy dũa, xem ra vẫn còn sống, rất tươi mới nha. Cái này phải cột thật chắc, đừng để thú rừng này chạy thoát. Lúc trước tiêu nhân ở trong rừng bắt được một con lợn rừng. Vốn cho rằng nó đã chết. Kết quả là nó giả chết, cái bụng lợn một cái liên chạy đi, làm hại chúng ta đều phải nhịn ăn một bữa.

(Ta mà có hạ nhân nói nhiều như này kiểu nào ta cũng đuổi.)

Hà thủ ô tỉnh quát:

- Thú rừng CM nhà người. Lão hủ là thần tiên, thần tiên đó. Các người những tên phàm phu tục tử này mù rồi đúng không. Nhanh, ai đến mò trói, cứu ta rồi đi. Đợi khi lão hủ phi thăng thành tiên sẽ cho các người ngàn vàng vạn bạc, trăm toà nhà lớn, mười vị mỹ nữ...

- Im miệng.

Lý Tu Viễn vung tay tắt hắn một cái.

Bọn người Hàn Mãnh, Thiết Sơn thấy cái đồ chơi này cái đồ chơi này còn có thể nói chuyện lập tức kinh hãi:

- Yêu, yêu quái đại thiếu gia. Đây là một con yêu quái a.

Lý Tu Viễn ước lượng Hà Thủ Ô trong tay một chút nói:

- Không phải yêu quái, nó là Hà Thủ Ô tỉnh. Trước đó chúng ta ở trên núi nhìn thấy lão nhân gia tóc bạc trắng kia chính là gia hỏa này. Các người nhìn Hà thủ ô tỉnh này đã sống gần ngàn năm, đủ to mập, nặng khoảng mấy chục cân. Chờ một chút xách trở về làm thịt nấu canh, tin tưởng bệnh của phụ thân ta liền lập tức khỏi hẳn.

- Đúng không, lão nhân gia.

Vừa nói vừa nhìn Hà thủ ô tỉnh một chút.

Hà thủ ô tỉnh run rẩy chỉ vào Lý Tu Viễn nói:

- Người, người là một ác nhân. Còn muốn đem lão hủ đi nấu canh. Người là đang, là đang phun phỉ của trời. Một ngụm được khí của ta là có thể trị dứt bệnh cho phụ thân người, người lại đem ta đi nấu canh. Là lãng phí, lãng phí, lãng phí người biết không?

- Vậy thì hong khô cắt miếng, giữ lại về sau chậm rãi dùng.

Hà thủ ô tỉnh nghe vậy, trực tiếp bị dọa đến ngất đi.

Hàn Mãnh, Thiết Sơn cùng mấy hộ vệ hiếu kì vây quanh.

- Ông trời của ta! Đại thiếu gia, đây quả thật là Hà Thủ Ô ngàn năm a. Trước kia đã nghe người ta nói đến nghe người ta nói trong núi có Hà Thu Ô tinh, Nhân Sâm tinh biết chạy, muốn bắt phải dùng dây thừng trói chặt. Bằng không sẽ bắt không được. Không nghĩ tới là thật a. Thiết Sơn, ngươi xem, cái sợi rễ này đang nhút nhích đây.

Hàn Mãnh lấy tay giật giật sợi rễ, chỉ nghe Hà thủ ô tinh kêu lên một tiếng đau đớn lại thấy Hàn Mãnh có chút xấu hổ vuốt đầu nói:

- Ai nha, đại thiếu gia, vừa rồi tiểu nhân dùng sức quá lớn không cẩn thận kéo đứt sợi rễ của Hà thủ ô tinh này rồi. Ngài xem, cái này làm sao xử lý.

Vừa nói, vừa cầm một cái rễ màu vàng có chút lủng túng đưa lên.

- Kéo đứt thì kéo đứt. Đây là bảo dược. Các người thủ tại chỗ này cũng thật vất vả. Mỗi người cắt một sợi ăn đi, có thể cường thân kiện thể a.

Lý Tu Viễn không ngại nói.

- Đại thiếu gia, thật, thật sự có thể ăn sao.

Hàn Mãnh sợi rễ cây trong tay, thần sắc cổ quái nói.

Hà thủ ô tinh vội vàng nói:

- Không thể ăn, thật không thể ăn. Sợi rễ của lão hủ có độc, các người ăn vào sẽ bị độc chết ngay lập tức. Nhanh, nhanh trả lại cho lão hủ.

- Lão nhân gia đừng hẹp hòi như vậy chứ. Vết chày ra nước cũng giống như rán sành ra mỡ vậy, chỉ ăn có mấy cây sợi rễ mà thôi, cũng không phải là cầm dao chặt người a.

Lý Tu Viễn nói:

- Yên tâm đi, đây là bảo dược ngàn năm, có thể ăn.

- Cái gì, tên ác nhân ngươi thật muốn cầm dao chặt lão hủ?

Hà thủ ô tinh kinh hãi nói.

Hàn Mãnh ngửi ngửi sợi rễ, hần cảm thấy một cổ hương thơm kỳ dị xông vào mũi khiến người ta không nhịn được cảm thấy mê say. Hần do dự một chút rồi đem sợi rễ bỏ vào miệng, nhai nhai mấy cái, sau đó liền nuốt vào trong bụng.

- Hàn Mãnh, thế nào? Tiên thảo linh dược trong truyền thuyết này ăn có ngon hay không?

Thiết Sơn ở bên cạnh mở to hai mắt vội vàng hỏi.

- Rất thơm nhưng vị không ngon. Giống củ cải khô vậy, cũng không có gì đặc biệt lắm.

Hàn Mãnh nói.

Thiết Sơn:

- Ngươi đi chết đi, đây là Hà thủ ô tinh ngàn năm đại thiếu gia bắt được. Là bảo bối mà bao nhiêu người muốn có nhưng không có được. Để ngươi ăn lại biến thành củ cải khô. Đại thiếu gia, không ngại hay là cho tiểu nhân ném thử một chút, tiểu nhân cũng muốn ném thử.

- Một người một cái, ai thấy cũng có phần.

Lý Tu Viễn lại cắt mấy sợi rễ cây cho hộ vệ này ăn. Bọn hắn canh giữ ở trong rừng sâu núi thẳm này chờ đợi mình vài ngày, cũng phải bồi bổ một chút. Hơn nữa đây đều là mấy hộ vệ bên cạnh mà mình tính nhiệm nhất, Ngày bình thường đều bán mạng vì mình, có đồ tốt thì vẫn phải cho một chút.

Hà thủ ô tinh bị cắt mấy cái sợi rễ, tức giận đến muốn cùng Lý Tu Viễn liều mạng:

- Tặc nhân nhà ngươi, có gan thả lão hủ ra, lão hủ muốn cùng ngươi đơn đấu, đơn đấu giống như một võ tướng, là một đánh một, không cho phép bất cứ ai phạm quy.

- Đại thiếu gia, nhân sâm tinh này thật lớn lối, còn muốn tìm đại thiếu gia ngươi đơn đấu, cần tiểu nhân một đao chặt hần thành tám khúc hay không, tiểu nhân còn từng chặt qua Nhân Sâm Tinh trong truyền thuyết đâu.

Hàn Mãnh nhếch miệng cười nói.

- Ngươi ăn thuốc đến phát ngốc rồi đúng không? Lão hủ là Hà Thủ Ô tinh, không phải Nhân Sâm Tinh.

Hà thủ ô lại mắng.

Thiết Sơn vội vàng nói:

- Đùng đại thiếu gia đùng chặt nó, tiểu nhân sợ chết rồi sẽ không tui, mang về rồi hãy giết đi.

- Nói có lý.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu:

- Hà thủ ô tình này rất giao hoạt, nếu thả hấn ra, nháy mắt một cái hấn sẽ chạy mất, đúng rồi, Ngô Phi đâu?

- Ngô Phi đã trở về son trại rồi, có người báo tin bên lão gia xảy ra chuyện nhưng mà đến bây giờ vẫn chưa có thêm tin tức gì.

Thiết Sơn nói.

- Đi, chúng ta nhanh trở về, bệnh tình của phụ thân ta chỉ sợ lại có biến hóa.

Lý Tu Viễn vội nói.

Đoàn người đáp một tiếng rồi lập tức lên đường trở về son trại.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Bệnh tình trở nặng

Rất nhanh, đoàn người đã về tới son trại.

Vừa thấy bọn người Lý Tu Viễn trở về. Ngô Phi trong son trại liền mang theo mấy người ra nghênh đón.

- Đại thiếu gia, cuối cùng người cũng trở về.

Ngô Phi nhẹ nhàng thở ra một, muốn nói nhưng lại không dám.

Lý Tu Viễn nói:

- Ngô Phi, có chuyện gì cứ nói, không được giấu diếm ta.

- Là như thế này. Đại thiếu gia, lão gia thấy đại thiếu gia vào núi rất nhiều ngày còn chưa trở về nên trong lòng có chút nhớ người, lại thêm đêm qua bị cảm phong hàn. Bây giờ sốt cao không giảm, hơn nữa... Thương thế tựa hồ có chút chuyển biến xấu.

Ngô Phi nói.

- Hiện tại tình huống của phụ thân ta như thế nào?

Lý Tu Viễn cả kinh nói.

Ngô Phi nói:

- Việc này chỉ có Tiền đại phu biết, ngài cứ hỏi Tiền đại phu.

Tiền đại phu bên cạnh lúc này đang mở to hai mắt nhìn Hà thủ ô trong tay Lý Tu Viễn.

- Ông trời của ta, đại thiếu gia, người từ đầu đảo được một nhánh Hà thủ ô lớn như vậy a. Đây cũng nặng khoản mấy chục cân. Thật đúng là hiếm thấy. Hà thủ ô này nếu làm thuốc hiệu quả nhất định rất phi phàm.

Nói xong, đại phu như gặp vật yêu thích trong lòng vui mừng, không nhịn được sờ sờ lên cây Hà thủ ô to béo này.

- Hảo được, hảo được a.

Sợ rề của Hà thủ ô tình khẽ động, đẩy tay Tiền đại phu ra quát:

- Tên phạm nhân kia, lấy cánh tay đỡ bả của ngươi ra. Lão hủ là thần tiên, ngươi lại dám sờ lão hủ, nhất định sẽ bị thượng thiên trừng phạt.

- A ~ ~!

Tiền đại phu giật nảy mình, chỉ vào Hà thủ ô tình run rẩy nói:

- Nó, nó biết nói chuyện, đây là.....đây là yêu quái a.

Nói xong, chịu không được kích thích lớn như vậy liền trực tiếp hôn mê đi.

- Ngươi mới là yêu quái. Lão hủ là người sắp đắc đạo thành thần tiên.

Hà thủ ô tình nói.

Đám người Ngô Phi khiếp sợ nhìn chăm chăm cây Hà thủ ô kia. Trước đó chỉ cho rằng Hà thủ ô này là thảo dược do Lý Tu Viễn đào được trong núi. Nào biết được đây là một con yêu quái, còn là loại biết nói chuyện.

Lý Tu Viễn nhìn Tiền đại phu đã hôn mê, mặt tối sầm lại.

Đại phu đã bị dọa đến ngất. Bệnh tình của phụ thân chỉ sợ là không thể hỏi được cái gì hay mình trực tiếp đi tìm phụ thân xem sao.

- Chiều cổ Tiền đại phu một chút.

Phân phó một tiếng, Lý Tu Viễn liền xách theo Hà thủ ô tình nhanh chóng hướng về phòng phụ thân hắn đi đến.

- Vừa rồi các ngươi có nghe thấy, Hà thủ ô kia vừa mở miệng nói chuyện đúng không?

Ngô Phi sờ cái đầu trọc của mình, bộ dáng giống như vừa gặp quỷ.

- Nghe thấy, thật sự có thể nói chuyện. Còn có tay chân nữa, đại thiếu gia bắt được yêu quái này ở đâu a.

Hắn từ bên cạnh chưa tỉnh hôn mê.

Đây đều là cường đạo dám giết người phóng hỏa. Bây giờ lại bị một cây Hà thủ ô không có gì uy hiếp dọa đến sợ xanh cả mặt. Không biết nên nói bọn hắn nhất gan hay nói bọn hắn thiếu kiến thức mới đúng. Rất nhanh, Lý Tu Viễn đã đi đến phòng của phụ thân hắn. Lúc này sắc mặt của Lý Đại Phú đã biến thành màu đen, khí tức suy yếu nằm ở trên giường, thỉnh thoảng nhũn nhũn lên vài tiếng thống khổ. Hiển nhiên, ông đang bị thương thể hành hạ.

- Phụ thân.

Lý Tu Viễn kinh hãi, vội vàng tới bên cạnh giường.

Lý Đại Phú lúc này đã thần trí đã mơ hồ. Ngay cả Lý Tu Viễn đã đi đến kế bên cũng không phát hiện. Chỉ là trong miệng vẫn thầm lẩm bẩm, cũng không biết là nói cái gì.

- Tình huống của hắn đã nguy kịch rồi, ta không thể cứu.

Hà thủ ô tình nói.

Lý Tu Viễn lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Hà thủ ô tình rồi nhấc hắn lên khỏi mặt đất, liền rút yêu đạo ra muốn chén xuống:

- Thuốc bình thường có lẽ không cứu được nhưng bảo được ngàn năm như ngươi thì không giống. Giết ngươi đem ép thành nước, ta không tin phụ thân ta sẽ không cứu được.

- Chờ, chờ một chút, lão hủ còn chưa nói xong. Đừng xúc động, đừng có xúc động. Mau buông đao xuống, đao này rất sắc a.

Hà thủ ô tình kinh hãi nói, sau đó nhanh chóng nói thêm:

- Lão hủ nói không thể cứu là đại phu phạm nhân của các ngươi không có cách nào cứu chữa. Nhưng lão hủ có biện pháp, lão hủ thật có biện pháp, ngươi tuyệt đối đừng xúc động mà giết lão hủ. Nếu không phụ thân ngươi có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn gì thì ngươi cũng đừng hối tiếc. Hơn nữa giết lão hủ ép lấy nước, lấy thể chất phụ thân ngươi bây giờ cũng không thể nào chịu nổi. Uống xong một ngụm nước thuốc đừng nói là thành tiên, làm không cẩn thận có thể sẽ bạo thể mà chết.

- Ngươi nói chuyện mười câu không có một câu là thật, nói thân thể phụ thân ta không thể chịu nổi? Vậy để ta thử một chút xem sao.

Lý Tu Viễn dùng đao chém rồi lại dùng, dường như đang nghĩ xem nên chặt vào chỗ nào sẽ tốt hơn.

- Đừng, đừng, lần này lão hủ thật sự không lừa ngươi. Để lão hủ phụ thân trị liệu. Vậy có được không? Nếu ta trị liệu không tốt, ngươi hãy một đao chém ta cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Mặc người chém giết

Nhìn thanh yêu đao kia đã sắp rơi xuống, Hà thủ ô tình liền bị dọa đến mức sắp khóc.

- Được, ta cho ngươi thời gian nửa nén hương. Nếu qua nửa nén hương ngươi trị liệu không xong, ta sẽ giết ngươi, đem đi nấu thuốc cho phụ thân ta uống.

Lý Tu Viễn nói.

Hà thủ ô tình thở phào một hơi nhẹ nhõm:

- Nửa nén hương đã đủ rồi nhưng mà ngươi phải thả lão hủ ra trước

- Pháp ~~!

Lý Tu Viễn chém một đao lên trên bàn gỗ bên cạnh, trực tiếp chặt xuống một góc của bàn gỗ.

- Được rồi, được rồi không cần mở trời cũng được.

Hà thủ ô tình nhanh chóng sửa lại lời nói:

- Chỉ cần ngươi đem lão hủ tới bên cạnh phụ thân ngươi là được, để lão hủ cho phụ thân ngươi một ngụm tinh khí, hẳn liền có thể khỏi hẳn.

- Ta tin ngươi một lần.

Lý Tu Viễn xách theo Hà thủ ô tình tới bên cạnh giường của phụ thân hắn.

Lúc này trên gương mặt già của Hà thủ ô tình lộ ra vài phần buồn bực, rất không tình nguyện thối cho Lý Đại Phú một ngụm tinh khí.

- Phù ~~!

Một ngụm bạch khí từ trong miệng hắn phun ra, mang theo một mùi thuốc nồng nặc. Lý Tu Viễn vừa ngửi được cũng cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, tinh thần phấn chấn, bệnh khí trong phòng đều bị thổi tan, chỉ còn lại hương thơm khắp phòng. Hắn trông thấy một ngụm bạch khí trong miệng Hà thủ ô bay ra liền theo mũi, miệng, và lỗ tai, rất nhanh liền chui vào trong thân thể phụ thân hắn.

- Được rồi, phụ thân ngươi đã không sao rồi.

Hà thủ ô tình nói.

Quả nhiên Lý Tu Viễn màu đen trên mặt phụ thân hắn nhanh chóng biến mất, khôi phục sắc mặt bình thường. Hô hấp suy yếu cũng bắt đầu tốt hơn một chút, không đứt quãng như trước nữa.

- Không được, phụ thân ta còn chưa tỉnh, lại nhỏ thêm một ngụm nữa.

Hắn trông thấy mặc dù sắc mặt của phụ thân không còn đen nữa, nhưng vẫn như củ rất yếu ớt, chưa tỉnh lại.

- Được rồi, phụ thân ngươi đã khoẻ rồi, không cần thêm đâu.

Hà thủ ô tình nói.

Lý Tu Viễn không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào sợi rế to béo liếm môi một cái.

Hà thủ ô tình kinh hãi nói:

- Nhỏ, nhỏ, ta lại nhỏ thêm một ngụm tinh khí cho phụ thân ngươi điều trị thân thể.

Nói xong, sắc mặt nhăn nhó rất không cam lòng mà nhỏ ra thêm một ngụm tinh khí. Ngụm tinh khí này con nồng đậm hơn lúc trước rất nhiều, trực tiếp bay vào trong miệng của Lý Đại Phú. Sau khi ngụm tinh khí này bay vào miệng Lý Đại Phú sắc mặt đang tái nhợt của hắn lập tức trở nên hồng nhuận. Thần sắc thoáng cái tốt lên, chẳng những khôi phục thương thế, tinh thần so với trước kia còn tốt hơn, trẻ ra rất nhiều.

- Tốt, tốt, một gốc bảo được thật tốt, còn có thể phản lão hoàn đồng.

Lý Tu Viễn nhếch miệng cười, hài lòng vỗ vỗ đầu Hà thủ ô tình.

Hà thủ ô tình ngẩng đầu nhìn Lý Tu Viễn có chút sợ hãi nói:

- Ngươi, ngươi muốn làm gì? Lão hủ đã thổ hai ngụm tinh khí, giúp phụ thân ngươi trị lành thương thế rồi. Ngươi không được, không được ăn ta a.

- Ta từng nói là muốn ăn ngươi sao?

Lý Tu Viễn nói.

- Mặc dù ngươi không nói nhưng khẳng định trong lòng ngươi đang nghĩ như vậy.

Hà thủ ô tình nói.

Lý Tu Viễn cười nói:

- Lão nhân gia, là ngươi nghĩ nhiều, đang êm đẹp ta làm sao lại muốn ăn ngươi đây. Ta còn chưa được mười sáu tuổi, ăn ngươi vào cho dù có phản lão hoàn đồng cũng không có gì hay.

Hắn vừa sờ cái đầu bóng loáng của Hà thủ ô tình vừa nói.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Hà thủ ô tình nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lý Tu Viễn lại nói:

- Nhưng mà phụ thân ta tuổi đã già, ăn ngươi vào có thể phản lão hoàn đồng, như vậy mới đáng giá.

- A~~! Tên tặc nhân trời đánh nhà ngươi, lão hủ sớm biết tặc tâm của ngươi không mất, lão hủ liều mạng với ngươi.

Hà thủ ô tình lại quát to, nó muốn tìm Lý Tu Viễn liều mạng.

Nhưng mà bây giờ nó đang bị dây thừng buộc chặt, chỉ có thể điên cuồng giãy giụa, giống như một lão tằm già.

(Là bảo cha này giống con sâu mà nói thẳng thì không nể mặt nhau quá nên để vậy.)

Lúc này trong đầu Lý Tu Viễn đang nghĩ làm sao có thể giữ lại cây Hà thủ ô này đây, dù sao đây cũng là bảo được ngàn năm, cầu cũng không có, nếu mình đã bắt được nó thì sao có thể thả ra cơ chứ.

- Giết rồi nấu canh? Cho phụ thân ta bồi bổ thân thể?

- Hay là, hong khô cắt miếng, giữ lại về sau pha trà... A, hay là lưu lại cho sư phụ ta, để hắn luyện một lô đan dược.

Nghĩ tới đây, con mắt Lý Tu Viễn không khỏi sáng lên.

Hà thủ ô tình tựa như đã nhìn thấu tâm tư của Lý Tu Viễn. Hiện tại khóc không ra nước mắt, nếu sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước cứ cho hắn một chút thuốc, ỏi đuổi đi. Thì giờ sao có thể thành cả trên thớt của một tên phạm nhân, mặc cho người ta chém giết chứ.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Lão hủ là ân nhân của các ngươi

Hai ngụm tinh khí của Hà Thủ Ô tình thổ vào trong miệng Lý Đại Phú. Dược hiệu của bảo được ngàn năm này thật là phi thường cường đại. Chỉ sau một thời gian ngắn, Lý Đại Phú thoát cái liền tù trong tình trạng hấp hối khôi phục bình thường, tỉnh lại từ trong hôn mê.

- Phụ thân, người tỉnh rồi, cảm giác thế nào, có nơi nào không thoải mái không?

Lý Tu Viễn nói.

Lý Đại Phú xoa xoa đầu mình nói:

- Nhi tử à, vi phụ đã ngủ bao lâu rồi. Sao cái gì ta cũng không nhớ nổi.

- Phụ thân người chỉ hôn mê hai ba ngày thôi, cũng không quá lâu. Giờ người vừa khỏi bệnh, có một số việc không thể nhớ rõ là chuyện bình thường. Thân thể người không có gì đáng ngại chứ?

Lý Tu Viễn nói.

Lúc này Lý Đại Phú mới nhớ rõ mình phát bệnh ngất đi. Ông cứ tưởng rằng lần này ngủ đi rồi sẽ phải gặp Diêm Vương, không nghĩ tới mình còn có thể tỉnh lại. Lúc này, ông đột nhiên bật ngồi dậy.

- Vi phụ nhớ sau khi người đến thăm vi phụ xong liền rời khỏi sơn trại. Nghe Ngô Phi nói người thay ta đi tìm thần tiên để xin thuốc. Không tệ, vẫn là con ta có hiếu. Hiện tại sau khi vi phụ tỉnh lại cảm giác toàn thân trên dưới tràn đầy lực lượng dùng không hết, thoải mái không nói nên lời, vết thương... A, đã khỏi hẳn toàn bộ, không đau nhức chút nào.

Ông cảm giác thân thể mình một chút. Tới lúc sờ mông lại phát hiện vết thương kia đã không còn, chỉ có da thịt đã khép lại. Lập tức, Lý Đại Phú từ trên giường đi xuống, bước đi vài bước lại giật mình phát hiện. Thân thể của mình còn tốt hơn so với trước kia, nào có đáng về bệnh nặng vừa khỏi. Tựa như là một nam tử trung niên vô cùng cường tráng.

- Nếu phụ thân không có chuyện gì vậy ta cũng yên tâm.

Lý Tu Viễn nhẹ nhàng thở ra một hơi. Xem ra Hà Thủ Ô tình không dám động tay động chân, thật sự thật sự dụng tâm mà chữa trị cho phụ thân hắn.

- Hai ngón tình khí của lão hủ có thể cho xương trắng sinh ra cơ nhục, chỉ một chút thương thế này tính là gì.

Hà Thủ Ô tình đang bị trói ở một bên dương dương đắc ý nói.

- Ai, là ai vừa nói chuyện?

Lý Đại Phú kinh hãi nói. Ông hướng về phía phát ra âm thanh, nhìn thấy bên cạnh giường có một thứ nhỏ như đứa trẻ nhưng có khuôn mặt già nua bị trói thật chặt, nằm trên mặt đất.

- Đây, đây là thứ gì, sao lại biết nói chuyện?

Rất nhanh Lý Đại Phú đã phát hiện thứ này căn bản không phải là một đứa trẻ, mà là thứ có rất nhiều râu, giống như rễ cây hình người vậy.

- Người mới là thứ gì. Lão hủ là thần tiên trong Vọng Xuyên sơn. Là thần tiên bị nhi tử của người bắt tới đây trị bệnh cho người. Bây giờ bệnh của người đã hết còn không mau mở trói cho lão hủ. Bằng không các người lấy oán báo ân nhất định sẽ bị trời phạt.

Lý Đại Phú kinh hãi nói:

- Nhi tử, lão thần tiên này nói thật sao?

Lý Tu Viễn đá hắc một cước nói:

- Phụ thân đừng bị hắn lừa, đây là một con Hà Thủ Ô tình ngàn năm sắp đắc đạo, ở trong núi già làm thần tiên. Hải nhi vất vả lắm mới bắt được, vốn định một đao giết chết, nấu thuốc chữa bệnh cho người nhưng may mà là Hà Thủ Ô tình thành thật chữa bệnh cho phụ thân.

- Hóa ra là như vậy. Nếu là yêu tinh trong núi, hơn nữa còn cứu vi phụ một mạng, vậy con đừng giết nó.

Lý đại phú suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Chuyện giết ân nhân cứu mạng này Lý gia chúng ta không làm được.

- Đúng, đúng, đúng. Lý lão gia nói rất đúng. Lão hủ là ân nhân cứu mạng của người, người nhất định không được giết lão hủ.

Hà Thủ Ô tình vừa gãy dựa vừa lớn tiếng nói.

- Im miệng.

Lý Tu Viễn liếc nhìn hắn một cái, sau đó nói:

- Phụ thân người có điều không biết. Lúc trước cái con Hà Thủ Ô tình này đã gây khó khăn đủ đường cho ta. Chút nữa đã bỏ qua thời gian chữa trị cho phụ thân. Nếu không phải hải nhi dùng sức mạnh thì Hà Thủ Ô tình sẽ không thành thật chữa bệnh cho phụ thân như vậy. Nói xong, hắn đem sự tình lúc trước nói đại khái cho phụ thân một lần.

Sau khi Lý Đại Phú nghe xong lập tức nổi trận lôi đình nói:

- Lý gia ta cũng là nhà hành thiện tích đức, con ta đến chỗ người xin thuốc, người không cho thì cũng thôi. Vì sao còn muốn làm khó đủ điều, nếu không phải con ta nhìn thấu quỷ kế của người. Cái mạng này của ta chẳng phải sẽ bị người hại chết sao?

Hà Thủ Ô tỉnh lập tức giải thích:

- Lời này Lý lão gia nói thật không đúng. Lão hủ dù có chút sai lầm nhưng cuối cùng ta vẫn cứu mạng Lý lão gia. Cái ân cứu mạng này chính là sự thật, Lý gia các người nếu đã là nhà hành thiện tích đức vậy càng không thể lấy oán báo ân.

- Cái này.... Cái này cũng đúng.

Nộ khí của Lý đại phú đã tiêu tan hơn nửa.

Lý Tu Viễn nói:

- Phụ thân, người nói xem xem nên xử lý cái con Hà Thủ Ô tỉnh này như thế nào? Giết hay thả?

- Nhi tử, ý của con thế nào?

Lý Tu Viễn nói:

- Con nghe theo người.

Lý đại phú vuốt vuốt bộ râu ngắn của mình. Cặp mắt đảo quanh, đột nhiên nói:

- Dù sao lão nhân gia cũng đã cứu tính mệnh vi phụ. Lý gia ta nhất định không thể lấy oán báo ân với lão nhân gia này. Nhưng nếu lão nhân gia người có thể ban thêm linh đan thần dược thì không còn gì tốt hơn.

Nghe nói như thế, Lý Tu Viễn lập tức hiểu rõ ý của phụ thân mình. Giết thì không nhưng thả cũng không thể dễ dàng như vậy, phải để nó nôn ra một ít thứ tốt.

- Người nghe rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Chặt chỗ nào?

Lý Tu Viễn nhếch miệng cười một tiếng:

- Phụ thân của ta rất lương thiện, tội của người hôm nay không đáng chết nhưng mà người phải lấy một ít thứ tốt để đền bù cho ta.

- Người, người muốn làm cái gì? Trên người lão hủ ngay cả một cây tiên dược cũng không có, lấy đâu ra thứ tốt mà đền bù cho người.

Hà Thủ Ô nghe thấy mình sẽ không bị giết, đầu tiên là thở nhẹ ra một hơi, nhưng khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Lý Tu Viễn nó mới kinh hãi nói.

- Ai nói trên người của người không có một lấy cây tiên dược, cơ thể của người không phải tiên dược tốt nhất sao?

Lý Tu Viễn xách Hà Thủ Ô tỉnh để lên trên bàn gỗ, đột nhiên rút yêu đao bên hông ra:

- Để ta chặt xuống một khối thân thể của người. Thương thế của phụ thân ta vừa khỏi còn cần thuốc tốt để bồi bổ thân thể. Lão nhân gia người đã hào phóng như vậy thì dứt khoát để lại thêm chút bảo dược cho ta. Nếu sau này trong nhà có người bị bệnh cũng có thuốc để dùng a.

Nói xong, Lý Tu Viễn múa cương đao trong tay một chút, nhắm chuẩn vào một khúc thân Hà Thủ Ô to lớn.

Hà Thủ Ô tỉnh kêu to:

- Đừng, đừng, không được chặt ở đó. Kia là chân của lão hủ, chặt xong lão hủ sẽ chết. Sao tên tặc nhân nhà cứ nhắm vào chân lão hủ thế.

- Ai bảo người chân to làm gì, chặt chỗ này người không đồng ý thì để ta chặt chỗ kia vậy.

Cương đao trong tay Lý Tu Viễn chuyển đi, nhắm vào một nơi khác trên thân thể Hà Thủ Ô tỉnh, chuẩn bị chặt xuống.

- Không, chỗ này cũng không được. Đây là tay của lão hủ, nếu nguoi chặt đi sau này ta sẽ không có tay. Nguoi không thể làm như vậy. Về sau lão hủ thành thần tiên sẽ không có tay, không có tay vậy chẳng phải là thành trò cười sao.

Hà Thủ Ô tỉnh lại la to.

Lý Tu Viễn nói:

- Lão nhân gia nguoi thật quá là này thật đúng là keo kiệt. Chỗ này không thể chặt, chỗ kia không được chặt. Đã như vậy thì để ta chặt chỗ này chắc sẽ không có vấn đề nữa đi.

Nói xong, hắn lại chuyển cương đao lên một chỗ khác trên thân thể của Hà Thủ Ô tỉnh.

Hà Thủ Ô tỉnh kinh hãi nói:

- Tên tặc nhân trời đánh. Nguoi chặt nơi đó còn ác hơn, nguoi chặt ở giữa thân lão hủ, còn không bằng một đao giết lão hủ đi.

- Nơi nào nguoi cũng không cho ta chặt. Vậy ta đành phải tự chọn một nơi, còn chỗ này không được chỗ kia không được. Ta có thể cho nguoi một đường sinh cơ đã rất nhân từ rồi. Nếu nguoi bắt nguoi không phải là ta, ta xem nguoi khác có tha cho cây Hà Thủ Ô tỉnh nhà nguoi hay không.

Lý Tu Viễn nói.

Hà Thủ Ô tỉnh khóc không ra nước mắt, nghĩ nghĩ một chút cảm thấy cũng có mấy phần đạo lý. Xem ra, hôm nay không lưu lại ít đồ thì không thể nào rời đi, mà hai mắt của tên tặc nhân này lại nhìn mình chăm chăm. Nếu mình tiếp tục dây dưa tiếp, e rằng thật sự hắn sẽ đem mình đi hong khô cắt miếng.

- Đứng, nguoi đừng hạ đao. Để lão hủ tự chặt, tự chặt, vậy được chứ.

Tim Hà Thủ Ô tỉnh rỉ máu gào khóc nói.

- A, nguoi thật sự có thể tự chặt mình một đao sao?

Lý Tu Viễn tò mò hỏi.

Hà Thủ Ô tỉnh không nói gì. Vẻ mặt như trắng sứ một đi không trở về. Sau đó thân thể run lên một cái, một sợi rể rơi xuống từ trên thân hắn.

- Nhiều đây, nhiều đây đủ rồi chứ?

Hắn nhìn Lý Tu Viễn, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lý Tu Viễn cảm sợi rể to hơn sợi tóc một chút lên nhìn một chút, thở dài một hơi, nhắc cương đao lên nói:

- Được rồi, vẫn là để ta chặt đi. Nguoi đúng thật là quá keo kiệt.

Nói xong cương đao trong tay hắn, hướng về phía tay của Hà Thủ Ô tỉnh, chuẩn bị hạ đao cắt nó.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Bảo vật ngàn năm

- Chậm, chậm đã. Lão hủ hiểu, lão hủ đã hiểu. Đừng chặt, không được chặt.

Hà Thủ Ô tỉnh lớn tiếng nói, thân thể vùng vẫy không ngừng, râu rể to nhỏ trên người đều rào rào rơi xuống. Trừ những sợi rể lẻ tẻ còn có những đoạn thân thuốc to bằng ngón tay, đoạn thân thuốc lớn nhất cũng to bằng cánh tay đứa bé. Xem ra nó vì muốn bảo vệ cánh tay của mình mà xuất ra tất cả tiền vốn. Chỉ một lát sau, ngoại trừ thân cây và tứ chi ra, còn lại toàn bộ mọi thứ trên người Hà Thủ Ô tỉnh đều tự tróc ra rơi xuống.

Lý Tu Viễn thấy vậy liền hí mắt cười nói:

- Những thứ dư thừa trên thân đều đã tróc ra rơi xuống, vậy rể thuốc ở giữa hai chân nguoi cũng cho ta luôn đi.

- Không được, không được, tuyệt đối không được.

Hà Thủ Ô tỉnh khép chặt hai chân lại kinh hãi nói:

- Ngươi cũng đừng có đánh chủ ý với lão hủ nữa. Những thứ lão hủ lấy được đều đã lấy ra cho ngươi. Đứng rồi, tảng đá lão hủ ngồi ở trên núi kia chính là bảo bối, là một khối bảo ngọc, ngươi cũng lấy luôn đi.

- Lý gia của ta vàng bạc vô số, không thiếu ngọc thạch, càng không thiếu bảo ngọc.

Hà Thủ Ô tỉnh nói:

- Ngọc thạch ở nhân gian làm sao có thể so với bảo ngọc kia của lão hủ. Khối bảo ngọc kia đã ở bên lão hủ gần ngàn năm, đã nhiễm được khí của lão hủ. Phàm nhân đeo vào có thể tránh được bách bệnh, là bảo vật chân chính.

- Ngươi nói thật?

Ánh mắt Lý Tu Viễn sáng lên.

- Đương nhiên là thật. Lão hủ tuyệt đối sẽ không lừa ngươi. Những thứ cuối cùng lão hủ có đều đã đưa cho ngươi. Ngươi không thể động đao với lão hủ a.

Hà Thủ Ô tỉnh nói.

Lý Tu Viễn cười nói:

- Lão nhân gia nói cũng đúng. Sớm thành thật như vậy có phải tốt hay không. Lý Tu Viễn ta sao lại là loại người này. Đến đây, lão nhân gia đi đường vất vả, để ta mở trời cho ngươi.

Nhìn thấy Hà Thủ Ô tỉnh đưa ra nhiều thứ tốt như vậy. Hắn cảm thấy tha cho nó cũng không có vấn đề. Mà Hà Thủ Ô tỉnh vô cùng cảnh giác nhìn chăm chăm vào Lý Tu Viễn. Tựa như đang nghĩ xem có phải hắn có ý khác với mình. Có điều thật sự Lý Tu Viễn không có ý gì khác. Hắn nhanh chóng mở trời cho Hà Thủ Ô tỉnh.

Nói thật, đây cũng là một gốc bảo dược ngàn năm, một đao giết chết thì thật có chút không đành lòng. Dù sao người ta cũng đã trị bệnh cứu người lại đưa tới một đồng bảo vật, nếu giết đi thì thật là thật trái với lương tâm.

- Ngươi sẽ thả ta à?

Hà Thủ Ô tỉnh xoay người một cái đứng lên. Thân sắc cổ quái nhìn Lý Tu Viễn.

- Nếu lão nhân gia người không muốn đi có thể lưu lại đây. Sau này ở lại Lý gia ta đi. Hậu hoa viên của Lý gia ta cũng không tệ lắm, phong cảnh rất đẹp, đất đai cũng phì nhiêu...

Lý Tu Viễn nói.

Không chờ Lý Tu Viễn nói xong, Hà Thủ Ô tỉnh liền mắng to một tiếng:

- Lão hủ đi.

Sau đó liền quay đầu lại rồi chạy ra ngoài.

- Nhi tử a, vì sao ngươi lại chấp nhất muốn chém hắn một đao vậy?

Lý đại phú thấy Hà Thủ Ô tỉnh đã chạy ra ngoài mới tò mò hỏi.

Lý Tu Viễn lắc đầu nói:

- Phụ thân, đây là tiên dược ngàn năm. Tục truyền ăn vào có thể phản lão hoàn đồng, trăm bệnh đều khỏi. Hơn nữa còn có thể phi thăng lên trời, thành tiên thành thần. Dù không thể giết hắn, nếu không chém một khối thân của hắn thì rất lãng phí. Thật sự nếu không phải phụ thân thuyết phục, ta thật sự sẽ không thả hắn đi..

Hắn vẫn chưa nói xong, Lý đại phú liền trợn to hai mắt, đoạt lấy cương đao trong tay Lý Tu viễn rồi xông ra ngoài, kêu to oa oa:

- Nhân Sâm ngàn năm chạy đi đâu. Ta muốn đem ngươi đi nấu canh.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Cáo trạng

- Đầu người bị hỏng rồi à. Lão hủ là Hà Thủ Ô tinh, không phải Nhân Sâm Tinh. Nếu lão hủ để người bắt được, ta theo họ của người.

Sau khi Hà Thủ Ô tinh ra ngoài liền quay đầu lại mắng to. Chân chạy còn nhanh hơn thỏ, chớp mắt liền biến mất trong khu rừng. Sau khi tiến vào khu rừng nó liền dùng thử một chút pháp thuật, phát hiện pháp lực đã có thể sử dụng liền cười ha ha một tiếng, lắc mình biến thành một lão giả không tóc, không râu, bay lên không trung.

Lý đại phú nhìn thấy Hà Thủ Ô tinh hóa thành thần tiên bay đi liền sửng sốt một lúc lâu.

- Ha ha, thấy ngu chưa, lão hủ biết bay.

Hà Thủ Ô tinh phi thường hưng phấn. Cảm giác trở về từ cõi chết thật sự rất là sáng khoái. Nhất là lúc nhìn thấy Lý đại phú đang cầm cương đao muốn bắt mình trong lòng có loại cảm giá đắc ý nói không nên lời. Lúc này nó bay lên như điều gặp gió, bay vào trong tầng mây, nhanh chóng rời đi nơi đây ác mộng này. Đồng thời trong lòng cũng thể, cả đời cũng k ông muốn cùng tên tặc nhân kia gặp lại. Lang thang phía chân trời một lúc lâu. Hà Thủ Ô nhớ ra cái gì đó, liền cải biến phương hướng, hướng về phía cửu thiên chi thượng bay đi. Lý Đại Phú trông thấy Hà Thủ Ô tinh đã bay đi, nửa ngày sau mới hồi phục tinh thần lại, vừa lấy lại tinh thần thì câu ông nói đầu tiên là:

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

Nói xong, phảng phất mình vừa mới tổn thất mấy trăm vạn lượng bạc trắng, ruột gan nó đau đớn vô cùng. Ngàn năm linh dược đã tới tay còn để cho nó chạy, hơn nữa còn là mình kêu nhĩ tử thả đi, cái loại tâm tình này người khác làm sao mà hiểu được. Khi Lý đại phú than thở trở lại phòng, lại thấy Lý Tu Viễn đang nhặt những sợi rễ và thân thuốc mà Hà Thủ Ô tinh để lại.

- Lúc trước quên nói với phụ thân. Hà Thủ Ô tinh kia đã có đạo hạnh, phụ thân không bắt được.

Lúc Lý Tu Viễn nhặt rễ và thân thuốc của Hà Thủ Ô tinh ngàn năm lại mới phát hiện đồng này cũng thật là không ít.

- Đây chính là tiên thảo trong truyền thuyết a, để hẩn chạy thật quá đáng tiếc.

Lý đại phú nói.

Lý Tu Viễn cười đáp:

- Chạy thì chạy đi. Không phải hẩn đã lưu lại nhiều linh dược như vậy rồi sao? Có nhiều những linh dược như vậy sau này phụ thân người sống đâu chỉ trăm tuổi. Mà trên núi còn có một khối bảo ngọc, đeo bên mình có thể tránh bách bệnh.

- Nhĩ tử a, nói là nói như vậy. Nhưng đó là bảo dược ăn vào có thể thành tiên đó. Những loại bảo vật này làm sao mà so sánh với linh dược ngàn năm đây.

Lý Đại Phú rất đau lòng nói.

- Ăn một gốc bảo dược liền có thể thành tiên. Đó chẳng qua là một cái truyền thuyết, khẳng định không phải là sự thật. Lại nói, chính bản thân con Hà Thủ Ô tinh kia còn chưa có thành tiên, dựa vào cái gì để người khác thành tiên? Nếu như nó có khả năng giúp người khác thành tiên, vậy nó tự ăn mình là được, còn cần phải tu luyện làm cái gì.

Lý Tu Viễn giải thích.

Hẩn không tin ăn một gốc Hà Thủ Ô tinh ngàn năm vào sẽ thành tiên thật. Trương Quả Lão ăn vào có thể thành tiên là bởi vì bản thân hẩn đã có đạo hạnh, chứ không phải ăn một gốc linh dược là có thể thành tiên. Tuy thế nhưng nếu ăn gốc Hà Thủ Ô tinh ngàn năm này, dù không thể thành tiên vẫn có thể kéo dài tuổi thọ, phần lão hoàn đồng. Chỉ là, những sợi rễ và thân thuốc do Hà Thủ Ô tinh để lại thật sự nhiều. Trong nhà chỉ có vài người vẫn dư xài, không cần phải tham.

Lý Tu Viễn an ủi Lý Đại Phú một lúc lâu. Tâm tình của ông mới thoáng khỏi phục lại một chút. Sau khi Hà Thủ Ô tinh rời khỏi cũng không muốn để yên như vậy. Nó bay thẳng lên trên cửu thiên, đứng ở trước một toà đại điện, bên trong tiên cung.

- Tiên quan, tiên quan, lão hủ muốn cáo trạng.

Bộ dáng Hà Thủ Ô tinh cực kỳ bi phẫn đánh lên trên trống báo oan trước công tiên môn. Nhân gian có huyện lệnh, tri phủ phụ trách những chuyện oan tình, kiện tụng. Trên thiên giới cũng giống như vậy, có thần tiên chuyên phụ trách những chuyện oan tình. Mặc dù Hà Thủ Ô tinh còn chưa có thành thần tiên nhưng cũng đã kéo quan hệ cùng chính thần trên trời. Chỉ chờ sau khi thành tiên sẽ được xếp vào tiên ban, chính thức là một thành viên của thiên giới. Có thể nói nhất định nó sẽ thành tiên. Chỉ là nó không ngờ khi còn mấy chục năm nữa sẽ thành tiên lại đột nhiên gặp được một kiếp nạn này.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Bốn khảo nghiệm

Hà Thủ Ô tỉnh đi tới tầng mây thứ chín, đây là tầng mây cao nhất trong Thiên Cung.

Trong Thiên Cung có một vị Tiên quan, cũng giống như Huyện lệnh dưới nhân gian. Ông ta cao cao tại thượng, quản lý thần tiên oan tình.

- Tiên Quan đại nhân, lão hủ có oan tình a. Xin Tiên quan đại nhân vì lão hủ làm chủ.

Hà Thủ Ô tỉnh một bộ thể thâm không thôi đáng về quỳ trên mặt đất, phảng phất bị lớn lao oan tình vậy.

Tại chủ vị là một nam tử mặc áo bào đỏ có hình thể to lớn, không thể xâm phạm như tượng thần miếu thờ dưới thế gian bên trong.

- A, là người à Hà Thủ Ô tỉnh, không phải người sắp thành tiên rồi sao? Làm sao đến nơi này của ta kêu oan.

Tiên quan nhìn Hà Thủ Ô tỉnh, hơi kinh ngạc nói.

Bất quá nghe giọng điệu này lại là đã sớm nhận ra đối phương là ai.

Hà Thủ Ô tỉnh kêu khóc nói:

- Xin Tiên quan làm chủ vì lão hủ. Xem chút nữa lão hủ bị tặc nhân đoạn mất con đường thành tiên. Ngài nhìn râu, rễ cây của lão hủ mà xem. Chỉ cần nhổ ra đều bị tặc nhân chặt hết tron rồi...

- Chớ có kích động, người kể lại đầu đuôi cho ta nghe nào. Nếu đúng phải yêu ma quỷ quái, bản quan sẽ gửi một phong thư đưa đến Lôi bộ, mời Lôi Công tru sát yêu tà, đòi lại một cái công đạo vì người.

Tiên quan nói.

Hà Thủ Ô tỉnh đáp:

- Tiên quan đại nhân ở trên cao ời. Lão hủ không phải đụng trúng yêu quái, cũng chẳng gặp quỷ, mà là phạm nhân, chuyện là như thế này...

Ông ta một năm một mười kể hết chuyện xảy ra mấy hôm nay.

Đương nhiên trong thời gian này không thể thiếu việc thêm mắm thêm muối, miêu tả Lý Tu Viễn thành tặc nhân tội ác tày trời, là ác bá một phương. Còn ông ta là yêu quái vô tội.

- Tiên quan đại nhân a, người cần phải vì lão hủ làm chủ a.

Sau khi tiên quan sau khi nghe xong trầm ngâm một chút:

- Người nói tặc nhân hại người gọi là Lý Tu Viễn?

- Vâng, vâng a, đại nhân. Hắn tên Lý Tu Viễn.

Hà Thủ Ô tỉnh nói.

- Ở huyện Quách Bắc huyện?

Tiên quan hỏi.

- Đúng, đúng, không sai, hắn tự xưng là Lý Tu từ huyện Viễn Quách Bắc. Tiên quan cũng biết cái này tặc nhân ư.

Hà Thủ Ô tỉnh mừng rỡ nói.

Lúc này Tiên quan biến sắc, lập tức nghiêm túc:

- Hà Thủ Ô tỉnh, người không biết người đã dính đại nhân quả rồi sao? Nhân quả của người chưa hết. Thời điểm thành tiên sẽ có lôi kiếp đánh vào người, bỏ cho người hôi phi yện diệt.

- Cái gì?

Hà Thủ Ô tỉnh kinh hãi nói:

- Tiên Quan đại nhân, người không tính sai chứ? Lão hủ là cò cây tinh hoa đắc đạo, thiên sinh địa dưỡng, chỉ cần không xuống núi rừng, không tạo giết chóc, sẽ không có thiên kiếp, thuận thuận lợi lợi thành tiên thành đạo.

- Trước đây lấy công đức phước của người hần đã sắp đủ. Thế nhưng hiện công đức người đã mất hết, không có công đức che chở, người phải chịu lời kiếp. Dù người được thiên sinh địa dưỡng, không dính nhân quả nhưng muốn thành tiên còn cần trải qua một đạo nhân kiếp, Lý Tu Viễn chính là nhân kiếp của người.

Tiên quan nói.

Hà Thủ Ô tỉnh vội nói:

- Trước kia Lão hủ từng nhập thể hơn mười năm, hành y tế thế, trị bệnh cứu người vô số. Công đức vô lượng, đã sớm có thành tiên công đức. Vì cái gì đang êm đẹp công đức lại mất hết?

- Việc này để bản quan tra một chút.

Tiên quan nhíu nhíu mày, lật quyển kia sách thật dày bên cạnh.

Thư tịch không phải vàng không phải ngọc, cũng không phải trang giấy. Nội dung là đủ loại quá khứ, nhân quả của tiên nhân, không khác gì đá Tam Sinh tại Địa Phủ vậy.

Sau một lát, bỗng dưng Tiên quan ngừng đầu lên, vung tay, một đạo pháp lực từ trong tay áo bay ra, hiện ra cảnh tượng.

Cảnh tượng bên trong, một ngọn núi chỗ giữa sườn núi, một vị nam tử trẻ tuổi đang vây quanh một cái lư đồng, nhóm lửa luyện đan.

- Người này người có biết không?

Tiên quan hỏi.

Toàn thân Hà Thủ Ô tỉnh run lên.

Tiên quan lại vung tay lên một cái. Hình tượng biến đổi, qua ba mươi năm sau, thanh niên trẻ tuổi đã biến thành một lão tiều phu nhưng hần vẫn vây quanh lư đồng nhóm lửa luyện đan.

- Tiều phu bị một câu lửa gạt của người vạt tại đây ba mươi năm. Điều này đã hao tổn hết công đức của người, vì thế người mới có nhân kiếp.

Tiên quan nói.

Hà Thủ Ô tỉnh vội vàng đáp:

- Dù lão hủ làm thế nhưng hần là công đức vẫn chưa thể hao hết chứ!

- Không sai, dù vậy công đức người vẫn còn nhiều. Có điều không đủ để người thành tiên. Trước đó khi Lý Tu Viễn cầu y với người, người đã ra ba yêu cầu cho hần?

Tiên quan hỏi.

- Đúng vậy, lão hủ muốn nhìn thành ý của hần một chút. Nào biết tặc nhân ghê tởm như thế, bắt lão hủ muốn một đạo chắt lão hủ nấu thuốc.

Hà Thủ Ô tỉnh vừa tức vừa cả giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Nhân quả với thánh nhân

Tiên quan lắc đầu:

- Việc này không quan trọng, quan trọng là hần đã hoàn thành khảo nghiệm của người nhưng người không giữ lời. Khảo nghiệm đầu tiên, Lý Tu Viễn đưa bạc cho người sau nửa ngày, người không đưa. Khảo nghiệm thứ hai, Lý Tu Viễn cũng hoàn thành rất nhanh. Lần thứ ba, người muốn hần đánh cò làm người vui, hần cũng làm xong trong một ngày, có điều người vẫn không giữ lời.

- Chờ chút, là bản quan tính sai. Người còn ra khảo nghiệm thứ tư, muốn hần đánh cò thắng người. Sau cùng khi Lý Tu Viễn thắng, người lại cự tuyệt

hắn.

- Chỉ là bốn khảo nghiệm nhỏ thôi, cũng không thể khiến công đức lão hủ tan hết như vậy chứ.

Mặt Hà Thủ Ô tỉnh có chút mặt đỏ tới mang tai, ông ta vẫn cố tranh luận.

Tiên quan hỏi:

- Nếu ở nhân gian có người lừa gạt người khác, vậy phán tội gì?

- Cùng lắm thì đạo đức thiếu sót, không thể kết tội.

Hà Thủ Ô tỉnh nói.

- Nếu đó không phải phạm nhân mà là quan viên triều đình thì sao?

Tiên quan hỏi.

Hà Thủ Ô tỉnh đáp ngay:

- Vậy người này phạm là tội, phải bị đánh bằng roi.

- Nếu có người lừa gạt Hoàng đế thì sao?

Tiên quan lại hỏi.

Hà Thủ Ô tỉnh trả lời:

- Nếu có người lừa gạt Hoàng đế, là tội khi quân, phải bị tru sát.

- Vậy nếu có người lừa gạt thánh hiền?

Tiên quan lại hỏi.

Hà Thủ Ô tỉnh:

- Nếu có người lừa gạt thánh hiền. Dù không bị tru sát cũng bị khắp thiên hạ thóa mạ, không thể ngẩng đầu làm người.

- Vậy lừa gạt quan viên, Hoàng đế, thánh hiền. Có ba tội danh này thì tội nào nặng nhất?

Tiên quan lại hỏi.

Hà Thủ Ô tỉnh suy nghĩ một chút:

- Lừa gạt quan viên tội danh nhẹ nhất, lừa gạt Hoàng đế nặng nhì, lừa gạt thánh hiền tội nặng nhất.

- Vì sao? Lừa gạt quan viên sẽ bị đánh bằng roi, lừa gạt Hoàng đế sẽ bị tru sát, lừa gạt thánh hiền đã không bị đánh bằng roi, cũng không bị tru sát, ngược lại tội danh nặng nhất?

Tiên quan cười hỏi.

- Bị quan viên đánh bằng roi thì nhiều lắm đối phương sẽ bị chê cười một tháng, bị Hoàng đế tru sát nhiều lắm là lưu truyền vài chục năm nhưng lừa gạt thánh hiền lại bị phi nhử một đời, sống còn khó chịu hơn chết.

Hà Thủ Ô tỉnh nói.

Tiên quan cười nói:

- Lý Tu Viễn là thánh nhân. Người lừa gạt hắn sao không bị phạt nặng cho được? Hết thấy người lừa người ta bốn lần, lần đầu công đức mất hết, lần hai không thể thành tiên, lần ba đại họa lâm đầu, lần cuối sát kiếp kéo về. Bây giờ người còn đứng nơi đây là vì đã giúp phụ thân Lý Tu Viễn sống lại. Người để lại cây thuốc tránh khỏi đại họa. Có điều vẫn thiếu một lần cuối. "

- Nếu người còn không trả thì vĩnh viễn người không thể thành tiên.

- Cái này, cái này...

Hà Thủ Ô tỉnh nghe đầu đầy mồ hôi, toàn thân run rẩy:

- Lý, Lý Tu Viễn là thánh nhân? Lão hủ, lão hủ không thành tiên ư?

- Sự tình đã rõ ràng. Hà Thủ Ô tỉnh, ngươi còn có lời gì muốn nói?

Tiên quan nói:

Hà Thủ Ô tỉnh vội vàng hô:

- Lão hủ không tin, lão hủ hành y cứu thế vài chục năm, công đức vô lượng. Vì cái gì lão thiên không phù hộ lão hủ, chẳng lẽ đọc sách công đức là à? Chẳng lẽ không có tội gì? Lại nói, tặc nhân kia thì sao làm thánh nhân, so sánh sánh với Chư tử được?

- Lý Tu Viễn có phải thánh nhân không, so với Chư tử được không chẳng phải chúng ta định đoạt. Vì ngươi có công đức nên ở lần đầu Lý Tu Viễn vẫn ở lại hoàn thành. Đây là thương thiên nhắc nhở ngươi, muốn ngươi đưa thuốc cho hắn, thuận lợi vượt qua phần nhân kiếp này.

Tiên quan lại nói tiếp:

- Nhân kiếp dễ như vậy, không biết có bao nhiêu yêu quái hâm mộ. Mà lần thứ hai Lý Tu vẫn ở lại làm xong. Đây là thượng thiên chiếu cố cây cỏ các ngươi, vì các ngươi là thiên sinh địa dưỡng, không dính nhân quả. Kiếp nạn so với yêu tinh bình thường khác ít hơn nhiều. Có điều cả hai lần ngươi đều lãng phí.

- Muốn thành tiên mà không có công lớn đức mang theo. Cuối cùng vẫn phải trải qua kiếp nạn. Ngươi lãng phí hai lần, tới lần thứ ba nhân quả sẽ quần thân. Tám chín phần mười sẽ chết dưới lời kiếp vì nhân quả quần thân. Vậy mà ngươi còn lừa người ta bốn lần, vì thế ngươi phải gấp sát kiếp.

Tiên quan lại nói:

- Đây là thiên ý, bản quan không quản chuyện này. Oan tình của ngươi không thể gọi là oan tình, mà là kiếp nạn. Nếu ngươi còn muốn thành tiên, ngươi phải tìm Lý Tu Viễn mà chấm dứt nhân quả. Sau đó tiếp tục góp nhặt công đức.

Giờ phút này Hà Thủ Ô tỉnh giật mình, không biết là như thế nào cho phải.

Nửa ngày sau, ông mới cắn răng nghiêng lợi dậm chân, thở dài một tiếng, chấp tay nói:

- Đa tạ tiên Quan đại nhân nhắc nhở, lão hủ đã hiểu, không quấy rầy tiên Quan đại nhân."

Nói xong, há mồm phun một cổ dược khí ngưng tụ thành một viên thuốc rồi điều khiển nó bay về phía Tiên quan.

- Ngươi và thánh nhân nhân gian có nhân quả, kiện phí lần này bản quan không thu. Tiên quan phát tay cho viên đan dược kia lui trở về.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Khuyên Không Được

Bệnh của phụ thân đã chữa khỏi, hơn nữa còn sinh long hoạt hổ khiến Lý Tu Viễn nhẹ nhàng thở ra.

Bất quá, sau đó hắn lại dẫn đám hộ vệ quay lại ngọn núi Hà Thủ Ô tỉnh chiếm cứ.

- Đại thiếu gia. Ngài xem, quả nhiên tảng đá chính là phi thủy, chỉ là bị nam thạch bọc bên ngoài nên khó lòng nhận ra.

Thiết Sơn giờ một mảnh hắc thạch nhặt được từ vách núi ra.

Lúc này mới thấy bên trong tảng đá to lớn có màu đen kìa lấp lánh ánh sáng xanh.

- Xem ra Hà Thủ Ô ngàn năm này không có gạt ta.

Lý Tu Viễn phát phát tay nói:

- Mang về, mai mốt kiểm sư phụ chết tác ngọc khí.

- Vâng, đại thiếu gia.

Lúc này hộ vệ mỗi người phụ một tay ôm tảng đá lớn kia xuống núi.

- Đại thiếu gia, không mang một vạn lượng bạc kia về ư?

Thiết Sơn nhìn rương bạc để gần đó nói.

Ánh mắt Lý Tu Viễn khẽ giật, khua tay nói:

- Cũng mang về đi. Bất quá dùng toàn bộ số bạc trong rương làm từ thiện, không thể dùng riêng.

- Đại thiếu gia, vì sao ạ?

Thiết Sơn hiểu kỳ nói.

- Bởi vì đây không còn là tiền của Lý gia ta nữa, mà là tiền bán mạng của Hà Thủ Ô.

Lý Tu Viễn chợt cười nói:

- Chúng ta không thể lấy lại số bạc này, giúp nó dùng tiền làm từ thiện để nó nhận được công đức, mà thanh danh Lý gia cũng được thơm lây.

Thiết Sơn nhẹ gật đầu rồi đáp lại một tiếng.

Thời điểm mọi người xuống núi, lúc đi ngang qua giữa sườn núi thì Lý Tu Viễn ngừng lại. Hắn trông thấy cái kia lão tiều phu còn tại đốn củi luyện đan. Lão tiều phu vẫn không biết mình bị Hà Thủ Ô tình lừa ba mươi năm luyện đan được giả, bên trong lọ đồng căn bản chẳng phải tiên đan gì cho cam.

- Nếu ta không nói rõ với ông ta, chỉ sợ ông ta sẽ ở đây luyện đan tới chết.

Lý Tu Viễn trầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ tới đây, hắn liền đi qua.

- Lại là hậu sinh mà ngươi. Ta đã không có hứng thú với ngươi, nhanh chóng rời đi đi, đừng quấy rầy ta luyện đan.

Lão tiều phu nói.

Lý Tu Viễn nói ra:

- Ta cũng không muốn đánh quấy ngươi, chỉ muốn nhắc nhở ngươi một câu. Ngươi bị thần tiên kia lừa rồi, bên trong lọ đồng không phải tiên đan, chỉ là đá cuội mà thôi. Đừng nói ngươi luyện ba mươi năm, dù luyện ba trăm năm cũng không thể luyện ra tiên đan đâu. Vì thế ta khuyên ngươi tốt nhất không nên uống phí thời gian, sớm nên từ bỏ mà xuống núi, về nhà.

- Cái tên hậu sinh nhà ngươi nói bậy bạ cái gì vậy? Đan ta luyện sao có thể là giả?

Lão tiều phu giận tím mặt:

- Cút cho ta, ngươi thật là là ghê tởm. Chính mình cầu tiên hỏi thuốc không thành còn muốn hại ta.

Lý Tu Viễn nhú nhú mày, không nói gì thêm.

Hắn cảm thấy này chấp niệm của lão tiều phu quá sâu, sau ba mươi năm luyện đan ba mươi năm. Bây giờ hắn nói lão cũng không tin.

- Ta không hại ngươi, chỉ là nhắc nhở ngươi một câu thôi.

Lý Tu Viễn nói ra:

- Đến đây là hết lời, cáo từ.

Hắn không tiếp tục thuyết phục lão tiều phu này, sau khi nói ra chân tướng liền chấp tay rời đi.

Lão tiều phu nhìn đám Lý Tu Viễn nhẹ nhàng dời bước thì ngược lại sững sờ một chút.

Sau đó thầm nói:

- Đây là kiếp nạn. Người này hẳn là kiếp nạn ta phải vượt qua. Hắn ta muốn dao động quyết tâm của ta, khiến ta mở đan lô ra.

- Bất quá lão thần tiên đã nói đan lô không thể mở ra, vừa mở ra tiên đan sẽ không luyện tiếp được nữa, lập tức thất bại. Ta nhớ rõ mà. Ân, ta không thể để đám ba câu nói kia của hắn lừa gạt, phải kiên định. Còn ba mươi năm nữa là ta thành tiên được rồi.

Ông ta nói thầm mấy câu rồi tiếp tục chẻ củi luyện đan, giữ cho lửa không tắt.

Sau khi Lý Tu Viễn xuống núi lại quay đầu nhìn thoáng qua. Hắn thấy lão tiểu phu vẫn chưa tỉnh ngộ nên không khỏi lắc đầu, có điều vẫn quay đầu rồi đi.

- Thu thập hành trang, chúng ta lập tức trở lại huyện Quách Bắc.

Sau khi trở lại sơn trại, Lý Tu Viễn lập tức phân phó nói.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Tỳ Nữ

Hôm nay Vọng Xuyên chỉ vì một tuồng kịch, nào biết trên đường sẽ phát sinh nhiều chuyện như vậy. Bây giờ đã trôi qua một đoạn thời gian, cũng là thời điểm nên trở về.

- Vâng, đại thiếu gia.

Thiết Sơn đáp lại một tiếng, chuẩn bị rời đi.

Ước chừng nửa canh giờ sau đội xe đã chuẩn bị thỏa đáng, từ sơn trại xuất phát, một đường hành sử đến trên quan đạo.

- Các người không cần tiễn, trở về đi.

Lý Tu Viễn khua tay nói.

- Đại thiếu gia, tiểu nhân không tiễn xa đâu. Về sau có gì phân phó ngài cứ phái người truyền thư là được.

Ngô Phi, Hàn Mãnh cùng các hán tử tại sơn trại đưa đến trên quan đạo liền ngừng lại.

- Lão gia và đại thiếu gia bình an lên đường.

Những người khác thì lễ nói.

Lý Đại Phú ngồi trên xe ngựa, tinh thần sáng láng, tóc trắng biến thành đen, không giống như là một năm gần năm mươi nam tử. Ngược lại giống như là một cái ba mươi trắng niên.

Ông cười ha hả phát phát tay nói:

- Trở về đi, có con ta ở đây, bản lão gia một đường không lo."

Ngô Phi và Hàn Mãnh đều là người hai tay dính máu, lại là cường đạo. Đương nhiên Lý gia trong sạch không muốn hai người họ đi theo một cách chính diện được. Họ chỉ có thể là thực lực ẩn giấu của Lý gia tại Vọng Xuyên mà thôi.

- Đúng rồi, nhi tử à, đã lâu không về, trong phủ nhưng có sự tình xảy không?

Trên đường đi, Lý Đại Phú mở miệng hỏi.

- Trong phủ đều ổn, không có chuyện gì xảy ra. Chỉ là mấy ngày phụ thân bị bắt đi, có vài hạ nhân không an phận thôi.

Lý Tu Viễn nói.

- Lý gia tan đàn xẻ nghé, bọn hạ nhân không an phận cũng bình thường.

- Đúng rồi, hài nhi nhìn trúng một tỳ nữ ở Hạ Hà thôn.

Lý Tu Viễn nói:

- Gần đây quá nhiều chuyện xảy ra nên vẫn chưa thừa với người.

- Chỉ là một tỳ nữ thôi. Con thích là được, thu mười người hay tám người cũng như nhau. Không nói với phụ thân cũng được. Có điều lần trước ta lấy khóa vàng đưa cho con đâu rồi? Chỉ thấy con dẫn một nha hoàn về, vị tiểu thư giữ khóa vàng thì không thấy đâu?

Lý Đại Phú nói.

- Vấn đề này có chút phức tạp, về sau con lại nói cùng phụ thân. Vẫn nên nói về tỷ nữ thiếp thân mà nhi tử nhìn trúng ở Hạ Hà đi, kia là một... quả phụ.

- Quả phụ?

Lý Đại Phú ngậy ra một lúc, chợt cười ha ha:

- Không nghĩ tới con ta còn có phong thái của Mạnh Đức thời xưa. Không tệ, không tệ.

- Phụ thân không thấy có gì bất ổn à?

Lý Tu Viễn nói.

- Đây có gì không ổn, không phải chỉ là quả phụ thôi sao? Trên đời này quả phụ có nhiều, chẳng lẽ quả phụ lại không được tìm nam nhân sao? Nếu là đúng phải thời bình hoang mã loạn, nữ tử thiên hạ mười người có sáu người là quả phụ rồi. Chẳng lẽ các nàng không được tái giá. Lại nói, chỉ tiến vào Lý gia làm tỷ nữ mà thôi. Không phải tiểu thiếp hay chính thê, quả phụ thì khác gì. Chỉ cần con thuận mắt là được, vì phụ không ngại.

- Nếu sau này con không thích nữa, thấy thân phận nàng ta không ổn thì đưa cho người khác. Mười tám vị tiểu thiếp của phụ thân trước kia đã đưa đi mười một người, còn lại giữ ở nhà hiếu thuận mẫu thân con đấy.

Tặng người?

Trên trán Lý Tu Viễn xuất hiện một đạo mồ hôi lạnh.

Quả nhiên người cổ đại thật đáng sợ a. Phụ thân cũng không ngoại lệ. Kém chút nữa hắn đã quên cổ nhân có thói quen loạn truyền tỷ nữ, nha hoàn, tiểu thiếp cho nhau.

Hắn nhớ kỹ ở kiếp trước từng biết một danh nhân trong lịch sử là Tô Đông Pha, đổi một tiểu thiếp đang có thai của mình để lấy một con ngựa. Bất quá nữ tử cương liệt, không chịu được vũ nhục nên tự sát mà chết.

Ngay cả tiểu thiếp mang thai cũng bỏ được, có thể thấy tập tục này đáng sợ đến cỡ nào. Có điều hình như nó cũng chẳng mấy thịnh hành trong thế giới này.

- Đại thiếu gia, phía trước có... có một con hồ ly cản đường.

Chợt, tọa kỵ Thiết Sơn đang dẫn đường ở phía trước bỗng dừng lại, âm thanh có chút kinh hoảng nói.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Cản đường

Hồ ly cản đường?

Nghe được những lời này của Thiết Sơn, Lý Tu Viễn đang trò chuyện cùng phụ thân liền ngừng lại.

- Chỉ là một con hồ ly mà thôi, có cái gì ngạc nhiên.

Lý Đại Phú nói:

- Đuổi nó đi là được, cũng không phải gặp hồ lang trong núi.

- Dạ, dạ lão gia. Thế nhưng mà này hồ ly là, là con hồ ly chúng ta gặp phải trước kia.

Thanh âm của Thiết Sơn đè nén sự sợ hãi.

Trước kia?

Nghe thế, ánh mắt Lý Tu Viễn khẽ động nên nói ngay:

- Phụ thân, ta đi xem một chút."

Nói xong liền cười ngựa chạy vội về phía trước một đoạn ngắn.

Hồ lý hấn từng gặp phải chỉ có con thanh hồ kia thôi.

Là con thanh hồ bị Thiết Sơn đánh gãy chân, sau đó được Lý Tu Viễn thả ra.

Hắn còn nhớ rõ danh tự con thanh hồ kia, gọi là Lục Nga.

Là một tỷ nữ phụ thân mua ở ven đường, ông còn định cho hắn làm tiểu thiếp, nào biết là một con hồ ly tinh.

- Xuy ~!

Lý Tu Viễn cười ngựa tới nơi. Lúc này thấy cách đó không xa là một con thanh hồ đang ngồi xổm, cái đuôi cùng màu đỏ đưa phía sau.

Da lông nó sáng ngời, bộ dáng không nhiễm bụi trần. Đôi mắt chớp động chẳng có dã tính tí nào. Ngược lại trông vô cùng linh động, cứ như có nhân tính vậy.

Ánh mắt Lý Tu Viễn khẽ nhúc nhích, hắn cảm thấy này thanh hồ có chút khác biệt so với trước kia. Tựa hồ càng thêm tiên khí, vừa nhìn liền biết không phải hồ ly bình thường.

- Đại thiếu gia, thật là con hồ ly tinh trước kia sao?

Thiết Sơn có chút khần trương nói:

- Lần trước tiểu nhân đánh gãy chân nó, đừng nói nó muốn tìm tiểu nhân trả thù chứ.

- Trả thù? Mặc gì phải trả thù, chẳng lẽ ngươi ăn thịt nó? Hồ ly này có sáu trăm năm đạo hạnh, nó mong cầu là thành tiên thành đạo, không có khả năng ăn thịt người. Hơn nữa từ trước tới nay nó cũng chưa từng làm vậy. Nó không có ác ý đâu, ngươi yên tâm đi.

Lý Tu Viễn nói.

Phàm là yêu tinh có sáu trăm năm trở lên. Sau khi vượt qua tam kiếp là thiên địa nhân liền có thể tiếp tục tu luyện, chờ đắc đạo thành tiên.

Kiếp nạn chân chính của yêu tộc không phải tam kiếp thiên địa nhân mà chính là nhân quả.

Biết bao nhiêu đại yêu vì hai chữ nhân quả này mà tiên cơ bị hủy, nặng hơn là rơi vào phàm trần, biến thành yêu ma.

Lý Tu Viễn cười ngựa đi tới trước mặt thanh hồ:

- Ngươi đã vượt qua thiên kiếp?

Chúng hộ vệ thấy thiếu gia nói chuyện với một con hồ ly thì khó mà tin nổi, từng người từng to hai mắt mà nhìn.

Thanh hồ nhẹ gật đầu, đôi mắt đảo quanh thân Lý Tu Viễn, thỉnh thoảng còn hơi có né tránh, hình như có mấy phần thận trọng.

- Đã vượt qua thiên kiếp sao ngươi không ở trong rừng sâu núi thẳm mà tu luyện, tới nơi này làm gì?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Chít...chít chít.

Thanh hồ nói.

Lý Tu Viễn đáp:

- Nói tiếng người.

- Chít...chi chi chi.

Thanh hồ chỉ ra sau lưng rồi mở miệng nói.

Khóe miệng Lý Tu Viễn giật một cái, phát phát tay nói:

- Tới đây.

Lỗi tai Thanh hồ hơi động một chút, nhanh chóng chạy tới về phía Lý Tu Viễn. Hai chân nhảy lên, đạp đất gần một trượng cao, giống như đằng không bay lên rồi đáp lên Dạ Chiếu Ngọc Sư. Sau đó nó vui sướng ngoắt ngoắt cái đuôi nhìn Lý Tu Viễn.

- Ngươi đã thành tinh, còn giả bộ hồ ly cái gì, nói tiếng người. Ta không phải tinh thông thú ngữ.

Lý Tu Viễn nói.

Thanh hồ nhìn những hộ vệ sau lưng Lý Tu Viễn một chút, nó do dự.

Hiển nhiên nàng không muốn thân phận của mình bại lộ.

- Yên tâm, bọn hắc sẽ không ngạc nhiên, muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi. Bằng không chặn đường ta làm gì, ta cũng xem như từng giúp ngươi, ngươi báo đáp như vậy à?

Lý Tu Viễn nói.

Lúc này thanh hồ mới miệng nói tiếng người. Âm thanh thanh thúy phá lệ êm tai văng lên:

- Tiệp thiếp Lục Nga xin ra mắt công tử.

Nói xong nàng còn giơ lên móng vuốt thi cái lễ.

- Thật sự là hồ ly tinh à. Nó... nó biết nói tiếng người.

Hộ vệ sau lưng sợ hãi nói.

Một hộ vệ bị hù tới rơi xuống từ trên lưng ngựa.

Trên đường đi, chúng hộ vệ đã gặp được khá nhiều yêu ma quỷ quái, nay lại gặp phải một con hồ ly tinh.

- Quả nhiên là con hồ ly tinh kia, nàng lại theo con ta.

Lý Đại Phú cũng là cắn răng nghiêng lợi nói:

- Lúc trước Lân nhi không nên thiện tâm mà thả hồ ly này đi, nên đánh chết nó. Bây giờ thương thế hồ ly tinh đã được chữa khỏi, khẳng định muốn đến báo thù, đều nói hồ ly đứng đầu mang thù mà.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Hắc hồ

Với người bình thường mà nói, suy nghĩ của họ về yêu tinh là vô cùng mâu thuẫn.

Lý Đại Phú cũng vậy, hơn nữa càng thêm mâu thuẫn so với người bình thường. Ông không quên đạo trưởng từng nói con trai mình là Thất Khiếu Linh Lung Tâm trời sinh sẽ bị yêu ma quỷ quái dễ ý. Nhất là đối với hồ ly tinh lại càng phá lệ mâu thuẫn.

- Phụ thân, người đừng nóng giận nữa. Hồ ly không có ý muốn hại người, không có việc gì đâu.

Lý Tu Viễn quay đầu nói.

Dù có chuyện thì một con hồ ly cũng uy hiếp được hắc, mãnh hổ hắc còn có thể đánh chết kia mà.

Lý Tu Viễn nhìn Lục Nga nói:

- Tại sao ngươi lại ở chỗ này cản đường chúng ta? Đừng nói ngươi vừa vịn đi qua đấy.

- Tiệp thiếp không phải vừa vịn đi ngang, là chuyên môn ở chỗ này chờ công tử.

Lục Nga nói.

- Chờ ta? Vì cái gì.

Lý Tu Viễn hỏi.

- Lần trước công tử giúp tiệp thiếp độ kiếp thành công, tiệp thiếp cảm giác đại ân đại đức của công tử. Bây giờ lại không đành lòng nhìn thấy công tử đường xá tao ngộ nguy hiểm.

Lý Tu Viễn nhíu nhíu mày nói:

- Người nói phía trước sẽ có nguy hiểm?

Nói xong hắn chỉ chỉ trước mặt quan đạo.

- Đúng vậy, công tử, đi thêm về phía ba dặm đường sẽ gặp được nguy hiểm. Xin công tử thay đổi tuyến đường, nếu không tiện thiếp cũng không giúp được công tử.

Lục Nga nói.

Lý Tu Viễn giương mắt nhìn lại:

- Đường này một đường thông suốt. Nào có sông núi gì cho cam, sao lại có nguy hiểm?

Lục Nga:

- Công tử chỉ sợ chưa biết đi, công tử đã bị Hắc Sơn Quân theo dõi. Cách ba dặm phía trước có một khu rừng già. Trong rừng là mãnh hổ, sói đói chờ công tử đi ngang qua. Hắc Sơn Quân sẽ khống chế chúng nó vô giết công tử, lão gia mưu hại toàn bộ mọi người.

- Hắc Sơn Quân? Hắc Sơn Quân là gì? Đại thiếu gia, đó cũng là yêu ma quỷ quái sao?

Thiết Sơn luôn ở bên cạnh Lý Tu Viễn nghe ba chữ Hắc Sơn Quân thì không nhịn được mà hỏi.

Lý Tu Viễn nói ra:

- Trong núi mãnh hổ làm chủ, hẳn Hắc Sơn Quân là một đầu hổ đen. Bất quá hắc hổ có thể ra lệnh cho lang sói giết người qua đường cũng chẳng phải hắc hổ bình thường, có lẽ là yêu tinh. Hơn nữa... Lục Nga có đạo hạnh sáu trăm năm còn e ngại hắn. Xem ra đôi phương là đại yêu có đạo hạnh vượt trội, vì thế Thanh Hồ mới cản ta lại ở đây. Ngay cả dũng khí tới gần hắc hổ người cũng chẳng có?

Lục Nga có chút xấu hổ nói:

- Đúng là đạo hạnh tiện thiếp không bằng Hắc Sơn Quân, đạo hạnh của nó đã vượt qua ngàn năm, có thể so với đại yêu thần tiên, dù là chính thần trên trời cũng không thu được nó. Hơn nữa nó còn làm chủ một núi, thanh hồ trời sinh như tiện thiếp không thể nào không sợ nó.

- Vì sao nó muốn điều động hồ lang cản đường chúng ta? Ta và Hắc Sơn Quân không có bất kỳ ân oán nào cả.

Lý Tu Viễn hỏi.

- Là bà đồng Vương.

Lục Nga nói.

Bà đồng Vương?

Ánh mắt Lý Tu Viễn ngưng tụ:

- Chẳng phải bà đồng Vương đã chết rồi, sao lại dính dáng tới bà ta?

- Dường như bà đồng Vương và Hắc Sơn Quân có quen biết.

Lục Nga nói.

Lời này vừa xong, Lý Tu Viễn đã bắt đầu hiểu.

Chỉ sợ bà đồng Vương là thuộc hạ của Hắc Sơn Quân. Một con cò ở nhân gian của hắn, bây giờ bà ta bị Lý Tu Viễn giết, thù này tính trên đầu hắn rồi.

Nghĩ tới đây, Lý Tu Viễn không khỏi nhìn tám da hổ được lột trên thiên lý cầu.

Lúc trước, trên đường tới Hạ Hà hắn từng gặp một đầu mãnh hổ, mắt của con hổ kia có màu đen.

"Xem ra chính mình đã sớm đã Hắc Sơn Quân theo dõi. Có lẽ hắn phát hiện mình không tầm thường nên bày một cái bẫy, muốn trên đường chặn giết mình.

Lý Tu Viễn trầm nghĩ trong lòng. Hắn cảm thấy này hơn phân nửa Hắc Sơn Quân đã đoán được bản thân có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, ăn được có thể thành tiên.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lý Tu Viễn không khỏi ngưng tụ.

Cảm giác bị một đại yêu hơn ngàn năm để mắt tới không tốt chút nào.

Hơn nữa đại yêu này còn không phải quỷ quái cỏ cây đắc đạo, mà là mãnh hổ hung mãnh nhất đắc đạo.

Dù Thất Khiếu Linh Lung Tâm có thể không sợ pháp lực, đạo thuật hổ yêu nhưng bản thể đánh tới vẫn đáng sợ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Thay đổi

Hắc Sơn Quân sao?

Lý Tu Viễn nghe tin tức từ Lục Nga xong thì khẽ nhíu mày suy tư một chút. Hắn cảm thấy tạm thời cần phải tránh đi, thay đổi tuyến đường hồi trở về huyện Quách Bắc.

Dù sao hiện giờ hắn chỉ dẫn theo hai mươi mấy hộ vệ, hơn nữa còn có phụ thân. Lúc này động đao động thương chẳng sáng suốt chút nào.

Vì thế, Lý Tu Viễn hắn khua tay nói:

- Chúng ta thay đổi tuyến đường, đi đường nhỏ về huyện Quách Bắc.

- Đại thiếu gia, chưa nói đường nhỏ gấp gheghen không nói lại có vô số sơn lâm. Nếu đụng phải lang sói ăn núp cùng với thổ phỉ mai phục. Chúng ta khác nào đưa dê vào miệng cọp. Hơn nữa...

Thiết Sơn mở miệng nói:

- Hơn nữa lời hồ ly tinh không đáng tin. Dù sao tiểu nhân từng đánh gãy chân nó. Nói không chừng nó có ý muốn trả thù, dụ chúng ta đi đường nhỏ đấy.

Bấy giờ Lục Nga có chút tức giận nói:

- Người này chớ nói nhảm, tiện thiếp là một lòng muốn trợ giúp công tử, không có nửa điểm hại người.

Thiết Sơn cũng không sợ Thanh Hồ mà lên giọng trách móc:

- Người mở miệng một tiếng tiện thiếp hai tiếng tiện thiếp. Đại thiếu gia có nạp người là thiếp đâu. Chính người tự mình tới đây nói, mà hồ ly tinh đều là thứ hại người, ai biết người có từng mê hoặc, phá hoại gia can nhà người ta không.

- Kia là hồ ly tinh xấu, tiện thiếp là hồ ly tốt.

Lục Nga giải thích.

Thiết Sơn nói ra:

- Hồ ly chính là hồ ly, nào có c xấu, tốt gì. Đại thiếu gia, tiểu nhân thấy vẫn không nên đổi tuyến đường. Dù đụng phải hổ sói thì sao. Tiểu nhân và hai mươi hán tử khác nào sợ vài đầu thú.

Lục Nga vội vàng nói:

- Công tử, không thể tiếp tục đi lên phía trước. Phía trước không chỉ là vài đầu hổ lang mà là mấy chục thất lang, hơn mười đầu hổ. Trong đó còn có Hắc Sơn Quân, đây là đại yêu hơn ngàn năm, công tử không thể hành sự lỗ mǎng. Hãy mau chóng đổi sang đường nhỏ. Thừa dịp Hắc Sơn Quân không đề phòng mà rời đi, nếu chậm thì không kịp nữa rồi.

- Con à, đừng bị hồ ly tinh mê hoặc. Chắc chắn nàng muốn hại Lý gia ta. Đừng nghe nàng, nghe Thiết Sơn đi. Chúng ta đi quan đạo, không đi đường nhỏ.

Lý Đại Phú nghe hai người tranh luận cũng hô lên.

Giờ phút này Lý Tu Viễn nhíu nhíu mày nhìn một chút Lục Nga, lại nhìn sang Thiết Sơn.

Lý Tu Viễn có chút do dự.

Rốt cuộc Thanh hồ tới báo ân hay muốn hại hần?

- Công tử có ân cứu mạng với tiện thiếp. Tiện thiếp sẽ không hại công tử. Phía trước thật sự có Hắc Sơn Quân mai phục trong rừng, chờ bọn người công tử vừa đến liền sẽ giết tới.

Lục Nga nhìn chăm chăm Lý Tu Viễn, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt. Nàng sợ bọn người Lý Tu Viễn không tin, đi làm đường.

Lý Tu Viễn ngẩng đầu nhìn quan đạo xa xa.

Hần thấy quan đạo yên tĩnh, yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Bỗng dưng, nơi khoe mắt Lý Tu Viễn chợt thấy có bóng người chớp động. Trông không giống người sống, ngược lại giống như quỷ hồn.

Giữa ban ngày còn có quỷ hồn trốn trong bóng cây, xem ra quỷ hồn này không tầm thường a.

- Ủm?

Lý Tu Viễn chợt xuống thiên lý câu trên người, không chút nghỉ ngơi Kim Nhận cung ra nhắc cung liền bắn.

"Hừ ~!"

Mũi tên bay ra ngoài, xuyên qua bóng cây đánh một bóng đen lên cành cây.

Bóng đen gãy dựa, thân sắc thống khổ. Mơ hồ lộ ra khuôn mặt của nam tử đầy tàn nhang.

- Kia là Trình Quỷ, do Hắc Sơn Quân phái tới. Hần Trình Quỷ đang dò xét xem khi nào mọi người tới.

Thanh hồ cả kinh nói.

Sắc mặt Lý Tu Viễn mặt ngưng tụ, quát:

- Thay đổi tuyến đường, đi đường nhỏ trở lại huyện Quách Bắc.

- Đại thiếu gia, thế nhưng...

Thiết Sơn vẫn muốn khuyên.

Lúc này Lý Tu Viễn lạnh lùng nói:

- Không có thế nhưng. Ta nói thay đổi tuyến đường, chẳng lẽ ngươi không nghe được sao?

- Vâng, đại thiếu gia.

Nghe vậy Thiết Sơn cũng không khuyên nữa, hần chấp tay trả lời.

Lý Đại Phú nói:

- Con ta a, hồ ly tinh kia không tin được a. Trước đó Lý gia chúng ta đánh nàng, hại nàng xém chết..

- Phụ thân chó có lo lắng, hài nhi tự có chừng mực.

Lý Tu Viễn nói xong liền quay ra hồ:

- Ra roi thúc ngựa, một đường không ngừng. Chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất trở lại huyện Quách Bắc."

- Vâng.

Đám người đáp lại một tiếng.

Lý Tu Viễn không nói thêm. Hần kéo dây cương một phát, tăng nhanh tốc độ hướng về một con đường nhỏ về hướng U Lâm.

Đám người theo sát phía sau, ngựa đi một đường không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Hắc sơn quân đuổi tới

Cũng may tất cả mọi người đều cười ngựa nhẹ nhàng, chẳng mang theo thứ gì cả. Chín vạn lượng đã để lại sơn trại, chỉ có vật phẩm tùy thân đi đường, còn có đá phi thủy lấy trên núi của Hà thủ ô tình nữa thôi. Những thứ này đều không phải thứ gì nặng nề.

Trong đó chỉ có Lý Đại Phú không biết cười ngựa, ngồi trong xe ngựa được hộ tống một đường dài.

Tốc độ lúc này không biết nhanh hơn trước biết bao nhiêu lần.

Theo đường nhỏ, dù câu cối có nhiều, đường gấp ghenh nhưng không gặp bất kỳ nguy hiểm gì, khiến sự lo lắng của mọi người dần giảm bớt.

Bất quá sau hai canh giờ đi đường, khi tới hoàng hôn thì cánh rừng gần đó lại vang lên tiếng rì rào.

Một trận gió mang theo mùi tanh hôi truyền tới.

Thanh hồ đứng trên đầu ngựa giật giật lỗ tai, vội nói:

- Không xong rồi, Trình Quý dưới trướng Hắc Sơn Quân đã tìm tới. Bọn chúng đã phát hiện ra hành tung của chúng ta.

- Thấy rồi.

Ánh mắt Lý Tu Viễn chớp động, hẳn thấy được rất nhiều oan hồn chết oan du đãng trong núi rừng. Bóng ma lác lư như ác quỷ giương nanh múa vuốt như dọa người.

Chỉ là mặc kệ đoàn người đi đường nào, tốc độ ra sao cũng chẳng thể thoát khỏi đá, oan hồn lệ quỷ kia.

Nghe nói, quý một đêm có thể đi trăm dặm. Nếu có gió, tốc độ còn nhanh hơn.

Phạm nhân muốn đuổi kịp là chuyện khó lòng làm được.

Dù có khoái mã ngày đi trăm dặm đi nữa, oan hồn bay thẳng mà người phải đi theo con đường uốn lượn. Tất nhiên không thể nhanh bằng.

"Tốc tốc ~!"

Cỏ cây gần đó không ngừng lác lư, quái phong nổi lên. Âm thanh hỗn hợp của rất nhiều âm thanh vang lên, nghe không phải người cũng chẳng phải tiếng của loài vật, lại nghe như có người đang thì thầm nói chuyện.

- Tới lúc rồi.

Lý Tu Viễn thuận tay tháo đai lưng ngọc bên hông xuống.

Hắn không cần phong tỏa khí tức nữa, Hắc Sơn Quân đã tìm tới cửa, muốn cũng chẳng tránh được.

Theo khí tức Lý Tu Viễn phát ra. Trong vòng ba trượng đạo pháp vô hiệu. Phạm vi mười trượng quỷ thần không thể tới gần. Ngoài mười trượng tiểu quỷ sẽ chịu ảnh hưởng, mà ảnh hưởng bao nhiêu phải xem đạo hạnh tiểu quỷ thế nào nữa.

Đây là phạm vi đạo nhân mù đo được có Lý Tu Viễn.

Sau khi hắn tháo đai ngọc, cỏ cây trong núi rừng chợt chấn động, quái phong dừng lại, âm thanh xì xào biến mất. Cứ như trời đất ngừng lại vậy.

- Công tử, đám Trình Quý kia đã rời đi rồi.

Lục Nga có chút vui vẻ nói.

Lý Tu Viễn nói ra:

- Chỉ trị ngọn không trị gốc hành tung của chúng ta đã bị Hắc Sơn Quân phát hiện ra. Đoán chừng hắn sẽ không từ bỏ ý đồ đâu, nếu không cũng chẳng phải Trình Quý đi theo chúng ta.

Dù Trình Quý không theo bên người cũng thăm dò từ phía xa, chỉ là hắn không phát hiện ra thôi. Thế nhưng không có nghĩa là đoàn người đã an toàn.

- Thiết Sơn, còn bao lâu về đến huyện Quách Bắc?

Lý Tu Viễn hỏi.

Thiết Sơn đáp:

- Còn có chừng nửa canh giờ. Khi đi đến đầu này đường nhỏ chúng ta liền tới đại đạo huyện Quách Bắc. Trước khi trời tối có thể vào huyện. Đại thiếu gia không cần quá mức lo lắng. Chỉ còn lại đoạn đường hắc, hắc sẽ không có mãnh thú tấn công đâu. Nơi này là chỗ thôn dân thường lui tới, nào có dã thú... .

Thế nhưng hắc chưa có nói xong, chợt bên tai vang lên âm thanh cuồng phong gào thét. Có điều đám người lại không thấy gió thổi tới. Mà giờ phút này bầu trời bị bao phủ bởi một mảnh mây đen, trông như đầu mảnh hồ đang gài thét, không ngừng bay về phía bọn họ.

- Gió nổi lên? Trời đã tối, chẳng lẽ mưa?

Có hộ vệ ngẩng đầu nhìn bầu trời.

- Công tử, không xong rồi, là Hắc Sơn Quân tới.

Lục Nga kinh hoàng nói.

Lý Tu Viễn hép mắt, ngẩng đầu nhìn đám mây đen trên bầu trời.

Chung quanh là cuồng phong gào thét, cỏ cây cuốn ngược nhưng bên cạnh hắc lại không bị ảnh hưởng.

Hiện nhiên tình huống này không phải hiện tượng tự nhiên. Có yêu quái đang thi triển phép thuật thần thông, hô phong hoán vũ. Chỉ có mưa gió bị pháp thuật triệu hồi mới không ảnh hưởng tới Lý Tu Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Mây Đen Vân Vũ

Mây đen che khuất mặt trời, cuồng phong gào thét.

Cây cối xung quanh bị gió thổi cho cong gãy, cành khô lá rụng bay loạn. Trong đó còn có vài đạo bóng đen lấp lóe bay qua cùng tiếng nhỏ giọng thầm thì không ngừng vang lên của quỷ mị.

Vốn thời tiết còn rất tốt, bỗng nhiên trở nên thế này là điều vô cùng bất thường.

Giờ phút này không biết mấy con ngựa ngửi thấy mùi vị lạ hay nhận ra nguy hiểm sắp tới mà không ngừng giầy đạp hí vang. Mặc cho đám hộ vệ không ngừng kéo cương, vung roi đánh ngựa vẫn không có cách khiến chiến mã bình tĩnh lại.

May mà thiên lý câu của Lý Tu Viễn hãy còn tốt, dù nó không sợ hãi gì nhưng vẫn cảm nhận được sự nguy hiểm và sợ hãi.

- Đại thiếu gia, ngựa không còn nằm trong sự kiểm soát của chúng ta nữa, sợ rằng không thể vào huyện thành kịp giờ rồi.

Thiết Sơn nói.

Lý Tu Viễn ngẩng đầu nhìn trên bầu trời với vẻ mặt nghiêm túc:

- Không nghe sai cũng đúng thôi, có câu “Vân tòng long, phong tòng hổ”. Hắc Sơn Quân đến, ngựa bình thường ngửi được mùi của nó sẽ sẽ kinh hoàng. Xem ra này Hắc Sơn Quân sẽ không để chúng ta dễ dàng rời khỏi đâu.

- Vậy làm sao bây giờ?

Thiết Sơn hỏi.

- Còn có thể làm sao. Tất nhiên đầu một trận với Hắc Sơn Quân, các người có sợ hay không?

Lý Tu Viễn quay đầu lại hỏi.

Thiết Sơn và hai mươi hộ vệ nhìn nhau, trăm miệng một lời mà nói:

- Không sợ.

- Không phải chỉ là yêu ma quỷ quái sao. Đầu phải tiểu nhân chưa từng gặp qua, thủy yêu ở thôn Đại Hồ cũng chết tại trước mặt chúng ta đó thôi?

- Đúng, còn có ác quỷ hại Lý Trung xem chết ở dịch trạm nữa, nó cũng bị chúng ta thiêu chết bằng một mồi lửa đấy.

- Rồi Hà thủ ô tinh ở núi Vọng Xuyên sơn, sau cùng cũng xém bị đại thiếu gia bắt đi nấu canh còn gì.

Đám hộ vệ lần lượt rút yêu đao ra, không ngừng gào thét.

- Tốt, rất tốt. Ta là muốn sự can đảm này của các ngươi. Đi theo ta qua chỗ đất trống kia. Chúng ta đấu với Hắc Sơn Quân một hồi. Nhìn xem là đại yêu ngàn năm lợi hại hay cương đao trong tay chúng ta lợi hại hơn.

Lý Tu Viễn quát.

Hắn không tính trốn mà lập tức dẫn theo hơn hai mươi hộ vệ và phụ thân đi về phía một vùng đất trống.

- Công tử, dừng, dừng đấu cùng Hắc Sơn Quân kia. Nghe nói đạo hạnh của nó rất cao, người không phải là đối thủ của nó. Để tiện thiếp ngăn cản chúng nó một lúc, công tử và mọi người nhanh trốn đi.

Lục Nga dùng móng vuốt nắm lấy vạt áo Lý Tu Viễn lung lay nói.

Lý Tu Viễn đáp:

- Đại trượng phu sinh ra giữa thiên địa, há có thể trốn dưới váy một nữ tử. Chi là đầu yêu hổ mà thôi, hôm nay ta sẽ đập chết nó.

Nói xong, hắn tháo Hồ Khẩu Thôn Kim Thương xuống, hét to nói:

- Chúng hộ vệ Lý gia nghe, hôm nay các ngươi hãy cùng bản thiếu gia liên thủ tru yêu. Những người có chiến tử ở chỗ này, Lý gia ta sẽ đưa ngàn lượng làm an táng phí, vợ, nữ tử, lão mẫu của các ngươi được Lý gia ta nuôi dưỡng."

- Tốt, đại thiếu gia nhân nghĩa, tiểu nhân nguyện ra hết sức lực.

- Tiểu nhân cũng nguyện ra hết sức lực.

- Nếu tiểu nhân chết, đừng cho nương tử tiểu nhân bạc, nàng sẽ trốn cùng hắn tử khác mất, cho lão nương tiểu nhân a.

Không hổ là những người được Lý gia tì mĩ bồi dưỡng. Thôi khắc máu chốt cả bọn đều nguyện lấy mạng đi theo Lý Tu Viễn, không ai lùi bước cả.

Đây chính là cái gọi trung nghĩa.

- Tốt, đều xuống ngựa đi. Dắt ngựa ra phía ngoài, lấy định trụ lại, xe ngựa thì thả ở giữa.

Lý Tu Viễn lập tức phân phó.

Chúng hộ vệ đáp lại một tiếng rồi chém mấy cành cây, lấy gỗ là đỉnh trụ dây cương lại. Để tọa mã đứng bên ngoài tạo thành một lớp lá chắn. Còn nhóm người và xe ngựa được vây ở giữa, từng người cầm đầu lẫn cung tiễn chuẩn bị nghênh chiến.

Giờ phút này Lý Đại Phú đỏ mắt hô:

- Bản lão gia nuôi các ngươi ngàn ấy năm, ăn ngon uống sướng. Hôm nay các ngươi nhất định phải liều mạng cho ta. Nếu con ta có chuyện gì, bản lão gia sẽ không tha cho các ngươi.

- Phụ thân, người cứ đợi ở trên xe, muốn cũng đừng ra. Hết thầy cứ giao hết cho hài nhi, con sẽ bình an vô sự thôi.

Lý Tu Viễn nói.

- Con ta, nếu tình huống không đúng con lập tức dẫn theo hộ vệ mở đường máu chạy đi, không cần để ý đến vị phụ.

Lý Đại Phú nói tiếp:

- Lý gia không thể không có người nối dõi.

- Phụ thân yên tâm, hài nhi không có việc gì.

Lý Tu Viễn an ủi.

Lúc này Thiết Sơn đi tới thấp giọng nói:

- Đại thiếu gia, không phải trước đi chúng ta từng mời Lôi Thần tru yêu ở thôn Đại Hồ sao? Bây giờ yêu phong từng trận, sao chúng ta không mời Lôi Thần tới.

Bạn đang đọc truyện *Liều Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Tìm Cứu Viện

- Người thật ngây thơ, không có thần tể, tể đàn, không có tể văn, người lâu gì thỉnh thần? Há mồm kêu thần liền tới sao?

Lý Tu Viễn nói tiếp:

- Còn nữa, Lục Nga nói đạo hạnh Hắc Sơn Quân đã vượt qua thần tiên trên trời. Dù Lôi Công có xuất hiện đều cũng chưa chắc trị được. Hơn nữa dù trị được chúng ta cũng không có thời gian đợi. Trước khi Lôi Công tới cũng mất một canh giờ. Hiện tại yêu quái ngay trước mắt, các người làm sao kéo dài thêm một canh giờ chứ?

- Thần không đáng tin cậy, trước mắt cũng chỉ có thể dựa vào chính chúng ta.

- Đi, phân người trông coi xe ngựa này, ai cũng không cho phép lao ra.

Sau khi nghe Lý Tu Viễn giải thích vài tiếng, Thiết Sơn mới bỏ ý nghĩ này rồi chấp tay đi chuẩn bị.

Giờ phút này mây đen áp đỉnh, trông chẳng khác nào đại sơn đè ép khiến người ta khó lòng thở nổi.

Phụ cận vẫn là cuồng phong gào thét, quỷ ảnh chấp chôn vô cùng rùng rợn.

Lúc này đang là hoàng hôn, sắc trời vẫn chưa tối hẳn. Thế nhưng xung quanh Lý Tu Viễn lại như bị màn đêm bao vây. May là ánh sáng từ phía xa vẫn chưa tắt hẳn, giúp mọi người vẫn quan sát được.

Lý Tu Viễn khẽ híp mắt. Hắn thấy rất nhiều thân ảnh hồ và sói trong mây đen. Chúng nhếch miệng nhe răng, gầm nhẹ rồi gào thét, số lượng rất lớn.

Vì đối phó hần mà Hắc Sơn Quân bỏ ra không ít vốn liếng.

Bất quá...Lý Tu Viễn lập tức lấy Kim Nhận Cung ra. Dùng mũi tên cắt ngón tay để nó nhiễm máu tươi rồi giờ về phía mây đen.

"Huru ~!"

Mũi tên vạch một đường, xe mây đen thành một lỗ lớn. Từ lỗ hồng từng con sói đói và mãnh hổ thi nhau rơi xuống ầm ầm, trực tiếp té chết tại chỗ. Sau khi mũi tên bay hết lực liền cắm lên thân một con sói, con sói cũng té chết.

- Trong tầng mây kia là hồ và sói ư.

Hộ vệ bên cạnh kinh hãi nói.

Ánh mắt Lý Tu Viễn ngưng tụ.

Quả nhiên đúng như hần dự đoán, Hắc Sơn Quân dùng pháp lực vận chuyển hồ và sói tới, giấu trong mây đen.

Thần pháp vận chuyển có điểm giống bà đồng Vương, bất quá quy mô thật dọa người.

"Số lượng rất nhiều, hai mươi mấy người ngăn không nổi."

Lý Tu Viễn trầm nghĩ trong lòng rồi nói:

- Lục Nga, giúp ta một chuyện.

- Công tử phân phó.

Lục Nga chạy tới dưới chân Lý Tu Viễn.

- Nơi này cách huyện Quách Bắc không xa. Người đi giao thứ này cho Lý quản gia, để ông ta phái người tiếp viện. Cứ nói trên đường đi chúng ta bị sói hồ công kích. Đừng đề cập để quái sự, miễn cho họ không dám tới.

Lý Tu Viễn nói.

Lục Nga nhẹ gật đầu.

Lúc này một hộ vệ đứng bên cạnh nói:

- Đại thiếu gia, để ta cưỡi ngựa lao ra báo tin cho, ta không sợ chết.

- Người không xông ra được, nơi này chỉ có Lục Nga có thể lao ra. Người bình thường rồi đi chỉ sợ bị Trình Quỷ mê hoặc, đừng nói là cầu viện, còn sống mà về huyện Quách Bắc không cũng là vấn đề rồi.

Lý Tu Viễn khua tay nói.

- Tiệm thiệp đã rõ, tiệm thiệp nhất định hoàn thành.

Lục Nga nói.

Lý Tu Viễn chột hô:

- Chờ một chút, Lục Nga người có thể hay không che chở phụ thân ta rồi đi nơi này không?

- Nếu chỉ là che chở một người, tiệm thiệp làm được.

Lục Nga gật đầu nói.

- Tốt, dẫn ta phụ thân đi.

Lý Tu Viễn nói xong lại dè ép thanh âm:

- Cách ta ba trượng người sẽ không thể dùng pháp lực, xa hơn mới được. Nhanh đi đi, tính mệnh người nhà ta đặt trên người người đấy.

Lục Nga sừng sốt một chút rồi kiên định gật đầu.

Nàng tuyệt đối không ngờ Lý Tu Viễn sẽ tin nhiệm mình như vậy.

- Đừng lãng phí thời gian.

Lần này Lục Nga mới quay người tiến vào xe ngựa, nói vài câu cùng Lý Đại Phú.

Lúc này Lý Đại Phú giãy dụa từ chối:

- Ta không đi, muốn cũng là con ta đi. Lý gia ta không thể đoạn hậu, không thể đoạn hậu...

Lý Tu Viễn cười cười, không nói gì mà lui về sau một khoảng cách.

Lúc này, Lục Nga có thể thi triển pháp lực.

Trong nháy mắt, âm thanh của phụ thân trong xe ngựa liền biến mất.

Lục Nga cũng biến mất theo, xe ngựa trở nên trống rỗng.

Hiển nhiên, Lục Nga đã thi triển pháp thuật đem Lý Đại Phú mang đi.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Chiến đấu

"Huru! Huru! Huru!"

Sau khi phụ thân rời đi, giờ phút này không còn gì bó buộc Lý Tu Viễn nữa. Mũi tên không ngừng được bắn ra từ Kim Nhạn Cung, xe mở mây đen phá tan Hắc Sơn Quân.

Chỉ là đạo hạnh Hắc Sơn Quân, bà đồng Vương không cách nào so sánh được. Dù tên đã bắn hết mà Lý Tu Viễn vẫn chưa phá được thuật pháp của yêu hồ. Sau khi mây đen bị xé rách thì rất nhanh đã khép lại. Hiển nhiên, mũi tên của Lý Tu Viễn không bắn trúng đích. Bất quá cũng không phải không

có hiệu quả.

Sau khi mũi tên bay đi có thể phá tan một mảnh mây đen. Lang hổ trốn bên trong đám mây liên tục ngã xuống, té chết tại chỗ.

Chỉ vèn vèn mười mấy tiền mà hơn trăm đầu sói đói và hai mươi mấy mãnh hổ ngã xuống.

Số lượng mãnh thú trốn trong mây đen đại giảm.

Hiển nhiên Hắc Sơn Quân cũng nhận ra bản lĩnh của Lý Tu Viễn. Gã không muốn mãnh thú của mình bị bắn chết tươi. Vì thế mây đen bắt đầu lùi về sau, thối lui tới nơi mũi tên của Lý Tu Viễn không bắn tới.

- Yêu quái chạy rồi?

Một hộ vệ khấn trương nói.

Lý Tu Viễn quát:

- Đừng có ngây thơ như thế. Hiện tại nguy hiểm mới thật sự xuất hiện.

Giờ phút này, mây đen dần hạ thấp tới phía trên đồng ruộng, cách mặt đất tầm hai ba trượng.

Mây đen bắt đầu tản đi, từng đầu sói đói, mãnh hổ, lợn rừng và các thú dữ khác đáp xuống mặt đất. Sau đó chúng nhanh chóng đứng lên, gào thét rồi đánh về phía đám người Lý Tu Viễn.

- Không thể nào, rõ ràng trước đó chúng té chết nhiều như vậy. Sao vẫn còn nhiều thế kia?

Thiết Sơn mở to hai mắt, tay cầm thật chặt yêu đao.

Lý Tu Viễn không nói gì, chỉ cầm Hồ Khẩu Thôn Kim Thương đứng ở bên cạnh, tiếp tục kéo cung bắn tên.

Một cái mũi tên rời tay bay ra, trực tiếp bắn thủng một đầu lợn rừng khiến nó ngã nhào.

"Huru ~!"

Mũi tên thứ hai bay ra bắn vào bụng một đầu lợn rừng khiến nó ngã nhào.

- Bắn tên.

Thiết Sơn quát xong cũng lập tức kéo cung bắn tên. Những hộ vệ khác đều cam lòng tụt lại phía sau, nhanh chóng nhao nhao bắn theo.

Hộ vệ Lý gia đều do Lý Tu Viễn tuyển chọn tỉ mỉ, từng người đều là hảo thủ, còn bồng thành tạo, có thể cưỡi ngựa bắn tên. Lần này rời nhà vì chuẩn bị an toàn nên mỗi hộ vệ đều mang theo yêu đao, cung tiễn, giáp da, trạng bị cũng đầy đủ. Bây giờ cần liền lấy ra dùng được ngay.

Chỉ có điều nhân thủ thật sự quá ít, tổng cộng chỉ hơn hai mươi người.

Nếu nhân số nhiều gấp đôi, Lý Tu Viễn sẽ không sợ đáp lang hổ kia.

- Trước bắn mãnh hổ, sau bắn lợn rừng. Không được để chúng tới gần.

Lý Tu Viễn quát, đồng thời cũng buông lỏng Kim Nhận Cung trong tay, một đầu mãnh hổ ngã xuống.

Khoảng cách càng gần, độ chính xác và uy lực mũi tên càng mạnh. Đám mãnh hổ vọng động vọt tới, nào tránh né kịp. Dù nhìn qua rất hung mãnh nhưng thực tế chỉ là bia sống mà thôi.

"Huru! Huru! Huru!"

Đám hộ vệ khác nghe vậy nhanh chóng thay đổi, bắt đầu nhắm bắn đám mãnh thú tới gần, một trận chiến khốc liệt.

Mũi tên bay loạn, dã thú cứ thế ngã xuống. Tình huống xem như không tệ.

Nhưng thực tế lại khác.

Một đầu sói xám đã xông qua vòng vây, mục tiêu của nó rất rõ, chính là Lý Tu Viễn.

Ngựa được ngăn thành vòng sợ hãi tới tán loạn. Có điều vì dây cương bị đóng dưới đất nên có hoảng hốt thế nào cũng chẳng trốn được. Nhất thời gót sắt đạp loạn khiến sói đói bị giẫm nát, ba năm lần là chết hẳn. Xem ra vòng chắn này vẫn hữu dụng, khi chiến mã kinh hãi có thể ngăn chặn phần nhỏ dã thú lọt lưới.

Sau một hồi Lý Tu Viễn liền thấy dã thú không còn lao ra nữa.

Xem ra Hắc Sơn Quân cũng đem tới một lượng thú hạ có hạn. Có điều số hổ lang còn lại cũng không ít.

- Hắc Sơn Quân tập kết không biết bao nhiêu mãnh thú trong núi rừng, nếu không phải trước đó té chết một phần, sợ rằng lúc này đã không chịu nổi nữa.

Lý Tu Viễn không khỏi cẩn trọng quát:

- Vứt bỏ cung, chuẩn bị cận chiến."

Sói đói đã gần tới nơi, bắn tên cũng không có ý nghĩa gì.

"Rống ~!"

Một đầu sói chui qua bụng của thiên lý câu, há mồm muốn cắn Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn nhẹ hừ một cái, hấn đưa chân một đá ra. Lúc này sói đói bay thẳng ra ngoài, miệng phun máu tươi ngã xuống mặt đất.

Hắn tập võ lâu dài chứ nào phải thư sinh gì yếu đuối, nếu thật sự chém giết, hắn cũng coi như một vị mãnh tướng.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Xuất hiện

Này cũng may mắn, nhờ có sư phụ vẫn luôn giám sát hắn tập võ.

Nếu chính hắn tự mình tu đạo, dù tu vài chục năm cũng đâu thể vượt qua lão yêu ngàn năm. Lúc ấy sợ là chết thể nào cũng chả biết.

Thời điểm đám người Lý Tu Viễn đang chém giết hổ lang, tại một khu rừng gần đó có đầu hổ đen bằng tượng đá đang lặng lẽ quan sát tất cả.

"Xùy ~!"

Lý Tu Viễn cầm Hồ Khẩu Thôn Kim Thương trong tay quét qua, đập ba đầu sói bay ra ngoài, ngã trên mặt đất không đứng lên nổi.

Đại thương bảy mươi hai cân đánh sói, không chết cũng chẳng đứng lên nổi.

Giết sói như giết chó nhà vậy.

Lý Tu Viễn thể hiện tinh thần dũng mãnh của võ tướng vô cùng tinh tế.

Nếu đám đồng môn ở thư viện Bắc Lâm thấy cảnh này hẳn sẽ giật nảy mình. Lúc này Lý Tu Viễn nào giống người đọc sách mặc trường sam.

- A ~!

Tiếng hét thảm vang lên, một hộ vệ bị đầu mãnh hổ tập kích nên ngã nhào trên mặt đất, yết hầu bị cắn nát, máu tươi dâng trào.

Hộ vệ bên cạnh gào lớn, thọc đao vào bụng mãnh hổ, mổ bụng nó ra, báo thù vì đồng bạn.

Bất quá thương vong cũng không chỉ vậy, liên tục có hộ vệ tử thương. Chém giết với mãnh thú sao có thể không chút hao tổn gì cho được.

Huống chi cũng chẳng phải dã thú bình thường, là lang hổ trong núi.

Lúc này một mãnh thanh phong cuốn tới phủ đệ Lý gia. Sau một khắc trong hành lang xuất hiện một người một hồ ly.

Lý Đại Phú hoảng hốt xông tới đại đường:

- Quản gia, Lý quản gia, người nhanh lên, nhanh triệu tập hộ vệ trong phủ tới. Còn có người ở tiêu cục, cùng ta rời thành cứu nhi tử.

Không thể không nói, tốc độ triệu tập người của Lý gia rất nhanh. Chưa qua bao lâu đã thấy một đám hán tử cười tuấn mã, mang theo cương đao và cung tiễn, khí thế hùng hăng rời khỏi thành.

Bách tính trong huyện thấy Lý gia có động tĩnh lớn vậy không khỏi nghi luận âm ỉ.

Có điều giờ khắc này trận chém giết ngoài thành đã sắp kết thúc.

Lý Tu Viễn dùng Hồ Khẩu Thôn Kim Thương giết không biết bao nhiêu lang hổ, dưới chân toàn là thi thể dã thú. Sau lưng từ hai mươi mấy hộ vệ chỉ còn năm sáu người.

Thiết Sơn cũng bị thương không nhẹ, máu tươi chảy dài, tay nắm cương đao đã có chút run. Hắn không sợ hãi mà là kiệt sức.

Tuy nhiên hồ lang xung quanh cũng chết gần hết, chỉ còn rải rác xung quanh vào con tìm cơ hội đào tẩu.

Khó mà tưởng tượng được chỉ với hai mươi người mà chống đỡ nổi tràng cảnh này.

- Đại, đại thiếu gia, ngài không có sao chứ.

Thiết Sơn thờ hồn hèn nói.

- Không sao.

Lý Tu Viễn bình tĩnh, cánh tay vừa đau vừa nhức, sử dụng đại thương đã có chút khó khăn. Hắn chẳng nhận không bị thương còn giết đại đa số đầu thú. Hồ Khẩu Thôn Kim Thương không hổ là lợi khí, chỉ tùy ý vung lên, chưa dùng hết khí lực đã chém được đầu mãnh hổ, sắc bén vô cùng. Hắn chém giết lâu như vậy mà lưỡi thương không nhiễm chút máu nào cả.

Theo như sự phụ nói, lưỡi thương là do Lôi Công Trùy tạo thành, có thể gọt vàng cắt ngọc, cực kỳ sắc bén, có điều không thể gặp lửa, vừa gặp liền bị hòa tan.

- Đại thiếu gia, chúng ta thắng rồi ư?

Một hộ vệ với vết máu khắp người nói.

Lý Tu Viễn chẳng dám, chỉ ngược nhìn về phía đám mây.

Giờ phút này, một đầu hắc hổ chậm rãi dạo bước đi ra.

Hắc hổ vừa xuất hiện liền khiến con người chúng hộ vệ co rút.

Hình thể hắc hổ quá lớn. Mãnh hổ bình thường cùng lắm dài nửa trượng, vậy mà hắc hổ dài hai trượng. Khi nó bước đi có thể thấy thân hình cao tàm tàm thước, cao còn hơn cả người.

Thân thể trắng kiện khôi ngô, răng nanh sắc bén. Những thứ này là minh chứng tốt nhất cho việc nó không phải mãnh hổ bình thường.

Đối với Lý Tu Viễn mà nói, này chẳng phải mãnh hổ, mà là một tiểu quái thú.

- Là, là Hắc Sơn Quân.

Hộ vệ run sợ trong lòng.

- Dĩ dật dĩ lao. Chờ lâu như vậy, tới khi chúng ta kiệt sức nó mới lộ diện?

Lý Tu Viễn cắn răng:

- Không hổ là yêu quái đắc đạo, nó không tính dựa vào đám dã thú này giết chúng ta. Đám lang hổ này chỉ dùng để tiêu hao sức lực mà thôi.

Lý Tu Viễn từng gặp phải quỷ sai, đụng phải Lôi Thần, gặp quạ hồ tinh, tảo ngộ tinh quái.

Thế nhưng tất cả đều chẳng là gì, đầu hắc hổ trước mắt mới là đáng sợ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Chiến đấu

Sau khi đầu hắc hổ xuất hiện, lòng dạ Lý Tu Viễn và chúng hộ vệ lập tức chìm xuống đáy cốc.

Lúc đầu Lý Tu Viễn chỉ nghĩ Hắc Sơn Quân là một đầu hồ yêu mà thôi. Dù có đạo hạnh ngàn năm cũng không uy hiếp được hắn. Vì trước mặt hắn, đạo hạnh thế nào cũng chẳng có tác dụng gì. Hiện tại xem ra, suy nghĩ này của hắn có chút ngây thơ rồi.

Nhìn hình thể hắc hồ mà xem, cổ chi ác lai, thấy mà sợ tới lạnh người.

- Đại, đại thiếu gia, chỉ sợ chúng ta đánh không lại.

Thiết Sơn thở hổn hển, máu me đầm đìa toàn thân nói.

Lý Tu Viễn đáp:

- Có được hay không phải đánh thử mới biết. Hắc Sơn Quân muốn ăn thịt chúng ta nhưng cũng không phải không sợ chết. Dù đạo hạnh cao nhưng nó sợ chết hơn chúng ta nhiều, bằng không đầu trốn tới giờ.

Lý Tu Viễn tự an ủi cũng nói lên sự thật. Lão yêu tu luyện tới bây giờ đều muốn trở thành thần tiên. Thế nhưng nếu nó dùng bản thể đánh tới, dù có cơ hội ăn thịt Lý Tu Viễn cũng sợ bị đám người Lý Tu Viễn đánh bại rồi giết chết.

Một khi thất bại, ngàn năm đạo hạnh của nó, thần tiên của nó chỉ là hư ảo.

Vì thế Hắc Sơn Quân đang do dự, nó cũng đang quan sát.

Hắc hồ to lớn dạo bước, tốc độ chẳng chút hoang mang. Đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm đám người trước mặt. Hắc hồ khác hẳn với mãnh hồ bình thường, hình thể của nó đem tới người người ta một cảm giác áp bách mạnh mẽ, khiến người ta sợ hãi theo bản năng.

- Đây, con hồ này đang làm gì đấy. Sao nó không trực tiếp nhào tới đánh chúng ta. Hắn nên nhân cơ hội này đối phó chúng ta mới đúng chứ.

Một hộ vệ bị thương nói trong khăn trương.

Lý Tu Viễn trầm ngâm:

- Nó muốn tạo áp lực cho chúng ta, ý đồ phá hoại ý đầu chí. Cứ thế nó không đánh mà thắng, bất quá... nó cũng có phần kiêng kỵ.

Không có sai, là có kiêng kỵ.

Lý Tu Viễn cảm thấy Hắc Sơn Quân kiêng kỵ mình.

Dù khí lực của hắn suy kiệt nhưng vẫn có thể liều mạng, mà Hồ Khẩu Thôn Kim Thương lại vô cùng sắc bén nữa.

Cộng với việc Hắc Sơn Quân không thể thi triển bất kỳ đạo thuật nào với hắn cả. Vì thế nếu đánh trận sinh tử, Hắc Sơn Quân cũng sợ bản thân bại dưới tay Lý Tu Viễn.

Tuy nói cơ hội không lớn nhưng với lão yêu ngàn năm mà nói, dù đối thủ chỉ có một phần cơ hội chiến thắng, nó cũng sẽ cẩn thận từng li từng tí.

Huống chi hiện tại Hắc Sơn Quân còn chưa đủ chín phần nắm chắc, đoán chừng cao lắm nó chỉ nắm được bảy thành là cùng.

“Rống ~!”

Hắc Sơn Quân dạo bước tới gần, nhẹ gào thét với bọn người Lý Tu Viễn.

Âm thanh như kinh lôi nổ vang bên tai mỗi người.

Có điều mọi người đều bất vi sở động, cầm chặt cương đao và đại thương trong tay mà nhìn chòng chọc hắc hồ, tùy thời liều mạng với nó.

Sau khi Hắc Sơn Quân tới ngoài ba trượng thì dừng lại. Nó bắt đầu đi vòng quanh đám Lý Tu Viễn, dường như đang tìm thời cơ tấn công.

- Còn tên không?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Đại thiếu gia, còn này.

Một hộ vệ đem bao tên còn thừa lại hai cái tới.

Lý Tu Viễn cầm đại thương trong tay, cầm Kinh Nhận cung dựng đứng, nhắm ngay đầu hắc hồ mà bắn.

Hắc hồ dừng bước, nó nhìn chòng chọc vào Lý Tu Viễn. Tựa như một vị đế vương đang đối mặt với tặc tử khiêu khích uy nghiêm của mình. Trong mắt nó chỉ có băng lãnh và hung ý chứ chẳng hề e ngại chút nào.

Lý Tu Viễn e ngại Hắc Sơn Quân, tất nhiên Hắc Sơn Quân cũng vậy.

"Huru ~!"

Sau một khắc, mũi tên rời tay bay thẳng đến Hắc Sơn Quân.

"Rống ~!"

Tiếng hô gầm vang, hắc hổ vẩy đuôi đánh mũi tên bay cắm xuống đất.

- Sao có thể?

Thiệt Sơn mở to hai mắt cả kinh nói.

Mũi tên bắn từ Kim Nhạn cung mà nó cũng đánh rơi được, chẳng lẽ hắc hổ có võ nghệ cao cường gì đó ư?

Có điều giờ phút này không đợi đám người giết mình. Sau khi đánh rớt mũi tên, hắc hổ nắm bắt thời cơ, trong nháy mắt xông tới, nhào về phía Lý Tu Viễn.

- Chả lẽ ta lại sợ nguoi.

Lúc này Lý Tu Viễn bỏ cung lấy thương, chuẩn bị nghênh kích.

Sau khi hắc hổ tiến vào phạm vi ba trượng xung quanh Lý Tu Viễn thì đạo pháp vô hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Món nợ ân tình

Trước mắt muốn phân thắng bại chỉ có chém giết mà thôi.

Lý Tu Viễn và chúng hộ vệ liều chết đánh cược một lần.

Thấy hắc hổ uy mãnh chém giết như thế, một số hộ vệ còn đủ khả năng hành động không nói tiếng nào mà gào nhẹ vọt ra muốn chiến đấu cùng là hung ác.

- Đứng đi.

Lý Tu Viễn muốn cản nhưng đã chậm.

Hồ trào to gần bằng cái thớt của nó vung lên, hai hộ vệ bị đánh bị ngã ra mấy mét, không biết sống chết thế nào.

Sau khi đánh bay hộ vệ, hắc hổ lập tức nhào về phía Lý Tu Viễn.

"Hiiiiii ~!"

Mắt thấy hắc hổ sắp vồ tới người, bỗng thiên lý câu kẻ đứng kề bên Lý Tu Viễn hí một tiếng dài. Chẳng biết nó lấy sức lực từ đâu mà thân thể vốn đã trọng thương lại có thể nhanh chóng đứng lên, mạnh mẽ đâm vào thân hắc hổ.

Hắc hổ bị đâm lao đảo mà ngã trên mặt đất.

- Cơ hội tốt.

Lý Tu Viễn cầm Hồ Khẩu Thôn Kim Thương dùng sức đâm tới, nhanh như thiểm điện.

Đại thương sắc bén đâm vào đầu hắc hổ dễ như trở bàn tay. Vì sức lực quá mạnh mà đâm tới gần nửa người giống loài hung ác mới ngừng lại.

Thành công rồi!

- Đại thiếu gia, coi chừng.

Thiết Sơn lao tới cản trước mặt Lý Tu Viễn.

Hắc hổ nâng một chưởng đánh bay hai người Thiết Sơn, Lý Tu Viễn xong thì không cam lòng mà gào lên một tiếng. Chẳng còn chút khí lực nào để đứng lên, sau khi vùng vẫy mấy lần không có kết quả thì chẳng còn khí tức nữa.

Dù là đại yêu ngàn năm nhưng bản thể đã lộ ra người, đầu bị đâm xuyên như thế thì mất mạng là đương nhiên.

Sau khi hắc hổ chết đi, từ xa xa trong bóng cây, một pho tượng hắc hổ kiêu dũng Tần Hán kêu răng rắc mất tiếng, vết nứt rạn vỡ hiện ra. Từng mảnh đá rơi rụng trên thân xuống, trông như sắp tan nát tới nơi. Có điều đến cuối cùng vẫn còn giữ được.

Hổ đá màu đen nhìn Lý Tu Viễn một cái thật sâu rồi chậm rãi lùi về phía sau, hòa hợp với một mảnh hắc ám rồi nhanh chóng biến mất không thấy đâu.

Cuồng phong cuộn cuộn nay đã dừng lại, âm thanh xì xầm trong rừng cây cũng biến mất.

Mây đen đã tan, chỉ còn một mảnh ráng chiều hỏa hồng xinh đẹp.

Lý Tu Viễn không bị thương quá nặng, chỉ lắc lư vài cái rồi dợm người muốn đứng lên.

- Thiết Sơn, người thế nào rồi?

Lúc này sắc mặt hắn biến đổi, vệt vàng đầy Thiết Sơn sang bên cạnh.

Thế nhưng hộ vệ trung thành đã ngã đi, hơi thở mong manh yếu ớt. Sau lưng là vết cào thật sâu, da thịt rách tươm có thể thấy được xương cốt bên trong, máu tươi chảy ra cuộn cuộn không chút ngại ngùng.

- Đại thiếu gia, tiểu nhân chỉ có thể giúp người tới đây. Tiểu nhân phải đi rồi. Lần sau gặp được đạo trưởng, ngài hãy nói với ngài ấy một câu cảm ơn, để tiểu nhân trả nợ ân tình đời trước.

Một thanh âm vang lên.

- Ai, là ai đang nói chuyện?

Lý Tu Viễn nói.

Sau khi nhìn lại, Lý Tu Viễn thấy thiên lý cuua đang nằm trong vũng máu thở gấp, miệng nói ngôn ngữ của loài người.

- Đại thiếu gia đừng sợ. Tiểu nhân là một nông phu mà gia gia ngài từng cứu. Năm đó thôn tiểu nhân gặp họa, là gia gia ngài bỏ thí tiền tài cứu giúp một nhà tiểu nhân. Về sau tiểu nhân chết già, vì nhớ ân tình Lý gia nên không thể đầu thai chuyển kiếp. Là Đạo trưởng tới điểm hóa tiểu nhân, để tiểu nhân nhập vào thân ngựa. Một đời làm trâu làm ngựa trả lại món nợ ân tình năm xưa.

- Hiện tại ân tình đã trả. Tiểu nhân có thể đi đầu thai rồi. Đại thiếu gia bảo trọng, ngài là người mang thiên mệnh, sẽ không chết ở chỗ này đâu.

Thiên lý câu nói xong liền chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong mơ hồ, thân ảnh một nông phu bay ra, phiêu đảng trên thân thể thiên lý câu rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Tiên thảo ngàn năm

"Giá! Giá!"

Hơn một trăm tráng hán mang theo cương đao, cung tiễn, cười khoái mã chạy như điên trên đại đạo.

Lý Đại Phú được một hộ vệ đeo theo trên ngựa. Hai mắt ông đỏ hồng, khăn giọng kêu:

- Nếu con ta có chuyện gì không may, bản lão gia sẽ không tha cho các người đâu. Nhanh, nhanh hơn nữa.

- Lão gia, đây đã là tốc độ nhanh nhất.

Một hán tử nói:

- Biệt Đại thiếu gia bị hồ lang bao vây chúng ta cũng rất gấp.
- CMN, như thế vẫn chưa đủ nhanh, nhanh hơn chút nữa.

Lý Đại Phú hô.

Thời điểm mọi người đuổi tới cốc trận, hết thấy đều đã kết thúc.

Thi thể lang hồ đầy dưới mặt đáy, máu tươi từng bãi lại từng bãi. Nhiều nhất là ở giữa, hộ vệ Lý gia chết nằm bảy tám người không chút nhúc nhích ở đó, đã sớm không còn khí tức gì.

- Nhi tử, vi phụ tới, vi phụ tới rồi...

Lý Đại Phú tung người xuống ngựa, vì mất thăng bằng mà ngã trong bùn. Sau đó vừa chạy vừa bò về phía cốc trận, hoàn toàn không để ý toàn thân đã dơ bẩn.

Các hán tử khác thấy một màn trước mắt đều ngây ngẩn cả người.

Rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì? Sao có nhiều thi thể lang hồ như vậy chứ?

Xung quanh huyện Quách Bắc ngay cả mảnh hồ cũng khó thấy một con, thế mà hiện tại xác chết chất đầy đất, nhìn sơ cũng ít nhất hai mươi đầu, này là chưa kể mấy con sói khác.

- Đại thiếu gia sẽ không chết chứ?

Một tiêu sư khiếp sợ lắm lắm:

- Dù sao cũng nhiều hồ lang như vậy....
- Nói nhảm cái gì nói vậy.

Một hán tử đứng đằng sau giận dữ hô, cầm yêu đao nhảy xuống ngựa mắng:

- Đồ cầu vật không có lương tâm kia. Nếu để Hàn Mãnh nghe lời này của ngươi, chắc chắn hắn sẽ chém ngươi mấy đao đấy.

Người này tự biết mình sai, cúi đầu không dám nhìn người nữa.

- Xem kia, ở đằng kia còn một con sói.

Có người chỉ về phía xa nói.

"Chít~!"

Thanh hồ nhảy xuống từ trên đầu một con ngựa, nó nhanh chóng xông về phía trước. Tốc độ nhanh đến mức khó tin, sau khi vọt tới gần đầu sói liền nhảy lên cắn đứt yết hầu của con sói đó.

Sói đói thất thảm một tiếng rồi ngã xuống đất, sau khi co quắp vài lần liền chết tươi.

- Ha ha, ngươi sát sinh.

Lý Tu Viễn ngồi dựa vào xe ngựa cười cười, hắn nhìn thanh hồ một chút, lại nhìn trăm vị hán tử đang nhanh chóng chạy tới cách đó không xa, liền biết người của Lý gia đã tới.

Thế nhưng tới hơi trễ.

Bởi vì mọi chuyện đã kết thúc, hắc hồ đã mất mạng, chỉ còn lại vụn vặt lẻ tẻ vài đầu cô lang mà thôi.

- Công tử.

Lục Nga vội vàng nhảy tới Lý Tu Viễn trước người.

- Ta không sao, chỉ là bị thương nhẹ, không còn sức lực. Lục Nga, giúp ta một chuyện. Trên xe có thuốc do Hà thủ ô tình lưu lại, dùng nó cứu những hộ vệ chưa chết, cứu họ...

Lý Tu Viễn nói xong liền ngắt đi.

- Con ta, con thế nào. Vi phụ tới rồi. Con đừng có chuyện gì a.

Lúc này Lý Đại Phú lao tới, thấy trên thân nhi tử toàn máu là máu thì hai tay run rẩy, nước mắt không cầm được mà rơi xuống.

Hơn ba mươi mấy tuổi ông mới có được đứa con trai, có thể nói là con mọn. Càng khiến Lý Đại Phú ông vui mừng là nhi tử thông minh từ nhỏ, tâm tư linh mẫn, học văn thì tài hoa hơn người, luyện võ thì võ nghệ phi phàm. Hơn nữa lúc ra đời trời đất có dị tượng, thiên sinh bất phạm. Ông nâng trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan, luôn lo lắng nhi tử có chuyện.

Thế nhưng bây giờ thì sao, chẳng lẽ muốn ông người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh ư?

- Lân nhi a, con mau tỉnh lại, tỉnh lại đi, vì phụ chỉ có mình con thôi.

Âm thanh Lý Đại Phú run rẩy, hai tay cũng run rẩy nốt. Ông bị hù tới mặt trắng bệch, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lý Tu Viễn như muốn đánh thức Lân nhi nhà mình.

Lục Nga nói ra:

- Lão gia, đại thiếu gia không có chuyện, chỉ hôn mê thôi.

- Không, không có việc gì?

Lý Đại Phú giật mình tỉnh lại, vội vàng sờ tâm mạch con trai. Lúc này mới cười ngây ngô:

- Không, không có việc gì. A ha ha, nhi tử ta không sao rồi...

Mà Lục Nga cũng thở phào nhẹ nhõm, việc đầu tiên nàng làm là xác định Lý Tu Viễn không sao rồi mới làm chuyện mà hần phân phó.

Lúc này lập tức thả người vào trong xe ngựa tìm cái hộp gỗ. Sau khi tìm được, lúc mở hộp ra thì mùi thuốc xông thẳng vào mũi.

- Đúng là tiên thảo ngàn năm.

Lục Nga ngây ngẩn cả người. Nàng không ngờ công tử lại có trân bảo hiếm thấy thế này. Đây là thứ không biết bao nhiêu yêu quái nằm mơ cũng cầu không được a.

“Những người khác được cứu rồi.”

Lục Nga trầm nghĩ trong lòng.

Phạm nhân chỉ cần còn một hơi thở, chỉ cần ăn vào tiên thảo ngàn năm đều được cứu sống. Máy hộ vệ vẫn chưa tắt thở, tin rằng thứ này sẽ giúp được bọn họ.

Bất quá nếu đã trút hơi thở cuối cùng thì không còn cách nào khác.

Lúc này Lục Nga bắt đầu cho hộ vệ dùng thuốc.

Chỉ một lát sau, tiếp viện của Lý gia bắt đầu xác định những ai đã chết rồi đi nhặt xác hoặc nếu còn sống sẽ được cứu chữa.

Còn Lý Tu Viễn đã sớm được Lý Đại Phú dẫn về huyện Quách Bắc.

- Đem hết thi thể của bọn súc sinh này về cho bản lão gia. Ta muốn lột da ăn xương, đem chúng ngâm rượu mà hủ mỗi hủ trong lòng.

Trước khi đi Lý Đại Phú nghiêng răng nghiêng lợi hô.

Mấy chục người ở lại rừng mình chấp hành.

Mà Lục Nga vốn muốn rời đi nay hai lỗ tai chợt giật giật, ánh mắt nhìn về một phía.

- Ô ô ~!

Một trận âm phong thổi qua đánh một vòng trên không trung, mười quỷ sai hiện hình.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Người đã chết

- Nơi này đã xảy ra chuyện gì, vì sao toàn bộ mười vị hộ vệ bên cạnh đại thiếu gia đều chết hết. Thành Hoàng lão gia còn phải chúng ta tới đây cầu hồn nữa.

Một vị âm binh mặt đen cầm đầu đám quỷ sai cả kinh nói.

- Nhìn đi, kia chẳng phải Hắc Sơn Quân từng cản đường đánh cướp Thành Hoàng đại nhân sao? Nhục thân của nó đã chết ở kia kia.

Một âm binh mặt xanh khsc chỉ vào thi thể cự hồ mà giết này mình.

Có nằm mơ bọn họ cũng không quên hắc hồ kia, đây là đại yêu ngàn năm lợi hại có thể so với thần tiên. Hơn nữa còn chiếm núi xung vương nhiều năm, chưa có ai đánh bại nó được.

- Không tốt, chắc chắn Hắc Sơn Quân đánh chú ý lên đại thiếu gia, bọn họ đã đầu pháp ở đây.

Nhìn đại thương cấm trên đầu Hắc Sơn Quân, hai quỷ sai liền hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra.

Nó đã bị Lý đại thiếu gia giết.

Giờ phút này đôi mắt của Lục Nga tỏa ra tinh quang, có thể thấy quỷ thần. Nàng nhìn chăm chăm chúng quỷ sai, sau đó chít chít, kêu lên vài tiếng, kêu đến quỷ sai chân động, thần hồn như muốn tán loạn.

- Hồ, hồ tiên đại nhân, là tiểu nhân vụng về không thấy ngài. Xin hồ tiên đại nhân thứ tội.

Hai quỷ sai giết này mình, chúng thấy thanh hồ liền biết đó là hồ ly có đạo hạnh phi phạm, đã vượt qua kiếp nạn yêu tinh, vì thế vội vàng nhận lỗi.

Thân là âm binh bọn họ sao so được hồ tiên.

- Nơi này không có việc cho quỷ sai các người, các người đi được rồi.

Lục Nga thần nhiên nói

Âm binh mặt đen lên tiếng:

- Hồ tiên đại nhân, tiểu nhân cũng là phụng mệnh làm việc. Nghe Thành Hoàng đại nhân bảo nơi này có yêu quái hung hãn nên ngài ấy sai chúng tiểu nhân tới xme thử. Nếu lỡ đắc tội với hồ tiên đại nhân, xin ngài tha thứ cho.

Mặt xanh âm binh lại nói:

- Hai người chúng tiểu nhân cũng là âm binh làm việc cho Lý gia. Ở huyện Quách Bắc, Lý gia còn xây dựng tòa miếu nhỏ cho tiểu nhân. Hồ tiên đại nhân không nhìn mặt mũi Thành Hoàng gia cũng nể mặt đại thiếu gia chứ.

Bọn chúng nhìn ra hồ tiên có liên quan tới Lý gia.

Lục Nga bấm tay tính một chút, nàng phát hiện hai âm binh này không nói dối:

- Người chết là hộ vệ bên cạnh đại thiếu gia, bọn họ bị Hắc Sơn Quân hại chết, đột tử nên không đầu thai được. Các người muốn dẫn họ đi phải hỏi qua ý đại thiếu gia.

- Tiểu nhân đã rõ, tiểu nhân đã rõ. Thế nhưng hồ tiên đại nhân cũng phải thông cảm cho chúng tiểu nhân. Hộ vệ đại thiếu gia chết, tiểu nhân cũng rất khó chịu. Cơ mà đầu thể để họ ở chỗ này, khi còn sống họ là vô phu, chết đi làm quỷ càng thêm hung hãn. Chưa kể còn ở Lý gia nhiều năm, lây dính phúc khí. Khi thành quỷ không đủ mình miễn, du dương bên ngoài rất dễ xảy ra chuyện. Dù không có chuyện mà đụng phải tà ma yêu đạo, bị chúng bắt đi thì làm sao đây?

Âm binh mặt xanh khuyên như:

- Vì thế xin để tiểu nhân tạm giam họ ở chỗ của Thành Hoàng. An bài thế nào, Thành Hoàng đại nhân tự có chuẩn bị. Cũng có thể an bài cho họ một chức quỷ sai, không làm khó dễ họ đâu.

- Ta tin các người một lần. Nếu các người dám gạt ta, về sau tốt nhất đừng đi ra ngoài nữa.

Lục Nga nói.

- Tiểu nhân đa rõ, đã rõ.

Âm binh mặt xanh vội gật đầu nói.

Âm binh mặt đen kể bên phát tay, ra hiệu cho chúng thuộc hạ.

Lúc này, mười quý sai bắt đầu cầm xiềng xích muốn bắt hồn đám người Thiết Sơn, Lý Trung.

- Thiết Sơn, đi thôi, ngươi đã chết.

Một cái quý sai nói.

Lúc này chỉ thấy toàn thân Thiết Sơn đầy máu bắn, hai mắt mờ mịt đứng đó, tay cầm cương đao không nhúc nhích.

Đây là biểu hiện bình thường sau khi chết, thần chí bị che mờ. Không biết bản thân là người hay quỷ, phải chờ bảy ngày sau mới tỉnh lại được. Cũng vì thế mà thế gian thường nói hoàn hồn. Do phải đợi bảy ngày thần chí mới khôi phục, trước tiên họ sẽ nhớ người nhà, phần lớn chúng quỷ sẽ hô to đại náo, rất khó quản lý.

Lúc này quỷ hồn sẽ được về nhà thăm thân nhân một chút, nhìn lại thi thể của mình và tổ chức tang sự, tiếp nhận sự thật bản thân đã chết, an tâm mà lên đường.

Thế nhưng quý sai vừa tỉnh đất Thiết Sơn đi thì hần liền giật mình tỉnh lại, chém xuống một đao khiến quý sai bị bổ thành hai nửa. Quý sai kêu lên một tiếng, thân thể lại khôi phục như cũ.

- Quỷ hồn thật hung hãn, vừa mất đã thanh tỉnh.

Một quý sai cả kinh nói.

Âm binh mặt xanh lên tiếng:

- Thiết Sơn huynh đệ, đều là người một nhà, xin cắt cương đao đi. Chúng ta dẫn ngươi lên đường. Ngươi đã chết, không còn là người mà là quỷ.

- Ngươi CMN mới là quỷ, nhất định là pháp thuật yêu quái kia biến thành. Các huynh đệ, chúng ta chém chết chúng.

Thiết Sơn giờ cương đao lên rồi hô to.

Mười quý hồn sau lưng hần giật mình tỉnh lại, đáp một tiếng rồi vọt tới chỗ âm binh.

Đám âm binh bị hù đến sợ, cả lũ quay đầu bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Tin đồn

Thấy chúng quỷ sai mình dẫn theo chạy toán loạn, bị chém giết khắp nơi thì vừa tức vừa buồn bực.

Tuy nói quỷ hồn của Thiết Sơn hung hãn không tầm thường nhưng dù sao đám quỷ sai bọn nó dẫn theo cũng đã hưởng qua nhang đèn kia mà.

Sau cùng, hai quý sai không chịu nổi đám quỷ kia nữa, đành phải tự mình động thủ.

"Xôn xao~!"

Hai quý sai lấy xiềng xích bên hông ra lắc một cái.

Kèm theo đó là hương vị nhang đèn tro giấy lan tỏa bốn phía, xiềng xích nhanh chóng dĩa ra, linh hoạt vòng quanh đám quỷ hồn Thiết Sơn. Sau đó phôi hợp chặt chẽ mà trôi hết mười quý hồn hung hãn lại.

- Thả ra chúng ta.

Đám Thiết Sơn gập dứ cầm đao chém vào xiềng xích. Thế nhưng dù bỏ thế nào xiềng xích cũng chẳng chút xê dịch, chỉ có âm thanh keng keng liên tiếp vang lên.

- Thiết Sơn huynh đệ, thật xin lỗi. Bây giờ cảm xúc của ngươi không ổn định, ngươi bây giờ cảm xúc không ổn định, về tới miếu Thành Hoàng lại nói tiếp.

Âm binh mặt xanh lên tiếng.

Âm binh mặt đen cũng chấp tay nói với Thanh hồ:

- Tiểu nhân không quấy rầy hồ tiên đại nhân thanh tịnh, tiểu nhân dẫn đám quỷ hồn Thiết Sơn trở về miếu Thành Hoàng phục mệnh. Xin hồ tiên đại nhân nói rõ nguyên nhân với đại thiếu gia, miễn cho ngài ấy hiểu lầm chúng tiểu nhân.

- Các ngươi đi đi, ta không muốn có liên hệ gì với các ngươi.

Lục Nga nói.

Hai âm binh không nhiều lời. Sau khi thi lễ liền lôi kéo xiềng xích trong tay, dẫn đám Thiết Sơn hung hãn không ngừng giầy dụa hóa thành một cỗ âm phong biến mất trên không trung.

Quý sai và hồ tiên nói chuyện. Tất nhiên người bình thường không nghe được, nhóm người Lý gia chỉ nghe được tiếng xì xào không rõ cùng tiếng xiềng xích mà thôi.

Họ chỉ nghĩ có người đựng phải cương đao hay mũi tên chứ không hoài nghi là vậy khác.

- Nhanh lên, dọn sạch mấy thi thể dã thú còn sót lại. Sắc trời đã muộn, khó đảm bảo sẽ không có dã thú kéo tới nữa.

Một hán tử nói.

Trước khi đi Lý Đại Phú đã nói muốn lột da bẻ xương đám hồ lang này để ăn thịt ngâm rượu, phát tiết mối hận trong lòng. Vì thế để lại mùi hán tử xử lý thi thể, cứu chữa xong thương binh rồi bắt đầu vận chuyển thi thể dã thú.

"Àm ầm ~!"

Lúc này bầu trời nổi lên kinh lôi. Đạo kinh lôi đánh xuống vùng đất gần rừng núi, đánh đám sói hoang đang đào tẩu thành một khối đen kịt, chết ngay tại chỗ.

"Chít, ~!"

Dường như Lục Nga cảm nhận được gì đó nên da lông dựng đứng lên, cứ như bản thân gặp nguy hiểm vậy.

"Đuôi ~!"

Lại một đạo kinh lôi nữa vang lên, đánh về phía Lục Nga.

Thời điểm đạo kinh lôi còn trên không trung thì một đạo khác bay tới, đánh ngang ngăn cản đạo kinh lôi trước. Hai đạo kinh lôi va chạm trong không trung, sau đó nổi tung thành một mảnh hỏa hoa.

Một âm thanh vang lên trong tầng mây.

- Kìa là hồ ly của Lý Tu Viễn, không phải yêu tà. Phải nể mặt thánh nhân nhân gian chứ.

Trong tầng mây kia không có ai đáp lời. Chỉ thấy lôi đình tiếp tục đáng xuống, chỉ là thay đổi phương hướng, di chuyển về phía núi rừng xa xa.

Mỗi nơi đánh một cái, có thể đánh chết đám dã thú lọt lưới kia.

Có lôi đình đánh vào một nắm mồ mã, khiến mồ mã nổ tung. Mơ hồ nghe được tiếng lệ quỷ kêu thảm, có thể thấy được bên trong mồ mã có một con lệ quỷ tà mị.

- Lôi Công trên trời đang trừ yêu đảng ma.

Lục Nga cảm nhận được lôi điện không tầm thường, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Nàng mơ hồ nhìn thấy bên trong tầng mây có đám người đang gỡ lôi trồn, cầm lôi chùy đánh ra lôi đình và thiểm điện. Mà lôi điện kia khiến Lục Nga không khỏi e ngại.

- Chỉ là tới quá muộn.

Sau nửa ngày, Lục Nga thấy bản thân không còn là mục tiêu của Lôi Công mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó hóa thành một con giả mặt biển mất dưới đồng ruộng, bay về phía huyện Quách Bắc.

- Sét đánh tới nơi rồi, hân cũng sắp mưa. Nhanh tay lên, chúng ta phải giải quyết xong tất cả thi thể ở đây.

Vài hán tử cầm đuốc tiếp tục vận chuyển thi thể hồ lang.

Tối nay, tại ngoại ô huyện Quách Bắc. Lôi minh thiểm điện vang lên suốt một đêm, đến lúc gà gáy mới ổn định lại.

Thế nhưng sét đánh suốt đêm cũng chẳng có giọt mưa nào rơi xuống, việc này khiến rất nhiều người tấm tắc kỳ lạ.

Bất quá việc kỳ lạ hơn bắt đầu truyền ra từ bên trong huyện Quách Bắc.

Đại thiếu gia Lý Tu Viễn bị hổ tập kích trong lúc đi chuộc phụ thân, chết hết mười hán tử, ngay cả đại thiếu gia cũng thụ thương sắp ngất.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Lý tu viễn đã tỉnh

Phải biết xung quanh huyện Quách Bắc không có sói hổ. Nay cũng chưa tính, có người còn nói tối hôm qua hộ vệ Lý gia vận chuyển thi thể hổ yêu vào huyện thành. Sau chốc lát chuyển vào trong Lý phủ. Nghe nói thi thể hổ yêu dài chừng ba trượng, đứng lên hẳn còn cao hơn người, răng năng to như cánh tay người trưởng thành vậy.

Cũng có người nói hổ yêu là sơn thần trên núi. Lý gia đánh chết sơn thần nên bị báo ứng. Lần này Lý lão gia bị thổ phỉ bắt cóc, tổn thất hơn mười vạn lượng bạc là ví dụ tốt nhất.

Đối với những tin đồn không ngừng lan ra, Lý Tu Viễn hoàn toàn không hay biết.

Đến buổi chiều ngày thứ hai hẳn mới từ từ tỉnh lại.

Lý Tu Viễn mở mắt nhìn thấy nóc nhà quen thuộc liền biết bản thân đã về tới phủ.

- Xem ra tất cả đều kết thúc?

Đầu óc Lý Tu Viễn bắt đầu hồi tưởng những chuyện đã xảy ra.

Nghĩ tới hơn hai mươi hộ vệ đã chết, hẳn nhin không được mà đáy lòng đắng chát.

Từ lúc hắn sinh ra cho tới giờ, chưa bao giờ hộ vệ Lý gia tổn thất nhiều như hiện tại.

Từng sinh mệnh dần mất đi, nghĩ lại khiến Lý Tu Viễn đau lòng vô cùng.

Những hán tử đó đều ở bên cạnh hắn thật nhiều năm. Trong lúc không biết dần có cảm tình, nhất là Thiết Sơn, hẳn là người theo Lý Tu Viễn lâu nhất. Lý Tu Viễn nhớ rõ, thời điểm bản thân và Hắc Sơn Quân đánh nhau, nếu không có Thiết Sơn che chở, hẳn người chết phải là mình mới đúng.

Lý Tu Viễn sẽ đồng vu quy tận với Hắc Sơn Quân.

- Khoan đã, ta nhớ trước khi ngất đã dặn Lục Nha dùng tiên thảo ngàn năm cứu người, không biết cứu được bao nhiêu.

Nghĩ tới đây, đôi mắt Lý Tu Viễn lần nữa sáng lên.

Hà Thủ Ô có thể hồi sinh người thường, chỉ cần còn một hơi thở hẳn có thể cứu được.

Có lẽ hơn phân nửa hán tử vẫn còn sống.

Lúc này, Lý Tu Viễn không nghĩ tới thân thể còn đau nhức liền muốn đứng dậy.

Có điều hắn vừa mới nhom người lên liền đánh thức nha hoàn Tiểu Diệp đang ngủ say bên cạnh.

- Thiếu, thiếu gia, người tỉnh.

Tiểu Diệp dụi dụi hai mắt, vẻ mặt mừng rỡ nói.

Xem bộ dạng này, hẳn tối qua Tiểu Diệp vẫn luôn thủ tại đây, không rời đi nửa bước.

Lý Tu Viễn sờ sờ đầu nàng, có chút áy náy nói:

- Tiểu Diệp, để nàng lo lắng rồi

Khuôn mặt Tiểu Diệp nhỏ hơi đỏ lên, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Đại phu nói, thiếu gia không có việc gì. Chỉ là kiệt lực nên hôn mê, bây giờ thiếu gia tỉnh, nô tỳ cũng an tâm.

- Ta không sao, thế nhưng người khác có chuyện.

Lý Tu Viễn thờ dài, sau đó lại nói:

- Tiểu Diệp, nàng ở chỗ này trông chừng ta một đêm đi, hẳn là rất mệt mỏi đi. Nàng trở về nghỉ ngơi, ta có việc cần thương nghị với phụ thân, không cần hầu hạ ta nữa.

Nói xong Lý Tu Viễn liền ngồi lên từ trên giường, chuẩn bị đứng dậy.

- Nô tỳ không mệt.

Tiểu Diệp nói, muốn phục thị thiếu gia nhà mình rời giường.

- Nghe lời, đi nghỉ ngơi.

Lý Tu Viễn không để nàng hầu hạ.

- Vâng, thiếu gia."

Lúc này Tiểu Diệp mới đáp lại một tiếng, muốn đứng lên đi về nghỉ.

- Sao vậy?

Lý Tu Viễn thấy Tiểu Diệp hơi khác thường nên mở miệng hỏi.

Tiểu Diệp có chút xấu hổ nói:

- Nô tỳ chân tê.

Lý Tu Viễn lắc đầu, ôm ngang Tiểu Diệp.

Thân thể thiếu nữ mềm mại nhẹ nhàng, hẳn không tốn quá nhiều sức lực.

Sau đó đặt Tiểu Diệp lên giường, Lý Tu Viễn nói:

- Ngủ ở đây đi, dù sao cũng không phải lần đầu.

- Vâng ạ.

Tiểu Diệp hơi đỏ mặt, nàng gật đầu đáp lại một tiếng, chỉ cảm thấy cái ôm kia khiến tim nàng đập loạn nhịp.

Sau khi Lý Tu Viễn thức dậy chỉ rửa mặt sơ xài rồi lập tức đi tới tiền viện.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Lục nga hóa hình người

"Chít, chít chít."

"Meo, meo."

"Chi chi chi."

"Meo."

Vừa ra khỏi phòng, Lý Tu Viễn đã thấy mèo đen và thanh hồ đang mặt đối mặt ở cửa viện.

Thanh hồ phát ra tiếng chít chít, dường như đang trò chuyện gì đó với mèo đen. Mèo đen ngồi trên mặt đất hươu hươu đuôi, phát ra âm thanh meo meo đáp lại.

"Chít chít, chít chít."

Thanh hồ lại chít chít vài tiếng như muốn vượt qua mè đen vào tiểu viện.

Thân thể mè đen khẽ động ngăn trước mặt thanh hồ, cản trở nó, không cho nó tiến vào.

- Lục Nga, ngươi đang làm gì vậy?

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua, tò mò hỏi.

"Chít, chít chít."

Lục Nga nói.

Lý Tu Viễn:

- Nói tiếng người.

Lúc này Lục Nga mới mở miệng:

- Tien thiếp ra mắt công tử. Chuyện là như thế này, vừa rồi ta muốn vào nhà thăm hỏi công tử. Thế nhưng mè đen đột nhiên nhảy ra ngăn cản, cho nên ta thương lượng với mè đen, để nó dần xếp thả ta qua. Vậy mà mè đen cố chấp, không nguyện ý nhường đường, cứ thế mà ngăn ta ở đây.

Lý Tu Viễn không khỏi lắc đầu nói:

- Ngươi cũng có mấy trăm năm đạo hạnh, mè đen chỉ vừa mở linh trí. Làm sao nó ngăn được ngươi.

Lục Nga đáp:

- Tien thiếp vừa mới nhập phủ, không được cha mẹ chồng chào đón. Hơn nữa còn là dị loại đắc đạo, sao có thể tùy tiện khoe khoang đạo hạnh của mình? Mè đen đã mở linh trí, không thể xem nó như mè bình thường. Coi như chúng ta là đồng loại đi nữa, đạo hạnh của ta chỉ cao hơn một chút thôi, nó thì ít một chút. Nếu thân phận giống nhau, sao ta có thể không tôn trọng tiền bối được.

- Ngươi đúng là hồ ly tốt, có đạo hạnh. May mắn được ngươi giúp đỡ chúng ta mới không trúng mai phục. Nếu lúc ấy bị Hắc Sơn Quân vây, chỉ sợ cả đám chúng ta đều thành đồ trong miệng Hắc Sơn Quân rồi.

Lý Tu Viễn nói cảm tạ.

Lục Nga ngoắt ngoắt cái đuôi, có chút vui vẻ đáp:

- Đây là tien thiếp phải làm. Nếu lúc trước không có công tử, ta đã dưới thiên kiếp.

"Khó trách có người nói, người tốt có hảo báo. Nếu không phải lúc trước ta khẳng khái thả ngươi. Hiện tại sao được ngươi xuất thủ cứu giúp, ta và phụ thân sẽ chết trên đường."

Lý Tu Viễn trầm nghĩ trong lòng.

Hắn cảm thấy lần này bản thân có thể sống sót đều nhờ phúc đức che chở cho mình.

Nếu không có Lục Nga nhắc nhở cùng bọn Thiết Sơn tử chiến, sau cùng còn có thiên lý câu che chắn. Lý Tu Viễn không thể nào dễ dàng vượt qua kiếp nạn này.

- Hiện tại lão gia sẽ cho phép tien thiếp theo công tử chứ?

Lục Nga nói.

Lý Tu Viễn buồn bực:

- Sao ngươi mở miệng một câu tien thiếp hai câu tien thiếp vậy, như vậy đâu phù hợp với thân phận của ngươi.

- Công tử, ngày đầu tien thiếp phủ ngày đầu tiên, lão gia đã muốn để tien thiếp là tiểu thiếp cho công tử. Đây là chuyện sớm muộn mà thôi, chẳng lẽ công tử không muốn tiếp nhận tien thiếp ư?

Lục Nga nói có chút thương tâm.

- Không, không phải. Ta cũng không có gì khó xử cả. Bất quá việc cưới vợ nạp thiếp là đại sự. Ta phải hỏi qua phụ mẫu.

Lý Tu Viễn nói.

Hiện tại hẳn thấy việc nạp Lục Nga có chút đột ngột, có điều không đành lòng cự tuyệt.

Nói thế nào đây, dường như thiếu thiếu thứ gì đó.

Thế nhưng có lẽ đây là duyên phận, hoặc hồ tinh cổ đại giống như trong sách vậy, rất dễ động tình. Không cần cong cong queo queo gì cả.

- Đúng là cưới vợ nạp thiếp cần hỏi qua phụ mẫu, tiện thiếp đợi được.

Lục Nga nói.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu:

- Bất quá trước đó, Lục Nga ngươi có thể biến thành hình người không? Đạo hạnh của ngươi là sáu trăm năm, nếu một mực giữ hình dáng hồ ly, phụ thân ta chắc chắn không tiếp nhận.

- Đây là tiện thiếp sợ sót.

Lục Nga gật mình.

Nàng đã quen hành tẩu với dáng vẻ hồ ly. Bởi vì hình người mang tới quá nhiều phiền phức nên nàng không muốn thay đổi.

Sau khi nghe Lý Tu Viễn nói, Lục Nga nhanh chóng biến hóa.

Da lông toàn thân nàng ta thối lui, lộ ra da thịt bóng loáng. Tứ chi hồ ly hóa thành tay chân tinh tế óng ánh, bạch ngọc điêu trác của thiếu nữ, chẳng có chút tỷ vết nào cả.

Rất nhanh một thiếu nữ xinh đẹp tươi mát xuất hiện.

Lý Tu Viễn nhìn thân thể tinh xảo và cái đuôi màu xanh cao ngất của Lục Nga, vội nói:

- Ngươi hóa hình người không có quần áo ư?

Khuôn mặt Lục Nga phạch một cái đỏ lên, nàng thôi ngượng khí, y phục hiện ra bao phủ toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Tình hình thực tế

Bất quá thân thể đã được Lý Tu Viễn nhìn thấy không xót chỗ nào.

- Lần sau biến thân phải kiếm nơi không ai thấy mà làm, đừng để bị người khác nhìn.

Lý Tu Viễn dặn dò.

Đuôi cáo phía sau Lục Nga lung lay, đỏ mặt nói:

- Trước đó tiện thiếp đã quan sát rồi, nơi này chỉ có công tử mà thôi. Cũng không biết công tử có để ý cái đuôi này của ta không, ta không giấu nó đi được. Bình thường ta có thể dùng huyền thuật che khuất nó. Có điều trước mặt công tử, thuật pháp đều vô dụng. Bất quá công tử yên tâm, ta đã hóa hình người, sinh con dưỡng cái cho công tử không thành vấn đề.

Nói xong nàng ta có chút ngược ngùng, cố gắng che giấu cái đuôi xù lông màu xanh sau lưng.

Hồ ly có đạo hạnh sáu trăm năm không thể này giấu đuôi đi được. Chỉ có trên ngàn năm mới triệu để huyền hóa thành hình người mà thôi.

Này cũng là lý do mà thế gian có câu, lòi đuôi cáo.

Đạo hạnh hồ ly cao thế nào đều dựa vào việc có giấu được đuôi không.

- Tốt rồi, tốt rồi, sinh con dưỡng cái về sau rồi tính, trước thì theo ta đi gặp phụ thân.

Lý Tu Viễn nói thờ dài nói:

- Chuyện Hắc Sơn Quân vừa vãn kết thúc, Thiết Sơn và hai mươi mấy hộ vệ tử thương thảm trọng. Ta đang không biết nên giải quyết vấn đề này sao cho tốt. Tuy trước đó nói bồi thường bạc nhưng nhân mạng đâu phải chuyện chỉ dùng ngân lượng là bù đắp được.

- Công tử không cần phải lo lắng. Sau khi công tử hôn mê vào hôm qua, đã có hai âm binh của Thành Hoàng dẫn đám quỷ hồn Thiết Sơn đi. Âm binh kia bảo có quen biết công tử, sẽ chăm sóc đám Thiết Sơn.

Lục Nga nói.

- Cái gì?

Lý Tu Viễn dùng mở to hai mắt hỏi:

- Thiết Sơn chết rồi? Sao, sao lại vậy? Trước đó hắn vẫn còn sống mà, không phải ta đã nhờ người lấy ngàn năm hà thủ ô cứu hắn sao?

Lục Nga bối rối nói:

- Thật xin lỗi, thời điểm tiện thiếp tới cứu chữa, Thiết Sơn đã chết, tiên thảo ngàn năm không thể khởi tử hồi sinh.

Trong lòng Lý Tu Viễn là một mảnh đắng chát:

- Không, không trách người. Vấn đề này do ta, nếu không phải lần này ta đi ra ngoài mang theo thiếu người cũng không xảy ra chuyện như vậy.

Lý Tu Viễn không ngờ Thiết Sơn một mực đi theo hắn nhiều năm đã chết. Hắn còn tưởng Thiết Sơn không sao, đã được Lục Nga cứu chữa, trong lòng vẫn còn một tia hi vọng.

Thế nhưng hi vọng lại tan vỡ trước mắt.

Quỷ hồn của Thiết Sơn đã bị hai cái âm binh kia mang đi, này không vẫn hồi được nữa.

- Công tử chớ có tự trách, bọn Thiết Sơn gặp một kiếp này cũng chẳng phải chuyện xấu. Quỷ hồn đám Thiết Sơn hung hãn lắm. Sau khi chết có thể làm quỷ sai, như vậy có khác gì lúc sống đâu?

Lục Nga nói.

- Đúng vậy a, bọn hắn có thể làm quỷ sai.

Lý Tu Viễn nghe vậy thì trong lòng lập tức tốt hơn.

Ở thế giới này người chết còn hồn lưu lại, có thể tiếp tục tồn tại trên đời này.

Nếu bọn Thiết Sơn có thể thành quỷ sai cũng xem như được đền bù tốt. Bất quá vấn đề này vẫn chưa chắc. Chính hắn phải tới miếu Thành Hoàng thương nghị một chút. Không làm rõ vấn đề này, đáy lòng Lý Tu Viễn sẽ cảm thấy khó chịu lắm.

Sau khi nói chuyện với Lục Nga, Lý Tu Viễn mới hiểu rõ tình hình hiện tại.

Hơn hai mươi hộ vệ chỉ có ba người còn lại, mười chín người đã chết.

Ba hộ vệ còn sống là nhờ hà thủ ô cứu về một hơn tàn, bằng không đã chết hết rồi.

Thế nhưng khiến Lý Tu Viễn khó lòng tưởng tượng nổi là hộ vệ của hắn tử thương nghiêm trọng nhưng hắn có thể xem như hoàn hảo vô khuyết, còn chẳng bị dấn thù căn xé tí nào.

Này nghĩa là sao?

Chẳng lẽ là được thượng thiên che chở từ nơi cao?

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Nạp hồ làm thiếp

Nói xong, Lý Tu Viễn và Lục Nga cùng đi tới tiền viện.

Tại cửa ra vào đại đường, thi thể hộ vệ đã tử trận được người Lý gia đưa về đặt trên mặt đất.

Gần đó còn có Hồ Khẩu Thôn Kim Thương màu vàng nhạt được cắm trên mặt đất.

Ở bên cạnh là mười đầu mành hồ cùng mấy chục con sói đói.

Toàn bộ những mành thú bị giết đều bày ra tại đây.

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua thi thể Hắc Sơn Quân. Dù súc sinh chết trên tay hắn đấy, có điều khi nhìn hình thể to lớn của nó, hắn cũng có chút run rẩy.

- Phụ thân.

Sau khi vào trong, Lý Tu Viễn thấy phụ thân mình đang ngồi ở ghế chủ vị. Dường như muốn thương lượng chuyện gì đó với quân gia và các chương quỹ.

Lý Đại Phú thấy Lý Tu Viễn long tinh hồ mành đi tới thì vui mừng như ong mề:

- Tốt, tốt rồi. Con ta không có việc gì thì tốt rồi. Dù hôm qua Phạm đại phu nói con không có gì đáng ngại nhưng vì phụ vẫn không yên lòng. Tối đây, con uống bát canh gà này đi, vẫn còn nóng đấy. Đây là canh gà nấu từ gà mái mười năm tuổi, đã nấu một đêm cùng với nhân sâm, hà thủ ô, câu kỷ, táo đỏ...cùng rất nhiều loại thuốc bổ khác. Cam đoan có thể bù lại nguyên khí.

Nói xong ông lập tức phân phó hạ nhân lấy bếp lò hâm lại lần nữa.

Lý Tu Viễn nói ra:

- Để phụ thân lo rồi. Hải nhi không có việc gì, chỉ ngủ mê một giấc mà thôi, hiện tại tốt rồi.

- Dù con đã khỏe nhưng nguyên khí vẫn tiêu hao. Nghe vì phụ đi, uống hết bát canh gà này rồi hắn nói.

Lý Tu Viễn lắc đầu, mắt thấy không lay chuyển được ý của phụ thân, hắn liền nhận bát canh từ tay hạ nhân, một ngụm uống hết.

Thiếu gia nhà địa chủ cũng sống thật khoái hoạt a. Canh gà ấm áp vừa đủ, không quá lạnh cũng không quá nóng. Chỉ sợ là được hạ nhân chuyên môn làm cả buổi tối mới xong.

- Con ta, con tối đây vội như vậy là có chuyện gì sao?

Lý Đại Phú hỏi.

Lý Tu Viễn đặt chén canh xuống, có chút thương cảm nói:

- Con muốn hỏi phụ thân một câu, nghe Lục Nga nói đám Thiết Sơn, Lý Trung đã chết hết, chỉ có ba người còn sống.

- Đúng vậy, chỉ còn sống ba người, hơn mười hộ vệ đã mất, tổn thất nặng nề. Chuyện này đã truyền khắp huyện, lời đồn nào cũng có.

Lý Đại Phú thở dài:

- Bất quá con không có việc gì là được rồi. Chuyện hộ vệ con đừng lo, vì phụ đã xử lý tốt. Bồi thường đã bồi thường, an ủi đã an ủi. Dù sao chuyện này cũng là ngoài ý muốn.

- Không biết hậu sự sắp xếp ổn chưa?

Lý Tu Viễn hỏi.

- Vẫn đang tiến hành, chuyện này con không cần quan tâm. Vì phụ sẽ lo hết.

Lý Đại Phú nói, ông không muốn Lân nhi phải dính và mấy chuyện xúi quẩy này.

Xảy ra chuyện, người chết, địa chủ hào cường nhà bình thường đều phân phó hạ nhân khiến chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không, nào ra mặt xử lý.

- Là vậy, Thiết Sơn, Lý Trung và những người khác cũng vì bảo vệ con mà mất mạng. Con muốn xây một tòa miếu cho bọn họ, để họ hưởng thụ nhanh đền.

Lý Tu Viễn nói.

Nghe nói hơn mười hộ vệ sau khi mất đã biến thành quỷ hồn hung dữ, có thể trở thành quỷ sai cho Thành Hoàng. Vì thế dựng miếu là chuyện nên làm, để chúng hộ vệ có một nơi nương thân, trở thành quỷ hồn hùng mạnh.

Lý Đại Phú nhẹ gật đầu:

- Nếu con muốn vậy, vi phụ sẽ cho người làm. Bây giờ con nên nghỉ ngơi nhiều, những chuyện khác không cần quan tâm.

Nói xong, lại có chút nghỉ ngơi nhìn Lục Nga bên cạnh.

- Gặp qua lão gia.

Lục Nga bận bịu thi cái lễ.

Ánh mắt Lý Đại Phú lấp lóe, có chút ngạc nhiên nói:

- Không phải tối hôm qua người đã đi? Sao còn ở đây.

Dù được Lục Nga giúp đỡ nhưng trời sinh Lý Đại Phú có chút không tin tưởng yêu quái, ông cảm thấy để ở nhà sẽ dẫn tới tai họa.

- Tiệp thiệp đã là người của công tử, công tử ở đâu tiệp thiệp liền theo tới đâu.

Lục Nga biết Lý Đại Phú không thích chính mình nhưng không tức giận mà chỉ nhẹ đáp.

Lý Tu Viễn nói ra:

- Phụ thân, Lục Nga không sai. Hơn nữa hôm qua còn có thể cứu qua tính mạng chúng ta, không bằng giữ nàng lại.

Lý Đại Phú vuốt vuốt cằm râu:

- Có điều vi phụ nghe nói hồ tinh biết mê hoặc nam nhân, hơn nữa còn hút nguyên dương khiến nam nhân chết yểu. Nếu lưu lại... chỉ sợ không ổn.

- Lão gia, dù ta là hồ tinh nhưng không phải loài độc ác kia. Việc hấp thụ nguyên dương tổn hại phúc đức, sớm muộn cũng đưa tới tai họa. Sao ta có thể làm như vậy chứ?

Lục Nga nói:

- Ta thật tâm muốn phụng dưỡng công tử. Xin lão gia giữ lại cho ta, cam đoan sẽ không mang đến tai họa gì đâu.

- Lân nhi, con thấy sao?

Lý Đại Phú nhìn Lý Tu Viễn một chút.

Dù ông không thích dị loại nhưng có vẻ nhi tử có thể cũng có lòng thích Lục Nga. Dù ông muốn đuổi thanh hồ đi nhưng không thể không để ý tới tâm tình nhi tử được.

- Hải nhi cảm thấy tâm địa Lục Nga thiện lương. Tuy nàng là dị loại nhưng đã tu thành hình người, cũng như thường nhân chúng ta. Nếu có thể lưu lại trong phủ cũng không phải chuyện xấu gì.

Lý Tu Viễn chấp tay nói.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Bộ Khóa

Lý Đại Phú trầm ngâm một chút, do dự hồi lâu mới lên tiếng:

- Có câu hôn nhân đại sự cần phụ mẫu làm chủ. Nếu cha mẹ của người có thể tới một chuyến, thương nghị một chút về chuyện nạp thiệp của Tu Viễn thì không còn gì tốt hơn.

- Đa tạ lão gia, ta sẽ thông tri phụ mẫu tới một chuyến.

Lục Nga vui mừng.

Nghe vậy Lý Tu Viễn cũng không cười nổi. Hắn nhìn ra phụ thân không muốn nhận Lục Nga, mời phụ mẫu tới chỉ để kéo dài thời gian. Khi nhà gái tới cũng chưa chắc thành ra chuyện gì cả.

Thế nhưng phụ thân lấy cớ, hần đầu có biện pháp phản bác. Dù sao chuyện hôn nhân cũng nên mời phụ mẫu tới. Hồ ly và người chung sống với nhau đúng là khó khăn trùng điệp.

Nói một lúc, Lý Đại Phú chợt đổi đề tài, ông thở dài:

- Chuyện này nói ra cũng vì tên Lưu huyện lệnh đáng chết kia. Nếu tham quan không để mắt tới Lý gia chúng ta, Lý gia sẽ không xảy ra nhiều loạn. Bất quá sau chuyện này vì phụ hiểu rõ một chuyện, Lý gia có tiền vẫn chưa đủ, còn phải có quyền nữa.

- Nhi tử, con đã thành đồng sinh nhiều năm. Hần cũng nên sớm chuẩn bị mà đi thi tú tài trong thành. Sau khi có thân phận tú tài lại thi cử nhân. Sau đó thi đình đề danh. Vậy Lý gia chúng ta cũng xem như quanh tống diệu tổ, khi đó cần gì sợ những thứ như Lưu huyện lệnh kia.

Ở thế giới này, công danh vẫn rất trọng yếu.

- Hải nhi đã sớm có ý này.

Lý Tu Viễn gật đầu nói.

Ở một vài thời điểm, người có công danh cũng như một loại bù hộ thân vậy.

Lý Đại Phú nói tiếp:

- Đã như vậy thì việc này không nên chậm trễ. Sau ba ngày liền xuất phát, vì phụ đã thông báo cho quản gia trong thành chuẩn bị. Chờ con tới mọi thứ đã được sắp xếp đâu ra đấy.

- Vội vã như vậy?

Lý Tu Viễn ngậy ra một lúc.

- Không gấp đâu. Những đồng môn kia của con đã sớm vào thành rồi. Con cũng là người đọc sách, không thể một mực vui đầu luyện võ, phải đi giao lưu với đồng môn. Nói không chừng sau này làm quan lại trở thành đồng liêu đấy.

Lý Đại Phú nói.

Lý Tu Viễn nghe xong cũng thấy không sai.

Chẳng phải Vương Bình cũng vào thành rất sớm sao. Chỉ là trước kia hần chỉ lo tập võ, không bỏ nhiều thời gian giao lưu với văn hữu.

Bây giờ nhìn lại cần phải ôn luyện lại rồi.

Bằng không hần học được mấy chục năm mà ngay cả tú tài cũng thi không đậu thì mất mặt quá rồi.

Sau một lát, nói chuyện xong xuôi, Lý Tu Viễn liền kéo Lục Nga rời khỏi đại đường.

- Thiếu gia, lão gia nói chuyện cưới vợ nạp thiếu phải thông tri phụ mẫu. Tien thiếp muốn rời nhà một chuyến mời cha mẹ tới. Như vậy có thể danh chính ngôn thuận đi theo thiếu gia rồi.

Lục Nga hơi đỏ mặt, nàng nhỏ giọng nói.

Lý Tu Viễn suy nghĩ một hồi rồi gật đầu:

- Cũng tốt, như thế cũng khiến phụ thân ta không có kỵ nữa. Bất quá ta thấy thái độ phụ thân đã tốt hơn trước rồi. Nhớ lần đầu gặp ngươi, phụ thân bị hủ tới mất kêu hộ vệ xem nữa đánh chết ngươi rồi.

Lục Nga hì hì cười một tiếng:

- Cũng may công tử có tâm địa thiện lương, thả ta ra.

- Ngươi không hại người, tất nhiên ta đâu đành lòng giết ngươi. Nếu đụng phải Hắc Sơn Quân, ta chắc chắn không bỏ qua.

Lý Tu Viễn nói tiếp:

- Vậy ngươi dự định lúc nào xuất phát?

Lục Nga suy nghĩ một chút:

- Công tử nói lúc nào thì là lúc đó.

Lý Tu Viễn nói ra:

- Vấn đề này càng sớm giải quyết cũng tốt, miễn cho phụ thân t lật lọng, liền hôm nay đi, ngươi có thể ngại không thuận gió, đi sớm về sớm.

- Vâng, tiện thiếp nghe công tử.

Lục Nga nhẹ gật đầu, nàng đã xem mình là tiểu thiếp của Lý Tu Viễn tiểu thiếp, mọi chuyện bắt đầu dựa vào hấn ta.

- Nếu hôm nay xuất phát, vậy đưa cho ngươi một vậy, ngươi ở đây chờ một lát.

Lý Tu Viễn cười cười.

Mặc dù Lục Nga khó hiểu nhưng nghe nói Lý Tu Viễn có đồ muốn đưa mình thì trong lòng vẫn không khỏi có chút mong đợi.

Một lúc sau đó, Lý Tu Viễn trở về, trong tay thêm một cái hộp gấm.

Trong hộp gấm là bộ khóa tinh xảo. Phía trên được điêu khắc tỉ mỉ hình uyên ương nghịch nước cùng tên của Lý Tu Viễn.

- Đây là khóa vàng phụ thân chế tạo cho tiểu thiếp của ta, ngươi đeo nó lên đi, tránh phụ thân không thích liền đổi ý.

Lý Tu Viễn nói.

Lục Nga ngượng ngùng nhẹ gật đầu, nghe theo Lý Tu Viễn lời nói mà lấy khóa đeo vào cổ trắng ngọc.

Không lớn không nhỏ, vừa vặn phù hợp.

Sau khi nói chuyện một hồi Lục Nga mới lưu luyến không rời mà đành không.

Nàng lác mình hóa thành thanh hồ, ở cổ buộc một cái khóa, khi di chuyển phát ra âm thanh lanh lảnh không khác gì chuông gió.

- Công tử bảo trọng, rất nhanh tiểu thiếp sẽ trở về."

Sau đó thanh hồ thi lễ rồi bay lên không.

Lý Tu Viễn đứng chấp tay, đưa mắt nhìn nàng rời đi.

"Meo ~!"

Không biết mèo đen tới lúc nào mà cọ cọ chân Lý Tu Viễn, cũng híp mắt nhìn thanh hồ.

Trông như... có chút cao hứng

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Xuất phát

Nói là ba ngày sau xuất phát nhưng thực tế tới ngày thứ hai Lý Tu Viễn đã được phụ thân an bài xe ngựa, hộ vệ cùng tất cả mọi thứ. Ông muốn hấn lập tức xuất phát, tiến vào thành ngay.

Còn lý do thế nào thì Lý Tu Viễn cũng không biết.

Có điều lời phụ thân nói vẫn phải nghe.

- Tiểu Điệp, không cần đem theo nhiều như thế. Thiếu thứ gì đến thành lại mua.

Lý Tu Viễn nói.

- Đã biết, thiếu gia.

Âm thanh Tiểu Điệp vang lên từ trong nhà, rất nhanh đã thấy nàng đeo theo một cái túi nhỏ chạy chậm ra.

Lý Tu Viễn cười nói:

- Nàng đem theo bao nhiêu bảo bối không để ta biết thế.

- Không, không có bảo bối gì đâu, chỉ là vài món quần áo thôi. Thiếu gia, chúng ta đi nhanh một chút, phía bên lão gia đang thúc giục.

Tiểu Điệp hơi đỏ mặt nói.

Lý Tu Viễn nhìn thoáng qua. Hắn cũng không hỏi nhiều về chuyện của nữ nhi. Sau khi tới hậu viện tạm biệt mẫu thân liền dẫn theo Tiểu Điệp mà vội vã rời đi.

Tại cửa phủ, hộ vệ và xe ngựa đã được chuẩn bị thỏa đáng.

Sau lần bị Hắc Sơn Quân công kích. Hiện tại mọi chuyện được sắp xếp cẩn thận hơn. Lần này hộ vệ đi theo có hơn trăm vị, hơn nữa đều mặc giáp da, kéo theo cung tiễn và yêu đao cùng với tiêu hành tinh nhuệ được an bài trong huyện.

- Phụ thân, hộ vệ nhiều lắm rồi. Dẫn theo nhiều người càng khiến người khác chú ý hơn. Chúng ta lại chẳng phải gia đình quan lại. Nếu vài thành sẽ bị người nghị luận, dẫn tới phiền phức.

Lý Tu Viễn nói.

Tuy triều đình không cấm nuôi hộ vệ hay mang theo cung tiễn, đao côn. Thế nhưng dẫn theo mấy chục mấy trăm kỵ binh tinh nhuệ mang vũ khí xuất động, khẳng định sẽ bị người nghị kỵ.

Dù Lý gia là phú thương một phương, thế nhưng không có thế lực trên triều đình, không thể giống trổng khua chiêng.

Lý Đại Phú cười nói:

- Con ta không cần lo lắng. Đây đều là tiêu sư, sau khi vào thành sẽ tới tiêu hành nghị chân. Lý gia có tiêu hành trong thành, sẽ không bị người chú ý. Bất quá sau khi vào thành, con cần giữ một đội hộ vệ bên người.

- Phụ thân, chuyện Hắc Sơn Quân đặc thù. Đó là đại yêu ngàn năm, không phải rau củ mọc ngoài đường. Hơn nữa đã bị chúng ta đập chết, muốn tìm ra con thứ hai không dễ a.

Lý Tu Viễn nói.

- Trên đời không có tuyệt đối, chuẩn bị chu toàn sẽ tốt hơn. Con yên tâm, chỉ là đi chung một đoạn đường, sẽ không gây phiền phức gì đâu.

Lý Đại Phú nói.

Lý Tu Viễn cảm thấy lời phụ thân nói cũng có đạo lý nên cũng không lên tiếng nữa.

- Vậy phụ thân, hài nhi xuất phát đây.

Lý Tu Viễn và Tiểu Điệp cùng nhau lên xe ngựa, trước khi đi còn nói cáo biệt.

Lý Đại Phú cười đưa mắt nhìn nhi tử rời đi.

Đội ngũ một đường hành sự, rất nhanh liền ra khỏi địa phận huyện Quách Bắc.

Lần này đi, muốn về cũng là cuối năm. Ít nhất phải thi xong tú tài mới được, xem như là lần xa nhà lâu nhất cũng là lần đầu tiên của Lý Tu Viễn.

Bất quá, hắn cũng không cao hứng, ngược lại còn có chút nặng nề.

Lần trước chỉ đi từ huyện Quách Bắc tới Vọng Xuyên đã đụng phải nhiều đống yêu ma quỷ quái.

Lần này thi tú tài chẳng biết gặp phải chuyện gì.

- Hồ Khẩu Thôn Kim Thương và Kim Nhạn Cung của ta mang theo không?

Ngồi bên trong xe ngựa, Lý Tu Viễn mở miệng hỏi.

- Đại thiếu gia yên tâm, có mang theo.

Bên ngoài có một hộ vệ trả lời.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu nhưng hắn như chợt nhớ tới gì đó lại lắc đầu cười khổ:

- Người khác cầu học khảo thí đều mang theo bút mực giấy nghiên, thư tịch điển nghĩa. Ta lại mang thương và cung, có chỗ nào giống người đọc sách a.

Nhưng không mang theo lại không được. Hiện tại mỗi lần nhớ tới chuyện đã xảy ra khiến mười hộ vệ chết thảm, trong lòng Lý Tu Viễn lại khó chịu.

- Lần này vào thành, phải nói Thành Hoàng phong đám Thiết Sơn là quỷ sai, không thể để bọn họ trở thành oan hồn đã quỷ.

Trong lòng Lý Tu Viễn âm thầm nghĩ tới, hẳn cảm thấy việc này quan trọng hơn so với chuyện thi tú tài của hắn nhiều.

Chợt như nhớ ra điều gì, Lý Tu Viễn lại lên tiếng:

- Đi tới đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Rước đồ xuân hoa

- Bẩm đại thiếu gia, đã tới quan đạo.

Một hộ vệ trả lời.

- Thay đổi tuyến đường, trước đi thôn Hạ Hà một chuyến, ta có việc riêng muốn làm.

Lý Tu Viễn nói.

- Vâng, đại thiếu gia.

Hộ vệ đáp lại một tiếng, thay đổi lộ trình.

- Các người chờ ở chỗ này, dẫn cho ta một con ngựa, ta tự mình vào thôn.

Thời điểm dừng trước cửa thôn, Lý Tu Viễn phân phó thuộc hạ dừng lại rồi bước ra từ trong xe ngựa.

- Nhưng thưa đại thiếu gia, lão gia đã phân phó, dù là đi đâu cũng phải có hộ vệ theo bảo vệ ngài.

Một vị hộ vệ lên tiếng.

- Yên tâm đi, ta và thôn có việc. Đây cũng chẳng phải nơi dã ngoại hoang vu, không có việc gì đâu. Rất nhanh ta sẽ trở về, nếu nửa canh giờ sau các người không thấy ta thì đi tìm ta là được.

Lý Tu Viễn nói.

Lúc này có người dắt tới một con ngựa, Lý Tu Viễn tiếp nhận dây cương liền lập tức trở mình lên ngựa, chạy về hướng Hạ Hà thôn.

Bọn hộ vệ thấy Lý Tu Viễn chỉ đi gần đó cũng không sốt sắng nữa. Dù sao có nói thêm ngài ấy cũng không nghe lọt lỗ tai.

Dọc theo con đường quen thuộc, Lý Tu Viễn đã tới Hạ Hà thôn.

Rất nhanh, hắn liền ngừng lại trước nhà một thôn dân.

- Nha, đây không phải đại thiếu gia ư? Sao hôm nay lại đột nhiên trở về.

Vương thẩm đang cho gà ăn ở sát vách, thấy Lý Tu Viễn liền nhiệt tình chào hỏi.

Lý Tu Viễn cười nói:

- Trở về tìm người, Đồ Xuân Hoa ở nhà chứ?

- Có, mỗi ngày mười từ đều ở nhà không dám đi ra ngoài, đợi đại thiếu gia tới đón nàng.

Hiện tại thôn dân trong thôn đã bàn tán nhiều lần. Họ đều biết Đồ quả phụ, không, Đồ Xuân Hoa có số tốt được đi theo đại thiếu gia, hiện chỉ đợi đại thiếu gia phái người tới đón dâu nữa thôi.

Thấy chưa, chẳng những hôm nay tới còn tự mình tới, phúc phận này không cạn đâu.

Vương thẩm cười nói:

- Đại thiếu gia vừa tới, chỉ sợ ta muội tử không biết. Để ta gọi ra cho, Xuân Hoa, Xuân Hoa muội muội, người còn tại trong phòng không? Đại thiếu gia tới rồi, sao muội còn chưa ra?

Sau khi hô vài câu thì trong phòng liền phát ra tiếng động.

Đại môn mở bịch một cái, nữ tử thanh tú trắng nõn có bím tóc đen nhánh, khuôn mặt đỏ ửng vừa vui mừng vừa thẹn thùng đi ra.

Thời điểm nàng thấy Lý Tu Viễn đứng ở cửa viện thì trái tim đập thình thịch như muốn vọt từ cổ họng nhảy ra ngoài.

- Đại, đại thiếu gia.

Đỗ Xuân Hoa xấu hổ mở miệng nói.

- Nàng thu thập một chút rồi đi với ta, cùng ra rồi khỏi đây. Lần trước nói tới rước nàng nhưng có việc nên chậm trễ mới, kéo dài tới hiện tại. Lúc này không thể kéo dài được nữa.

- Vâng.

Đỗ Xuân Hoa vui mừng đáp lại một tiếng, nàng kích động chạy vào phòng. Không qua bao lâu liền cầm theo hai tay nải đi ra.

Lý Tu Viễn sừng sốt một chút:

- Nhanh như vậy?

- Đại thiếu gia, sao có thể không nhanh a. Xuân Hoa muội muội đã thu thập xong từ mấy ngày trước rồi. Hôm nay chỉ cần cầm theo là được.

Vương thẩm vừa cười vừa nói.

- Nào có, Vương... Vương thẩm, người chó nói vậy.

Đỗ Xuân Hoa đỏ mặt, nhỏ giọng thì thầm phản bác.

Lý Tu Viễn nói:

- Vương thẩm, hôm nay có điểm việc gấp nên đi vội. Vốn phải mở tiệc rượu mời mọi người ăn bữa cơm. Có điều hiện tại không kịp, đợi ngày khác ta trở lại sẽ phát hồng bao cho từng người. Đa tạ các người đã chiếu cố Xuân Hoa mấy năm nay.

- Nay, sao chúng ta có thể không biết xấu hổ như vậy. Đều là người quen cả, giúp đỡ nhau một chút là chuyện thường tình. Sao có thể nhận hồng bao của thiếu gia.

Vương thẩm đáp.

- Cứ thế đi, xem như một ít tâm ý của ta.

Lý Tu Viễn nói.

Vương thẩm cười hi hi nói thêm vài câu, cũng không cự tuyệt phần tâm ý này của Lý Tu Viễn.

Dù sao hồng bao Lý gia cũng rất nặng, không chỉ mấy văn tiền thôi đâu, nói không chừng là mấy lượng bạc đấy, có muốn đẩy cũng không nổi.

Nếu không may bị nàng ta từ chối mất, những người khác trong thôn chắc tìm bà liều chết a.

Bất quá Xuân Hoa theo đại thiếu gia, còn được ngài ấy gửi tặng hồng bao. Sau này Vương thẩm nàng sẽ có thêm chút mặt mũi rồi.

Nghĩ tới đây, Vương thẩm liền càng thêm cao hứng.

- Xuân Hoa muội muội a, người cũng là người số khổ. Về sau theo đại thiếu gia, cố gắng hầu hạ ngài ấy. Đại thiếu gia là người tốt, tâm địa thiện lương, nghe ngài ấy sẽ không sai đâu.

Vương thẩm lại dặn dò một câu.

- Vâng ta đã biết.

Đỗ Xuân Hoa đáp lại một tiếng.

- Đi thôi.

Lý Tu Viễn ôm Đỗ Xuân Hoa lên ngựa, chạy như bay ra ngoài thôn.

Bạn đang đọc truyện *Liều Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Gặp Lại Vương Bình

Đỗ Xuân Hoa được Lý Tu Viễn đón đi cũng xem như là một chuyện mừng.

Bên trong xe ngựa, Tiểu Điệp và Đỗ Xuân Hoa ngồi nghiêm chỉnh hai bên. Ánh mắt hai người họ thỉnh thoảng nhìn về đối phương, dường như đang tự suy đoán thân phận người kia là gì.

Tiểu Điệp nhập phủ không lâu, chưa hiểu rõ mọi chuyện của Lý Tu Viễn.

Mà Đỗ Xuân Hoa chỉ là cô nương bình thường ở thôn Hạ Hà. Nàng chỉ biết trước đó Lý Tu Viễn thường ở lại đạo quán tập võ, việc hắn có tiểu thiếp hay tỷ nữ gì đó nào rõ ràng.

Bây giờ hai người các nàng ngồi hai bên trái phải đại thiếu gia, khó tránh khỏi sẽ suy nghĩ lung tung.

Lúc này Lý Tu Viễn đang tập trung ôn lại Tứ Thư Ngũ Kinh, chú ý điển tịch mà thi tú tài.

Tiểu Điệp và Đỗ Xuân Hoa nào dám quấy nhiễu. Cả hai chỉ yên lặng chỉnh lý kinh thư, sắp xếp hành lý cho Lý Tu Viễn. Thể hiện bản thân là cô gái ôn nhu hiền thực.

- Đại thiếu gia, đến bờ sông rồi.

Vào lúc xế chiều, xe ngựa đã dừng lại, mọi người đã tới bờ sông.

Từ đường lớn tới cửa thành rất nhanh, qua sông là tới thành Quách Bắc rồi.

Lúc này Lý Tu Viễn mới buông kinh thư xuống mà đi ra ngoài.

Hắn nhìn sông lớn và thuyền đỗ ở bến đò rồi mở miệng nói:

- Thuê một chiếc thuyền để chúng ta sang sông đi.

- Vâng, đại thiếu gia.

Một hộ vệ lên tiếng đáp lời, dẫn theo người đi thuê thuyền.

Lý Tu Viễn đợi một lúc vẫn chưa thấy hộ vệ quay lại. Vài vị thư sinh đi ngang qua thấy hắn liền đi tới, nhiệt tình chào hỏi.

- A, không phải đây là Lý huynh sao? Trùng hợp như vậy, gặp nhau ở nơi này.

Dương như một người thư sinh nhận biết Lý Tu Viễn, bận bịu tới thi lễ.

Lý Tu Viễn ngậy ra một lúc, chột hơi kinh ngạc nói:

- Vương Bình, là ngươi? Không phải ngươi đã vào thành rồi ư?

Wương Bình ho khan hai tiếng, có chút ngượng ngùng nói:

- Vui đầu khổ đọc rất phiền muộn. Cho nên ta và cùng chư vị hảo hữu đi ngắm cảnh, thư giãn tâm tình một tí.

- Nguyên lai là thế.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu, xem ra này Vương Bình cũng là hiểu người hiểu được kết hợp giữa học hành và thư giãn a.

- Quên giới thiệu cùng chư vị. Đây là Lý huynh đến từ huyện Quách Bắc, công tử nhà họ Lý, danh xưng Lý Tu Viễn.

Lúc nào Vương Bình lại giới thiệu ba vị hảo hữu đi cùng hắn.

- Lý huynh, vị này là Chung huynh, Chung Khánh Từ, vị này là Chu huynh, Chu Dục, còn có vị này là...

Vương Bình giới thiệu kỹ càng cả ba.

- Lý huynh cũng như tại hạ, tới đây để tham gia khoa khảo.

Lý Tu Viễn nhẹ gật đầu, thi lễ:

- Chư vị hữu lễ.

Mấy vị thư sinh cũng là cực kỳ khách khí đáp lễ lại.

- Thấy Lý huynh đứng sững ở bờ sông một lúc, sợ rằng đang chờ thuê thuyền chẳng.

Thư sinh Chu Dục cười nói:

- Chỉ sợ Lý huynh không biết. Lúc này là thời gian trước khoa thi. Đồng liêu tới đây thuê thuyền rất nhiều. Trước mắt phần lớn thuyền đều được cho mướn cả rồi. Còn lại là thuyền nhỏ, khó mà chờ người.

- Đa tạ đã nhắc nhở. Khó trách hộ vệ ta đi thuê thuyền tới giờ còn chưa về.

Lý Tu Viễn nói.

- Cái này cũng dễ thôi, nếu Lý huynh không chê thì đồng hành cùng chúng ta đi. Vừa vận bọn ta cũng du ngoạn đủ rồi, đang muốn về thành.

Chu Dục nói.

Lý Tu Viễn đáp:

- Hạ nhân của ta khá nhiều, làm phiền chư vị không tốt.

Vương Bình lên tiếng:

- Lý huynh yên tâm. Thuyền của chúng ta không nhỏ, dẫn theo mười hạ nhân cũng còn thừa. Lý huynh đừng từ chối hảo ý của chúng ta.

Mười hạ nhân?

Lần này rời nhà, đi theo Lý Tu Viễn gần trăm người. Bên ngoài nhìn vào, không biết còn tưởng là quân đội xuất hành đấy chứ.

- Đã như vậy liền quấy rầy chư vị.

Lý Tu Viễn suy nghĩ một chút, thấy chậm trễ nữa cũng không tốt nên đồng ý luôn.

Hắn quay đầu phân phó vài tiếng. Bản thân dẫn theo hai hộ vệ cùng Tiểu Diệp và Đỗ Xuân Hoa lên thuyền, còn lại thì ở lại.

Đám hộ vệ cảm thấy chỉ dẫn theo hai người có chút ít, cần phải tăng thêm nhân thủ. Có điều bị Lý Tu Viễn gạt bỏ.

Chuyện Hắc Sơn Quân khiến đám thuộc hạ quá mức cẩn thận. Dù yêu ma quỷ quái ở thế giới này không ít, có điều chân chính số lượng mà uy hiếp được hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Không thể nào hắn vừa bước một bước liền gặp một con đại yêu ngàn năm được.

Chúng hộ vệ cũng không dám cưỡi đại thiếu gia. Họ nhanh chóng chọn ra hai người có thân thể khỏe mạnh và võ nghệ cao cường đi theo. Những người khác quay về phục mệnh.

- A, hẳn vị cô nương này là nội quyến của Lý huynh?

Chu Dục nhìn thoáng qua Tiểu Diệp vừa xuống xe ngựa thì ngạc nhiên nói.

Lý Tu Viễn đáp:

- Đúng vậy, có vấn đề gì sao?

Chu Dục cười nói:

- Thật có lỗi, để Lý huynh bị chê cười rồi. Chẳng qua ta cảm thấy nội quyến của Lý huynh có chút quen mặt. Có lẽ là tại hạ nhận lầm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 151: Trên sông

Thần sắc Tiểu Diệp có chút khản trương, nàng núp ở Lý Tu Viễn sau lưng.

Tiểu Diệp xuất thân là người trong thanh lâu, không ít lần lộ diện. Vì thế khó tránh khỏi bị người khác nhận ra.

Rất nhanh đoàn người liền xuất phát. Họ leo lên một chiếc thuyền lớn cổ kính. Xem hộ dáng này hẳn là do mấy thư sinh có ý thuê để du ngoạn.

Trên thuyền còn có nữ nhân đàn tỳ bà, mang theo mấy phần hương vị hưởng thụ.

- Nhà dò, mau lái thuyền chở chúng ta qua bờ bên kia đi.

Vương Bình hô.

Nhà dò là một hán tử có tuổi. Hắn gào lên đáp một tiếng rồi cùng người khác chèo thuyền rời khỏi bờ sông.

Tại buồng nhỏ trên thuyền. Đám thư sinh phần khởi đàm luận về quang cảnh vừa thấy được. Người thì xuất khẩu thành thơ, người thì nói lời hay. Nhất thời bầu không khí hòa hợp vô cùng.

Tính cách Lý Tu Viễn cũng không quá thích chung đụng. Hắn chỉ dẫn theo hộ vệ và tỳ nữ ngồi một bên mà thôi.

Tuy nói Lý Tu Viễn là người đọc sách như tính cách hắn lại có chút khác biệt. Dù ca từ thi phú hắn cũng hiểu sơ một hai nhưng hứng thú không lớn.

- Lý huynh, huynh xem này. Chu huynh vừa viết xong một câu thơ, huynh bình phẩm một chút đi.

Lúc này Vương Bình tươi cười cầm một tấm giấy tuyên đi tới.

Chu Dục khiêm tốn lên tiếng:

- Vừa rồi linh cảm chợt tới nên đã làm ra một đoạn thơ tàn để chư vị chê cười.

- Thơ không tệ, kỳ thi này hẳn sẽ đoạt giải cao.

Lý Tu Viễn cười nói qua loa vài câu.

Chu Dục thấy vậy không khỏi có chút dương dương đắc ý:

- Hở then, hở then. Chỉ là cảm hứng nhất thời mà thôi. Không đáng để chư vị khích lệ. Đúng rồi, Lý huynh, đây là lần đầu chúng ta gặp nhau. Vẫn chưa biết tài hoa của ngươi thế nào. Sao không tức cảnh sinh tình. Làm vài câu thơ cho chúng ta cùng xem.

- Thơ văn của ta không tốt, không bằng chú vị. Khiến chư vị chê cười thêm thôi.

Lý Tu Viễn lắc đầu nói.

- Sao được chứ. Dù sao Lý huynh cũng là đồng sinh, làm gì có chuyện không biết viết thơ làm văn. Chắc chắn do ngươi khiêm tốn rồi.

Một thư sinh bên cạnh cười nói.

- Không sai không sai.

Lại có thêm người phụ họa. Họ muốn Lý Tu Viễn điểm vài câu thơ văn để xem tài hoa đối phương thế nào.

Lý Tu Viễn lắc đầu muốn từ chối qua loa vài câu nhưng bất chợt gió sông thổi tới khiến hắn không khỏi nhíu mày:

- Chờ một chút, các ngươi có ngửi thấy mùi vị lạ gì không?

- Không, không có vị gì a, Lý huynh sao thế? Chẳng lẽ không viết được thơ văn nên dùng lý do này để từ chối.

Vương Bình cười nói.

Chu Dục, Chung Khánh Từ và những thư sinh khác cũng mang nét cười nhạo nhìn Lý Tu Viễn.

Xem ra tài học của Lý Tu Viễn không ra gì, ngay cả thơ văn cũng không làm được.

- Mùi nặng như vậy mà chư vị không ngửi thấy?

Lý Tu Viễn hỏi tiếp.

Rõ ràng hán ngửi thấy trên sông thổi tới một cỗ mùi tanh hôi. Mùi vị kia có chút quen thuộc khiến hán không khỏi cảnh giác.

Chu Dục cười nói:

- Trên thuyền chỉ có mùi mực và tiếng ca. Làm gì còn mùi nào khác, Lý huynh hán đã nhầm rồi.

- Thật sao...

Lý Tu Viễn muốn nói thêm nhưng lời vừa tới miệng thì thuyền bỗng chấn động. Sau đó âm thanh thứ gì rơi xuống nước vang lên.

Đám người nhìn về phía đó liền thấy người chèo thuyền đã rơi xuống nước. Mặt nước xối bọt, còn người thì mất tích rồi.

- Có người rơi xuống nước?

Thấy một màn này, cả bọn giật mình kéo nhau tới nhìn lại.

Thấy đồng bạn của mình rơi xuống nước, người chèo thuyền còn lại vội cầm mái chèo muốn vớt người lên. Có điều đối phương vừa rơi xuống mà nay chẳng thấy trời lên. Cứ như một khối đá tảng mất tung tích dưới lòng sông vậy.

Chẳng những cứu không được người mà khi người chèo thuyền còn lại khom người xuống như bị thứ gì bắt lấy, dùng sức mạnh rất lớn kéo hán xuống sông, thân thể bị kéo hơn phân nửa xuống nước.

Lúc này người chèo thuyền cảm thấy như có một bàn tay lạnh ngắt gao bóp cổ lòi hán xuống.

Hán muốn kêu cứu nhưng miệng bị nước tràn vào, chẳng cách nào phát ra âm thanh.

- Tên này bị gì thế, đồng bạn rơi xuống nước sao không đi cứu người.

Chu Dục thắc mắc.

- Đúng vậy. Không nhanh chân sẽ xảy ra chuyện lớn đó.

Một thư sinh khác nóng nảy nói.

Vài thư sinh thấy người rơi xuống nước nhưng người nói một tiếng, ta nói một câu chứ chẳng ai tình nguyện tới hỗ trợ cả.

Người chèo thuyền bị lực lượng quái dị lôi kéo nhưng vẫn ra sức giãy dụa. Có điều không ai giúp đỡ nên đầu chống đỡ nổi, lập tức mất cân bằng mà cắm đầu xuống sông.

- Coi chừng.

Lúc này Lý Tu Viễn vội vàng đuối tới, bắt lại nhà dò chân, đưa tay kéo một phát.

Tiếng nước vang lên, người chèo thuyền được Lý Tu Viễn cứu giúp đã thoát khỏi dòng sông.

"Lộc cộc ~!"

Dưới nước nổi lên bong bóng, tựa hồ có thứ gì đó chui xuống sông bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Chữ hiêu

Sau khi kéo được người chèo thuyền lên, Lý Tu Viễn mới thở phào nhẹ nhõm. May mà hán chạy tới kịp, nếu chậm chỉ sợ người chèo thuyền ngã xuống sông mất.

Thế nhưng lúc Lý Tu Viễn nhìn về phía mặt sông, hắn phát hiện người chèo thuyền ngã xuống trước đã biến mất không thấy đâu.

- Đại thiếu gia.

Hai hộ vệ vội vàng lao đến.

Lý Tu Viễn ngưng thần khua tay nói:

- Chớ tới gần bờ sông, trong nước có vật lạ.

Chỉ chớp mắt một cái đã kéo người xuống mất tăm. Ngay cả dấu tích giầy dép của không có, việc này tuyệt đối không bình thường. Ất trong nước có tà vật gì đó.

"Khụ khụ ~!"

Người chèo thuyền ho kịch liệt rồi phun ra mấy ngụm nước sông.

- Đây, người không sao chứ.

Lý Tu Viễn dìu người chèo thuyền đứng dậy rồi vỗ vỗ vào lưng đối phương, giúp hắn ta bớt sặc nước.

Sắc mặt người chèo thuyền tái nhợt, cứ như thấy gì đó kinh hãi lắm:

- Ta, ta nhìn thấy có một người dưới nước. Hắn dùng tay kéo mái chèo của ta rồi kéo cổ ta, muốn lôi ta xuống nước. Hắn nói cái gì mà phía trước có đại vương xuất hành. Không thể để thuyền ngăn cản đại vương.

- Người đọc sách không tin chuyện ma quỷ. Người chèo thuyền, chắc chắn người bị dọa cho hồ đồ rồi. Dưới nước làm sao có người, khả năng cao khi người chèo thuyền bị rong rêu quấn lấy, không cẩn thận trượt chân rơi xuống thôi.

Chu Dục cười nói.

- Không, tuyệt đối không phải, chắc chắn trong nước có thủy quỷ. Vừa rồi Tiểu Ngũ là bị thủy quỷ kéo xuống đấy. Chúng ta không thể đi tiếp, nhất định phải trở về.

Người chèo thuyền thất kinh đáp.

- Ban ngày ban mặt nào có thủy quỷ gì. Chỉ là lời đồn thôi.

Chu Dục lắc đầu nói, hắn không tin mà mấy thư sinh khác cũng không tin.

Người đọc sách đều là không tin quỷ thần. Hơn nữa bọn họ cũng chưa từng gặp chuyện quỷ thần.

Nhưng Lý Tu Viễn lại nhíu mày, hắn thì khác.

Thủy quỷ có thể không phải, vởi vì sắc trời còn sáng. Thủy quỷ không thể hiện thân, dù sao chúng cũng e ngại ánh mặt trời.

Đương nhiên, vài loại quỷ có đạo hạnh cao vẫn có thể ẩn hiện.

- Ta tin những gì người chèo thuyền này nói

Lúc này Vương Bình nói lời ngay thẳng.

A, mấy chuyện quỷ thần mà Vương huynh không nghi ngờ?

Chu Dục kinh ngạc nói.

Wương Bình cười đáp:

- Gần đây ta có chứng kiến vài chuyện, bắt đầu tin tưởng vào sự tồn tại của quỷ thần. Người chèo thuyền, người đứng hoảng sợ. Nếu gặp phải thủy quỷ ta có biện pháp trị.

- Chẳng lẽ Vương huynh có năng lực khu quỷ bắt yêu năng lực? Hôm nay chúng ta phải xem thử a.

Chung Khánh Từ lên tiếng.

- Chuyện nào có đáng gì.

Vương Bình chấp tay ra hiệu:

- Chỉ cần một bức tự thiếp, ta liền đánh lui được thủy quỷ.

Lý Tu Viễn đứng bên cạnh hoài nghi nhìn Vương Bình. Xem ra sau một khoảng thời gian không gặp, hắn ta đã thay đổi nhiều. Còn biết bắt thủy quỷ. Có lẽ chuyện họa bị lần trước đã mang tới kích thích không nhỏ cho Vương Bình. Trong lúc này còn rảnh rỗi nghiên cứu chuyện thần quỷ chí dị.

- Xin chur vị nhường đường một chút.

Giờ phút này Vương Bình cười cười mà đi đến trước bàn, hắn trải rộng trang giấy ra, mài mực về bút.

- Đây là biện pháp ta đọc được tổng một cuốn sách. Trong sách bảo cách này rất hiệu quả để đối phó với thủy quỷ.

Vương Bình chấm mực, vừa viết vừa nói:

- Kỳ thật thủy quỷ cũng không đáng sợ. Nó vẫn có nhược điểm, thủy quỷ sợ nhất là chữ “Hiêu”. Chỉ cần ta viết chữ này rồi ném xuống sông. Thủy quỷ lập tức bỏ chạy mất dạng. Như thế chúng ta liền an toàn rồi, chur vị nhìn kỹ đây.

- A, có thể thần kỳ như thế?

Mấy thư sinh bên cạnh lại gần và nói.

Lý Tu Viễn cũng tò mò hỏi:

- Không biết là chữ hiệu nào? Nếu như hữu dụng, ta cũng muốn học.

- Lý huynh, là chữ hiệu trong phách lối rằm rĩ.

Vương Bình nói.

Rất nhanh một chữ hiệu to lớn đã được viết xong. Vương Bình thổi thổi bút tích. Mười phần tin tưởng ném xuống mặt sông.

"Hô ~!"

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Giữ cho ta chút thể diện đi

Một trận gió sông thổi qua khiến tờ giấy bay đi. Nó không rơi xuống nước và ngược lại dính vào thân thuyền.

-

Vương Bình sừng sốt một chút.

- Vương huynh, ngươi ném lệch rồi.

Chu Dục đứng bên cạnh không nhịn được cười nói.

- Ta lại viết qua một bức khác.

Vương Bình có chút tức giận, hắn xoay người viết qua một chữ hiệu khác rồi ném xuống sông.

Lần này hắn thông minh hơn, không trực tiếp ném xuống mà đưa tay thả xuống sông.

- Xong rồi.

Lúc này Vương Bình mới hài lòng nhẹ gật đầu.

Cả đám nhìn tờ giấy có chữ lơ lửng trong nước, nhất thời trở nên yên tĩnh hơn.

- Tờ giấy chìm xuống rồi kìa.

Một người thư sinh nói.

- Ta thấy được.

Vương Bình nói.

Nước sông dập dờn dần nhấn chìm tờ giấy khiến nó nhanh chóng chìm xuống, dần dà không còn thấy đâu nữa.

- Hẳn lúc này thủy quỷ bỏ chạy rồi?

Chu Dục hỏi.

Vương Bình trả lời:

- Khả năng cao là vậy. Người chèo thuyền, người tới chèo thử đi, thủy quá chắc đã đi rồi.

- Không được a. Hôm nay quá tà môn, không thể lái thuyền. Tiểu Ngũ đã rơi xuống nước, ta không muốn rơi theo.

Người chèo thuyền bị hù nên vội vàng cự tuyệt. Vô luận thế nào hẳn cũng không đụng vào mái chèo nữa.

- Lý huynh, bằng không để hộ vệ của huynh thử một chút được không?

Chu Dục nói:

- Chúng ta đứng yên này giờ, hiện sắc trời không còn sớm. Chúng ta còn phải về thành nữa.

- Cũng được, tiếp tục dừng ở đây, nói không chừng vẫn còn nguy hiểm.

Lý Tu Viễn cảm thấy sự tình dần trở nên nghiêm trọng.

Hơn phân nửa Tiểu Ngũ vừa rơi xuống sông kia là lạnh ít dữ nhiều. Vì thế hẳn ra hiệu cho hộ vệ bên cạnh, dặn dò một phen:

- Người cẩn thận một chút.

Hộ vệ gật đầu đáp lại một tiếng rồi lấy thuyền mái chèo chuẩn bị chèo thuyền.

- Dưới nước có cái gì đó.

Hộ vệ vừa đưa mái chèo xuống sông liền cảm nhận được một cỗ sức mạnh cường đại lôi kéo mình.

May mắn hẳn đã sớm chuẩn bị nên không sao. Có điều phải buông mái chèo khiến mái chèo rơi xuống nước.

- Thủy... thủy quái vẫn còn.

Người chèo thuyền bị hù đến nói năng lắp bắp.

Mà hộ vệ cũng cả kinh. Hẳn không dám tiếp tục chèo thuyền nữa, nhanh chóng lùi về, miễn cho bản thân không cẩn thận rơi xuống nước.

- Vương huynh, cách nào của huynh không hiệu quả.

Chu Dục nói.

Vương Bình ngượng ngùng cười một tiếng.

Lý Tu Viễn lắc đầu bảo:

- Người viết chữ hiệu kia khiến thứ trong nước nghĩ người đang mắng nó. Đoán chừng đã tức giận rồi. Bất quá biện pháp của người nhắc nhở ta một điều. Có lẽ ta có thể viết một phong thư thông tri cho thứ kia. Xem thử nó có cho chúng ta đi qua không.

Nói xong Lý Tu Viễn liền đi tới trước thư án viết vài chữ.

- Chẳng lẽ Lý huynh người cũng thông quý chuyện quý thần? Bây giờ muốn họa bùa xua ma đuổi tà ư?

Chu Dục hỏi.

- Ta sẽ không vẽ bùa.

Lý Tu Viễn lắc đầu, hẳn chỉ viết lên giấy một câu:

“Sang sông không được, có thể để ta đi qua không?”

Sau khi nghĩ ngợi một chút, Lý Tu Viễn lại viết thêm một câu:

“Giữ cho ta chút thẻ diện đi.”

Đám Chu Dục thấy vậy thì ngây ngẩn cả người.

- Không biết có hiệu quả chăng nhưng hẳn thứ kia sẽ nể mặt ta.

Nói xong, Lý Tu Viễn thôi khô mực nước rồi ném trang giấy xuống sông.

Điều kỳ quái xảy ra, tờ giấy không bị gió thổi bay cũng không bị nước cuốn trôi mà cứ như một vật nặng, thẳng tắp chìm xuống lòng sông.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Long vương ô giang

Sau khi tờ giấy chìm vào trong nước. Hết thấy đều bình thường chứ chẳng có biến hóa gì xảy ra.

- Lý huynh, ta còn tưởng ngươi hiểu biết thuật trừ tà. Không ngờ chỉ viết một lá thứ đơn giản là xong. Lời nói lại thô thực không chịu được. Nếu dưới sông thật sự có quỷ thần, thấy thư Lý huynh gửi, sợ rằng lại phản tác dụng. Chúng nhìn thấy lại càng thêm giận.

Thư sinh Chu Dục thấy vậy không khỏi lắc đầu cười nói.

Hắn chưa từng thấy ai xin qua sông bằng cách đẩy cả.

Cho chút thẻ diện gì chứ?

Được mới là lạ.

Thấy cách của mình không có hiệu quả, giờ phút này Vương Bình lại lên tiếng:

- Lý huynh a, thủy quỷ trong nước sẽ không thông tình đạt lý đâu. Nếu chúng cho Lý huynh mặt mũi thật thì ta đây cũng được mở mang kiến thức rồi.

- Giữ thẻ diện cho ta? Ha ha, có ý tứ, thật có ý tứ. Không ngờ vị huynh đài này lại là người khôi hài như vậy.

Một thư sinh khác cười hòa theo. Hắn cảm thấy chuyện đùa này thật lý thú. Đáng giá để chia sẻ với các đồng liêu khác một phen.

Lý Tu Viễn lại không để ý lời cười chê, hắn chẳng nói gì cả.

Bất quá thuyền vốn đứng yên trên mặt sông lại bị chấn động mạnh.

Cả đám người đứng trên thuyền lắc lư một hồi, suýt ngã nhào xuống sàn. Có hia thư sinh không may đâm vào cột chèo, suýt nữa là đau đến ngất đi rồi.

- Không tốt, chắc chắn thủy quỷ bị chọc giận rồi.

Sắc mặt người chèo thuyền tới nhợt, run lẩy bẩy nói.

- Lý huynh, ngươi chọc tức quỷ thần. Sợ là lần này thuyền sẽ lật mất. Ngươi xem ngươi làm ra chuyện tốt gì đây.

Chu Dục cũng là có chút kinh hãi chỉ trích Lý Tu Viễn.

Lý Tu Viễn không nói gì, hắn chỉ cảm thấy mùi tanh trên mặt sông không còn nữa. Theo lý thuyết thì đây là việc tốt mới đúng, sao thuyền lại thế này?

- Thiếu gia, người không có sao chứ.

Tiểu Điệp bị hù mà nắm thật chặt góc áo của Lý Tu Viễn, khẩn trương sợ hãi nói.

Đỗ Xuân Hoa không nói gì, chỉ là bất tri bất giác núp phía sau đại thiếu gia của nàng.

Hai tỷ nữ bị dọa sợ, theo bản năng càng nép sát vào người Lý Tu Viễn hơn.

- Yên tâm, không có việc gì.

Lý Tu Viễn vừa an ủi vừa nhú mồm, hẳn không hề sợ hãi chút nào.

Chẳng lẽ quỷ thần dưới sông không chứa mặt mũi cho hắn. Sống chết cũng muốn ngăn chiếc thuyền này lại.

Giờ phút Chu Dục hô:

- Lý huynh, người mau viết một bức thư bày tỏ sự áy náy mà ném vào nước. Để quỷ thần bớt giận, bằng không thuyền mà lật, cả đám cùng gặp nạn.

- Đúng thế, tuy nói người đọc sách không tin chuyện ma quái nhưng lòng kính sợ với quỷ thần vẫn phải có. Lý huynh, người vẫn nên nói lời xin lỗi với thủy quỷ đi.

Một thư sinh khác lên tiếng khuyên nhủ.

Lý Tu Viễn đang muốn nói chuyện thì bỗng nhiên, thuyền không người chèo lại bắt đầu chuyển động.

- Thuyền, thuyền động.

Người lái thuyền cả kinh nói.

Lúc này chỉ thấy xung quanh thuyền hiện lên từng độn sóng mãnh. Cả con thuyền không chút trì trệ mà lướt về phía bờ bên kia.

Nhất thời cả đám người mắt to trừng mắt nhỏ, thần sắc không thể tưởng tượng nổi hiện lên.

Thuyền không người chèo cũng chẳng có buồm, sao lại tự lướt nước được chứ?

Lý Tu Viễn chợt cười nói:

- Chư vị nhìn xem, hiện tại không cần xin lỗi nữa. Quỷ thần dưới sông vẫn rất thông tình đạt lý, giữ thể diện cho ta. Chủ động đưa chúng ta đi rồi đấy.

Thấy bộ dáng như lẽ hiển nhiên của Lý Tu Viễn, chúng thư sinh thầm giật mình. Họ đoán chẳng lẽ quỷ thần thật sự nhận được thư của Lý Tu Viễn, nể mặt hắn ư?

Giờ phút này đám thư sinh vốn không tin quỷ thần cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

So với những cổ sự trong sách thì chuyện họ gặp phải càng thêm huyền diệu.

- Lý, Lý huynh, đến cùng người làm thế nào mà được vậy?

Vương Bình vội vàng chạy tới hỏi.

Lý Tu Viễn đáp:

- Đây ta cũng không biết. Ta chỉ nghĩ hay là thử một lần. Nếu thật sự quỷ thần nhận được hẳn cũng chẳng đến mất lật thuyền. Tình trạng này hẳn quỷ thần cũng thông hiểu.

Nói là noi thế, thật sự thử trong nước có phải quỷ thần không, Lý Tu Viễn cũng chẳng rõ.

Đây là lần đầu tiên hắn dùng cách này, không ngờ lại thành công. Thuyền đã bắt đầu chuyển động rồi.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Thuyền lật

Nghe xong Vương Bình cũng chẳng biết nói gì cho phải.

Hắn tự lẩm bẩm

- Chẳng lẽ vừa rồi cách ta dùng là sai? Sớm biết như vậy ta đã không viết chữ hiệu rồi.

Mấy thư sinh khác thấy Lý Tu Viễn không nói rõ chỉ nghĩ đối phương có ý giấu diếm. Có điều tất cả đều tự hiểu Lý Tu Viễn không phải thư sinh tầm thường.

Ngay cả quỷ thần dưới sông cũng có thể điều động, há bình thường cho được.

Nghĩ tới đây, đám thư sinh cũng không khinh thị Lý Tu Viễn nữa.

Thuyền cứ thế lướt trên sông. Lúc đầu mọi người còn thấy ngạc nhiên lắm. Dù sao thuyền muốn di chuyển cũng cần người phát động. Có điều một lát sau thì đám người bắt đầu tiếp nhận sự thật có chút hoang đường này.

Bất quá khi thuyền đang chạy trong nước thì bỗng nhiên chậm lại. Cuối cùng thuyền dần đứng yên.

- Chuyện gì vậy. Thuyền vẫn đang tốt mà, sao bỗng nhiên dừng lại?

Chu Dục kêu nhẹ.

Vương Bình hiếu kỳ nhìn quanh bốn phía để tìm ra thứ khiến thuyền dừng. Có điều về mặt Vương Bình chợt trở nên khiếp sợ, hẩn nhìn vào trong nước thăm nghĩ:

- Mọi người nhìn mau, có một con cá thật lớn dưới nước kia.

Lý Tu Viễn vốn đang im lặng nay lại ngăn cản cả người.

Dưới sông đâu phải một con cá lớn mà là một con giao long màu đen. Thân thể nó dài mười mấy trượng, có thể thấy rõ từng lớp vảy màu đen đang khua vẩy lội nước.

Dù không thấy đầu thường luồn ở đâu, chỉ thấy một nửa thân thể nhưng không thể nghi ngờ đây tuyệt đối là một con giao long.

- Cá đen thật là lớn.

Đám thư sinh Chu Dục hoảng sợ nói.

- Lại có thêm kiến thức rồi. Không ngờ trên đời lại có con cá lớn như vậy, cũng chẳng biết là loài cá gì mà lớn như thế. Ít nhất tuổi thọ cũng thuộc hàng trăm.

Trong mắt những thư sinh này, sông nước không có giao long mà hẳn có cá lớn.

Bọn họ là nhục nhãn phạm thai nên không thể nhìn thấy chân diện mục.

Vậy mà Lý Tu Viễn lại thấy được nhưng hẩn không nói ra. Giờ phút này hẩn đứng sững tại chỗ. Hẩn chưa bao giờ nghĩ tới lại có ngày mình thấy được giao long bơi dưới sông.

- Đây là Long Vương Ô Giang.

Người chèo thuyền vội quỳ xuống dập đầu với con cá lớn này.

Long Vương Ô Giang?

Nguyên lai thế giới này lại có Long Vương. Giao long màu đen bơi về phía hạ du. Thời điểm nó sắp bơi mất dạng thì chẳng biết có phải nó chú ý tới chiếc thuyền hay do tùy hứng mà đột nhiên vùng cái đuôi lớn lên, đập xuống mặt sông.

"Rầm rầm~!"

Ngay lập tức mặt sông dâng lên sóng nước thật lớn.

Sóng nước vô cùng bất thường, cao khoảng chừng hơn một trượng mà đồ xuống thuyền lớn.

- Long Vương gia tức giận rồi. Chắc chắn thuyền của chúng ta đã va chạm với ngài ấy nên muốn trừng phạt chúng ta.

Người chèo thuyền hoảng sợ kêu lên.

Sóng lớn đánh xuống, sức người sao chống lại được.

Thuyền lớn liền bị sóng đánh đến ngã nghiêng lão đảo.

- Thuyền muốn lật a.

Vương Bình bị hù mà lớn tiếng kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Trai Đại Thánh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.